Long duyên

1 ĐẠI PHÔNG QUẤT QUÃ

nhã nam NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Long Duyên

Tác giả: **Đại Phong Quát Quá**

Người dịch: **Nguyễn Tú Uyên**

https://thuviensach.vn

Công ty phát hành: **NXB Văn học**

Thể Loại: **Tiên Hiệp - Đam Mĩ**

Kích thước: **15 x 24 cm**

Ngày xuất bản**: 8/2014**

Type: **Mèo Samy, Windy DW**

https://thuviensach.vn

Ebook: **Mèo Samy**

Beta: **Windy DW**

Nguồn: **STENT Forum**

https://thuviensach.vn

Giới Thiệu

Một đại hiệp bản lĩnh kém cỏi không mơ ước xa xôi.

Một thiếu niên đạo sĩ nho nhã lánh đời.

Một thư sinh kiết xác vờ vĩnh cơ hội.

Và vây quanh là long, lân, quy trình độ tạp nham

...

Tập hợp thành một lữ đoàn cùng đi tranh giành nghiệp đế.

Lấy bối cảnh sơn thủy kỳ ảo với sự đồng hiện của thần, người, linh thú, Long duyên là câu chuyện về hoài bão, nhiệt huyết, tình cảm của thanh xuân - một thanh xuân kiêu hãnh chỉ sôi nổi với kết quả mà rất ít bận tâm tới quá trình. Càng đi xa, họ càng gặp nhiều vấp váp. Khi vấp váp, họ buộc phải tinh chỉnh mục tiêu để cuối cùng chấp nhận một đích điểm vừa vặn với khả năng, hoàn cảnh, và nhất là số phận mà định mệnh ngồi một bên đã dành sẵn. Cũng bởi thế, Long duyên còn là tiếng thở dài bùi ngùi cho những giấc mơ huy hoàng không đạt tới, cho một hình hài trưởng thành quá khác với ước vọng người ta từng ấp ủ khi mới bước vào đời.

Thông Tin Tác Giả

Đại Phong Quát Quá

https://thuviensach.vn

(大风刮过)

Biệt danh : Dây mướp (丝瓜 – ti qua)

DoB : 29/7/1984

Quê hương : An Huy (安徽)

Nơi ở : Bắc Kinh

Nghề nghiệp : Tác giả, biên tập viên

Thích ăn : sườn xào, dưa hấu, vải

https://thuviensach.vn

Thích nhân vật tiểu thuyết : Tô Diễn Chi (Hựu Nhất Xuân), Thiên Xu Tinh Quân (Đào Hoa Trái), Trình Thích (Giang Sơn Đa Thiểu Niên)

Từng làm việc ở Tân Kiền Tuyến (新干线), tờ Thiếu Niên Nhân Sinh – Tân Tiểu Thuyết (少年人生. 新小说), sau khi tờ Thiếu Niên dừng xuất bản, đổi sang làm biên tập tạp chí Công Chủ Chí (公主志), biệt danh Ti Qua (dây mướp)

Xuất phát bút danh : nghe nói là vì khi mới bắt đầu viết đam mỹ, bên ngoài cửa sổ gió lớn gào thét, nên gọi là Đại Phong Quát Quá (gió lớn thổi

https://thuviensach.vn

qua)

Đại Phong Quát Quá hành văn tinh tế, nhẹ nhàng xen lẫn chút hài hước. Giỏi viết cả đam mỹ lẫn ngôn tình.

Các tác phẩm đã xuất bản : Hựu Nhất Xuân, Đào Hoa Trái, Như Ý Đản, Giang Sơn Đa Thiểu Niên

Tác phẩm trên Thiếu Niên Nhân Sinh – Tân Tiểu Thuyết

Phong Nguyệt Đàm (风月谈)

Bát Điểm Dương (八点档)

Hồ Ly (狐狸)

Uyên Ương Phổ (鸳鸯谱)

Du Du Miêu Tâm (悠悠猫心)

Tác phẩm trên Tấn Giang :

Hoàng Thúc (皇叔)

Du Hí Ý Ngoại (游戏意外)

Lục Thủy Thanh Sơn (绿水青山)

Trương Công Án (张公案)

Tác phẩm trên Công Chủ Chí :

Tiên Đế Thụy Lạp Đích Vũ Hài (仙蒂瑞拉的舞鞋)

Thần Tiên Thú (神仙兽)

Ngộ Lang (遇狼)

Phao Phù Vật Ngữ (泡芙物语)

https://thuviensach.vn

Nguyệt Quang Truyền Thuyết (月光传说)

Nhiễm Hương Phiến (染香扇)

Phượng Hoàng Đích Tự Dưỡng Phương Pháp (凤凰的饲养方法)

Sơn Hải Kỷ Chi Long Duyến (山海纪之龙缘)

Phan Thần Đích Bảo Tàng (潘神的宝藏)

Tái Dã Bất Yếu Tố Oán Phụ (再也不要做怨妇)

Tiểu thuyết được chuyển thể thành Manhua :

Như Ý Đản | Họa sĩ : ZQQ Hồng (ZQQ 虹

Mục Lục

Giới Thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

https://thuviensach.vn

Chương 1

Nó náu mình trong bụi cỏ cao, dòm lom lom về bãi đất trống gần đó.

Lúc này đang là đầu tháng Ba, tiết trời dạt dào ý xuân, ánh dương rạng ngời chiếu sáng một vùng điền dã, con gió mát lành, phóng mắt nhìn ra xa, ở nơi giao nhau giữa đất và trời chỉ có đồng cỏ xanh mênh mông và hai ba cây cổ thụ cùng một con đường đất không rộng lắm. Trên đường, có hai kẻ thiếu niên đang đứng. Người thì áo xống không dài không ngắn, không cũ không mới; người thì mũ ngọc tóc buộc gọn gàng, áo dài phấp phới. Người thì vác thanh kiếm nát, vỏ kiếm hoen gỉ loang lổ; người thì lưng đeo bảo kiếm, bao kiếm khảm ngọc trang trí, chuôi kiếm treo mấy sợi tua rua lạt màu khẽ đung đưa trong gió.

Nó thu mình trong bụi cỏ, cẩn trọng quan sát qua kẽ hở, không dám động đậy.

Lạc Việt đứng trên con đường đất giữa đồng cỏ dưới chân núi Thiếu Thanh, vác thanh bội kiếm, ngậm nhành cỏ đuôi chó, nheo mắt nhìn người trước mặt. Đúng là oan gia ngõ hẹp, hôm qua tiểu sư đệ xích mích với người Thanh Huyền phái, bị đánh cho bê bết, phải khiêng về sư môn, hắn đang định đi tìm Thanh Huyền phái đòi công đạo cho sư đệ, vừa hay lại gặp Lạc Lăng Chi ở đây.

Lạc Lăng Chi, ái đồ của chưởng môn Thanh Huyền phái, cũng giống Lạc Việt, là đại đệ trong sư môn. Nhưng lúc này, Lạc Lăng Chi lại như thể chẳng hề hay biết chuyện gì đã xảy ra, giữ thái độ nhã nhặn mọi khi, nói với hắn, "Việt huynh, tôi đang có việc gấp cần về sư môn ngay, không biết Việt huynh có thể nhường đường được không?" Giọng nói ôn hòa lễ độ, nét mặt cũng vô cùng khiêm nhường.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt nhe răng cười, bứt nhành cỏ đang cắn, "Lăng huynh, hôm nay khéo thay lại để tôi gặp được huynh, có chuyện này không nói rõ ràng thì không hay cho lắm, con người tôi nói chuyện vốn không ưa vòng vo, hôm qua mấy người Thanh Huyền phái các huynh đánh bị thương thập nhị sư đệ của tôi, chuyện đến nay vẫn chưa được giải quyết, huynh là đại sư huynh, có thể cho tôi câu trả lời được chăng?"

Hắn đi thẳng vào vấn đề, nói luôn việc chính, tuy là hỏi han, nhưng không hề khách khí, vậy mà Lạc Lăng Chi vẫn khiêm tốn cười nói, "Chuyện đệ tử bỉ môn xích mích với đệ tử quý phái đã báo lên gia sư và sư bá, xử lý thế nào còn phải xem ý các vị ấy. Ở đây chắc có chút hiểu lầm, vẫn mong không vì chuyện nhỏ này mà tổn hại đến hòa khí hai bên." Lời nói khách khí lại có lý, thái độ đúng mực thận trọng vừa khéo.

Lạc Việt cười nhạt, xoay xoay nhành cỏ đuôi chó trong tay, "Lăng huynh, sư đệ tôi giờ đang nằm trên giường bệnh, mặt mày như cây hồng nở hoa, chân cẳng thì như khúc giò giội sơn, trên đầu còn u lên năm sáu cục, huynh tính dùng mấy lời đãi bôi nhẹ hều ấy cho qua chuyện này ư?"

Lạc Lăng Chi vẫn bình thản như thường, "Lời tôi vừa nói không có ý mượn cớ trốn tránh, đợi đến khi gia sư và sư bá tra xét xong ngọn nguồn, nhất định sẽ có lời với quý phái và lệnh sư đệ. Nếu giờ Việt huynh cứ nhất quyết kiếm tôi nói phải quấy," y mỉm cười vẻ bất đắc dĩ, "vậy tôi xin để Việt huynh ra tay dạy dỗ một trận cho bõ tức, tuyệt đối không hoàn thủ, có được không?"

Lạc Lăng Chi đã nói vậy, Lạc Việt không tiện truy vấn thêm nữa. Lạc đại hiệp hắn trước sau không đánh người không trả đòn, hơn nữa lúc này bức ép Lạc Lăng Chi e cũng chẳng giải quyết được gì thật. Lạc Lăng Chi tuy là đại đệ tử đứng đầu môn phái, song cũng chỉ là phận đệ tử, chẳng phải trưởng lão cũng chẳng phải chưởng môn, trồng bộ dạng ôn hòa của y ngày thường, chưa chắc đã trấn áp được đám sư đệ bên dưới. Lạc Việt nhíu mày suy nghĩ một thoáng, rồi nói, "Được, vậy thì hôm nay cứ tạm thế đã, mong

https://thuviensach.vn

quý phái sớm cho Thanh Sơn chúng tôi một lời giải thích. Qua mấy ngày nữa là đến Luận võ Đại hội, năm nay Thanh Sơn chúng tôi nhất định sẽ rửa nhục, giành lại cờ lệnh. Mười lăm tháng Ba, trên đỉnh Phụng Nhai, những mong được cùng Lăng huynh trau dồi rèn giũa." Nói đoạn, hắn hạ kiếm trên vai xuống, ôm trong lòng, sải bước sang bên nhường đường.

"Tôi đây cũng rất mong chờ, quyết không lỡ hẹn." Lạc Lăng Chi mỉm cười nâng ống tay áo. "Đa tạ Việt huynh, xin cáo biệt trước." Y từ tốn đi qua, tay áo xanh nhạt phất phơ trong gió, lưng áo có một đồ hình bát quái khảm giữa mấy cụm mây trôi.

Ở trong bụi cỏ, nó sững sờ.

Đồ hình bát quái? Hoa văn mây trôi? Đây dường như chính là... Nó nhớ lại lời phụ vương dặn dò trước khi rời khỏi con lạch nhỏ.

"Người con cần tìm ở trong một phái tu đạo gọi là Thanh Huyền, phàm là người trong môn phái này đều mặc áo in hình bát quái và mây trôi sau lưng. Con phải dứt khoát, dứt khoát nhớ kỹ, mau chóng tìm ra người đó." Phụ vương thở dài, giơ chân trước đặt lên đầu nó, "Chiêu Nguyên, con trai ta, danh dự gia tộc chúng ta đã mất bao nhiêu năm nay, trông cả vào con để giành lại đấy."

Nó khẽ cựa quậy, dán chặt mắt vào Lạc Lăng Chi.

Lạc Lăng Chi đi rồi, Lạc Việt cũng sải bước đi ngay, không hề phát hiện trong bụi cỏ dại cách hắn vài trượng, có một cặp mắt đen lay láy.

Thanh Sơn phái từng là một môn phái rất huy hoàng, chữ "từng" ở đây đóng vai trò trần thuật hiện trạng ảm đạm với thái độ đầy thương cảm.

Thanh Sơn phái tọa lạc trên đỉnh núi cao nhất, xanh tươi nhất của rặng Thiếu Thanh, nghe nói năm đó, khi môn phái ở vào giai đoạn huy hoàng nhất, nơi đây từng tập trung vô vàn đình viện, mái gác trùng trùng, phòng

https://thuviensach.vn

gian nối dài liên miên, tựa như tiên cảnh chốn nhân gian, không hổ là đệ nhất môn phái trong các phái tập đạo tu tiên. Nhưng đến nay Thanh Sơn phái chỉ còn lại vài gian điện gác rách nát cũ kỹ loi nhoi giữa đỉnh núi cỏ hoang um tùm, trong môn phái chỉ có một chưởng môn, ba trưởng lão, độ chục đệ tử, tổng cộng chưa đến hai mươi người. Duy chỉ có bức hoành "Thiên Hạ Huyền Tông Đệ Nhất Phái" phủ đầy bụi đất mạng nhện trong chính điện cùng cánh cổng vỡ bằng đá trắng dưới chân núi còn chứng thực cho những vinh quang từng tồn tại trước kia.

Lạc Việt ghé vào trấn nhỏ dưới chân núi, mua vài vật phẩm cần dùng cho sư môn, rồi xách bọc đồ đựng đầy chai lọ, vác một bao gạo lớn, giẫm lên tia tà dương cuối cùng còn vương vãi trở về sư môn. Thân làm đại sư huynh, chăm lo cho đám sư đệ là trách nhiệm hắn khó lòng thoái thác, danh là đại đệ tử, hiếu kính sư phụ và ba vị sư thúc cũng là nghĩa vụ hắn phải làm tròn. Lạc Việt luôn cảm thấy ở trong sư môn, mình giống như dưỡng phụ của tất cả mọi người, mấy chuyện vặt vãnh lớn nhỏ đều đến tay hắn. Cơm gạo dầu muối, hắn phải mua giúp nhị sư thúc. Bài tập hằng ngày của các sư đệ, hắn phải đôn đốc thay tam sư thúc. Mái dột cửa thủng, hắn phải phụ tứ sư thúc sửa chữa. Khi các sư đệ tranh chấp ẩu đả, hắn phải dùng thiết quyền trấn áp điều đình. Các sư đệ đánh nhau với người ta bị bắt nạt, hắn phải dùng nắm đấm đòi lại danh dự. Ngay đến sư phụ và các sư thúc uống quá chén, cũng cần hắn dâng trà đưa khăn, lại cả đấm lưng. Lạc Việt thường xuyên cảm thấy mình sống quá mệt mỏi, những lúc như vậy hắn lại thầm than thở, ai bảo số mình sinh ra để làm đại hiệp thiên hạ vô song cơ chứ? Cổ nhân đã nói rồi, ông trời muốn giao trọng trách cho ai, nhất định phải giày vò, hủy hoại, vắt kiệt sức kẻ đó trước, hạng đại hiệp bẩm sinh như ta, đương nhiên phải chịu khổ sở hơn người thường.

Về đến sư môn, trước tiên Lạc Việt đem gạo và những thứ vừa mua vào bếp, đặng cho nhị sư thúc lo cơm chiều, rồi mới đi gặp sư phụ, báo lại chuyện gặp Lạc Lăng Chi, nghe tai này lọt tai kia một lô một lốc lời giáo huấn của sư phụ về chuyện người tu đạo nhất định phải bình tâm tịnh khí rộng lượng nhẫn nhịn khoan dung nhân ái, tuyệt đối không được nóng nảy

https://thuviensach.vn

sinh sự với người ta, xong lại đảo qua chái sau, thăm tiểu sư đệ vẫn nằm trên giường dưỡng thương. Tiểu sư đệ nằm bẹp trên giường, nước mắt rưng rưng nhìn hắn, "Đại sư huynh, huynh phải báo thù cho đệ."

Lạc Việt khí khái siết chặt nắm đấm, "Yên tâm, đại sư huynh nhất định báo thù thay đệ."

Tiểu sư đệ hai mắt long lanh đẫm lệ, "Đại sư huynh, nghe nói hôm nay huynh chạm trán Lạc Lăng Chi, huynh đã cho y một trận chưa?"

Lạc Việt nghiêm sắc mặt, "Hừ, oan có đầu nợ có chủ, kẻ đánh đệ đâu phải Lạc Lăng Chi, tuy Thanh Huyền và Thanh Sơn không đội trời chung, nhưng chuyện này vẫn phải tính sổ với hai kẻ đánh đệ chứ, đúng không?"

Tiểu sư đệ miệng mếu máo, ánh mắt ai oán, "Đại sư huynh, không sao đâu, đệ biết huynh đánh không lại Lạc Lăng Chi."

Lạc Việt tức thì trợn mắt, "Ai bảo ta đánh không lại y?" Đoạn xắn tay áo siết chặt nắm đấm, "Sư đệ, đệ yên tâm, mấy ngày nữa đến Luận võ Đại hội, sư huynh nhất định đánh cho Lạc Lăng Chi một trận bầm giập còn hơn đệ bây giờ, xả hận cho đệ."

Tiểu sư đệ cuối cùng cũng mãn nguyện chìm vào giấc ngủ.

Lạc Việt xoa cái bụng lép kẹp, tới nhà bếp ăn tối, vừa mới cầm được cái bánh bao lên cắn một miếng, đã có một bàn tay thò ra giật giật tay áo hắn. Lạc Việt ngậm bánh bao quay đầu lại, bắt gặp bản mặt ủ ê nhăn nhó của tam sư đệ Lạc Hàn, xem chừng đang có chuyện gì khổ não, đến lời nói ra cũng rầu rầu, "Đại sư huynh, có chuyện này quan trọng lắm."

Lạc Việt nuốt ực miếng bánh bao trong miệng, "Ờ? Chuyện gì?"

Lạc Hàn có một cái tật, đó là lúc nói chuyện thường thích vòng vo, không ưa thẳng thắn rõ ràng, thường phải mười vòng tám lượt mới vào

https://thuviensach.vn

được trọng tâm. Lạc Việt quá rõ điều này, nên mồm cắn bánh bao, tay múc một bát cháo, ngồi xuống ngạch cửa bếp, vừa gặm bánh húp cháo, vừa nghe Lạc Hàn kể chuyện. Dưới ánh đèn dầu tù mù trong gian bếp, vẻ mặt âu sầu của Lạc Hàn tăng thêm phần trầm trọng, "Đại sư huynh, huynh biết đấy, ba ngày nữa Luận võ Đại hội sẽ khai mạc."

Lạc Việt ngậm bánh bao, "Ừm."

Lạc Hàn kính cẩn nói tiếp, "Tiểu sư đệ bị thương lần này rất nghiêm trọng, đệ vừa qua thăm, thấy đệ ấy nằm trên giường kêu đau suốt."

Lạc Việt húp một ngụm cháo gật đầu, "Ừm."

Lạc Hàn nhíu mày than thở, "Đệ thấy thương thế của tiểu sư đệ ít nhất cũng phải trên dưới một tháng mới bình phục."

Lạc Việt lại cắn một miếng bánh bao, "Ừm."

Lạc Hàn vẫn thở vắn than dài, "Dù cho có mời giang hồ đệ nhất thần y, đệ thấy nhanh thì cũng phải nửa tháng nữa đệ ấy mới bò dậy được. Cũng may, gân cốt không làm sao, bằng không, gân thương cốt động, thì phải dưỡng đến cả trăm ngày."

Lạc Việt lại húp ngụm cháo, "Ờ."

Lạc Hàn thở dài đánh sượt, "Ôi chao, đệ thật sự rất lo. Ba ngày nữa là đến Luận võ Đại hội rồi, tiểu sư đệ lại bị thương nặng như thế..."

Lạc Việt tiếp tục gặm bánh bao, Lạc Hàn rầu rĩ nhìn hắn, "Tại sao đến lúc này rồi mà đại sư huynh vẫn chẳng lo lắng gì?"

Lạc Việt thầm nghĩ, ngươi huyên thuyên một hồi, đến giờ vẫn chưa nói cho ta hay chuyện chính, ta biết lo thế nào? Lạc Hàn nói, giọng bi thương, "Đại sư huynh, chúng ta đã thề năm nay nhất định phải cho Thanh Huyền

https://thuviensach.vn

đại bại, giành lại lệnh bài, nhưng hiện giờ, trong ba ngày tiểu sư đệ chắc chắn không thể khỏe lại được."

Lạc Việt đặt cái bát không xuống, chùi mép, "Không cần lo lắng, võ công của tiểu sư đệ kém như vậy, có lên võ đài cũng chỉ cho đủ quân số thôi, thua chắc, không có đệ ấy chúng ta còn đỡ được một trận thua nữa kìa."

Lạc Hàn kinh ngạc nhìn hắn, "Sao cơ, đại sư huynh, đệ nói nãy giờ mà huynh vẫn không nghĩ ra? Lẽ nào sư phụ sư thúc sư huynh sư đệ toàn thể sư môn chúng ta từ trên xuống dưới đều không ai chú ý đến?"

Lạc Việt cố kìm nén cơn kích động muốn túm lấy cổ Lạc Hàn móc ra nội dung then chốt mà sư đệ định nói, hắn cau mày hỏi, "Đến gì?"

Lạc Hàn thở hắt một hơi cực dài, cuối cùng cũng nói ra phần quan trọng nhất, "Đại sư huynh! Luận võ Đại hội quy định, mỗi môn phái bắt buộc phải tham gia đủ sáu hạng mục thi đấu trong vòng đầu tiên, ở mỗi môn thi bắt buộc phải cử ra hai đệ tử tuổi từ mười lăm đến hai mươi lăm, mỗi đệ tử lại chỉ được tham gia một môn thi ở vòng một, cũng có nghĩa là mỗi môn phái tham gia đại hội bắt buộc phải có mười hai đệ tử trở lên, bằng không sẽ bị coi như không đủ tư cách, không được phép thi đấu..."

Miếng bánh bao cuối cùng mắc nghẹn trong cổ Lạc Việt, hắn trợn trừng hai mắt. Lạc Hàn đau buồn nói, "Đại sư huynh, chúng ta tổng cộng có mười hai sư huynh đệ, giờ tiểu sư đệ bị đánh liệt giường, chỉ còn lại mười một người, làm sao tham dự Luận võ Đại hội được?"

Luận võ Đại hội, tên gọi đầy đủ là Thiên hạ Luận võ Giao lưu Đại hội, bắt đầu cách đây một trăm năm, cứ năm năm lại tổ chức một lần. Chung cuộc, môn phái nào giành ngôi vị vô địch sẽ được nhận lệnh bài "Thiên Hạ Đệ Nhất Phái", và trong vòng năm năm sau đó sẽ được suy tôn là danh phái

https://thuviensach.vn

hàng đầu trong thiên hạ. Kể từ Luận võ Đại hội lần thứ nhất cách đây một trăm năm, lệnh bài này trước sau đều thuộc về Thanh Huyền phái.

Nhưng, cách đây một trăm năm, khi vẫn chưa có Luận võ Đại hội, tấm lệnh bài này từng thuộc sở hữu của Thanh Sơn phái. Thanh Sơn phái khi đó cũng được gọi là Thanh Huyền phái, hay nói cách khác, Thanh Huyền phái thực ra từng là tên gốc của Thanh Sơn phái. Đệ tử Thanh Sơn phái từ nhỏ đều được nghe sư phụ hoặc sư thúc kể chuyện xưa, về những năm tháng huy hoàng của Thanh Sơn phái, và về ân oán với Thanh Huyền phái hiện nay.

Cách đây một trăm mười năm, Phụng Tường đế giết huynh đoạt ngôi, trở thành vị hoàng đế thứ tám của Ứng triều, nhưng từ khi ông ta kế vị thì người trong thiên hạ quen gọi Ứng triều là Nam Ứng. Phụng Tường đế lên ngôi, thay quốc phục đổi quốc kỳ, thiết lập lại cúng tế. Quy củ trong huyền môn đạo phái cũng vì thế mà chịu ảnh hưởng. Chưởng môn Thanh Huyền phái khi đó là Đức Toàn Tử cùng thứ sư đệ Đức Trung Tử xung khắc quan điểm, Đức Trung Tử ăn trộm lệnh bài "Thiên Hạ Đệ Nhất Phái", đứng ra lập môn hộ riêng, tự xưng mình mới là Thanh Huyền phái chính tông, phê phán Đức Toàn Tử cố chấp theo lề thói cũ, không biết linh hoạt ứng biến, không xứng chấp chưởng môn phái hàng đầu trong thiên hạ. Sự vụ càng lúc càng rầm rĩ, truyền tới tai Phụng Tường đế, ngài ngự phán rằng, "Chuyện thế gian, vốn dĩ đã chẳng có gì là đương nhiên hay không đương nhiên, bọn họ đều tự nhận mình là chính tông, chi bằng so tài thử xem, kẻ thắng sẽ là chưởng môn Thanh Huyền phái. Cứ mở ra một đại hội luận võ, phái nào vô địch thì được ban lệnh bài 'Thiên Hạ Đệ Nhất Phái'."

Vậy là Phụng Tường đế bèn giáng chỉ mở ra Luận võ Đại hội lần đầu tiên, đích thân cầm cân nảy mực. Trong đại hội lần ấy, Đức Toàn Tử bệnh cũ tái phát, phải chịu thua sư đệ Đức Trung Tử, từ đó, Thanh Huyền phái chân chính đành phải đổi tên thành Thanh Sơn phái, còn môn phái do Đức Trung Tử tự lập ra được mang tên Thanh Huyền phái. Lệnh bài "Thiên Hạ Đệ Nhất Phái" cũng vì thế mà rơi vào Đức Trung Tử.

https://thuviensach.vn

Sư phụ của Lạc Việt là Hạc Cơ Tử, một lần sau khi kể lại chuyện xưa đã đặt ra câu hỏi, "Các con có biết vì sao sư tôn Đức Toàn Tử lại đổi tên Thanh Huyền thành Thanh Sơn không?"

Một đệ tử đang nhập tâm lắng nghe buột miệng nói, "Biết ạ, vì môn phái chúng ta nằm trên núi Thiếu Thanh."

Hạc Cơ Tử mỉm cười lắc đầu đầy thâm ý, "Không, không, sư tôn đặt tên, nhất định bao hàm đạo lý huyền diệu, sao có thể nông cạn lấy đất làm tên?"

Đám đệ tử nhất loạt mở to mắt tò mò. Hạc Cơ Tử vuốt chòm râu dài khoan thai nhìn ra ngọn núi phía xa ngoài cửa sổ, "Ý tứ sâu xa của sư tôn khi đặt cái tên này là, phải giữ được núi xanh, mới không lo thiếu củi..."

Đám đệ tử đều im lặng. Hạc Cơ Tử mỉm cười quay người lại nhìn bọn họ, "Các con đã lĩnh ngộ được dụng ý của sư tôn chưa?"

Đám đệ tử tiếp tục lặng im. Chỉ có tiểu sư đệ Lạc Ngụy khi ấy bảy tuổi là gật lấy gật để, "Hiểu ạ, sư tôn muốn dạy chúng con, nhà bếp tuyệt đối không thể thiếu củi, nếu không sẽ không nấu được cơm, mọi người đều bị đói bụng."

Nói chung, cho dù Thanh Sơn phái có vì hàm ý đặc biệt nào mà được đặt tên là Thanh Sơn, thì kể từ khi Đức Toàn Tử ôm hận bại trận, hơn một trăm năm nay, Thanh Sơn chưa thắng được trận nào ở Luận võ Đại hội, trong khi đó Thanh Huyền luôn đoạt ngôi đầu bảng, xứng danh Thiên Hạ Đệ Nhất Phái, lâu dần, ngay đến hoàng thân quốc thích cùng các vị trọng thần trong triều cũng đều gửi con em mình tới Thanh Huyền tu tập võ công cùng pháp đạo tiên đạo. Trái lại, Thanh Sơn thì ngày một lụn bại, môn hạ đệ tử càng lúc càng thưa thớt. Cách đây năm năm, trong Luận võ Đại hội, Thanh Sơn lại một lần nữa thất bại thảm hại, mười vị sư huynh bên trên Lạc

https://thuviensach.vn

Việt chạy sang nương nhờ Thanh Huyền, Lạc Việt mười hai tuổi vì thế trở thành đại đệ tử đứng đầu môn phái.

Lạc Việt bình sinh khinh thường kẻ phản bội, nhất là hạng phản đồ chê môn phái mình yếu kém chạy sang hàng ngũ quân địch như đám sư huynh kia. Vì vậy, cách đây năm năm, hắn đã thề phải thay trời hành đạo ở Luận võ Đại hội, đánh cho đám người ấy cùng toàn thể trên dưới Thanh Huyền phải tan tác chim muông, để bọn họ giàn giụa nước mắt hối hận vì phản bội sư môn. Thế mà, ông trời lại nhằm đúng thời cơ quan trọng nhất, lúc sắp rửa thù trả hận, ném vào hắn một nhan đề, để tiểu sư đệ bị bọn Thanh Huyền chết giẫm kia đánh cho liệt giường. Lạc Việt bàng hoàng nhận ra, đây là âm mưu, e rằng đây chính là âm mưu Thanh Huyền phái bày ra để bọn họ không thể tham dự Luận võ Đại hội.

Bỉ ổi thật, vô liêm sỉ quá đi mất!

Lạc Việt vội vàng triệu tập đám sư đệ, cùng tới thư phòng của sư phụ bàn bạc xem nên giải quyết tình hình nước sôi lửa bỏng này thế nào. Nhị sư đệ Lạc Ngô nói, "Hay là để sư phụ hoặc vị sư thúc nào đó cạo râu, đóng giả làm đệ tử giống chúng ta đi." Cả bọn mới đầu thấy cũng được, nhưng ngắm kỹ lại mặt sư phụ sư thúc mới thấy rằng không ổn. Râu của sư phụ và các vị sư thúc có thể cạo, tóc có thể nhuộm đen, nhưng những nếp nhăn ngang dọc hằn sâu trên mặt thì không sao san bằng cho được, có thế nào cũng không thể giống thanh thiếu niên dưới hai mươi lăm tuổi. Nghĩ Đông nghĩ Tây được năm sáu chủ ý cuối cùng đều thấy không khả thi, Hạc Cơ Tử nói, "Thật hết cách rồi, chỉ đành tạm thời nhận thêm một đồ đệ nữa vào sư môn thôi."

Tứ sư đệ Lạc Tần nói, "Nhưng Thanh Sơn chúng ta giờ không được coi trọng, kiếm đâu ra ai đồng ý gia nhập?"

Hạc Cơ Tử cùng ba vị sư thúc thở dài, đám tiểu đệ tử còn lại cũng bắt đầu nhăn nhó mặt mày. Lạc Việt nói, "Hay là thế này, xuống dưới núi tóm

https://thuviensach.vn

bừa người nào đấy, để họ tạm thời gia nhập phái chúng ta, qua được vòng một hẵng hay."

Lạc Tần cắn móng tay, "Làm vậy liệu có bị kiện lên nha môn rằng chúng ta ép người gia nhập đạo phái không?"

Lạc Việt nói, "Vậy còn có thể thế nào? Bỏ tiền ra thuê một người? Chúng ta có tiền mà thuê không?" Lạc Tần nín thinh. Lạc Việt dộng nắm đấm lên bàn, "Dù gì trước mắt cũng chẳng còn cách nào hay hơn nữa, cứ quyết định thế đã, giờ mọi người giải tán đi ngủ, sáng sớm mai ta sẽ xuống núi, bắt về cho sư phụ một đồ đệ."

Nửa đêm, gần canh ba, Thanh Sơn chìm trong tịch mịch, trăng tựa bạc dát, gió mỏng như tơ, một bóng đen nhỏ xíu âm thầm nhảy qua tường núi, lẩn vào mảnh sân môn phái. Nó ở giữa sân, cẩn trọng quay trái quay phải, thăm dò từng dãy phòng. Thanh Sơn nhà nát chẳng lo trộm cắp, trước nay không hề có chuyện cắt cử đệ tử tuần đêm, đám đệ tử đều đúng canh về phòng, ngả đầu là ngủ lăn ra cho đến tận sáng bạch. Bóng đen đi đi lại lại dò xét gần bụi hoa bên ngoài chái nhà, đột nhiên "két" một tiếng, có cánh cửa mở ra, bóng đen thoáng run, chui tọt vào lùm cỏ. Người bước ra là Lạc Tề, thất sư đệ của Lạc Việt. Bữa tối húp thêm một bát cháo, nửa đêm ậm ạch, mắt nhắm mắt mở bò dậy đi cầu tiêu.

Lạc Tề từ cầu tiêu trở ra, theo lối nhỏ băng qua sân, nghe có tiếng sột soạt trong bụi hoa bên cạnh. Đang lúc lơ mơ, thần trí không tỉnh táo, chỉ nghĩ là mèo hoang đánh nhau, chẳng buồn nhìn, cứ thế về phòng. Một cơn gió đêm mang theo hương cỏ lùa tới, Lạc Tề chợt nghe đằng sau có tiếng gọi non nớt, "Sư huynh, sư huynh." Bèn mơ màng quay đầu lại, mang máng cảm thấy giọng nói này có phần giống thập nhị sư đệ, lại trẻ con hơn cả thập nhị sư đệ, chỉ thấy dưới ánh trăng tù mù, có một bóng người lờ mờ đứng bên bụi hoa cạnh lối đi. Bóng người ấy hỏi, "Sư huynh, đệ bị lạc đường, huynh có thể chỉ cho đệ phòng của đại sư huynh ở đâu không?"

https://thuviensach.vn

Lạc Tề nheo cặp mắt nhập nhèm ngái ngủ, "Sao đến phòng đại sư huynh đệ cũng không biết thế hả, chẳng phải là gian đầu mé trái dãy phòng của bọn ta sao..."

Bóng người ấy lập tức nói, "Đa tạ sư huynh."

Lạc Tề cảm thấy hình như mình chớp mắt một cái, sau đó đã chẳng thấy bóng người ấy đâu nữa. Trăng thanh gió mát, sân vườn tịch mịch, hoa thoảng cỏ dày, cảnh tựa cõi mơ, cơ hồ chưa hề xảy ra chuyện gì. Lạc Tề dụi mắt, cất bước về phòng nằm xuống. Mơ, ban nãy nhất định là ngủ mơ.

Lạc Việt gối tay nằm trên giường, ngủ tít mít, trong đêm, một bóng đen lặng lẽ bò lên bậu cửa sổ phòng hắn. Bóng đen ấy cẩn trọng liếm ướt giấy cửa, rồi dùng vuốt trước chọc thủng, lẳng lặng chui vào qua lỗ hổng.

Ba thước, hai thước, một thước, nó từ từ đến gần mép giường Lạc Việt, lượn quanh giường một vòng xong, mới nhẹ nhàng đáp xuống mép chăn, nhe cặp răng nanh sáng lóa nhọn hoắt nhắm vào cánh tay đang để hở. Lạc Việt đang mơ một giấc mơ đẹp, trong mơ hắn vác thanh đại kiếm càn quét Thanh Huyền phái, rượt đám người ấy ôm đầu chạy trối chết. Chưởng môn Thanh Huyền, Trọng Hoa Tử, bị hắn đánh ngã lăn ra đất, kêu gào tha mạng, Lạc Việt cười ha hả, tóm lấy râu lão, "Kêu ba tiếng Lạc đại hiệp tha mạng, đại hiệp sẽ tha cho ngươi." Trọng Hoa Tử lập tức gật lấy gật để, "Lạc đại hiệp tha mạng, Lạc đại hiệp tha mạng, Lạc đại hiệp tha mạng..." Lạc Việt buông chòm râu Trọng Hoa Tử ra, đắc ý cười lớn, nào ngờ Trọng Hoa Tử đột nhiên cúi đầu, cắn một phát vào tay phải hắn.

Cánh tay đau nhói, Lạc Việt giơ tay trái lên, chụp mạnh xuống. Chỉ nghe "á" một tiếng, Lạc Việt giật mình sực tỉnh. Tay phải hắn vẫn đang đau, còn trong tay trái có thứ gì lạnh lạnh trơn trơn đang ra sức giãy giụa.

Cái gì đây? Lạc Việt kinh hãi chồm dậy, mò lấy ống thổi lửa trên tủ đầu giường, thắp ngọn đèn dầu, trong ánh đèn leo lét, hắn nhìn rõ thứ đang nắm

https://thuviensach.vn

trong tay. Thứ đó chỉ dài chừng năm sáu tấc, thân tròn lẳn hơi giống thân rắn, lưng mọc kín vảy màu vàng kim, hai bên sườn màu vàng nhạt, bụng màu trắng bạc, bốn chân nhỏ có những vuốt cong sắc nhọn, trên đầu còn có hai cái sừng be bé. Tựa như một con...

Lạc Việt cau mày quan sát nó, "Rồng à? Lẩn vào phòng bản thiếu hiệp định làm gì?"

Đối với đệ tử môn phái tu chân như Lạc Việt, rồng chẳng có gì xa lạ. Nghe nói, rồng chia làm ba cấp, cấp thứ nhất là long thần, cấp thứ hai là vân long hoặc thủy long, cấp thứ ba là long tinh. Long thần thuộc tộc thần, sống trên chín tầng mây hoặc dưới biển cả mênh mông, hạng phàm phu tục tử không thể trông thấy. Vân long và thủy long ngụ nơi thâm sơn hồ hải, tự do tự tại, cũng rất khó gặp được, nhưng long tinh lại giống như yêu tinh yêu quái trong rừng hoang, sinh trưởng ở rừng núi sông ngòi, thi thoảng có thể bắt gặp. Trước đây khi rồng còn được tôn sùng, người bình thường gặp phải hạng hạ đẳng long tinh cũng muôn phần kinh sợ. Nhưng hơn một trăm năm qua, kể từ khi Phụng Tường đế đăng cơ đến nay, rồng bị hạ khỏi đàn tế, bắt đầu không đáng tiền nữa. Những người võ vẽ pháp thuật thậm chí còn mưu sinh bằng nghề săn long tinh, rút gân cưa móng, lột da tuốt vảy. Hiện nay trong giới quan viên quý tộc đang rất chuộng thắt lưng gân rồng, đi ủng da rồng, cài trâm móng rồng. Long tinh bị bắt giết quá nhiều, khó lòng dung thân chốn núi rừng, cũng có một số để giữ mạng, thường nhân lúc đêm tối, lẻn vào nhà thường dân hút máu người, đi theo yêu đạo. Con rồng nhỏ chẳng khác gì con rắn bốn chân này hẳn là long tinh thiếu nhi, vẫn chưa dài nổi một thước đã học đòi hút máu hại người rồi. Lạc Việt nhìn sang vết răng trên cánh tay phải, cũng may chưa bị cắn nát, đoạn giơ tay cốc đầu con tiểu long tinh, "Dám tới hút máu bản thiếu hiệp, long tinh ngươi thật chán sống rồi phải không, để xem rồi ta cưa móng, lột da, rút gân ngươi làm cung tên."

Tiểu long tinh run lẩy bẩy trong tay Lạc Việt, hai chân trước chụm lại, tròng mắt đen rưng rưng nhìn hắn, "Tôi... tôi không phải long tinh..."

https://thuviensach.vn

Lại còn biết nói? Lạc Việt cau mày lần nữa, long tinh không có pháp lực, dù tu luyện mấy trăm năm cũng không thể nói hay biến hình thành người được. Tiểu long tinh vẫn run rẩy, nước mắt lưng tròng nhìn hắn, "... Tôi không định hút máu huynh... Tôi muốn tìm Lạc Lăng Chi... Sao lại là huynh chứ không phải Lạc Lăng Chi..."

Lạc Việt càng nhíu chặt mày, "Lạc Lăng Chi? Lạc Lăng Chi ở Thanh Huyền, sao ngươi lại mò vào Thanh Sơn bọn ta?"

Tiểu long tinh cào chân trước lên mu bàn tay Lạc Việt, "Tôi... tôi... tôi thực sự muốn tìm Lạc Lăng Chi, tôi cắn huynh vì ngỡ huynh là Lạc Lăng Chi, tôi không định hút máu, tôi chỉ..."

Lạc Việt nheo mắt, "Chỉ định làm gì?"

Tiểu long tinh run cầm cập, cúi đầu. Lạc Việt tóm lấy cổ nó lắc lắc, "Ý ngươi là, vốn dĩ muốn hút máu Lạc Lăng Chi, nhưng lạc đường, ngỡ Thanh Sơn là Thanh Huyền, nên mới ngộ thương bản thiếu hiệp?"

Tiểu long tinh lập tức gật đầu rối rít, bốn chân nhỏ khua khua trên không, "Tôi không định hút máu, thật đấy."

Lạc Việt xoa cằm, "Ờ, thế ngươi kiếm Lạc Lăng Chi làm gì?"

Tiểu long tinh lại gục đầu, không ho he gì nữa. Lạc Việt dài giọng hỏi, "Có phải vì y là đại đệ tử Thanh Huyền, máu quý hiếm hơn, uống máu ấy rồi sẽ càng có lợi cho việc tu luyện của ngươi?"

Tiểu long tinh run run ngẩng đầu, "Tôi không..."

Lạc Việt siết chặt nó lắc lắc, "Ngươi không phải long tinh? Ngươi mò vào nhầm phòng? Tưởng Lạc thiếu hiệp ta là kẻ ngốc, lôi mấy chuyện dỗ trẻ lên ba đấy ra gạt ta chắc? Nói mau, rốt cuộc ngươi đến đây làm gì? Có yêu quái nào đứng sau giật dây? Đừng mơ lôi Lạc Lăng Chi ra đây xí xóa

https://thuviensach.vn

mọi chuyện. Thanh Sơn chúng ta tuy không đội trời chung với Thanh Huyền, nhưng trừ yêu diệt ma vẫn là nhiệm vụ quan trọng hàng đầu của môn phái tu chân, đối với loại yêu tinh yêu quái đã nhập yêu đạo như ngươi trước nay ta chưa từng nương tay, tốt nhất mau thành thật nhận tội, bằng không..." Lạc Việt nhe hàm răng trắng đều tăm tắp dưới ánh đèn dầu vàng vọt, "trước tiên ta sẽ cưa móng ngươi, sau đó tuốt vảy, rút gân, đem ngươi ra phơi khô làm thuốc dẫn."

Tiểu long tinh run lẩy bẩy, sống chết vùng vẫy, móng cào thật lực lên tay Lạc Việt, còn cúi đầu cắn phập vào ngón tay cái hắn. Lạc Việt tóm lấy chân nó, giật răng nó khỏi ngón tay mình, tiểu long tinh phồng mang nhắm chuẩn mặt hắn, khẹc ra một quả cầu lửa. Lạc Việt kinh ngạc thốt lên, "Oa, còn biết phun lửa hả?" Quả cầu lửa chỉ to bằng hai ba hạt đậu que, dập dềnh lơ lửng, Lạc Việt đợi mãi nó mới trồi đến trước mặt mình, nhẹ nhàng thổi phù một hơi, lửa liền tắt ngấm.

Tiểu long tinh vùng vẫy một hồi, miệng lầm rầm niệm, trên không đột nhiên lóe lên mấy tia sét, giội xuống cánh tay phải của Lạc Việt. Tia sét mỏng như sợi tóc, đánh xuống bàn tay chỉ thấy tê tê ngưa ngứa tựa kiến bò. Lạc Việt nhìn tay phải mình, lại nhìn ta con tiểu long tinh, dứt khoát ngồi im.

Tiểu long tinh hít sâu một hơi, phồng mang và da bụng, lại ngắm thẳng Lạc Việt, phi ra một màn hơi nước. Lạc Việt thấy mặt man mát, bèn giơ ống tay áo lên quệt, "Dám phun nước bọt vào mặt bản thiếu hiệp, ta phải nhổ răng ngươi trước mới được."

Tiểu long tinh sững sờ, cứng đờ trong tích tắc, đoạn nhắm mắt, ứa ra hai hàng lệ, "Huynh giết tôi đi. Tôi ngu dại phạm lỗi tày trời, chết là đáng kiếp. Nhưng giết long thần rồi, phàm nhân như huynh nhất định sẽ bị trời phạt, sau khi chết tôi sẽ hiện hồn về nói với phụ vương, xin người khoan dung với huynh."

https://thuviensach.vn

Long thần? Lạc Việt giơ con rồng con lấp lánh vàng lên, quan sát kỹ hồi lâu mới cười giễu, "Ê, nói giỡn hả, ngươi mà là long thần?"

Rồng con trừng cặp mắt đen láy, "Tôi sắp bị giết đến nơi rồi, việc gì phải lừa huynh, bị người phàm khống chế, nói ra tôi là long thần chỉ tổ chuốc nhục thêm mà thôi." Nói rồi nó nhắm mắt, hệt một nghĩa sĩ thanh cao giơ đầu chịu chết, Lạc Việt bỗng chốc cảm thấy mình biến thành tên ác bá bức hại dân lành ức hiếp kẻ yếu.

Long huynh, là ngươi nửa đêm lén bò vào phòng ta, cắn cánh tay ta, vì pháp thuật quá kém cỏi nên mới bị ta tóm được, cớ gì giờ lại thành ra lập trường đảo lộn thế này? Ta chẳng qua cũng chỉ hù dọa ngươi đôi ba câu, ngươi hà tất phải bi tráng như vậy? Lạc Việt thở dài, thôi bỏ, đại hiệp không chấp ấu trùng, hắn đổi giọng mềm mỏng, "Tự xem lại mình đi, thân thì chưa được một thước, pháp thuật cũng kém như vậy, xưng là long thần bảo ta có tin nổi không?"

Rồng con lại mở bừng mắt, vừa rồi Lạc Việt chê nó nhỏ, pháp lực thấp, đã đánh trúng vào nỗi đau của nó, làm tổn thương lòng tự tôn của một con rồng. "Huynh thả tôi ra, tôi cho huynh xem chứng cứ." Thấy Lạc Việt có vẻ do dự, rồng con lạnh lùng nói tiếp, "Huynh lo cái gì? Tôi không phải đối thủ của huynh, hơn nữa tôi cũng không bao giờ thèm làm cái trò bỏ trốn."

Nói cứ như kẻ chọc giấy cửa sổ, lẻn vào phòng lén cắn người không phải là ngươi vậy. Lạc Việt vô cùng độ lượng, cố nén không bật ra câu này, thở dài bảo, "Được, ngươi đã nói thế thì ta tạm tin." Dù con rồng nhỏ có là long tinh thì cũng là loại khờ khạo nhất trong bọn long tinh, chạy mất cũng chẳng tiếc. Lạc Việt buông tay, đặt nó lên mặt chăn bông. Rồng con từ trên giường vọt lên không rồi đáp xuống đất, bò tới chính giữa gian phòng, lại rì rầm niệm chú, xung quanh nó tỏa ra một luồng khí trắng, trong khí trắng xẹt ra ánh lửa, khói nghi ngút bốc lên, Lạc Việt bị sặc bật ho, giữa khói lửa lại lóe lên một luồng kim quang, rồi giữa phòng lờ mờ hiện ra một bóng người.

https://thuviensach.vn

"Thuật biến hình tôi mới sử dụng cách đây không lâu, nên lần này khá tiêu tốn pháp lực."

Lửa tắt, khói trắng cũng từ từ tan hết, bóng người đứng giữa nhà dần hiện rõ hình dạng, căn phòng của Lạc Việt bỗng chốc bừng sáng. Đứng ngay nơi rồng con vừa bò tới là một thiếu niên tuấn tú, trông có vẻ còn kém Lạc Việt vài tuổi, đầu đội mũ vàng, mình khoác trường bào vàng nhạt viền bạc, bên trong vận áo trắng bạc, mặt trường bào có hoa văn rong bèo in chìm, hễ lớp áo trong khẽ động đậy, hoa văn bên ngoài lại như lay động trong làn nước, xét về dung mạo, có thể sánh ngang ánh trăng thanh, tiên khí ngập tràn, rõ ràng lộng lẫy.

Lạc Việt thầm nhủ, màu vàng màu bạc rõ là không giống những màu sắc tầm thường khác, mặc lên người lập tức thấy đáng tiền ngay.

Thiếu niên tay cầm một viên minh châu lấp lánh, bao quanh là một quầng sáng bảy màu lung linh, trong lòng minh châu còn có hình rồng vàng lượn vòng. Thiếu niên nói, "Long châu tỏa tiên quang bảy sắc chính là minh chứng của long thần, huynh tu tập đạo tiên, ắt hẳn biết chứ."

Lạc Việt ngồi trên giường gật đầu, "Ờ, có nghe nói. Xem ra ngươi đích thực là long thần rồi." Rồng có long châu ít nhất cũng thuộc cấp vân long hoặc thủy long, mà long tinh còn bé thế này cũng không thể biến thành hình người, xem ra, con rồng con này quả không phải long tinh.

Thiếu niên thoáng mỉm cười, thu lại long châu.

Lạc Việt nói, "Nhưng, long thần đáng lẽ không xuống trần gian chứ? Vì sao ngươi muốn kiếm Lạc Lăng Chi?"

Thiếu niên không đáp, nét mặt cứng ngắc.

Lạc Việt nói, "Ồ, nếu thiên cơ không thể tiết lộ thì ta không hỏi nhiều nữa."

https://thuviensach.vn

Thiếu niên bước tới bên chiếc bàn ở góc phòng, kéo ghế ngồi xuống, "Tôi xuống trần gian để tìm người. Hôm nay tôi nấp trong bụi cỏ dưới chân núi, trông thấy huynh và Lạc Lăng Chi, chắc rằng người ấy chính là người tôi cần tìm. Tôi không biết thuật ẩn hình, sợ bị người trần phát hiện, nên định nhân lúc trời tối tới Thanh Huyền phái kiếm người ấy nghiệm chứng. Tôi rõ ràng đã bước vào cánh cổng đề ba chữ 'Thanh Huyền Phái' mà không biết sao lại tới môn phái của huynh. Tôi chỉ có thể nói với huynh chừng ấy, những chuyện khác liên quan đến thiên cơ, không thể nói thêm nữa."

Lạc Việt gạt chăn ra, khoác tấm áo mỏng ngồi bên mép giường, "Ờ, môn phái chúng ta ngày nay là Thanh Sơn, nhưng trước đây một trăm năm thì gọi là Thanh Huyền, cánh cổng dưới núi được xây từ thời đó, nên mới khắc ba chữ 'Thanh Huyền Phái'. Khiến ngươi hiểu nhầm, thật là ngại quá."

Thiếu niên ngẩng đầu, nở một nụ cười ngượng nghịu, "Chuyện đó, là tôi tự tìm sai, không phải lỗi ở cánh cổng của quý phái, huynh không cần xin lỗi tôi đâu."

Lạc Việt cũng mỉm cười, đứng dậy bước tới chỗ bàn thiếu niên đang ngồi, cầm ấm trà rót một tách, đặt xuống cạnh tay thiếu niên, "Vừa rồi có chút hiểu lầm nho nhỏ, đều chẳng vui vẻ gì, ta xin tạ lỗi với đệ, mong long hiền đệ không chấp nhất."

Hắn đột nhiên thân thiết gọi thiếu niên là "long hiền đệ", thái độ quá đỗi khác biệt so với lúc trước, làm thiếu niên không khỏi lúng túng, "Ừm, không có gì, vốn dĩ... vốn dĩ cũng là tôi đắc tội với huynh trước."

Lạc Việt kéo một cái ghế, ngồi xuống cạnh thiếu niên, tiếp tục thân mật nói, "Ta thấy nhân hình của đệ trẻ hơn ta, khi còn trong lốt rồng cũng... vô cùng trẻ trung, nên mới mạo muội gọi một tiếng hiền đệ. Tại hạ tên Lạc Việt, đại đệ tử Thanh Sơn phái, xin hỏi long hiền đệ quý tính ra sao? Tuổi tác thế nào?"

https://thuviensach.vn

Từ khi chào đời đã cùng phụ vương chịu đủ cảnh lườm nguýt, chưa từng gặp ai thân thiện bắt chuyện thế này, tự nhiên được đối xử tử tế, thiếu niên đâm ra bàng hoàng, phải cố sức giữ điềm tĩnh trả lời, "Ừm, tôi tên Chiêu Nguyên, thêm năm năm nữa là tròn trăm tuổi."

Điệu cười của Lạc Việt sượng trân, "Ồ, hóa ra không phải hiền đệ, nên gọi hai tiếng Chiêu huynh mới đúng."

Thiếu niên từ tốn nói, "Cứ gọi tôi là Chiêu Nguyên được rồi." Hai tiếng "Chiêu huynh" khiến nó cảm thấy gượng gạo.

Lạc Việt đồng ý ngay, "Được, vậy Chiêu Nguyên cũng cứ gọi ta là Lạc Việt, chúng ta đã xưng hô danh tính, từ nay có thể xem như bạn bè rồi. Đã là bạn bè, có mấy chuyện này ta buộc phải nói trước với đệ."

Bạn bè, hai tiếng khiến tim nó đập thình thịch, có chút choáng váng. Ngoài phụ vương ra, trước nay ai nấy đều khinh khi lạnh nhạt không muốn kết giao với nó, giờ đây, người trần này lại nói nó và hắn là bạn bè. Thì ra trong số người trần, quả thật có nhiều người... rất tốt. Nó ngẩng đầu, nhìn ánh mắt ngập tràn chân thành của Lạc Việt, "ừ" một tiếng.

Vẻ mặt Lạc Việt trở nên nghiêm túc, "Chiêu Nguyên, đêm nay đệ đi lạc, lại dùng dằng lâu như vậy, giờ tới Thanh Huyền e là không kịp nữa, chắc phải để mai mới qua bên đấy rồi?"

Chiêu Nguyên gật đầu. Lạc Việt nói, "Ta cần nhắc nhở đệ, khác hẳn Thanh Sơn nghèo rớt chúng ta, Thanh Huyền là một môn phái bề thế, cửa nẻo phòng vệ nghiêm ngặt, hằng đêm đều cắt cử nhiều người pháp thuật cao cường canh gác tuần tra. Đệ mà lẻn vào đó, đừng nói là phòng đại đệ tử như Lạc Lăng Chi, e rằng mới qua cửa lớn tường vây chưa đầy mười bước đã bị phát hiện rồi. Người Thanh Huyền phái đều bất chấp lý lẽ, ta nói câu này có thể khiến đệ không vui, nhưng Chiêu Nguyên, đệ không giống long thần chút nào, lại cũng không phải là đối thủ của bọn họ. Đệ mà bị tóm, người

https://thuviensach.vn

Thanh Huyền phái sẽ không thấu tình đạt lý nghe đệ giải thích như ta đâu, chắc đệ cũng biết rồi, từ thời Phụng Tường đế tới nay, trần gian này đã tôn phụng bài long, nhất là hạng chó săn ôm chân hoàng thất như Thanh Huyền phái lại càng không đội trời chung với loài rồng các vị. Người Thanh Huyền phái mà tóm được đệ, chỉ e chẳng đợi đệ thốt xong câu nào, đã giơ tay hạ đao, phập, ôi chao."

Lạc Việt lắc đầu ái ngại. Mặt Chiêu Nguyên trở nên cứng đờ, "Nhưng tôi..."

Nhưng nó nhất định phải vào Thanh Huyền phái, nhất định phải gặp Lạc Lăng Chi, nhất định phải kiểm chứng xem y có phải người đó không, bằng không...

Song, giả như những điều Lạc Việt nói là thật... Nó siết chặt bàn tay, vê nhàu tà áo.

Lạc Việt im lặng quan sát vẻ mặt nó, đoạn thở dài, "Song, ta có cách giúp đệ."

Chiêu Nguyên kinh ngạc ngẩng đầu. Lạc Việt nói, "Đệ muốn tìm Lạc Lăng Chi kiểm chứng, cách kiểm chứng có phải, cũng cần đến máu của y không?"

Chiêu Nguyên dè dặt gật đầu. Lạc Việt cười nói, "Nếu vậy thì dễ thôi, mấy ngày nữa, Thanh Huyền Thanh Sơn hai phái đều sẽ tham dự Luận võ Đại hội. Đệ đã biến được thành người thì có thể thay y phục, trà trộn vào làm môn nhân Thanh Sơn chúng ta. Lạc Lăng Chi là đại đệ tử Thanh Huyền phái, nhất định sẽ có mặt. Y khá lợi hại, trong số đại đệ tử đồng trang lứa của các môn phái khắp thiên hạ, chỉ có ta đủ sức đánh bại y, cho nên ta và y nhất định sẽ đấu với nhau một trận, tới lúc đó thừa cơ chém y một kiếm, lấy ít máu cho đệ, chẳng phải ổn thỏa hay sao? Đệ thấy cách này có được không?"

https://thuviensach.vn

Trong lòng ấp ủ kế hoạch nhỏ, Lạc Việt cảm giác hưng phấn như sông cạn đường cùng bỗng dưng được khơi thông thoáng đãng. Con rồng ngố này vừa hay được ông trời đưa tới thế chân thập nhị sư đệ đây, đỡ biết bao nhiêu việc.

Chiêu Nguyên nghe hắn nói xong, cặp mắt sáng bừng, vẻ mặt cảm kích gật đầu, "Ừm, tôi thấy cách này rất hay, có điều, có thể sẽ phiền đến huynh."

Lạc Việt mở cờ trong bụng, "Không phiền không phiền." Hắn tự thấy lời mình nói với Chiêu Nguyên không thể coi là nói dối, vụ giao dịch này, hai bên đều có lợi, con rồng ngố hoàn toàn không thiệt thòi gì. Lạc Việt cười híp mắt nhìn biểu tình cảm kích của Chiêu Nguyên, tự thấy mình rất vô tư trong sáng. Hắn cười rạng rỡ, "Song ta phải báo một tiếng với sư phụ và các vị sư thúc, đệ yên tâm, họ đều là người tốt, chúng ta sẽ giấu nhẹm chuyện đệ là rồng. Trời sáng ta sẽ dẫn đệ tới gặp bọn họ."

Chiêu Nguyên lại gật đầu, "Ừm, vậy cứ làm theo lời huynh đi."

Lạc Việt đặt tách trà vừa rót vào tay Chiêu Nguyên, "Nào, uống tách trà trước đã, rồi trò chuyện thêm một lúc, chắc trời cũng sắp sáng rồi."

Chiêu Nguyên cầm tách nhấp một ngụm, trà dưới trần gian có hương vị rất đặc biệt. Rồi giữ tách trong tay, nó ướm hỏi Lạc Việt, "Tôi có thể hỏi huynh một chuyện không?"

Lạc Việt gật ngay, "Đệ cứ hỏi đi."

Chiêu Nguyên cười ngại ngùng, hạ giọng hỏi, "Thanh Sơn phái các huynh, có thù với Thanh Huyền phái phải không?"

Lúc trước ở dưới núi thấy Lạc Việt và Lạc Lăng Chi đã không mấy hữu hảo, vừa nãy lại nghe Lạc Việt nhắc đến Thanh Huyền phái với thái độ cũng

https://thuviensach.vn

chẳng thích thú gì.

Lạc Việt đáp, "Ờ, đúng thế, chúng ta là tử thù, không đội trời chung." Thế rồi hắn thao thao bất tuyệt về nguyên nhân lý do kết oán, cùng những ân cừu giữa hai phái bao năm. Thao thao suốt nửa canh giờ mới gần đến hồi kết, Lạc Việt nghỉ lấy hơi, nhấp ngụm trà cho đỡ khô họng, "... Từ thời Đức Trung Tử trở đi, Thanh Huyền vì ham vinh hoa phú quý mà vuốt đuôi triều đình, chuyên môn đâm thọc sau lưng chúng ta. Một vị sư bá tục gia của sư phụ ta khi thành thân có dán một bức tranh cắt hình long phụng cầu may, liền bị người Thanh Huyền lấy lý do dùng rồng sỉ nhục phụng thần, cũng đồng nghĩa sỉ nhục hoàng thượng, báo lên triều đình, làm cả nhà vị sư bá ấy bị tống giam, suýt chút nữa còn mất cả mạng."

Tách trà trong tay Chiêu Nguyên bỗng nhiên "rốp" một tiếng, vỡ làm mấy mảnh. Lạc Việt ngạc nhiên nhìn nó, chỉ thấy Chiêu Nguyên mặt mày phẫn nộ, răng nghiến ken két, "Hoàng đế phàm trần thì ra coi thường Long tộc đến mức độ này, tuy nhờ cả vào Phụng tộc y mới giành được ngôi đế, nhưng tổ tiên y cũng là do một tay long thần hộ mạch chúng ta chọn ra, rồi sau mới xây dựng được triều đại như ngày nay, thật là quân vong ân bội nghĩa."

Lạc Việt chớp chớp mắt.

Nó... nó đang nói cái gì thế này?

Hắn bèn dò hỏi, "Hừm, Chiêu Nguyên, vừa rồi đệ nói... long thần hộ mạch?"

Chiêu Nguyên lập tức biến sắc, ánh mắt kinh hoàng, khuôn mặt tái mét, hai tay lóng ngóng run run, tách bị siết vỡ rơi lanh canh xuống đất.

Bụng Lạc Việt cuộn lên dữ dội, ồ ồ, chuyện này có vẻ kinh khủng đây. Long thần hộ mạch. Nếu con rồng ngố này chính là long thần hộ mạch

https://thuviensach.vn

trong truyền thuyết... Vậy nó tìm Lạc Lăng Chi há chẳng phải muốn...

Ngọc Hoàng Đại Đế, Thái Thượng Lão Quân, hôm nay đúng là một ngày bất thường. Ta đã biết được bí mật kinh thiên động địa gì thế này? Nếu bí mật đây là thật, thì quá đỗi nguy hiểm, có thể khiến người ta mất mạng như chơi. Trời ạ, phải giả vờ không biết gì thôi. Hắn bèn ho một tiếng, cố làm vẻ bình tĩnh, "Ha ha, là ta nghe lầm, ta không biết gì hết, nào, Chiêu Nguyên, chúng ta tiếp tục câu chuyện, nói để đệ hay, Thanh Sơn phái chúng ta ấy à..."

Chiêu Nguyên chằm chằm nhìn hắn, người run lập cập, mặt mày trắng bệch, "Không, chắc chắn là huynh đoán ra rồi."

"Không có, không có," Lạc Việt lắc đầu quầy quậy. "Ta thật sự không hiểu gì, ta thật sự không..."

Chiêu Nguyên đứng dậy, tóm chặt lấy cánh tay hắn, "Đúng thế, tôi là long thần hộ mạch, huynh nhất định phải giúp tôi giữ bí mật, chẳng may để Phụng tộc biết được chuyện này, bản tộc vĩnh viễn không còn ngày ngóc đầu dậy." Nước mắt lấp lóa, nó giương cặp mắt van nài nhìn Lạc Việt, "Cầu xin huynh..."

Lạc Việt thấy đầu óc rối bời, tay toát mồ hôi lạnh. Đã là thật, thì chuyện không thể đùa được... Hắn thở dài, gật đầu, "Đệ yên tâm, ta tuyệt đối không nói ra, nếu những lời đệ nói là thật mà ta đi mật báo, triều đình cũng không để ta sống, chưa biết chừng còn tru diệt sư môn chúng ta. Ta sẽ coi như chưa từng nghe thấy chuyện này, cho dù chỉ là vì bản thân."

Chiêu Nguyên sững sờ nhìn hắn hồi lâu, mới từ từ buông tay. Lạc Việt day day trán, thở dài, "Nói thật, ta cũng không biết có phải mình đang nằm mơ không nữa."

https://thuviensach.vn

Long thần hộ mạch, người khắp thiên hạ ai mà không biết, nhưng Lạc Việt trước nay vẫn nghĩ, đó chỉ là đồn thổi vô căn cứ.

Tương truyền sau khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, Nữ Oa đem đất sét nặn thành người, được cõi trần gian xưng tôn là Oa Hoàng thị hoặc Nữ Oa mẫu, Nữ Oa đầu người mình rắn, thuộc Giao tộc, thiên đế ban cho giao thần móng rồng vảy rồng, hóa mình thành rồng giữa thiên trì, từ đó bảo vệ chủ nhân cõi trần, thuận theo ý trời lựa chọn quân vương, hoặc che chở giang sơn, hoặc lật đổ triều đại, lập chúa công mới. Xưng là long thần hộ mạch.

Long thần hộ mạch tự mình hình thành chi riêng, không thuộc ba cấp long kể ở trên. Chính nhờ sự tồn tại của long thần hộ mạch mà rồng mới được tôn sùng dưới hạ giới. Trải qua bao triều đại rồng đều tượng trưng cho đế vương, áo bào của hoàng đế, cờ trướng của quốc gia, đồ vật hoàng đế ngự dụng, đều được trang trí bằng hình rồng, biểu thị sự tôn quý. Đế vương các thời đều lập đàn thờ cúng long thần, trong mắt người trần, rồng đồng nghĩa với chí tôn vô thượng. Tương truyền, ngoài long thần hộ mạch, Thiên đình còn lập ra ba nhánh thần hộ mạch khác, phụng hoàng che chở hậu phi, kỳ lân bảo vệ đấng kiêu hùng hoặc vương công mãnh tướng loạn thế, huyền quy phù trợ hiền thần trị thế. Mấy ngàn năm nay, người đời vẫn cung phụng các thần hộ mạch theo truyền thuyết này. Mãi cho đến cách đây hơn trăm năm.

Khi đó, Thừa Nguyên đế của Ứng triều băng hà, lập di chiếu truyền ngôi cho thái tử Hòa Hy. Hoàng tử Hòa Sướng bèn dấy binh đoạt ngôi, tự xưng có phụng thần của mẫu phi phù trợ. Hòa Sướng giết huynh trưởng đoạt ngôi đế, đổi quốc hiệu thành Phụng Tường, xưng làm Phụng Tường đế. Sau khi kế vị, Phụng Tường đế bèn thay quốc phục đổi quốc kỳ, đổi hết long bào thành phụng bào, long kỳ của hoàng gia cũng bị thay bằng phụng kỳ, xây dựng lại đàn tế, đập bỏ bài vị long thần, chuyển sang thờ phụng thần, lại hạ lệnh trong hoàng thành, phàm nơi nào trang trí bằng hình rồng đều nhất loạt đổi hết thành hình phụng, phụng hoàng phân trống mái, hoàng đế lấy hình phụng, hậu phi lấy hình hoàng, ra sức bài xích long thần, đồng thời hạ chiếu

https://thuviensach.vn

nghiêm cấm dân chúng thờ long thần. Trong suốt hơn một trăm năm sau đó, phụng thần được tôn quý vô ngần, long thần lại bị chà đạp vô hạn, thậm chí còn có hoạt động bắt giết long tinh. Tứ đại hộ mạch thần trở thành phụng thần hộ mạch, hoàng thân hộ mạch, kỳ lân hộ mạch và huyền quy hộ mạch. Truyền thuyết về long thần hộ mạch dần dần không còn được công khai nhắc đến, chỉ có thể lén lút lưu truyền.

Truyền thuyết thần hộ mạch quá sức ảo diệu, Lạc Việt tuy là đệ tử môn phái tu tiên, song vẫn không tin lắm. Nhưng giờ đây, thứ gọi là long thần hộ mạch đã gần ngay trước mắt, hắn muốn không tin cũng khó.

Chiêu Nguyên ban nãy lỡ miệng tiết lộ thiên cơ, quá kinh hoàng, không giữ nổi hình người, lại biến trở về hình dạng rồng con, co ro trên giường Lạc Việt, rúc đầu vào chăn bông. Lạc Việt ngồi xuống bên mép giường, nhìn thân hình nhỏ bé từ đầu đến đuôi chưa đầy một thước của nó, giả như con rồng con này đích thực là long thần hộ mạch, hắn hoàn toàn hiểu được vì sao phụng hoàng có thể giúp hoàng tử soán ngôi, thay thế địa vị của long thần. Lạc Việt vỗ chăn, "Ờ, truyền thuyết nói năm xưa Phụng Tường đế nhờ có phụng thần ủng hộ mới có thể đăng cơ, chuyện phụng thần đánh bại long thần có phải thật không?"

Chiêu Nguyên co quắp, cái đầu rúc dưới chăn khẽ gật gật, làm lớp chăn bông hơi nhấp nhô.

Lạc Việt xoa mũi, "Thì ra là thật, tại sao phụng thần hộ mạch lại đánh được long thần hộ mạch các vị?" Rồng rõ chẳng phải lợi hại hơn phụng sao.

Chiêu Nguyên cứng đờ mình, không động đậy.

Đây chắc là nỗi khổ tâm của nó, thôi không nên vô duyên chọc vào. Nghĩ vậy, Lạc Việt bèn hỏi lảng sang chuyện khác, "Phụng hoàng tiếm quyền các vị, lẽ nào Thiên đình làm ngơ? Tới chỗ Ngọc Hoàng kể tội bọn chúng chẳng phải xong sao?"

https://thuviensach.vn

Móng vuốt của Chiêu Nguyên tóm chặt lấy nệm giường. Chẹp chẹp, xem ra đây cũng là nỗi khổ tâm của Long tộc bọn họ, không nên hỏi tiếp nữa. Lạc Việt im lặng, rồi không kìm được, lại thắc mắc, "Lần này đệ tìm Lạc Lăng Chi, có phải muốn y lật triều soán vị, lên làm hoàng đế giúp Long tộc các vị đánh bại phụng hoàng, quay lại làm long thần hộ mạch không?"

Chiêu Nguyên hơi nhúc nhích, thò đầu ra khỏi tấm chăn bông, chớp chớp cặp mắt đỏ mọng u ám, "Không phải Lạc Lăng Chi lật triều soán vị, là phụng hoàng muốn kiếm người khác lật triều soán vị thay đổi triều đại."

Lạc Việt trố mắt, "Hả?"

Chiêu Nguyên lại rúc đầu vào chăn. Lạc Việt thở hắt ra một hơi, "Thôi vậy, hỏi gì đệ cũng không chịu nói, ta không hỏi nữa, dù gì mấy chuyện cơ mật của đệ, ta biết càng nhiều thì càng nhanh chết." Đoạn hắn đứng dậy bước tới bên cửa sổ, trời đã sắp sáng.

Chiêu Nguyên rúc sâu đầu trong chăn, hai mắt nhắm nghiền. Mấy câu hỏi vừa rồi của Lạc Việt găm cả vào tim nó, làm nhức nhối vết thương nhục nhã hơn trăm năm nay của long thần hộ mạch.

Năm đó, chính phụ vương nó đã bại dưới tay phụng hoàng, đánh mất vị trí hộ mạch thần. Hồi nhỏ, Chiêu Nguyên luôn băn khoăn không biết rốt cuộc mình được xếp vào loại rồng nào. Từ khi mới sinh ra, nó đã cùng cả nhà chung sống trong một con lạch nhỏ, phụ vương mẫu hậu ca ca tỉ tỉ muội muội đệ đệ, tổng cộng bảy tám con rồng chui rúc một chỗ, vô cùng chật chội. Con lạch ấy còn là do Đông Hải long vương Ngao Quảng, biểu cữu(1) của mẫu hậu, vì thương hại gia đình nó không chốn nương thân mà tặng cho. Con lạch nhỏ ngoằn ngoèo gấp khúc chảy về hướng Đông, mở thành một dòng nước lớn đổ ra Đông Hải địa hạt của Ngao Quảng, mênh mông cuồn cuộn, vô bến vô bờ. Thủy tinh long cung nơi ông ta ở mới càng là nguy nga lộng lẫy, bất kỳ điện gác nào cũng lớn ngang chỗ trú ngụ của cả gia đình Chiêu Nguyên.

https://thuviensach.vn

Ngao Quảng trên trời hắt xì một cái, trần gian liền giăng ngập mây đen, sấm rung chớp giật. Ngao Quảng trong mây nhổ bãi nước miếng, trần gian liền mưa như trút nước, dầm dề ngày đêm. Còn nếu chân thân hiện giữa Đông Hải, lật mình một cái thì mặt biển đáy biển lộn nhào hết. Phải như Ngao Quảng mới là long thần, là loài rồng có địa vị cao nhất. Chiêu Nguyên phát hiện hình như mình cũng không phải thủy long hay vân long, vân long thủy long đều sống nơi sông dài biển rộng, tự tại tiêu dao, còn có thể lùa mây làm mưa, vảy chúng có xanh có trắng có đỏ, chỉ thiếu vàng kim. Còn về hạng long tinh hạ đẳng...

Khi mới chập chững hiểu chuyện, Chiêu Nguyên từng có lần hỏi phụ vương, "Chúng ta có phải là long tinh không ạ?"

Phụ vương lập tức sầm mặt nheo mắt, râu nổ lách tách, "Còn gán chúng ta với hạng hạ đẳng đó thì ngươi cút ngay, chớ gọi ta là phụ vương nữa."

Các huynh đệ tỉ muội đều ngồi nép vào một góc thương cảm nhìn nó, Chiêu Nguyên cúi gằm mặt lặng lẽ lánh đi, từ đó về sau không còn dám nhắc đến hai chữ "long tinh" nữa.

Cả ba loài rồng đều không phải, vậy thì là gì? Nó rất băn khoăn, nhưng không dám hỏi. Phụ vương thường nói, "Chúng ta thực ra là long thần, hơn nữa còn là long thần được đích thân Ngọc Hoàng phong tước, là loài tôn quý nhất." Mỗi khi cảm khái tuôn ra những lời này, phụ vương đều lim dim mắt ngả mình giữa vũng phù sa mềm mại nhất nơi đáy lạch, đưa chân vuốt ve chòm râu, mơ màng nhìn ra xa. Những lúc ấy, tuyệt đối không thể hỏi phụ vương "Thế cớ sao chúng ta lại không được như biểu cữu công(2) mà phải chui rúc nơi này?" Nếu hỏi vậy, phụ vương sẽ đột ngột bệnh cũ tái phát, quay cuồng trong con lạch mà gào thét "Đều là lỗi của ta, đều là lỗi của ta, đều là lỗi của ta..." rồi vừa la hét đập đầu vừa cào móng đào bốc phù sa dưới đáy lạch, cuối cùng là vùi mình trong lớp phù sa ấy.

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên có tất cả bốn huynh đệ tỉ muội, nó vừa khéo ở chính giữa, trên có một huynh một tỉ, dưới có một đệ một muội. Huynh tỉ lớn hơn nó rất nhiều, đệ muội lại kém tuổi nó rất nhiều, đều không hợp chơi cùng nhau. Có lúc nó cũng bơi ra ngoài lạch định giao du với cua cá tôm trai, nhưng toàn bị hắt hủi, bọn chúng còn túm tụm với nhau để chỉ trỏ nó. Chiêu Nguyên không biết rốt cuộc bọn chúng bàn tán điều gì.

Chiêu Nguyên tới nhà Ngao Quảng lần đầu vào năm nó năm mươi tuổi.

Nhân dịp Ma Đình con trai ông ta thành thân, mẫu hậu dẫn năm huynh muội nó tới tặng quà mừng, uống rượu hỉ. Ba long vương Tây, Nam, Bắc Hải cũng đều đem quà mừng dẫn gia quyến tới chung vui.

Ngao Quảng có một tôn nữ(3) là Trạch Đàm, vừa xinh đẹp vừa hiền dịu, khiến Chiêu Nguyên háo hức muốn sán lại làm thân. Nhưng những con rồng con khác lại hè nhau bắt nạt nó, không cho tới gần Trạch Đàm biểu tỉ.

Trạch Thụy, Trạch Tư long tôn(4) của Nam Hải Ngao Khảm, rồi Trạch Hồ tôn nữ của Tây Hải Ngao Nhuận, đều vô cùng tai ngược. Chiêu Nguyên đang băng qua hành lang tới chỗ Trạch Đàm, liền bị Trạch Thụy Trạch Tư hiệp lực chặn đường, Trạch Hồ đưa tay hẩy nó xiêu vẹo, "Êu, đây là chỗ long vương tử tôn mới được vào, con lươn nhà ngươi đừng hòng bén mảng, còn không mau cút đi, ta gọi bọn binh tôm tướng tép tới tống cổ bây giờ."

Chiêu Nguyên ngẩng lên phân trần, "Ta không phải lươn, ta cũng là rồng, phụ vương ta cũng là Long vương."

Trạch Thụy, Trạch Tư, Trạch Hồ đều phá lên cười, Trạch Tư lớn tiếng nói, "Phụ vương của ngươi là Long vương? Ha! Long vương gì? Long vương con lạch nhỏ hả? Ha ha!"

Thấy Chiêu Nguyên mặt đỏ phừng phừng, Trạch Hồ lại tiếp, "Cả tộc đều biết cha ngươi là kẻ thất bại, là con rồng vô dụng nhất. Bị một con chim

https://thuviensach.vn

đánh bại, làm mất mặt Long tộc chúng ta. Giờ đây vật phẩm trần gian tế bái chúng ta đã vơi hẳn đi, lũ phàm nhân còn dám để phụng hoàng trèo lên đầu chúng ta, loài rồng hạ đẳng thì bị giết hại như súc sinh tầm thường, tất cả đều là lỗi của cha ngươi. Cha ngươi còn ngỡ mình là vương kia đấy, vương gì? Có mà vương mất mặt."

Chiêu Nguyên tức run cả người, hét lên, "Ngươi nói bậy!"

Trạch Hồ hất cằm, "Nói bậy cái gì, không tin tự đi mà hỏi song thân ngươi, xem cha ngươi có phải kẻ thất bại, có phải vương mất mặt không."

Trạch Thụy giật giật tay áo Trạch Hồ, "Thôi bỏ đi, Hồ muội, chúng ta đừng đôi co với nó nữa, mẹ ta nói, cha nó là giẻ rách, con của giẻ rách chính là tiểu giẻ rách, nói chuyện với nó chỉ tổ xúi quẩy. Đi thôi chúng ta qua bên kia chơi."

Trạch Hồ liếc xéo Chiêu Nguyên, rồi cùng Trạch Thụy bỏ đi. Trạch Tư bước được hai bước, lại quay mình nói, "Ê, con lươn giẻ rách, cấm ngươi lân la Đàm tỉ. Ngươi mà dám ám vận xui lên Đàm tỉ, ta nhất định sẽ không khách khí với ngươi đâu. Đàm tỉ cũng còn lâu mới thèm để ý đến cái hạng con lươn hạ đẳng như ngươi." Đoạn nắm chân trước huơ huơ như để thị uy, rồi quay đi đuổi theo Trạch Thụy và Trạch Hồ.

Chiêu Nguyên đứng ngây mình hồi lâu, đột nhiên dồn hết sức lực đuổi theo, giơ vuốt bổ thẳng vào sống lưng Trạch Tư. Trạch Tư rú lên, quay phắt lại, sống lưng bị Chiêu Nguyên găm vuốt rạch ra mấy vết máu, vảy bị cào lật, lôi cả thịt da bên dưới. Trạch Tư quẫy đuôi làm thốc lên một luồng khí xoáy, miệng nhả hơi nước, móng vuốt như hai lưỡi móc tới tấp cào lại Chiêu Nguyên.

Trạch Hồ và Trạch Thụy cũng bị kinh động, gấp rút xông tới giúp sức, bốn con rồng quấn lấy nhau đánh lộn.

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên một mình chọi ba, đương nhiên vô cùng thê thảm, đợi đến khi các bậc trưởng bối tách được chúng ra, Chiêu Nguyên đã lầy lụa thương tích, từ đầu đến đuôi gần như không có chỗ nào lành lặn.

Trạch Tư ngoài sống lưng rách toạc, đuôi cũng bị Chiêu Nguyên cắn cho một miếng, mũi Trạch Thụy thì bị rạch cho hai đường, vuốt và sườn Trạch Hồ cũng rịn mấy vết máu.

Các huynh muội vây quanh Chiêu Nguyên giúp nó băng bó vết thương, mẫu hậu thì gập lưng cúi đầu, không ngừng tạ lỗi với cha mẹ Trạch Thụy, Trạch Tư, Trạch Hồ cùng các biểu cữu công, "Chiêu Nguyên ngang bướng hư đốn, là do con không biết dạy dỗ, những mong chư vị cữu cữu, huynh trưởng và tẩu tẩu đại nhân đại lượng, thương tình nó còn nhỏ dại mà không chấp nhất."

Chiêu Nguyên nằm trên mớ rong, tủi thân vô cùng, cớ gì mẫu hậu phải xin lỗi, phải khom lưng uốn gối, khúm núm nhún nhường như thế, rõ ràng là bọn họ sai, nó muốn nhỏm dậy biện bạch nhưng bị đại ca ấn xuống đám rong, "Đệ kiềm chế chút đi, kẻo lại gây thêm phiền phức cho mẫu hậu." Tiểu đệ lạch cạch dùng vuốt cào cào đuôi nó, giúp nó liếm vết thương, nhị tỉ bên cạnh thở dài, "Ai bảo cha chúng ta quả thật sa sút cơ chứ."

Mẫu hậu tạ lỗi hồi lâu, cha mẹ Trạch Thụy Trạch Tư và Trạch Hồ mới lộ vẻ khoan hồng đại lượng, giở bộ dạng thi ân nói mấy câu thôi thôi không sao.

Mẹ Trạch Hồ ôm con gái, nói với mẫu hậu của Chiêu Nguyên, "Đường muội, ta đa sự góp thêm với muội vài lời, người trần có câu, trai sợ chọn sai nghề, gái sợ gả nhầm chồng. Nghĩ lại thời muội chưa xuất giá, yêu kiều tôn quý xiết bao, trong tam giới, có mấy long nữ sánh được với muội? Vậy mà sao muội hồ đồ, cứ quyết gả cho tên long thần hộ mạch gì đó. Nhớ bấy giờ ta đã khuyên muội rằng, bọn họ khác với long thần đích thực chúng ta, hai chữ hộ mạch kia, nói khó nghe thì chính là thị vệ nhận lệnh thiên đình đi

https://thuviensach.vn

bảo vệ cho đám người trần. Ai ngờ kẻ muội lấy còn là hạng thất bại trong đám thị vệ, đến cái chức danh nhỏ xíu ấy cũng bị loài chim như phụng hoàng cướp mất, biến thành một con rồng giẻ rách, gây liên lụy khiến cả Long tộc chúng ta không còn mặt mũi đâu. Nhưng mọi người đều khoan dung độ lượng, không so đo với nhà muội. Trông muội bây giờ, chui rúc trong một con lạch nhỏ, vuốt cùn vây thâm, nào còn vẻ kiều diễm năm xưa nữa? Ngay đến đứa con trai sinh ra cũng đặc sệt chân truyền của cha nó, không hiểu đạo lý, vô dụng lại hung bạo. Chao ôi, ta nhìn mà không khỏi thương thay!"

Chiêu Nguyên tức uất, chỉ chực bật dậy khỏi mớ rong, ngay đại ca đang ấn vuốt giữ nó cũng run run, nhị tỉ thì trừng mắt, "Di mẫu, nói thế là quá đáng rồi đấy." Tiểu đệ chồm hỗm bên cạnh Chiêu Nguyên, phun phì phì mấy bong bóng khí về phía mẹ Trạch Hồ, "Di mẫu... nhé, di mẫu..."

Mẹ Trạch Hồ liếc xéo bọn nó, "Nhìn kìa, ta nói không sai mà, không chỉ con trai mà con gái cũng không khác gì, lớn bé rặt một phường như cha nó."

Đến đây Ngao Nhuận phải xen vào, "Con cũng nên một vừa hai phải thôi, hơi nặng lời rồi đấy." Bấy giờ mẹ Trạch Hồ mới hậm hực ngậm miệng.

Mẫu hậu Chiêu Nguyên đứng thẳng lưng, khẩu khí vẫn rất nhã nhặn, "Đa tạ Thấm tỉ tỉ đã lo nghĩ thay cho muội. Là muội không biết dạy con, lần này lỗi ở Chiêu Nguyên, muội về sẽ bảo ban dạy dỗ, để nó hiểu đạo lý, thông lễ nghĩa, biết thế nào là đúng, thế nào là sai. Muội trước sau chưa từng hối hận đã chọn Thần Thượng làm phu quân, khi Thần Thượng ở kim cung hưởng lễ nhận bái của người trần, muội theo chàng, khi Thần Thượng ở nơi lạch nhỏ biến thành giẻ rách như mấy người nói, muội vẫn sẽ theo chàng." Đoạn quay sang cáo từ Ngao Quảng, dẫn năm huynh đệ tỉ muội Chiêu Nguyên trở về con lạch nhỏ.

Trên đường về, mẫu hậu dặn, "Vết thương của Chiêu Nguyên, nếu phụ vương có hỏi, các con cứ nói là do cãi vã đánh nhau với rồng khác nên bị

https://thuviensach.vn

thương, không được hở ra chuyện phụ vương bị chế giễu, biết chưa?"

Năm con rồng con đồng loạt gật đầu, nhưng Chiêu Nguyên vẫn không hiểu. Vì sao phụ vương lại bị chế giễu? Rồng giẻ rách rốt cuộc là thế nào? Vì sao không được nhắc đến trước mặt phụ vương? Phụ vương vì lý do gì thỉnh thoảng lại phát điên? Mãi đến khi vết thương của nó gần khỏi hẳn, có một ngày, phụ vương lại phát điên vùi mình vào lớp phù sa, mẫu hậu dắt năm huynh đệ tỉ muội nó tới một góc khuất nẻo bên ngoài con lạch, kể cho chúng nghe chuyện phụ vương bị lăng nhục, chà đạp tổn thương khi xưa.

Mẫu hậu nói, phụ vương Thần Thượng vốn là long thần hộ mạch được đích thân thiên đế sách phong, bảo vệ quân chủ dưới trần gian, nắm giữ quốc vận. Cách đây hơn trăm năm, đến kỳ lựa chọn hoàng đế mới, Thần Thượng thuận theo quy định từ trước và ý nguyện của hoàng đế cũ, chọn đại hoàng tử là người kế ngôi. Nhưng một phụng thần, cũng là thần hộ mạch giống Thần Thượng, đã phải lòng vị phi tử mình có nhiệm vụ bảo vệ. Phi tử ấy thiên tư khác người, có thể nhìn thấy chân thân của thần hộ mạch, được phụng thần tiết lộ thiên mệnh, vốn là người đầy dã tâm, một mực muốn con trai mình trở thành hoàng đế, trước khi chết bà đã van nài phụng thần giúp con trai mình lên ngôi.

Kể đến đây, mẫu hậu thở dài, "Phụ vương các con còn là bằng hữu lâu năm của phụng thần đó, từng giúp y che giấu mối tình vụng trộm, mà không sao ngờ được bạn tốt của mình lại thực sự nhận lời yêu cầu của phi tử kia, càng không thể ngờ, chỉ để hoàn thành ước nguyện của một nữ nhân phàm trần, y dám làm trái lẽ trời, trở mặt thành thù."

Đến khi con trai phi tử dấy binh tạo phản, Thần Thượng chết đứng. Trận tranh đấu ấy kéo dài bao ngày bao đêm, dưới đất là hoàng tử tạo phản dẫn quân đội huyết chiến với huynh trưởng, trên trời là long thần hộ mạch đại chiến với phụng thần hộ mạch.

https://thuviensach.vn

Bên phía Thần Thượng không có chuẩn bị gì, bên phía phụng hoàng lại đã ủ mưu từ lâu. Phụng hoàng hộ mạch tộc bảo vệ phi tần, hàng ngàn năm nay đều đứng sau long thần hộ mạch, từ lâu đã sinh lòng bất mãn, bọn phàm nhân vô tri còn thường xuyên lấy rồng đại diện cho nam, phụng hoàng đại diện cho nữ, khiến rất nhiều phụng hoàng trống thấy bất bình, căm ghét long thần vô cùng. Hành vi của phụng thần nọ được hầu hết phụng hoàng hộ mạch ủng hộ, toàn tộc bọn họ từ trên xuống dưới hợp sức đối phó phụ vương, phụng thần còn đê tiện ăn trộm long châu của Thần Thượng rồi đập vỡ. Long thần hộ mạch chỉ có một, Thần Thượng thân cô thế cô, không thể chống lại số đông, lại thêm mất đi long châu, pháp lực tổn hại nặng nề, cuối cùng đành ôm hận bại trận.

Nhị tỉ nói, "Phụng hoàng hộ mạch thật quá bỉ ổi, cả tộc chẳng có lấy kẻ nào tốt. Người phàm vô tri coi rồng là nam, phụng là nữ, sao không xem rồng cái chúng ta có ý kiến gì, mà phụng hoàng trống nhà bọn họ dám lấy đấy làm cớ, hừ, rặt một lũ thất bại lòng dạ hẹp hòi ti tiện vô sỉ!"

Đại ca đã hỏi rất nhiều câu mà sau này Lạc Việt cũng đem ra thắc mắc với Chiêu Nguyên, "Long thần hộ mạch được Ngọc Hoàng đích thân sách phong, vì sao phụ vương không tới trước mặt Ngọc Hoàng đòi công đạo? Phụng tộc hộ mạch ngang ngược làm điều xằng bậy, bóp méo thiên mệnh, cớ sao Thiên đình không đem quân tới bắt bọn chúng hỏi tội?"

Mẫu hậu lại thở dài thườn thượt, nói rằng, phụ vương đã lên Thiên đình, tới trước mặt Ngọc Hoàng đòi công bằng, nhưng vì khi phụng thần và phi tử kia lén lút tư tình, Thần Thượng đã giấu giếm hộ bọn họ nên mới dẫn tới hậu quả sau này. Ngọc Hoàng phán, phụng thần hộ mạch tuy làm trái ý trời, đại nghịch bất đạo, nhưng Thần Thượng cũng là một trong các can phạm, không thể miễn trừ trách nhiệm. Lại nói, "Bản đế năm xưa đích thân phong cho tộc các ngươi làm long thần hộ mạch, chọn quân chủ trần gian, hộ quốc vận cõi trần, đứng đầu thần tộc hộ mạch, giờ ngay đến phụng hoàng ngươi cũng không trấn áp nổi, thì sao có thể thuyết phục quần hùng, tiếp tục đảm nhận trách nhiệm nặng nề này?"

https://thuviensach.vn

Nhị tỉ trợn tròn mắt, "Vậy là Thiên đình cứ mặc cho phụng hoàng xưng bá cõi trần, tùy nghi làm càn? Còn phụ vương đáng thương yếm thế phải tới ở nơi lạch nhỏ này, bị rủa là đồ rồng giẻ rách, chịu cảnh khinh miệt ư?"

Mẫu hậu nói, "Cũng không hẳn. Vì hễ xảy ra chuyện thay triều đổi đại hoặc lật triều soán vị, dưới trần gian đều gặp phải một kiếp nạn. Ngọc Hoàng từ bi, lo lắng cho chúng sinh, sợ sau khi phụng thần giúp hoàng tử soán ngôi, nếu còn phát sinh rối loạn, người trần sẽ lại gánh tiếp một khổ nạn nữa, cho nên hạ chỉ, để chúng tiên và thần tướng Thiên đình tạm thời không tra cứu chuyện này, cho người trần có thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức, cũng ban cho phụ vương các con một cơ hội lấy lại tôn nghiêm."

Đại ca cười nhạt, "Phụ vương giờ đang ngủ vùi trong đống phù sa, cơ hội ở đâu chứ?"

Mẫu hậu tủm tỉm, "Con đừng vội, nghe mẫu hậu kể hết đã. Ngọc Hoàng nói, phụng thần hộ mạch làm trái phép trời, thay đổi thiên mệnh, nhưng trong vòng một hai trăm năm, thiên mệnh sẽ lại lần nữa xuất hiện biến số, nếu tìm ra biến số này, nắm chắc cơ hội, là có thể giành lại vị trí long thần hộ mạch."

Chiêu Nguyên rụt rè cào cào vuốt trước, "Nếu không tìm ra, không nắm được cơ hội thì sao?"

Đại ca nói luôn, "Thế mà còn phải hỏi, thì nhà ta sẽ vĩnh viễn ngủ vùi trong phù sa đáy lạch chứ sao."

Chiêu Nguyên lại hỏi, "Biến số rốt cuộc là gì?"

Mẫu hậu im lặng, đại ca giơ chân cốc đầu nó, "Ngốc, dùng đuôi để nghĩ cũng biết chắc chắn nó chưa xuất hiện, nếu không giờ này phụ vương còn ngủ trong phù sa chắc?"

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên cũng im lặng.

Biến số kia rốt cuộc là gì? Cơ hội liệu có xuất hiện thật không?

Nhiều năm qua đi, cuối cùng có một ngày, phụ vương và mẫu hậu gọi năm huynh muội nó tới chính giữa con lạch, nghiêm trang nói, biến số hình như đã xuất hiện.

Hôm đó, phụ vương không oán hận, không hoài niệm, cũng không điên cuồng gào thét húc vào đá ngầm, mà nét mặt hồng hào, tinh thần phấn chấn, từ râu đến đuôi đều lấp lánh hào quang. Phụ vương hăng hái phấn khởi nói rằng, biến số dưới trần gian cuối cùng cũng đã xuất hiện. Từ xưa tới nay, rồng là dương, phụng là âm, từ sau khi phụng thần hộ mạch giúp Phụng Tường đế soán vị đăng cơ, có lẽ do phụng hoàng âm khí quá nặng, nên đã gây ảnh hưởng tới các vị hoàng đế, khiến bọn họ càng sinh càng nhiều con gái, càng đẻ càng hiếm con trai, cho đến đời nay, từ hoàng đế tới lác đác mấy vị vương gia đều chỉ sinh toàn con gái, không có lấy một mống hoàng tử, nói cách khác, chính là xuất hiện điềm báo tuyệt tự. Hơn nữa, mấy năm nay các vương gia đều lần lượt qua đời, gần đây hoàng đế lại lâm trọng bệnh, xem chừng cũng chẳng gắng gượng được bao lâu nữa, hoàng tộc sắp lâm vào cảnh đoạn tử tuyệt tôn rồi. Vì vậy, Phụng tộc hộ mạch đang suy tính lựa chọn đấng quân vương mới, lập triều đại mới, người bọn họ chọn là tộc Mộ thị của đương kim trấn quốc tướng quân, An Thuận vương.

Thần Thượng vuốt râu mỉm cười, "Lũ chim trọc kia hoàn toàn không ngờ, từ lâu ta đã âm thầm bày một trận cờ ngầm, Hòa thị thật ra vẫn còn hậu nhân."

Năm đó Phụng Tường đế Hòa Sướng soán vị, trừ diệt thái tử Hòa Hy cùng các huynh đệ tử tôn nối dõi, mà không biết mình vẫn còn một huynh trưởng lưu lạc trong dân gian. Số là Trần hoàng hậu, thân mẫu của thái tử Hòa Hy, khi mới vào cung chỉ là một phi tần bình thường, dựa vào mưu sâu kế hiểm mới từng bước leo cao, cũng từng hãm hại cả Tiêu phi thân mẫu

https://thuviensach.vn

của Phụng Tường đế, vì vậy về sau Tiêu phi mới cầu xin phụng thần giúp mình báo thù, để nhi tử Hòa Sướng đoạt ngôi làm hoàng đế.

Trần thị leo lên đến bậc quý phi thì bắt đầu nhòm ngó vị trí hoàng hậu. Bà ta bày mưu giá họa Tống thị đương kim hoàng hậu, vu vạ rằng Tống thị tư thông với hộ vệ, làm ô uế cung đình. Thừa Nguyên đế tin lời gièm pha, phế bỏ hoàng hậu, ban cho bà tự tận. Hoàng hậu bị phế, cũng mất luôn tư cách có thần hộ mạch, phụng hoàng hộ mạch của bà ta chuyển sang bảo vệ người khác, không thèm đếm xỉa đến bà ta nữa. Trần thị được phong làm hoàng hậu.

Tống thị đoan trang hiền đức, luôn rộng lượng đối đãi với mọi người, bấy giờ hàm oan, các cung nữ thái giám trước đây từng nhận ân huệ của bà đều có ý ứng cứu. Vào đêm hoàng hậu phải uống thuốc độc tự tận, bọn họ phóng hỏa gây ra trận cháy lớn, thừa cơ sắp xếp cho hoàng hậu chạy khỏi hoàng cung. Thần Thượng cùng long hậu cũng động lòng trắc ẩn, ngầm bảo vệ cho hoàng hậu bỏ trốn, Tống hậu đào thoát thành công, mai danh ẩn tích, nương mình cửa Phật. Bấy giờ Tống hậu đã mang long thai, sinh hạ một nam hài tại ni am. Nam hài này được ni cô đưa đến cho một gia đình thương nhân giàu có không con nuôi nấng, đây mới thực sự là trưởng tử của Thừa Nguyên đế.

Vị hoàng tử lưu lạc trưởng thành giữa dân gian, lấy vợ sinh con như bách tính, sống yên ổn một đời. Con trai cũng bình lặng lớn lên như cha, lấy vợ sinh con, đời này nối tiếp đời kia, dòng máu của hoàng tộc Hòa thị cứ thế âm thầm duy trì trong dân gian.

Thần Thượng trợ giúp Tống hậu chỉ vì cảm khái nhất thời, xong việc cũng gác mọi chuyện sang một bên, về sau bị đoạt chức thần hộ mạch, mất long châu, sa sút đến nỗi phải đem thân nương nhờ đằng ngoại, cả nhà chui rúc trong con lạch nhỏ, đã quên bẵng chuyện này từ lâu. Mãi đến gần đây, nghe tin Hòa thị sắp đoạn tử tuyệt tôn, Phụng tộc hộ mạch mưu đồ lập hoàng đế mới, thay triều đổi đại, Thần Thượng từng là thần hộ mạch cho

https://thuviensach.vn

Hòa thị, không khỏi cảm thán ít nhiều, nằm trong lớp phù sa hoài niệm uy thế của họ thuở xưa, đột nhiên nhận thấy một luồng khí tức trẻ trung yếu ớt, loáng thoáng lưu chuyển ở một nơi nào đấy chốn phàm trần.

Mỗi khi một triều đại mới bắt đầu, long thần hộ mạch đều sẽ lập huyết khế(5) với vị hoàng đế đầu tiên, nhờ đó có thể cảm ứng và bảo vệ hậu duệ của ông ta, đến tận khi khí vận của dòng họ ấy cạn kiệt và một triều đại mới xuất hiện thì thôi.

Phụng thần hộ mạch đã lập huyết khế với Phụng Tường đế, vì thế chỉ có thể cảm nhận được khí tức của ông ta và đám con cháu, nhờ vậy mà giọt máu lưu lạc của Hòa thị mới không bị họ phát hiện.

Thần Thượng không còn long châu, pháp lực hư hao quá nửa, chỉ lờ mờ cảm nhận được phương vị luồng khí tức kia chứ không tính ra được thân phận chính xác của vị hậu duệ Hòa thị này. Bởi vậy, đành ngắm trước một đối tượng rồi kiểm tra thật giả.

Chiêu Nguyên rúc trong chăn Lạc Việt, giơ chân ôm đầu, vô cùng khổ não.

Lạc Lăng Chi hẳn là người nó cần tìm, vì phụ vương đã nói, người đó ở trong một môn phái tên Thanh Huyền, mà ngay lần đầu nhìn thấy Lạc Lăng Chi, nó đã cảm thấy con người này không hề tầm thường. Có điều, người Thanh Huyền phái nó mới gặp một mình Lạc Lăng Chi, chưa chắc đã là y, nhỡ may không phải thì làm thế nào chọn tiếp người thứ hai đây? Thanh Huyền phái lại là nơi khó lẻn vào tiềm phục như vậy. Nó thò đầu ra, lí nhí hỏi Lạc Việt, "Thanh Huyền phái có bao nhiêu người?"

Lạc Việt gãi đầu, "Đệ tử trên danh nghĩa thì vô số kể, còn tu luyện trong môn phái hiện giờ chắc rơi vào khoảng hai ba trăm người."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên lại nằm bò ra ưu phiền. Lạc Việt ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, "Tờ mờ đất rồi. Đợi sáng hẳn ta sẽ dẫn đệ tới gặp sư phụ." Chiêu Nguyên gật đầu. Lạc Việt ngáp dài, ngả mình ra giường, lại đưa tay hẩy hẩy phần chăn bên cạnh Chiêu Nguyên, "Đúng rồi, long thần hộ mạch các đệ có phải cũng giống hoàng đế, kế thừa ngôi vị không?"

Chiêu Nguyên đáp, "Ừ, thường là mỗi triều đại một con rồng, hoặc giả có con không muốn làm thì tâu lên Thiên đình, truyền chức lại cho con tiếp theo.

Vị trí long thần hộ mạch này luôn chỉ có một."

Lạc Việt lại hỏi, "Đệ có huynh đệ không?"

Chiêu Nguyên thật thà trả lời, "Tôi có một huynh một tỉ, một đệ một muội."

Lạc Việt kinh ngạc, "Huynh đệ tỉ muội đông như thế, long thần hộ mạch sao không phải là đại ca hay tiểu đệ mà lại là đệ?"

Chiêu Nguyên lại cúi gục đầu, gối lên hai chân trước, nhắm mắt không ho he gì nữa.

Không phải... ngay chuyện này cũng là nỗi khổ tâm của nó chứ hay lại thiên cơ không thể tiết lộ? Lạc Việt dòm nó lom lom, "Hừm, chuyện này có lẽ liên quan đến bí mật gia tộc đệ, là ta lắm lời, đệ cứ coi như chưa nghe thấy gì nhé."

Chiêu Nguyên ừ hử, "Chẳng phải bí mật gì, tôi cũng chỉ là gánh bừa lấy thôi."

"Hôm ấy, sau khi giảng giải cặn kẽ về nguyên nhân kết quả của biến số, phụ vương nói, "Ta không đoán ra thân phận chính xác của vị hậu nhân Hòa thị này, nên cần nhờ sức các con tìm ra."

https://thuviensach.vn

Nhị tỉ hỏi, "Vì sao lại là chúng con? Phụ vương đi tìm mới đúng chứ?"

Phụ vương thở dài, "Long châu vỡ rồi, ta vĩnh viễn không làm long thần hộ mạch được nữa, vì vậy cần chọn trong số các con một đứa kế nghiệp, cấp tốc đi tìm vị hậu nhân kia. Phụng hoàng tin tức thông linh, tai mắt phủ khắp thiên hạ, hơn nữa Tống hậu trước đây từng có một phụng hoàng hộ mạch, cho nên không thể đoan chắc bọn họ hoàn toàn không biết gì. Các con phải đi trước một bước mà tìm ra người này, định lại huyết khế với hắn, tránh đêm dài lắm mộng."

Thiết lập huyết khế, tức là quân vương đầu tiên của một triều đại dùng máu mình hòa vào long châu của long thần hộ mạch, theo đó khí tức tương thông, huyết mạch tương liên với long thần hộ mạch. Thần Thượng nói, "Muốn kiểm chứng người tìm được có phải hậu nhân của Hòa thị thật không, chỉ cần đem máu hắn quệt lên long châu. Trong long châu có một thứ, thứ ấy sẽ phân định, phải đúng là người được trời định làm quân vương, thì máu mới hòa được vào long châu."

Đại ca cười nhạt, "Kiểm chứng thực hư đồng thời lập luôn huyết khế, phụ vương, người thật cao tay."

Thần Thượng vuốt râu cười khẽ, "Long tộc hộ mạch đổi đời hay không, đều đặt cược cả vào lần này. Trở thành long thần hộ mạch của tân triều, đồng nghĩa với việc gánh vác trên vai toàn bộ danh dự và vinh quang của Long tộc dưới trần gian. Sau này còn được ghi chép lại trong sử sách điển tích Thiên đình, đời đời tôn vinh. Trong số các con ai đồng ý gánh vác trách nhiệm nặng nề này, hãy cầm long châu vào chân phải, rồi đứng ra đây."

Nguyên ca thấy nhiệt huyết dâng trào, tim đập thình thịch.

Thần Thượng tuy nói với tất cả các con, nhưng ánh mắt lại chỉ hướng vào một mình trưởng tử Chiêu Li. Chiêu Li đột nhiên nói, "Dù gì con cũng

https://thuviensach.vn

không làm được, đệ muội ai muốn làm thì làm."

Thần Thượng trợn mắt, "Tên tiểu súc sinh này, nói gì vậy hả? Trách nhiệm vinh quang như vậy, phụ vương những mong các con tranh giành xung phong, vậy mà con lại buông thõng một câu không làm?"

Chiêu Li hùng hồn đáp, "Chuyện này, làm được thì vừa vinh quang vừa phú quý, nhưng lỡ đổ bể thì không chỉ mất thể diện mà còn gánh ô danh vạn kiếp làm tiêu tan hy vọng đổi đời của Long tộc. Quá mạo hiểm! Thêm nữa, tìm ra kẻ phàm nhân kia quả không phải chuyện khó, nhưng cứ cho là tìm được, sau khi định huyết khế phải từng bước dẫn dắt đoạt ngôi vua, trải qua trăm nghìn vạn khổ xong lại phải chăm lo cho con cháu hắn không biết bao đời, dai dẳng như thế quả thật quá phiền hà. Cớ gì không để kẻ khác đi, gặt được vinh quang mình cũng có phần, còn phải lỡ lầm thì mình kẻ đó gánh chịu? Vì thế con không ham, các đệ muội ai chí hướng cao vời, thích làm thì cứ việc làm."

Thần Thượng tức đến xanh lét vảy rồng, râu giương lên, "Tiểu súc sinh, sao ta lại sinh ra một đứa nghịch tử bất hiếu như ngươi."

Chiêu Li đáp, "Phụ vương! Con không mắc mưu người không thể coi là bất hiếu, tin lời người nói mới là dại dột ấy."

Thần Thượng nghẹn họng, khựng lại hồi lâu, ánh mắt mới từ từ rời khỏi Chiêu Li, đảo sang bốn con rồng nhỏ còn lại, "Chiêu Kỳ, Chiêu Nguyên, Chiêu Tố, Chiêu Tịch, các con chớ nghe tên tiểu súc sinh Chiêu Li nói xằng nói bậy, long thần hộ mạch là chức vị Ngọc đế đích thân sắc phong, tôn quý vinh quang, các con đều là con của phụ vương, phụ vương sao có thể gạt các con chứ? Dũng cảm gánh lấy trọng trách này mới là một con rồng tốt. Hạng bạc nhược như Chiêu Li, nó có giành ta cũng không cho làm. Nào, ai bằng lòng nhận lấy trách nhiệm này cầm long châu nơi chân phải, tới đứng bên phụ vương, ngoan..."

https://thuviensach.vn

Dòng nhiệt huyết sục sôi trong Chiêu Nguyên đã dần dần nguội ngắt, nó cảm thấy đại ca không hổ là đại ca, nhìn nhận sự việc quả thật thấu triệt, huynh ấy phân tích thật quá có lý. Nó rụt cổ đứng im. Nhị tỉ và tiểu đệ tiểu muội cũng lẳng lặng rụt đầu hệt như nó. Chiêu Li chồm hỗm ngồi bên khoanh chân nhìn, mát mẻ nói leo, "Phụ vương, Chiêu Tố và Chiêu Tịch răng sữa còn chưa thay, bập bẹ chưa rõ chữ, e khó mà gánh vác nổi trọng trách lớn lao mà người nói." Chiêu Tố và Chiêu Tịch lập tức nhào lại rúc đầu vào mình huynh trưởng. Chiêu Li nói tiếp, "Vậy e là, người chỉ có thể chọn giữa Chiêu Kỳ và Chiêu Nguyên thôi." Chiêu Nguyên tức thì thu mình lại nhỏ hơn nữa, Chiêu Kỳ hậm hực liếc xéo Chiêu Li. Chiêu Li vờ như không thấy ánh mắt đầy sát khí của Chiêu Kỳ, tiếp tục nói, "Theo con, Chiêu Kỳ là thích hợp nhất. Một là nó lớn tuổi hơn Chiêu Nguyên, hai là con phượng hoàng trống năm xưa giành chức thần hộ mạch của phụ vương chính là vì phải lòng đàn bà phàm trần nên mới như bị quỷ ám, dám làm trái ý trời, có thể thấy ảnh hưởng của một con cái tới một con đực có lúc còn lớn hơn mệnh trời. Phụng hoàng hộ mạch trống theo hoàng đế, mái theo hậu phi, giả như bọn họ cũng biết đến vị hậu nhân Hòa thị này, muốn giành cũng nhất định phái đi một con phụng hoàng trống, Chiêu Kỳ nếu đương đầu với nó, vạn bất đắc dĩ còn có thể thi triển mỹ nhân kế, chúng ta chẳng phải thêm một phần thắng sao?"

Chiêu Kỳ không đợi Chiêu Li nói hết, đã nhảy dựng lên, la oai oái, "Phụ vương, truyền vị trước nay đều truyền cho con trưởng, hơn nữa đại ca kiến giải thấu đáo, suy nghĩ sâu xa vượt xa chúng con, huynh ấy không làm long thần hộ mạch thì lẽ trời chẳng dung. Tuyệt đối không nên tin vào lời thoái thác khiêm nhường nhất thời của huynh ấy. Đại ca yêu thương đệ muội, muốn nhường cơ hội tốt này cho chúng con, phẩm chất cao khiết thực đáng cảm phục, chúng con hổ thẹn không bằng." Đoạn huých Chiêu Nguyên đang co ro đứng bên, "Chiêu Nguyên, đệ nói có phải không?"

Chiêu Nguyên lập tức gật đầu, "À à, phải, đệ thấy tỉ tỉ nói rất đúng."

https://thuviensach.vn

Lũ rồng con đùn đẩy một hồi, mẫu hậu đứng trông mà đau đầu bất lực nói, "Phu quân, chi bằng chúng ta cũng học theo người trần, bốc thăm vậy?"

Thần Thượng không đồng ý, "Chuyện trọng đại thế này, sao có thể quyết định bằng cái trò bốc thăm ấy?" Rồi vỗ xuống lòng sông, "Tất cả trật tự, phụ vương đã có cách."

Chiêu Nguyên cùng các huynh muội tách nhau ra, xếp hàng lần lượt.

Thần Thượng nhấc chân trước bên phải, chậm rãi mở miệng nhả ra một luồng kim quang, giữ trong lòng vuốt, "Đây chính là long mạch, có khả năng chi phối quân vương phàm trần, phế lập triều đại thay đổi quốc vận, chỉ long thần hộ mạch các đời mới được nắm giữ. Giờ các con nhả hết long châu ra, đặt lên chân phải, nhắm mắt lại. Ta sẽ tung long mạch ngẫu nhiên, nó lọt vào long châu của ai, kẻ ấy sẽ là long thần hộ mạch tiếp theo. Long mạch mà nhập vào long châu rồi là không thể lấy lại, trừ phi long châu bị đánh vỡ, hoặc tiên quan Thiên đình đem pháp ấn của Ngọc đế rút ra, vì vậy quyết định cũng là không thể sửa đổi được nữa."

Chiêu Nguyên thấp thỏm nhả long châu, đặt lên chân phải, nhắm mắt lại. Nó sợ, nó bày vai thứ ba, vị trí chính giữa này vô cùng bất lợi. Đừng là mình đừng là mình, nó thầm niệm trong lòng.

Chiêu Nguyên lén ti hí mắt, chỉ thấy tay phải phụ vương vung lên, long mạch được tung ra, phương hướng vô cùng rõ ràng, kim quang chao đảo lắc lư, nhằm thẳng về phía đại ca. Từ sâu đáy lòng, Chiêu Nguyên xấu xa khấn thầm, tới chỗ đại ca tới chỗ đại ca tới chỗ đại ca đi.

Kim quang thuận theo ý nó, bay thẳng tới chỗ Chiêu Li, nhưng đến nửa đường lại đột ngột chệch sang phía Chiêu Kỳ. Chiêu Nguyên bồn chồn không hiểu, hơi thò đầu ra, lén nhìn cho kỹ, phát hiện đại ca đang phồng má, thổi long mạch bay dạt sang bên. Long mạch chệch đi mỗi lúc một xa, sắp tới chỗ Chiêu Kỳ thì đột nhiên khựng lại, trôi ngược về phía Chiêu Li.

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên he hé mắt nhìn, nhận ra nhị tỉ có lẽ phát giác hành vi thâm hiểm của đại ca, cũng dùng chiêu tương tự ứng phó, thổi ngược long mạch lại. Chiêu Li và Chiêu Kỳ đều lén ra sức thổi, long mạch lúc dạt bên này, lúc trôi bên kia, qua lại lại qua, hết trái đến phải. Phụ vương giơ chân vân vê râu, ho một tiếng.

Chiêu Li và Chiêu Kỳ lập tức ngừng thổi, riêng Chiêu Li còn thừa cơ vẩy vẩy chân trước tạo thành một luồng kình khí, đẩy long mạch bay bật sang bên Chiêu Kỳ. Chiêu Kỳ liền nhảy dựng lên, "Phụ vương, huynh ấy lén làm bậy." Vừa nói vừa vẫy chân, đẩy long mạch thối lui mấy thước.

Chiêu Li cười nói, "Làm bậy cái gì? Ta nhắm mắt suốt nào biết gì đâu." Miệng hời hợt buông một câu, chân lại âm thầm tích kình khí, cuộn thành một luồng xoáy, cuốn lấy long mạch, đánh thẳng vào Chiêu Kỳ. Chiêu Kỳ vỗ sóng nước chống cự, Chiêu Li lại tăng thêm khí lực, dòng nước xoáy như một cây trường thương, mũi thương đỡ long mạch, chọc thủng lá chắn nước của Chiêu Kỳ, xuyên thẳng tới.

Chiêu Nguyên thấy tình thế bất lợi, bản thân có thể cũng bị liên lụy, vội ôm long châu né sang một bên, bỗng nhiên thân mình bị dội một cú đau điếng, hóa ra Chiêu Kỳ đang né mình tránh cây thủy thương thì vô tình va vào nó, cộng thêm thế nước ập tới, Chiêu Nguyên tức thì hoa mắt chóng mặt, long châu tuột khỏi vuốt rơi ra.

Đến khi Chiêu Kỳ vẫy vùng dịch được sang bên, Chiêu Nguyên dụi mắt bò được dậy, bốn bề đã im phăng phắc, phụ vương mẫu hậu và huynh đệ tỉ muội đang bắn về phía nó những tia nhìn phức tạp. Chiêu Nguyên nghi hoặc nhìn quanh, thấy viên long châu của mình ở cách không xa, đang im lìm nằm dưới lớp phù sa. Bề mặt long châu được bao bọc bởi một quầng vân sáng ngũ sắc nó chưa từng nhìn thấy, kim quang hình rồng chầm chậm xoay vần trong viên ngọc...

Kim quang này, dường như, chính là, long mạch.

https://thuviensach.vn

Phụ vương trìu mến đặt chân trước lên đầu nó, "Chiêu Nguyên con của ta, đây là ý trời, tân long thần hộ mạch kế nhiệm chính là con rồi."

Chiêu Nguyên cảm giác như nước sông đang xoay tròn trước mắt, đại ca đưa chân vỗ vỗ lưng nó, "Đệ đệ, cố gắng lên."

"Thế là đệ trở thành long thần hộ mạch?" Nghe kể xong, Lạc Việt trầm ngâm hồi lâu mới ưu tư hỏi.

Chiêu Nguyên im lặng gật đầu. Lạc Việt lại trầm ngâm thêm lúc nữa, mới chân thành nói, "Đại ca đệ thật chẳng ra gì."

Chiêu Nguyên cụp mắt, lại gối đầu lên chân trước, khẽ khàng, "Huynh nói đúng."

Ghi chú:

1. Cậu họ.

2. Ông cậu họ, ông trẻ đẳng mẹ.

3. Cháu gái nội.

4. Cháu trai nội.

5. Giao ước bằng máu.

https://thuviensach.vn

Chương 2

Trời sáng, Lạc Việt dẫn Chiêu Nguyên tới gặp sư phụ.

Chiêu Nguyên biến thành người, mặc quần áo của Lạc Việt, theo hắn băng qua sân tới chính điện.

Các sư đệ của Lạc Việt mới ngủ dậy, từng tốp hai ba người tới nhà bếp ăn sáng, thấy Lạc Việt kéo Chiêu Nguyên xồng xộc đi qua đều không khỏi xuýt xoa, "Quả không hổ là đại sư huynh, nói được làm được, bảo đi bắt người là lập tức túm ngay một tên về."

Hạc Cơ Tử đang ngồi thiền trong chính điện, cùng ba vị trưởng lão. Lạc Việt dẫn Chiêu Nguyên sải chân bước qua bậc cửa, "Sư phụ sư phụ..." Hạc Cơ Tử mở mắt, Lạc Việt kéo Chiêu Nguyên từ sau lưng ra, đẩy lại trước mặt Hạc Cơ Tử, hớn hở nói, "Sư phụ, con mải lo nghĩ chuyện sư môn, đêm qua không sao ngủ nổi, bèn quyết tâm nửa đêm xuống núi, tình cờ gặp đúng vị hiền đệ này. Vừa hay đệ ấy ngưỡng mộ Thanh Sơn phái đã lâu, lần này xuyên đêm lên núi, ý muốn gia nhập môn phái chúng ta, con bèn dẫn lại đây, mong sư phụ và các vị sư thúc có thể thuận theo ý nguyện của đệ ấy mà thu nhận làm đồ đệ."

Lần đầu đối diện với đông người phàm trần thế này, Chiêu Nguyên có hơi lúng túng, Hạc Cơ Tử và ba vị trưởng lão vừa nghe giới thiệu vừa đưa mắt quan sát, khiến nó cảm thấy toàn thân mọc đầy rêu mốc, tay chân không biết đặt vào đâu, chỉ đành nở nụ cười cứng ngắc. Nhị sư thúc của Lạc Việt nói, "Con... quả thật muốn gia nhập anh Sơn phái chúng ta?" Rõ ràng là nghi ngờ lời nói của Lạc Việt.

Lạc Việt vội chen vào, "Nhị sư thúc, chớ vì hôm qua con cao giọng nói đi bắt người mà nghĩ hiền đệ đây là do con bắt về, con bình thường thích

https://thuviensach.vn

nói cho sướng mồm vậy chứ đã bao giờ trộm gà bắt chó, đánh lộn gạt người đâu cơ chứ? Đệ ấy thành tâm muốn gia nhập Thanh Sơn phái, không tin, người cứ hỏi mà xem." Đoạn hắn đưa khuỷu tay huých Chiêu Nguyên.

Chiêu Nguyên nhớ lại mấy lời nói dối Lạc Việt đã dạy, lí nhí nói, "Đúng, đúng thế. Con, con rất muốn gia nhập Thanh Sơn phái..."

Lạc Việt vờ ho một tiếng, khẽ nhắc, "Nói to lên chút."

Chiêu Nguyên căng thẳng, tay ướt đẫm mồ hôi, cố nói to hơn, "Từ trước tới nay con vẫn luôn muốn gia nhập Thanh Sơn phái, mong rằng... mong rằng chưởng môn và các vị trưởng lão có thể giúp con thỏa nguyện."

Hạc Cơ Tử vẫn vuốt râu không lên tiếng, trưởng lão nọ lại hỏi, "Tiểu công tử, vì cớ gì lại muốn gia nhập môn phái chúng ta?"

Chiêu Nguyên lí nhí lặp lại lời dặn của Lạc Việt, "Vì... con từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, gia cảnh bần hàn, thường phải chịu đói nghe nói đệ tử môn phái tu chân như Thanh Sơn phái không những được ăn no, mà về sau còn có thể thành tiên, trường sinh bất lão, con rất ngưỡng mộ..."

Tứ sư thúc của Lạc Việt nói, "Nhưng trong môn phái chúng ta, cũng không được đến mức ăn no mặc ấm đâu."

Trong số lời dặn của Lạc Việt, không có câu nào có thể trả lời câu hỏi này, Chiêu Nguyên sững người, may thay Lạc Việt kịp thời đỡ lời, "Không sao đâu ạ, đệ ấy nói có cái ăn là tốt rồi."

Chiêu Nguyên rối rít gật đầu. Nhị sư thúc của Lạc Việt mỉm cười mà rằng, "Nhưng ta trông tiểu huynh đệ trắng trẻo khôi ngô, rất có khí chất, không giống kẻ xuất thân nghèo khổ."

Chiêu Nguyên một lần nữa sững người, Lạc Việt lại lặng lẽ huých nó, xót xa nói, "Hầy da, Chiêu hiền đệ, sư phụ và các sư thúc của ta đều có con

https://thuviensach.vn

mắt tinh đời, e rằng mấy lời dối trá không che mất được họ đâu, đành nói thật thôi."

Chiêu Nguyên nắm chặt tay, từ từ cúi gục đầu. Trước khi dặn nó phải nói dối ra sao, Lạc Việt từng hỏi, "Đệ đã nói dối bao giờ chưa?" Nó gật đầu. Lạc Việt lại hỏi, "Vậy có thường bị phát hiện không?" Nó ngẫm nghĩ, lại gật đầu. Lạc Việt xoa cằm nói, "Vậy là đệ không hiểu kỹ năng nói dối rồi, nếu đệ muốn bịp người ta, trước tiên phải bịa ra một lời nói dối thấp cấp nhất để người ta thoáng nghe là phát hiện ra, đợi đến khi người ta dương dương tự đắc vạch mặt đệ rồi, không đề cao cảnh giác nữa, đệ mới bịa ra một lời nói dối cấp cao hơn, chắc đến chín phần mười là lần này người ta sẽ tin ngay lập tức." Phụ vương mẫu hậu đại ca nhị tị nói thật không sai, người trần quả vô cùng xảo quyệt. Chiêu Nguyên bắt đầu cảm thấy kính nể Lạc Việt, nó nghĩ nếu học được chiêu này, chẳng phải mình cũng có thể trở thành một con rồng xảo quyệt hay sao.

Chiêu Nguyên cúi gằm mặt trước các vị sư phụ và sư thúc của Lạc Việt, làu làu nói ra lời nói dối cấp cao Lạc Việt đã dạy, "... Con quả thật không phải con cái nhà bần hàn, con, con là do... bị Thanh Huyền phái bức hại, nên đang đêm mới phải chạy đến đây, mong chưởng môn thu nhận, để con có ngày báo được thù."

Lời vừa nói ra, cả chính điện bỗng chốc lặng ngắt, các trưởng lão nhíu mày. Hạc Cơ Tử cũng thoáng trầm tư, một lúc lâu sau, ông ta bỗng lên tiếng hỏi, "Giữa con và Thanh Huyền phái, rốt cuộc là thù hận gì?"

Lạc Việt đã dặn trước, câu này có thể không cần trả lời, nên Chiêu Nguyên một mực làm thinh. Hạc Cơ Tử lại trầm ngâm hỏi lâu, vuốt râu nói, "Được, con cứ tạm thời lưu lại đây đi."

Lạc Việt mừng rỡ, "Đa tạ sư phụ." Đoạn đưa tay kéo tay áo Chiêu Nguyên, Chiêu Nguyên cũng khẽ nói, "Đa tạ."

https://thuviensach.vn

Các trưởng lão vẫn còn lo ngại ra mặt, nhị sư thúc ngập ngừng, "Sư huynh..." Nhưng Hạc Cơ Tử đã đứng dậy, "Hẵng cứ quyết định thế đã. Nhị sư đệ, cho người đưa thiếu niên này đi ăn chút gì và sắp xếp chỗ ngủ, nếu chưa có phòng trống thì cứ tạm để ở cùng Lạc Việt." Rồi đưa mắt nhìn Lạc Việt, "Theo ta lại đây."

Lạc Việt lén đá mắt sang Chiêu Nguyên, đoạn rảo bước theo Hạc Cơ Tử.

Vào tới thư phòng, hắn chủ động đóng chặt cửa lại, cười hì hì hỏi, "Không biết sư phụ kêu đồ nhi tới có điều gì dạy bảo?"

Hạc Cơ Tử ngồi xuống ghế, chậm rãi hỏi, "Con rồng đó nửa đêm hôm qua mò vào hả?"

Lạc Việt sững người, chớp mắt, "Rồng? Sư phụ nói rồng nào?"

Hạc Cơ Tử cười híp mắt "Thì con rồng vừa được ta thu nhận đó."

Lạc Việt lần nữa sững sờ, mặt giật giật cười khan, "Sư phụ đúng là gừng càng già càng cay, không gì qua được pháp nhãn của người."

Hạc Cơ Tử nghiêm mặt, "Đừng khua môi múa mép trước mặt ta nữa. Ta nói cho con biết, nếu con định để con rồng đó thay Lạc Ngụy tham gia Luận võ Đại hội, chắc chắn không trót lọt. Pháp thuật của con rồng này quá thấp, ta vừa nhìn đã trông ra chân thân của nó, con nghĩ các bậc trưởng lão chưởng môn môn phái khác không nhìn ra sao?"

Lạc Việt đưa tay bóp gáy, "Sư phụ, quả thật đồ nhi mưu tính gì cũng không giấu được người. Đó chỉ là một con tiểu long tính tầm thường, pháp thuật yếu kém, mong sư phụ niệm tình chớ nên bắt nó."

Hạc Cơ Tử lim dim mắt nói, "Nếu ta muốn bắt thì đã bắt ngay lúc con mới dẫn nó vào điện rồi, pháp lực tuy yếu nhưng linh khí khác lạ nhất định

https://thuviensach.vn

không phải rồng bình thường đâu."

Lạc Việt chột dạ, nhưng vẫn tỏ vẻ vô tội, "Sao ạ? Con lại thấy chỉ là một con long tinh tầm thường thôi. Sư phụ, rồng ngày nay bị bắt giết khắp nơi, nó tránh Đông trốn Tây rất đáng thương, liệu có thể tạm thời thu nhận mấy ngày không?

Đồ nhi đã nhận lời giúp nó một việc, đợi xong xuôi rồi, nó sẽ tự khắc ra đi."

Hạc Cơ Tử nhắm mắt, vân vê đuôi chòm râu, "Chỉ là long tinh tầm thường ư? Chà, dù sao con gặp được nó cũng là cơ duyên trời định, phái chúng ta năm xưa từng nhận ân huệ của long thần, lần này coi như báo đáp vậy. Con cứ để nó tạm lưu lại, làm cho xong việc đã nhận lời nó đi."

Lạc Việt từ thư phòng của sư phụ trở ra, rầu rĩ vì kế hoạch đã sắp đặt đâu ra đấy có nguy cơ trở thành công cốc. Xem ra vẫn phải xuống núi tóm một người lên làm đồ đệ cho sư phụ. Nhưng, dù cho con rồng ngốc kia không thể thay thế tiểu sư đệ, thì đại trượng phu một lời nói ra bốn ngựa khó đuổi, chuyện kiếm tí máu Lạc Lăng Chi hán vẫn nhất định phải làm. Lạc Việt cũng muốn xem xem, con rồng ngốc này có phải long thần hộ mạch thật hay không, giá như Lạc Lăng Chi đúng là người nó cần tìm, về sau không biết còn xảy ra chuyện gì nữa? Hắn rảo bước về phòng, trong phòng đã kê thêm một chiếc giường nữa, đủ cả chăn đệm, con rồng ngốc đang ngồi trên cái giường mới, vò gấu tay áo bồn chồn không yên.

Thấy Lạc Việt, nó đứng bật dậy, mừng tủi như gặp lại người thân. Lạc Việt nghiêm túc nói, "Có một tin xấu và một tin tốt. "Tin xấu là, sư phụ ta không mắc lừa lời nói dối tinh diệu lúc nãy, người phát giác ra đệ là rồng rồi."

Chiêu Nguyên lập tức biến sắc, mắt lộ vẻ kinh hoàng. Lạc Việt nói tiếp, "Tin tốt là, đệ yên tâm, sư phụ và các sư thúc đều là người tốt, nhiều năm về

https://thuviensach.vn

trước bản phái lại từng chịu ơn long thần, nên sẽ không bán đứng đệ đâu, đệ có thể tiếp tục ở lại đây, ta nhất định sẽ giúp đệ lấy được máu của Lạc Lăng Chi." Hắn gãi đầu, "Song về phần ta, vẫn còn một tin không được tốt lắm, ta phải tức tốc xuống núi một chuyến, tìm lấy cho mình một tiểu sư đệ."

Giữa trưa, Lạc Việt thả bước trên đường cái Phụng Trạch trấn, quan sát người qua kẻ lại. Đầu tháng Ba, thời tiết không lạnh cũng không nóng, nền trời xanh ngọc bảng lảng mây trôi tựa sa mỏng, dương liễu trổ lá xanh hoa đào hồng thắm sắc cảnh xuân như chực chuốc say lòng người.

Lạc Việt định kiếm một người thích hợp, sau đó "nhẹ nhàng khuyên nhủ" người ta tạm thời gia nhập Thanh Sơn phái. Hắn vốn không muốn tiến hành quá lộ liễu, chỉ định mai phục ở đường mòn túm tạm lấy đôi người, nào ngờ mãi từ sớm tinh mơ đến gần giữa trưa vẫn không thấy ai khá khẩm, nên đành dẫn xác vào thị trấn đông người qua lại hơn.

Thị trấn dưới núi Thiếu Thanh vốn có tên là Long Trạch, tương truyền xa xưa nơi đây từng trải qua một trận hạn hán nặng nề, có vị long thần ngang qua giáng cho trận mưa cứu hạn, dân chúng trong trấn cảm kích ân đức long thần, bèn lập miếu thờ phụng, đặt tên trấn là Long Trạch. Về sau triều đình không cho thờ long thần, miếu mạo bị phá bỏ sửa thành miếu thổ địa, Long Trạch trấn cũng đổi tên thành Phụng Trạch trấn.

Phụng Trạch mấy hôm nay vô cùng nhộn nhịp, chẳng bao lâu nữa là tới Luận võ Đại hội nên người các nơi nườm nượp đổ về trọ đầy khách điếm trong trấn.

Nào hiệp sĩ ôm kiếm, công tử hào hoa áo gấm đai ngọc, thiếu niên anh hùng hiên ngang khí phách, thậm chí còn có cả thiếu nữ giang hồ xinh đẹp yêu kiều, mỗi người một vẻ, qua lại như mắc cửi trên đường.

Lạc Việt lẳng lặng quan sát đánh giá, cuối cùng chết tầm ngắm tại sạp bánh bao gần đấy. Một thư sinh mặt mày lem luốc đang đứng cạnh sạp

https://thuviensach.vn

hàng, ra vẻ nho nhã tán chuyện với chủ sạp, "Tại hạ tiện đường qua trấn, thấy người đi lại trên đường có phần khác thường, nghe phong thanh sắp tới trong vùng có đại hội, mạo muội hỏi thăm chút đỉnh, đó là đại hội gì vậy?"

Thư sinh mình mặc áo vải cũ sờn, lưng đeo một hòm sách, nhìn đã biết là kẻ kiết xác, sạp bánh bao thì tấp nập khách khứa, chủ sạp luôn mồm mời chào, thấy gã ta đến cái bánh cũng không mua thì chẳng buồn đáp lời, mặc gã đứng bên lải nhải hỏi han, vờ như không nghe không thấy. Khắp thiên hạ không ai là không biết đến Luận võ Đại hội, vậy mà kẻ này lại ngơ ngác hỏi thăm, có thể thấy là hạng khù khờ không tỏ tường nhân thế. Thêm nữa, nhìn bề ngoài thư sinh này không những nghèo rớt mà còn có chút ba ngơ. Lạc Việt thầm nhủ, chính là người này rồi.

Hắn vờ như vô tình đảo qua trước sạp bánh bao, cố ý đứng bên cạnh thư sinh, gọi to, "Cho hai bánh bao rau." Đến lúc nhận bánh lại giả bộ trượt tay, đập bốp vào người thư sinh nọ, liền ra chiều hối lỗi, cúi mình nói, "Công tử, xin thứ lỗi, xin thứ lỗi."

Thư sinh vội xua tay, "Không sao đâu."

Lạc Việt áy náy cười, "Các hạ thật có lòng khoan dung độ lượng, thế này đi..." Hắn lấy một chiếc bánh bao trong túi giấy, rồi đưa cả túi lẫn chiếc bánh còn lại đến trước mặt thư sinh, "Cái bánh bao này, coi như ta chuộc lỗi, mong công tử không chê ít."

Thư sinh lại ra sức xua tay, "Tại hạ ban nãy đã ăn trưa rồi, thiếu hiệp chớ nên khách khí."

Lạc Việt "ồ" một tiếng, thu lại bánh bao, đoạn tiếp tục bắt chuyện, "Nghe giọng công tử hình như không phải người vùng này, mang theo đồ đạc thế kia chắc cũng tới đây xem Luận võ Đại hội phải không?"

https://thuviensach.vn

Thư sinh hai mắt sáng rỡ, "Thì ra ở đây sắp tổ chức Luận võ Đại hội, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu. Chuyến này mục đích chính của tại hạ là tới kinh thành tham gia khoa cử, không ngờ lại gặp được đại hội võ thuật, thật là khéo quá!"

Lạc Việt lập tức giở giọng tâng bốc, "Thì ra công tử đây vào kinh ứng thí, chẳng trách vừa trông đã thấy lồ lộ khí chất nho nhã khác hẳn đám cục súc giang hồ chúng ta."

Thư sinh cũng khách khí cười đáp, "Đâu có đâu có, người ta vẫn nói thư sinh dài lưng tốn vải, tại hạ chẳng qua chỉ đọc quấy quá mấy quyển sách, so với bậc thiếu niên anh hùng khoái ý giang hồ hành hiệp trượng nghĩa thực hổ thẹn không biết chui vào đâu."

Lạc Việt thầm nghĩ, tay thư sinh này trông vừa nghèo vừa đần, ấy thế mà mồm mép khá ra phết, hắn khiêm tốn nói, "Công tử quá lời rồi."

Cà kê thêm mấy câu thì biết thư sinh họ Đỗ, là nhân sĩ Chiết Giang, Lạc Việt áng chừng đã đến lúc đi vào vấn đề chính, bèn ngẩng đầu nhìn trời, "Ôi chao, không còn sớm nữa rồi, ta phải trở về sư môn thôi. Đỗ công tử, xin cáo biệt, hẹn tái ngộ ở Luận võ Đại hội." Nói đoạn quay lưng giả vờ bỏ đi.

Chưa quá bốn năm bước chân, quả nhiên nghe đằng sau gọi với theo, "Lạc thiếu hiệp, xin dừng bước, tại hạ còn chuyện này muốn thỉnh giáo."

Lạc Việt dừng bước quay mình lại, tủm tỉm nói, "Đỗ công tử xin mời."

Thư sinh do dự hỏi, "Không biết Luận võ Đại hội diễn ra lúc nào, cụ thể là ở đâu?"

Lạc Việt trả lời, "Hai hôm nữa mùng mười tháng Ba, trên đỉnh Phụng Nhai cách trấn này mười dặm về hướng Nam. Nhưng Đỗ công tử, ta mạo muội hỏi một câu, công tử đã có chỗ ở và thiệp dự hội hay chưa? Lữ quán

https://thuviensach.vn

trong trấn đều đã chật kín người, hơn nữa phải có thiệp mới được vào trong xem đấu võ."

Thư sinh sững người, vẻ tiếc nuối, "Phải làm sao đây? Chẳng trách tại hạ đi hỏi khắp mấy lữ quán đều nói là đã hết phòng trống, chưa chắc xem được Luận võ Đại hội đã đành, giờ ngay chỗ tá túc cũng khó kiếm. Lạc thiếu hiệp, không biết gần đây có miếu rách lều hoang nào không, chỉ cần có mái che đầu là được."

Lạc Việt nói, "Ấy, giờ ngay đến những chỗ như thế cũng kín đặc người Cái Bang với mấy bang hội khác rồi." Hắn giả vờ nhíu mày, trầm tư hồi lâu mới tiếp, "Chậc... bản phái cũng ở gần đây, chi bằng Đỗ công tử cùng ta về đó nghỉ lại một đêm. Ồ, đúng rồi, phái chúng ta cũng tham gia Luận võ Đại hội, nếu công tử cải trang thành đệ tử bản phái, chưa chừng có thể xem hết đại hội cũng nên."

Mắt hắn sáng rực, dán chặt vào thư sinh họ Đỗ, thư sinh lộ vẻ do dự, "Nhưng, làm vậy thì phiền Lạc thiếu hiệp và quý phái..."

Lạc Việt vội đỡ lời: "Không phiền, không phiền."

Có lẽ tại hắn nhất thời mừng rỡ, nói năng vồ vập gấp gáp quá khiến mắt thư sinh bỗng ánh lên nghi hoặc, "Lạc thiếu hiệp có phải..."

Lạc Việt đang tính cách giải tỏa mối ngờ của thư sinh, thì chợt nghe ngay sau lưng có tiếng nói chậm rãi, "Giữa thanh thiên bạch nhật giở trò lừa gạt, hỏi có còn đạo nghĩa giang hồ nữa không đây?"

Thanh âm ôn hòa bình thản mà lại ẩn chứa một khí thế vô hình, Lạc Việt nổi cả da gà, giật nảy mình. Giọng nói này nghe quen tai quá!

Thanh Huyền phái quả nhiên chọn đúng thời khắc then chốt nhảy vào phá đám. Lạc Việt quay phắt người lại, chuẩn bị cười khẩy hỏi ngược rằng, giữa thanh thiên bạch nhật, cớ gì Lăng huynh vu vạ cho bản thiếu hiệp?

https://thuviensach.vn

Nhưng khi quay lại thì phát hiện ra, câu nói ấy dường như không nhằm vào mình.

Ngay giữa con đường sau lưng Lạc Việt, không biết từ bao giờ đã túm tụm một đám người, nhìn qua kẽ hở, chỉ thấy giữa đám đông là mấy gã trung niên mặt mày thô tục, đang chĩa binh khí vào một người đứng đối diện.

Người đó chính là đối thủ lâu năm của Lạc Việt, Lạc Lăng Chi. Y một tay khóa chặt cổ tay gã cầm đầu, khuôn mày nhíu lại, nhưng nét mặt vẫn rất ôn hòa, một cơn gió nhẹ thổi qua, làm phất phơ ống tay áo màu xanh nhạt, đôi mắt y cũng hệt như dòng suối trong trẻo nhất giữa gió xuân. Ánh mắt Lạc Việt dừng lại ở người đang đứng sau Lạc Lăng Chi, bất giác lóe lên ranh mãnh. Người này mặc áo cánh mỏng, chân đi giày lụa, tay phe phẩy quạt, ăn vận giống công tử nhà giàu, nhưng Lạc Việt vừa nhìn đã nhận ra, y là một thiếu nữ cải trang nam nhân. Lạc Việt vẫn luôn cho rằng, Thi Thi cô nương hoa khôi của Hạnh Hoa lâu Phụng Trạch trấn là nữ nhân đẹp nhất trần đời, nhưng lúc này đây, ngắm nhìn thiếu nữ trước mặt, hắn bỗng nhận ra mình trước đây chẳng qua chỉ là một con ếch dưới đáy giếng cạn, khoảnh khác này mới bò được lên miệng giếng, nhìn thấy trời xanh bát ngát. Hoa đào hoa lê hoa mận hoa hạnh nghinh xuân cải dầu bỗng chốc đều là đồ bỏ, giữa gấm hoa rực rỡ, dung mạo ngời sáng của thiếu nữ ấy đẹp hơn hết thảy mọi màu sắc. Lạc Việt quan sát tổng thể tình hình trước mắt lần nữa, hắn vỡ lẽ.

Hẳn là mấy tên tằn nọ cũng đã nhận ra "công tử" kia là gái giả trai, định lấn tới lừa gạt trêu ghẹo, Lạc Lăng Chi nhằm đúng thời khắc thích hợp, đứng ra diễn trò đại nghĩa anh hùng cứu mỹ nhân. Chậc, y quả có tài phát hiện mấy chuyện tốt lành.

Lạc Việt đưa mắt nhìn qua mấy tay đàn ông thô tục, thầm nghĩ bọn họ tuyệt đối không phải đối thủ của Lạc Lăng Chi, xem ra vở kịch này chẳng

https://thuviensach.vn

đến lượt hắn nhúng tay vào, đoạn tiếc nuối quay đi, định tiếp tục công chuyện của mình. Ai dè thiếu nữ giả trai bấy giờ lại chú ý tới Lạc Việt, cặp mắt sáng chớp chớp. Giữa đám người vang lên một tiếng hét lớn, mấy tay bặm trợn nhất tề xông vào Lạc Lăng Chi, một tay Lạc Lăng Chi vẫn giữ chặt hai tay tên cầm đầu, tay còn lại phất áo chống đỡ, ung dung tao nhã, thành thạo điêu luyện.

Lạc Việt chẳng buồn nhìn thêm, quay người tìm Đỗ công tử ban nãy, nhưng tìm mãi không thấy, sau lưng chợt có người ập đến, dùng thứ gì đó gõ gõ vào vai hắn, "Này!"

Lạc Việt quay đầu lại, giật nảy mình. Thiếu nữ giả trai vừa rồi còn núp sau lưng Lạc Lăng Chi giờ đã đứng ngay trước mặt hắn. Ở đàng kia, Lạc Lăng Chi vẫn đang giao đấu với đám người cục súc. Thiếu nữ phe phẩy chiếc quạt trong tay, "Bên kia xem ra chẳng còn việc gì của ta nữa, thấy chán quá nên ta dạt qua đây."

Lạc Việt nói, "Người qua đường gặp cảnh bất bình tuốt đao giúp cô nương, nghe thấy câu này chắc đau lòng lắm."

Thiếu nữ gập quạt lại, xua xua, "Thiếu hiệp thân là nhân sĩ võ lâm chính phái, thấy người gặp nạn lại chỉ đứng một bên khoanh tay hóng chuyện vui, để người ta đơn độc đương đầu vạn địch, chẳng phải cũng trái với tinh thần nghĩa hiệp sao?"

Lạc Việt nói, "Là vì tại hạ biết chắc người ta sẽ thắng, sao đành tranh công? Hơn nữa, tại hạ thấy cô nương nhãn lực tinh tường, mỗi cử động đều toát ra khí chất khác hẳn người thường. Người giữa đường thấy chuyện bất bình kia vốn dĩ không cần ra mặt, vì cô nương muốn dẹp tan mấy tay đó cũng chẳng tốn bao hơi sức."

Thiếu nữ phì cười, mắt ánh lên thích thú, "Ha, ngươi cũng thú vị đấy, biết quan sát lại có kiến giải, ta rất khâm phục. Ê, tên ngươi là gì?"

https://thuviensach.vn

Lạc Việt cười hì hì, "Quá khen quá khen, tại hạ tên Lạc Việt. Đại đệ tử Thanh Sơn phái."

Thiếu nữ lẩm nhẩm trong miệng, "Lạc Việt Lạc Việt... Cái tên này đặc biệt thật. Ừm, ta tên Lâm Tinh. Ta không thích bị gọi là cô nương, ngươi cứ gọi thẳng tên ta được rồi."

Lạc Việt nói, "Được, vậy cô cũng gọi ta là Lạc Việt được rồi." Hắn khiêm tốn bổ sung một câu, "Ta cũng không quen bị gọi là thiếu hiệp."

Hắn một mặt nói chuyện với Lâm Tinh, một mặt dáo dác tìm bóng dáng Đỗ công tử, nhưng tay thư sinh tựa như bốc hơi, nhìn đâu cũng không thấy. Lâm Tinh thấy lạ hỏi, "Ngươi nhìn Đông ngó Tây làm gì thế?"

Lạc Việt đáp qua quýt, "Tìm người."

Lâm Tinh chớp chớp mắt, lại hỏi, "Tìm ai?"

Lạc Việt đáp mập mờ, "Ờ, một người có thể cứu mạng." Miệng nói chân đi, đã sắp đến hết đường. Lâm Tinh bám sát theo sau. Lạc Việt đảo một vòng quanh giao lộ, tiếc nuối thở dài đánh sượt, xem ra Đỗ công tử đã như kim rơi đáy biển, khó lòng tìm được rồi.

Lâm Tinh hỏi, "Ê, người mà ngươi muốn tìm, khó tìm đến thế sao?"

Lạc Việt lại thở dài, "Đúng thế, hầy, đành kiếm một người khác vậy. Lâm Tinh cô nương, à không, Lâm Tinh này, hôm nay ta vẫn còn việc quan trọng phải làm, cáo từ cô tại đây nhé!"

Tựa hồ thấy Lạc Việt vô cùng thú vị, Lâm Tinh vẫn bám riết hắn, "Dù gì ta cũng tới xem Luận võ Đại hội, giờ đang rảnh chết được, để ta giúp ngươi một tay."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt lắc đầu, "Cô chắc chắn không giúp được ta đâu."

Đỗ công tử chạy mất tiêu rồi, Lạc Việt đâm ra sốt ruột, cũng chẳng buồn nói dối nữa, dứt khoát lời thực việc thực luôn, "Luận võ Đại hội đã cận kề, sư đệ ta lại bị người bên phái đối thủ đánh trọng thương, nằm liệt giường. Không đủ nhân số, bản phái sẽ mất tư cách tham gia đại hội."

Lâm Tinh như bừng tỉnh, "Vậy nên ngươi đang muốn tìm tạm một người, thế vào chỗ sư đệ ngươi?" Lạc Việt gật đầu.

"Thế lại chẳng dễ quá." Lâm Tinh ập tới trước mặt hắn, cười rạng rỡ, "Ngươi thấy ta có thích hợp không nào?"

Chiêu Nguyên nhấp nhổm trong phòng ngủ suốt một ngày, vì chuyện sư phụ Lạc Việt đã nhìn thấu chân tướng nó. Tuy Lạc Việt đảm bảo rằng sư phụ và sư thúc hắn đều là người tốt, lại không hề hay biết chuyện long thần hộ mạch, nhưng nó vẫn lo lo. Rốt cuộc có nên tin Lạc Việt không đây, Chiêu Nguyên phân vân lắm. Nếu bọn họ bí mật báo tin cho phụng hoàng, Long tộc hộ mạch nhất định sẽ vuột mất cơ hội lật ngược tình thế. Nhưng nếu không tin Lạc Việt thì biết làm thế nào? Lạc Lăng Chi có thể không dễ tiếp cận thật. Nó càng nghĩ càng mơ hồ, đầu óc mỗi lúc một mờ mịt, cuối cùng chẳng hiểu tự lúc nào đã biến lại thành hình rồng, rúc vào lớp chăn mềm mại ngủ thiếp đi.

Mãi tới khi nghe tiếng lao xao ngoài cửa sổ, nó mới sực tỉnh khỏi giấc mơ đẹp, ló ra khỏi chăn, dụi dụi mắt, nghe ngoài sân có tiếng người.

"Này này, đại sư huynh quay về rồi, còn mang theo một người nữa."

"Đúng rồi đúng rồi, đại sư huynh lợi hại thật, sáng kiếm được một người, chiều lại tìm được người nữa."

"Đang ở chính điện đấy, mau đi xem thôi, vừa rồi ta lén nhìn trộm, người đại sư huynh dẫn về hình như là một..."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên dỏng tai lên nghe, cũng vô cùng tò mò, bèn biến thành hình người, bước ra khỏi phòng, lặng lẽ theo sau các sư đệ của Lạc Việt tới chính điện, rón rén lại gần bậc cửa.

Lạc Việt và một người lạ đang đứng giữa gian chính điện, sư phụ và các sư thúc của hắn ngồi bên trên, mặt mày cứng ngắc. Lạc Việt nói lớn, "Sư phụ, vị công tử này thực lòng thành tâm muốn gia nhập Thanh Sơn phái chúng ta, mong sư phụ chấp thuận."

Sư phụ của Lạc Việt không nói không rằng, nhị sư thúc Tùng Tuế Tử nhíu mày, "Không được, tuyệt đối không được."

Lạc Việt nói, "Sư phụ, sư thúc, đệ tử không hiểu, sao lại không được?"

Người đứng cạnh Lạc Việt cũng cao giọng, "Đúng thế, ta thành tâm gia nhập Thanh Sơn phái, xin hỏi chư vị đạo trưởng hà cớ không chịu thu nhận?"

Chính điện im phăng phắc. Một lát sau, Tùng Tuế Tử mới nói, "Cô nương này, Thanh Sơn phái chúng ta từ khi gây dựng đến nay đã hàng trăm năm, trước sau tuân thủ nghiêm ngặt thanh quy, chí thuần chí dương, chưa từng thu nhận nữ đồ."

Đám đệ tử đứng ngoài cửa hóng chuyện bỗng chốc rộ lên: "Là nữ nhân."

"Ra đúng là nữ nhân thật."

"Ta còn tưởng mình nhìn nhầm chứ, thì ra đúng là nữ nhân."

Chiêu Nguyên đứng sau bọn họ, lén đưa tay dụi mắt, ồ, ra là nữ nhi phàm trần. Không biết cô ta có đẹp không, có khác với tỉ tỉ và muội muội lúc biến thành hình người không?

https://thuviensach.vn

Hạc Cơ Tử đằng hắng một tiếng, Lạc Việt quaylại nhìn khắp lượt đám sư đệ, thấy Chiêu Nguyên đang nấp cuối hàng bèn nháy mắt nhoẻn cười. Chiêu Nguyên cũng nở nụ cười với hắn, nữ nhi phàm trần đứng cạnh Lạc Việt đột nhiên cũng quay người lại, quét ánh mắt qua chỗ nó. Chiêu Nguyên sững sờ, nữ nhi phàm trần này quả là rất đẹp, chỉ kém tỉ tỉ một chút xíu, nhưng ánh mắt cô ta nhìn nó có phần lạnh lùng, như thể... thù địch. Chiêu Nguyên toan nhìn kỹ hơn, thì Lạc Việt và cô gái ấy đã cùng quay đi Lạc Việt cười xòa, "Sư phụ, cách đây tám trăm năm, Thanh Huyền phái từng thu nhận một nữ đó đệ rồi, giờ việc trước mắt cấp bách, sao ta không tạm thời gác quy tắc sang một bên?"

Tùng Tuế Tử liền nhướng mày quát, "Nói bậy, môn quy bổn phái là do sư tổ đích thân đặt ra, sao có thể tùy tiện sửa đổi!"

Lạc Việt toan tranh luận tiếp, Lâm Tinh đứng bên đã bước lên một bước, cười nói, "Thiên địa đạo pháp dung hòa rộng lớn, Thanh Sơn phái tham tu đạo pháp lẽ nào chật hẹp đến độ không dung nổi một nữ đồ ư?"

Các trưởng lão đều biến sắc mặt, Hạc Cơ Tử phẩy phất trần, lên tiếng, "Cô nương nói có lý có lẽ, giúp bần đạo mở mang không ít. Thế này đi, Lạc Tần Lạc Sở Lạc Tề, các con dẫn cô nương đây tới nghỉ ở phòng dành cho khách, những người khác lui cả xuống, Lạc Việt hẵng nán lại, vi sư có lời muốn nói với con."

Đám sư đệ của Lạc Việt nhất tề vâng dạ, Lạc Tần Lạc Sở Lạc Tề dẫn Lâm Tinh ra khỏi chính điện, tới phòng khách nghỉ ngơi, các đệ tử khác cũng tản đi hết. Chiêu Nguyên rời đi cùng mọi người, sau khi dạo một vòng quanh sân, nó đang định quay về phòng Lạc Việt thì nghe phía sau có tiếng gọi, "Ê, tên kia, ngươi dừng lại coi."

Chiêu Nguyên kinh ngạc quay đầu lại, thấy ngay cô gái vừa được Lạc Việt dẫn về đang đứng cách mình không xa, vẻ mặt không thân thiện gì cho

https://thuviensach.vn

lắm, nó ngỡ ngàng chớp mắt. Cô gái quay sang tươi cười với Lạc Tần bên cạnh, "Hình như ta có quen vị huynh đệ này, có mấy câu định nói riêng với huynh ấy, sư huynh có thể dẫn chúng ta tới nơi nào yên tĩnh được không?"

Bị một tiếng "sư huynh" làm cho xương cốt tan chảy, Lạc Tần lập tức gật đầu, "Được, được."

Chiêu Nguyên lo lắng đi cùng hai người kia tới khoảng đất trống vắng vẻ ở sân sau. Lạc Tần bỏ đi, để lại Chiêu Nguyên một mình đối mặt cùng cô gái kia. Chiêu Nguyên do dự lên tiếng, "Tôi... hình như, không hề quen cô nương..."

Lần đầu tiên tới nhân gian, trước nay đã qua lại với nữ nhi phàm trần nào đâu.

Cô gái hất cằm, mắt ánh lên lạnh lẽo, "Đúng, không sai, ta và ngươi quả thật không quen biết, ta kêu ngươi qua đây là muốn cảnh cáo, Lạc Việt là người ta đã chọn, ngươi đừng mơ tranh giành hắn với ta."

Chiêu Nguyên đờ người, lúc sau mới thận trọng nói, "Sư tỉ, tôi là giống đực mà."

Cô gái cũng khựng lại, nhướng cao mày, "Ai là sư tỉ của ngươi! Đương nhiên ta biết ngươi là giống đực."

Cô ta nhìn Chiêu Nguyên từ đầu đến chân, "Không phải ngươi không nhìn ra ta là ai đấy chứ? Rồng quả thật là thứ vô dụng đến thế ư? Chẳng trách bị đánh cho không ngóc đầu lên được."

Chiêu Nguyên sững người kinh nghi. "Nữ nhi phàm trần" xắn tay áo lên, cánh tay ẩn hiện hào quang, Con rồng ngốc nhà ngươi, nhìn kỹ xem ta là ai."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên nhìn dấu vân nổi trên cánh tay cô gái, tay run run, "Tỉ, tỉ là..."

Lâm Tinh mỉm cười, "Đúng thế, ta là..."

Trên chính điện, Hạc Cơ Tử vuốt chòm râu ề à nói, "Lạc Việt, dù cho Lâm Tinh cô nương không phải nữ nhi, vi sư cũng không thể thu nhận cô ấy làm đệ tử."

Lạc Việt tròn mắt ngạc nhiên, "Vì sao?"

Hạc Cơ Tử thở dài, "Hầy, Lạc Việt à, nếu còn tiếp tục đi kiếm đồ đệ giúp vi sư, liệu con có thể dẫn về một người cho ra người không?"

"Lâm Tinh không phải là người?" Lạc Việt thất kinh, "Sao có thể chứ? Vậy cô ấy là gì?"

Hạc Cơ Tử thở dài đánh sượt, "Lạc Việt à, vi sư vẫn luôn dạy con, nhìn vật nhìn chuyện không thể chỉ trông bề ngoài, con là đệ tử môn phái huyền đạo, cớ sao đến nay vẫn không biết phân khí nhận hình, bỏ nông tìm sâu kia chứ?"

Lạc Việt gãi đầu, "Sư phụ, đệ tử mới chừng này tuổi đương nhiên chưa thể đạt tới cảnh giới cao thâm như người rồi. Sư phụ có thể nói rõ hơn cho đệ tử biết, cô ấy rốt cuộc là giống gì không?"

Hạc Cơ Tử lim dim mắt, "Chỉ cần nghĩ đến họ của cô ấy, thì có thể đoán ra cô ấy là ai."

Chiêu Nguyên đứng sững, thẫn thờ nhìn dấu vân nổi trên tay Lâm Tinh. Hào quang đỏ rực bao trùm cánh tay Lâm Tinh, tựa như ánh dương lộng lẫy buổi hoàng hôn, nhưng với Chiêu Nguyên lại chẳng khác nào hàn khí của đêm đông nơi tận cùng biển cả. Tay nó run lên, thân hình cứng ngắc. Lâm

https://thuviensach.vn

Tinh mỉm cười đắc ý, Chiêu Nguyên lắp bắp, "Ngươi, ngươi là phụng hoàng..."

Nụ cười của Lâm Tinh đông cứng trên mặt, đôi mày khẽ chau, rồi cô đột ngột nhảy dựng lên, "Này, con rồng ngốc nhà ngươi, nhìn cho rõ vào chứ! Ta sao có thể là phụng hoàng. Ngươi mù đấy à? Nhìn xem, nhìn tay ta xem! Ngươi nhìn dấu vân này, đây mà là lông gà à? Là vảy giáp biết chưa?"

Trước khí thế hùng hổ của Lâm Tinh, Chiêu Nguyên co rúm lại, ấp úng, "Ánh sáng này, là ánh sáng đỏ..."

Lâm Tinh nhướng mày, "Vớ vẩn, Ta là hỏa kỳ lân, đương nhiên tỏa ra ánh sáng đỏ. Lẽ nào còn có thể phát xanh?"

Chiêu Nguyên ngẩn người, giơ tay lên dụi mũi, nhận ra cơ thể đã không còn cứng ngác nữa, châu thân cũng ấm áp hơn lên, "Thì ra sư tỉ là kỳ lân... tôi thấy sắc đổi, lại cứ tưởng phụng hoàng."

"Cái đồ...", Gân xanh trên trán Lâm Tinh giật giật, khó khăn lắm mới kìm được ý định cốc cho con rồng ngốc một cái. Cô bất đắc dĩ ngẩng mặt lên nhìn trời, thả ống tay áo xuống. "Hầy, ngươi đúng là ngốc hết thuốc chữa, không biết phải xem hình dạng trước rồi mới đến màu sắc sao? Ta là phượng hoàng mà còn để ngươi đứng ở đây? Ôi trời, có nói mấy đạo lý này với con rồng ngốc như ngươi cũng bằng thừa. Còn nữa, chớ có bắt quàng gọi ta là sư tỉ, nhìn ta già lắm sao?"

Chiêu Nguyên đắn đo chốc lát, kỳ lân cô nương này tính khí xem chừng không được bình thường cho lắm, hơn nữa cách nhìn nhận sự việc cũng rất kỳ lạ, như nó không thích ai kêu mình nhỏ, còn cô ta lại không thích ai nói mình lớn. Đại ca từng nhận xét, tính tình giống cái rất khó nắm bắt, cư xử phải thận trọng, nghĩ vậy nó bèn lí nhí trả lời, "Không, trông tỉ còn rất nhỏ."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh hài lòng hừ một tiếng, lại hằm hè liếc xéo Chiêu Nguyên, "Ngươi có phải là long thần hộ mạch bị phụng hoàng đánh chạy té khói đó không? Ta cảnh cáo ngươi, chớ có tranh giành Lạc Việt với ta. Kỳ lân hộ mạch tộc chúng ta tuy không ưa lo chuyện bao đồng, nhưng nếu ngươi cản đường ta, ta cũng sẽ cho ngươi biết mặt."

Chiêu Nguyên chớp chớp mắt, ừm một tiếng. Thì ra kỳ lân cô nương đã chấm Lạc Việt, muốn trở thành thần hộ mạch của hắn. Đây là chuyện đáng mừng thôi, vì Lạc Việt là người rất tốt, vả lại đối tượng của nó là Lạc Lăng Chi chứ không phải Lạc Việt.

Đương nhiên không thể nói câu này với kỳ lân cô nương.

Lâm Tinh chằm chằm nhìn Chiêu Nguyên, "Ngươi đồng ý rồi chứ? Không được nói dối đấy, câu 'cho ngươi biết mặt, không phải chỉ là dọa thôi đâu."

"Thật mà, tôi bảo đảm." Chiêu Nguyên ra sức gật đầu.

"Vậy được ta tin ngươi. Tạm thời cứ quyết vậy đi." Lâm Tinh hào sảng xua tay, "Giờ cứ về đã, ở đây lâu quá, người trong môn phái này lại nghi ngờ chúng ta."

Lâm Tinh quay người sải bước bỏ đi, Chiêu Nguyên cũng vội vàng theo sau.

Đi được nửa đường, Lâm Tinh bỗng nghiêng đầu, thì thào, "Này, ta chấm Lạc Việt rồi, còn ngươi chấm ai? Ngươi ngụ ở Thanh Sơn phái, có phải cũng đang nhắm người nào trong này không?" Dưới ánh nắng, đôi mắt cô sáng lấp lánh.

Chiêu Nguyên dừng bước, thận trọng đáp, "Đây là bí mật, tôi không thể nói."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh bĩu môi tặc lưỡi, "Ngươi ấy à, ngốc quá đi mất. Thiếu tâm cơ như vậy làm sao sống được giữa chốn trần gian này? Vừa rồi là ta gợi chuyện ngươi thôi, chưa gì đã mắc bẫy. Ngươi trả lời thế khác nào thừa nhận mình thuộc Long tộc hộ mạch. Hiểu chưa?"

Chiêu Nguyên há hốc mồm, đứng thần người. Lâm Tinh nhếch môi, "Thôi được, nể tình ngươi gọi ta một tiếng sư tỉ, ta sẽ dạy ngươi vài đạo lý dễ hiểu nhất. Từ nay về sau, giả như có người nhắc nhỏm chuyện gì liên quan đến bí mật ngươi muốn cất giấu, nhất quyết phải tỏ ra bàng quan, không hay không biết. Giang hồ chốn nhân gian thâm hiểm lắm, ngươi phải cẩn thận."

Cô đưa tay vỗ vai Chiêu Nguyên, "Chỉ cần ngươi không tranh Lạc Việt với ta, ta sẽ vô cùng mong muốn ngươi được thuận buồm xuôi gió." Lúc nói câu này, Lâm Tinh thậm chí còn mỉm cười.

Chiêu Nguyên vẫn đứng sững tại chỗ, nhìn theo bóng Lâm Tinh xa dần. Hầy, nữ nhi, quả thật rất khó nắm bắt.

Chiêu Nguyên vừa bước vào sân, đám sư đệ của Lạc Việt đã bâu lấy nó tán hươu tán vượn, rõ ràng đã coi nó như người trong nhà. Đối với bọn họ, Chiêu Nguyên là cứu tinh giúp Thanh Sơn phái lần nữa tiến đến Luận võ Đại hội, vậy nên phải dùng hữu tính sư môn giảm thiểu rủi ro nó tự nhiên giở quẻ chạy mất. Chiêu Nguyên đứng giữa vòng người, nghe một sư huynh quen mặt dùng giọng thân thiết hỏi nó bao nhiêu tuổi, bèn dè dặt trả lời mình mới mười sáu theo lời dặn của Lạc Việt lúc trước, còn chưa nói hết câu đã lại nghe các sư huynh khác mồm năm miệng mười nhao nhao hỏi nó quê quán ở đâu, nhà có mấy người, thích đọc sách gì nghe nhạc gì uống trà gì...

Lần đầu tiên trong đời, Chiêu Nguyên được tiếp xúc với nhiều người phàm như thế này, nó căng thẳng đến độ quýnh quíu chân tay, trả lời lắp ba

https://thuviensach.vn

lắp bắp. Các sư đệ của Lạc Việt lại hết lời tán dương nó khiêm nhường nho nhã, có phong thái của bậc đại gia. Chiêu Nguyên không hiểu thế nào là phong thái đại gia, nhưng dựa vào cảm giác thì đây chắc hẳn là một từ rất hay, bèn âm thầm ghi nhớ. Nói mãi nói mãi, tình sư môn giữa nó và các sư huynh gần như đã sâu sắc đến độ không thể phai nhạt được nữa, nghe mọi người gọi hết tiếng sư đệ này đến tiếng sư đệ kia, nó cảm giác thật ấm lòng.

Cuộc tán dóc kéo dài mãi đến tận giờ cơm chiều, Chiêu Nguyên bị các sư huynh chen chúc xô đẩy vào nhà bếp. Lạc Ngô tìm hộ nó một bộ bát đũa, rửa sạch sữ rồi còn tráng qua bằng nước sôi, Lạc Hàn múc cháo cho nó, Lạc Tần lại giúp nó nhặt chiếc bánh bao to nhất trong lồng hấp, còn Lạc Tấn xách lại cho nó một cái ghế đẩu nhỏ. Ba người bọn họ đã bàn bạc từ trước, chuyên tâm đối phó với Chiêu Nguyên ngốc nghếch, đa phần các sư huynh còn lại đều đi tìm Lâm Tinh cô nương mặt mũi tương đối sáng sủa, bày tỏ tình thân ái đồng môn.

Chiêu Nguyên thấp thỏm ngồi trên ghế đẩu, nắm lấy đôi đũa, ba vị sư huynh mỗi người bưng một bát cháo, vừa ăn vừa cười híp mắt xem nó ăn. Lạc Ngô còn giải thích, "Thập tam sư đệ chớ nên mất tự nhiên, giữa sư huynh đệ chúng ta trước nay vẫn yêu quý kính trọng nhau vậy đấy." Vừa nói vừa mỉm cười đá mắt sang hai sư đệ, ra ý cho họ tán đồng.

Lạc Tần và Lạc Tần đứng trước lồng hấp chọn bánh bao, Lạc Tần ngắm trúng một chiếc bánh to đang định hạ thủ, thình lình bị Lạc Tần tranh lấy trước, Lạc xắn ống tay áo, toan dùng nắm đấm giành lại bánh bao thì chợt bắt gặp ánh mắt nhị sư huynh, lập tức gạt tay áo xuống cười nói, "Đúng thế đúng thế, chúng ta đều luôn kính nhường nhau, tuyệt không vì mấy chuyện lông gà vỏ tỏi mà tranh chấp đâu."

Lạc Tần ngoạm một miếng bánh bao, gật đầu hùa theo, "Ừm ừm, ngoài ra, giữa đồng môn chúng ta, trước nay vẫn luôn là sư huynh nhường nhịn sư đệ, sư đệ kính trọng sư huynh, hệt như huynh đệ ruột rà vậy." Lạc Tần một mặt cười góp, một mặt hậm hực nhìn xoáy vào Lạc Tần lẫn chiếc bánh bao.

https://thuviensach.vn

Trong thời gian xuống trần tìm kiếm hậu nhân hoàng tộc Hòa thị, Chiêu Nguyên cũng đã tìm hiểu chút ít về món ăn thường nhật của người phàm, thức ăn trần gian thường rất thơm ngon, cách chế biến muôn hình vạn trạng, nó vẫn luôn tò mò nhưng chưa có cơ hội nếm qua. Nay được cầm trong tay chiếc bánh bao mềm mại, lòng nó ngập tràn háo hức mới lạ. Nó cắn một miếng bánh, tức thì cảm thấy đây là thứ ngon nhất trên đời, ngon hơn tất thảy những thứ nó từng ăn trước kia. Nó thận trọng vê vê vỏ bánh bao, quan sát phần nhân bánh bên trong, thì thào hỏi Lạc Ngô đang ngồi gần mình nhất, "Cái này làm từ gì?"

Lạc Ngô đáp, "Ờ, là nhân rau tể thái đấy, sáng sớm nay mới nhổ trên vách núi đằng cổng sau, tươi lắm phải không?" Thấy Chiêu Nguyên như hiểu mà không hiểu cụp mắt xuống tiếp tục quan sát chiếc bánh bao, Lạc Ngô lại tiếp, "Ờ, dù sao cũng đều là mấy thứ rau đại trên núi hoang, sư môn chúng ta nghèo lắm, ngày ngày chỉ ăn cái này thôi. Có câu nói rất hay, trà nhạt cơm sơ tất nên người, Chiêu Nguyên sư đệ, đệ bảo có phải không?"

Chiêu Nguyên trịnh trọng gật đầu, "Cái này rất ngon."

Nó còn chưa nói dứt lời, tiếng Lạc Việt đã từ ngoài vọng vào, "Bữa tối có gì ngon nào? Còn để phần cho ta không đấy?" Chiêu Nguyên ngẩng đầu, đúng lúc thấy Lạc Việt sải dài chân bước vào nhà bếp.

Lạc Ngô lập tức nói, "Đương nhiên đương nhiên rồi, chúng đệ có bao giờ dám ăn hết phần của đại sư huynh chứ."

Lạc Tần Lạc Tần đồng thanh, "Đại sư huynh, phần ngon nhất bọn đệ phần cả lại cho huynh đấy, chưa hề dám lấy cái bánh bao to nào."

Lạc Việt kéo dài giọng, "Chưa dám lấy? Chắc là chưa lấy hết chứ gì..." Đoạn hắn mò trên kệ bếp lấy bát đong cháo, rồi giở nắp lồng hấp lấy bừa một chiếc bánh bao.

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên cầm chiếc bánh đang cắn dở đứng lên khỏi ghế đẩu, tránh sang một bên, "Huynh ngồi đây này."

Lạc Việt xua tay, ngồi xuống chiếc ghế cạnh bệ bếp, "Đệ chớ khách sáo, bọn ta ăn cơm trước giờ vẫn ngồi lung tung chồm hỗm quen rồi, nếu đệ thấy ngon, muốn ăn bao nhiêu cứ việc ăn, tuy đồ ăn của chúng ta không ra sao, nhưng chắc chắn đủ ăn no."

Chiêu Nguyên nghĩ, ngày ngày bọn họ đều có thể ăn bánh bao ngon như thế này mà còn nói đồ ăn không ra sao thì thực khiêm tốn quá rồi, một lần nữa, nó trịnh trọng nói, "Đệ thấy rất ngon mà."

Lạc Việt nhìn nó cúi đầu, nâng niu gặm từng miếng bánh bao thì biết lời nó nói là thật lòng. Xem ra con rồng ngốc này quả thật đã phải trải qua những ngày tháng khó khăn nơi lạch nhỏ, chỉ một chiếc bánh bao thôi đã thích đến nhường này. Hắn đứng dậy tới bên lồng hấp, lấy một cái bánh nữa chìa ra trước mặt Chiêu Nguyên, "Có muốn ăn nữa không?"

Chiêu Nguyên ngước mắt nhìn, ánh mắt đầy cảm kích. Không hiểu sao, Lạc Việt có chút lo lắng cho tương lai của Lạc Lăng Chi.

Ăn xong, Lạc Việt dẫn Chiêu Nguyên về phòng, nhân tiện chỉ cho nó biết một số địa điểm quan trọng trên đường đi. Ví dụ như con đường này dẫn tới đâu, qua cổng nào là tới nơi đệ tử Thanh Sơn tập võ, rồi con đường nọ thì chạy về hướng Bắc, tới các tòa Tam Thanh điện, Tổ Sư điện.

Từ lối nhỏ bên kia đi qua một cánh cổng tròn sẽ gặp vườn rau, nghe nói xa xưa từng là vườn hoa, một vị sư tổ đã tham phá huyền pháp, thăng thiên thành tiên tại chính nơi ấy. Khu vườn chẳng thừa hưởng được chút tiên khí nào của sư tổ, rau trồng ở đấy so với rau bình thường cũng chẳng có gì khác nhau. Nói đến đây, Lạc Việt tặc lưỡi nhìn về phía vườn rau, "Ta chưa trông thấy thần tiên bao giờ, mà sư phụ và các sư thúc chắc cũng khó thăng thiên thành tiên lắm. Đúng rồi, hẳn đệ đã gặp không ít thần tiên rồi phải không,

https://thuviensach.vn

trông họ thế nào? Có giống như trong tranh vẽ, đằng vân bay hết chỗ nọ đến chỗ kia không?"

Chiêu Nguyên thật thà đáp, "Tôi chỉ mới gặp các biểu cữu công và gia quyến của họ, còn thần tiên như huynh mô tả tôi chưa gặp bao giờ. Nhưng biểu cữu công nhà tôi đều rất hiển hách, ở cung điện bề thế, trông uy nghiêm lắm."

Nói mà cũng như không, Lạc Việt chỉ còn nước tiếp tục âm thầm phác họa hình dạng thần tiên. Chiêu Nguyên hỏi, "Huynh thích thần tiên lắm ư?"

Lạc Việt thẳng thắn đáp, "Đương nhiên rồi, đệ tử tu chân chúng ta, cả đời chỉ có một mục tiêu phấn đấu là thành thần tiên. Bấy giờ có thể lên trời xuống đất, tự tại tiêu dao, được ở cung vàng, nhâm nhi mỹ tửu, ai mà không muốn? Có điều, bảo vệ chính đạo mới là nhiệm vụ hàng đầu của ta, đã là đại trượng phu thì phải dám đội trời đạp đất. Còn việc thành tiên vẫn hơi mơ hồ, tạm thời để sau."

Từ bụi hoa ven đường bỗng vang lên tiếng vỗ tay lộp bộp, "Nói hay lắm. Kiến công lập nghiệp vẫn cứ quan trọng hàng đầu, người sống trên đời, giỏi lắm cũng chỉ được vài chục năm, tung hoành khắp giang sơn, ngạo nghễ giữa thiên hạ, lúc khoái ý thì khoái ý, nơi sa trường tỏ hào tình, ấy mới là trượng phu chân chính." Một bóng người bước ra từ bóng hoa, cười khì khì đứng trước mặt Lạc Việt, cặp mắt lấp lánh như sao, "Lạc Việt, ta càng lúc càng thích ngươi rồi đó."

Lạc Việt ho khan một tiếng, "Khụ, Lâm Tinh cô nương, cô ở đây à, mấy sư đệ của ta đang tìm cô khắp nơi đấy, cơm tối dưới bếp sắp nguội mất rồi, cô mau đi ăn."

Lâm Tinh tiến thêm hai bước về phía hắn, tươi cười nói, "Được, chúng ta cùng đi nào."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên tự giác đứng tránh sang một bên, xem ra Lâm Tinh cô nương đang gấp rút nỗ lực trở thành thần hộ mạch của Lạc Việt. Để không cản trở việc của Lâm Tinh, nó quyết định chuồn trước. Lạc Việt bỗng như gặp trục trặc với cổ họng, lại đằng hắng thêm mấy tiếng, "Ờ... Ta vừa ăn rồi."

Lâm Tinh chớp mắt, "Ta không biết đường tới nhà bếp, ngươi phải dẫn ta đi cơ."

Chiêu Nguyên im lìm nhích sang bên từng chút, từng chút một. Lạc Việt lại cố ho khan mấy tiếng, ngẩng đầu nhìn về hướng đường ngược lại, rồi như tìm được cứu tinh, hắn thẳng người dậy hô lớn, "Lạc Tống Lạc Yên, mau qua đây. Ta đã dặn các đệ dẫn Lâm Tinh cô nương đi một vòng làm quen Thanh Sơn phái, sao lại để mặc cô ấy một mình, đến cơm tối cũng chưa được ăn? Mau qua đây dẫn Lâm Tinh cô nương đến nhà bếp."

Đầu kia đường, có hai bóng người tức tốc chạy tới. Lâm Tinh phật ý, xoay xoay chiếc quạt trong tay, "Lạc Việt, các sư đệ của ngươi ta vẫn chưa quen, hay ngươi cứ dẫn ta đi thì hơn."

Chiêu Nguyên đã lui tới ngã rẽ sang một con đường khác, đang chuẩn bị chuồn êm thì bị Lạc Việt vòng tới sau lưng, nhanh như cắt túm lấy tay áo nó, "Sư phụ dặn ta phải chăm lo chu đáo cho Chiêu Nguyên, ta phải đưa đệ ấy về phòng đã. Nếu Lạc Tống Lạc Yên chểnh mảng, cô cứ tới gặp sư thúc trình bày.

Ta đi trước đây, mai gặp lại."

Chiêu Nguyên bị Lạc Việt túm chặt, lại bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của Lâm Tinh găm trên người mình thì bất lực vô cùng. Lúc nãy tôi đã thành tâm thành ý định chuồn đi rồi, thực lòng không có ý tranh giành Lạc Việt đâu, Lâm Tinh tỉ tỉ, tỉ nhất quyết phải tin tôi.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt kéo theo Chiêu Nguyên, phóng ù vào phòng như làn khói rồi mới buông Chiêu Nguyên ra, thở phào một hơi, uống ực hai ngụm trà. Chiêu Nguyên ngồi xuống mép giường, thắc mắc, "Sao huynh lại muốn tránh Lâm Tinh? Huynh sợ tỉ ấy à?"

Lạc Việt đặt tách trà xuống, đưa tay bóp gáy, "Hầy, đương nhiên ta không sợ cô ấy, chỉ là nhất thời không thích ứng được, không biết nên xử sự với cô ấy thế nào. Đệ nhìn ra rồi phải không? Cô ấy cũng giống như đệ, đều không phải người phàm."

Chiêu Nguyên nói, "Tôi biết. Tỉ ấy là kỳ lân." Tôi còn biết tỉ ấy đã ngắm trúng huynh, muốn làm thần hộ mạch của huynh nữa cơ.

Lạc Việt ngồi xuống ghế, rót thêm một tách trà, "Cô ấy rất xinh đẹp, xinh đẹp hơn tất cả những cô nương ta từng gặp. Nói chuyện lại rất thẳng thắn, hào sảng như nam nhi. Nhưng cứ nghĩ đến chuyện cô ấy là kỳ lân, trong lòng lại thấy kỳ kỳ. Hầy, gần đây ta đúng là có duyên với dị thú mà."

Thái độ của hắn khiến Chiêu Nguyên thắc mắc, "Kỳ là sao? Cũng giống tỉ ấy, tôi là rồng, không phải người phàm. Nhưng huynh có sợ tôi đâu?"

Lạc Việt nhíu mày, cào cào mớ tóc rối trước trán, "Đệ... không hiểu. Ta nhìn thấy đệ từ lúc là rồng nhỏ đến khi biến thành người, nên chẳng sao cả. Nhưng còn cô ấy, mới đầu ta đã ngỡ là người, giờ cứ nghĩ đến chân tướng là một con kỳ lân dữ dằn, mắt như chuông đồng, mình to khỏe, tứ chi chắc nịch, có râu, lại biết phun lửa nhả khói, thì... Hầy, tóm lại là, cảm giác ấy rất phức tạp, đệ không hiểu được đâu."

Chiêu Nguyên quả thật vẫn không hiểu nổi, chỉ biết nói, "Tỉ ấy không có ác ý gì với huynh, tôi thấy tỉ ấy còn rất thích huynh nữa kìa."

Lạc Việt mặt mày nhăn nhó, "Cũng vì nhận ra cô ấy có ý với mình, nên ta mới không biết phải xử sự thế nào đây." Hắn trầm ngâm nhìn xa xăm,

https://thuviensach.vn

"Người và thần thú khác biệt quá lớn. Hơn nữa, tương lai ta nhất định phải trở thành đại hiệp, trước khi đặt chân lên con đường hành đạo, sao có thể vướng bận tư tình nhi nữ được đây. Hầy!"

Lạc Việt hắn, liệu có phải đã hiểu nhầm ý nghĩa của từ "thích" rồi không? Chiêu Nguyên một đằng muốn giải thích, một đằng lại nghĩ việc quan trọng thế này vẫn nên để kỳ lân cô nương đích thân giảng giải cho Lạc Việt thì hơn, nên cứ chần chừ không dám nhiều lời. Trông Lạc Việt mặt mày âu sầu, ánh mắt u ám nhìn vào hư không, nó như cảm thấy có cơn gió Đông thổi qua, đầu và vảy tê dại, bất giác rùng mình.

Lạc Việt đứng dậy khỏi bàn, bước tới giường thả người nằm xuống, đầu gối cánh tay mắt nhìn xà nhà, "Ngày mai, ta vẫn phải xuống núi lần nữa túm lấy một người trần mắt thịt. Sầu ơi là sầu! Cầu xin ông trời, cho con lần này bắt được một người cho ra người."

Đêm, Chiêu Nguyên nằm trên giường, tận hưởng một đêm yên ổn nhất kể từ khi tới cõi trần gian. Bất giác miên man nghĩ đến rất nhiều chuyện. Làm sao tìm được người cần tìm, tìm xong rồi thì phải làm gì, và sau này nếu thực sự trở thành long thần hộ mạch, mình sẽ thế nào? Liệu có giống biểu cữu công Ngao Quảng, làm một long thần ngạo nghễ, chỉ phà hơi là che lấp cả trời xanh? Nếu vậy thì, nhà mình có thể rời khỏi con lạch nhỏ, chuyển sang nơi ở mới rộng rãi, lớn bằng một nửa thủy tinh cung của Ngao Quảng là được.

Đúng rồi, phụ vương còn chưa nói long thần hộ mạch sẽ ở đâu.

Nhưng phải mất bao lâu mới có thể biến những chuyện này thành sự thực?

Tuổi đời người phàm giỏi lắm chỉ chừng trăm năm, muốn giúp một người lên làm hoàng đế chắc cũng chỉ cần mấy chục năm. Sau đó là bảo vệ triều đại ấy, đại ca từng nói, triều đại của người phàm nhiều nhất dư vài

https://thuviensach.vn

trăm năm. Mấy chục năm, mấy trăm năm, đối với loài rồng quả thật rất ngắn ngủi. Chỉ là một cái chớp mắt trong tháng năm đằng đẵng, thoáng chốc sẽ qua.

Chiêu Nguyên nghĩ mãi nghĩ mãi, rồi không biết chìm vào giấc ngủ từ lúc nào.

Ở ngõ Ngô Đồng góc Đông Nam kinh thành, có một nếp nhà đơn sơ. Tường trắng ngói đen, cửa giả mòn cũ, âm thầm chìm lấp giữa đông đúc nhà gấm cửa son. Nhà không có nhiều phòng ốc, chỉ có hai sảnh nhỏ, mấy chái nhà và ba bốn dãy hành lang. Trong vườn có hoa xuân, cỏ hạ, cây thu, đá đông, cây vươn bên song, hoa nở bên đình, đá chụm bên hoa, cách bài trí vừa vô tình vừa hữu ý, mà phần vô tình lại nhiều hơn cả. Giữa kẽ đá có một dòng nước, uốn lượn quanh co, dẫn vào một cái ao, rồi lại từ ao chảy đi các hướng khác, nước trong văn vắt. Mùa xuân ấm áp, mặt ao không kết bèo, chỉ có chồi sen đợi nở. Ngô đồng thúy trúc lại đã xanh ngăn ngắt, trên giàn hoa tường vi khoe sác rực rỡ, tựa như những mảng ráng chiều. Trên hiên kê một chiếc bàn nhỏ, hai người ngồi đối diện nhau, chia quân đen quân trắng, đang đánh cờ.

Bên đen kẹp một quân cờ nơi kẽ tay, thủng thẳng nói với bên trắng, "Kỳ lân đã rời Côn Luân, đằng Đông Hải cũng có động tĩnh khác thường. Ký lân xuất thế, trần gian ắt loạn. Không biết Phụng quân sẽ lấy tĩnh chế động, hay chờ cho thiên hạ động rồi mới định cục diện?"

Người đối diện chưa đáp ngay, thân tựa hờ lan can, vạt trường bào lay nhẹ trong gió Nam. Lát sau, người ấy nhón một quân tráng trong hũ cờ, vân vê giữa ngón tay, "Huyền huynh chắc cũng biết, ta vốn tính lười nhác, việc có thể không động tay thì quyết không động tay. Nhưng Huyền huynh xem chừng hứng thú lắm thì phải."

Người được gọi là Huyền huynh mỉm cười, "Đương nhiên rồi, mấy ngày nữa Phụng Nhai nhất định náo nhiệt khác thường, ta đang định đi xem thế

https://thuviensach.vn

nào. Ta không tin Phụng quân bình tĩnh như vậy thật. Nghe đồn người được huynh chọn đang ở trong Thanh Huyền phái. Thiết nghĩ, huynh tuy ngồi ở đây, nhưng đám tiểu phụng hoàng thủ hạ đều đã sang bên đó thăm dò cả rồi phải không?"

Phụng quân mỉm cười, không phủ nhận. Theo làn gió ấm, hương hoa tường vi len lỏi vào từng đường vân trên bàn cờ, ngay nước trà trong tách sứ mỏng cũng lồng hương xuân. Quân trắng đáp xuống ban cờ, Kỳ lân xuất thế, thiên hạ loạn; long mạch chuyển dời, giang sơn đổi. Nửa sau của câu này giờ đã chẳng nghĩa lý gì rồi." Y bất ngờ phất tay đứng dậy, nhìn ra ngoài hiên, "Nhưng giang sơn, quả thật đã đến lúc phải đổi, trước tiên cứ để loạn đi đã."

Ngoài kia, trúc xanh biêng biếc, ngô đồng trổ lá non vẫn còn lợt lạt, tia nắng đầu tiên đang buông trên cánh hoa.

Ngày hôm nay, mới vừa bắt đầu.

Vừa tờ mờ sáng Lạc Việt đã trở dậy, chuẩn bị xuống núi lần nữa để kiếm một sư đệ mới. Hắn đang sột soạt mặc quần áo thì Chiêu Nguyên cũng tỉnh ngủ, ngồi dậy dụi mắt nhìn hắn. Lạc Việt nói, "Đệ ngủ tiếp đi, nghe bên ngoài có tiếng chuông hẵng dậy, tới chỗ hôm qua ăn tối mà ăn sáng, nếu không nhớ đường thì cứ đi theo các sư đệ ta."

Chiêu Nguyên hỏi, "Huynh không ăn sáng ư? Có cần tôi đi cùng không, tôi có thể giúp huynh." Nó rất muốn xuống núi xem sao, từ khi tới nhân gian chỉ được quanh quẩn toàn chốn đồng không mông quạnh, phố thị náo nhiệt trông có vẻ thú vị nhưng nó lại không dám nấn ná lâu, chỉ đứng nhìn từ xa.

Lạc Việt ngẫm nghĩ rồi nói, "Thôi không cần, đệ cứ ở đây đợi đi. Giờ dưới trấn đâu đâu cũng là nhân sĩ giang hồ tới tham dự Luận võ Đại hội, hòa thượng đạo sĩ chạy rong khắp chốn, ngộ nhỡ nhìn ra đệ là rồng, chắc

https://thuviensach.vn

chắn sẽ bắt đệ đem chém. Thanh Sơn phái chúng ta cũng rất thú vị, hôm nay sư phụ và các sư thúc sẽ dẫn các sư đệ diễn luyện vô công, đệ có thể đi xem cho vui."

Chiêu Nguyên "ồ" một tiếng, ngồi yên không nói gì nữa. Lạc Việt xỏ giày, đứng dậy chỉnh lại vạt áo, vỗ vai Chiêu Nguyên báo, "Vậy ta xuống núi đây, đệ ngủ tiếp đi."

Chiêu Nguyên gật đầu, kéo chăn đắp lại lên người, Lạc Việt xách kiếm mở tung cửa, vừa ngước mắt đã trông thấy một bóng hình tựa dải mây hồng đứng trên con đường rải sỏi dưới hành lang trước cửa. Cái bóng nhoẻn cười với hắn, "Lạc Việt, ngươi dậy sớm thế."

Lạc Việt cười khan, "Đâu có đâu có, cô còn dậy sớm hơn."

Lâm Tinh hôm nay đã đổi sang trang phục nữ nhi, áo chẽn tay hẹp váy xếp li mảnh, thư thái y hệt một thiếu nữ giang hồ bình thường, còn xinh đẹp đáng yêu gấp bội khí phách giả trai hôm qua, khiến Lạc Việt choáng ngợp. Lâm Tinh nghiêng đầu quan sát hắn, "Ngươi định ra ngài à?"

"Ừ." Lạc Việt đáp. "Tiếp tục xuống núi tìm một người về làm sư đệ.

Lâm Tinh chớp mắt, "Vì sao? Ta có thể giúp cơ mà?"

Lạc Việt thầm nhủ, cô nương, cô là người trần sao? Hắn mập mờ nói, "Hừm, cô chắc không được." Rồi sải bước khỏi hành lang.

Lâm Tinh líu ríu chạy theo hắn, vẫn tươi cười, "Vậy ta cùng ngươi xuống núi, giúp ngươi một tay."

Lạc Việt vội vàng ngăn lại, "Không cần đâu, chuyện này mệt mỏi rắc rối lắm, sao có thể để cô nương như cô chạy khắp nơi theo ta được."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh giả bộ phật ý, "Ngươi chớ coi thường nữ giới bọn ta, nói không chừng ta còn khỏe hơn ngươi đấy." Lạc Việt cười hà hà. Đúng rồi, cô mà hiện nguyên hình, phun ra mồi lửa thì ta có mà cháy thành than, một móng thôi cũng đủ giẫm ta nát như tương. Lâm Tinh đảo mắt, "Nhưng mà, nếu ngươi đã không muốn ta đi cùng, thì ta không theo ngươi nữa."

Lạc Việt mừng húm, chắp tay, "Vậy ta xin cáo từ trước."

Lâm Tinh vẫy vẫy tay, "Đi đường cẩn thận, đi sớm về sớm."

Chiêu Nguyên ở trong phòng nghe được đoạn hội thoại ấy, giường của nó vừa hay nằm ngay dưới cửa sổ, không kìm được bên hé cửa nhìn trộm. Nó thấy mình học được rất nhiều từ hành động của Lâm Tinh, một thần hộ mạch tốt phải cần mẫn như tỉ ấy mới được. Thấy Lạc Việt cáo từ Lâm Tinh đi rồi, nó mới khép cửa lại bỗng nhiên có một bàn tay từ phía sau vỗ xuống lưng nó, "Này!" Chiêu Nguyên giật nảy, quay ngoắt đầu lại thì thấy Lâm Tinh đang đứng bên giường. Nó kinh hãi, bất giác quắp chặt móng vào góc chăn, "Tỉ... tỉ..."

Lâm Tinh bĩu môi, khinh khỉnh nhìn nó, "Ngươi có còn là rồng đực không thế? Gan bé bằng cái mắt muỗi. Đến phép di chuyển tức thì mà ngươi cũng chưa thấybao giờ sao? Ta hỏi ngươi, vừa rồi ta và Lạc Việt nói chuyện, có phải ngươi đã nhìn trộm không?"

Chiêu Nguyên hơi nóng mặt, "Tôi... tôi không biết làm thần hộ mạch, nên muốn xem tỉ làm thế nào, học hỏi chút đỉnh... xin lỗi tỉ..."

Lâm Tinh kéo ghế ngồi xuống, "Cũng phải, ngươi ngốc như vậy, năng học hỏi là phải. Ta hiểu biết nhiều hơn ngươi, nếu có chỗ nào thắc mắc cứ tới thỉnh giáo, ta thích nhất là giúp đỡ người khác, có thể dạy ngươi."

Thái độ thân thiện gần gũi của Lâm Tinh khiến Chiêu Nguyên không biết làm sao cho phải, nhưng nó cảm thấy không nên từ chối ý tốt của người

https://thuviensach.vn

khác, đặc biệt là với giống cái, vì vậy nó gật đầu, "Đa tạ tỉ."

Lâm Tinh càng tỏ ra dịu dàng hơn, ánh mắt nhìn nó cũng trở nên trìu mến, thân thiện, "Ngươi thấy con người Lạc Việt thế nào?"

Chiêu Nguyên ngẫm nghĩ rồi thận trọng trả lời, "Huynh ấy con người rất tốt, rất nhiệt tình, thích giúp đỡ người khác."

Cặp mắt Lâm Tinh sáng rỡ, "Vậy ngươi có thấy hắn ta đặc biệt tài hoa, năng lực, khí phách, đủ sức gánh vác trọng trách lớn không?"

Điều này... Chiêu Nguyên thành thật đáp, "Tôi không biết."

Lâm Tinh nói, "Không sao, tuy giờ ngươi vẫn chưa phát hiện ra, nhưng có ta giúp đỡ, hắn nhất định sẽ phát huy tất tật sở trường. Tới lúc đó..." Lâm Tinh lại nhìn nó mỉm cười thân thiện, "Nếu tìm được người cần tìm, liệu ngươi có thể bảo người đó đối tốt với Lạc Việt một chút, tin tưởng hắn, để hắn làm những việc hắn muốn làm, cho hắn một không gian rộng lớn để phát huy không?"

"...?" Chiêu Nguyên đưa chân trước lên gãi mũi, nó vẫn chưa hiểu.

Lâm Tinh nhìn nó hồi lâu, cuối cùng không chịu nổi bản mặt ngờ nghệch, sốt ruột cốc một cái vào đầu nó, "Ôi chao, sao ngươi không hiểu mấy lời vòng vo uyển chuyển ấy cơ chứ. Được rồi, để ta nói trắng ra cho ngươi hay." Cô ngả mình ra lưng ghế, nói rành rọt từng câu từng chữ, "Con rồng ngốc, lần này ta tới trần gian, chính là để chọn một người thích hợp, biến hắn thành vị anh hùng lừng lẫy nhất thời loạn." Nét mặt hào hứng của Lâm Tinh lộ rõ vẻ tự tin vô hạn, "Chúng ta trước sau không coi trọng xuất thân huyết mạch, chỉ tin vào nhãn lực của chính mình. Lạc Việt hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn ta ngưỡng mộ, hắn rất có tài, rất xuất sắc, rất đặc biệt, ta nhất định có thể giúp hắn gây dựng chiến công hiển hách, ghi những trang vẻ vang nhất vào sử sách loài người." Cô đưa tay tóm lấy chân trước

https://thuviensach.vn

của Chiêu Nguyên, "Nhân vật trí dũng kiệt xuất đồng hành với bậc đế vương kiến lập triều đại mới là quá hợp rồi, vì vậy kể từ hôm nay chúng ta sẽ là đồng minh, hợp sức chống lại phụng hoàng, giúp Lạc Việt của ta và hoàng đế của ngươi khuấy đảo cho thiên hạ nổi cơn sóng gió."

Ánh mắt Lâm Tinh cháy bừng nhiệt huyết, lời nói của cô như trải ra trước mắt Chiêu Nguyên cảnh tượng mây đen vần vũ, biển cuộn sóng dâng nghìn thước. Chiêu Nguyên bất giác gật mạnh đầu. Lâm Tinh khiến nó thấy tự tin vào tương lai. Nó ngước đôi mắt kính phục nhìn Lâm Tinh, cảm thấy mình cũng phải tự tin như tỉ ấy mới được. Lâm Tinh vui vẻ vỗ vai Chiêu Nguyên, chợt nghe bên ngoài có tiếng ồn ào, cô nhíu mày, "Sao nghe có tiếng Lạc Việt? Hắn về nhanh vậy ư?"

Sau khi từ biệt Lâm Tinh, Lạc Việt sải bước khỏi sư môn, vừa xuống tới lưng chừng núi thì bắt gặp một người đang thở hồng hộc men theo đường núi chạy lên, người đó là Lạc Hàn.

Lạc Hàn vừa nhìn thấy hắn liền hổn hển chạy lại, tay chống nạnh, ú ớ nói, "Đại... đại sư huynh..."

Lạc Việt kinh ngạc hỏi, "Ta còn tưởng các đệ vẫn chưa dậy chứ, sao tự nhiên chạy từ dưới núi lên thế này?"

Lạc Hàn gập người thở dốc, "Nhị sư thúc chê bọn đệ công phu không vững... Vì không muốn mất mặt ở Luận võ Đại hội, trước khi lâm trận thôi thì vái tứ phương, nên sáng nay trời còn chưa sáng cả bọn đã trở dậy... định từ đỉnh núi chạy xuống chân núi rồi lại chạy lên, luyện tập một chút..."

Lạc Việt nhíu mày, "Thế gọi là luyện tập? Có mà chữa lợn lành thành lợn què. Ngày kia đã là Luận võ Đại hội, hôm nay các đệ chạy quanh núi, định để đến hôm ấy cùng kiệt sức nằm thẳng cẳng giống tiểu sư đệ phải không?"

https://thuviensach.vn

Lạc Hàn ôm gáy cười ngây ngô, "Hì hì... Đại sư huynh, huynh nói gì thế..."

Lạc Việt chỉ ra sau lưng, "Mau quay về ăn cơm đi ngủ!"

Lạc Hàn lại tiếp tục hổn hển, "Đại sư huynh, nghe đệ nói đã, những người còn lại vẫn đang ở dưới núi, huynh biết vì sao đệ phải tức tốc chạy lên đây không? Đó là vì có chuyện gấp..."

Lạc Việt phải kiềm chế để khỏi bóp cổ Lạc Hàn, cố giữ giọng nhẫn nại, "Chuyện gì gấp nói mau."

Nhưng muốn Lạc Hàn nói ngay vào việc chính là điều không tưởng. Lạc Hàn hít sâu một hơi, bắt đầu câu chuyện từ một vạn tám ngàn dặm xa, "Tối hôm qua, chúng đệ bàn bạc, làm sao để tập luyện, nhị sư huynh có nói..."

Lạc Việt hết nhẫn lại nhịn, giữa chừng không biết đã cắt lời Lạc Hàn bao nhiêu lần, thúc ép vào phần cấp bách, nhưng phải nửa khắc sau, Lạc Hàn mới dần dà kể tới chuyện sáng sớm nay cả bọn trở dậy. May mà đúng lúc ấy, thập sư đệ của Lạc Việt là Lạc Lỗ hồng hộc chạy từ dưới núi lên, từ xa đã trông thấy hắn, liền gào to, "Đại sư huynh... Huynh đến thì tốt quá! Bọn đệ nhặt được một người dưới núi."

Lạc Việt xuống tới chân núi, nhìn thấy người nhặt được, bất giác kinh ngạc xen lẫn vui mừng. Người đang hôn mê, y phục cũ kỹ lấm đầy bùn đất, đầu bù tóc rối, nhếch nhác vô cùng. Chính là người hôm qua Lạc Việt gặp trong trấn, định lừa về mà không thành, cuối cùng mất tăm mất tích. Đỗ thư sinh.

Lạc Ngô đang hì hục cõng gã, còn Lạc Tần lề mề ẵm hòm sách mà Đỗ thư sinh vác sau lưng hôm qua. Tên thư sinh không bị thương gì nặng, trên tay chỉ rớm hai vết máu, chắc là do sợ quá mà ngất đi. Lạc Việt lòng nở hoa nguôi hết bực bội, quả nhiên đây là ý trời, Đỗ thư sinh chính là người được

https://thuviensach.vn

ông trời phái đến thế chỗ tiểu sư đệ, có chạy đàng nào cũng không thoát. Hắn đỡ lấy Đỗ thư sinh từ trên lưng Lạc Ngô, tự mình vác gã về môn phái. Lạc Ngô kể, Đỗ thư sinh hôn mê bất tỉnh trong rừng hoang, vốn dĩ bọn họ nghĩ mang về chỉ tốn cơm tốn gạo, định bỏ đấy mặc kệ, nhưng vừa hay đám đệ tử Thanh Huyền phái đi luyện tập buổi sớm ngang qua trông thấy, định nhặt gã về. Bọn họ cảm thấy mình không thể thua Thanh Huyền phái về tinh thần nghĩa hiệp, bèn giành giật nhặt lấy. Lạc Việt lên tiếng khen ngợi, "Nhặt giỏi lắm!" Hắn cõng Đỗ thư sinh về sư môn, đặt gã nằm xuống chiếc giường lớn trong tiền điện, bảo đám sư đệ mau đi mời sư phụ sư thúc tới. Lát sau, khi Hạc Cơ Tử cùng các trưởng lão đã có mặt đông đủ, nhân lúc nhị sư thúc bắt mạch cho Đỗ thư sinh, Lạc Việt đến bên Hạc Cơ Tử thì thào hỏi, "Sư phụ, người xem gã này có phải con người không?"

Hạc Cơ Tử quan sát Đỗ thư sinh kỹ càng hồi lâu, gật đầu. Lạc Việt mừng húm, lập tức quay sang căn dặn đám sư đệ, "Mau đi chuẩn bị nước và quần áo sạch, để thư sinh đây tỉnh lại thì đưa đi tắm rửa thay áo quần, đặng còn tới Tổ Sư điện dập đầu, bái sư phụ làm thầy."

Lạc Ngô nghi hoặc hỏi, "Sư huynh, chúng ta chẳng phải vừa có một sư đệ và một sư muội đấy thôi, nhân số không những đủ mà còn thừa rồi. Sao còn phải thu thêm sư đệ nữa?"

Lạc Việt không tiện giải thích, chỉ qua quýt đáp, "Càng đông càng tốt, phòng trừ nhỡ đâu." Đám sư đệ vâng dạ, tản đi lo công việc.

Tiếng ồn ào kinh động tới Lâm Tinh và Chiêu Nguyên bấy giờ đang nói chuyện trong phòng. Lâm Tinh lập tức ra ngoài xem xét tình hình, Chiêu Nguyên cũng hiếu kỳ đi theo ngó nghiêng. Đến khi cả hai tới được tiền điện, Đỗ thư sinh đã tỉnh lại, đứng dậy cung kính hành lễ với Hạc Cơ Tử, "Văn sinh Đỗ Như Uyên, đa tạ ơn cứu mạng của đạo trưởng và chư vị thiếu hiệp." Nói năng nho nhã, cư xử lễ độ. Chiêu Nguyên và Lâm Tinh vừa trông thấy gã đều sững người. Lâm Tinh đưa tay bụm miệng, phì một tiếng. Chiêu Nguyên cũng không nhịn nổi cười. Lạc Việt và những người còn lại đều

https://thuviensach.vn

ngạc nhiên nhìn Chiêu Nguyên và Lâm Tinh. Lạc Việt xích đến gần Chiêu Nguyên, kéo nó ra sau một cây cột, nhỏ giọng hỏi, "Này, đệ cười cái gì?"

Chiêu Nguyên kinh ngạc nhìn lại Lạc Việt, "Lẽ nào huynh không trông thấy?" Nó chỉ Đỗ Như Uyên, "Có con rùa bò trên đầu gã." Theo như Chiêu Nguyên mô tả, con rùa trên đầu Đỗ Như Uyên không phải rùa biển bình thường. Kích cỡ, bốn móng, rồi cả hoa văn trên mai rùa biển đều không giống thế này.

Vậy thì chắc nó là rùa nước ngọt. Con rùa rất điềm tĩnh, bất kể Đỗ Như Uyên đứng hay ngồi, uống trà hay nói chuyện với mọi người, nó đều nằm im trên đầu gã, lim dim mắt lười nhác quan sát mọi thứ.

Lâm Tinh băn khoăn, "Bình thường Đỗ thư sinh chải tóc gội đầu, nó vẫn nằm đấy hay sao?"

Câu hỏi này ngay sau đó liền có đáp án.

Lạc Việt rót cho Đỗ Như Uyên một tách trà, mỉm cười hỏi gã, "Đỗ công tử, chúng ta có chuyện muốn nhờ công tử, chẳng biết có được hay chăng?"

"Ố!" Đỗ Như Uyên nói, "Thiếu hiệp cứ dạy, nếu tại hạ có thể giúp được, nhất định sẽ dốc sức."

Đúng lúc ấy, một con nhện đang mải giăng tơ trên xà nhà không cẩn thận trượt chân rơi xuống, kéo theo một sợi tơ mỏng đung đưa giữa không trung, trông như sắp sửa mắc vào đỉnh đầu Đỗ Như Uyên. Con rùa lim dim nhìn con nhện, lề mề bò từ đỉnh đầu gã xuống vai. Con nhện đu theo sợi tơ mắc vào khăn đội đầu của Đỗ Như Uyên. Lạc Vi lên tiếng, "Đỗ công tử, có con nhện rơi trên đầu công tử kia."

Đỗ Như Uyên đưa tay phủi nhện đi, con rùa liền lầm lũi bò trở lại đầu gã, nằm yên cùng một tư thế ở đúng chỗ vừa nãy, như thể chưa từng động đậy. Chiêu Nguyên trố mắt há miệng.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt nói, "Nhà tắm đã chuẩn bị xong nước nóng, Đỗ công tử hãy đi tắm rửa, thay quần áo trước đã, rồi chúng ta sẽ nói chuyện cụ thể."

Đỗ Như Uyên theo sư đệ của Lạc Việt đi tắm rửa thay đồ. Lâm Tinh và Chiêu Nguyên nép mình sau một cây cột ở góc xa của đại điện, cứ thế rinh rích cười thầm, người trần mắt thịt đã không trông thấy, thì mười chắc đến tám phần nó là rùa tinh.

Nhân lúc mọi người đều đang bận bịu, Lạc Việt xích lại nhập hội với Chiêu Nguyên và Lâm Tinh, nhíu mày hỏi, "Trên đầu gã có rùa thật sao? Vừa nãy nói chuyện với gã ta đã lén vận dụng tất thảy các phép sát khí quan hình mà vẫn không trông thấy."

Lâm Tinh lắc đầu, "Ôi chao, tầm mắt người trần hạn hẹp, lỡ mất bao nhiêu là thứ thú vị."

Thấy Lạc Việt bồn chồn không yên, Chiêu Nguyên an ủi hắn, "Hay để tôi vẽ lại cho huynh xem." Đoạn chấm tay vào nước trà, vẽ một vòng tròn lớn trên mặt đất, "Đây là đầu của Đỗ Như Uyên." Rồi lại vẽ một vòng tròn nhỏ phía trên vòng tròn lớn, "Đây là con rùa ấy."

Lạc Việt không thấy được an ủi hơn chút nào. Lâm Tinh giễu cợt, "Ngốc chết đi mất, vẽ cũng như không vẽ. Được rồi, cứ để ta đây nghĩ cách." Cô mò mẫm trong ống tay áo, lát sau rút ra một vật đưa cho Lạc Việt, "Đây, ăn cái này vào, ngươi sẽ trông thấy những thứ mắt người trần không trông thấy được."

Lạc Việt thận trọng quan sát mảnh tinh thể đỏ rực óng ánh trong tay Lâm Tinh, "Đây là gì?"

Chiêu Nguyên đứng bên nhìn, nó biết đó là gì, nhưng không dám nói. Lâm Tinh nhướng mày, "Sao? Ngươi sợ có độc không dám ăn chứ gì?"

https://thuviensach.vn

Lạc Việt nói, "Từ thuở cha sinh mẹ đẻ tới giờ, ta quả thật chưa biết sợ cái gì." Hắn bốc lấy mảnh tinh thể, bỏ tọt vào mồm, chiêu một ngụm trà, nuốt đánh ực một tiếng. Lâm Tinh cười rạng rỡ.

Mảnh tinh thể của Lâm Tinh quả thật rất hữu dụng. Đến khi Đỗ Như Uyên tắm rửa thay quần áo xong xuôi, trở vào trong điện, Lạc Việt đã nhìn thấy con rùa. Đỗ Như Uyên vừa tắm rửa xong, tóc ướt vẫn để xõa, con rùa không bò lên đỉnh đầu gã mà chễm chệ ngồi một chỗ khô ráo trên vai. Lạc Việt nhìn chăm chăm vào con rùa, cố để không bật cười, con rùa dường như phát giác Lạc Việt có thể trông thấy mình, bèn chống mí mắt, điềm nhiên nhìn hắn, rồi lại điềm nhiên cụp mắt nằm im. Lạc Việt hỏi, "Đỗ công tử, có phải công tử rất thích nuôi rùa không?"

Đỗ Như Uyên lấy làm kinh ngạc, "Tại hạ bình thường chỉ thích đọc sách, thi thoảng mới ngắm hoa cỏ, chưa từng nuôi rùa hay sinh vật nào, không rõ Lạc huynh nói thế là sao?"

Lạc Việt bật cười ha ha, "Không có gì không có gì, ta chỉ tiện miệng hỏi thôi." Cả hai tán gẫu thêm đôi ba câu rồi vòng về chủ đề chính. "Đỗ công tử, là thế này. Ngày kia Thanh Sơn phái phải tham gia Luận võ Đại hội, nhưng tiểu sư đệ bất ngờ bị thương, không thể có mặt, thành ra nhân số không đủ so với quy định của đại hội. Không biết có thể mời Đỗ công tử tạm thời gia nhập bản phái, tham dự đại hội với tư cách Thanh Sơn đệ tử, như vậy công tử cũng có thể mục kích toàn cảnh Luận võ Đại hội. Ý công tử như thế nào?"

Đỗ Như Uyên lập tức lắc đầu, "Không được không được. Lạc thiếu hiệp. E rằng tại hạ không thể giúp huynh chuyện này. Một là tại hạ không biết gì về võ công, thượng đài chỉ e đao kiếm không có mắt. Hai là, phàm người đọc sách đều là môn sinh của Khổng thánh nhân, sao có thể quay lưng với sư phụ và gia môn, bỏ Nho nhập Đạo?"

https://thuviensach.vn

Lời nói trước sau đều không có ý nhún nhường. Chiêu Nguyên lo lắng nhìn Lạc Việt, người này không nhận lời giúp, phải làm sao đây? Lạc Việt hào sảng nói, "À, đã như vậy, Đỗ công tử cứ coi như vừa rồi ta chưa nói gì. Không nghĩ đến chỗ khó xử của công tử là lỗi của ta, mong công tử lượng thứ."

Lâm Tinh đứng bên tán dương, "Không hổ là Lạc Việt ta đã ngắm trúng, nâng lên được mà cũng đặt xuống được, lòng dạ rộng rãi."

Chiêu Nguyên nghe vậy còn ngờ cô đang ca ngợi ai khác, tuy thời gian tiếp xúc với Lạc Việt chưa bao lâu, nhưng bản năng mách bảo nó, Lạc Việt sẽ không bỏ cuộc dễ dàng như vậy. Đỗ Như Uyên che miệng ngáp, "Tự nhiên tại hạ hơi mệt, không biết trong quý phái có nơi nào để tại hạ tạm nghỉ chân một chút?"

Lạc Việt nói, "Có, để ta đi báo với sư thúc sắp xếp phòng ốc cho công tử." Nói đoạn đứng dậy lui ra sau điện.

Đỗ Như Uyên thảnh thơi uống trà nhìn ngắm xung quanh, còn trò chuyện với Chiêu Nguyên đôi câu, "Vì thiếu hiệp này, không biết đã tới Thanh Sơn phái bao lâu rồi?"

Chiêu Nguyên đáp, "Không lâu, vừa tới hôm qua."

Đỗ Như Uyên nói, "Ồ, tại hạ vốn định hỏi xem nhà xí ở đâu, nhưng thiếu hiệp cũng là người mới, chắc không biết rồi."

Chiêu Nguyên nói, "Vâng, quả thật là không biết."

Đỗ Như Uyên thở dài, "Tại hạ đang vô cùng cấp bách mà thiếu hiệp không biết, quanh đây cũng không có người nào khác, tại hạ nên hỏi ai đây? Thôi vậy, đợi Lạc thiếu hiệp quay lại rồi hỏi."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh đứng ngay cạnh Chiêu Nguyên, vậy mà Đỗ Như Uyên từ đầu tới cuối không thèm để mắt đến cô, lời nói ra còn coi như cô không tồn tại. Lâm Tinh sốt ruột nói, "Quanh đây không có người, vậy ta không phải là người chắc? Tên thư sinh nhà ngươi mắt mờ đấy hả?"

Chiêu Nguyên ngỡ ngàng nhìn Lâm Tinh, tỉ quả thật không phải là người mà, cớ gì chất vấn phẫn nộ đến thế? Đỗ Như Uyên hơi khựng lại, mềm mỏng nói, "Vị đại tỉ này, đại tỉ là nữ nhi, tiểu sinh không tiện nhìn lâu, cũng không tiện nhiều lời, đây đều là giáo huấn của bậc thánh nhân, nên không dám mạo muội." Ánh mắt gã thủy chung vẫn không nhìn Lâm Tinh.

Lâm Tinh nổi giận, "Ngươi mới là đại tỉ. Còn dám giễu ta, chê ta già hả?"

Đỗ Như Uyên lắc đầu, "Không dám không dám, tỉ hiểu nhầm rồi, đại tỉ là cách xưng hô tôn trọng, nếu tỉ không thích tiểu sinh gọi như vậy, tiểu sinh đổi thành cô nương hay tiểu thư là được mà. Thật ra cũng chỉ là kiểu xưng hô, đâu cần quá câu nệ."

Lông mày Lâm Tinh đã bốc khí xanh, nhưng khóe miệng vẫn nhênh nhếch, "Cũng phải, nghe có lý." Vừa nói, ngón tay vừa lén cong lên, bắn ra một luồng đao quang vô hình, chém vào chân ghế của Đỗ Như Uyên, đoạn hất thêm một luồng kình phong, xem chừng Đỗ Như Uyên sắp như con rùa ngã ngửa, chổng cả tứ chi lên trời mất rồi. Thế nhưng kình phong đã phát ra, mà Đỗ Như Uyên vẫn không hề suy suyển, ung dung ngồi nguyên trên ghế. Lâm Tinh kinh ngạc xen lẫn nghi hoặc, lại âm thầm tích đao quang, pháp lực tăng gấp mười, chém xuống chân ghế của Đỗ Như Uyên, nhưng gã vẫn vững vàng như ngồi trên bàn thạch.

Lâm Tinh cau mày, nhìn con rùa điềm nhiên phục trên vai Đỗ Như Uyên.

https://thuviensach.vn

Không lâu sau, Lạc Việt quay lại, nói phòng đã chuẩn bị lại xong, Đỗ Như Uyên đa tạ, lại hỏi thăm nhà xí ở đâu. Gã vừa đứng lên ra khỏi cửa điện, chiếc ghế gã ngồi khi nãy đột nhiên sụp xuống, tan nát thành đống gỗ vụn.

Lạc Việt sững sờ, "Chuyện... chuyện này là sao?"

Lâm Tinh chớp mắt, "Á, phải đấy, sao thế này?"

Chiêu Nguyên im lặng nhìn cô, không nói năng gì.

Đỗ Như Uyên từ nhà xí quay lại, ung dung tự tại bước qua bậc cửa, trông thấy Lạc Việt đang xắn ống tay áo thu dọn tàn tích của cái ghế thì lập tức lộ vẻ kinh ngạc, "Ơ, thế này là thế nào? Trước khi ta đi cái ghế vẫn còn chắc chắn lắm mà."

Lạc Việt nói, "Chắc là bị mối khoét đó thôi, không sao đâu."

Đỗ Như Uyên nói, "Mối ở quý phái quả là vô cùng lợi hại, trời càng ngày càng nóng, phải chú ý diệt lũ côn trùng hơn mới được."

Lâm Tinh ngứa chân ngứa tay, chỉ muốn đạp tên thư sinh họ Đỗ này lăn ra đất, giẫm cho bằng chết thì thôi. Đỗ Như Uyên tự nhiên như ở nhà, tới ngồi xuống chiếc ghế Lạc Việt vừa ngồi, nói với hắn, "Phải rồi, Lạc thiếu hiệp, ấm trà ban nãy tại hạ uống không quen, chẳng hay quý phái có loại trà nào ngon hơn, lát mang đến phòng tại hạ được không?"

Lạc Việt cầm nửa chiếc chân ghế, cười nhe răng đáp, "Có."

Thu dọn xong ghế gãy, Lạc Việt dẫn Đỗ Như Uyên tới phòng nghỉ, vì tạm thời không thu xếp được phòng trống, nên đành để Đỗ Như Uyên nghỉ tại phòng Lạc Ngô. Tứ sư thúc của Lạc Việt thích uống trà ngon, nhịn ăn nhịn mặc tích một ít giấu trong phòng, Lạc Việt tới bốc một nắm, pha ấm trà, đem vào phòng cho Đỗ Như Uyên. Chiêu Nguyên và Lâm Tinh theo sát

https://thuviensach.vn

Lạc Việt không rời. Lâm Tinh tiếp tục ra sức khen ngợi Lạc Việt hào phóng độ lượng, không hổ là anh kiệt thời loạn tương lai. Chiêu Nguyên lại thấy Lạc Việt rộng rãi một cách đáng ngờ, nhưng cũng không nói lại mà chỉ ra vào quan sát.

Đỗ Như Uyên ngồi bên bàn, bưng tách trà lên nhấp một ngụm, "Ừm, cũng được, đây là trà xanh Lục An, tiếc là để hơi lâu ngày." Tóc gã đã khô, con rùa lại chậm rãi bò từ vai lên nằm yên vị trên đầu gã.

Lạc Việt mỉm cười, "Thanh Sơn phái không mấy khá giả, nên không có trà ngon, đây đã là loại tốt nhất rồi. Đỗ công tử uống tạm vậy."

Đỗ Như Uyên bước lại bên giường rờ chăn gối, "Tại hạ không quen gối cao, có thể đổi cái nào thấp hơn được không?" Lạc Việt lập tức cầm gối đem ra ngoài, lát sau lại xách một cái gối thấp quay lại. Đỗ Như Uyên luôn miệng nói, "Đa tạ đa tạ, phiền huynh quá, phiền huynh quá."

Lạc Việt vẫn cười tít mắt, "Không có gì, Đỗ công tử còn gì không hài lòng, cứ nói đừng ngại."

Đỗ Như Uyên nói, "Tạm thời ổn cả, chỉ hiềm hơi đói bụng, bữa trưa xin cho món hành xào đậu phụ, không nên xào kỹ quá, cho nhiều hành là tốt nhất."

Lạc Việt nói, "Cái này thì đơn giản, ta sẽ lập tức báo cho nhà bếp." Hắn đưa tay áo lau vệt nước trên bàn, đoạn tiếp, "Đúng rồi, Đỗ công tử, vừa rồi quên không hỏi, rốt cuộc vì cớ gì lại ngất dưới núi thế? Có phải đụng tặc phỉ không?"

Đỗ Như Uyên tức thì khổ não, "Không phải tặc phỉ, mà là sói. Hôm qua sau khi chia tay thiếu hiệp, tại hạ định đi kiếm nơi nào đó tá túc, trong thành chỗ nào cũng có người, đến ngôi miếu rách cũng bị chiếm chỗ, nên tại hạ định ra ngoài thành tìm một nông gia, ai ngờ lạc đường, càng đi càng hoang

https://thuviensach.vn

liêu, cuối cùng gặp phải sói dữ, chỉ nhớ mang máng là vấp ngã, rồi sau không biết gì nữa."

Gần Phụng Trạch trấn quả thật rất hiếm nông gia, càng không có thôn trang, nguyên nhân là ở hai môn phái Thanh Sơn và Thanh Huyền. Đặc biệt Thanh Huyền là thiên hạ đệ nhất phái, thường ngày không thiếu những cuộc đụng độ đao kiếm giang hồ, thậm chí còn có những chuyện kỳ bí khiến ruộng đồng quanh vùng không cấy trồng gì được, nhà cửa của thường dân cũng thường xuyên tơi tả, thế nên bà con kẻ trốn người chạy, chỉ còn lại đồng không mông quạnh.

Lạc Việt nói, "Quanh đây nhiều sói lắm, nếu không phải người trong giang hồ thì ban đêm đều không dám ra đường đâu."

Đỗ Như Uyên nghe thế biến sắc, "Quả thật hôm qua đã bị dọa đến khiếp cả vía, giờ chỉ nghe đến chữ sói thôi trống ngực đã đập thình thịch rồi. Không biết có thể phiền quý phái cho tại hạ tá túc một đêm, hôm nay bất luận thế nào tại hạ cũng không dám xuống núi nữa."

Lạc Việt nói, "Được thôi, Đỗ công tử cứ ở lại đây nghỉ ngơi, chúng ta hai lần tương ngộ, ấy là cái duyên, có chuyện gì công tử cứ tìm ta là được, không cần khách khí."

Đỗ Như Uyên mỉm cười nói, "Người trong giang hồ quả nhiên hào sảng nghĩa khí, tại hạ nhận ân đức của Lạc thiếu hiệp, sau này nhất định báo đáp."

Lạc Việt cười nói, "Công tử nói thế tức coi ta là người ngoài rồi, mọi người đều sống trong ngũ hồ tứ hải, lẽ đương nhiên phải giúp đỡ lẫn nhau, Đỗ công tử nếu còn nói mấy lời ân tình báo đáp ấy nữa thì là coi thường Thanh Sơn phái đấy."

https://thuviensach.vn

Đỗ Như Uyên lại cười khì, không nói thêm gì nữa. Lạc Việt cáo từ cùng Chiêu Nguyên và Lâm Tinh rút lui, ra khỏi phòng rồi còn quay lại giúp Đỗ thư sinh khép cửa.

Đi một đoạn khá xa, Chiêu Nguyên mới lên tiếng hỏi, "Sao huynh lại nhường nhịn Đỗ thư sinh như vậy?"

Lạc Việt nhe răng, cười thâm hiểm, "Đợi lát nữa đệ sẽ biết." Hắn sải bước nhanh về tiền điện. Mấy sư đệ đang ở bên trong chụm đầu thì thầm nhỏ to, thấy Lạc Việt lập tức ùn ùn vây lại.

"Đại sư huynh, nghe nói tay thư sinh kia không chịu giúp chúng ta, còn làm cảnh làm vẻ đòi hết thứ này đến thứ kia như ông tướng?"

"Nếu đã vậy thì cứ việc khiêng gã vứt ra ngoài sơn môn cho rồi, còn giữ lại làm gì?"

"Sớm biết thế này thì chẳng thèm nhặt gã về, để Thanh Huyền phái cướp đi còn hơn, xem gã có dám giở trò bên ấy hay không?"

Lạc Việt giơ tay, "Đừng vội!" Rồi bảo Lạc Tấn đi kiếm giấy bút mang lại, đoạn xắn tay áo, nhấc bút chấm mực. Chiêu Nguyên đứng bên ngỏng cổ nhòm thấy hắn viết: Tiền lên núi mười lạng Tiền chữa chạy mười lạng Tiền trà nước một lạng Tiền tắm gội hai lạng Tiền bồ kết một trăm đồng Tiền giường nệm ba lạng Giữa chừng đổi gối, thu thêm một trăm đồng Phá hỏng ghế bồi thường năm lạng Tiền ăn hai lạng, đậu phụ xào hành yêu cầu nhiều, thu thêm một trăm đồng Tiền vào nhà xí mỗi lần một trăm đồng Tiền đóng cửa năm trăm đồng ...

Đám sư đệ cắn móng tay nhìn theo, Lạc Ngô nói, "Đại sư huynh, thế này liệu có tổn hại đến hình tượng hiệp nghĩa của phái chúng ta không?"

Lạc Việt ngẩng đầu lên, "Thánh nhân đã dạy rồi, quân tử trọng tài, thu là có lý. Chúng ta có lòng hiệp nghĩa, cứu giúp người gặp cảnh hoạn nạn, thu

https://thuviensach.vn

chút tiền thỏa đáng có gì mà không được?"

Lạc Tần nói, "Nhưng thế này thì cao quá."

Lạc Việt nghiêm sắc mặt, "Cao chỗ nào? Từ cõng lên núi tới cứu giúp tổng cộng chỉ thu có hai mươi lượng, thắng cảnh mấy trăm năm Thanh Sơn phái chúng ta xây dựng, yên bình tĩnh mịch, lại thêm cả tiên khí bất phàm, trà nước giường chiếu thức ăn mới thu có chút đỉnh đó, quả thật là nhân đạo lắm rồi.

Cộng cả thảy chỉ hơn ba mươi lạng bạc, thấu đáo biết nhường nào."

Đám sư đệ đều gật đầu, Lạc Ngô nói, "Nhưng, đại sư huynh, đệ thấy tay thư sinh đó mặt mũi nghèo hèn, chắc chắn không trả nổi ba mươi lạng bạc đâu, thà huynh cứ thịt gã còn hơn."

Lạc Việt cầm tờ giấy đã viết lên thổi phù phù, đoạn gấp lại, "Ta đương nhiên biết gã không trả nổi. Thời nay có những người rượu mời không uống lại cứ thích uống rượu phạt, nhờ gã giúp gã không giúp, chỉ đành dùng món nợ này ép gã bán thân cho Thanh Sơn phái chúng ta."

Chiêu Nguyên trợn mắt há mồm, ban nãy Lạc Việt hào sảng đại độ trước mặt Đỗ thư sinh, thì ra đều là tính toán cả. Không hiểu vì sao, nó lại rất khâm phục Lạc Việt lúc này, liệu có phải nó cũng được coi là một con rồng gian tà rồi hay không? Lạc Ngô trầm trồ, "Đại sư huynh, huynh thật thâm độc."

Lạc Việt cười khì khì nói, "Chẳng thâm chẳng phải quân tử, không độc không phải trượng phu."

Chiêu Nguyên liếc mắt dòm sang Lâm Tinh, vừa này Lâm Tinh tỉ tỉ còn không ngớt khen ngợi Lạc Việt lòng dạ rộng rãi, chứng kiến cảnh tượng này không biết có thất vọng không? Lâm Tinh vẫn đang nhìn Lạc Việt, niềm tán thưởng trong mắt còn mãnh liệt hơn, cô lầm bầm, "Thủ đoạn như thế, quả

https://thuviensach.vn

không hổ là Lạc Việt ta ngắm trúng." Chiêu Nguyên chẳng còn gì để nói. Lúc quay về phòng nghỉ, nó ngập ngừng nói với Lạc Việt, "Tôi thấy, tên Đỗ Như Uyên kia có phần bất thường, con rùa trên đầu gã nhất định có lai lịch, tạm thời huynh... đừng làm vậy với gã thì tốt hơn."

Lạc Việt ngáp một cái nằm lăn ra giường, "Mặc kệ lai lịch thế nào, dù gã có là Ngọc Hoàng Đại Đế thì cũng đừng mơ giở trò gì ở Thanh Sơn phái. Giờ ta chỉ lo đến Luận võ Đại hội ngày kia, tóm lại, chuyến này, he he, gã cứ đợi đấy mà bán thân đi."

Hắn đắc ý cười khà khà mấy tiếng, ngáp thêm cái nữa rồi ngủ khò khò. Chiêu Nguyên ngồi một lúc, đoạn lẳng lặng mở cửa ra ngoài, đi quanh hành lang.

Phòng của Lạc Ngô nằm sát vách phòng Lạc Việt, cửa sổ vẫn để mở, Đỗ Như Uyên đang ngồi bên bàn. Cơm trưa đã được đưa lên, gã đang từ tốn ăn đậu phụ xào hành, con rùa vẫn lãnh đạm lim dim mắt trên đỉnh đầu gã. Chiêu Nguyên lặng lẽ đi tới bên cửa đứng nhìn, Đỗ Như Uyên trông thấy nó liền mỉm cười chào, "Vị thiếu hiệp này, mời vào ngồi chơi?"

Chiêu Nguyên ngại ngùng bước vào phòng, ngồi xuống một cái ghế tròn bên bàn, Đỗ Như Uyên nói, "Đúng rồi, vẫn chưa biết xưng hô với thiếu hiệp thế nào?" Giọng nói rất thân thiện, Chiêu Nguyên chợt có cảm giác, gã không phải người xấu.

Nó đáp, "Tôi tên Chiêu Nguyên, tôi không phải thiếu hiệp gì đâu, huynh cứ gọi tôi Chiêu Nguyên là được rồi."

Đỗ Như Uyên hơi nheo mắt, "Ồ, Chiêu Nguyên hiền đệ, tại hạ trông thấy đệ từ phòng Lạc Việt thiếu hiệp bước ra, có phải Lạc Việt thiếu hiệp bảo đệ qua đây không?"

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên vội vàng lắc đầu, "Không phải, huynh ấy ngủ rồi, tôi mới tự ý ra ngoài đi loanh quanh." Tôi muốn xem con rùa của huynh.

Nó cố gắng không tỏ vẻ gì qua nét mặt, lén nhìn trộm con rùa kia. Con rùa lại như chẳng thèm bận tâm đến nó, mí mắt cũng không buồn nhấc lên. Đỗ Như Uyên đặt đôi đũa đang cầm trong tay xuống, "Tại hạ vốn nghĩ, Thanh Sơn phái đưa tại hạ lên núi là có dụng ý, muốn tại hạ thế chân chỗ khuyết người kia."

Chiêu Nguyên cúi đầu, huynh nghĩ không sai chút nào đâu. Đỗ Như Uyên nói tiếp, "Nhưng khi cố ý thăm dò, thì tại hạ lại bất ngờ vì thái độ của Lạc thiếu hiệp. Mới đầu tại hạ cố ý từ chối, sau đó lại làm bộ làm tịch đưa ra vô số yêu cầu, vốn để xem mấy người mưu đồ không thành rồi sẽ lộ ra bộ mặt thế nào, không ngờ Lạc thiếu hiệp vẫn nhất mực khách khí thủ lễ, hào sảng nghĩa khí, người như vậy khiến tại hạ không khỏi khâm phục, thực sự đáng để kết giao, Thanh Sơn phái quả thật là môn phái hiếm có."

Chiêu Nguyên sững người nhìn gã, tờ giấy tống tiền Lạc Việt viết định ép Đỗ Như Uyên bán thân cứ bay qua bay lại trước mắt nó. Đỗ Như Uyên đứng dậy, nở nụ cười như dương liễu reo gió xuân, "Làm phiền Chiêu Nguyên chuyển lời đến Lạc Việt thiếu hiệp, tại hạ đồng ý gia nhập, làm môn hạ đệ tử Thanh Sơn phái."

"Gã nói đồng ý?" Lạc Việt vặn mình, từ trên giường ngồi bật dậy, trợn tròn mắt, "Trời ạ, cái người này bệnh gì không biết."

Chiêu Nguyên giải thích, "Gã nói làm bao nhiêu chuyện như vậy đều là để thăm dò huynh. Tóm lại huynh mau mau đem hủy tờ giấy tống tiền kia đi."

Lạc Việt lập tức rút trong áo ra tờ giấy nọ, thoăn thoắt xé vụn, rồi chạy như bay đi thông báo tin tốt lành cho sư phụ Hạc Cơ Tử cùng các sư thúc sư đệ. Thanh Sơn phái trên dưới vui mừng khôn xiết, tức tốc tổ chức nghi thức

https://thuviensach.vn

bái sư. Đỗ Như Uyên khoác lên mình bộ y phục xanh lam của Thanh Sơn phái, hành lễ trước chân dung sư tổ, rồi lại hành lễ bái sư với Hạc Cơ Tử, Hạc Cơ Tử giúp gã thắt dây tóc xanh đen, rồi cài cho gã cây trâm gỗ đào như mọi người trong Thanh Sơn phái.

Lạc Việt quan sát Đỗ Như Uyên bái sư, trong lòng suy nghĩ mãi vì sao gã phải giở nhiều trò vòng vèo như vậy, lại còn đòi thăm dò. Đây hẳn là cái tật chung của người đọc sách, đụng phải ai nhờ họ tí việc là cứ ngỡ mình thành Gia Cát Lượng, coi người nhờ mình giúp là Lưu Bị, không làm cao bắt người ta ba lần tới lều tranh vời thì không hả.

Sau khi kính trà Hạc Cơ Tử, Đỗ Như Uyên lại làm lễ trước các vị sư thúc cùng bọn sư huynh sư đệ Lạc Việt, thế là coi như hoàn tất. Gã nhập phái sau Lạc Ngụy, là đệ tử thứ mười ba, được Hạc Cơ Tử đặt cho đạo hiệu Lạc Đường. Chiêu Nguyên và Lâm Tinh đứng một bên quan sát buổi lễ. Xem đến đây, Lâm Tinh lộ vẻ không vui, "Chẳng phải ta và Chiêu Nguyên còn đến trước gã ư? Không tổ chức nghi thức nhập môn cũng không sao, nhưng dựa vào đâu gã được xếp thứ mười ba? Còn chúng ta thì tính thế nào?"

Lạc Việt ái ngại nhìn Lâm Tinh, cô nương, trước tiên cô cũng nên nghĩ xem mình là ai đã chứ, có thể vờ như không biết chuyện gì giữ cô lại đã là may lắm rồi. Hạc Cơ Tử lên tiếng, Chiêu Nguyên công tử ở bản phái cũng chỉ là đệ tử ghi danh, tin rằng công tử sẽ không so đo chuyện này. Còn về phần cô nương đây, bần đạo quả thật không nhớ có lúc nào từng nói, cô nương đã là môn hạ đệ tử Thanh Sơn phái."

Lâm Tinh hất cằm, "Tức là ông định lật lọng, không chịu thu nhận ta chứ gì?"

Hạc Cơ Tử vân vê chòm râu, "Đâu có đâu có, thiên địa đạo pháp bao la rộng lớn, Thanh Sơn phái chúng ta sao có chuyện hẹp hòi không dung nổi một đệ tử như cô nương? Nếu như cô nương cũng chịu hành lễ nhập môn,

https://thuviensach.vn

tham bái chân dung sư tổ, hành lễ bái sư với bần đạo, bần đạo sẽ lập tức thu nhận cô nương vào Thanh Sơn phái."

Lâm Tinh bĩu môi, "Rắc rối chết được, thôi bỏ đi, ta không vui rồi." Đoạn lầm bầm, "Cái gì mà chân dung sư tổ, sư tổ của các người có khi còn là vãn bối hậu sinh không biết kém ta bao xa nữa là, bắt ta đập đầu ư, các ngươi có xứng không?"

Chiêu Nguyên nghe được mấy lời này, liền giơ chân trước lên, nhẩm tính. Lâm Tinh hằm hè rít lên qua kẽ răng, "Ngươi đang tính xem ta bao nhiêu tuổi phải không?"

Chiêu Nguyên vội vàng hạ vuốt xuống, "Đâu có, tôi đang tính xem còn bao lâu nữa thì ăn cơm."

Lâm Tinh hừ một tiếng, lại nói, "Vậy kẻ mới nhập môn kia, phải xưng hô với ta và Chiêu Nguyên thế nào?"

Đỗ Như Uyên khiêm tốn lên tiếng, "Tuy hai vị đến Thanh Sơn phái trước tại hạ, nhưng Lâm Tinh cô nương và Chiêu Nguyên hiền đệ trông đều còn trẻ thế này, bắt tại hạ gọi sư tỉ sư huynh quả thật tại hạ không gọi được, chỉ có thể xin Lâm Tinh cô nương và Chiêu Nguyên hiền đệ để tại hạ lấn lướt một chút, gọi hai vị là sư muội sư đệ."

Thái độ của gã nhã nhặn lịch sự, Hạc Cơ Tử vô cùng tán thưởng Lâm Tinh liếc xéo Đỗ Như Uyên, lại hừ một tiếng. Trong tích tắc, Chiêu Nguyên đột nhiên thấy con rùa trên đầu Đỗ Như Uyên mở bừng mắt, bắn ra tia nhìn đầy khó chịu, "Một lũ trẻ ranh nông cạn." Định thần nhìn kỹ lại, con rùa đã khép mí mắt gật gù, tựa hồ chuyện ban nãy chưa hề xảy ra.

Sau khi nghi thức bái sư hoàn tất, Lâm Tinh kéo Lạc Việt ra một góc khuất, "Lạc Việt, ta có cảm giác tên Đỗ Như Uyên kia chẳng tốt lành gì đâu, ngươi nên tránh xa gã ra một chút."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên cẩn trọng góp lời, "Tôi lại thấy huynh ấy không giống người xấu chút nào."

Lâm Tinh hừ mũi, "Ngươi mới lên bờ mấy hôm? Gặp được mấy người phàm trần? Không cầm gậy đập ngươi thì ngươi cho rằng đấy là người tốt chắc? Nói cho ngươi biết, người phàm ấy à, càng xấu xa thì càng không để ngươi nhìn ra điểm xấu xa của họ đâu. Kẻ có thể khiến ngươi từ đầu tới cuối cho hắn là người tốt, mới là kẻ xấu lợi hại thực sự."

Chiêu Nguyên nửa hiểu nửa không hiểu đưa tay gãi gáy, quyết định không góp thêm lời nào nữa. Lạc Việt vô tư nói, "Tay Đỗ thư sinh đó là xấu hay tốt ta cũng chẳng quan tâm, chỉ cần gã trụ qua mấy ngày diễn ra Luận võ Đại hội là được. Xong xuôi thì ai đi đằng nấy, chưa biết chừng vĩnh viễn không dây dưa gì nữa cũng nên."

Lâm Tinh nói, "Nếu thật vậy thì tốt, ta cứ có dự cảm gã sẽ dây dưa rất nhiều, đây dưa rất lâu nữa kìa."

Chiêu Nguyên âm thầm tán đồng, nó cũng có dự cảm như vậy. Lạc Việt xua tay, "Cứ đợi đến lúc đó hãy hay. Chẹp, ta vừa nhớ ra còn có việc phải làm. Lâm Tinh cô nương, xin cáo từ trước."

Chiêu Nguyên chưa kịp phản ứng gì, Lạc Việt đã tức tốc lướt đi. Lâm Tinh nhìn theo, cắn môi tự nhủ, "Hắn tránh ta, liệu có phải vì đã biết ta là ai rồi không?"

Lâm Tinh vốn định đến chiều sẽ nói chuyện với Lạc Việt, nhưng hắn cứ như xuất quỷ nhập thần, chốc ở đây giúp sư thúc làm cái này, lát lại qua đó giúp sư đệ làm cái kia, thậm chí còn giúp Hạc Cơ Tử chép mấy bản danh sách đệ tử, phòng đến Luận võ Đại hội có cái dùng. Cuối cùng thì chạy tới nói chuyện cùng Đỗ Như Uyên, kể đủ chuyện lạ trời Nam đất Bắc, mãi cho đến tận khuya. Không chừa cho cô lấy một cơ hội nhỏ. Hôm sau mới sáng ra, Chiêu Nguyên đã bị Lạc Việt gọi dậy, dụi mắt theo hắn đi ăn sáng, nào

https://thuviensach.vn

ngờ vừa mở cửa phòng đã thấy ngay Lâm Tinh đừng gần đó. Như thể không hề để bụng chuyện Lạc Việt hôm qua cố ý tránh mặt mình, cô vẫn tươi cười chào hỏi hắn, "Ngươi dậy rồi ư?"

Lạc Việt cũng cười tươi đáp lại, "Dậy rồi, cô dậy sớm thật đấy." Chiêu Nguyên đang định lẳng lặng chuồn đi thì đã bị Lạc Việt túm chặt lại.

Ánh mắt sắc lẹm của Lâm Tinh quét qua khoảng cách giữa Lạc Việt và Chiêu Nguyên, nhưng nụ cười trên môi vẫn không đổi, "Ờ, ta chủ tâm tới đợi ngươi mà."

Câu nói lập tức đánh động mấy đệ tử Thanh Sơn phái đang đi ngang qua, ai nấy lom lom dòm lại. Giữa bao ánh mắt hau háu, Lâm Tinh vẫn tiếp tục long lanh mắt nhìn Lạc Việt, "Hôm nay ngươi không thể tiếp tục lờ ta đi được, ta muốn cùng ngươi đi ăn sáng."

Lạc Việt cảm thấy có chút phiền nhiễu, có chút thỏa mãn, lại có chút bất lực. Hầy, Lâm Tinh cô nương, hai ta là nhân với thú, cô chân tình khiến ta cảm động, nhưng ta tuyệt đối không thể đáp lại. Tuy vậy ngoài mặt hắn vờ như không có chuyện gì, gật đầu đáp, "Được."

Đám sư đệ kích động chứng kiến cảnh tượng diễn ra trước mắt. Xuân đến, vận đào hoa của đại sư huynh cũng nở rồi.

Trong nhà bếp chỉ có Chiêu Nguyên, Lạc Việt và Lâm Tinh. Vừa ăn sáng, Lâm Tinh vừa bám dính lấy Lạc Việt hỏi han nọ kia, Lạc Việt cũng tiếp chuyện, nhưng không khí có phần kỳ quặc. Chiêu Nguyên bị kẹp ở giữa chỉ biết cúi đầu chuyên tâm ăn cơm, chỉ chốc lát đã chén hết ba cái bánh bao, hai bát cháo, no đến ợ cả hơi. Lạc Việt tức thì quan tâm hỏi han, "Chiêu Nguyên sư đệ, có muốn cùng ta đi co duỗi tay chân chút đỉnh không, ăn sáng xong phải vận động nhiều một chút, bằng không cơm tích lại trong bụng, bữa trưa không ăn được nữa đâu."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên chưa kịp trả lời, Lâm Tinh đã đế vào, "Nói phải lắm, chúng ta cùng đi loanh quanh nào."

Lạc Việt hỏi Chiêu Nguyên, "Sư đệ, hay ta và đệ cùng đi nhà xí trước?" Nhà xí, Lâm Tinh đương nhiên không thể cùng đi.

Chiêu Nguyên bị Lạc Việt lôi xềnh xệch ra ngoài, Lâm Tinh nghiêng đầu nhìn theo bọn họ, đột nhiên phá lên cười, "Lạc Việt, ta cứ nghĩ ngươi là kẻ rất có gan, thì ra ta nhìn nhầm rồi."

Lạc Việt dừng bước, nhíu mày quay người lại. Lâm Tinh nhướng mày nhìn xoáy vào hắn, "Từ hôm qua đến giờ, ngươi một mực trốn tránh ta, có phải vì đã biết chân thân của ta không?"

Lạc Việt đứng sững, Chiêu Nguyên vội vàng biện bạch, "Không phải tôi nói đâu."

"Ta biết không phải ngươi nói." Lâm Tinh vẫn không rời mắt khỏi Lạc Việt, "Là lão sư phụ mặt mụn râu dài nói cho ngươi biết phải không?"

Lạc Việt thẳng thắn gật đầu, "Lâm Tinh, chỗ này không tiện nói chuyện, chúng ta ra chỗ khác tiếp tục được không?"

Dưới giàn đậu que tĩnh lặng nơi vườn rau, Lạc Việt khẩn thiết nói, "Lâm Tinh, cô là một cô gái rất tốt, thật đấy!"

Mấy con ong mật lượn vòng trên vạt hoa cải vàng bên cạnh. Chiêu Nguyên bứt thử bông hoa cải, vò nát những cánh nhỏ màu vàng đưa lên mũi ngửi, cảm thấy hương thơm dìu dịu rất đặc biệt. Nó không hiểu trong hoàn cảnh này, vì sao mình phải ở đây. Trên đời có rất nhiều việc mơ hồ, vĩnh viễn không nên mưu đồ làm rõ vì sao. Tới cõi trần gian mới vài ba ngày, nó đã cảm thấy mình lĩnh ngộ được rất nhiều điều.

https://thuviensach.vn

Bầy ong đập cánh vo ve, Lạc Việt ngập ngừng một lát rồi nói tiếp với Lâm Tinh, "Nhưng cô là kỳ lân, còn ta là con người, chúng ta không chung một đường, vậy nên, dù hiểu tình cảm cô dành cho, nhưng ta không thể đáp lại, thật lòng xin lỗi."

Lâm Tinh mở to cặp mắt đẹp, sững sờ nhìn hắn. Hồi lâu sau mới đột nhiên phì cười, "Ngươi... ha ha... không phải ngươi nghĩ là ta phải lòng ngươi đấy chứ... thì ra ngươi thích ăn dưa bở đến thế... ha ha ha..." Cô ôm lấy bụng, cười đến chảy cả nước mắt, lau khóe mắt xong mới miễn cưỡng đứng thẳng lưng lên được, "Ờ, có điều, qua chuyện này đủ thấy ngươi rất tự tin. Ta khâm phục đó." Toàn thân Lâm Tinh bỗng tỏa hào quang đỏ rực như lửa, "Ta làm kỳ lân hộ mạch tuy chưa bao lâu, tuổi tác so trong Kỳ lân tộc cũng không phải là lớn, nhưng đối với người trần các ngươi thì vẫn là con số chẳng thể nghĩ đến nổi đâu. Một người phàm trần, từ khi còn là đứa trẻ sơ sinh đến khi bạc đầu, đối với ta chỉ như một cái chớp mắt. Vì vậy, ngươi khỏi cần lo ta phải lòng ngươi." Trong hào quang chói lòa, y phục vân mây của cô dần biến thành áo choàng lộng lẫy, thu ráng chiều làm áo, gom mây trôi làm xiêm, mây lành trên đỉnh Côn Luân đáp xuống hoa văn trên áo cô, tinh tú sáng nhất chín tầng mây khảm giữa đôi mày cô.

Lạc Việt thấy hơi hoa mắt, tiếng Lâm Tinh như gần ngay trước mặt lại như xa tận chân trời, "Lạc Việt, ta là Kỳ lân hộ mạch thần, ngươi chính là người ta chọn. Ta sẽ bảo hộ ngươi trở thành vị tướng quân dũng mãnh nhất, vị anh hùng huy hoàng nhất trong thời loạn tới đây. Ngươi sẽ rong ruổi sa trường, san bằng vật cản ngươi sẽ tung hoành núi sông, theo sau là thiên quân vạn mã. Nhân gian vì ngươi mà nổi sóng, còn ngươi sẽ gây dựng nền móng cho triều đại mới. Công lao thiên cổ, danh thơm vạn thế, tất cả đều nằm trong tay ngươi."

Lời nói của Lâm Tinh có thể khiến người ta trông thấy khói lửa ngút trời, hoang tàn trăng lạnh, bụi mù gót sắt trải suốt vạn dặm núi sông. Lạc Việt khoanh hai tay trước ngực, "Quả thật là chuyện tốt nhiều người mong

https://thuviensach.vn

chẳng được, đa tạ cô nương đã coi trọng, song le ta không hứng thú, thần hộ mạch hãy tìm người khác đi."

Từ luống rau gần đó, Chiêu Nguyên quay đầu nhìn lại, hào quang quanh mình Lâm Tinh phụt tắt, cô kinh ngạc xen lẫn tức giận, "Sao có thể được, tính cách ngươi ta hiểu rất rõ, ngươi là người có hoài bão ham công danh, chẳng phải vẫn luôn muốn làm người đứng trên vạn người, muôn họ kính ngưỡng đấy sao?"

Lạc Việt nhếch miệng, "Những điều cô tưởng cô hiểu rất rõ về ta, e rằng không chính xác chút nào. Lý tưởng của ta là trở thành bậc đại hiệp quảng đại chính nghĩa, diệt ác tế bần, còn như đạp lên đầu người khác, đem tính mạng người khác đổi lấy công danh của mình, ta đây không có hứng thú."

Lâm Tinh nói, "Kẻ cậy sức mình chẳng qua chỉ là quân thất phu hữu dũng vô mưu. Có thể thao túng thiên quân, cười nói nơi sa trường, mới là bậc đại anh hùng thực sự. Giả như không có phàm phu, thế gian vẫn là thế gian này, nhưng giả như không có đại anh hùng, giang sơn dưới chân ngươi không biết giờ đang mang tên ai họ ai nữa."

Lạc Việt ngoáy tai, "Lý giải về anh hùng của chúng ta thật khác nhau, những kẻ chỉ cậy sức mình mà cô nương coi thường, đa phần đều được người đời ca tụng, hiệp danh còn mãi. Những bậc đại anh hùng mà cô nói, có không ít kẻ tiếng xấu muôn đời. Cái gì mà loạn thế kiêu hùng, kẻ dũng mãnh nhất cũng chỉ như Sở Bá Vương, cuối cùng thế nào? Cắt cổ ở Ô Giang đó. Còn lương tướng danh thơm vạn cổ, như Hàn Tín, kết quả ra sao? Bị Lưu Bang chặt đầu. Đâu được như đại hiệp không bó không buộc mặc sức mặc lòng một đời thoải mái?" Hắn chắp tay ôm quyền, "Vậy nên kỳ lân đại thần, ta chính là người thiếu chí khí nhất trong mắt cô đó, cô hãy nhân lúc còn sớm kịp thời tỉnh ngộ, đi tìm người khác đi, bên ngọn núi đối diện, trong Thanh Huyền phái, nhất định không thiếu thanh niên có chí như cô cần tìm đâu."

https://thuviensach.vn

Thấy hắn xoay người toan đi, Lâm Tinh giậm chân hét lớn, "Đứng lại, vậy còn chuyện ngươi muốn cứu độ chúng sinh? Ngươi làm đại hiệp, một lần nhiều nhất cứu được vài người, thậm chí chẳng cứu nổi ai cả. Nhưng nếu làm đại anh hùng, một lần có thể cứu rất nhiều người."

Lạc Việt dừng bước, quay đầu nhìn cô, "Làm đại anh hùng như cô nói, tuy có thể cứu rất nhiều người, nhưng cũng có thể hại rất nhiều người." Hắn nhe răng cười, "Kỳ lân đại thần, cô có biết vì sao ta lại ở Thanh Sơn phái không? Gia đình ta vốn buôn bán giàu có, đi khắp nơi làm ăn, mẹ sinh ta giữa đường, trong một tòa thành nhỏ, đúng lúc quận vương nơi đó làm phản, triều đình điều binh đến tấn công, bách tính trong thành ở giữa vòng giao tranh, chết quá nửa, rốt cuộc không hiểu là do quân triều đình giết hay quân phản loạn giết, hết thảy lớn bé trong gia đình ta đều bỏ mạng. May sao khi ấy sư phụ đi ngang qua, cứu ta về nuôi. Vì vậy, cái danh đại anh hùng mà cô nói kia, cả đời này ta quyết không làm."

Chiêu Nguyên ngồi bên vườn rau nhìn theo bóng Lạc Việt xa dần sau nguyệt môn, tuy không hiểu gì về cảm xúc của người trần đối với sinh ly tử biệt, nhưng những lời Lạc Việt nói khiến lòng nó nặng trĩu. Sau này tìm được hậu nhân Hòa thị, muốn đoạt lấy ngôi vua từ tay phụng hoàng, nhất định không tránh khỏi giao tranh, tới lúc đó, phải chăng sẽ liên lụy đến rất nhiều người vô tội?

Lâm Tinh đứng bất động hồi lâu, mới lẩm bẩm, "Muốn thành đại sự bắt buộc phải bỏ qua tiểu tiết. Lạc Việt hiện giờ còn câu nệ chữ nhân nhỏ mà bỏ qua nghĩa lớn, còn thiếu luyện rèn. Song cũng không vội, ta nhất định có thể sửa đổi điểm này ở hắn."

Chiêu Nguyên nhỏm dậy, "Nếu huynh ấy vẫn nhất định không nhận lời tỉ thì làm sao?"

Lâm Tinh nở nụ cười rạng rỡ, đắc ý như thể mưu sự đạt thành, "Không nhận lời? Đến lúc đó hắn không muốn cũng phải nhận lời. Ngươi còn nhớ

https://thuviensach.vn

thứ ta cho hắn nuốt ở tiền điện tối qua chứ? Bấy giờ ngươi đã nhìn ra rồi phải không, đó chính là vảy kỳ lân của ta. Hì hì, phương pháp kỳ lân hộ mạch kết ước với người được bảo hộ, chính là cho người đó nuốt vảy của mình. Vì vậy, giờ ta đã là kỳ lân hộ mạch của hắn rồi."

Chiêu Nguyên nhớ lại bộ dạng hiền lành vô hại của Lâm Tinh khi đưa mảnh vảy kỳ lân cho Lạc Việt, câu nói "không từ thủ đoạn" bất giác hiện lên dập dềnh trước mắt nó. Lâm Tinh che miệng sau tay áo, cười như được mùa, "A ha ha ha... ván đã đóng thuyền, hắn định không nhận lời thế nào chứ?"

Sau khi Lâm Tinh bỏ đi, Chiêu Nguyên vẫn thẫn thờ đứng bên vườn rau, bầy ong mật tiếp tục vo ve xung quanh, vì trên quần áo nó còn vương ít phấn hoa cải.

Cách dùng máu vấy lên long châu, như phụ vương hướng dẫn, thật ra cũng không khác gì cách Lâm Tinh đã làm. Chỉ cần máu thấm vào long châu, người đó coi như định huyết khế với long thần hộ mạch, bất kể y có chấp nhận hay không. Chẳng phải cũng là không từ thủ đoạn ư? Làm như vậy rốt cuộc là đúng hay sai?

Lòng dạ Chiêu Nguyên ngổn ngang, cả đau đầu nữa. Vì thế nó bước vào bên dưới một giàn dưa, ngồi xuống tần mần nghĩ ngợi. Một giọng nói ôm ồm thình lình vang lên bên cạnh, "Con tiểu kỳ lân kia thật là nông cạn, làm như nó, sao có thể trở thành thần hộ mạch chân chính." Chiêu Nguyên giật thót, đứng bật dậy, giọng nói kia vẫn tiếp tục ồm ồm, "Ngươi cũng rất nông cạn, lão phu chẳng qua chỉ nói một câu vậy thôi, làm gì mà ngươi sợ đến mức ấy? Thật chẳng điềm tĩnh gì cả."

Chiêu Nguyên dáo dác nhìn quanh tìm nơi phát ra tiếng nói, cuối cùng phát hiện một con rùa dưới góc giàn dưa.

Chính là con rùa nằm trên đầu Đỗ Như Uyên.

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên kinh ngạc, ngay đến Lâm Tinh cũng không phát hiện ra con rùa nãy giờ vẫn ở trong vườn rau, chứng tỏ con rùa này không hề tầm thường. Chiêu Nguyên tỉ mẩn quan sát con rùa hồi lâu, sau mới thận trọng tiến lại ngồi xuống cạnh nó, "Ngươi là ai? Sao lại ở trên đỉnh đầu Đỗ Như Uyên?"

Con rùa cười khà khà, "Ta là ai? Thiếu niên, ngươi nghĩ ta là ai?"

Ta mà biết thì sao còn phải hỏi ngươi? Chiêu Nguyên không trả lời. Con rùa nheo mắt nói, "Ngươi có thể gọi ta là tiền bối. Ôi chà, định nhân lúc rỗi rãi ra đây đánh một giấc mà cũng không yên, trần gian đúng là càng lúc càng xô bồ." Con rùa đã nghe hết cuộc nói chuyện giữa Lâm Tinh và Lạc Việt, cũng có nghĩa là đã biết chuyện về kỳ lân hộ mạch, liệu nó có đoán ra mình là ai không? Chiêu Nguyên thấp thỏm nhìn nó. Con rùa chậm rãi nói, "Con kỳ lân kia thật không biết cách nói chuyện gì cả. Vừa mào đầu đã bật ra toàn những câu làm tổn thương tên thiếu niên phàm trần, về sau khua môi múa mép thế nào cũng vô dụng thôi. Ngươi có biết nó nói sai lời nào không?"

Chiêu Nguyên ngẫm nghĩ, đoạn trả lời, "Là mấy câu về đại anh hùng và hạng thất phu phải không?" Dù có muốn Lạc Việt làm anh hùng, Lâm Tinh cũng không nên chà đạp đại hiệp tới mức một xu không đáng như thế, Chiêu Nguyên cảm thấy rất không đúng.

Con rùa lắc đầu, "Sai, mấy câu nó nói sai nhất, chính là nó sống quá lâu rồi, cuộc đời người trần trong mắt nó chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt."

Đó? Chẳng phải là nói thật sao? Chiêu Nguyên tần ngần không hiểu. Con rùa nhắm đôi mắt tin hin, "Số mệnh người trần rất ngắn, đối với chúng ta chỉ như sương mai bụi khói, đây là sự thật, bản thân con người cũng tự biết, nhưng trước mặt họ nói trắng ra như vậy quả thật là rất không nên. Hơn nữa... nó có thể gặp qua hàng nghìn hàng vạn con người, thoắt sinh thoắt diệt, nhưng mỗi người nó gặp đều không giống nhau, không có ai

https://thuviensach.vn

hoàn toàn giống ai cả, một khi đã qua rồi thì sẽ mãi không quay lại nữa. Chỉ có trải nghiệm nhiều thêm mới nhìn thấu được điểm này. Bởi vậy ta nói nó quá nông cạn." Con rùa hé mắt nhìn Chiêu Nguyên, "Tuyệt đối đừng bắt chước lối suy nghĩ của nó."

Chiêu Nguyên băn khoăn nhăn trán, "Không phải ông là huyền quy hộ mạch đấy chứ, sao lại biết rõ chuyện về thần hộ mạch như vậy?"

Con rùa lại khép mắt, rụt đầu vào mai, tựa như chìm vào giấc ngủ.

Chiêu Nguyên bần thần ngồi thêm một lúc rồi mới đứng dậy bỏ đi. Nếu như con rùa đó là huyền quy hộ mạch, thì Đỗ Như Uyên hẳn là người nó chọn, cũng chính là văn thần lương tướng sánh ngang với hào kiệt loạn thế như Lạc Việt. Bỗng chốc, gần như tất cả những nhân vật có liên quan đều tụ về một chỗ, điều này là ngẫu nhiên trùng hợp chăng? Nó lại đưa tay gãi đầu.

Đợi Chiêu Nguyên đi xa khỏi vườn rau, con rùa mới từ từ thò đầu khỏi mai, chống mí mắt lên.

Từ sau màn lá dày dưới giàn dưa Chiêu Nguyên ngồi lúc nãy, một bóng người áo lam bước ra, tay cầm một quyển sách, cúi mình nhẹ nhàng đón lấy con rùa đặt vào lòng bàn tay, mắt nhìn về phía cổng vườn rau, khóe miệng hơi nhếch lên, "Quy huynh, huynh thấy tôi nên làm thế nào?"

Chiêu Nguyên quay lại phòng, thấy Lạc Việt đang gối tay nằm trên giường. Chiêu Nguyên biết hắn vẫn chưa ngủ. Nó hỏi Lạc Việt, "Huynh tức đấy à? Lâm Tinh không có ác ý gì đâu, tỉ ấy thực sự rất ngưỡng mộ huynh, thật lòng muốn làm kỳ lân hộ mạch của huynh, tỉ ấy thấy huynh có thể trở thành đại anh hùng."

Lạc Việt nhìn lên xà nhà, đung đưa chân nói, "Ta không tức, được cô ấy coi trọng như thế, ta rất vui là đằng khác, chỉ hiềm điều ta muốn thực sự

https://thuviensach.vn

không giống điều cô ấy trông mong. Ta không phải là người cô ấy cần tìm. Hầy, hy vọng cô ấy mau chóng từ bỏ, nếu vì chuyện này mà bỗng dưng bị cô ấy đeo bám mười lăm hai mươi năm thì ta thật chỉ muốn đâm đầu vào tường cho rồi."

Hắn chán nản ngáp một cái, "Dây phải mấy chuyện này, đúng là nguy hiểm."

Chiêu Nguyên im lặng thầm nghĩ, thật ra huynh đã chạy không thoát, buộc phải dính vào chuyện này cả đời rồi. Nó không dám kể cho Lạc Việt nghe sự thật là hắn đã nuốt phải vảy của Lâm Tinh, sợ có khi hắn đâm đầu vào tường thật. Cứ để từ từ, đến khi hắn đủ sức tiếp nhận thì nói với hắn vậy.

Lạc Việt đưa tay bóp đầu, "Thôi bỏ đi, ngày mai là đến Luận võ Đại hội rồi, chuyện này để sau hẵng nói." Hắn trở mình ngồi dậy, xốc lại tinh thần, "Ngày mai chúng ta nhất định đánh cho Thanh Huyền phái đại bại." Mắt sáng ngời, hắn vỗ vai Chiêu Nguyên, "Máu của Lạc Lăng Chi, cứ để đó cho ta."

https://thuviensach.vn

Chương 3

Sáng sớm hôm sau.

Các đệ tử Thanh Sơn phái do Lạc Việt dẫn đầu, tập trung trước chính điện, nai nịt gọn gàng, vung tay hô lớn, "Đánh bại Thanh Huyền phái! Giành lại Thiên Hạ Đệ Nhất!"

Hạc Cơ Tử đứng trên thềm chính điện, vuốt râu mỉm cười, "Quan trọng là tham gia đại hội, không nên đặt nặng thắng thua. Tìm ra điểm chưa hoàn chỉnh trong quá trình mài giũa đạo pháp và võ công, bước lên một tầng cao mới, đó mới là ý nghĩa của Luận võ Đại hội."

Lạc Việt lập tức tiếp lời, "Sư phụ dạy rất phải, trong tỉ thí, chúng ta phải dốc sức tìm ra điểm chưa hoàn thiện của đối phương, không cho đối phương nhìn ra điểm chưa hoàn thiện ở chúng ta, bước lên một tầng cao mới, đạp đám đồ đệ của lão Trọng Hoa Thanh Huyền phái xuống dưới chân."

Hắn siết chặt nắm đấm, các đệ tử khác cũng theo hắn vung tay hô vang lần nữa, "Đánh bại Thanh Huyền phái! Giành lại Thiên Hạ Đệ Nhất!"

Sư thúc của Lạc Việt, Tùng Tuế Tử phẩy phất trần, cung kính nói, "Đã đến giờ lành, xuất phát."

Hạc Cơ Tử bước khỏi thềm đá, ba vị trưởng lão Tùng Tuế Tử, Ẩn Vân Tử, Trúc Thanh Tử chia nhau đi hai bên ông, đám đệ tử với Lạc Việt dẫn đầu ngay ngắn theo sau sư phụ và các sư thúc, cả hàng người hùng dũng ra khỏi cửa lớn, xuống núi Thiếu Thanh.

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên đứng ở góc sân, đưa mắt tiễn bọn Lạc Việt ra khỏi cửa. Nó rất muốn đi xem Luận võ Đại hội, nhưng thân là rồng, nhỡ để bị phát hiện thì vô cùng nguy hiểm, nên có muốn cũng không thể đi. Chiêu Nguyên thấy lòng cô đơn. Nhìn theo cho đến khi tốp người xa dần, nó chậm chạp quay lại, định về phòng rúc vào chăn ngủ thì Lâm Tinh từ đâu nhảy xuống trước mặt, "Rồng ngốc, sao lại đứng ở đây, không đi xem Luận võ Đại hội hả?"

Chiêu Nguyên cúi đầu, "Tôi là rồng, sẽ bị nhận ra, không thể đi."

Lâm Tinh tỏ vẻ thông cảm, "Ra là vậy, thế ta đi một mình đây, ta phải giúp Lạc Việt, để hắn trăm trận trăm thắng, hắn muốn đánh bại ai, ta sẽ giúp hắn đánh bại kẻ đó." Trông cô mặt mày tươi tỉnh, thần sắc hồng hào, xem ra quả thật đã chuẩn bị đâu ra đấy, mình mặc y phục màu vàng tơ, nai nịt gọn gàng, chân đi giày mềm, hông giắt một túi vải lớn và một cây nhuyễn tiên, "Tên hoàng đế được phụng hoàng chọn kế nhiệm hình như đang ở Thanh Huyền phái, vì vậy phụng hoàng nhất định sẽ có mặt trong Luận võ Đại hội lần này, nếu bọn chúng dám đối phó với Lạc Việt, ta sẽ không khách khí với bọn chúng."

Chiêu Nguyên vô cùng ghen tị, cúi gục đầu xuống, "Ừm, vậy tỉ đi chơi cho vui vẻ."

Lâm Tinh nheo hàng lông mày thanh tú nhìn nó, cuối cùng phải thốt lên, "Ôi trời, trông cái bản mặt đưa đám của ngươi thật khó chịu quá đi, được rồi được rồi, ai bảo ta trước nay vẫn ưa giúp đỡ kẻ yếu cơ chứ. Có phải ngươi rất muốn tới Luận võ Đại hội không, chắc ta có thể giúp ngươi được đấy."

Chiêu Nguyên ngẩng phắt đầu, cặp mắt sáng long lanh nhìn Lâm Tinh. Lâm Tinh móc từ chiếc túi vải bên hông ra một chiếc vòng vàng chói lọi, "Đây, đeo cái này vào cổ, có thể giấu đi long khí của ngươi. Có điều đeo nó trông hơi ngớ ngẩn đấy. Ngươi chịu khó một chút."

https://thuviensach.vn

Chiếc vòng tỏa sắc vàng rực rỡ, trông rất thô kệch, bên trên chạm khắc hoa văn mẫu đơn, lại lủng lẳng một ổ khóa vàng chắc chắn, khắc bốn chữ "Đại Cát Đại Lợi" to đùng. Chiêu Nguyên chưa thấy vật nào thô thiển đến mức ấy, cứ cầm chiếc vòng bất động, Lâm Tinh sốt ruột nói, "Rốt cuộc ngươi có đeo hay không? Ta không có thời gian đợi ngươi đâu. Bảo ngươi đeo vào có một lúc mà ngươi cũng ngại xấu hả? Nói thật cho ngươi biết, đây là thứ đồ hồi nhỏ ta vẫn đeo, các bậc trưởng lão khi ấy sợ ta chưa đủ pháp lực, tới nhân gian chơi đùa sợ người trần phát hiện, nên đã dùng chiếc vòng này giúp ta giấu linh khí, ta đã đeo thứ giẻ rách này suốt hai trăm năm đấy."

Chiêu Nguyên lập tức tròng vòng vào cổ. Ờ, hai trăm năm à, nó giơ tay ra nhẩm đếm, nếu vậy lẽ nào Lâm Tinh tỉ tỉ còn lớn tuổi hơn cả đại ca...

Lâm Tinh sa sầm nét mặt, "Có phải ngươi lại đang tính tuổi ta không thế?"

Chiêu Nguyên vội vàng bỏ tay xuống, "Đâu có, tôi đang nghĩ làm sao để đa tạ Lâm Tinh sư... sư muội..."

Tiếng "sư muội" thốt ra khỏi miệng, đến nó cũng tự cảm thấy đỏ mặt, thế mà Lâm Tinh xem chừng lại rất ưng ý, hừ một tiếng bảo, "Đi thôi."

Lâm Tinh biết đằng vân, Chiêu Nguyên và cô đứng trên một đám mây, chỉ chốc lát đã đuổi kịp nhóm Thanh Sơn phái. Rồng và kỳ lân nhanh chân đáp xuống cách đoàn người không bao xa, vờ như vừa chạy bộ đuổi theo. Lâm Tinh đóng giả rất đạt, thở hồng hộc huơ tay gọi, "Này, đợi bọn ta với."

Nhóm Thanh Sơn phái quay đầu lại, liền thấy Lâm Tinh đang kéo Chiêu Nguyên chạy đến, trên cổ Chiêu Nguyên đeo một chiếc vòng vàng rực chói lọi dưới ánh mặt trời. Đợi bọn họ chạy tới gần, Lạc Việt nhíu mày nhìn Chiêu Nguyên, "Lâm Tinh còn được, nhưng cả đệ sao cũng chạy theo, mau

https://thuviensach.vn

quay về đi!" Chiêu Nguyên đưa tay sờ chiếc vòng trên cổ nhìn hắn cười khì khì ra ý mình đi cũng không sao.

Lâm Tinh nói, "Ta và Chiêu Nguyên tuy chỉ là đệ tử hờ của Thanh Sơn phái, nhưng cũng là thành viên trong môn phái, dù không thể thượng đài thì cũng có thể ở dưới cổ vũ cho các sư huynh mà."

Cô nở nụ cười ngọt ngào. Các sư đệ của Lạc Việt lập tức nhao nhao nói hộ: "Đúng đấy sư phụ sư thúc, tiểu sư muội và tiểu sư đệ đã có lòng như vậy."

"Chúng con đều là đệ tử đồng môn, phải yêu thương đùm bọc lẫn nhau."

"Chiếc vòng Chiêu Nguyên sư đệ đeo trên cổ kia là vì chúng ta đấy, bốn chữ 'Đại Cát Đại Lợi' may mắn biết nhường nào sư phụ à, chúng ta muốn có điềm tốt thì không thể để đại cát đại lợi quay về được."

"Sư phụ, để họ đi theo đi mà, chúng ta vốn đã không đông người, thêm một người cũng là thêm một phần thanh thế."

...

Đỗ Như Uyên đứng một bên, tủm tỉm cười xem hoạt cảnh, con rùa vẫn gà gật trên đầu gã. Lâm Tinh vân vê lọn tóc dài trước ngực, cười tươi nhìn Lạc Việt. Chiêu Nguyên thì xích lại gần hắn, che miệng thì thào, "Lâm Tinh tỉ tỉ cho tôi đấy, tôi sẽ không bị phát hiện đâu."

Bị bao vây bởi những ánh mắt thúc bách, Lạc Việt bất lực mặc kệ, "Thôi được, Thanh Huyền phái mà tóm đệ, ta cũng mặc kệ."

Hạc Cơ Tử vân vê chòm râu, nhìn Lâm Tinh và Chiêu Nguyên, "Thôi thì, cùng đi luôn thể."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên hào hứng theo sau Lạc Việt, Lâm Tinh cười ngọt, "Đa tạ sư phụ."

Từ Thiếu Thanh tới Phụng Nhai tương đối xa, xuống đến đường cái dưới chân núi, dần xuất hiện thêm nhiều bang phái khác. Nhưng giữa các bang phái với nhau luôn có sự ngấm ngầm đề phòng, nên đôi bên chỉ khách sáo chào hỏi, rồi tách ra, ai đi đường nấy.

Chiêu Nguyên đi bên cạnh Lạc Việt, nghe Lạc Việt chốc chốc giới thiệu, mấy tên ăn mặc rách rưới tay cầm bát mẻ gậy tre vai đeo túi gai kia là Cái Bang, đầu trọc lông lốc là Thiếu Lâm Tự, đầu quấn khăn vải tai đeo khuyên to ăn vận sặc sỡ là Xà giáo hoặc Ngũ Độc phái đến từ Miêu Cương. Giữa đường, có một nhóm người đạp bảo kiếm bay vụt qua đầu bọn họ, Chiêu Nguyên nghển cổ nhìn, Lạc Việt trỏ lên bảo, "Là Hoa Sơn hoặc Thái Sơn, cũng tu luyện huyền đạo như chúng ta."

Chiêu Nguyên hỏi, "Thế tại sao các huynh không bay như thế?"

Đám đệ tử Thanh Sơn phái vốn không biết ngự kiếm, nghe hỏi đều ngậm tăm, chỉ có Lạc Việt đáp qua quýt, "Bởi vì chúng ta tương đối khiêm tốn, không thể hiện ra ngoài, đâu có khoe mẽ như bọn chúng."

Nói đoạn, lại có một môn phái khác cưỡi ngựa chạy vụt qua, vó sắt nện tung đất cát tối tăm mặt mũi. Lạc Việt nhổ phì phì đất cát trong miệng, chỉ theo mấy cái bóng cưỡi ngựa đã xa tít tắp, nói với Chiêu Nguyên, "Nhìn thấy chưa, đấy cũng là khoe mẽ."

Dưới núi Phụng Nhai, người đông như nêm cối. Vẫn chưa đến giờ lên núi, đệ tử các môn phái đều tập trung đợi cả tại đây.

Những người rảnh rỗi đến xem trò vui mà không có thẻ xem hội cứ đứng đầy hai bên đường, các dị sĩ giang hồ ôm đao đến dự hội không muốn chen chúc giữa đám đông, thì mỗi người tìm một nơi yên tĩnh để thoát ly

https://thuviensach.vn

thế tục. Quán cá cược thắng thua mọc lên san sát, những người bán hàng rong chào mời điểm tâm hạt dưa nước trà quạt mát khăn tay ghế đẩu thi nhau đi qua đi lại, thậm chí còn có vài thầy lang giang hồ dựng sạp dưới gốc cây to hoặc bên tảng đá lớn, đa phần trước sạp đều treo một tấm mành đen, bên trên viết "Phương thuốc gia truyền chuyên chữa các loại nội thương và vết thương do đao kiếm gậy gộc".

Chiêu Nguyên hết nhìn Đông lại ngó Tây, phấn khích đến nỗi hai mắt sáng rỡ, cảm giác chỉ có một cặp mắt thôi là rất không đủ. Hạc Cơ Tử và mấy vị trưởng lão tới chào hỏi các chưởng môn trưởng lão của các môn phái khác, còn bọn đồ đệ kiếm một khoảng đất trống đứng đợi. Mấy tiểu sư đệ chộn rộn hò nhau đi mua mấy gói hạt dưa về cắn, Lạc Việt tức thì đưa mắt cảnh cáo, "Giữa chốn đông người, không được để mất mặt sư môn, khí thế đâu, tỏ ra ngay ngắn đĩnh đạc xem nào."

Các tiểu sư đệ đành giả vờ nghiêm mặt thẳng người. Lâm Tinh đứng bên thấy vậy, đảo mắt rồi cười hì hì nói, "Để ta mua giúp, dù sao ta cũng là con gái, đi mua đồ ăn vặt cũng không mất mặt gì." Đoạn cô chạy ngay tới một sạp hàng gần đó mua mấy gói hạt dưa cùng hai bọc điểm tâm, nhét cả vào túi vải đeo bên hông, vỗ túi nói, "Các sư huynh muốn ăn gì cứ qua đây lấy."

Đám sư đệ của Lạc Việt cảm động nói, "Có một sư muội thật là tốt."

Lạc Việt nghiêm mặt, "Giờ không được ăn, đợi lát nữa Luận võ Đại hội bắt đầu rồi có thời gian rảnh hẵng bàn."

Đám sư đệ mặt mày tươi rói, "Đại sư huynh, chúng đệ hiểu mà."

Chiêu Nguyên náo nức chỉ muốn lượn lờ đây đó, nhưng đám Lạc Việt cứ đứng yên một chỗ mà đợi, nên nó cũng chỉ có thể đứng yên theo. Đỗ Như Uyên lấy từ trong tay áo ra một quyển sách, chỉ có Lâm Tinh tiếp tục

https://thuviensach.vn

chạy đi chạy lại, cô mua thêm mấy cái quạt, phát cho mỗi người một cái, cả Hạc Cơ Tử và ba vị trưởng lão cũng không thiếu phần.

Thanh Sơn phái mấy năm nay xuống dốc không ai là không biết, mấy môn phái đứng xung quanh đều âm thầm quan sát bọn họ, nhân số ít, lại có một cô gái như Lâm Tinh, rồi Chiêu Nguyên cổ đeo cái vòng vàng sáng lóa, có muốn người ta không chú ý cũng khó. Các đệ tử trẻ tuổi của rất nhiều môn phái đều đang nhìn trộm Lâm Tinh, trong đám đệ tử của môn phái nào đó đứng gần Thanh Sơn phái, có kẻ phì cười nói, "Ha, trong Thanh Sơn phái còn có tên đeo vòng đại cát đại lợi kìa, mong cầu cát lợi đây mà. Này Luận võ Đại hội cũng có giới hạn tuổi đấy, những kẻ nào còn đang bú sữa thì mau về đi đừng để bị người ta đuổi."

Đồng môn kẻ đó lập tức rộ lên cười, thậm chí người những môn phái khác xung quanh cũng cười theo. Lạc Yên Lạc Lỗ Lạc Trịnh tức khí xắn tay áo lên, định qua nói chuyện phải trái, Lạc Việt vội giơ tay cản, "Không ai được động đậy, trước đại hội không được gây chuyện rắc rối, đợi lát nữa tỉ thí đánh cho bọn chúng bầm dập chẳng tốt hơn sao?"

Đỗ Như Uyên ngẩng đầu khỏi quyển sách đang đọc, cười híp mắt nói, "Nhẫn nhịn chưa chắc là chịu thiệt, giỏi dung hòa chứa được trăm sông, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn."

Mấy sư đệ lườm nguýt hậm hực rồi cũng đứng im. Lạc Yên nói, "Đại sư huynh đúng là ngày càng có khí chất cao nhân."

Lạc Việt nói, "Đương nhiên, nếu không sao làm được đại sư huynh của đệ?"

Tên đệ tử phái nào đó vừa chế giễu Chiêu Nguyên vẫn chưa chịu thôi, tiếp tục cao giọng nói, "Thanh Sơn phái người đâu lác đác lại còn có cả nữ nhi, xem ra quả nhiên là đã sa cơ, chỉ cần có người chịu vào là thu nhận luôn."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt nghiêm mặt nhìn đám sư đệ, "Nhớ kỹ lấy bản mặt tên giẻ rách đó cho ta, đến khi tỉ thí không đánh cho tía má nó hết đường nhận ra thì chúng ta theo họ nó luôn."

Lạc Tần hỏi, "Nếu chúng ta không đấu với nó thì sao?"

Lạc Việt nói, "Thì đợi đại hội kết thúc tìm nó ra tán cho một trận."

Nghe vậy ai nấy đều phấn chấn hẳn lên. Tên giẻ rách kia vẫn huyên thuyên luôn mồm, đệ tử Thanh Sơn phái đành coi như không nghe không thấy. Gần đó chợt có người cao giọng xen vào, "Lời các hạ nói có phải hơi quá rồi không?"

Chiêu Nguyên nghe tiếng nói quen tai, bèn quay lại nhìn, thì thấy một toán người đi tới, dẫn đầu là một nam tử áo xanh, khuôn mặt ôn nhã như nước như ngọc dưới ánh dương rạng rỡ.

Tên đệ tử nãy giờ chế giễu Thanh Sơn phái lập tức chào hỏi, "Ồ, thì ra là Lạc sư huynh của Thanh Huyền phái, thật thất lễ quá, thất lễ quá!"

Lạc Lăng Chi lãnh đạm gật đầu, "Các hạ khách khí rồi." Đoạn quay sang, chắp tay chào Lạc Việt, "Việt huynh."

Lạc Việt bước lên trước đám sư đệ, cũng ôm quyền chào Lạc Lăng Chi, "Lăng huynh."

Lạc Lăng Chi hỏi, "Thương thế của lệnh sư đệ thế nào rồi?"

Cơ mặt Lạc Việt giật giật, "Ờ, không sao, không sao, chỉ là đến giờ vẫn chưa ra khỏi giường được thôi. Vậy nên lần này bản phái có dẫn theo hai đệ tử mới."

https://thuviensach.vn

Lạc Lăng Chi áy náy nói, "Đều là do sư đệ tệ phái lỗ mãng gây ra, gia sư đã trừng phạt bọn chúng, giờ đang ngẫm tội trong phòng tối, đợi Luận võ Đại hội kết thúc sẽ sang thỉnh tội với quý phái."

Lạc Việt gật đầu, "Được, được, vậy chúng tôi đợi."

Lạc Lăng Chi lại nhìn qua những người còn lại của Thanh Sơn phái, ôn hòa cười nói, "Sư gia và sư bá sư thúc đều ở đằng kia, tại hạ và các sư đệ sư muội xin cáo từ đi trước, hẹn lát nữa hội ngộ trên núi." Nói đoạn dẫn đám đệ tử Thanh Huyền phái rời đi.

Đệ tử Thanh Huyền phái rất đông, lần này tham gia Luận võ Đại hội phải đến năm sáu mươi người, trong số đó có hai kẻ từng bỏ Thanh Sơn phái chạy sang Thanh Huyền phái, vì hổ thẹn với các sư đệ cũ nên chỉ biết cúi gằm mặt lẩn giữa đoàn người bước đi thật nhanh, không dám ngẩng lên nhìn sang đây. Bọn Lạc Việt dửng dưng nhìn theo, Lạc Ngô mỉa mai, "Đường đường làm đại sư huynh Thanh Sơn thì không muốn, lại cứ muốn chạy sang Thanh Huyền làm đệ tử mạt rệp cơ."

Lạc Việt lạnh lùng nói, "Thôi bỏ đi, mỗi người mỗi chí, ta còn phải đa tạ họ nữa kìa, họ mà không đi, ta làm sao leo lên cái ghế đại sư huynh?"

Lạc Tấn góp lời, "Con người Lạc Lăng Chi quả không tầm thường, làm đại sư huynh cũng thật khí thế ra dáng, đệ tử Thanh Huyền đâu phải hiền lành gì, trông y rõ là ôn hòa điềm đạm thế kia, vậy mà đám sư đệ ai cũng nể phục không dám tai ngược." Rồi nhìn quanh, rụt cổ che miệng nói thầm, "Này, đệ nghe nói, sau khi thánh thượng băng hà, người có hy vọng kế vị nhất là thế tử nhà An Thuận vương, nghe nói vị thế tử này từ nhỏ đã mai danh ẩn tính vào luyện võ trong Thanh Huyền phái, chắc không phải chính là Lạc Lăng Chi chứ?"

Chiêu Nguyên đứng một bên nghe, cả lòng lẫn tay đều lạnh buốt. Lạc Việt liếc nó, gạt ngang, "Giữa chốn đông người đừng có lạm bàn quốc sự,

https://thuviensach.vn

cũng chưa chắc đã là Lạc Lăng Chi."

Lạc Tấn không phục, "Sao lại chưa chắc, đệ thấy giống lắm."

Đỗ Như Uyên cuộn quyển sách lại, "Không biết chữ Lăng trong cái tên Lạc Lăng Chi này là lăng nào?"

Lạc Tấn nói, "Lăng trong lăng vân tráng chí."

Đỗ Như Uyên ngẫm nghĩ, "Thế thì chắc không phải rồi, bởi vì trong số tổ tiên nhà An Thuận vương, có một vị tên là Mộ Lăng, nếu y là thế tử nhà An Thuận vương thì không thể phạm vào tên húy tổ tiên thế được." Chiêu Nguyên thở phào nhẹ nhõm, cảm kích ngước nhìn Đỗ Như Uyên. Vừa hay Đỗ Như Uyên bắt gặp ánh mắt nó, bèn nở một nụ cười ấm áp.

Chừng nửa canh giờ sau, trống cái bên núi Phụng Nhai được gõ tùng tùng mấy tiếng, đã đến giờ lên núi.

Đệ tử các bang phái ùa lên, môn đệ Thanh Sơn bị kẹp ở giữa Thanh Huyền phái đi phía sau, cách họ một hai nhóm, đám sư đệ của Lạc Việt cho rằng đây chính là điềm tốt, báo hiệu lần này có khả năng đạp Thanh Huyền phái xuống chân, ai nấy đều vô cùng phấn khởi.

Chiêu Nguyên vừa đi vừa nhìn Đông ngó Tây, bậc thang dẫn lên núi Phụng Nhai được làm rất rộng rãi bằng phẳng, một bên vách đá chạm trổ bích họa tinh xảo đẹp đẽ, có bức là cảnh phụng hoàng đội mặt trời bay giữa tầng không, được chim muông vây quanh, có bức lại bay liệng một mình, đều rất đẹp rất công phu, ngay đến từng cọng lông phụng hoàng cũng được điêu khắc rất khéo léo, sống động như thật. Lâm Tinh bực bội lầm bầm, "Phụng hoàng cứ thích làm như mình là cao quý nhất. Có cao quý nữa thì cũng chỉ là con chim thôi."

Trên tiên giới, cầm và thú xưa nay chẳng bao giờ vừa mắt nhau, loài lông vũ luôn khoác lác thanh cao, còn loài thú lại thấy xốn mắt trước kiểu

https://thuviensach.vn

thanh cao ấy, cho rằng bọn chúng chỉ được mẽ ngoài còn bên trong rỗng tuếch. Nhất là so với thần thú như kỳ lân. Kỳ lân hộ mạch cùng phụng hoàng hộ mạch nàm trong tứ đại hộ mạch thần, địa vị ngang bằng, kỳ lân và rồng quan hệ vốn rất tốt, còn thường khinh khi phụng hoàng chuyên quản chuyện đàn bà con gái, nhưng từ khi rồng bị đánh bại, phụng hoàng leo lên ngôi vị cao nhất, kỳ lân bị đạp xuống dưới móng vuốt của phụng hoàng, thành ra thường hay bất mãn bất phục.

Chiêu Nguyên ngắm nhìn những bức bích họa, trong lòng càng bứt rứt, theo lý mà nói, được khắc trên bích họa vốn phải là rồng. Lâm Tinh siết nắm đấm, thì thào với nó, "Ngươi nhất định phải giành lại danh dự đấy." Chiêu Nguyên gật mạnh đầu.

Vừa rồi dưới chân núi, Lạc Việt có kéo Chiêu Nguyên sang một bên, lén bảo, "Lát nữa lên núi, nhớ để ý thật kỹ các đệ tử Thanh Huyền. Đại hội lần này, những kẻ ra dáng nhất trong số đệ tử trẻ tuổi của bọn họ đều tới cả đây, nếu người đệ muốn tìm là ở Thanh Huyền phái, đảm bảo tám chín phần sẽ nằm trong số đó. Đệ thử chú ý thêm mấy người nữa, ngoài Lạc Lăng Chi ra, còn thấy ai có vẻ giống giống thì bảo ta, chuyện lấy máu sau đó cứ để ta lo."

Chiêu Nguyên vừa bước lên bậc thang, vừa âm thầm tính toán, khi lên núi phải để ý quan sát đệ tử Thanh Huyền. Hy vọng có thể thuận lợi tìm ra người đó.

Hết dãy bậc thang thì đến một mảnh sân bằng đá trắng, bên cạnh dựng bia đá đề ba chữ "Tiên Tung đài".

Giữa mảnh sân và võ đài xa xa là một hồ nước xanh trong vắt trải ra mênh mông. Lạc Việt nói với Chiêu Nguyên, hồ nước này cũng có liên quan tới Thanh Sơn phái bọn họ. Tương truyền vị sư tổ thăng thiên thành tiên nơi vườn rau từng vung kiếm trừ ma ở đây, trong lúc giao đấu với ma quỷ đã đánh lún đất thành hố sâu trên đỉnh núi. Năm tháng trôi qua, trong

https://thuviensach.vn

hố tích đầy nước mưa, rồi biến thành hồ. Đến nay ma đã tan tành mây khói, tiên cũng tung tích khó tìm, chỉ có hồ là vẫn còn đây, năm này qua năm khác.

Trên hồ dựng một cây cầu treo, giữa hồ còn có mấy hòn dị thạch trồi lên khỏi mặt nước, có người qua hồ bằng cầu, lại có người đạp thẳng lên đá mà qua. Chiêu Nguyên giật giật tay áo Lạc Việt, hỏi, "Vì sao bọn họ không đi đường giống nhau?"

Lạc Việt nói, "Tùy vào ý thích của mỗi người, ai võ công yếu hoặc không thích bị ướt thường đều đi qua cầu. Những người võ công cao, muốn thể hiện, hoặc thích tỏ ra khác biệt, thì sẽ bay qua. Đạp sóng lướt gió là cảnh giới chí cao của khinh công, bình thường ít ai đạt được, vì vậy triều đình cho xếp cọc đá dưới hồ để người đạp sóng có chỗ đổi chân, tránh cho bọn họ mỏi chân lại rơi xuống nước."

Chiêu Nguyên gật đầu, lại hỏi, "Vì sao bọn họ không bơi qua?" Làn nước trông thật mê hoặc, nếu không có người ở đây, nó thật lòng rất muốn xuống bơi vài vòng, ở trên cạn mấy hôm nay, nó rất nhớ nước.

Lạc Việt nói, "Hờ, bì bõm dưới nước, đối với người giang hồ thì không phải là cách có thể chứng tỏ sĩ diện."

Lâm Tinh bên cạnh cười hích hích, "Con rồng quê mùa." Chiêu Nguyên gãi gãi đầu, không lắm lời nữa.

Kẻ ban nãy nói mấy lời châm chọc Thanh Sơn thì ra là đệ tử Hoa Sơn từng đạp kiếm bay qua đầu họ trên đường đi. Chưởng môn Hoa Sơn phái chắp tay trước chưởng môn Thanh Huyền phái, "Trọng Hoa huynh, bỉ phái xin đi trước một bước." Đoạn phẩy ống tay áo, dẫn theo đệ tử Hoa Sơn lũ lượt đạp kiếm, bay vè vè qua mặt hồ.

https://thuviensach.vn

Trọng Hoa Tử vuốt râu cười cười, sải bước đi trên mặt hồ, các đạo trưởng chủ sự của Thanh Huyền phái cũng theo sau lão. Cả bọn đi trên mặt nước mà ung dung như đi trên đất bằng, tu vi so với Hoa Sơn phái đạp kiếm trên trời rõ ràng cao minh hơn nhiều.

Lâm Tinh nhìn theo Hoa Sơn phái bay trên không, âm thầm động ngón tay.

Trọng Hoa Tử đang bước tới giữa hồ, bỗng thấy phía trước tõm một tiếng, một chấm đen từ trên không như sao băng bổ nhào xuống, xé toạc mặt nước, ùng ục mấy tiếng rồi chìm nghỉm. Chưởng môn Hoa Sơn phái đạp kiếm đáp xuống, lớn giọng quát, "Kẻ nào phóng ám tiễn hại người?"

Đương nhiên không ai trả lời.

Lâm Tinh khẽ nhếch khóe môi, quay sang hỏi Lạc Việt, "Chúng ta đi thế nào đây?"

Hạc Cơ Tử đáp, "Đường bộ vẫn cứ chắc chắn nhất, chúng ta đi cầu treo."

Nhóm Thanh Sơn phái men theo cây cầu treo sang bờ bên kia, điều khiến Lạc Việt thấy kỳ lạ là, Lạc Lăng Chi không hề trổ tài khoe mẽ, cũng dẫn các sư đệ Thanh Huyền phái đi qua cầu. Lúc này Hoa Sơn phái đang ba chân bốn tay mò với tên đệ tử bị chìm. Người Hoa Sơn phái tuy biết bay nhưng đều không quen lội nước, mò mãi mò mãi mới khênh được kẻ kia lên bờ, vô cùng lếch thếch.

Trọng Hoa Tử cùng các đạo trưởng Thanh Huyền phái vẫn ung dung bước tiếp, ngang qua còn quan tâm hỏi han chưởng môn Hoa Sơn phái, "Từ chưởng môn, có cần bần đạo giúp gì không?" Rồi không đợi chưởng môn Hoa Sơn kịp trả lời, lão đã gọi với lên cầu, "Lăng Chi, mau lại đây giúp các sư đệ Hoa Sơn phái."

https://thuviensach.vn

Lạc Lăng Chi "dạ" một tiếng, phất tay bay lên, chỉ thấy một bóng xanh nhẹ nhàng từ cầu treo lướt xuống mặt hồ, khiến gió đạp sóng đi tới, tay áo dập dềnh như mây. Hành động dứt khoát nhanh nhẹn, rõ ràng không toát ra công lực thong dong dạo bước như Trọng Hoa Tử, nhưng lại nhẹ nhàng uyển chuyển, chẳng khác nào thần tiên hạ phàm. Người đi trên cầu treo đều thi nhau trầm trồ khen ngợi, nữ đệ tử các phái nhìn Lạc Lăng Chi trên mặt nước, tim bất giác cũng đập nhanh đôi chút.

Lạc Việt nhìn về phía mặt hồ, hắn vốn không tin. Lạc Lăng Chi lại cam phận lặng lẽ, quả nhiên nước cờ nằm ở đây. Chiêu Nguyên cũng nhìn theo bóng Lạc Lăng Chi lướt trên mặt nước, lòng thì thầm nghĩ, nhất định là y, nhất định thế. Lâm Tinh đưa cánh tay huých nó, "Này, sao ngươi cứ nhìn chằm chằm tên Thanh Huyền phái đó thế?" Cô gãi cằm, ánh mắt sắc lẹm, "Không phải... người ngươi chọn chính là y chứ."

Chiêu Nguyên thất kinh, vội vàng lắc đầu, "Không... không phải..."

Lâm Tinh nhìn nó, nửa cười nửa không.

Khi Chiêu Nguyên cùng tốp Thanh Sơn phái sang được bờ bên kia, thì Lạc Lăng Chi cùng Hoa Sơn phái cũng đã với được tên đệ tử xui xẻo ngã nước lên bờ. Tên ấy bị người ta ấn vào bụng, chốc chốc lại ộc ra một ngụm nước hồ, bộ dạng nhếch nhác thảm hại. Lạc Việt và các sư đệ trông thấy, đều không sao kìm được hể hả. Lạc Việt chắp tay nói với Lạc Lăng Chi, "Lăng huynh, chúng tôi đi trước tới Luận Võ các đây."

Lạc Lăng Chi mỉm cười đáp lễ.

Đỉnh núi Phụng Nhai vô cùng rộng rãi, chính giữa hướng Bắc xây một tòa lầu lộng lẫy, gọi là Luận Võ các. Các phái theo lệ cũ trước tiên phải tới đại điện Luận Võ các điểm danh, báo cáo danh tính đệ tử tham dự, nhận lệnh bài, rồi bốc thăm quyết định lượt đấu. Thanh Sơn nhận được lệnh bài

https://thuviensach.vn

số ba mươi ba, không tốt cũng chẳng xấu, Lạc Việt nói, hai số ba cộng lại bằng một số sáu, chính là số cát lợi rồi.

Thanh Huyền là khôi thủ Luận võ Đại hội lần trước, nên nhận được bài hiệu số một, đứng ngay hàng đầu. Chính điện Luận Võ các không ních nổi quá nhiều người, chỉ có chưởng môn hoặc trưởng lão các phái được ở trong điện, còn đám đệ tử đều túm tụm tại khoảnh đất trống bên ngoài, đợi giờ lành đến, người được triều đình cử tới sẽ nói vài lời, rồi Luận võ Đại hội có thể bắt đầu.

Chiêu Nguyên đứng trong một góc khuất, cố gắng quan sát bên Thanh Huyền, đệ tử của bọn họ đa phần đều là thiếu gia danh môn quý tộc, tướng mạo đường đường cử chỉ bất phàm, nhưng Chiêu Nguyên nhìn đi nhìn lại vẫn thấy Lạc Lăng Chi là đặc biệt nhất. Lạc Việt và các sư đệ cũng mải quan sát xung quanh. Lạc Ngô nói, "Đại sư huynh, huynh có cảm thấy Luận võ Đại hội lần này cứ khang khác so với lần trước không?"

Lạc Vịệt nói, "Khác ư? Đệ và ta đều mới chỉ tham gia Luận võ Đại hội có một lần, đây là lần thứ hai, chắc chẳng lần nào giống lần nào đấy thôi."

Lạc Ngô lắc đầu, "Không phải, đệ cảm thấy không khí có gì đó rất lạ."

Lạc Tấn cũng nói góp, "Đúng đấy, trước Luận Võ các có nhiều binh lính thế kia, ăn vận không hề giống đám lính quèn tiểu tốt, đệ nghe nói, chỉ có thân binh triều đình mới ăn vận như vậy."

Ánh mắt Lạc Việt liền chuyển sang đám binh lính, "Phải chăng hoàng đế đích thân đến đây? Không thể nào, nghe đồn lão nhân gia đang bệnh nặng lắm cơ mà, chắc không dậy khỏi long sàng được đâu."

Đỗ Như Uyên chỉ tay về phía một tòa lầu nhỏ bên cạnh Luận Võ các, "Nhìn hoa văn trên rèm cửa tòa lầu kia kìa. Theo đệ biết, người dùng họa tiết trang trí hình hoa hải đường, chỉ có An Thuận vương."

https://thuviensach.vn

An Thuận vương? Chẳng phải là người vẫn được đồn thổi là hoàng thượng tương lai hoặc phụ thân của hoàng thượng tương lai đó ư? Đám sư đệ của Lạc Việt lập tức phấn chấn tinh thần, mắt hau háu nhìn về phía tòa lầu nhỏ. Lạc Tấn cắn móng tay, "Ồ, nếu quả thật là An Thuận vương, đợi đến khi ông ta ra ngoài, đệ phải nhìn cho đã mới được. Mai sau chưa chắc đã có dịp nhìn dễ thế này."

Riêng Lạc Việt vẫn khoanh tay dửng dưng. Hoàng thượng tương lai hay phụ thân của hoàng thượng tương lai? Còn chưa chắc đâu. Hắn liếc sang chỗ Chiêu Nguyên, phát hiện con rồng ngốc đang nấp sau một gốc cây thận trọng dòm trộm về phía Thanh Huyền, bộ mặt kết hợp với cái vòng sáng lóa trên cổ, trông ngố không để đâu cho hết. Hắn thầm thở dài, đúng là chưa chắc đâu thật.

Lạc Ngô lên tiếng, bộn bề ưu tư, "Đại sư huynh, nếu đúng là An Thuận vương, và nhi tử của ông ta ở trong Thanh Huyền phái thật, vậy hy vọng chiến thắng lần này của chúng ta chẳng phải quá mờ mịt hay sao?"

Lạc Việt nhướng mày, "Chưa thi đấu sao đã nghĩ đến chuyện thua cuộc rồi?

Mặc kệ cha con nhà ai ở đâu, chúng ta chỉ cần một lòng quyết thắng là được."

Lâm Tinh lập tức tán thành, "Nói đúng lắm, chúng ta nhất định không thua." Cô ném một cái nhìn về phía Luận Võ các, hôm nay dù có thế lực gì phụng hoàng gì, chỉ cần có Lâm Tinh ta ở đây, ta nhất quyết không để Lạc Việt thua.

Đỗ Như Uyên cũng phụ họa, "Chí phải chí phải, khí thế lâm trận của đại sư huynh, quả thật mạnh mẽ hiếm có." Gã ngẩng đầu, nửa vô tình nửa hữu ý, cũng liếc mắt về phía Luận Võ các.

https://thuviensach.vn

Bên cạnh Luận Võ các có hai tòa lầu nhỏ, một tên là Quan Vũ, một tên là Tích Tình (1). Vị trí hai tòa lầu này có phần đặc biệt, nhất là Tích Tình lâu, dựng hơi chếch về phía sau Luận Võ các, trông như thể bị Luận Võ các che mất quá nửa, nhưng từ cửa sổ trên lầu nhìn ra sẽ nắm bắt được toàn cảnh đỉnh núi, nhất là lôi đài phía trước Luận Võ các.

Lúc này bên cửa sổ Tích Tình lâu, có một người đang cầm tách trà, quan sát động tĩnh bên ngoài qua tấm rèm sa.

Một tiểu đồng mặc áo đỏ bưng trà mới lên, cung kính nói, "Quân thượng, hữu sứ sai tiểu nhân bẩm lại, người cần tới đã tới đủ cả."

Người được gọi là quân thượng đưa tay vén rèm, "Ta biết. Ban nãy, ta đã trông thấy rồi."

Rút thăm xong xuôi, chưởng môn các phái bèn ra khỏi điện. Trống cái trước Luận Võ các đánh lên tùng tùng tùng ba tiếng, tất cả đứng ngay ngắn theo thứ tự, chỉ thoáng chốc, khoảnh sân chật kín những người là người bỗng im phăng phắc.

Từ gác hai của Luận Võ các, lục tục có người bước xuống. Đầu tiên là mấy vị danh túc giang hồ được mời đến làm giám quan cho đại hội lần này, họ lần lượt tới ghế của mình, nhưng chỉ đứng nguyên đấy chứ không ngồi xuống. Tiếp đó, từ sau tấm màn đen mỏng, một người đàn ông chừng bốn năm mươi tuổi bước ra, mình vận áo bào thương ưng trục nhật, đầu đội mũ ngọc, mặt trắng râu thưa, thân hình mập mạp. Biển người lập tức xáo động.

"Là An Thuận vương."

"Hóa ra là An Thuận vương thật."

An Thuận vương mỉm cười, cung tay hành lễ, "Tiểu vương phụng mệnh thánh thượng, tới tham dự đại hội lần này. Tiểu vương tuy đã từng chinh chiến vài trận, nhưng võ nghệ cũng chỉ thường thường, nhờ ân sủng của

https://thuviensach.vn

thánh thượng mới có vinh dự này, nay gặp hiệp khách giang hồ, cảm thấy vô cùng hổ thẹn. Mấy ngày tới đây, mong các vị tận tình chỉ giáo, có thể học lỏm một hai tuyệt học thượng đẳng của võ lâm thiên hạ, thì là vinh hạnh cả đời này của tiểu vương rồi."

Khẩu khí ông ta khiêm nhường khách sáo, khiến người các phái vô cùng hởi lòng hởi dạ. An Thuận vương nói xong, từ sau tấm màn lại đủng đỉnh bước ra một bóng áo đỏ.

Nhìn thấy kẻ vận đồ đỏ này, Chiêu Nguyên bất giác ớn lạnh, lớp vảy sau gáy gần như dựng đứng lên.

Ngoài tân lang trong ngày hỉ sự, Lạc Việt trước nay đều không tưởng tượng nổi đàn ông mặc áo đỏ thì ra cái thể thống gì. Nhưng giờ hắn đã hiểu, thì ra đàn ông mặc màu đỏ cũng có thể sang trọng nhường này, khoan thai nhường này, phong lưu nhường này. Trong tích tắc, giữa đất trời dường như chẳng còn gì tồn tại, ngoài bộ trường bào đỏ rực, cùng cặp mắt xếch kia.

Chiêu Nguyên run tay, cơn ớn lạnh đã lan từ đỉnh đầu xuống tận gót chân, sắc đỏ nặng nề xối vào mắt nó nhức nhối, tai nghe Lâm Tinh hậm hực lầm bầm bên cạnh, "Bao lâu không gặp, cái thói diêm dúa đỏm dáng của phụng hoàng vẫn không thay đổi." Màu đỏ kia cứ chọc vào mắt Chiêu Nguyên như thiêu như đốt khiến lòng nó đau đớn không sao chịu nổi. Nó cũng kinh hãi nữa, sợ phụng hoàng phát hiện, bắt lấy nó, hoặc bắt lấy người nó đang cần tìm, hoặc đập vỡ long châu, cướp mất long mạch của nó như đã làm đối với phụ vương. Nó bất giác nắm chặt lấy cái vòng trên cổ, tứ chi bất động.

Chiếc vòng của Lâm Tinh quả thật rất hữu dụng, tên phụng hoàng kia không hề phát hiện ra điều gì bất thường, chỉ đảo mắt nhìn qua bên dưới, rồi ngồi xuống chiếc ghế cạnh An Thuận vương. Đợi hắn an vị, An Thuận vương mới ngồi theo. Trong trạng thái tê liệt, Chiêu Nguyên nghe đám sư huynh bên cạnh thì thầm bàn tán.

https://thuviensach.vn

"Quái lạ, người này là ai, sao ngay đến An Thuận vương cũng có vẻ cung kính vài phần?"

"Theo lý mà nói trong triều đình, ngoài hoàng thượng ra, làm gì còn ai lợi hại bằng An Thuận vương nữa. Người này không mặc quan phục, chẳng phải đại thần, quyền thế ở đâu vậy nhỉ?"

Nghe nói trong phủ An Thuận vương có một vị phụ tá, giúp ông ta bày mưu tính kế, vô cùng lợi hại, được An Thuận vương nhất nhất nghe theo, chắc không phải là người này chứ."

...

Lâm Tinh kéo tay áo Chiêu Nguyên, thì thào, "Này, không cần phải sợ thế đâu, ngươi đã đeo vòng của ta rồi, phụng hoàng không nhận ra ngươi được đâu. Kỳ thực bọn chúng cũng chẳng giỏi giang gì, chỉ lắm mưu mô thủ đoạn thôi. Nếu giao chiến thật thì căn bản không phải là đối thủ của ta, có ta ở đây ngươi không bị ăn hiếp đâu mà sợ."

Chiêu Nguyên vẫn đờ người tại chỗ, mãi đến khi Luận võ Đại hội bắt đầu, bóng áo đỏ kia đứng dậy biến mất sau tấm màn, nó mới xê dịch được bước chân, theo dòng người tản sang một bên, kiếm một gốc cây to yên tĩnh khuất nẻo ngồi xuống. Nó tự khinh mình vì đã sợ hãi phụng hoàng. Giá nó dũng mãnh như biểu cữu công thì đã có thể xông thẳng tới, đánh đổ kẻ thù, rửa hận cho phụ vương, chứ không phải ngồi nấp gốc cây thế này. Lâm Tinh chạy đi chia hạt dưa cho các sư huynh đệ, chẳng màng đến Chiêu Nguyên. Lạc Việt thì theo sư phụ sư bá đi nộp thẻ rút thăm, quyết định binh khí lượt đấu cũng như môn phái đối thủ.

Đám lực sĩ áo đỏ lại lần nữa gióng lên hồi trống, Luận võ Đại hội chính thức bắt đầu.

Keeng...

https://thuviensach.vn

Sợi phất trần trắng như tuyết quấn lấy thân kiếm lạnh băng, bên giật bên kéo, thanh trường kiếm bị uốn cong thành hình vòng cung, lóe lên chói mắt dưới nắng, tuột khỏi tay người cầm, mũi kiếm xé gió, rơi đánh keng xuống đất bụi.

Thiếu niên tay cầm phất trần mình mặc áo dài màu đỏ hạnh giật lui một bước, dựng đơn chưởng cúi người hành lễ với thiếu niên áo bông hai tay trống không trước mặt, "Huynh nương tay rồi."

Thiếu niên còn lại ôm quyền, "Sư huynh khách khí quá, Niệm ảnh Trần của Thái Sơn phái quả nhiên lợi hại, danh bất hư truyền."

Trên hàng ghế danh dự giữa bục cao bên cạnh sàn đấu, Tịnh Duyên phương trượng Thiếu Lâm, Nhã Diệp các chủ Thiên Diệp Các, Lư Hân minh chủ Giang Bắc thập thất kiếm minh, Triệu Đường trang chủ Giang Nam đệ nhất trang Vọng Nguyệt sơn trang, Lục La phu nhân tông chủ Nam Hải kiếm phái cùng Hạ Nghiêu chủ nhân Vạn Quyển trai người biên soạn Giang Hồ phổ đều cầm một que tre, bỏ vào ống tre màu đỏ đặt trên bàn.

An Thuận vương ngồi chính giữa hàng khẽ nhấc tay, một người trong đội thị vệ đứng chờ hầu liền chạy tới cái trống to bên cạnh bục, cầm cờ lệnh một mặt màu đỏ huơ huơ mấy cái, hai đại hán đứng trước trống vung dùi, đánh liền sáu tiếng, "Trận thứ năm, Thái Sơn phái thắng."

Đây đã là trận thắng thứ hai của Thái Sơn phái.

Đệ tử Thanh Sơn xúm quanh đả lôi đài, vừa nhí nhách cắn hạt dưa vừa nhòm qua hàng rào người quan sát trận đấu. Lạc Ngô nhổ vỏ hạt dưa lắc đầu cảm thán, "Úi chao, lợi hại quá. Nghe nói kẻ cầm phất trần kia chỉ là đệ tử trên trung đẳng của Thái Sơn thôi đấy, có khi thập nhất thập nhị sư đệ cộng lại cũng chẳng thắng nổi mình gã ta đâu."

https://thuviensach.vn

Lạc Tần đứng cạnh, thấp giọng nhắc, "Nhị sư huynh, lời huynh nói mà để đại sư huynh nghe được thể nào cũng mắng huynh chỉ giỏi tán dương chí khí người ta làm nhụt uy phong của mình đấy."

Lạc Ngô nói, "Làm người dù sao cũng cần đối mặt với hiện thực."

Lạc Tần nhặt lấy một hạt dưa đưa lên miệng, "Trong mắt đại sư huynh chỉ có đánh bại Thanh Huyền. Hiện thực là thứ quá xa vời, huynh ấy không trông thấy đâu."

Lạc Ngô trầm ngâm, cũng nhón lấy một hạt dưa, kề lên miệng, cắn rắc một tiếng.

Thoáng sau, thập nhất sư đệ Lạc Trịnh rẽ đám đông, cố chen lại, "Sư huynh sư huynh, vừa rồi rút thăm, đã chọn ra người đấu trận đầu tiên của phái chúng ta rồi."

Tất cả đệ tử Thanh Sơn đều quay ngoắt lại, gấp rút hỏi, "Hở? Là ai với ai?"

Vòng một Luận võ Đại hội bao gồm sáu môn thi đấu: binh khí quyền cước, nội công, khinh công, võ học, huyền pháp. Ở mỗi môn thi đấu các phái phải cử hai đệ tử trẻ tham gia, thắng từ ba hạng mục trở lên mới được vào tiếp vòng hai. Lượt đấu và môn phái đối thủ trong vòng một đều do các giám quan rút thăm quyết định. Đệ tử tham gia thi đấu của mỗi môn phái cũng đều do môn phái đối thủ rút thăm chọn ra, chứ bản thân môn phái không được tự chọn. Quy định biến thái này là do Phụng Tường đế đặt ra từ Luận võ Đại hội lần thứ nhất, nghe nói để cho công bằng. Theo giang hồ đồn đại, thì Phụng Tường đế là một người rất thích trò rút thăm.

Môn thi đầu tiên của Luận võ Đại hội là binh khí, đây là môn thi được Thanh Sơn phái đặt nhiều kỳ vọng nhất. Lạc Việt và đám sư đệ cùng nhau phân tích kỹ lưỡng cục diện vòng đấu, đệ tử Thanh Sơn chẳng ai thích đọc

https://thuviensach.vn

sách, chắc chắn sẽ thua ở môn võ học - phần thi lý thuyết duy nhất. Thứ nữa, vì không ai nghiên cứu chuyên sâu về nội công, hy vọng chiến thắng ở môn này cũng rất mù mờ. Đến huyền pháp, tỷ lệ chiến thắng càng không cao.

"Nhưng," Lạc Việt nói với đám sư đệ sau khi tính toán, "may là thực chiến thì chúng ta không sợ. Đệ tử Thanh Sơn trước nay vẫn tuân thủ sư huấn, không đánh được thì chạy, rèn luyện quanh năm, suốt tháng như thế, khả năng khinh công cũng tăng lên đáng kể, vậy nên..."

Vậy nên, hy vọng vòng một của đệ tử Thanh Sơn đặt cả vào ba môn: binh khí, quyền cước và khinh công. Nhưng ba môn thi này có thể thắng hay không, đều phải dựa vào khí số, xem kết quả rút thăm rốt cuộc thế nào.

Trận Thanh Sơn thi binh khí thuộc trận thứ chín của Luận võ Đại hội, không may, đối thủ lại là Thương Sơn kiếm phái, phái lớn thế mạnh. Thương Sơn kiếm phái được xếp thứ tám trong số các môn phái giang hồ, sở trường binh khí, sử dụng thành thạo các loại trường kiếm đoản kiếm song kiếm nhuyễn kiếm. Bao ánh mắt long lanh của đệ tử Thanh Sơn đều dồn cả về phía Lạc Việt, người nào người nấy lòng thầm cầu nguyện, "Trận này nhất định phải có đại sư huynh..."

Lạc Trịnh gãi gáy, cười hì hì, "Ờ, người rút thăm phải trận này là đệ và thập tam sư đệ mới của chúng ta." Khoảnh khắc ấy, đám đệ tử đang nhìn về Lạc Việt đều chỉ nghe lòng mình tan nát.

Trong khi các sư đệ ôm trái tim âu sầu rầu rĩ, Lạc Việt chưa biết tin dữ vẫn đang cùng Lâm Tinh khuyên nhủ con rồng ủ ê, dưới tán cây, ở một góc khuất yên tĩnh, "Ta tưởng đệ đang nhìn trộm Lạc Lăng Chi cơ mà, sao lại ngồi ở đây?"

Chiêu Nguyên cúi đầu im lặng.

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh liếc xéo nó, "Ôi chà, nó đang sợ chết khiếp vì sự có mặt của phụng hoàng rồi. Này, vừa nãy ta chẳng nói với ngươi đấy sao? Cứ yên tâm, có ta ở đây, phụng hoàng không làm gì được ngươi đâu. Tự xem bộ dạng mình bây giờ đi, đường đường là một con rồng uy dũng sao có thể vô dụng nhường ấy!"

Hai chữ vô dụng càng khiến trái tim Chiêu Nguyên thắt lại, nó gục đầu xuống thấp hơn nữa, lí nhí nói, "Tôi thật vô dụng."

Lạc Việt ngồi xuống bên cạnh nó, "Đừng tùy tiện nói mình vô dụng. Hiện giờ địch mạnh đệ yếu, cần hăng hái lên mới phải. Cũng giống như chúng ta đối phó với Thanh Huyền phái. Tuy đối thủ rất mạnh, nhưng không có nghĩa mình nhất định thất bại. Nếu mới đầu đã tự làm nhụt chí khí của mình, chẳng phải càng khiến đối phương đắc lợi hay sao?"

Lâm Tinh lập tức hùa vào, "Đúng thế, ngươi nghe mà xem, Lạc Việt nói mỗi lời đều sâu sắc là thế, có lý là thế. Ngươi nghe lời hắn đi, đừng có gục đầu ủ rũ nữa."

Chiêu Nguyên dần ngẩng mặt lên, "Tôi chỉ là hơi lo, nhỡ không thành công thì biết làm sao..." Nhỡ, không phải Lạc Lăng Chi. Nhỡ, không tìm được người ấy. Nhỡ tìm được rồi vẫn không cách nào thắng nổi phụng hoàng. Nhỡ... nhỡ...

Long châu trong ngực nóng rực như hòn lửa, nó cảm thấy rất nặng nề.

Lạc Việt vỗ vai nó, "Nói đệ nghe, trước khi động thủ, chỉ được nghĩ đến thắng, không được nghĩ đến thua. Cho dù cuối cùng thua, thì cũng có làm sao?

Thắng được thua được mới là đại trượng phu."

Lâm Tinh gật đầu, "Đúng, như Lạc Việt chính là đại trượng phu, là đại anh hùng đầu đội trời chân đạp đất tương lai. Ngươi cứ học theo hắn, không

https://thuviensach.vn

sai đâu."

Nghe Lâm Tinh ra sức tâng bốc Lạc Việt, từng thớ thịt trên mình Chiêu Nguyên cứ tê rần, cuối cùng nó cũng lấy lại được tinh thần. Đúng, việc quan trọng nhất lúc này là mau chóng tìm ra hậu nhân Hòa thị, những chuyện khác để sau hẵng tính.

Trước cặp mắt ngưỡng mộ của Lâm Tinh cùng ánh nhìn khâm phục của Chiêu Nguyên, hiệp tình trong Lạc Việt trào dâng mạnh mẽ, ngay từng cọng lông măng tựa hồ cũng đầy ắp hào khí. Hắn bỗng chốc cảm thấy mình đúng là đầu đội trời chân đạp đất, nhưng vẫn không quên khiêm tốn, mỉm cười nói, "Lâm Tinh cô nương! Ta biết cô xuất ngôn còn vì dụng ý khác, không khỏi có hơi phóng đại, những lời tán dương đó, hiện giờ ta vẫn chưa thể hoàn toàn tiếp nhận. Cô cũng đừng hy vọng ta sẽ thay đổi suy nghĩ, vì những lời ấy mà đồng ý yêu cầu của cô."

Lâm Tinh lập tức lắc đầu, "Không đâu không đâu, ta không hề có dụng ý gì khác, ngươi hiểu nhầm rồi." Đôi mắt và nụ cười ngọt ngào đều toát ra vẻ chân thành, "Tuy ngươi không nhận lời ta, nhưng lòng ngưỡng mộ của ta đối với ngươi vẫn không hề thay đổi. Trong mắt ta, ngươi chính là như thế đấy. Hơn nữa ta cảm thấy, ngươi nhất định còn rất nhiều ưu điểm khác mà ta chưa phát hiện ra."

Lạc Việt nở nang mặt mày, "Ha ha, cô quá lời rồi, ta chỉ là một người rất bình thường thôi, thật đấy! Nhưng tính cách bộc trực của Lâm Tinh cô nương cũng khiến ta vô cùng ngưỡng mộ, ha ha!"

Lâm Tinh cười tít, đôi mắt tuyệt đẹp vẽ thành hình vòng cung, "Đa tạ ngươi đã nói như vậy."

Chiêu Nguyên nhìn họ cười nói, thấy mình run đến từng chiếc vảy.

https://thuviensach.vn

Không được, không được run. Nó thầm cảnh cáo bản thân. Phải khâm phục Lâm Tinh mới đúng, tỉ ấy và Lạc Việt vừa mới cãi nhau xong đã có thể lập tức làm hòa, biện pháp tỉ ấy sử dụng đều là những kinh nghiệm rất quý báu.

Lạc Việt đứng dậy, phủi bụi trên mông, "Mất nhiều thời gian quá, người tham gia trận đấu binh khí chắc đã rút thăm xong rồi, ta phải qua xem thế nào đây."

Lâm Tinh vội vàng đứng lên, "Được, cùng đi."

Lạc Việt không hề cự tuyệt, chỉ "ừ" một tiếng. Lâm Tinh rất vui, cười rúc rích đi bên Lạc Việt. Lạc Việt vẫy tay gọi Chiêu Nguyên, "Đi thôi, đừng ngồi đần ra đấy nữa, qua đây luôn đi, Thanh Huyền cũng ở bên này."

Chiêu Nguyên nghe lời, đám mây mù ban nãy đã theo gió trôi sạch, trong người nhẹ nhõm trở lại.

Trên Tích Tình lâu, rèm sa vén hờ nơi cửa sổ khẽ động đậy, rồi nhẹ nhàng rủ xuống.

Người đứng bên rèm buông thõng tay, qua làn sa mỏng, bóng Lạc Việt, Lâm Tinh và Chiêu Nguyên chỉ như ba chấm đen mơ hồ. Phía sau y, tiểu đồng áo đỏ cúi mình nói, "Quân thượng, có cần thuộc hạ đi nghe ngóng đôi chút..."

Người nọ quay lại, ngồi xuống ghế, "Không cần đâu, kỳ lân muốn quậy gì thì cứ để nó quậy, không ảnh hưởng đến đại cục của chúng ta." Y lại giơ tay vén rèm lần nữa, bật cười khẽ, "Khẩu vị của tiểu công chúa quả đúng như lời đồn, không tầm thường chút nào hết."

Lạc Việt, Chiêu Nguyên và Lâm Tinh cùng rảo bước tới bên lôi đài. Từ xa đã thấy sư phụ sư thúc cùng các sư đệ sắc mặt đều rất nghiêm trọng, chỉ có Đỗ Như Uyên và con rùa trên đỉnh đầu gã trông còn tương đối bình tĩnh.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt bước vội tới trước, "Đã chọn ra người tham gia môn binh khí chưa?"

Ai nấy im lặng, rồi Lạc Ngô thận trọng nói, "Đại sư huynh! Bình tĩnh nhé, người được chọn thi đấu môn binh khí là tiểu thập nhất và tiểu thập tam..."

Lạc Việt, Chiêu Nguyên, Lâm Tinh cùng lặng người. Lạc Trịnh hai mắt bừng bừng ý chí, "Đại sư huynh, đệ sẽ dốc hết sức vì sư môn."

Đỗ Như Uyên nói, "Đệ cũng... dốc sức."

Lạc Ngô cau mày, "Đại sư huynh, chúng ta..."

Lạc Việt đặt tay lên vai Lạc Trịnh, "Đã đến nước này, chẳng còn cách nào khác, nghe theo mệnh trời thôi."

Đại trượng phu, muốn thắng được, thì phải thua được.

Buổi chiều, giờ Mùi hai khắc, trận thứ chín của đại hội bắt đầu. Chiêu Nguyên cảm thấy giờ mà bỏ Lạc Việt lại, quay sang quan sát Lạc Lăng Chi và Thanh Huyền phái thì thật vô tình vô nghĩa, bèn đến đứng bên Lạc Việt, quây quanh lôi đài cùng các đệ tử Thanh Sơn khác, khẽ khàng an ủi, "Chưa chắc đã thua đâu, kỳ tích thường vẫn tồn tại mà." Câu nói không có tác dụng cho lắm, Lạc Việt cứ dán chặt mắt vào lôi đài, sắc mặt càng thêm u ám.

Lâm Tinh đưa tay cốc gáy Chiêu Nguyên, "Đã không khéo nói thì đừng nhiều lời."

Chiêu Nguyên xấu hổ ngậm miệng, xoa xoa chỗ bị cốc đau.

Trên lôi đài, Lạc Trịnh và Đỗ Như Uyên đang đối mặt với hai đệ tử Thương Sơn kiếm phái.

https://thuviensach.vn

Thanh Sơn lần này rút trúng thăm "thượng thượng(2)", chọn phải hai đối thủ đều là đệ tử đích truyền của chưởng môn, một người tên Lý Sưởng, một người tên Vương Song, không chỉ xuất chúng trong đám đồng môn trẻ mà còn gặt hái được ít nhiều danh tiếng trên giang hồ. Lý Sưởng từng một mình một kiếm khiêu chiến ba trại thổ phỉ. Còn Vương Song trong trận ẩu đả giữa hắc bạch lưỡng đạo nửa năm về trước cũng từng một mình đánh bại hơn ba mươi tên đệ tử Ma giáo, từ đó dương danh võ lâm.

Hiệp đầu tiên trong trận này, Lạc Trịnh đấu với Vương Song, nên Đỗ Như Uyên và Lý Sưởng tạm thời đứng sang một bên. Vương Song đứng giữa lôi đài, nhấc ống tay áo chào hỏi Lạc Trịnh, "Vương Song đệ tử Thương Sơn kiếm phái, mong được Trịnh sư đệ Thanh Sơn phái chỉ giáo."

Lạc Trịnh căng thẳng đờ người, nhưng cũng ôm quyền lớn tiếng vô cùng khí thế, "Lạc Trịnh đệ tử Thanh Sơn phái, mong Vương sư huynh Thương Sơn kiếm phái chỉ giáo."

Vương Song nâng bội kiếm lên, tuốt ra khỏi vỏ, thanh quang ăm ắp, hàn ý lấp lóa, "Kiếm danh Thu Sương, dài bốn thước hai tấc, nặng hai cân một lạng, đúc năm Vĩnh Xướng thứ ba."

Lạc Trịnh cũng giơ đao lên. Vì còn nhỏ tuổi, bình thường lại lười biếng, không chịu luyện binh khí, đến phó hội chỉ giắt tạm theo người một thanh kiếm gỉ, Lạc Việt sợ đem lên lôi đài bị chém đứt lại khiến người ta chê cười, bèn lấy tạm đao của một sư đệ khác đưa cho Lạc Trịnh.

Lạc Trịnh sang sảng, "Đao danh... tên của đao chính là Đao. Độ dài, chưa đo. Trọng lượng ước chừng ba bốn cân. Không biết đúc từ năm nào."

Đám đông bên ngoài cười rộ lên. Chiêu Nguyên không đành lòng chứng kiến cảnh này, gần như muốn đưa tay lên che mắt. Vương Song cũng nhếch mép, chìa tay, "Mời."

https://thuviensach.vn

Lạc Trịnh vung trường đao xông vào đối thủ. Vương Song giơ kiếm đỡ, mũi thép vừa điểm vào thân đao, liền vạch thành một đóa kiếm hoa, lại gảy một cái, thanh trường đao trong tay Lạc Trịnh suýt chút nữa bay vọt ra ngoài, Lạc Trịnh vội vàng dùng tay kia túm lại. Đám đông lại cười rộ lên. Lạc Trịnh mặt đỏ phừng phừng, hai tay nắm trường đao chém tới tấp về phía Vương Song. Vương Song không hề né tránh, thân kiếm giật khẽ, vững vàng tiếp chiêu.

"Keng" một tiếng, kiếm thế vút lên như cầu vồng, trường đao bỗng chốc nhẹ bẫng, một làn hắc ảnh chớp khỏi tay Lạc Trịnh, rơi đánh choang xuống đất. Lạc Trịnh kinh ngạc nhìn tay mình, chuôi đao vẫn giữ chắc trong tay, nhưng thân đao chỉ còn một nửa. Nửa còn lại, đang lặng lẽ nằm cách đó không xa, vết cát rất ngọt, ngay ngắn, như một trang giấy bị dao rọc vậy. Vương Song thu tay rút kiếm về sau lưng, "Trịnh sư đệ, nương tay rồi."

Tiếng trống tùng tùng vang lên, "Thương Sơn thắng..."

Lạc Trịnh nắm thanh đao gãy rời khỏi lôi đài, người cứng đơ như khúc gỗ, rồi đột nhiên buông tay, thanh đao rơi xuống đất, người cũng đổ sụp xuống, sống lưng run lên bần bật. Lạc Việt bước tới trước, cúi xuống kéo sư đệ lên, nhíu mày khẽ nhắc, "Đứng dậy, ra dáng một chút."

Lạc Trịnh đứng lên, dùng ống tay áo che đi khuôn mặt đầm đìa nước mắt, "Đại sư huynh, từ nay trở đi đệ nhất định chăm chỉ luyện võ công."

Lạc Việt vừa dìu đỡ vừa khích lệ, "Ừ ừ, được, từ nay chăm chỉ."

Lạc Trịnh thút thít được Lạc Yên và Lạc Lỗ dìu ra khoảng đất trống bên ngoài vòng người, Chiêu Nguyên muốn an ủi Lạc Việt phần nào, bèn vụng về đưa tay vỗ vai hắn, đúng như cách hắn vẫn thường làm. Lạc Việt cau mày, "Hầy, đây là kết cục tất yếu nhưng hiện thực thất bại vẫn thật quá tàn khốc."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh dịu dàng nói, "Nghĩ theo chiều hướng tốt, hai kẻ yếu nhất trong phái chúng ta đã bị chọn ra rồi, những trận sau tỷ lệ thắng sẽ cao hơn."

Ở bên trong, Đỗ Như Uyên và Lý Sưởng đã nhập trận.

Lý Sưởng nâng bội kiếm lên, "Kiếm danh Đông Tuyết, dài bốn thước hai tấc, nặng hai cân hai lạng, đúc năm Vĩnh Xướng thứ ba."

Đỗ Như Uyên đủng đỉnh thò tay vào ống tay áo.

Ebook: **Meo Samy**

Nguồn : **STENT Forum**

Ban nãy khi phải lên lôi đài, đệ tử Thanh Sơn đã tranh nhau đưa bội kiếm bội đao của mình cho gã, nhưng Đỗ Như Uyên đều lấy lý do quá nặng khéo léo từ chối, chỉ sờ vào ống tay áo cười khì khì nói, "Tự đệ có binh khí tốt rồi." Mọi người ai cũng nghĩ gã thua là cái chắc, nên cũng không miễn cưỡng ép uổng. Nhưng Đỗ Như Uyên trên lôi đài trước sau vẫn giữ điệu bộ ung dung tự tại ấy, giờ cho tay vào ống tay áo cũng lại điềm tĩnh thong thả như vậy, khiến đệ tử Thanh Sơn bỗng dâng lên một niềm hy vọng, tên mọt sách này, không phải chân nhân bất lộ tướng đấy chứ? Nói không chừng, hiệp đấu này sẽ có diễn biến ngoài dự liệu cũng nên.

Ngay Lạc Việt cũng có suy đoán như thế.

Bởi con rùa bò trên đầu Đỗ Như Uyên kia, điềm nhiên thảnh thơi là vậy. Nói không chừng...

Chiêu Nguyên cũng đang dán mắt vào con rùa, suy đoán liệu nó có giúp Đỗ Như Uyên không? Chiêu Nguyên linh cảm, con rùa kia vô cùng lợi hại.

Cùng lúc ấy, từ đệ tử chưởng môn trưởng lão các phái đến mấy vị giám quan ngồi trên bục cao cũng đều nhất tề ngưng thần liễm khí, nhìn về phía

https://thuviensach.vn

Đỗ Như Uyên. Nội tình Thanh Sơn phái mọi người đều ít nhiều nắm rõ. Nhưng tên đệ tử mới phong độ ngời ngời đang đứng giữa lôi đài kia, điềm tĩnh như thế, ung dung như thế, có thật chỉ là một đệ tử thông thường thôi không?

Lý Sưởng nheo mắt, mơ hồ cảm thấy một luồng bức khí ập đến, thời một mình cầm kiếm tiến vào động phỉ, bức khí cũng không nặng nề như lúc này. Lý Sưởng nhìn chằm chằm vào cánh tay đang cho vào ống tay áo của Đỗ Như Uyên. Cánh tay ấy từ từ rút ra một vật, vung lên. Trước ánh mắt tò mò của mọi người, Đỗ Như Uyên giơ lên một quyển sách bìa xanh mực, mỉm cười nói, "Trung Dung, Khổng thánh nhân trước tác, bản in khắc mới trong năm nay của Giang Nam thư cục, vì thường xuyên lật giở, đã cũ mất hai phần."

Biển người vây quanh lôi đài im phăng phắc, ánh mắt dồn về Đỗ Như Uyên càng thêm sắc lẹm. Lý Sưởng bất giác siết chặt thanh kiếm trong tay, trầm giọng nói, "Mời."

Đỗ Như Uyên tủm tỉm, "Sư huynh, mời xuất chiêu trước."

Bàn tay cầm kiếm của Lý Sưởng đẫm mồ hôi, dù sao cũng còn trẻ tuổi, hiểu biết nông cạn, không khỏi cảm thấy đối thủ trước mặt kia thâm sâu khó lường. Lý Sưởng nhấc kiếm, tập trung toàn bộ tinh thần đâm ra. Đỗ Như Uyên rú lên "úi chao" rồi tránh dạt sang bên, thân pháp lề mề chậm chạp, giống như một người hoàn toàn không hiểu gì về võ công.

Lý Sưởng cả kinh, để đề phòng trúng kế, vội vàng khựng thế kiếm, quét chếch sang bên, chém trúng ngay quyển sách trên tay Đỗ Như Uyên. "Phạch phạch..." những trang sách rách mượn làn gió nhẹ thi nhau bay lên, lượn vòng, ùa xuống mặt đất. Lý Sưởng cảm giác dưới kiếm trống không, như thể vừa rồi thanh kiếm ấy chỉ chém vào một quyển sách bình thường trên tay một người bình thường.

https://thuviensach.vn

Đỗ Như Uyên đau lòng lắc đầu, "Xem ra Trung Dung không đủ đỡ đòn rồi, đổi quyển khác thôi." Nói đoạn đút quyển sách rách trở vào ống tay áo, rồi lại như làm phép rút từ ngực áo ra một quyển sách, "Hàn Phi Tử. Chắc sẽ chống đỡ được sát khí."

Đệ tử Thanh Sơn bên ngoài, nãy ngờ Đỗ Như Uyên là cao nhân, giờ đều đã tỉnh mộng đẹp. Lạc Tấn làu bàu, "Đệ còn cứ tưởng gã lợi hại lắm, thì ra chỉ bày trò lộng thần giả quỷ."

Lạc Ngô nói, "Biết làm trò là tốt lắm rồi, ít nhất thua cũng không quá mất mặt, đùa nghịch với đám Thương Sơn ấy, cho bọn chúng biết thế nào là lo lắng một phen."

Các cử tọa khác, rõ ràng vẫn coi Đỗ Như Uyên là một cao nhân thâm tàng bất lộ, chưởng môn Thương Sơn kiếm phái còn trầm giọng quát, "Lý Sưởng, không được lơ là."

Lý Sưởng hít sâu một hơi, lại đâm kiếm ra. Đỗ Như Uyên nhảy sang một bên, vất vả tránh né, thanh kiếm của Lý Sưởng lại chỉ nhằm vào quyển sách trên tay gã, lưỡi kiếm cắt qua mặt sách, phạch phạch, những trang sách rách lại lần nữa bay tung.

"Hầy..." Đỗ Như Uyên thở dài, "Vị sư huynh này, ngay đến Hàn Phi Tử cũng không thể làm huynh lĩnh ngộ đạo lý thắng không ở cái dũng của kẻ thất phu, ta đành mời ra quyển này nữa vậy." Gã rút từ ống tay áo bên kia một quyển sách, trên bìa đề bốn chữ lớn: Tôn Tử binh pháp. Đúng lúc Đỗ Như Uyên rút sách, kiếm quang của Lý Sưởng lại quét qua, Đỗ Như Uyên ngửa người ra sau, vạt áo bị chém mất một mảng, ngã lăn lông lốc xuống nền đất. Chiêu Nguyên, Lạc Việt và Lâm Tinh đều sực hiểu, thì ra con rùa trên đầu Đỗ Như Uyên chỉ lo bảo vệ gã không mất mạng, còn những việc khác nó đều không màng. Vậy nên Đỗ Như Uyên mới bị đánh cho tả tơi không còn gì để nói như thế. Đỗ Như Uyên nhặt quyển Tôn Tử binh pháp rồi lồm cồm bò dậy, thấy Lý Sưởng lại giơ kiếm liền nói, "Hẵng khoan."

https://thuviensach.vn

Cánh tay Lý Sưởng tức thì khựng lại.

Đỗ Như Uyên phủi bụi trên người, "Vị sư huynh này, huynh quả thật quá lợi hại, loại người không hiểu võ công như tại hạ, trong tay dù có đến trăm quyển Tôn Tử binh pháp sợ rằng cũng không đỡ nổi mũi kiếm của huynh, hiệp này ta thua rồi, đa tạ sư huynh chỉ giáo."

Đám sư đệ của Lạc Việt bĩu môi, "Thật biết cách giả vờ, đến nhận thua mà cũng bày đặt cả mớ lý do."

Lý Sưởng vẫn đứng bất động tại chỗ, Đỗ Như Uyên chắp cánh tay bái chào, nhét Tôn Tử binh pháp trở vào trong áo, rồi bước khỏi lôi đài. Lý Sưởng nhìn theo bóng gã, đột nhiên gọi to, "Khoan đã."

Đỗ Như Uyên lộ vẻ ngạc nhiên, quay đầu lại, "Vị sư huynh này, tại hạ đã nhận thua rồi..."

Lý Sưởng cung kính cúi người, "Xin thiếu hiệp đây dạy bảo, nghiêm túc chỉ điểm cho tại hạ đôi chiêu."

Đỗ Như Uyên nói, "Tại hạ quả thật võ công một mánh cũng không tường, có thể sống sót hạ đài thế này đều nhờ mũi kiếm nương tình của sư huynh. Hiệp này, sư huynh thắng rồi."

Gã quay người tiếp tục rời khỏi lôi đài, Lý Sưởng đột nhiên quẳng thanh kiếm trong tay, quỳ sụp xuống đất, "Ta nhận thua, hiệp này, là ta thua."

Chiêu Nguyên, Lâm Tinh cùng toàn bộ đệ tử Thanh Sơn đều bàng hoàng.

Lạc Trịnh mở to đôi mắt sưng húp vì khóc, lắp bắp nói, "Cái... cái tên Lý Sưởng này có bệnh hay sao?"

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh nói, "Không phải gã tưởng mấy trò vờ vĩnh ngớ ngẩn là thật đấy chứ?"

Lạc Việt thương cảm nhìn Lý Sưởng, "Hình như đúng thế đấy..."

Tựa hồ để xác nhận lời nói của hắn, chưởng môn Thương Sơn kiếm phái đứng dậy khỏi ghế, quay về phía các giám quan, chắp tay nói, "Hiệp này, quả thật là tiểu đồ thua rồi."

Hạc Cơ Tử vội vàng đứng dậy, "Tăng chưởng môn hiểu nhầm rồi, đồ nhi của bần đạo mới nhập môn hôm trước, quả thật..."

Tăng chưởng môn giơ tay ngắt lời Hạc Cơ Tử, "Hạc Cơ huynh không cần giữ thể diện cho tại hạ. Thiếu hiệp đây đã giữ đủ thể diện cho tiểu đồ rồi, lần tỉ thí này, tiểu đồ thảm bại."

Lý Sưởng quỳ giữa lôi đài, nói lớn, "Nhưng đồ đệ có thể được thiếu hiệp đây chỉ điểm, đã hơn cả mười năm rèn luyện võ công rồi."

Đỗ Như Uyên đứng trên lôi đài, mặt dày vô sỉ cười nói, "Nói hay lắm, nói hay lắm."

Chiểu theo quy tắc, nếu hai hiệp đấu một thắng một bại, đệ tử thắng của hai bên sẽ đấu thêm một hiệp để phân định thắng thua.

Tịnh Duyên phương trượng hỏi, "A Di Đà Phật, nếu vậy Vương Song sư diệt vẫn muốn đấu thêm hiệp nữa với thiếu hiệp đây chứ?"

Vương Song lập tức nói, "Không dám, đệ tử cũng nhận thua."

Tăng chưởng môn thở dài, "Trận đấu này, Thương Sơn kiếm phái thua tâm phục khẩu phục." Đoạn quay sang nhìn Hạc Cơ Tử với ánh mắt ngưỡng mộ, "Hạc Cơ huynh, Thanh Sơn không hổ là danh môn đạo pháp, trong lòng bỉ phái, duy chỉ có hai chữ tôn kính mà thôi."

https://thuviensach.vn

Lý Sưởng nhặt lại bội kiếm, đứng dậy, cung kính nói với Đỗ Như Uyên, "Hiệp đấu hôm nay, đa tạ sư huynh chỉ giáo, để tại hạ hiểu ra đạo lý, võ học là tại tâm chứ không câu nệ hình thức. Không biết tại hạ có thể chọn ngày qua quý phái bái phỏng sư huynh, tiện xin sư huynh chỉ điểm bến mê không?"

Đỗ Như Uyên mỉm cười, "Khụ, ừm, đương nhiên huynh lĩnh ngộ được là tốt nhất rồi. Thiên mệnh gọi là tính, thuận theo bản tính gọi là đạo, tư đạo gọi là giáo. Đã là đạo thì không thể rời bỏ dù trong chốc lát. Còn đã rời bỏ, ắt không phải là đạo nữa rồi."

Lý Sưởng vội vàng nhẩm đọc theo trong miệng, rồi lại thầm nhẩm thêm mấy lần nữa, cuối cùng vái chào thật thấp, "Được lời chỉ bảo, khoan khoái trong lòng, đa tạ đa tạ." Mắt nhìn như dán vào Đỗ Như Uyên, biểu cảm ngập tràn ngưỡng mộ.

Dưới ánh nắng xuân, lôi đài lẽ ra phải ngùn ngụt chiến ý, bỗng dưng biến thành một bức họa dương liễu xuân phong. Tịnh Duyên phương trượng chắp tay nói, "A Di Đà phật, thiện tai thiện tai! Chúc mừng sư diệt cuối cùng cũng đắc ngộ cảnh giới thiền trong võ, đây chính là ý nghĩa vốn có của võ học. Người học võ, là để ngừng binh đao vậy."

Tiếng trống tùng tùng vang lên...

"Trận đấu thứ chín, binh Thanh Sơn thắng."

Con rùa trên đầu Đỗ Như Uyên dửng dưng cụp hờ mí mắt, "Phàm trần tục thế, quả thật nông cạn quá đi thôi..."

Chiêu Nguyên tròn mắt há mồm nhìn về phía lôi đài, nghi hoặc nhíu mày, "Vì sao? Kỳ lạ quá!"

Lâm Tinh lầm bầm, "Trời ạ, phàm nhân thật ngây thơ."

https://thuviensach.vn

Trên bãi đá bên cạnh lôi đài, chưởng môn Thanh Huyền cũng đang theo dõi tình hình, đứng bên cạnh lão là Lạc Lăng Chi cùng hai đệ tử khác, một trong hai người ấy cười nhạt nói, "Thương Sơn kiếm phái cũng chỉ thế mà thôi! Sư phụ, theo đồ nhi thấy tên đệ tử Thanh Sơn đó rõ ràng không hiểu võ công, đi giở trò lộng thần giả quỷ, hai đệ tử Thương Sơn kiếm phái trẻ người non dạ nhìn không ra thì thôi, nhưng đến Tăng chưởng môn cũng bị lừa là sao?"

Trọng Hoa Tử vân vê chóp râu, "Đồng Lam! Trải nghiệm giang hồ của Tăng chưởng môn còn nhiều hơn cả số gạo con từng ăn đấy, kẻ ban nãy có phải chỉ là thư sinh không biết võ công hay không, lẽ nào ông ta không nhìn ra? Vậy nên vi sư mới hay nói, con quá tự cao tự đại."

Đồng Lam nhíu mày, "Lẽ nào sư phụ cũng cho rằng, tay thư sinh đó thâm tàng bất lộ? Nhưng rõ ràng gã bị dồn ép tới mức ngã lăn lông lốc không có cả sức chống đỡ đấy thôi."

Trọng Hoa Tử nở nụ cười, quay sang Lạc Lăng Chi và đệ tử còn lại, "Các con nghĩ thế nào?"

Lạc Lăng Chi cụp mắt, "Đệ tử không dám phán đoán bừa."

Đệ tử còn lại đáp, "Kiếm pháp của Lý Sưởng rất khá, thư sinh kia tuy luống cuống chống đỡ nhưng không hề bị thương. Người không biết võ công, không thể làm được như vậy. Tay thư sinh này chúng con đã từng gặp, hôm đó gã ngất xỉu dưới chân núi, đại sư huynh vốn định cứu gã về, vừa lúc người Thanh Sơn cũng đi ngang qua, giành cứu, bọn họ đã thích giành, thì chúng con cũng nhường cho. Nói không chừng quả thật có lai lịch khác?" Gã nhìn theo Đỗ Như Uyên đã rời khỏi lôi đài, nhíu hai đầu mày, "Hay là, phải người đi điều tra xem sao."

https://thuviensach.vn

Đồng Lam tức thì hưởng ứng, "Chính thế chính thế, sư phụ, xin hãy phái đồ nhi và đại sư huynh đi điều tra ạ."

Đệ tử kia mỉm cười, "Đại sư huynh và nhị sư huynh còn phải trông coi các sư đệ khác thi đấu. Để con đi điều tra thì hơn."

Đồng Lam nói, "Không sao không sao, chuyện thi đấu có đại sư huynh là được rồi, việc này cứ để cho ta. Chuyện nhỏ thế này, sao có thể để tiểu vương..."

Đệ tử kia khẽ nhướng mày, Trọng Hoa Tử nheo mắt ném cho Đồng Lam một cái lườm. Đồng Lam lập tức cười nói, "Tệ thật tệ thật, là con lỡ lời." Rồi quay sang đệ tử kia chắp tay, cười càng tươi hơn, "Chuyện nhỏ này, không cần phiền đến Duy Thanh sư đệ, để ta đi là được rồi."

Duy Thanh nở nụ cười hờ hững, quay đầu nhìn ra chỗ đệ tử Thanh Sơn. Nơi thắt lưng gã, rua ngọc bội như ý bay bay trong gió nhẹ.

"Chớ có rối lên, hẵng quan sát xem đã." Trọng Hoa Tử vuốt râu him mắt trầm tư, "Nếu gã chỉ là một kẻ trẻ tuổi không rõ lai lịch, vì ơn cứu mạng mà tạm thời gia nhập Thanh Sơn thì tốt. Nhưng trên người gã lại ẩn hiện một luồng khí tức kỳ lạ, làm ta nhớ lại một truyền thuyết mà sư tôn từng kể, có liên quan đến bản phái."

Đức Trung Tử, người sáng lập ra Thanh Huyền bây giờ, có truyền lại một bí sự như sau. Cách đây rất nhiều năm, yêu ma quấy nhiễu trần thế, kinh động tam giới, Thiên đình cũng phải cử thiên sứ xuống trừ ma, nhưng cuối cùng, ma đầu lại bị một vị sư tổ Thanh Huyền đánh bại, lưu truyền truyền thuyết về Tiên Tung đài và Uông Hồ bạc trên Phụng Nhai. Truyền thuyết kể rằng, ma đầu bị đánh hồn bay phách lạc, sư tổ thì thăng thiên thành tiên. Nhưng theo như lời Đức Trung Tử thì con ma đó thật ra chưa hề bị diệt trừ, mà được phong bế trong một món pháp khí, chỉ có chưởng môn mỗi đời biết nơi cất giấu. Đức Trung Tử năm xưa phản lại sư môn, ngoài

https://thuviensach.vn

việc cướp đi lệnh bài, còn từng muốn cướp luôn món pháp khí ấy, nhưng tìm mãi vẫn không thấy, thành thử ôm tiếc hận suốt đời.

Trọng Hoa Tử nói, "Theo khẩu huấn của sư tổ, ai đoạt được món pháp khí, sẽ thu phục con ma ấy làm việc cho mình."

Duy Thanh và Đồng Lam đều im lặng trầm ngâm, Lạc Lăng Chi nói, "Chúng ta tu tập huyền pháp chính đạo, cần ma mà làm gì?"

Trọng Hoa Tử lắc đầu, "Lăng Chi, cái tật của con là quá thủ cựu. Cái gì là ma? Cái gì là đạo? Làm việc cho chúng ta, chính là hành đạo vị đạo, sao có thể gọi là ma được?"

Lạc Lăng Chi không nói gì nữa, Đồng Lam lên tiếng, "Sư phụ cho rằng Thanh Sơn đã động đến món pháp khí đó? Nếu thế cớ gì hiệp đấu đầu tiên họ phải thua thê thảm như vậy? Hơn nữa bao nhiêu năm nay Thanh Sơn vẫn chỉ co cụm chẳng đạt nổi thành tích gì, nếu thực sự muốn dùng pháp khí, sao phải đợi đến tận bây giờ?"

"Thanh Sơn sa sút đến nhường này, chắc hẳn món pháp khí kia mặt mũi thực sự ra sao đã sớm thất truyền, lẫn trong hàng đống đồ đạc khác không ai hay biết, cuối cùng vô tình được sử dụng..." Trọng Hoa Tử trầm ngâm hồi lâu, đoạn nói tiếp, "Tóm lại, tay thư sinh kia có gì đó rất cổ quái, cả thiếu niên đeo vòng vàng và thiếu nữ kia trông cũng không hề tầm thường chút nào."

Duy Thanh hỏi, "Sư phụ, nếu như đoạt lấy pháp khí, thu phục được con ma kia, thì sẽ thế nào?"

Trọng Hoa Tử chậm rãi nói, "Một tay lật trời, một tay lấp đất."

Duy Thanh và Đồng Lam đều biến sắc mặt. Duy Thanh tư lự chắp tay sau lưng, mắt lóe sáng. Chỉ Lạc Lăng Chi vẫn điềm nhiên đứng im, ánh

https://thuviensach.vn

nhìn nửa vô tình nửa cố ý hướng về phía Thanh Sơn phái, tay áo lật phật trong gió nhẹ.

Lúc này, tâm trạng thầy trò Thanh Sơn rất phức tạp.

Đỗ Như Uyên đứng giữa đám đệ tử, mỉm cười khiêm tốn, chờ đợi được tung hô. Lạc Việt và các sư đệ mắt tròn mắt dẹt nhìn gã, không biết nên khen thế nào cho phải. Đỗ Như Uyên đợi mãi vẫn không thấy ai bày tỏ gì, bèn tự mình lên tiếng, "Trận đấu này, thắng được quả thật là may mắn, công lao thuộc về giáo huấn của thánh nhân, lại thêm Lý, Vương hai vị sư huynh đều có ngộ tính, cảm hóa được, cuối cùng..."

Lạc Việt nhào nặn nung nấu mãi, cuối cùng cũng nghĩ ra một câu ca ngợi, bèn chặn ngay lời gã, "Thập tam sư đệ, có đệ gia nhập Thanh Sơn đúng là cái phúc của phái chúng ta."

Đỗ Như Uyên cười tít mắt, "Đại sư huynh quá khen." Đám sư đệ còn lại cũng phụ họa theo Lạc Việt.

"Đúng thế đúng thế, thập tam sư đệ thật xuất chúng."

"Đại sư huynh chỉ được cái nói thay tiếng lòng chúng đệ."

"Trận này vất vả cho thập tam sư đệ quá."

...

Đỗ Như Uyên tủm tỉm nhận hết những lời khen này.

Lạc Việt vỗ vai Đỗ Như Uyên, "Tiếp tục tiến lên."

Đỗ Như Uyên lại cười tít, "Nói hay, nói hay lắm."

https://thuviensach.vn

Lạc Ngô kéo Lạc Việt sang một bên, hạ giọng, "Đại sư huynh, theo đệ thấy, trò này nhiều nhất chỉ diễn được một lần, lần sau chưa chắc đã dùng được đâu.

Huynh bảo gã tiếp tục tiến lên, đến lúc đó lộ vở thì biết làm sao?"

Lạc Việt nói, "Xã giao thôi mà. Lần sau cũng chẳng đến lượt gã vào đấu.

Dẫu sao chúng ta thắng được trận này, quả thật đều là công của gã."

Lạc Ngô lầm bầm, "Đệ giờ còn chẳng dám gặp Thương Sơn kiếm phái nữa, cứ nhìn bọn họ là đệ thấy chột dạ."

Lạc Việt ngậm ngùi, "Thật ra ta cũng chột dạ. Nhưng bọn họ cứ muốn nhận thua thì chúng ta biết làm sao, phải không nào? Đều do bất đắc dĩ cả thôi." Hắn đưa tay chỉ, "Đệ nhìn kia kìa."

Lạc Ngô quay đầu lại, chỉ thấy Lý Sưởng đứng cách đó vài trượng, vẫn đang nhìn chằm chằm vào Đỗ Như Uyên, ánh mắt đầy nhiệt thành ngưỡng mộ. Lạc Ngô câm lặng quay về phía chân trời xa xăm.

Đỗ Như Uyên cuối cùng cũng thỏa mãn trước những lời tán dương, phẩy ống tay áo, đủng đỉnh đi tới một gốc cây, lại móc một quyển sách ra giở đọc, thái độ điềm nhiên ung dung, tựa hồ không hề biết đến những ánh mắt tò mò đang từ bốn phương tám hướng đổ dồn về phía mình. Lạc Việt thì thào dặn các sư đệ, "Cứ để gã ở đây làm cao nhân, chúng ta cần làm gì cứ lo mà làm."

Mọi người tản đi hết, Lâm Tinh mới kéo tay áo Chiêu Nguyên, mắt vẫn không rời Lạc Việt, "Ngươi xem ngươi xem, Lạc Việt hắn đúng là, từng cử chỉ hành động lời nói đều mang khí chất hơn người."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên đã quá quen với kiểu nhìn ngang nhìn dọc càng nhìn càng thấy Lạc Việt thuận mắt của Lâm Tinh, nên chỉ gật đầu qua loa, "ừm" một tiếng, rồi lại âm thầm quan sát xung quanh, tìm kiếm bóng hình Lạc Lăng Chi và đệ tử Thanh Huyền.

Lạc Việt đi tìm sư phụ và các sư thúc bàn bạc về trận quyền cước sắp tới, Lâm Tinh đương nhiên bám theo ngay. Lạc Việt quay lại nhìn Chiêu Nguyên, "Đệ có muốn đi cùng không?"

Chiêu Nguyên lắc đầu, nó muốn đi xem Lạc Lăng Chi. Lạc Việt nhìn qua là hiểu, nhe răng cười rồi cùng Lâm Tinh rời đi. Chiêu Nguyên một mình lách qua đám đông, từ từ tiếp cận Thanh Huyền phái. Đệ tử Thanh Huyền tập trung ở một góc bãi đá, Lạc Lăng Chi rõ ràng cũng mặc đồng phục như những đồ đệ khác, nhưng không hiểu sao trông vẫn nổi bật lạ thường. Chiêu Nguyên đứng trong một góc khuất tự cho là kín đáo, thận trọng quan sát mục tiêu. Một đệ tử Thanh Huyền nói với Lạc Lăng Chi, "Đại sư huynh, tên tiểu đệ tử đeo vòng vàng của Thanh Sơn cứ rình mò chúng ta, có phải định do thám gì không?"

Lạc Lăng Chi nghe vậy liền quay lại, nhìn về phía Chiêu Nguyên. Chiêu Nguyên lập tức rụt người ra sau, cúi gằm mặt. Đệ tử kia nói, "Đúng là thế rồi, cứ lén lén lút lút."

Một đệ tử khác lên tiếng, "Đệ thấy tên này mặt mũi ngờ nghệch lắm, không giống có ý đồ, mà như ngưỡng mộ Thanh Huyền thì đúng hơn, liệu có phải định kiếm cơ hội nương nhờ phái ta không?"

Chiêu Nguyên lại ló đầu nhìn về phía Thanh Huyền, đúng lúc Lạc Lăng Chi bước ra khỏi đám đông, tiến thẳng lại chỗ nó. Nó siết chặt nắm tay, cố đè bẹp ý định chạy trốn, đứng nguyên tại chỗ, nhìn Lạc Lăng Chi càng lúc càng tới gần, cho đến khi đứng ngay trước mặt.

https://thuviensach.vn

Thì ra Lạc Lăng Chi đến tìm nó thật. Chiêu Nguyên nhất thời không biết nên nói gì, chỉ đành căng thẳng rặn ra một nụ cười. Lạc Lăng Chi cũng mỉm cười, "Đệ là đệ tử Thanh Sơn?"

Chiêu Nguyên gật đầu, "Huynh là Lạc Lăng Chi." Mặt đối mặt thế này, Chiêu Nguyên cảm thấy luống khí tức trên người Lạc Lăng Chi làm nó rất dễ chịu, rất thanh khiết, hệt như dòng nước trong lành.

Lạc Lăng Chi mỉm cười, "Đúng, ta là Lạc Lăng Chi."

Chiêu Nguyên nhìn y, "Tôi là Chiêu Nguyên."

Ánh mắt Lạc Lăng Chi nhìn nó rất ôn hòa, "Đệ không mặc đồng phục Thanh Sơn, chưa chính thức nhập môn phải không?"

Chiêu Nguyên lại gật đầu, nó dần dần thả lỏng bản thân, không căng thẳng nữa, "Vâng, tôi là đệ tử ghi danh, chỉ đi theo xem cho vui chứ không tham gia thi đấu. Tôi nghe nói Thanh Huyền phái rất lợi hại nên tò mò tới đây xem thử, không có ý gì khác." Hai mắt nó lấp lánh nhìn Lạc Lăng Chi, "Tôi thấy huynh rất lợi hại."

Lạc Lăng Chi khẽ bật cười, dịu giọng nói, "Đại sư huynh Lạc Việt của đệ cũng rất lợi hại."

Chiêu Nguyên cảm thấy mấy kinh nghiệm tâng bốc học từ Lâm Tinh rất hữu dụng. Nó muốn nói, tôi thấy huynh còn lợi hại hơn huynh ấy, nhưng nói vậy thì quá có lỗi với Lạc Việt, cân nhắc một hồi, bèn sửa thành, "Vâng, tôi thấy hai huynh lợi hại theo hai kiểu khác nhau."

Lạc Lăng Chi lại bật cười, Chiêu Nguyên còn muốn kiếm chuyện cà kê tiếp, thì đã nghe Lạc Lăng Chi nói, "Chiêu Nguyên sư đệ ta còn bận việc, cáo từ nhé!

Nếu có việc gì cần giúp, đệ có thể đến Thanh Huyền tìm ta."

https://thuviensach.vn

Lạc Lăng Chi nói có thể tới tìm y, Chiêu Nguyên như mở cờ trong bụng, vội gật đầu nhận lời, "Được, đa tạ... sư huynh." Gọi Lạc Lăng Chi một tiếng sư huynh, làm nó thấy đôi bên lại quen thân hơn một bậc, nhìn theo bóng Lạc Lăng Chi xa dần, niềm vui trong nó như muốn tràn cả ra ngoài.

Lạc Lăng Chi đã trở lại giữa đám đệ tử Thanh Huyền, Chiêu Nguyên cảm thấy còn tiếp tục đứng nhìn trộm cũng không hay cho lắm, bèn quay đi, định về chỗ Thanh Sơn đợi Lạc Việt. Nó đang chậm rãi thả bộ ven đường, bỗng có vật gì gõ gõ vào vai trái nó, "Tiểu huynh đệ này..." Chiêu Nguyên ngỡ ngàng ngoái đầu lại, sau lưng nó là một người chừng hai ba mươi tuổi, mình vận áo gấm xanh thẫm, tay cầm quạt, vạt áo và ống tay đều viền hoa văn màu nâu. Thứ vừa gõ lên vai nó chắc là cây quạt này. Người nọ khách khí nói với Chiêu Nguyên, "Tiểu huynh đệ, ta đến đây xem Luận võ Đại hội, đệ có biết Thanh Huyền phái ở đâu không?"

Chiêu Nguyên chỉ tay, "Ở kia, mấy người mặc áo xanh, sau lưng có hình bát quái mây trôi chính là Thanh Huyền phái."

Người nọ nhìn theo hướng Chiêu Nguyên chỉ, sực nhận ra, "Ồ, đa tạ đa tạ."

Chiêu Nguyên không dám nhiều lời trước người lạ phàm trần, bèn đáp lại một câu "Không có gì" rồi toan bỏ đi. Nhưng người lạ vẫn tiếp tục chèo kéo, "Vậy, xin hỏi tiểu huynh đệ là người môn phái nào?"

Chiêu Nguyên đáp, "Tôi thuộc Thanh Sơn."

Người lạ nhướng một bên mày, "Thanh Sơn? Giữa Thanh Sơn và Thanh Huyền hình như có chút nguồn gốc, phải thế không?"

Chiêu Nguyên chỉ "ừm" một tiếng không nói gì thêm, nhưng người lạ vẫn không chịu thôi, "Ta nhìn huynh đệ rất quen, giống một người bạn cũ lâu năm không gặp, chẳng hay tiểu huynh đệ quý tính là gì?"

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên cảnh giác nhìn người lạ. Người đó chìa quạt ra, chạm vào chiếc vòng trên cổ Chiêu Nguyên, nó vội đưa tay giữ chặt chiếc vòng, lùi lại một bước. Người lạ gõ quạt vào lòng bàn tay, "Món đồ này lộng lẫy vui tươi, là điềm tốt lành, điềm cát tường." Và nheo mắt lại, "Hình như ta đã nhìn thấy ở đâu rồi thì phải..."

Vảy rồng khắp mình Chiêu Nguyên dựng lên cảnh giác, từ người lạ toát ra một luồng khí tức rất đặc biệt, đây không phải là người phàm trần, nó nhận ra rồ i .

Một bàn tay chụp lấy cánh tay Chiêu Nguyên, tiếp đó, nó bị kéo ra sau, một bóng người chắn ngay trước mặt. Lâm Tinh đẩy Chiêu Nguyên ra sau mình, quắc mắt nhìn người lạ, "Thương Huyền, sao ngươi hù dọa đệ đệ của ta?"

Thương Huyền uể oải cười, "Lâm Tinh công chúa, ta nhớ lần trước gặp nhau trên Côn Luân, cô vẫn còn là một đứa trẻ, không ngờ thoắt cái đã duyên dáng yêu kiều thế này rồi. Đúng là thời gian trôi nhanh như tên bắn, năm tháng khó lường."

Người này quen biết Lâm Tinh? Đích thị không phải người phàm trần rồi, y là ai được nhỉ? Lòng tự tôn của một con rồng trào lên trong Chiêu Nguyên, nó không muốn bản thân tiếp tục vô dụng trốn sau lưng Lâm Tinh thế này, bèn vòng lên đứng cạnh cô, mặt vô cảm nhìn Thương Huyền.

Lâm Tinh xẵng giọng, "Khỏi cần móc nối giao tình. Ngươi định giở trò gì ta đây không thèm quan tâm, nhưng nhớ là nước sông chớ có phạm nước giếng."

Thương Huyền đủng đỉnh phe phẩy quạt, "Lâm Tinh công chúa, ta không hề có ác ý, chỉ là trông thấy lệnh đệ bỗng hoài nhớ cố nhân, nhân tiện hỏi đường thì bắt chuyện làm quen thôi mà. Xét theo vai vế, cô còn phải gọi

https://thuviensach.vn

ta một tiếng thúc phụ nữa đấy, nói chuyện với bậc trưởng bối sao có thể vô lễ như thế?"

Trưởng bối? Lẽ nào Thương Huyền này cũng là kỳ lân?

Lâm Tinh phì cười, "Trưởng bối? Xin lỗi nhé, trưởng bối đồng tộc với ta đã nhiều không đếm xuể rồi, quả thật không nhớ ra còn có con rùa nào là bà con họ hàng. Muốn nhận người thân thì mời ngươi lên cái lầu đằng kia, có một con chim lông đỏ chưa biết chừng sẽ chịu nhận ngươi là họ hàng đấy, các ngươi một xanh một đỏ, hợp quá còn gì. Nhân tiện ngươi có thể nhắn luôn với y, trong Luận võ Đại hội này có người ta chọn, xem y có gan giở trò gì."

Thương Huyền lắc đầu, "Bọn trẻ bây giờ đều tính khí nóng nảy, miệng lưỡi tráo trở như nhau, ha ha, Lâm Tinh công chúa không cần phải lo, chuyện trong bản tộc đã bao năm nay ta còn chưa từng đoái hoài, chứ đừng nói đến mấy chuyện đâu đâu, chỉ là rảnh rỗi đi dạo đó đây, xem trò vui mà thôi. Thời nay tìm người không dễ đâu, phàm chuyện gì cũng nên cẩn thận là hơn."

Rùa... Lẽ nào, Thương Huyền chính là huyền quy hộ mạch? Vậy con rùa trên đầu Đỗ Như Uyên thì là gì? Chiêu Nguyên nghi hoặc quan sát Thương Huyền. Lâm Tinh đứng bên cạnh nó "hừ" một tiếng, "Đa tạ quan tâm, bản thân ta tự biết lo liệu, không khiến ngươi nhọc lòng."

Thương Huyền lại nở nụ cười, sau lưng y bỗng có tiếng gọi, "Huyền quân."

Một tiểu đồng áo đỏ như vừa trôi ra từ trong không khí, từ sau lưng Thương Huyền vòng lên, cung kính cúi đầu nói, "Huyền quân, chủ nhân lệnh cho tiểu nhân đến đón người, trà mới đã chuẩn bị xong, chủ nhân đang ở trên lầu đợi Huyền quân." Tiểu đồng nói giọng non nớt, cư xử như thể ở

https://thuviensach.vn

đây chỉ có mình Thương Huyền, còn Lâm Tinh và Chiêu Nguyên đều không tồn tại.

Thương Huyền nói, "Quay về chuyển lời cho chủ nhân nhà ngươi, lát ta sẽ tới."

"Dạ." Tiểu đồng lại vòng ra sau, thoắt cái đã không thấy đâu nữa.

Giữa nơi người qua kẻ lại thế này, hành xử như vậy liệu có gây kinh động quá không? Chiêu Nguyên bất giác nhìn quanh, Thương Huyền trấn an, "Không việc gì, người phàm không nhìn thấy nó đâu." Y khép quạt lại, "Bên kia đã có lời mời, ta xin cáo từ vậy. Sau này còn dịp gặp lại."

Lâm Tinh vẫy tay, ngọt ngào nói, "Đi mạnh giỏi, không tiễn..."

Thương Huyền nghiêng đầu, khóe miệng nhếch cười, "Đúng rồi, Lâm Tinh công chúa, lệnh đệ phải ngủ trong băng một nghìn năm cơ mà, sao giờ đã ra thế này?"

Lâm Tinh chớp mắt, "Ngủ chán quá thì ra ngoài dạo chơi đôi chút, không được chắc?"

Nụ cười nơi khóe miệng Thương Huyền lan sang cả khóe mắt, y lại nhìn sang Chiêu Nguyên, "Cảnh vật trần gian không tệ, chịu khó dạo chơi nhé."

Chiêu Nguyên chằm chằm nhìn theo cho đến khi cái bóng đủng đỉnh rời đi hẳn, lo lắng hỏi, "Có phải y đã nhận ra tôi rồi không?"

Lâm Tinh xua tay, "Yên tâm đi, rùa là giống chuyên thích làm vành làm vẻ, đây là bệnh chung của cả tộc bọn chúng rồi, y chỉ đang thăm dò ngươi đấy thôi."

Chiêu Nguyên gãi đầu, "Ừm, nhưng phụng hoàng chắc đã biết chúng ta ở đây, sao vẫn..." Tuy chưa chắc đã nhận ra nó là rồng, nhưng biết có kỳ lân

https://thuviensach.vn

ở đây thể nào chẳng phòng bị ít nhiều. Quan hệ giữa phụng hoàng và kỳ lân xem chừng cũng không được tốt đẹp gì cho lắm.

Lâm Tinh nói, "Ờ, biết thì nhất định là biết rồi, nhưng không dám động đến chúng ta đâu. Kẻ hôm nay đến đây chỉ là một con tiểu phụng hoàng, không phải Phụng quân. Đúng rồi, ta phải dạy ngươi một thường thức, phụng hoàng bình thường đúng là có màu đỏ, nhưng đẳng cấp càng cao thì bộ dạng càng lòe loẹt, nghe nói Phụng quân là một con phụng hoàng lòe loẹt đến mức không thể lòe loẹt hơn."

Lâm Tinh sẵn sàng giải thích cặn kẽ không màng phiền phức làm Chiêu Nguyên rất cảm động, ban nãy cô vội chạy tới nhất định cũng là để giúp nó, Lâm Tinh ngoài miệng tuy cay nghiệt, nhưng thực sự đã giúp nó rất nhiều.

Chiêu Nguyên cảm kích nói, "Đa tạ tỉ."

Lâm Tinh cười hì hì, "Không cần phải khách sáo với ta như vậy, về sau chúng ta còn là đồng minh mà, ngươi nhất định phải bảo hoàng đế của ngươi chiếu cố Lạc Việt nhiều nhiều đấy."

Chiêu Nguyên gật mạnh đầu. Lâm Tinh mặt mày rạng rỡ, kéo tay áo nó cùng quay về chỗ Thanh Sơn, tiếng trống trên lôi đài vang lên, lại một trận đấu nữa kết thúc, một trận khác sắp sửa bắt đầu.

Trận đấu quyền cước của Thanh Sơn đến mai mới diễn ra, đám đệ tử túm năm tụm ba đứng lẫn với đám đông xem náo nhiệt. Chỉ một mình Lạc Việt ngồi ở bãi cỏ gần đó, cau mày tập trung dùng cành cây viết vạch trên mặt đất. Lâm Tinh kéo Chiêu Nguyên từ đằng sau rón rén bước tới, bất ngờ đập bộp vào vai hắn, cười khì khì xáp lại, "Ngươi đang vẽ gì thế?"

Lạc Việt xoa cằm đáp, "Vẽ sơ đồ chiến thuật. Nghĩ xem mấy trận tiếp theo nên sắp xếp thế nào mới thắng được."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên ngồi xuống bên cạnh hắn, "Nhưng người tham gia các trận đều do phía đối phương rút thăm quyết định, huynh làm sao sắp xếp được?"

Lạc Việt đưa tay gãi gáy, "Hầy, chính vì là như thế, nên mới phải tính toán mọi khả năng có thể xảy ra."

Chiêu Nguyên đến gần hơn để xem hắn vẽ, Lâm Tinh cũng ngồi xuống bên cạnh, "Tiếc là ở đây có con phụng hoàng, giờ lại thêm một con rùa nữa, nên ta không tiện động tay động chân. Giá không có nhiều trở ngại như vậy, ngươi cứ việc nói ra danh sách người ngươi muốn tham gia từng trận, ta nhất định có thể khiến kết quả theo đúng ý ngươi."

Lạc Việt vừa vẽ vừa phản đối, "Thế khác nào gian lận, không phải hành động của đại trượng phu."

Lâm Tinh tán thưởng, "Chuyện gì cũng quang minh lỗi lạc, ta thích ngươi chính ở điểm này đấy."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên khẽ rùng mình. Lạc Việt đằng hắng một tiếng, quay sang nói với nó, "Phải rồi, vừa nãy ta nhìn thấy đệ nói chuyện với Lạc Lăng Chi. Ta cần nhắc đệ, ở đây có rất nhiều nhân vật lợi hại, đệ nhất định phải thận trọng giấu mình, chớ gây sự chú ý, đợi khi ta giúp đệ giải quyết chuyện kia, đệ xác nhận xong xuôi rồi nghĩ cách hành động cũng chưa muộn. Làm việc lớn, dứt khoát phải biết chờ đợi."

Chiêu Nguyên đáp vâng. Lâm Tinh nhìn nó, rồi lại nhìn Lạc Việt, cặp mắt xinh đẹp chớp chớp.

Đến khi trời sắp tối, vòng đấu binh khí mới kết thúc.

Trên sườn núi Phụng Nhai có các phòng ốc được xây riêng cho Luận võ Đại hội, chia làm từng tiểu viện, trong thời gian diễn ra đại hội, các phái đều phải ở tại đây. Mỗi môn phái được cấp một tiểu viện, trong viện có đầy đủ giếng nước, nhà ăn buồng tắm, tự nhóm lửa thổi cơm cũng được, mà đến chỗ bán đồ ăn mở ra chuyên phục vụ đại hội cũng được.

Thanh Sơn neo người, nhận phải một tiểu viện nhỏ nhất lụp xụp nhất trong xó xỉnh hẻo lánh. Tổng cộng chỉ có ba chái nhà, mấy huynh đệ Lạc Việt rúc vào gian lớn nhất, trải chiếu ngủ chung. Hạc Cơ Tử, Tùng Tuế Tử, Ẩn Vân Tử, Trúc Thanh Tử ở cùng một gian, còn lại gian nhỏ nhất dành cho một mình Lâm Tinh.

Chiêu Nguyên theo Lạc Việt chạy trước chạy sau, giúp trải chiếu xếp chăn gối. Lạc Việt đi giúp nhị sư thúc Tùng Tuế Tử dựng lán làm nhà bếp giữa sân, Chiêu Nguyên cũng theo sau hắn. Lạc Việt lau bếp lau nồi, nó liền chạy đi chạy lại xách nước giặt giẻ. Lạc Việt chẻ củi, chẻ xong đến đâu nó bèn lập tức đến gom củi ôm vào lòng, mang đi chất xếp gọn gàng một bên. Lạc Việt cảm thấy rất kỳ lạ, vác rìu nhìn nó ngồi xổm dưới góc tường tỉ mẩn xếp củi. Chiêu Nguyên ngờ ngợ trong bụng, quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt Lạc Việt thì đưa tay áo quệt trán, cười hì hì. Lạc Việt cau mày hỏi, "Đệ... có chuyện gì muốn nhờ cậy ta phải không?"

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên túm tay vào ống tay áo, "Tôi, tôi không muốn gây phiền hà cho các huynh."

Lạc Việt lắc đầu, "Không đúng, thái độ siêng năng của đệ có chút kỳ lạ, đừng hòng che được cặp mắt tinh tường của Lạc đại hiệp ta."

Chiêu Nguyên do dự đứng dậy, xích lại bên cạnh hắn, hai mắt lấp lánh thẽ thọt, "Tôi, tối nay tôi có thể lên hồ nước trên đỉnh núi ngâm mình không? Chỉ ngâm một chút xíu thôi..." Đã lâu lắm rồi nó chưa được ngâm mình dưới nước, toàn thân ngứa ngáy phát điên.

Lạc Việt nhướng mày, "Đệ muốn ta coi chừng giúp đệ?"

Chiêu Nguyên lại cười khì khì nhe cả hàm răng. Lạc Việt nghiêm nét mặt, "Đừng có mơ."

Nụ cười trên mặt Chiêu Nguyên dần dần tan biến, thay vào đó là dáng vẻ bối rối tủi thân. Lạc Việt liếc xéo nó, hạ giọng xuống mức thấp nhất, "Khỏi phải bày cái mặt đưa đám ấy, không được là không được. Nghĩ xem đệ là ai, nhỡ may bị người ta trông thấy thì làm thế nào?"

Chiêu Nguyên cúi đầu, "Xin lỗi."

Lạc Việt tiếp tục chẻ củi, Chiêu Nguyên tiếp tục nhặt củi. Lạc Việt trông bộ dạng ủ rũ của nó cũng có chút không đành lòng, nhưng chỉ đành coi như không thấy. Chẻ xong củi, Lạc Việt sai hai sư đệ đi nhóm lửa, từ trong nhà bếp chui ra vẫn thấy Chiêu Nguyên ngồi trên đống củi trong góc tường, cúi đầu nhìn ngón giữa bàn tay phải.

"Sao thế?" Lạc Việt sải dài bước đến, tóm lấy tay Chiêu Nguyên đưa lên xem, "Bị dằm đâm vào tay hả? Đệ làm sao cũng không nói một tiếng. Đi, ta giúp đệ khều ra."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên theo Lạc Việt vào phòng ngủ, ngồi xuống nền nhà đã trải xong chăn đệm, Lạc Việt nhấc cái túi da cả ngày vẫn mang theo bên người lục tìm một hồi, lấy ra một cái hộp nhỏ. "Đưa tay phải ra đây." Lạc Việt ngồi xuống cạnh nó, mở hộp rút một cây kim cắm trong cuộn vải, thở dài nói, "Hầy, thường ngày ta chẳng khác nào dưỡng phụ của các sư đệ, chuyện gì cũng đến tay, ngay hộp kim chỉ cũng phải mang theo bên người, thực là tổn hại đến hình tượng đại hiệp tương lai." Hắn nắm lấy bàn tay phải Chiêu Nguyên, giơ ra ánh sáng bên cửa sổ, tỉ mỉ quan sát chỗ sưng đỏ bị dằm gỗ cắm vào, đầu ngón tay ép chặt hai bên chỗ sưng cho lôi lên, rồi dùng mũi kim khều nhẹ ngoài da, gảy cái dằm ra, "Đau thì phải nói đấy."

Chiêu Nguyên "ừm" một tiếng, "Không đau."

Khều xong dằm gỗ, Lạc Việt cắm lại cây kim vào cuộn vải trong hộp, ngẫm nghĩ một hồi lại lấy ra, quay sang bảo Đỗ Như Uyên bấy giờ đang ngồi đọc sách bên cửa sổ gần đấy, "Đúng rồi, thập tam sư đệ, trận đấu hôm nay áo đệ bị rách thì phải, đệ có tự vá được không? Vá được thì ta có kim đây, còn không thì cởi ra ta vá cho."

Đỗ Như Uyên đặt sách xuống, nhìn Lạc Việt, nét mặt có vẻ phức tạp, "Đại sư huynh, câu này tự miệng huynh nói ra, nghe có chút kỳ quặc."

Lạc Việt nói, "Kỳ quặc gì đâu, môn hạ đệ tử Thanh Sơn chúng ta, ai mà chẳng biết dùng kim chỉ. Nếu không quan áo rách phải làm sao, cứ để tả tơi ra à? Làm gì có chuyện nhiều tiền để hễ rách là đi mua mới được?"

Đỗ Như Uyên gục gặc đầu, "Có lý." Con rùa trên đầu gã cũng gật gù theo.

Lạc Việt chìa hộp kim chỉ về phía Đỗ Như Uyên, "Cần không?"

Đỗ Như Uyên cởi áo khoác ngoài, cười híp mắt đưa tới trước mặt Lạc Việt, "Đại sư huynh, phiền huynh rồi."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt thở dài, nhận lấy tấm áo khoác của Đỗ Như Uyên, Chiêu Nguyên ngồi xuống bên cạnh xem hắn thành thục xâu kim luồn chỉ, bất giác nghiêm túc nói, "Mai sau huynh nhất định sẽ là đại anh hùng."

Lạc Việt cắn đầu chỉ liếc nhìn nó, "Có phải vẫn chưa thôi hy vọng, muốn ta giúp đệ chuyện kia chứ gì?"

Chiêu Nguyên lắc đầu, nghiêm túc nhắc lại, "Tôi thật lòng đấy."

Đỗ Như Uyên cuộn tròn quyển sách, "Đệ cũng nghĩ vậy đấy."

Lạc Việt nhét hộp kim chỉ vào lại túi da, vứt trả tấm áo đã vá xong cho Đỗ Như Uyên, "Thành hay bại còn chưa chắc, nhưng mấy đệ xem như cũng có kiến giải đấy, khì khì." Nói rồi hắn vênh mặt sải bước ra khỏi phòng, đi tới nhà bếp.

Đến giờ thắp đèn, bữa tối cũng được chuẩn bị xong. Lạc Việt bưng bát cơm đếm số người, đếm đi đếm lại vẫn thiếu một người. Lạc Ngô nói, "Đại sư huynh, huynh không cần phải đếm nữa đâu, nhìn cái là ra ngay, Lâm Tinh cô nương không có đây."

Lạc Tần vừa húp mì vừa nói, "Từ lúc nhá nhem chia xong phòng đã không thấy cô ấy đâu rồi, trong phòng cũng không có."

Lạc Việt suy đoán, ngay con rồng ngốc Chiêu Nguyên còn muốn đi ngâm mình trong nước, chưa biết chừng kỳ lân cô nương cũng bản tính bộc phát, chạy vào núi tận hưởng phong cảnh sơn dã rồi, nên không hỏi han gì nữa.

Chiêu Nguyên bê bát cơm ngồi trong góc, nó không biết dùng đũa ăn mì, vụng về nắm chặt đôi đũa và mì vào miệng húp xì xụp. Nó sợ mất mặt, không dám húp quá to, gần như vục hẳn đầu vào bát mì. Lạc Việt liếc thấy bộ dạng nó như vậy, không kìm nổi phát rầu thay Lạc Lăng Chi, bất giác

https://thuviensach.vn

cảm thấy mình bị Lâm Tinh bám lấy, thật ra vẫn còn tốt số hơn Lạc Lăng Chi nhiều.

Chưởng môn trưởng lão các môn phái thi nhau qua lại thù tạc chào hỏi, tiểu viện bên cạnh và đối diện không ngớt tiếng người ra kẻ vào, người đi ngang cổng tiểu viện Thanh Sơn cúng nườm nượp, nhưng không một ai bước vào thăm hỏi họ. Bọn đệ tử nhỏ tuổi như đám Lạc Trịnh đều thắc mắc, "Chúng ta không cần đi chào hỏi các phái khác sao ạ?"

"Không cần." Hạc Cơ Tử đáp.

Sau bữa tối, đệ tử Thanh Sơn thay phiên nhau ra giếng gánh nước, trong lán tre sau nhà bếp có thùng và chậu gỗ để tắm rửa. Lạc Việt cùng đám sư đệ gánh nước, mời sư phụ và các sư thúc đi tắm trước, sau đó mới lần lượt xếp hàng giội nước.

Lạc Việt nói với Chiêu Nguyên, "Này, đệ và ta đợi sau cùng hẵng tắm." Chiêu Nguyên gật đầu.

Đến khi các sư đệ đã tắm rửa xong hết, ai nấy đều chui vào chăn nằm, Lạc Việt mới vẫy tay làm hiệu cho Chiêu Nguyên cùng hắn ra ngoài. Đến bên lán tre, Lạc Việt nói, "Đệ vào trong đợi ta một lúc." Đoạn xách thùng đi ra giếng. Chiêu Nguyên ngơ ngác nhìn Lạc Việt đổ từng thùng nước vào chậu gỗ lớn. Chừng đã đầy chậu, Lạc Việt mới đặt thùng xuống, chỉ tay vào chậu gỗ, "Vào đó ngâm mình đi, ta trông cho."

Chiêu Nguyên bối rối chớp mắt. Lạc Việt không tỏ thái độ gì chỉ nói, "Chẳng phải đệ muốn ngâm nước đấy ư? Ra hồ nhất định là không được, sẽ bị trông thấy mất. Ở đây khá an toàn, những người khác đều ngủ cả rồi, ta sẽ ở ngoài lán canh chừng cho, dù đệ có hóa thành rồng cũng chẳng dài nổi một thước, nước trong chậu này là đủ đệ ngâm mình rồi, tàm tạm vậy đi."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên vẫn đứng đờ người, Lạc Việt cau mày giục, "Còn đứng đấy làm gì? Chưa biết chừng lát nữa lại có ai thức dậy đấy, mau lên!"

Chiêu Nguyên bấy giờ mới "ừm" một tiếng, nhoẻn cười bước đến bên chậu.

Một luồng sáng vàng nhạt lóe lên lan rộng trên mặt đất, rồi một con rồng tròn lăn dài hơn nửa thước nhảy tõm vào trong chậu.

Chiêu Nguyên bơi vòng vòng mấy lượt, Lạc Việt đứng cạnh lán nghe tiếng nước bì bõm, không khỏi muốn mỉm cười. Lúc sau, tiếng nước im bặt, Chiêu Nguyên đung đưa ngâm mình trong chậu, bóng rồng trôi nổi trên mặt nước, chốc chốc lại dao động. Lạc Việt ngẩng nhìn trời đêm trên cao, đen tuyền như mặt ngọc, khảm đầy tinh tú lấp lánh. Tiếng Chiêu Nguyên từ trong chậu nước vọng ra, "Lạc Việt, đa tạ huynh. Nếu như... ừm, dù cho tôi không tìm thấy người cần tìm, tôi cũng sẽ báo đáp huynh."

Lạc Việt nói, "Báo đáp gì chứ, xa lạ quá! Chúng ta là bằng hữu mà, đây là chuyện nên làm thôi." Chỉ mong đệ, khi nào dẫn tay Lạc Lăng Chi của đệ tạo phản, đừng có dìm ta xuống nước là được. Im lặng một lúc, hắn lại giả lả đùa, "Có điều, ta vẫn luôn nghĩ, nếu như đệ có tỉ tỉ hoặc muội muội, nhất định là rất xinh đẹp, có thể giới thiệu cho ta làm quen."

Chiêu Nguyên ở trong nước đáp vọng ra, "Ừm, tôi có một tỉ một muội, tiểu muội còn bé lắm, vẫn chưa thay răng, đợi ba bốn mươi năm nữa thì có thể giới thiệu cho huynh làm quen. Còn tỉ tỉ... tỉ tỉ tôi rất đẹp, hơn cả Lâm Tinh nữa kìa, song cũng dữ dằn hơn một chút."

Còn dữ hơn cả Lâm Tinh? Lạc Việt lặng lẽ lau mồ hôi lạnh, "Vậy thì thôi, ta thấy mình vẫn hợp với mỹ nữ phàm trần hơn, đệ cứ quên mấy lời ta vừa nói đi."

https://thuviensach.vn

Một lúc sau, lại có tiếng nước bì bõm, rồi bụp một tiếng lóe sáng, Chiêu Nguyên lại biến thành hình người, lom khom đi ra khỏi lán tre, "Lạc Việt, tôi xong rồi."

Lạc Việt quay người lại, "Ờ, vậy đệ về ngủ trước đi, ta vào tắm rửa."

Chiêu Nguyên đáp "vâng", đi về phía phòng ngủ, mới được mấy bước lại ngoái lại, "Lạc Việt, tôi vẫn còn chuyện này... muốn nhờ huynh..." Lúc nào cũng nhờ Lạc Việt giúp đỡ, trong lòng nó rất áy náy, ngữ khí vì thế hết mực ngập ngừng, sợ Lạc Việt thấy mình phiền phức.

Lạc Việt đặt thùng nước xuống, phóng khoáng đáp, "Có chuyện gì cứ nói, mọi người đều là nam tử hán đại trượng phu, không cần ấp úng."

Chiêu Nguyên rút ra một vật, đưa tới trước mặt Lạc Việt, "Cái này, huynh có thể cầm giúp tôi được không?"

Vừa nhìn thấy thứ đó, Lạc Việt giật mình, vội vàng bước lên chụm hai tay che lại, đảo mắt quan sát xung quanh, nhỏ giọng thì thào, "Gan đệ lớn quá nhỉ, đây chẳng phải long châu, chẳng phải tính mạng của đệ sao? Sao lại đưa cho ta?"

Chiêu Nguyên cụp mắt, "Trong long châu có long mạch, giờ phụng hoàng ở đây, hôm nay tôi và Lâm Tinh còn gặp cả một con rùa nữa, tôi lo sẽ bị phát hiện. Nếu như bị phụng hoàng bắt được, ít nhất không có long châu, bọn họ sẽ không biết tôi là long thần hộ mạch."

Lạc Việt nhíu mày, "Nhưng để ta giữ, nhỡ đâu bị phát giác thì làm thế nào?

Nhỡ đâu ta đụng phải cái gì làm vỡ mất..."

Chiêu Nguyên nói, "Không đâu, long châu tách khỏi long thần hộ mạch thì sẽ không còn long khí, không thể phát sáng, pháp thuật mạnh mấy cũng

https://thuviensach.vn

không đánh vỡ được. Tôi còn có thể biến nó nhỏ đi một chút, huynh giúp tôi giấu nó trong người được không?"

Lạc Việt nói, "Chỉ cần không bị phát hiện, không dễ vỡ thì chuyện ta mang nó giúp đệ không thành vấn đề, nhưng, đệ yên tâm giao nó cho ta ư? Không sợ ta ôm nó chạy mất, hoặc nuốt luôn nó vào bụng ư? Ta nuốt long châu của đệ, chưa biết chừng công lực có thể tăng vài giáp tý(3), hoặc trực tiếp phi thăng thành tiên đấy. Sức cám dỗ lớn lắm."

Chiêu Nguyên cười nhe răng, "Huynh sẽ không làm vậy, vì huynh là đại hiệp."

Lạc Việt giả vờ bất lực thở dài, "Thôi được, thua đệ rồi, còn biết ăn nói hơn cả Lâm Tinh nữa."

Chiêu Nguyên nhắm mắt niệm chú, viên long châu dưới tay Lạc Việt quả nhiên thu nhỏ lại, chỉ to cỡ một quả nho. Lạc Việt đón lấy viên long châu từ tay Chiêu Nguyên, long châu rời khỏi Chiêu Nguyên liền thôi lấp lánh, tối u u dưới trời sao. Lạc Việt rút sợi dây trên cổ, lôi ra một túi vải nhỏ nối liền với sợi dây. Hắn nới lỏng miệng túi, bỏ long châu vào rồi thắt chặt lại, nhét ngược túi vải vào trong áo, vỗ vỗ ngực, "Đệ cứ yên tâm, ta để long châu của đệ ở đây, nếu mất đệ cứ việc dẫn phụ mẫu huynh đệ tỉ muội tới truy sát. Khi nào thấm được máu Lạc Lăng Chi vào long châu rồi, ta sẽ trao nó lại cho đệ."

Chiêu Nguyên nhìn Lạc Việt, hai mắt lấp lánh dưới ánh sao, "Ừm, tôi yên tâm mà." Rồi quay về phòng ngủ, rúc vào chăn. Đỗ Như Uyên nằm trong chiếc chăn bên cạnh, hình như đã ngủ say, con rùa bò trên phần gối sát cạnh Chiêu Nguyên, cả đầu lẫn đuôi đều rụt trong mai, chắc cũng say giấc rồi. Chiêu Nguyên nhắm mắt nhẹ nhàng nằm xuống. Nó nghe tiếng bước chân Lạc Việt tắm gội xong quay lại, tiếng đóng cửa, thổi tắt đèn dầu, cả tiếng hắn nằm xuống cạnh nó. Chiêu Nguyên mở mắt, trong phòng tối như hũ nút, rất yên tĩnh, âm thanh duy nhất là tiếng thở như kéo bễ của các

https://thuviensach.vn

đệ tử Thanh Sơn. Cứ nằm thế này, Chiêu Nguyên cảm thấy mình càng lúc càng thích trần gian. Tuy chuyện tìm kiếm hậu nhân Hòa thị khá gian nan, tuy trước kia nó luôn nghe nói nơi đây chỉ có vạn trượng hồng trần và nhân khí ô trọc, sinh tử vần chuyển trong nháy mắt, ngắn ngủi phù phiếm tựa sương mai, không sao bì được với loài rồng.

Nhưng, lúc này đây, Chiêu Nguyên vẫn thấy trần gian thú vị. Trần gian có nhiều điều hay ho, có thể gặp được vị thần hộ mạch tốt như Lâm Tinh, lại có cả những người tử tế như Lạc Việt, như các trưởng bối và sư đệ của hắn. Chiêu Nguyên vùi mặt vào chăn. Thật ra nó hoàn toàn không cần giao long châu cho Lạc Việt, làm như vậy chỉ là muốn báo đáp ít nhiều. Các đấu thủ tham gia tỉ thí đều lợi hại, thi đấu với họ rất dễ bị thương. Lạc Việt mang theo long châu bên người, long châu có thể giúp hắn chống đỡ một số đòn tấn công của người khác, Lạc Việt nhờ thế cũng sẽ ít bị thương hơn.

Việc nó có thể làm để báo đáp Lạc Việt, giờ chỉ có bấy nhiêu thôi. Sáng sớm hôm sau, Lâm Tinh xuất hiện.

Các sư đệ của Lạc Việt nô nức quan tâm hỏi han cô đã đi đâu, Lâm Tinh đều không trả lời. Đợi đến khi ăn xong bữa sáng, quay lại lôi đài trên đỉnh núi, Lâm Tinh mới nhân lúc không có ai, lôi xềnh xệch Lạc Việt ra một góc khuất, tươi cười nói, "Tối qua, ta đã đi thu thập tình hình quân địch giúp ngươi rồi."

Lạc Việt ngạc nhiên, "Tình hình quân địch cái gì cơ?"

Lâm Tinh dương dương đắc ý, "Tối qua ta lén vào tiểu viện của các môn phái khác thăm dò tin tức, nghe lỏm được không ít kế hoạch bố trí của bọn họ.

Đặc biệt là Thanh Huyền, ta đứng đấy mãi đến tận sáng, chân mỏi nhừ đây."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt nói, "Hả? Cô đã nghe được những gì?"

Lâm Tinh đưa ngón tay quấn quấn bím tóc trước ngực, "Nhiều lắm, ví dụ như chưởng môn Thanh Huyền khá thích đại đồ đệ và tam đồ đệ, hơi không thích nhị đồ đệ. Con trai An Thuận vương quả thật rất có khả năng ở Thanh Huyền, vì trong sân của bọn họ có rất nhiều thân binh ăn vận đồng phục đệ tử. Đa phần các môn phái đều coi Đỗ Như Uyên là cao thủ, bàn cách thăm dò thực hư gã, còn cả..."

Lạc Việt giơ tay ngắt lời Lâm Tinh, "Đủ rồi đủ rồi, Lâm Tinh cô nương, chuyện lão già Trọng Hoa ấy thích đồ đệ nào của lão và thế tử nhà An Thuận vương rốt cuộc là ai không liên quan gì đến tình hình hiện nay. Chuyện quan trọng nhất lúc này là vào trận đầu quyền cước sắp tới, người ta bốc trúng ai của Thanh Sơn, tôi phải đi xem kết quả đây."

Lâm Tinh không hề tức giận, vẫn theo sát hắn, "Được, ta cùng ngươi đi xem."

Lạc Việt hơi không thoải mái, tự nhiên hắn nghĩ, bản thân bị Lâm Tinh ngắm trúng, so với Lạc Lăng Chi bị Chiêu Nguyên ngắm trúng cũng chẳng khá hơn là bao. Con rồng ngốc tuy khờ khạo, nhưng không đến nỗi lẵng nhẵng như Lâm Tinh. Rốt cuộc giữa khờ khạo và lẵng nhẵng cái nào làm người ta đau đầu hơn, cũng khó bề so sánh.

Chiêu Nguyên vẫn âm thầm quan sát Lạc Lăng Chi. Nhân lúc Lạc Việt đi tìm sư phụ, cô sán lại cạnh nó, "Có chuyện này ta đã muốn hỏi ngươi từ lâu rồi. Cả ngày ngươi cứ nhìn sang Thanh Huyền như thế, đã chắc chắn Lạc Lăng Chi chính là người ngươi cần tìm chưa?"

Chiêu Nguyên và Lạc Việt từng thảo luận về chuyện này trước mặt Lâm Tinh. Chiêu Nguyên biết Lâm Tinh đã sớm hiểu rõ nội tình, nên cũng chẳng giấu giếm làm gì, thật thà trả lời, "Không hoàn toàn chắc chắn, chỉ cảm giác có thể là y thôi."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh nhíu mày, "Sao ngươi lại cho là Lạc Lăng Chi? Ta thấy con người y rất bình thường, chẳng có điểm gì đặc biệt cả."

Chiêu Nguyên không đồng tình với cách nhìn của Lâm Tinh, "Tôi... thấy y hơi khác với những người trần khác, nhìn thôi đã không giống đám đông rồi."

Lâm Tinh nói, "Cái gì mà không giống đám đông? Hoàn toàn không thể sánh được với Lạc Việt! Này, ta ngờ rằng ngươi tìm sai người rồi đấy."

Chiêu Nguyên lắc đầu, "Đúng là không giống Lạc Việt lắm, nhưng Lạc Lăng Chi tướng mạo xuất chúng, võ công cao cường, có tu dưỡng, gặp việc gì cũng bình tĩnh, lại văn nhã, lại..."

Nó giơ tay lên liệt kê những điểm đặc biệt của Lạc Lăng Chi, Lâm Tinh khoát tay ngắt lời, "Ôi dào ôi dào, thế mới nói, ngươi vẫn còn non lắm, người phàm gặp được có một nhúm. Mấy điểm ngươi nói, vừa hay chứng minh Lạc Lăng Chi là một người bình thường nhất, tầm thường nhất, vứt lẫn vào đám đông thì tuyệt đối không tài nào tìm ra." Chiêu Nguyên kinh ngạc trợn tròn mắt, Lâm Tinh vân vê ống tay áo, "Để ta phân tích cho mà nghe. Những nam tử được gọi là ưu tú trong số người phàm, thông thường đều tướng mạo tuấn tú, khí chất nho nhã, tri thư đạt lý, cử chỉ ôn văn, võ công cao, gia thế tốt, có tu dưỡng, lại trông có vẻ thâm tàng bất lộ gì gì đó, ngươi xem, Lạc Lăng Chi có phải phù hợp hầu hết các đặc điểm này không?"

Chiêu Nguyên gật đầu, Lâm Tinh vỗ tay cái đét, "Thế là đúng rồi, thế ta mới nói y rất bình thường mà. Cái gì y cũng phù hợp, chứng tỏ y chính là một nam tử ưu tú bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa, giữa phàm trần tục thế, người giống như y nhiều không đếm xuể, quá bình thường quá tầm thường."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên cảm giác lời Lâm Tinh chẳng khác nào cưỡng từ đoạt lý, bẻ ngoặt mọi lý lẽ, nó lầm bầm, "Nhưng Lạc Việt còn chẳng phù hợp được mấy mục."

Lâm Tinh lại vỗ tay cái độp, "Cái này thì đúng, chính vì Lạc Việt không phù hợp được mấy mục, nên hắn mới đặc biệt, mới nổi trội, hơn hẳn người thường, mệnh trời đã định sẽ trở thành bậc kiêu hùng mở ra loạn thế. Còn Lạc Lăng Chi ấy mà..." Lâm Tinh bĩu môi lắc đầu. "Đặt trong thịnh thế thái bình, y gia nhập giang hồ có thể làm một chưởng môn chẳng công chẳng cán; tiến cung vào triều, đại khái sẽ làm quan viên tầm tầm, không đắc tội với ai nhưng cũng chẳng mảy may triển vọng. Muốn lưu danh sử xanh ấy à, khó lắm! Nếu tốt số sinh ra trong hoàng tộc, không bị ai tranh giành ngôi vị, có khi y cũng làm được hoàng đế vô thưởng vô phạt. Nhưng, nhìn nhận cho triệt để, thì cốt khí trung dung trong y quá nặng, thiếu tính sắc bén, đến cốt cách đại tướng thời loạn còn không đủ, chứ đừng nói đến bậc đế vương thời loạn." Lâm Tinh tiếp tục lắc đầu, "Chắc chắn là ngươi tìm sai người rồi, dựa vào nhãn quang chưa bao giờ sai của kỳ lân hộ mạch, ta dám khẳng định như vậy đấy. Ngươi có muốn đánh cược không?"

Chiêu Nguyên cũng lắc đầu, ánh mắt Lâm Tinh có gì đó kỳ quái, nó đã sớm phát hiện ra, nhưng nó không muốn phản bác thẳng, chỉ đành âm thầm ủng hộ Lạc Lăng Chi trong lòng. Lâm Tinh khoanh tay, "Ngươi tin hay không thì tùy, dù sao đến lúc phát hiện ra nhầm người cũng đừng trách ta không nhắc nhở ngươi. Ta có thể dạy ngươi thêm vài kinh nghiệm về chốn nhân gian, như vậy ngươi cũng sẽ biết nhìn người hơn."

Chiêu Nguyên không ho he gì. Cách đó không xa thấp thoáng vọng lại giọng nói ồm ồm, "Thật thiển cận..."

Lâm Tinh lập tức trừng mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy Đỗ Như Uyên đang đứng dưới gốc cây đọc sách, trên đầu là con rùa nằm im cụp mắt.

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh xồng xộc bước lại, "Này, vừa rồi là ngươi nói phải không? Ngươi nói ai đấy hả?"

Đỗ Như Uyên tay cầm sách ngơ ngác ngước mắt lên, "Sư muội, muội đang nói chuyện với ta đấy ư? Ta nãy giờ mải đọc sách, không hề phát ra tiếng gì mà..."

Con rùa trên đầu gã động đậy mí mắt, chậm rãi nhả ra hai chữ, "Nói ngươi."

Lâm Tinh mày liễu dựng ngược, giơ nắm đấm, Đỗ Như Uyên ôm sách lùi ra sau một bước, "Sư muội, sao muội tự dưng... thanh thiên bạch nhật, trước mắt bao người, hẵng thu liễm lại một chút thì hơn."

Lâm Tinh cắn chặt môi, hậm hực hạ nắm đấm xuống, "Nể tình giữa chốn đông người ta không tính toán với ngươi, nhưng rồi có ngày ta sẽ cho ngươi biết tay."

Đỗ Như Uyên vẫn ngơ ngác, "Sư muội và ta xưa nay không thù không oán, cớ gì lại uy hiếp ta như thế?"

Lâm Tinh vùng vằng bỏ đi. Con rùa lắc đầu, lại thủng thẳng nói, "Chỉ biết cái dũng của lũ thất phu, thật quá nông cạn..."

Chiêu Nguyên đứng một bên, gãi mũi lặng lẽ nhìn theo bóng Lâm Tinh hùng hổ bỏ đi.

Con rùa lại đủng đỉnh nói, "Trong tam giới, trái tim người phàm là một trong những thứ khó nhìn thấu nhất. Con nhỏ kỳ lân này, mới dựa vào bề ngoài phù phiếm đã tùy tiện đánh giá một con người, quả thật là nông cạn, không có nhãn quang gì hết."

Chiêu Nguyên khẽ khàng đáp, "Đa tạ."

https://thuviensach.vn

Đỗ Như Uyên lại ngước mắt khỏi trang sách, "Hử? Chiêu Nguyên sư đệ, đệ nói gì cơ?"

Chiêu Nguyên nhoẻn cười, "Không có gì." Rồi quay người đi mất.

Đỗ Như Uyên nhìn theo cho đến khi Chiêu Nguyên khuất dạng, mới kẹp quyển sách đang đọc vào dưới cánh tay, mỉm cười lẩm bẩm như tự nói một mình, "Quy huynh, dường như huynh quan tâm đến Chiêu Nguyên hơn là kỳ lân cô nương kia."

Con rùa trên đầu gã khép cặp mắt nhỏ như hai hạt đậu xanh, "Đám hậu sinh nông cạn này, quả thật làm lão phu lo lắng."

Cuộc đời này luôn rất công bằng. Không thể lúc nào cũng chiến thắng kiểu đầu cơ trục lợi, ăn may hên xui được.

Đến trận đấu quyền cước, Thanh Sơn thua thê thảm. Tam đệ tử Lạc Hàn và ngũ đệ tử Lạc Tấn thượng đài bị đánh cho bê bết như hai cái bánh bao hấp bung miệng lòi nhân ra ngoài. Võ công của Lạc Hàn và Lạc Tấn so với mặt bằng Thanh Sơn không phải là thấp, nhưng chỉ trách Thanh Sơn số quá đỏ, thi đấu quyền cước lại bốc trúng ngay thẻ "thượng thượng", môn phái đối thủ là Thiếu Lâm tự. Hai đệ tử Thiếu Lâm thong dong bước vào lôi đài chắp hai tay hành lễ, tay áo cà sa phấp phới trong gió mát, cơ bắp rắn chắc như đồng cổ thoắt ẩn thoắt hiện.

Lạc Việt đứng giữa vòng người bên ngoài sân, giơ một cánh tay lên che mắt, âm thầm quay đầu sang hướng khác. Chỉ trong chừng hai khắc, Lạc Hàn và Lạc Tấn lần lượt người trước kẻ sau bị khiêng ra khỏi sân. Cũng may bên Thiếu Lâm tự thủ hạ lưu tình, đến điểm là dừng, nên Lạc Hàn Lạc Tấn chỉ bị thương ngoài da, không tổn hại đến gân cốt. Lạc Tấn nằm trên cáng nước mắt lưng tròng, "Sư phụ sư thúc sư huynh sư đệ, con quả thật đã làm hết sức rồi..."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt cúi xuống nắm lấy tay sư đệ, "Mọi người hiểu mà."

Hai phần tỉ thí tiếp sau đó, Thanh Sơn liên tục bại trận. Ở môn nội công, Thanh Sơn đấu với Lĩnh Nam Vạn Sơn. Thất đệ tử Lạc Tề và cửu đệ tử Lạc Yên bị bốc trúng. Lạc Tề và Lạc Yên bình thường rất lười luyện tập, nội công cực kỳ kém, hai đấu thủ Vạn Sơn tu vi tầm tầm, nhưng đối phó với hai người bọn họ vẫn nhàn nhã dư sức. Mọi người trong Thanh Sơn phái vốn ôm hy vọng rất lớn ở môn khinh công. Đáng tiếc, họ lại rút trúng Thiên Diệp các, một bang phái vang danh nhờ khinh công và ám khí, đệ tử thượng đài lại là hai đồ đệ đắc ý nhất của Thiên Diệp các chủ. Đấu thủ được bốc trúng bên phía Thanh Sơn là lục đệ tử Lạc Sở và thập đệ tử Lạc Lỗ. Hai người này khinh công đều rất tốt, chạy cũng rất nhanh. Chỉ hiềm so với bọn họ, đệ tử Thiên Diệp các còn giỏi khinh công và chạy nhanh hơn nhiều.

Sau khi các môn thi đấu kết thúc, trong bóng chiều nhập nhoạng, Thanh Sơn người lớn kẻ nhỏ lê từng bước chân nặng trịch quay trở lại tiểu viện đang ở tạm. Mấy đồ đệ trẻ tuổi ngồi ngay trên thềm hiên òa khóc, Lạc Ngô an ủi bọn họ, "Không vội, năm năm sau chúng ta vẫn còn cơ hội mà."

Hạc Cơ Tử nói, "Tham gia Luận võ Đại hội, vốn dĩ là để giao lưu cọ xát tăng cường võ học, không nên quá đặt nặng thắng bại."

Lạc Việt nói, "Sau đây vẫn còn hai môn thi đấu nữa, giờ đã ngồi khóc hu hu thì có ích gì? Mau xốc lại tinh thần đi."

Lâm Tinh góp lời, "Đúng thế, đại sư huynh, nhị sư huynh, tứ sư huynh và bát sư huynh đều chưa ra tay, hai môn thi còn lại chúng ta thắng chắc rồi."

Đám tiểu đồ đệ quẹt nước mũi, "Lâm Tinh sư muội, hai môn thi đấu còn lại, nếu như đại sư huynh và nhị sư huynh được bốc trúng môn huyền pháp thì chúng ta có thể thắng, nhưng vẫn còn môn võ học là thi văn, chúng ta thua là cái chắc."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh sững sờ, chớp mắt nhìn Lạc Việt, "Học vấn của mọi người kém thế sao?"

Lạc Việt sượng mặt, câu trả lời bật qua kẽ răng, "Kém đến thê thảm luôn."

Gian tiểu viện nhất thời trở nên vô cùng tĩnh lặng.

Rồi Lạc Ngô mở miệng, "Không vội, năm năm sau chúng ta vẫn còn cơ hội mà."

Nếu vậy, Luận võ Đại hội lần này, Lạc Việt không thể đấu với Lạc Lăng Chi, làm sao lấy được máu y... Chiêu Nguyên thấy lòng gờn gợn lo lắng và thất vọng, nhưng ngay lập tức, nó lại khinh bỉ chính mình, Lạc Việt đã cố hết sức giúp đỡ rồi, nó nghĩ như thế thì thật là một con rồng tự tư tự lợi không biết ân nghĩa. Nó khẽ giật tay áo Lạc Việt, nhỏ giọng an ủi, "Không vội, chưa chắc đã thua mà, hơn nữa, năm năm sẽ qua rất nhanh thôi."

Lạc Việt cau mày, miễn cưỡng nhếch miệng cười với nó. Đỗ Như Uyên đang đứng dựa cột hiên, bấy giờ cất tiếng, "Đề thi võ học được ra từ trước hay đến lúc thi mới ra, thông thường là ai ra?"

Lạc Ngô nói, "Ra từ trước chứ, chưa biết chừng đêm nay các giám quan sẽ làm đề, niêm phong kỹ càng rồi ngày mai thi."

Đỗ Như Uyên gật gù vẻ đã rõ. Lâm Tinh nhìn gã, mắt đảo một vòng.

Đến giờ lên đèn, cơm nước xong, Chiêu Nguyên lại theo Lạc Việt đi gánh nước rửa bát. Nó hay đỡ đần công việc, nên Thanh Sơn từ trên xuống dưới ai cũng quý mến. Bọn Lạc Ngô túm tụm trên hiên với Hạc Cơ Tử. Trông Chiêu Nguyên ngồi bên thùng gỗ lớn xắn tay áo chăm chỉ rửa bát, Lạc Ngô không kìm được nói, "Sư phụ, trong ba sư đệ sư muội mới gia nhập môn phái chúng ta, con thấy Chiêu Nguyên là tốt nhất đấy, vừa thật

https://thuviensach.vn

thà lại cần cù chịu khó biết nghe lời, trông đệ ấy yếu ớt, còn cứ tưởng là công tử bột nhà nào có tiền lén chạy ra ngoài chơi bời, ai ngờ tính khí không hề đỏng đảnh."

Hạc Cơ Tử mỉm cười.

Chiêu Nguyên rửa xong bát, lau tay định về phòng giúp trải chăn chiếu, vừa bước tới hiên, một bàn tay từ đâu đột nhiên thò ra, tóm lấy nó kéo vào góc tường tối. Chiêu Nguyên giật thót mình, định thần nhìn lại, thì ra là Lâm Tinh. Lâm Tinh thì thào, "Ta phải ra ngoài ngay bây giờ, ngươi báo với Lạc Việt giúp ta, là ta đi trộm đề thi cho hắn. Trước sáng ngày mai ta nhất định sẽ có đề thi trong tay, để hắn yên tâm." Chiêu Nguyên mở to mắt, gật gật đầu. Lâm Tinh nở nụ cười ngọt ngào, "Yên tâm, Lạc Việt nhất định qua được cửa ải này. Ta còn đang đợi để chứng minh ngươi nhìn sai người nữa kìa." Vừa nói dứt lời, một ánh đỏ nhạt lóe lên, đã không thấy bóng cô đâu nữa.

Lâm Tinh dùng thuật ẩn hình xuyên qua lớp lớp sân vườn của các môn phái khác, tìm nơi ở của sáu vị giám quan. Ngang qua sân Thanh Huyền, nghe gian đầu hồi có tiếng nói, cô khẽ khàng dừng lại dưới cửa sổ.

Từ bên trong vang lên giọng một người trẻ tuổi, "... Thanh Sơn thảm bại như vậy, xem ra không hề hay biết về món pháp khí kia rồi. Cũng chẳng cần lưu ý tay thư sinh nữa, đệ tử cho rằng gã chỉ là kẻ lộng thần giả quỷ."

Một giọng già nua lên tiếng, "Chưa chắc đâu, Hạc Cơ Tử thâm tàng bất lộ, rất có thể cố ý thua mấy trận đầu để người ta không nghi ngờ đấy thôi. Đợi hai trận tiếp theo xem thế nào." Giọng nói rất quen tai, Lâm Tinh đã từng nghe trong lần thám thính tình hình trước. Chính là chưởng môn Thanh Huyền, Trọng Hoa Tử.

Vậy người nói chuyện với Trọng Hoa Tử là ai, chắc là mấy tên ái đồ của lão đây. Lâm Tinh bĩu môi khó chịu. Nếu thế tử của An Thuận vương, kẻ

https://thuviensach.vn

được phụng hoàng chọn, quả thật nằm trong số mấy người này thì chắc chắn không phải đối thủ của Lạc Việt. Tên Lạc Lăng Chi mà con rồng ngốc kia chọn đã là kẻ ra dáng nhất cái môn phái này rồi. Cô đang định đi, thì lại nghe một giọng trẻ trung cất lên trong phòng, "Sư phụ, đệ tử nghe nói, cách ra đề thi võ học năm nay sẽ khác với mọi năm, không biết là do ai ra đề, rốt cuộc khác ở chỗ nào?"

Lâm Tinh mừng húm, khéo quá lại nghe được đúng chuyện quan trọng, cô xích lại gần hơn. Trọng Hoa Tử nói, "Năm nay vô đề."

Lâm Tinh kinh ngạc. Người trẻ tuổi vừa hỏi về chuyện này cũng bàng hoàng không kém, "Vô đề? Sao có thể? Mọi năm chẳng phải vẫn ra đề xong xuôi, đệ tử các môn phái cùng đứng trên lôi đài trả lời ư?"

Trọng Hoa Tử cười khà khà, "Quy định năm nay khác hẳn mọi năm, do An Thuận vương đặt ra. Vẫn tỉ thí giữa hai môn phái, nhưng đề bài sẽ do các giám quan tùy ý ra, tổng cộng có mười câu. Hai đấu thủ cùng ngồi sau một chiếc bàn gỗ, trên bàn đặt một chiêng một chùy, sau khi câu hỏi đưa ra, bên nào đánh chiêng trước sẽ giành được quyền trả lời. Nếu trả lời sai, phải nhường quyền lại cho đối phương. Bên nào trả lời đúng nhiều hơn thì thắng. Nếu trong trận có đấu thủ thuộc Thiếu Lâm tự và Thiên Diệp các, thì những giám khảo liên quan như Tịnh Duyên phương trượng và Thiên Diệp các chủ sẽ phải tránh mặt để bảo đảm công bằng."

Người trẻ tuổi kia nói, "Thật lắt léo quá, không chỉ đơn thuần thuộc lòng sách vở, mà còn phải nhanh tay nhanh trí. Song chúng ta nhất định không thua cuộc."

Lâm Tinh đứng dưới cửa sổ giậm chân, bốc hỏa rủa thầm, An Thuận vương chết tiệt, đặt ra cái quy định gì không biết, đề thi không có, muốn trộm cũng không được. Những người vừa mắt phụng hoàng quả nhiên chẳng phải thứ gì tốt đẹp. Cô hậm hực quay về tiểu viện Thanh Sơn, bốn bề im phăng phắc, hình như mọi người trong phái đều đã đi ngủ cả rồi. Chỉ

https://thuviensach.vn

nghe tiếng nước róc rách vọng ra từ cái lán sau nhà bếp, có khí tức của Lạc Việt.

Lâm Tinh hiện hình lại giữa không trung, nhảy tới trước lán, "Lạc Việt."

Bộp! Từ trong lán vọng ra âm thanh như gáo nước rơi xuống đất, tiếp theo là tiếng bước chân lép bép, Lâm Tinh vén tấm mành treo cửa, trông thấy Lạc Việt mặt mày hoảng loạn đứng giữa vũng nước lênh láng, tay giữ chặt mớ quần áo đang quấn ngang hông...

Lâm Tinh sững sờ, mặt bất giác nóng ran. Lạc Việt khó khăn mở miệng, "Ục, Lâm Tinh cô nương... nhìn trộm đàn ông tắm không phải thói quen tốt đâu..."

Hai má đỏ bừng, Lâm Tinh thả mạnh mành xuống, quay ngoắt người đi, "Ai nhìn trộm ngươi tắm chứ, ta có biết là ngươi đang tắm đâu, ta định nói với ngươi chuyện thi môn võ học..."

Cô hơi tủi thân, nhưng sợ nói to lại kinh động đến người khác, nên cố gắng hạ giọng thật nhỏ, "Ta chỉ là muốn giúp ngươi, ngươi không thích thì thôi vậy. Ta biết ngươi ghét ta phiền nhiễu, đối với ta dửng dưng, nhưng ta đều vờ như không thấy. Ai bảo ta thích ngươi chứ, ta giúp ngươi là chuyện ta tự nguyện, không cần ngươi phải công nhận, nhưng ta cũng không đến nỗi mặt dày như ngươi tưởng đâu, ta chưa nhìn thấy gì hết, mấy con kỳ lân đực trên núi bọn ta hóa thành người đẹp trai hơn ngươi nhiều, ta nhìn còn chẳng hết, xá gì phải nhìn trộm ngươi tắm..." Mắt ươn ướt, cô đưa tay quệt ngang, "Bỏ đi, cứ coi như ta cố ý nhìn trộm ngươi tắm, ta xin lỗi, từ nay về sau ta cũng sẽ không quản chuyện thiên hạ nữa." Cô phất ống tay áo định đi, nhưng lại nghe tiếng bước chân đến gần sau lưng.

Lạc Việt thở dài, "Lâm Tinh cô nương, là ta sai. Nhưng vừa rồi cô đột nhiên xuất hiện, ta giật mình nên mới buột miệng thốt ra những lời ấy. Do ta

https://thuviensach.vn

nói sai, hiểu lầm cô thôi, xin lỗi Lâm Tinh, cô thần tiên đại lượng, đừng chấp ta nhé!"

Lâm Tinh hít vào mấy hơi, ngẩng đầu ra vẻ sao cũng được, "Thôi, chuyện này là do ta sai trước, ta xưa nay không quen chấp nhặt với ai."

Lạc Việt làm mặt khổ não, "Thế mà là không chấp nhặt à, ta suýt bị cô quở trách đến chết rồi."

Lâm Tinh phì cười, Lạc Việt cũng cười theo, cúi đầu thăm dò, "Vừa nãy không phải cô tức phát khóc đấy chứ?"

Lâm Tinh nhướng mày, "Cái gì? Ta mà khóc? Nực cười, ngươi nhìn thấy bằng mắt nào hả?"

Lạc Việt vội vàng xua tay, "Ta không nhìn thấy, không nhìn thấy."

Lâm Tinh bấy giờ mới vừa lòng "hừ" một tiếng, khoanh tay nói, "Ồ, nói cho ngươi biết, vừa rồi ta định đi giúp ngươi lấy trộm đề thi võ học, đáng tiếc là không thành công, vì căn bản không có đề thi nào cả." Cô đem chuyện quy định môn thi võ học nghe từ chỗ Trọng Hoa Tử kể lại tường tận cho Lạc Việt.

Lạc Việt nhíu chặt đôi mày, vê cằm không nói gì. Lâm Tinh tức tối rủa xả, "Thi thố như thế thật là quá thất đức, trộm đề cũng không trộm được, thế này đi, ngày mai đợi vào lôi đài xong, ta lại xem có cách nào khác để giúp ngươi."

Lạc Việt vẫn im lặng, Lâm Tinh ngước mắt lên, thấy hắn đang đăm đăm nhìn mình. Ánh mắt họ giao nhau, Lạc Việt cất giọng khàn khàn, "Lâm Tinh, đa tạ. Cô không cần lao tâm thế này đâu, tuy ta rất muốn thắng, nhưng thua cũng không sao, năm năm nữa, chẳng phải vẫn có thể làm lại từ đầu sao?"

https://thuviensach.vn

Mặt Lâm Tinh bỗng nhiên nóng bừng, cô đưa mắt nhìn đi hướng khác, cố nói bằng giọng dửng dưng nhất, "Ngươi không cần quá cảm kích ta, ta làm vậy ngoài vì giúp ngươi ra, còn muốn xem con rồng ngốc kia có tìm đúng người hay không, người nó tìm cũng rất quan trọng đối với ta. Tóm lại ngươi đừng nghĩ ta có dụng tâm khác là được."

Lúc nói ra câu này, Lâm Tinh đã quên mất sự thật rằng mình quả còn dụng tâm khác. Mảnh vảy kỳ lân của cô đã tan trong bụng Lạc Việt, hòa lẫn vào máu hắn. Nên nói là, dụng tâm khác của cô đã sớm đạt được từ lâu. Giờ mọi việc cô làm, chỉ là trong công cuộc cố gắng để Lạc Việt có thể tiếp nhận sự thật ấy mà thôi. Lạc Việt lại bật cười, Lâm Tinh định quay về phòng ngủ, vừa quay người, Lạc Việt đột nhiên gọi giật cô lại, "Đúng rồi, Lâm Tinh." Lâm Tinh quay đầu nhìn Lạc Việt, vẻ mặt hắn trong bóng đêm rất trịnh trọng, "Vừa rồi cô nói kỳ lân đực con nào cũng tuấn tú hơn ta, không khoa trương đấy chứ? Trên đời này thực sự có khuôn mặt đạt đến chuẩn mực ấy sao?"

Lâm Tinh cười khúc khích, dài giọng nói, "Khuôn mặt tuấn tú hơn ngươi đầy rẫy như sao trên trời, có đếm cũng chẳng hết. Có điều ngươi yên tâm, riêng mặt này thì ngươi là vô địch, khuôn mặt dày hơn mặt ngươi e rằng không tồn tại trên đời đâu."

Lạc Việt đau xót ôm ngực, Lâm Tinh cười hì hì trở về phòng.

Lạc Việt chắc chắn rằng, trong Luận võ Đại hội lần này, trên trời nhất định có một bàn tay hắc ám đang giở trò với Thanh Sơn. Môn thi võ học, đệ tử Thanh Sơn bị rút trúng là Lạc Việt và Lạc Tống. Môn phái đối thủ của bọn họ là Thanh Huyền. Đệ tử Thanh Huyền bị rút trúng, một người là đệ tử trẻ tên Hồ Thận, một người là... Lạc Lăng Chi.

Lâm Tinh lầm bầm, "Đây là số mệnh sao?"

https://thuviensach.vn

Các sư đệ của Lạc Việt hết thảy lại bật khóc, Lạc Ngô vành mắt đỏ lựng nói với Lạc Việt, "Đại sư huynh, không sao đâu, năm năm sau, chúng ta làm lại từ đầu."

Lạc Việt đến sức rủa xả ông trời cũng chẳng còn nữa, câm lặng đứng lên. Chiêu Nguyên khẽ kéo tay áo hắn, "Chẳng phải huynh nói, người duy nhất có thể đấu lại Lạc Lăng Chi chính là huynh sao?"

Lạc Việt nhìn nó, mặt không chút biểu cảm, "Đúng, bất cứ gì khác ta đều tự tin có thể đấu với y, duy một mặt y nhất định mạnh hơn ta nhiều, đó chính là mấy thứ kiến thức cổ thư võ học chết tiệt này." Chiêu Nguyên nắm chặt tay áo hắn, định an ủi, nhưng lại không biết mở lời từ đâu.

Gió Đông đã nổi, mây giăng che lấp mặt trời, Lạc Việt và Lạc Tống tiến từng bước về phía lôi đài, bước đi nặng nề, bóng hình ê chề.

Lạc Lăng Chi đứng bên chiếc bàn phía Thanh Huyền nâng áo chắp tay, ôn hòa mỉm cười, "Việt huynh, Tống sư đệ, xin được chỉ giáo."

Lạc Việt nhe răng ôm quyền, "Khách khí rồi khách khí rồi, cũng mong Lăng huynh và Hồ sư đệ chỉ giáo."

Hai bên ngồi xuống chiếc bàn bên phía mình. An Thuận vương giơ tay, ra hiệu cho quan truyền lệnh, trận đấu chuẩn bị bắt đầu. Chiêu Nguyên bất giác nắm chặt xích sắt bao quanh lôi đài, căng thẳng nhìn vào giữa sân. Lâm Tinh nhỏ giọng nói, "Trận này chắc ngươi sẽ rất vui đây. Lạc Lăng Chi của ngươi sẽ thắng Lạc Việt cho mà xem."

Chiêu Nguyên cúi đầu, "Không đâu, tôi mong Lạc Việt thắng." Nó quả thật mong Lạc Việt thắng, tuy Lạc Lăng Chi là người nó muốn tìm, nhưng Thanh Huyền mấy trận trước đều thắng rồi, nhất định có thể lọt vào vòng sau. Trận này, nó muốn thấy Lạc Việt thắng hơn cả.

https://thuviensach.vn

Trận đấu bắt đầu, Tịnh Duyên phương trượng của Thiếu Lâm ra câu hỏi đầu tiên, "Tâm tĩnh ắt thanh, tâm thanh ắt minh, tâm minh ắt có thể tự nhìn nhận bản thân lục khiếu, hành động theo niệm, thong thả theo ý, không vội không trở ngại, không giữ không góp nhặt. Câu này trích từ sách nào, do người nào năm nào chấp bút, lý giải ra sao, sử dụng thế nào?" Lời vừa dứt, Lạc Việt đã chộp lấy cái chùy nhỏ, gõ keng một cái vào chiếc chiêng nhỏ trước mặt.

Lạc Tống kinh ngạc thì thào, "Đại sư huynh, câu này huynh biết ư?" Lạc Việt nói qua kẽ răng, "Không biết. Nhưng không nhanh tay thì đến cơ hội trả lời bừa cũng chẳng có đâu."

Tịnh Duyên phương trượng nói, "Mời Thanh Sơn, Lạc Việt thiếu hiệp."

Lạc Việt đứng lên, ngập ngừng một thoáng, đoạn cất lời, "Trích từ... ừm, trích từ Dịch Cân kinh, Đạt Ma Tổ sư viết..."

Lâm Tinh Chiêu Nguyên cùng nhóm Thanh Sơn phái trơ mắt chờ đợi, bên cạnh họ đã có người cười vụng, một giọng nói vang lên, "Sai, trích từ Nguyệt Lâm tùy tâm lục, do Nguyệt Lâm pháp sư viết năm Tuyên Thịnh thứ mười chín, câu này có ý khi tu tập nội công, cần tịnh tâm tĩnh khí, như vậy mới khiến nội tức thông thuận, điều tiết tự nhiên. Dùng khi tu luyện nội công cơ sở."

Lâm Tinh và Chiêu Nguyên kinh ngạc quay lại, nhìn... con rùa trên đầu Đỗ Như Uyên bên cạnh.

Trên lôi đài, Tịnh Duyên phương trượng lãnh đạm lắc đầu với Lạc Việt. Lạc Việt hậm hực ngồi xuống, đến lượt Lạc Tống đứng lên, lắp bắp nói, "Trích... trích từ Kim Cương kinh." Đám đông bên ngoài sân rộ lên một tràng cười, Tịnh Duyên phương trượng lại lắc đầu, "Mời hai vị thiếu hiệp Thanh Huyền."

https://thuviensach.vn

Con rùa lim dim cặp mắt ti hin, "Nông cạn, câu hỏi dễ như thế cũng đáp không xong, thật quá nông cạn."

Trên lôi đài, Lạc Lăng Chi đứng lên, "Trích từ Nguyệt Lâm tùy tâm lục, do Nguyệt Lâm pháp sư tiền triều viết năm Tuyên Thịnh thứ mười chín."

Tịnh Duyên phương trượng mỉm cười gật gù, Lạc Lăng Chi nói tiếp, "Ý nói..."

Lâm Tinh chằm chằm nhìn con rùa, vận linh lực, dùng thanh âm mà người phàm trần không thể nghe thấy để hỏi, "Ngươi biết đáp án?"

Con rùa đủng đỉnh nói, "Chưa từng có câu hỏi nào người phàm trần có thể đặt ra mà lão phu không thể trả lời."

Vẻ mặt Lâm Tinh tha thiết khẩn cầu, "Tiền bối, có thể xin tiền bối người đại phát từ bi giúp đỡ, sau mỗi câu hỏi lập tức nói ra đáp án được không? Tiền bối đại lượng từ bi như thế, hãy nhận lời giúp đỡ đám vãn bối vô tri chúng tôi đi mà."

Con rùa cười khà khà mấy tiếng, thủng thẳng gật đầu, "Được, hiếm khi con tiểu kỳ lân nhà ngươi tự nhận mình vô tri, lão phu có thể cho biết đáp án, nhưng ngươi sẽ nhắn cho tên thiếu niên kia bằng cách nào?"

Lâm Tinh tự tin nhếch môi, "Tôi tự có cách."

Chiêu Nguyên đứng bên nghi hoặc nhìn qua.

Trên kia, Lạc Lăng Chi đã trả lời hoàn chỉnh, đáp án của y giống hệt đáp án con rùa nói ra, không sai lệch chút nào, Tịnh Duyên phương trượng hài lòng gật đầu, bỏ một thẻ tre vào ống tre đỏ đại diện cho Thanh Huyền.

Câu hỏi thứ hai, do Nhược Diệp các chủ của Thiên Diệp các ra đề, ông đảo thẻ tre qua lại giữa các ngón tay, nói giọng ôn hòa, "Thái Ất gần kinh

https://thuviensach.vn

đô, núi núi biển liền bờ, mây trắng quay đầu gặp, xanh thẳm mắt hư vô (4) . Đoạn thơ này là của ai, triều đại nào, sau đoạn này còn có bốn câu thơ, là gì? Về sau người nào ở môn phái nào vào khi nào đã dựa vào bài thơ này sáng tạo ra môn võ công gì?"

Nhược Diệp còn đang hỏi dở, con rùa trên đầu Đỗ Như Uyên đã lim dim mắt nói, "Chung Nam sơn của Vương Ma Cật đời Đường, bốn câu sau là Chia khu ngọn giữa biển, râm tạnh khác khe xưa; muốn tìm nơi nghỉ trọ, cách bến hỏi tiều phu. Về sau thời Văn Đường, Tống Bạch Khách tông chủ của Chung Nam Sơn kiếm phái đã từ bài thơ này lĩnh ngộ ra một bộ kiếm pháp, gọi là Chung Nam Sơn kiếm pháp."

Trên lôi đài, Nhược Diệp vừa dứt lời, liền nghe "keng" ngay một tiếng, lại là Lạc Việt giành phần gõ chiêng trước tiên. Lâm Tinh cả mừng, nhắm nghiền hai mắt, chụm hai ngón trỏ và hai ngón cái vào nhau, dựng trước ngực, vận khởi linh lực.

Nhược Diệp nhấc ống tay áo, "Mời Thanh Sơn, Lạc Việt thiếu hiệp."

Lạc Việt đứng lên, lại do dự hồi lâu, rồi mở miệng, "Thơ Lý Bạch." Nhược Diệp lắc đầu, Lạc Việt lại vội vàng chữa, "Không đúng không đúng, là thơ Đỗ Phủ, à... sai rồi, hẳn là Bạch Cư Dị..."

Lâm Tinh trợn tròn hai mắt, nét mặt biến đổi, run rẩy lẩm bẩm, vẻ không thể tin nổi, "Sao có thể, sao có thể..."

Nhược Diệp các chủ lắc đầu, "Lạc Việt thiếu hiệp trả lời sai rồi."

Lâm Tinh siết chặt tay, vẫn sửng sốt chưa nguôi, "Không thể nào, hắn đã ăn vảy kỳ lân của ta, ta là kỳ lân hộ mạch của hắn, ta và hắn đã tâm ý tương thông, ta dùng linh lực truyền âm cho hắn, sao hắn lại không nghe thấy, không thể nào, chuyện này là vì sao..."

https://thuviensach.vn

Linh lực truyền âm? Không sai, mỗi thần hộ mạch đều có cách thức liên lạc đặc biệt với người được mình bảo hộ. Vì sao Lâm Tinh không thể liên lạc với Lạc Việt, Chiêu Nguyên chưa rõ, nhưng lời cô nói nhắc nó nhớ ra một việc. Nó, hình như, có thể nhắn đáp án cho Lạc Việt... Hắn đang giữ long châu của nó trong người, nếu truyền âm qua long châu, biết đâu Lạc Việt sẽ nghe thấy. Chiêu Nguyên bèn tìm kiếm khí tức của long châu, đoạn vận khởi pháp lực, thầm gọi, "Lạc Việt Lạc Việt."

Trên lôi đài, Nhược Diệp đang cho Lạc Lăng Chi đứng dậy, Lạc Việt bất chợt nghe thấy chuỗi âm thanh khe khẽ, tựa hồ phát ra từ chiếc túi gấm trước ngực, ngấm vào trong da thịt, thuận theo kinh mạch chui thẳng tới lỗ tai mình. Hắn bèn cúi đầu, bàng hoàng nhìn xuống ngực. Hình như là tiếng con rồng ngốc đang gọi Lạc Việt Lạc Việt, lẽ nào do viên long châu của nó tác quái?

Chiêu Nguyên nhận ra ngay động tĩnh từ phía Lạc Việt, biết có hiệu quả, bèn tiếp tục dùng pháp lực thầm gọi, "Lạc Việt, tôi là Chiêu Nguyên đây, tôi đang dùng pháp lực thông qua long châu nói chuyện với huynh, huynh nghe thấy không? Nếu nghe thấy thì huynh gật đầu, gật ba cái."

Đầu Lạc Việt từ từ gật ba cái. Chiêu Nguyên mừng rơn, toét miệng cười, lại tiếp tục nói thầm, "Con rùa của Đỗ Như Uyên biết đáp án, tôi sẽ lập tức nói đáp án cho huynh theo cách này, huynh cần nhanh tay giành quyền trả lời, đừng để bị người khác phát hiện."

Từ xa, Lạc Việt nhìn lại, nhe răng cười ra dấu đã hiểu, sau đó lại quay đi, bộ dạng đĩnh đạc ngồi xuống trước bàn. Long châu của con rồng ngốc hóa ra còn có công dụng thế này, vui lòng giúp người ắt được báo đáp, ha ha!

Lâm Tinh ngờ vực nhìn Chiêu Nguyên, "Ngươi đang làm gì đấy? Vì sao ta nhìn thấy Lạc Việt ra dấu tay với ngươi?"

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên vui vẻ nói, "Ừm, tôi có thể dùng long châu nói cho Lạc Việt biết đáp án."

Lâm Tinh càng tỏ ra nghi hoặc, "Cái gì mà long châu, cái gì mà đáp án?"

Trên lôi đài đã bắt đầu ra đến câu hỏi thứ ba, Chiêu Nguyên vội vàng giải thích ngắn gọn, "Tôi gửi long châu ở chỗ Lạc Việt, giờ có thể dùng linh lực nói chuyện với huynh ấy."

Lâm Tinh kinh ngạc trợn tròn mắt, "Ngươi còn có bản lĩnh ấy hả, long châu của ngươi sao lại để chỗ Lạc Việt?"

Chiêu Nguyên không màng trả lời cô nữa, Lạc Việt đã giành búa gõ chiêng, đứng lên lần nữa, Chiêu Nguyên nhắc từng câu con rùa nói cho Lạc Việt.

Lạc Việt lặp lại từng câu, "... Tương truyền do một vị thích khách thời Xuân Thu sáng lập nên, sau trải qua thời Tần Hán, dần dần hình thành hệ thống, đến đời nhà Tùy, Chúc Cầm Nương nữ hiệp lại sáng tạo thêm cửu thức, bắt đầu xuất hiện danh xưng Dao Vân nhị thập nhất thức..."

Lục La phu nhân tươi cười, "Đúng rồi." Đoạn vươn tay ngọc bỏ một thẻ tre vào ống tre màu xanh lá của Thanh Sơn.

Lạc Việt khiêm tốn nói, "Đa tạ phu nhân quá khen."

Lục La phu nhân nhướng cặp mày ngài, "Nhưng thiếu niên, vì sao mấy câu hỏi đơn giản ban nãy ngươi không đáp được, mà đến câu hỏi của ta xa lạ như vậy, ngươi lại có thể đáp đúng?"

Lạc Việt kéo cơ mặt nở nụ cười đáp, "Đệ tử ban nãy mới bước lên lôi đài, có hơi căng thẳng, lòng dạ rối bời, nhưng đến khi phu nhân xuất hiện,

https://thuviensach.vn

được trông thấy dung mạo đẹp như tiên của phu nhân, thì tâm linh tĩnh lặng, sáng tỏ thông suốt rồi."

Lục La phu nhân nâng ống tay áo che miệng, cặp mắt vẽ thành hai đường cong cong, "Thiếu niên, ngươi thật biết ăn nói, ngươi tên Lạc Việt phải không, lúc nào đến Nam Hải nhớ ghé San Hô cung của ta chơi, cứ báo danh với bất kỳ môn hạ đệ tử Nam Hải nào cũng được."

Lạc Việt ôm quyền, "Đa tạ phu nhân, phu nhân muốn tới thăm bỉ phái, mời đi thẳng vào cổng lớn, thì đã chính là thượng khách của Thanh Sơn rồi."

Hắn còn hàn huyên tâm sự thắt chặt thêm giao tình với Lục La phu nhân, khiến đệ tử Thanh Huyền xung quanh không khỏi thầm chướng tai gai mắt. Duy Thanh và Đồng Lam nãy giờ vẫn đứng bên chưởng môn Trọng Hoa Tử quan sát trận đấu, Đồng Lam lên tiếng, "Cái đồ bụng toàn rơm toàn rạ, chỉ giỏi khua môi múa mép, quen thói phố chợ, chẳng qua ngáp phải ruồi đáp trúng một câu đã đắc ý đến độ ngay mình họ gì cũng quên mất luôn. So với Lăng Chi sư huynh, thật một trời một vực."

Duy Thanh nói, "Ngáp phải ruồi sao có thể ngáp chuẩn xác như vậy, theo lý thường, câu hỏi này hắn không thể trả lời nổi mới phải, kỳ quặc thật."

Trọng Hoa Tử vân vê chòm râu, nheo mắt nhìn vào trong sân "Vậy nên, vi sư mới nói, đối với Thanh Sơn, phải theo dõi kỹ càng."

Có Chiêu Nguyên thông tin liên lạc, Lạc Việt thảnh thơi thoải mái, lại giành được câu hỏi thứ tư. Đệ tử Thanh Sơn cũng ngỡ ngàng không hiểu, bàn tán xôn xao.

"Đại sư huynh thế là sao nhỉ?"

"Sao tự nhiên lại có học vấn như thế?"

https://thuviensach.vn

"Đại sư huynh hễ đọc sách là ngủ, ta cứ ngỡ sách huynh ấy đọc còn không nhiều bằng ta chứ."

Chiêu Nguyên cười thầm trong bụng, Lâm Tinh đưa tay huých nó, "Đa tạ. Ta cứ nghĩ ngươi sẽ nghiêng về phía Lạc Lăng Chi, là ta trách lầm ngươi rồi.

Trận này Lạc Việt trông cả vào ngươi đấy."

Cuối cùng Chiêu Nguyên cũng có cơ hội nói ra một câu hào sảng, "Chớ nên khách khí, cứ để đó cho tôi."

Lạc Việt đánh chiêng nhanh, lại đối đáp trôi chảy, không sai lệch chút nào, ánh mắt các giám quan nhìn hắn cũng càng lúc càng mến mộ. Đến khi hắn trả lời đúng lần thứ năm, Lư Hân minh chủ của Giang Bắc Thập Thất Kiếm minh cũng phải lên tiếng khen ngợi, "Trong võ lâm có một thiếu niên nổi bật thế này, ta e chỉ vài năm nữa, lớp già chúng ta khó mà sống nổi trên giang hồ nữa rồi."

Lạc Việt lại khiêm tốn đáp, "Vãn bối chỉ là đáp đúng vài câu đơn giản, không dám nhận lời khen ấy đâu ạ,"

Nhược Diệp các chủ thoáng mỉm cười, "Không chỉ học thức thôi đâu, tay của ngươi cũng rất nhanh."

Lạc Việt giành phần gõ chiêng, tốc độ luôn nhanh không gì bì kịp, chộp chùy, giơ lên, gõ thành tiếng, chỉ trong tích tắc, lần nào lần nấy đều nhằm đúng khi âm tiết cuối cùng trong câu hỏi vừa kịp tiêu tan, nhanh đến độ gần như không thể nhìn rõ hắn ra tay thế nào nữa.

Tay Lạc Lăng Chi cũng rất nhanh, nhưng lần nào cũng chậm hơn hắn nửa nhịp.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt dương dương đắc ý, trong lòng thầm nghĩ, bản lĩnh nhanh tay của bản thiếu hiệp là nhờ nướng bao nhiêu lò hạt dẻ cho các sư đệ mới luyện thành đấy, tay suýt chút nữa thì thành móng giò thui luôn rồi, khó khăn như thế, sao người khác có thể dễ dàng bì được, he he he!

Hắn ngồi xuống, liếc mắt nhìn sang Lạc Lăng Chi, "Lăng huynh, câu tiếp theo mà bị tôi giành được, thì có khi quý phái phải chịu thua đấy."

Lạc Lăng Chi vẫn giữ vẻ điềm đạm chết tiệt, "Ờ."

Âm tiết cuối cùng trong câu hỏi thứ bảy của Tịnh Duyên phương trượng vừa thốt ra, Lạc Việt đã như chớp xẹt chộp lấy cây chùy, Lạc Lăng Chi cũng nắm lấy chùy, nhấc tay, keng, chiêng của Thanh Sơn kêu mất rồi. Lại keng tiếng nữa, chiêng của Thanh Huyền cũng kêu, đã lỡ nửa nhịp.

Lạc Việt lặp lại chuẩn xác đáp án.

Tịnh Duyên phương trượng gật đầu, thẻ tre thứ sáu được bỏ vào ống tre của Thanh Sơn, đệ tử Thanh Sơn nhảy cẫng hoan hô, đệ tử Thanh Huyền ai nấy sa sầm nét mặt.

Lạc Việt hí hửng chắp tay về phía Lạc Lăng Chi, "Lăng huynh, lại nhường nhịn rồi."

Lạc Lăng Chi mỉm cười nhấc tay áo, "Chúc mừng Việt huynh."

Đồng Lam cười nhạt, "Thanh Sơn quả nhiên có điều kỳ lạ, Lạc Việt mà nhanh hơn Lăng Chi sư huynh!"

Trọng Hoa Tử im lặng trầm ngâm.

Lâm Tinh véo má Chiêu Nguyên, "Lần này công đầu là của ngươi."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên ngượng ngùng cúi đầu, "Vẫn là nhờ lão rùa lợi hại."

Lâm Tinh quay đầu sang cười ngọt với lão rùa, "Đa tạ nhé!"

Đỗ Như Uyên ngạc nhiên cau mày, "Sư muội nói gì cơ?"

Lâm Tinh cười hì hì không đáp, lão rùa vẫn lãnh đạm nằm lim dim trên đầu Đỗ Như Uyên.

Thanh Sơn cố nhiên thắng rồi, nhưng mười câu hỏi vẫn cứ phải hỏi cho hết.

Triệu Đường trang chủ và Nhược Diệp các chủ lại mỗi người hỏi thêm một câu, Lạc Việt thắng. Tiếng chiêng bên Thanh Huyền vẫn cứ chậm nửa nhịp. Tiếng trống vang lên, trận đấu kết thúc, Lạc Việt Lạc Tống Lạc Lăng Chi Hồ Thận đều đứng lên, hành lễ với các vị giám khảo, Lư minh chủ lần nữa lên tiếng khen ngợi, "Giang hồ thời nào cũng thấy nhân tài, lớp sau còn mạnh hơn lớp trước."

Nhược Diệp các chủ nhìn Lạc Lăng Chi, "Tay của hắn nhanh, tay của ngươi cũng không chậm."

Lạc Lăng Chi cụp mắt, "Các chủ quá khen."

Lạc Việt vừa ra khỏi lôi đài, đám sư đệ đã ùa tới vây kín xung quanh hắn, túm tụm kéo sang một bên.

"Đại sư huynh, hôm nay huynh lợi hại quá."

"Đấu cho tay Lạc Lăng Chi kia đại bại thật khiến người ta hởi lòng hởi dạ." Nét mặt Lạc Việt có chút phức tạp.

Lạc Lăng Chi ra khỏi lôi đài, đi đến chỗ đám đông, đệ tử Thanh Huyền ai nấy ngập ngừng nhìn y, không biết nên mở miệng an ủi thế nào, Trọng

https://thuviensach.vn

Hoa Tử sai một đệ tử tới chuyển lời, bảo y mau tới gặp lão.

Đệ tử Thanh Sơn gấp rút đi giúp Lạc Ngô và Lạc Tần chuẩn bị cho trận đấu huyền pháp cuối cùng, Chiêu Nguyên phát hiện Lạc Việt ngồi một mình trong góc khuất. Thấy nó cùng Lâm Tinh tiến lại, Lạc Việt nói, "Đa tạ long châu của đệ."

Chiêu Nguyên gãi tai, "Ừm, không cần đa tạ đâu, là lão rùa lợi hại nhất, không có lão ấy nói ra đáp án thì cũng vô tác dụng."

Nó ngồi xuống bên cạnh Lạc Việt, "Phải chăng huynh không được vui? Lúc trước rõ ràng huynh rất vui mà."

Lạc Việt bắt hai tay ra sau lưng, dựa vào gốc cây, "Vì ta nhận ra, không phải là ta thắng."

Lâm Tinh cũng ngồi xuống đất, "Làm đại hiệp chứ đâu phải thi trạng nguyên, học vấn gì gì cũng mặc kệ, ít nhất lần nào ngươi cũng giành gõ chiêng nhanh hơn Lạc Lăng Chi. Thế coi như là hòa rồi."

Lạc Việt cười khổ, lắc đầu, "Không, không phải hòa, không phải ta nhanh hơn y, mà là Lạc Lăng Chi đã nhường ta. Sự thật là, có khi ta còn chẳng thể nhanh bằng y."

Ở một góc khuất khác, cũng dưới một tàng cây, Trọng Hoa Tử nhìn Lạc Lăng Chi vẻ dò xét, "Lăng Chi, cớ gì con cố ý nhường tên thiếu niên Thanh Sơn kia?"

Lạc Lăng Chi bình thản, "Sư phụ, đệ tử không hề nhường Lạc Việt."

Trọng Hoa Tử nhướng mày, "Thật sao?" Đoạn phẩy tay, thong thả bước đi, "Vi sư biết, chuyện của con, trong lòng con tự có cân nhắc, vi sư không hỏi nhiều nữa."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt ngồi dưới gốc cây, tiếp tục cười gượng, "Ở hai câu hỏi cuối cùng ta mới nhận ra điều đó. Nửa nhịp, bất luận ta nhanh hơn một chút, hay chậm hơn một chút, y đều đợi nửa nhịp sau mới đánh chiêng, không sai không lệch một li.

Hầy, cảm giác được người ta bố thí rõ ràng không dễ chịu gì."

Chiêu Nguyên ôm gối thần người ngồi nghe, Lâm Tinh huých nó, "Tên Lạc Lăng Chi kia của ngươi, cũng thật ra dáng đấy!"

Chiêu Nguyên hỏi Lạc Việt, "Vì sao huynh ấy muốn nhường huynh?"

Lạc Việt phiền muộn gãi đầu, "Sao ta biết được."

Lâm Tinh ngờ vực nói, "Không phải do ngươi cả nghĩ quá đấy chứ? Chưa biết chừng đúng là hắn vừa khéo chậm hơn ngươi." Đột nhiên nghĩ ra chuyện gì đó, cô trừng mắt nhìn Lạc Việt, "Này, ngươi không đến nỗi nhất thời nông nổi, vì chuyện này mà tự mình chạy đi nói trận vừa rồi không tính, Thanh Sơn nhận thua đấy chứ? Không chừng sau khi y bị thua, đến hai câu cuối bèn cố ý tỏ vẻ nhường ngươi, bắt chước Đỗ Như Uyên lộng thần giả quỷ, để ngươi tự động nhận thua cũng nên."

Lạc Việt lắc đầu, "Lạc Lăng Chi không phải là người như vậy đâu." Hắn siết chặt nắm đấm, đứng dậy, "Thế nhưng, trận này y đã có ý nhường ta thắng, thì ta cũng coi như trận này Thanh Sơn thắng rồi, ở môn thi huyền pháp tới đây, mong rằng Lạc Ngô và Lạc Tần sẽ làm tốt. Đợi vào vòng sau, ta nhất định bắt y thua tâm phục khẩu phục."

Buổi chiều, môn thi huyền pháp bắt đầu.

Lạc Ngô và Lạc Tần thi trận thứ năm, đấu với Ngọc Đỉnh phái. Huyền pháp là môn chỉ dành cho các phái tu chân, còn các phái võ công, sau khi thi xong võ học là sàng lọc tiến vào vòng hai luôn. Từ vòng hai trở đi, môn

https://thuviensach.vn

phái phổ thông và môn phái tu chân sẽ được phân làm hai nhánh thi đấu riêng biệt, hai môn phái thắng chung cục lần lượt sẽ là "Thiên hạ Võ thuật Đệ nhất phái" và "Thiên hạ Huyền đạo Đệ nhất phái".

Lạc Việt nhàn nhã dạo quanh sân đấu. Chừng hai khắc trước, có mấy cỗ khoái mã lao vọt lên đỉnh Phụng Nhai, người nào người nấy mình mặc quan phục, có vẻ là người của triều đình, cùng An Thuận vương xồng xộc tiến vào Quan Võ các. Tiếp đó, cách đây không lâu, An Thuận vương lại cho mời chưởng môn trưởng lão của các phái tới Quan Võ các, nói có chuyện cần thông báo. Hạc Cơ Tử và các sư thúc đã vội vàng đi rồi. Lạc Việt suy đoán, không biết có phải lại định lập ra quy định gì mới cho Luận võ Đại hội chăng, hắn quanh quẩn bên ngoài vòng người, vừa đi vừa nhìn ngó, cuối cùng cũng phát hiện ra Lạc Lăng Chi đang đứng phía trước đám đông, chỗ gần lôi đài nhất. Lạc Việt lách người chen lại gần y.

Trận thứ hai môn thi huyền pháp vừa kết thúc. Trận thứ ba sẽ bắt đầu ngay sau đấy, Thanh Huyền đấu với Hoa Sơn. Vì là thi đấu huyền pháp, nên bốn người trong sân đều rút pháp khí ra. Phía Thanh Huyền, trong tay một người là tấm gương đồng sáng lấp lánh, trên vai người kia thì có một con chim ưng đen rất ngầu, vuốt vàng, ngươi lửa, thuộc dạng linh thú tương đối hiếm gặp. Một trong hai đấu thủ Hoa Sơn cũng dùng pháp khí linh thú, là một con cọp con lông lá xù xì, chỉ to hơn con mèo bình thường đôi chút, chưa biết đã thay răng sữa hay chưa, nó ngồi chồm hỗm cạnh chân chủ, mở to cặp mắt đen láy, ve vẩy cái đuôi, trông rất đáng yêu.

Đáng tiếc tỉ thí huyền pháp không phải là đọ xem linh thú bên nào đáng yêu hơn, mà là xem bên nào hung mãnh hơn.

Ưng đen quan sát cọp con bằng ánh mắt sắc lẹm. Con cọp không hề hay biết, cứ ngây ngô nhìn ngó xung quanh, còn dụi dụi đầu vào chân chủ nhân. Lạc Việt thầm cầu trời khấn Phật phù hộ cho con cọp, mong sao lát nữa nó sẽ thoát được móng vuốt diều hâu, bảo toàn tính mạng.

https://thuviensach.vn

Lạc Lăng Chi tập trung tinh thần chăm chú theo dõi tình hình trên lôi đài.

Lạc Việt khoanh tay, cũng nheo mắt nhìn theo hướng ấy, "Chậc chậc, lần này xem ra phần thắng lại nằm chắc trong tay quý phái rồi."

Lạc Lăng Chi thờ ơ đáp, "Chưa đến thời khắc cuối cùng, đoán định thắng bại vẫn là quá sớm."

Lạc Việt cười nói, "Ha ha, thật cẩn thận, đúng là phong phạm của đại đệ tử Thanh Huyền."

Tiếng trống vang lên, hiệp thứ nhất bắt đầu, đệ tử mang ưng bên Thanh Huyền và đệ tử mang cọp bên Hoa Sơn bước ra giữa sân, bái chào theo thông lệ. Hai người cùng đưa pháp khí ra giao thủ, đệ tử Thanh Huyền huýt một tiếng sáo, con hắc ưng trên vai lập tức vỗ cánh vút lên, nhào thẳng xuống cọp con dưới đất.

Lạc Việt vừa xem vừa nói, "Đa tạ Lăng huynh giơ cao đánh khẽ nhưng nếu Thanh Sơn may mắn lọt tiếp vào vòng trong và chúng ta có cơ hội trùng phùng, tôi sẽ không vì thế mà nương tình với huynh đâu, cũng mong huynh không nhân nhượng thêm nữa."

Lạc Lăng Chi vẫn chăm chú dõi theo trận đấu, không nói lời nào. Lạc Việt ngập ngừng hồi lâu, đoạn quay sang nhìn y, "Huynh... vì sao lại nhường tôi?"

Lạc Lăng Chi xoay đầu, nhìn lại Lạc Việt, "Tôi vẫn rất mong chờ, được cùng Việt huynh thực sự tỉ thí một phen."

Lạc Việt nhìn vào đôi mắt trong veo như hai đầm nước của y nhướng mày, lòng đột nhiên rộng mở như bầu không trên đầu, hắn mỉm cười, "Tôi cũng vậy, có thể đấu với huynh một trận thống khoái là ước nguyện lớn nhất của tôi."

https://thuviensach.vn

Lạc Lăng Chi cũng cười, nụ cười khác với bình thường, Lạc Việt rất hiếm khi nhìn thấy y cười thẳng thắn như thế.

Ngay ánh nắng, cũng bắt đầu dịu đi trong nụ cười của y.

Không đúng, nắng sao chỉ dịu có một bên, lại mang theo cả yêu khí? Lạc Việt vội quay đầu về phía lôi đài, đúng lúc nghe thấy tiếng rú thê lương kinh thiên động địa, "À... ú..." Hắn nhìn vào sàn đấu, mắt trợn trừng miệng há hốc.

Một cái bóng to lớn kỳ quái đang chiếm cứ lôi đài, liên tục phình to ra. Yêu khí đen ngòm thốc thẳng lên trời, gần như che lấp một nửa ánh ngày, con hắc ưng vừa lượn vòng quanh cái bóng, vừa rít lên những tiếng thê thiết. Lạc Việt lẩm bẩm, "Ái chà, là trò gì đây?"

Đệ tử Hoa Sơn quệt vệt máu bên khóe miệng, cười lớn, "Thanh Huyền! Các ngươi ức hiếp người quá đáng! Thi đấu luận võ vốn chỉ đến điểm là dừng, các ngươi lại hạ độc thủ đoạt mạng. Ha ha ha ha. Được thôi, đoạt mạng. Giờ thì xem là ai đoạt mạng ai đây! Ha ha ha ha!"

Nghe tiếng cười của gã, cái bóng kỳ quái như nhận được mệnh lệnh, ngoác miệng thật lớn, lại gầm lên một tiếng inh tai, cuồng phong trỗi dậy, bụi cát mù mịt, bộ móng khổng lồ từ trên trời bổ xuống, con hắc ưng trong nháy mắt hóa thành tro bụi. Cái bóng nghển cổ gầm vang, phóng vọt lên, nhảy khỏi lôi đài.

Từ bục giám quan, Tịnh Duyên phương trượng hét lớn, "Những người bình thường và người huyền pháp thấp, mau chóng tản hết đi, là phệ cốt yêu thú đó." Nói đoạn phi thân lên, giật viên niệm châu đeo trên vòng cổ quăng theo cái bóng. Niệm châu lơ lửng tỏa Phật quang đỏ mờ xoay vòng giữa không trung, phồng ra, tròng vào cổ yêu thú như một dạng xiềng xích. Phía ngoài lôi đài, đệ tử các phái chạy tán loạn. Yêu thú lắc mạnh đầu, chỉ tích

https://thuviensach.vn

tắc lại phình to thêm vài lần nữa, xiềng xích đứt phụt, hạt châu rơi lanh canh như mưa sa.

Tên đệ tử Hoa Sơn nọ vẫn cười khành khạch, "Ha ha ha! Nghênh Xuân Hoa, lớn nữa lên, to nữa lên. Nuốt chửng bọn súc sinh Thanh Huyền cho ta!"

Đấu sĩ bên Thanh Huyền bấy giờ đã rúc vào một góc lôi đài, đang la oai oái, "Sư phụ, sư huynh, cứu đệ tử!" Nghênh Xuân Hoa đã giơ bộ móng sắc nhọn lên, chuẩn bị vồ gã. Tịnh Duyên phương trượng quát vang, giơ thiền trượng chặn đứng đòn tấn công của Nghênh Xuân Hoa, tay đệ tử Thanh Huyền kia lồm cồm tránh sang một bên.

Giờ này khắc này, chính là lúc cần bậc đại hiệp xuất đầu lộ diện, vì không mang binh khí bên người, Lạc Việt bèn túm luôn một người đứng gần đấy, giật lấy bội kiếm của họ. Lạc Lăng Chi cũng phi thân lên, lướt vào trong sân, rút trường kiếm bên hông, chém xuống chân trước của yêu thú.

Yêu thú gầm lên cuồng nộ, quạt móng ra, hất bay Tịnh Duyên phương trượng rồi chụp thẳng vào mặt Lạc Lăng Chi, đám đệ tử Thanh Huyền đang chạy tháo thân, thấy vậy kinh hoàng hét lên, "Đại sư huynh cẩn thận!"

Lạc Lăng Chi vung kiếm chống đỡ. Đúng lúc ấy, bên cạnh y đột nhiên vang lên tiếng quát, "Nghênh Xuân Hoa!" Nghênh Xuân Hoa dường như rất quen tên mình, nhất thời dừng sững lại. Bắt đúng khoảnh khắc phân tâm đó, một đạo kiếm quang đã chém mạnh xuống chân trước của nó, người dưới móng vuốt ấy cũng theo đó biến mất.

Lạc Việt một tay giữ Lạc Lăng Chi, một tay xách thanh trường kiếm nhuốm máu đen, miệng huýt sáo, "Nghênh Xuân Hoa ngoan ngoan, người ở đây này..."

https://thuviensach.vn

Vỡ lẽ mình vừa bị lừa, lại nhìn chân trước chảy máu ròng ròng, Nghênh Xuân Hoa lồng lộn hú lên, nhe răng nanh phun ra một luồng hơi đen, nhảy xổ vào Lạc Việt.

Từ khoảng đất trống phía xa, đệ tử Thanh Sơn cuống cuồng lo lắng, nhưng võ công của bọn họ đều quá kém, xông ra chỉ tổ chuốc thêm phiền phức, nên đành đứng một bên nôn nao nhớn nhác.

Chưởng môn mấy bang phái lớn đều đã bị An Thuận vương triệu đi. Trong sáu giám quan có đến năm người là hiệp khách giang hồ không hiểu huyền pháp, chỉ mình Tịnh Duyên phương trượng là có thể ra mặt đương đầu yêu thú.

Lạc Việt xông vào lôi đài, Chiêu Nguyên bên ngoài bắt đầu ra sức hối thúc Lâm Tinh, "Lạc Việt đánh không lại con quái kia đâu, tỉ mau giúp huynh ấy đi."

Lâm Tinh cười hì hì, "Ôi dào, không phải lo, vỏn vẹn một con tiểu yêu quái, chưa đáng để ta động ngón tay. Nếu ta xuất thủ đánh chết nó, làm sao có cơ hội để Lạc Việt hiển lộ khí khái anh hùng. Lạc Việt đã nuốt vảy kỳ lân, ta có thể truyền pháp lực của mình cho hắn mượn dùng tạm, như vậy Lạc Việt sẽ..."

Chiêu Nguyên nóng ruột đến độ sắp cào nát cả cây, "Vậy tỉ mau truyền cho huynh ấy đi."

Trên lôi đài, phệ cốt yêu thú tới tấp tát xuống, mỗi lần như vậy bọn Lạc Việt đều phải vất vả tránh né. Chiêu Nguyên không khỏi uất hận vì pháp lực mình quá yếu. Lâm Tinh thủng thẳng nói, "Pháp lực phải bùng phát vào đúng lúc then chốt, mới hiển lộ được khí khái anh hùng." Nói đoạn cô vén tay áo, niệm chú.

https://thuviensach.vn

Trên lôi đài cuồng phong dữ dội, mây mù kín trời, bóng đen âm u đang trùm xuống đỉnh đầu bọn Lạc Việt, chừng sắp nuốt chửng lấy cả bọn. Tịnh Duyên phương trượng cởi bỏ cà sa, niệm Phật chú. Bóng đen phóng hàn quang như sét giội. Lâm Tinh búng tay hô, "Chuyển."

Trường kiếm trong tay Lạc Việt bị cuồng phong cuốn phăng đi, hàn quang chém thẳng xuống đỉnh đầu hắn, Lạc Lăng Chi lôi mạnh Lạc Việt ra sau. Tịnh Duyên vung thiền trượng lên, miễn cưỡng chống đỡ được với bóng đen trong chốc lát, cố gắng bảo vệ cho hai người họ lăn sang một bên.

Lâm Tinh điếng người, "Không truyền được pháp lực... Vì sao? Rõ ràng hắn đã nuốt vảy kỳ lân rồi, vì sao pháp lực của ta không truyền đi được..."

Lạc Việt nhổ phì phì một mồm đất cát, "Nghênh Xuân Hoa, ngươi thực nóng nảy quá đấy!"

Lạc Lăng Chi bất lực cười gượng, "Việt huynh, trong tình cảnh này mà huynh còn nói đùa được..."

Lạc Việt cũng gượng cười, đang định đáp lại thì liếc thấy hàn quang, chỉ kịp hét "Mau tránh đi", rồi một tay vồ lấy trường kiếm của Lạc Lăng Chi đón đỡ, một tay đẩy mạnh Lạc Lăng Chi và Tịnh Duyên phương trượng sang bên.

Một luồng đại lực quất thẳng vào người hắn, xé toạc phần da thịt trên cánh tay và vai. Giữa khi đất trời tối sầm, Lạc Việt nghe thấy thiền trượng của Tịnh Duyên đập trúng thứ gì đó phát ra tiếng động giòn tan, còn cả ai đó từ bên phải ghé lại đỡ lấy hắn kéo sang một bên, vài giọt chất lỏng rơi tong tong xuống mặt hắn cùng mùi tanh nhức mũi, hình như là nước dãi của Nghênh Xuân Hoa. Lạc Việt mơ hồ cảm thấy có thứ gì xé toang vạt áo ngực mình, khoét vào da thịt mình, nơi lồng ngực hắn bỗng nhiên ấm nóng.

https://thuviensach.vn

Một luồng sáng yếu ớt lập lòe như đom đóm. Lạc Việt bị một luồng kình khí cuốn lấy, quẳng mạnh lên không trung, rơi bịch xuống đất. Nghênh Xuân Hoa gầm rú inh ỏi, Lạc Việt nghe bên tai vang lên một giọng nói quen thuộc, "Đồ nhi ngoan, con không sao chứ?"

Lạc Việt gắng gượng mở mắt, nhận ra Hạc Cơ Tử, Trọng Hoa Tử, cùng chưởng môn Hoa Sơn và chưởng môn các phái huyền pháp khác đang ở trên không, lập vòng quây Nghênh Xuân Hoa, hợp lực đại chiến yêu thú.

Lạc Việt gắng xê dịch, "Không sao ạ, có điều người mà không tới thì e đồ nhi sắp trở thành món điểm tâm cho con Nghênh Xuân Hoa này rồi."

Bên cạnh Lạc Việt vang lên một giọng nói yếu ớt, "Thiếu niên này, ngươi thật lợi hại, vốn dĩ ngươi đã bị con yêu quái kia nuốt vào lót dạ rồi... kết quả, nó lại phải nhả ngươi ra."

Lạc Việt cựa mình nhìn sang bên, chỉ thấy Tịnh Duyên phương trượng và Lạc Lăng Chi đều đang nằm cách hắn không xa, trông hai người cũng rất thê thảm. Bên vai trái Lạc Lăng Chi có một vết thương sâu hoắm, máu đang tuôn ồng ộc. Nhìn thấy vết thương của Lạc Lăng Chi, Lạc Việt đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Máu, máu của Lạc Lăng Chi, vừa hay có thể đem quệt lên long châu của con rồng ngốc kia rồi. Hắn bèn cố nhích tới gần y, quan tâm hỏi han, "Lăng huynh, không sao chứ?" Hắn tháo chiếc túi gấm đeo trên cổ xuống, đổ lẫn long châu và mấy viên thuốc ra tay, đưa ra chạm vào vết thương của Lạc Lăng Chi, "Ở đây tôi có ít thuốc trị thương, đắp lên miệng vết thương có thể sẽ đỡ được phần nào."

Máu từ cánh tay hắn chảy xuống nắm tay, thấm vào qua kẽ ngón tay. Trong thoáng chốc, máu của Lạc Việt, máu của Lạc Lăng Chi và long châu đồng thời tiếp xúc dung hòa.

https://thuviensach.vn

Đại công cáo thành!

Lạc Lăng Chi biến sắc mặt, Lạc Việt cười nói, "Á, thuốc vấy máu của tôi hết rồi, thôi vậy, huynh hẵng cứ băng vết thương..." Lạc Lăng Chi vụt đưa tay kéo giật hắn sang bên, Lạc Việt bị y giữ lộn một vòng, tiếng gầm đinh tai của Nghênh Xuân Hoa gần trong gang tấc. Lạc Việt xoay đầu nhìn cái bóng đen đang áp tới, cười gượng nói, "Không phải chứ!" Sư phụ và mấy chưởng môn tướng lão đều chưa đáp xuống, Nghênh Xuân Hoa thật cũng bất khuất quá.

Bóng đen ập tới quá nhanh, căn bản không tránh kịp, Lạc Việt chỉ kịp chắn trước Tịnh Duyên phương trượng và Lạc Lăng Chi, mắt thấy mình sắp thịt nát xương tan đến nơi, một đời đại hiệp vẫn chưa xuất thế tung hoành đã phải ê chề rơi rụng, hắn còn đang tự than thân trách phận thì đột nhiên có một luồng sáng bảy màu chói lòa trải ra trước mắt. Luồng sáng ấy rực rỡ như cầu vồng, xoay vần sặc sỡ, chỉ tích tắc lại có kim quang lóa mắt bao bọc bên ngoài, bảy sắc cầu vồng mờ dần, còn kim quang thì biến thành một cái lồng ánh sáng, trùm lấy Lạc Việt, Lạc Lăng Chi và Tịnh Duyên.

Lúc này, trên trời đột nhiên vang lên tiếng hót kỳ ảo, Nghênh Xuân Hoa rú thảm, co rúm mình lại.

Một con chim lớn đỏ rực như lửa dang rộng đôi cánh, từ phía Quan Võ các bay vụt ra, ba dải lông đuôi dài có màu như ráng chiều, trải rộng ánh sáng cát tường.

Dưới đất, Nghênh Xuân Hoa run lẩy bẩy trên mặt đất, càng lúc càng co nhỏ lại, tựa hồ khiếp sợ ánh sáng chói lóa kia.

Kim quang bao bọc bỗng rung lên, nhạt dần, yếu đi, tự thành một hình người dang hai tay chắn trước Lạc Việt. Người đó buông tay xuống, giật lui một bước, lẩm bẩm, "Phụng hoàng, là phụng hoàng..."

https://thuviensach.vn

Người đó, chính là Chiêu Nguyên.

Lạc Việt cảm thán, không ngờ vào thời khắc then chốt, con rồng ngốc này cũng có thể đại triển thần oai, cứu lấy mạng mình. Lẽ nào long châu thấm máu đã phát huy tác dụng? Xem ra Lạc Lăng Chi đích thị là người nó cần tìm rồi.

Tịnh Duyên phương trượng lên tiếng, "A, hóa ra đây là linh thú của Lạc Việt thiếu hiệp, lúc nào cũng thấy đứng cùng chỗ Thanh Sơn, ta còn tưởng là đệ tử hờ của quý phái."

Chiêu Nguyên vẫn ngây như phỗng. Lạc Việt mỉm cười đỡ lời, "Ha ha, đúng ạ, là vì nó rất thích biến thành hình người."

Tịnh Duyên phương trượng nói, "Trên tay hai ngươi còn nối cả pháp tuyến nữa. Thảo nào khi ngươi gặp chuyện, nó lại có thể kịp thời ứng cứu."

Pháp tuyến? Nối?

Lạc Việt ngơ ngác ngẩng đầu, lúc này mới nhận ra Chiêu Nguyên nãy giờ đứng đờ ra như khúc gỗ không phải vì nhìn phụng hoàng, mà vì nhìn hắn. Cánh tay trái của nó đang giơ lên trước ngực, nơi cổ tay thắt một sợi chỉ vàng kim chói mắt, sợi dây ấy rất dài, một đầu hình như nối với chỗ nào đó bên này, là nối với...

Lạc Việt cứng người nhìn cổ tay trái của mình. Có một sợi chỉ vàng kim đang quấn một vòng trên đó, sáng lóa, chói mắt.

Lạc Việt sững sờ, "Tại... tại sao..."

Chiêu Nguyên cũng sững sờ, "Tại... tại sao..."

Không phải là Lạc Lăng Chi sao?

https://thuviensach.vn

Không phải là Lạc Lăng Chi sao?

Vì sao lại là huynh?

Vì sao lại là ta?

Lạc Việt nhìn Chiêu Nguyên, Chiêu Nguyên nhìn Lạc Việt, một người một rồng bỗng chốc biến thành tượng đá.

Sợi chỉ vàng đung đưa trong gió, Lạc Việt cảm thấy long châu nong nóng trong tay. Sợi chỉ vàng mờ dần đi, rồi biến mất.

Nghênh Xuân Hoa đã biến lại thành cọp con chỉ to ngang con mèo, dán chặt đầu xuống đất, run lên như phải rét. Phụng hoàng đỏ không thấy đâu nữa, đứng trước con cọp là một nam tử mình mặc trường bào đỏ, chính là người đứng sau An Thuận vương lúc xuất hiện lần đầu trên Quan Võ các. Hắn chẳng buồn nhìn đến con cọp, mà bước sang phía Lạc Việt, cặp mắt xếch nheo nheo, "Thì ra thiếu hiệp đây cũng là người nuôi linh thú." Ánh mắt hắn dừng lại ở Chiêu Nguyên, môi thoáng nở nụ cười, "Ta trước nay rất hứng thú với linh thú, không biết có thể chiêm ngưỡng nguyên thân con linh thú này của thiếu hiệp không?" Hắn nhấc tay phải, lòng bàn tay tụ lại một quầng sáng đỏ.

Lạc Việt không kịp ngăn cản. Chiêu Nguyên không kịp né tránh. Quầng sáng đỏ đã bao trùm từ đầu tới chân nó.

Chiêu Nguyên cảm thấy mình thu nhỏ dần, trở về nguyên hình.

Phụ vương, mẫu hậu, đại ca nhị tỉ tam đệ tứ muội, con vô dụng, con sắp bị phụng hoàng bắt rồi. Mắt ứa hai giọt lệ, Chiêu Nguyên cuộn mình lại trên đất.

Ánh đỏ tiêu tan, phụng hoàng dửng dưng nhìn xuống. Thứ tròn lẳn dài chưa đến một thước nằm trên nền đất kia... là một con rắn nhỏ màu trắng

https://thuviensach.vn

bạc.

Lạc Việt chớp chớp mắt. Không phải rồng. Là rắn.

Chiêu Nguyên nhắm chặt mắt, nằm dính xuống đất. Lạc Việt xoẹt cái nhấc nó lên, xoẹt cái nhét vào ngực áo, cánh tay bị thương nặng mà vẫn có thể thần tốc như vậy, hắn tự khâm phục chính mình.

Tịnh Duyên phương trượng nói, "Con rắn nhỏ của thiếu hiệp thật đáng yêu, lão nạp cảm thấy khí tức nó vô cùng thuần khiết, tính tình rất mực lương thiện."

Lạc Việt nhúc nhích da mặt cứng ngắc, "Hì hì, đại sư quá khen, chỉ là một con rắn tinh bình thường thôi, vẫn còn nhỏ lắm, chưa biết làm gì, đệ tử lên núi chặt củi bắt gặp nên nhặt về thôi. Chỉ hiềm không biết là rắn cạn hay rắn nước." Hắn ngước mắt nhìn người mặc áo đỏ, "Vị công tử này có vẻ rất am tường, kiến thức rộng, công tử nghĩ nó là rắn cạn hay rắn nước?"

Phụng hoàng lãnh đạm, "Ta không nghiên cứu bò sát. Song con rắn của thiếu hiệp quả rất trung thành." Đoạn quay người phẩy tay bỏ đi.

Lạc Việt thầm thở phào, lẳng lặng nhét viên long châu vẫn nắm nơi tay vào ngực. Hắn cảm thấy con rắn nhỏ vươn đầu ra, ngậm lấy viên long châu giữa ngón tay mình, nuốt chửng. Bấy giờ hắn mới hoàn toàn nhẹ nhõm.

Hạc Cơ Tử và các trưởng lão Thanh Sơn chạy đến, đám đồ đệ cũng từ khoảng đất trống phía xa chạy lại, mọi người hợp lực dìu Lạc Việt đứng dậy, đệ tử Thiếu Lâm và Thanh Huyền cũng xông đến, đỡ lấy Tịnh Duyên phương trượng và Lạc Lăng Chi.

Lạc Việt hổn hển nói, "Lộn xộn thế này... trận huyền pháp hôm nay chắc không thi nổi rồi."

https://thuviensach.vn

Lạc Ngô nói, "Đại sư huynh, huynh vẫn chưa biết sao, không cần thi nữa.

Luận võ Đại hội tạm ngừng rồi. An Thuận vương gọi sư phụ và các chưởng môn khác đến chính là để nói chuyện ấy đấy."

Lạc Việt rất kinh ngạc, Hạc Cơ Tử trầm giọng xác nhận, "Kinh thành báo tin, hoàng thượng trở bệnh nặng, không khuyến khích mấy chuyện động đao động kiếm, Luận võ Đại hội tạm ngừng, tất cả quay về, riêng các môn phái tu tập huyền đạo đều phải làm phép cầu phúc cho hoàng thượng."

Lạc Lăng Chi được các sư đệ đồng môn dìu đi về hướng khác, vết thương của y không nặng bằng Lạc Việt, vẫn còn lên tiếng cáo biệt, "Đa tạ Việt huynh xả thân cứu mạng."

Lạc Việt nói, "Lăng huynh chớ khách khí. Hôm nay huynh cũng cứu mạng tôi mà, đôi bên coi như đồng sinh cộng tử. Tuy đại hội tạm ngừng, nhưng giao ước hôm nào tôi vẫn nhớ, đợi khỏi vết thương, chọn ngày lành, hai ta lại thưởng kiếm luận võ."

Lạc Lăng Chi mỉm cười, "Được, nhất định không bội ước."

Nhóm Thanh Huyền đang đi, đột nhiên có một đám quan quân mặc áo lam xồng xộc tiến lại, chặn đường họ. Người dẫn đầu nâng một trụ vải màu vàng, hô lớn, "An Thuận thế tử Mộ Trinh tiếp chỉ."

Lạc Việt và nhóm Thanh Sơn ở đằng xa nghe loáng thoáng tiếng hô, liền giương mắt hau háu nhìn sang. Người nâng thánh chỉ hình như hướng về phía Lạc Lăng Chi. Nhóm Thanh Huyền tách ra, một người đứng bên cạnh Lạc Lăng Chi tiến lên, quỳ xuống, là sư đệ của Lạc Lăng Chi. Duy Thanh.

Cơn gió mát lành đón lấy tiếng đọc thánh chỉ, đưa tới tai Lạc Việt và những người còn lại. Cũng bay cả vào tai Chiêu Nguyên bấy giờ đang cuộn tròn trong lòng Lạc Việt.

https://thuviensach.vn

"... Nhận An Thuận thế tử làm con trẫm, ban họ Hòa, đổi tên thành Hòa Trinh, lập làm thái tử, từ hôm nay có thể nhập Đông cung..."

Duy Thanh, à không, An Thuận thế tử Mộ Trinh, tức tân thái tử Hòa Trinh, đưa hai tay tiếp chỉ, đứng dậy. Người áo đỏ đứng bên cạnh viên quan tuyên chỉ nhìn gã mỉm cười, "Chúc mừng thái tử điện hạ."

Gió rất ấm. Trời rất tươi. Xuân sắp vãn.

Chẳng bao lâu nữa là hè sang.

Ghi chú: 1. Quan Vũ: ngắm mưa. Tích Tình: mến nắng.

2. Thăm chia làm ba hạng: thượng, trung, hạ. Trong mỗi hạng lại chia tiếp làm ba hạng nhỏ: thượng, trung, hạ. Thượng thượng thăm là thăm tốt nhất của tốt nhất, ở đây ngụ ý là rút phải đối thủ lợi hại nhất trong các đối thủ lợi hại.

3. Một giáp tý tương đương sáu mươi năm.

4. Bản dịch của Bùi Hạnh Cẩn, Việt Anh.

https://thuviensach.vn

Chương 4

Thanh Sơn phái. Chính điện.

Một chiếc bàn gỗ vuông chằn chặn, trên bàn bày một chiếc mâm son. Đệ tử Thanh Sơn ngồi quanh bàn, chụm đầu nhìn vào trong mâm. Chiêu Nguyên cuộn tròn thân mình trên lớp vải bông giữa mâm son. Một ngón tay vươn ra, chọc chọc vào đầu nó, Chiêu Nguyên tức thì rùng mình, cuộn chặt thêm chút nữa, ngón tay ấy lại chọc vào mình nó.

"Đúng là rắn rồi."

Không xa bên ngoài vòng người, Lạc Việt xẵng giọng, "Lạc Trịnh, đệ đừng có dọa nó."

Lạc Trịnh quay người lại, ấm ức nói, "Đệ chỉ sờ thôi mà, huynh đừng ky bo thế chứ. Đệ còn không biết hóa ra nó là yêu quái. Đại sư huynh, huynh giấu giếm bọn đệ như vậy thật chẳng tốt chút nào."

Lạc Việt miễn cưỡng nhỏm dậy từ chiếc chõng tre, "Sao cứ luôn miệng yêu quái yêu quái trước mặt người ta thế nhỉ! Nếu không có nó, từ giờ mỗi dịp Thanh minh đệ sẽ phải đốt tiền vàng cho ta đấy. Rắn thì sao? Yêu thì sao?"

Lạc Trịnh rụt cổ, từ Luận võ Đại hội trở về, đại sư huynh bỗng dưng trở nên rất khó tính, ví dụ như bây giờ. Lạc Ngô kịp thời xoa dịu, "Lạc Trịnh, đại sư huynh nói đúng đấy. Đại sư huynh, Lạc Trịnh cũng chỉ là thấy bộ dạng Chiêu Nguyên... Chiêu Nguyên sư đệ hiện nguyên hình rất đáng yêu mà thôi."

https://thuviensach.vn

Lạc Trịnh lập tức gật đầu, "Chiêu Nguyên... sư đệ hiện nguyên hình quả thật rất dễ thương, ha ha, trước giờ đệ chưa nhìn thấy con rắn nào ngăn ngắn mập mạp thế này. Trên cổ còn cái khoen màu vàng nữa." Nói đoạn, lại không kìm được thò tay sờ nắn, vừa lúc cảm nhận ánh mắt sắc lẹm của đại sư huynh từ bên cạnh phóng tới, liền vội vàng rụt trở về.

Chiêu Nguyên ép chặt đầu xuống mặt vải bông, khoen vàng Lạc Trịnh vừa nói chính là chiếc vòng Lâm Tinh cho mượn, giờ đã biến thành một vệt vàng mảnh nơi cổ. Dưới pháp lực của phụng hoàng, nó chỉ biến thành rắn chứ không bị khôi phục nguyên thân, hẳn là nhờ công lao của chiếc vòng này.

Đám sư đệ của Lạc Việt vẫn xúm quanh chòng chọc quan sát nói thi nhau phụ họa tán dương rắn con mũm mĩm đáng yêu. Lạc Ngụy cắn móng tay thẽ thọt, "Nếu mà hầm thành canh rắn thì chắc là ngon lắm."

Lạc Ngô lập tức giơ tay cốc một cái vào gáy sư đệ. Lạc Ngụy xoa xoa chỗ bị đánh, mặt hậm hực, "Giờ đệ nhìn thấy thứ gì cũng chỉ muốn đem đi làm cơm ăn."

Chính điện nhất thời chìm vào im lặng, ngay Lạc Việt cũng hơi chột dạ.

Lúc tham gia Luận võ Đại hội, hắn vẫn luôn ngờ ngợ là mình quên mất chuyện gì quan trọng. Mãi đến khi nằm trên cáng, được các sư đệ khiêng từ Luận võ Đại hội về trước cổng lớn Thanh Sơn, hắn mới sực nhớ ra mọi người đều dồn hết tâm trí vào Luận võ Đại hội, quên bẵng thập nhị sư đệ Lạc Ngụy đang trọng thương nằm liệt giường... một mình trong sư môn...

Bọn họ tìm thấy Lạc Ngụy đang lụi cụi nấu rau dại dưới bếp. Lạc Ngụy sau một ngày một đêm bị bỏ lại sư môn, cuối cùng nhờ đói khát mà chiến thắng bệnh tật, bò được dậy như kỳ tích, ăn sạch lương thực còn thừa rồi nhờ nấu nước với rau dại mà cầm cự được đến hôm nay.

https://thuviensach.vn

Lạc Ngụy thều thào nói phá tan bầu không khí tĩnh lặng, "Đệ không oán trách mọi người đâu, thật đấy, dù sao Luận võ Đại hội cũng là quan trọng nhất."

Lạc Ngô ho một tiếng, tức tốc chuyển chủ đề, "Ừm, đại sư huynh! Chiêu Nguyên sư đệ rốt cuộc là... à còn nữa, sao không thấy Lâm Tinh sư muội đâu cả?"

Lạc Việt ngả người lại về chõng tre, xoa xoa cái trán sưng u, mập mờ nói, "Nó nửa đêm mò vào môn phái chúng ta tìm cải ăn, ta phát hiện ra, sau đó thấy đáng thương nên giữ nó lại. Vì nó có thể biến thành người, vốn dĩ định mang nó tới Luận võ Đại hội cho đủ sĩ số, tiếc là sư phụ nói sẽ bị người ta nhận ra, nên đành phải đi kiếm người khác."

Mấy lời này của hắn phần lớn đều là sự thật, chỉ trước sau cố ý giấu nhẹm chuyện Chiêu Nguyên là rồng. Lạc Việt nhắm mắt, cảm thấy đầu đau dữ dội. Từ Luận võ Đại hội trở về, hắn vẫn bị một chuyện đeo bám, ăn không ngon ngủ không yên. Vì sao người được viên long châu xác nhận lại từ Lạc Lăng Chi biến thành Lạc Việt hắn? Nhất định là đã xảy ra sai lầm ở bước nào đó. Lạc Việt không tin bản thân mình lại có quan hệ gì với hoàng thất, hắn nghĩ hẳn là tại bấy giờ máu của mình và máu Lạc Lăng Chi hòa lẫn vào với nhau, dẫn đến viên long châu phân biệt nhầm.

Buổi tối, người nào trở về phòng người nấy, Lạc Việt xách Chiêu Nguyên từ góc giường lên, chọc chọc bụng nó, "Này, ta thấy chuyện này chắc là nhầm rồi, đệ nghĩ sao?"

Chiêu Nguyên uể oải nằm bẹp trong lòng bàn tay hắn, "Tôi... tôi không biết."

Từ sau khi biến thành rắn, nó không cách nào biến lại thành hình người được nữa. Bị các sư đệ của Lạc Việt vây lấy chỉ trỏ khiến nó cực kỳ khổ

https://thuviensach.vn

não, sểnh ra lúc nào nó lại rúc vào lòng Lạc Việt, ngay cả lúc ngủ cũng cuộn mình dưới góc giường hắn.

Lạc Việt gãi gãi đầu, "Người đệ cần tìm là người nhà hoàng đế, ta thì chắc không phải đâu, cha mẹ ta đều là người làm ăn buôn bán, hơn nữa đệ nhìn ta xem, bộ dạng chẳng có chút gì dính dáng đến người hoàng thất hết. Liệu có phải vì khi thấm vào long châu, máu của ta và máu của Lạc Lăng Chi bị trộn lẫn, nên mới xảy ra sai sót này không?"

Chiêu Nguyên lắc đầu, "Tôi không biết."

Lạc Việt cau mày, "Sao đệ không lo lắng gì thế, chẳng phải đệ vẫn mong sớm định huyết khế với Lạc Lăng Chi sao?"

Chiêu Nguyên giương mắt nhìn hắn.

Nó quả thật không lo lắng chút nào, không hiểu sao, người long châu xác nhận không phải Lạc Lăng Chi mà là Lạc Việt, chuyện này khiến nó có chút... vui mừng.

Vào khoảnh khắc Nghênh Xuân Hoa định nuốt chửng Lạc Việt, nó sực nghĩ phải cứu lấy hắn, sau đó phát hiện ra có pháp tuyến nối giữa mình và Lạc Việt, bấy giờ nó quả thật rất bàng hoàng. Nhưng, khi biến thành rắn, được Lạc Việt cất vào ngực áo, bảo vệ khỏi phụng hoàng, nó co ro trong lòng hắn, cảm giác rất ấm áp, rất hạnh phúc. Nó vô cùng hâm mộ Lạc Lăng Chi, nhưng nó còn thích Lạc Việt hơn. Chỉ là nó cảm thấy áy náy với Lâm Tinh, làm thế này liệu có phải là tranh người của cô không? Nó đã hứa sẽ không động đến Lạc Việt, Lâm Tinh đối xử với nó hết sức tử tế, mà nay nó đã thành một con rồng lật lọng rồi. Hơn nữa, mộng tưởng của Lạc Việt là làm đại hiệp, ngay đến đại anh hùng của Lâm Tinh hắn còn chẳng màng, nhất định không đời nào chịu làm hoàng đế.

https://thuviensach.vn

Vì vậy tâm trạng Chiêu Nguyên hiện giờ rất phức tạp. Nhất thời nó không biết nên tiếp tục ra sao. Lạc Việt thở ngắn than dài, "Đệ biết đấy, ta muốn làm đại hiệp cơ, không muốn dính dáng đến chuyện tạo phản rồi lên ngôi hoàng đế. Có thể rửa sạch máu trong long châu rồi cho nó nhận lại máu của người khác không?"

Chiêu Nguyên gật đầu, "Đập vỡ long châu của tôi đi là được." Nó há miệng, nhả long châu vào lòng bàn tay Lạc Việt, trên hình rồng vàng xoay vòng trong long châu có một vệt đỏ thẫm mảnh như sợi chỉ, kéo dài từ đầu rồng đến đuôi rồng. Chiêu Nguyên lí nhí nói, "Nếu huynh không thích, thì có thể đập vỡ nó."

Lạc Việt lại cau mày, "Đập vỡ long châu thì khác nào hủy hoại luôn cả đệ?

Đệ nghĩ ta là người như vậy sao? Là ta đang hỏi, ngoài cách đập vỡ long châu ra, còn cách nào khác nữa không?"

Chiêu Nguyên lại cúi đầu, "Tôi không biết."

Lạc Việt đấm ngực, "Ta sắp bị đệ làm cho tức chết mất thôi."

Chiêu Nguyên thận trọng hỏi, "Nếu như, tôi nói là nếu như, quả thật không sai, huynh chính là người tôi cần tìm, thì huynh có đồng ý làm hoàng đế không?"

Lạc Việt lập tức trả lời, "Vớ vẩn, đương nhiên là không. Đệ có biết ở nhân gian này tạo phản là tội lớn nhường nào không? Nhỡ đâu bị phát hiện, toàn bộ sư môn của ta sẽ bị diệt sạch không còn một mống. Hơn nữa đệ nghĩ tạo phản là việc dễ lắm sao?"

Trong các vở kịch đều đã nhắc đến, phàm là tạo phản, nhất định trong tay phải có trọng binh, dưới cờ phải có mãnh tướng, trong trướng phải có mưu sĩ, rồi có thiên thời địa lợi nhân hòa. Kẻ xuất thân hàn vi như Hán Cao

https://thuviensach.vn

Tổ, trong tay có Tiêu Hà Hàn Tín. Kẻ sa sút, như Lưu hoàng thúc, cũng có hai huynh đệ Trương Phi Quan Vũ, ngoài ra còn mời được Khổng Minh định Quan Trung.

Hầy, mấy đạo lý trần gian này, con rồng ngốc chắc chắn không hiểu nổi. Lạc Việt chỉ đành khẳng định lần nữa, "Tuyệt đối là sai, ta không thể nào là người đệ cần tìm đâu."

Chiêu Nguyên "ừm" một tiếng, rầu rầu đem long châu nuốt lại vào bụng, chúc đầu nằm xuống.

Lạc Việt cau mày nghĩ ngợi, "Đúng rồi, hình như đệ từng nói với ta, thần tiên trên trời có thể rửa sạch máu trong long châu để đổi huyết khế đúng không?"

Chiêu Nguyên khẽ động đậy đầu.

Lạc Việt đặt nó trở về phần đệm góc giường, tung chăn bước xuống, "Ta có việc ra ngoài một lát, đệ ngủ trước đi."

Chiêu Nguyên rúc vào chăn, nghe tiếng bước chân Lạc Việt xa dần, nó khổ não cọ đầu trên lần đệm.

Rốt cuộc phải làm sao đây?

Lạc Việt ra khỏi phòng ngủ, đi dọc hành lang vòng sang chái nhà bên cạnh, bước thẳng tới phòng Hạc Cơ Tử. Vết thương của hắn chưa lành, khập khiễng mãi mới tới nơi, đưa tay gõ cửa.

Mãi một lúc lâu Hạc Cơ Tử mới ngái ngủ ra mở cửa, "Tiểu tử, có chuyện gì không thể đợi trời sáng hẵng nói sao, nửa đêm canh ba còn sang phá rối mộng đẹp của vi sư?"

https://thuviensach.vn

Lạc Việt chui tọt vào phòng, "Đệ tử có việc gấp, làm phiền sư phụ nghỉ ngơi, mong sư phụ không trách tội. Chỉ vì buổi tối đệ tử tham ngộ đạo pháp, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, muốn tới thỉnh giáo sư phụ."

Hạc Cơ Tử ngồi xuống mép giường, "Con nửa đêm còn tham tu đạo pháp, vi sư rất lấy làm mừng, có gì không hiểu, nói ta nghe xem nào."

Lạc Việt nghiêm sắc mặt, "Đệ tử nghĩ, người tu đạo trong thiên hạ nhiều vô kể, có đủ các pháp môn khác nhau, nhưng chung quy vẫn là khác đường mà cùng đích, đều muốn loại bỏ dơ bẩn, giữ lại thanh trong, hòa cùng tự nhiên, người đạt đến cảnh giới đó, có thể bạch nhật phi thăng. Muốn đạt tới bạch nhật phi thăng, rốt cuộc phải tu luyện tới trình độ nào?"

Hạc Cơ Tử vuốt râu nói, "Tu đạo trước tiên đòi hỏi chuyên tâm, phải chuyên mới tĩnh được, phải tĩnh mới thanh được. Căn cơ con hiện giờ chưa vững, vẫn còn cách bạch nhật phi thăng một vạn tám ngàn dặm nữa, uổng công ảo tưởng chỉ làm tăng tạp niệm. Hơn nữa, vi sư cũng đang trong quá trình tu hành, bạch nhật phi thăng là chuyện ngay ta cũng chưa dám nghĩ đến, vì vậy không thể trả lời con được."

Lạc Việt chớp chớp mắt, "Á, nếu vậy, vị sư tổ phi thăng thành tiên của Thanh Sơn năm xưa, lúc phi thăng tình hình thế nào? Còn nữa, tổ sư gia thành thần tiên rồi, còn quản chuyện phàm trần nữa hay không, ví dụ như đám đồ tử đồ tôn chúng con muốn cầu xin tổ sư gia giúp cho chút việc gì đó, có cách nào để liên lạc với người không?"

Hạc Cơ Tử nheo mắt, "Lạc Việt, con nói thật ra xem, con hỏi tới chuyện sư tổ, rốt cuộc là muốn làm gì?"

Lạc Việt cứng người, sư phụ quả nhiên lợi hại, có điều chuyện hắn muốn tìm sư tổ thần tiên rửa sạch máu trong long châu, sư phụ chắc không tài nào nghĩ đến. Hắn lập tức cười khan, "Sư phụ anh minh, thoắt cái đã nhìn ra ý đồ của đệ tử, đệ tử đang muốn... lần này trong Luận võ Đại hội,

https://thuviensach.vn

con rồng kia suýt chút nữa thì bị phụng hoàng nhận ra, sau này ngộ nhỡ có nhân vật lợi hại nào đến kiếm chuyện với Thanh Sơn chúng ta, không biết có thể mời luôn sư tổ thần tiên xuống giúp một tay, xử lý sạch bọn chúng cho rồi."

Hạc Cơ Tử khoan thai nói, "Là thần tiên, có nghĩa đã vứt bỏ phàm tục. Đã vứt bỏ, sao còn có thể nhặt lại nữa."

Lạc Việt xoa xoa mũi, "Thỉnh thoảng tiên ân phủ chiếu, cứu độ đám phàm phu tục tử chúng ta cũng coi như một việc thiện mà ạ."

Hạc Cơ Tử nói, "Thần tiên không phải ai cũng giống nhau, có thể sư tổ không quản chuyện này đâu."

Lạc Việt lại chỉ đành xoa mũi. Hắn cáo từ sư phụ định về phòng, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, ra đến cửa lại quay lại, "Sư phụ, đệ tử còn có chuyện này muốn hỏi. Về cha mẹ con... ngoài những điều sư phụ từng kể, còn gì khác nữa không? Ví dụ như con còn có họ hàng nào nữa?" Hắn vốn sợ sư phụ nghi ngờ lai lịch của Chiêu Nguyên, không muốn đem hai chuyện này hỏi cùng một lúc, nhưng đến cuối cùng lại không nhịn được.

Hạc Cơ Tử không hề tỏ ý nghi ngờ, chỉ lắc đầu, "Khi ấy ta tình cờ đi ngang qua, vừa hay cứu được con trong đám loạn quân. Sau này ta cũng từng quay lại nơi đó hỏi han, cha con họ Lý tên Đình, là thương nhân có tiếng một dải Lưỡng Giang, nghe nói xuất thân cô nhi, không có họ hàng thân thích. Mẹ con là Lưu thị, cha mẹ chết sớm, có hai ca ca, đều cùng đi theo cha con làm ăn buôn bán, khi ấy cũng chết trong chiến loạn, vì vậy ta mới đem con về Thanh Sơn."

Lạc Việt gãi gãi sau gáy, "Ra thế... Vậy đệ tử không còn chuyện gì nữa, sư phụ tiếp tục nghỉ ngơi đi ạ."

https://thuviensach.vn

Hắn quay người bước khỏi cửa, Hạc Cơ Tử ở sau lưng lại lên tiếng, "Đúng rồi, vị long công tử kia, vẫn ổn chứ?"

Lạc Việt quay người đáp, "Vẫn ổn ạ, ăn được ngủ được, có điều vẫn mang hình dạng con rắn, không biến được thành người cũng không biến lại được thành rồng, có lẽ là do chiếc vòng Lâm Tinh cô nương tặng, chắc chỉ có cô ấy mới giúp gỡ ra được. Song từ sau trận yêu thú náo loạn Luận võ Đại hội đã không còn thấy bóng dáng Lâm Tinh đâu nữa."

Hạc Cơ Tử khẽ gật đầu, điềm đạm nói, "Mấy ngày này con tạm thời chăm sóc long công tử cho tốt."

Lạc Việt vâng dạ, thầm quan sát sắc mặt sư phụ, thấy không có gì khác lạ mới len lén thở phào.

Từ phòng sư phụ trở ra, gió đêm hơi lạnh, lúc này đã quá canh ba, đình viện ngập ánh trăng, đẹp một cách thanh u. Lạc Việt bước ra hiên ngẩng đầu nhìn trời. Trời cao mà thoáng đãng, sao giăng lấp lánh, hắn hít vào một luồng khí mát lành, trong thoáng chốc, toàn thân từ đầu đến chân đều trở nên sảng khoái.

"Đêm dài đằng đẵng, thì ra đại sư huynh cũng không ngủ được, ra đây ngắm trăng sao."

Sau gốc cổ thụ gần đấy, đột nhiên vang lên tiếng người.

Lạc Việt ngỡ ngàng quay đầu lại, chỉ thấy từ trong bóng đổ của tàng cây có một người bước ra, mặc mỗi tấm áo cánh mỏng, tóc buông xõa, tay cầm quyển sách, đầu đội con rùa. Thì ra là vị sư đệ hờ bí ẩn, Đỗ Như Uyên. Lạc Việt liền nói, "Không phải ta không ngủ được, mà là vừa có chuyện tới tìm sư phụ, rồi tiện đứng luôn đây, Đỗ sư đệ tối rồi vẫn cầm sách, có nhìn được chữ không?

Đừng đọc nhiều hại mắt đấy."

https://thuviensach.vn

Đỗ Như Uyên cuộn quyển sách vào, "Vâng, đệ ra sân đi qua đi lại thôi, quyển sách này, là bình thường vẫn cầm quen rồi." Gã chắp tay sau lưng, "Đại sư huynh thấy bầu trời đêm nay thế nào?"

Lạc Việt nói, "Rất đẹp."

Đỗ Như Uyên ngửa đầu, "Sao trời thì sao?"

Lạc Việt nói, "Rất sáng."

Đỗ Như Uyên thở dài, "Vừa rồi đệ xem qua tinh tượng, mấy ngày sắp tới e sẽ có biến cố lớn."

Cái thứ tinh tượng này, Lạc Việt cũng biết sơ sơ, thân là đệ tử môn phái tu chân, mấy thể loại như xem tướng mặt trông sao trời, mò xương, bốc quẻ, xem phong thủy, coi sinh thần bát tự, bắt buộc đều phải có chút kỹ năng, đến thời khắc then chốt có thể kiếm tiền nuôi miệng còn thiết thực hơn thông thạo mấy xảo thuật huyền đạo hư vô mù mờ. Sao trời lúc này, theo Lạc Việt thấy thì chẳng có gì bất thường, Thái Bạch Bắc Đẩu đều ở đúng vị trí lấp lánh rực rỡ, không hề có dị sắc, cũng không tối mờ, bốn phương bầu trời, vị trí các sao cũng không có gì rối loạn. Xem ra Đỗ thư sinh lại làm bộ làm tịch đây. Lạc Việt không buồn phản bác, ngoác miệng ngáp một cái.

Đỗ Như Uyên vẫn ngửa cổ nhìn trời, "Sắc trời hướng chính Bắc có điềm lạ, Tử Viên lập lòe, lúc ban ngày đệ thấy trong ánh sao Thiên Chủ thoáng có biến, lại thêm Quỷ Phương thoắt sáng, là tượng biến loạn." Câu chuyện đột nhiên quay ngoắt, "Hôm đó ở Luận võ Đại hội, tận mắt nhìn thấy tân thái tử, đại sư huynh thấy thế nào?"

Lạc Việt nói, "Được đó chứ, ra dáng nhân tài."

https://thuviensach.vn

Đỗ Như Uyên lắc đầu, "Nhưng không biết sau này thiên hạ rốt cuộc họ Mộ hay họ Hòa."

Lạc Việt ngẫm nghĩ nói, "Đỗ sư đệ, ta nghĩ chúng ta là phận dân đen, ít hỏi đến quốc sự là hơn. Hoàng thượng muốn nhận ai làm con là chuyện trong nhà của ông ấy, hoàng thượng vui là được. Chỉ cần là vị hoàng đế có thể cho bá tính một cuộc sống tốt, thì người đó trước đây họ gì, hiện nay họ gì, đâu còn quan trọng."

Đỗ Như Uyên quay sang nhìn hắn, "Đệ nhớ đại sư huynh từng nói, chí hướng của mình là cứu khốn phò nguy, rõ ràng trong lòng có thiên hạ. Giả sử một ngày kia huynh làm hoàng đế, huynh sẽ trị vì thiên hạ thế nào?"

Lạc Việt giật mình, quay ngoắt lại nhìn Đỗ Như Uyên, trong màn đêm không thể trông rõ gã và con rùa kia có gì bất thường, bèn lấp lửng đáp, "Đỗ sư đệ, những lời như vậy không nên tùy tiện nói ra, nhỡ để người có lòng dạ nghe thấy dễ bị bắt đi chém đầu như chơi." Hắn gãi đầu, tỏ vẻ khó xử, "Nhưng giờ cũng không có ai quanh đây... ha, ta nghĩ, hoàng đế không phải bạ ai cũng có thể làm được, phải xem có tư chất phù hợp không. Như ta đây, làm đại hiệp, khoái ý giang hồ, đã tâm mãn ý nguyện rồi. Làm hoàng đế có khi còn thấy như phải chịu tội. Quản lý đại thần phê duyệt sớ tấu xử lý chính sự đều không biết làm, thế chẳng phải là một tên hôn quân sao? Bắt ta ngày ngày phải mặc long bào làm bộ làm tịch chồm hỗm trong hoàng cung, thể nào cũng ngột ngạt khó chịu lắm."

Đỗ Như Uyên bật cười, không nói gì nữa.

Lạc Việt đứng một lát, đoạn ngáp thêm cái nữa, "Đỗ sư đệ, ta về phòng ngủ trước đây. Đêm muộn có sương, đệ cũng đừng đứng bên ngoài lâu quá."

Đỗ Như Uyên gật đầu, "Đệ đứng thêm chút nữa rồi sẽ về phòng. Đại sư huynh cứ tự nhiên."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt quay người về phòng, Đỗ Như Uyên vẫn đứng nguyên chỗ cũ, nhìn theo bóng lưng hắn rời đi, có vẻ trầm tư.

Chiêu Nguyên co ro trong chăn nằm một bên giường, đang thiếp ngủ thì mơ màng cảm giác Lạc Việt nằm trở lại giường, bất giác rúc lại bên cạnh hắn. Lạc Việt nhìn nó đang say giấc, thở dài đánh thượt, thổi tắt đèn dầu.

Chiêu Nguyên nằm mơ, nó mơ thấy mình đang ở nơi đồng không mông quạnh, nơi trông thấy Lạc Việt lần đầu tiên. Lạc Việt kéo theo Lạc Lăng Chi mặt mày mừng rỡ nói với nó, "Ta tìm được cách rửa máu trong long châu rồi, đệ có thể định lại huyết khế với Lạc Lăng Chi ngay thôi, vui không nào? Mau đem long châu ra đây, mau lên mau lên!"

Nó móc long châu ra. Lạc Việt rút một mảnh vải, cố sức lau chùi long châu, sợi đỏ thẫm trên long mạch màu vàng quả nhiên mờ đi từng chút một, cứ mỗi lần như thế, nụ cười trên mặt Lạc Việt lại tươi thêm một phần. Không hiểu sao, lòng Chiêu Nguyên càng lúc lại càng rầu rĩ, cảm giác như gạch đá trong lòng mỗi lúc một chất chồng nhiều thêm.

Lạc Việt vừa lau vừa hớn hở nói, "Từ nay về sau, chúng ta đường ai nấy đi, không ai liên can đến ai nữa. Các ngươi bị phụng hoàng tóm được, tuyệt đối đừng có khai quen biết ta đấy."

Màu đỏ sẫm trên long mạch đã hoàn toàn biến mất, Lạc Việt tóm lấy tay Lạc Lăng Chi, dùng dao rạch một nhát, nặn ra vài giọt máu. Màu đỏ tươi bất chợt bao trùm đất trời, cả long châu lẫn Lạc Lăng Chi bỗng đều không thấy đâu nữa, nó kinh hoàng nhìn quanh, màu đỏ tươi xung quanh hóa thành một dải cầu vồng rực rỡ, một con phụng hoàng to lớn, sặc sỡ đến mức không thể sặc sỡ hơn được nữa từ trên trời sà xuống, quắp lấy vai Lạc Việt. Chiêu Nguyên xông lên trước, liều mạng kéo Lạc Việt khỏi móng vuốt phụng hoàng, nhưng Lạc Việt lại gạt nó ra, cười híp mắt vẻ như rất thân quen nói với con chim, "Phụng huynh, cuối cùng huynh cũng tới."

https://thuviensach.vn

Phụng hoàng quắp Lạc Việt bay lên trời cao, càng lúc càng xa hút, hướng về phía mặt trời, nắng châm vào mắt Chiêu Nguyên đau điếng, nó cố đuổi theo, bỗng vấp chân...

Chiêu Nguyên rùng mình mở choàng mắt. Bốn bề tối om, im ắng, tiếng thở của Lạc Việt gần sát trong gang tấc. Chiêu Nguyên ngắm nhìn khuôn mặt đang say ngủ, rồi xích lại, gối đầu lên vai hắn.

Hôm sau ngủ dậy, Lạc Việt nhận được một tin lớn và một tin nhỏ.

Tin nhỏ là, Đỗ Như Uyên đã tới từ biệt sư phụ, muốn rời Thanh Sơn, tiếp tục lai kinh dự thi.

Tin lớn là, hôm nay trời vừa sáng, thân binh An Thuận vương phủ đưa thiếp tới, cho biết tân thái tử Hòa Trinh điện hạ muốn lên thăm hỏi Thanh Sơn chưởng môn Hạc Cơ Tử đạo trưởng.

Tin lớn này khiến cả Thanh Sơn từ trên xuống dưới đều vô cùng kinh ngạc. Từ ngày lụng bại, môn phái họ đã không còn qua lại với quan phủ nữa, bao nhiêu năm nay, ngay đến huyện lệnh thất phẩm của tiểu huyện thành phụ cận còn chưa từng ghé chân, giờ lại có tân thái tử muốn đại giá quang lâm, thực khiến người ta bàng hoàng khó hiểu, không biết là phúc hay là họa.

Mấy sư đệ Lạc Việt ngồi chụm lại suy đoán.

"Lẽ nào là muốn biểu dương đại sư huynh trong Luận võ Đại hội đã không màng nguy hiểm xả thân đại chiến yêu thú?"

"Ta nghĩ không phải đâu, thái tử điện hạ nói là đến gặp sư phụ mà, chắc trong lúc vây đánh yêu thú, thái tử phát hiện ra sư phụ còn lợi hại hơn Trọng Hoa Tử nhiều, nên muốn mời sư phụ làm đại loại Hộ quốc pháp sư gì đó."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt có hơi kinh sợ, thái tử cùng một phe với con phụng hoàng kia. Lẽ nào bọn họ trở về suy đi tính lại, cảm thấy có điều bất ổn, nên đích thân lên núi bắt Chiêu Nguyên?

Hạc Cơ Tử nói, "Mặc cho là phúc hay là họa, dù gì cũng chẳng tránh nổi, cứ bình thường mà ứng phó vậy."

Ăn xong bữa sáng, Hạc Cơ Tử, ba vị trưởng lão và các đệ tử Thanh Sơn cùng tiễn Đỗ Như Uyên lên đường.

Đỗ Như Uyên đứng giữa Tổ Sư điện tháo cây trâm gỗ vàng cài tóc cùng với đồng phục đồ đệ dâng trả lại cho Hạc Cơ Tử. Lạc Việt nói, "Đỗ công tử đã giúp đỡ Thanh Sơn rất nhiều, bản phái cảm kích vô cùng. Chỉ cần Đỗ công tử không chê, chúng ta vĩnh viễn coi công tử như đồng môn huynh đệ, về sau nếu có gì cần đến Thanh Sơn, công tử cứ nói một câu là được."

Đỗ Như Uyên mỉm cười, nho nhã đáp, "Được các vị đạo trưởng và các vị sư huynh đây cứu giúp, lại có hân hạnh nhập môn, mấy ngày nay đầu óc mở mang, học hỏi thêm nhiều kiến thức. Còn về chút việc vừa làm, chỉ cỏn con như cái nhấc tay, sư huynh không cần quá khách khí."

Lạc Việt cũng nhoẻn cười, lại ôm quyền, "Đa tạ đa tạ." Câu nói này của hắn thực chất là nói với con rùa trên đầu Đỗ Như Uyên, đa tạ nó đã cho biết đáp án trong Luận võ Đại hội. Với người không rõ nội tình, hành động này có phần đường đột, Đỗ Như Uyên hơi nhếch lông mày, nhưng rồi không nói gì. Lạc Ngô Lạc Tấn tiếp lời, "Đỗ công tử, lần này công tử lai kinh ứng thí, nếu có thể ghi danh bảng vàng, mai sau làm quan lớn, nhớ đừng quên chúng ta nhé."

Đỗ Như Uyên mỉm cười, "Nhất định nhất định."

Rồi tất cả vội vàng quay về môn phái quét dọn thu vén, đợi nghênh đón đại giá thái tử. Lạc Việt đang bị thương, không làm được việc nặng, nên

https://thuviensach.vn

được giao nhiệm vụ tiễn chân Đỗ Như Uyên. Tới đầu lối mòn dẫn xuống núi, Đỗ Như Uyên dừng bước, cung tay hành lễ với Lạc Việt, "Lạc Việt sư huynh, vết thương của huynh vẫn chưa lành, không tiện phiền huynh thêm nữa, tiễn tới đây là được rồi. Được huynh chiếu cố, vô cùng cảm kích. Giã biệt từ đây, bảo trọng."

Chiêu Nguyên thò đầu ra khỏi ngực áo, con rùa trên đầu Đỗ Như Uyên nheo đôi mắt ti hí quan sát nó và Lạc Việt, rồi gật đầu với nó. Lạc Việt nhe răng cười, "Khách sáo quá, chúc Đỗ công tử thuận buồm xuôi gió, khoa cử lần này đỗ được trạng nguyên."

Đỗ Như Uyên cõng tay nải hòm sách đi xuống núi, Lạc Việt đợi bóng gã xa dần mới quay gót, vừa định đi lên hướng cổng lớn thì sau lưng bất ngờ vang tiếng quát, "Đứng lại!" Giọng con gái, hình như là Lâm Tinh. Lạc Việt quay ngoắt lại, chỉ thấy đứng giữa đường một thiếu nữ, mình vận xiêm y đỏ, tay cầm nhuyễn tiên, chính là Lâm Tinh.

Câu "Đứng lại" của cô không phải để quát hắn. Lâm Tinh đứng giữa đường núi, chắn ngang đường Đỗ Như Uyên, chân mày nhướng cao, tay vung vẩy nhuyễn tiên, "Ngươi, không được đi!"

Đỗ Như Uyên sững lại chốc lát mới ngạc nhiên nói, "Lâm Tinh cô nương, vì sao chặn đường tại hạ?"

Lâm Tinh cười khẩy, "Chớ có làm bộ làm tịch với ta, ta đã điều tra rõ ràng lai lịch của ngươi rồi. Ngươi gấp gáp rời đi như vậy, có phải vội chạy đi đưa tin, nương nhờ bên phụng hoàng hay không?"

Lần này đến lượt Lạc Việt lẫn Chiêu Nguyên đang ở trong ngực áo hắn cùng sững sờ, giọng Đỗ Như Uyên vẫn rất ngỡ ngàng, "Lâm Tinh cô nương, tại hạ không hiểu cô đang nói gì."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh lại nhướng cao chân mày thêm chút nữa, "Không hiểu?" Cây nhuyễn tiên trong tay cô đột nhiên quất tới như điện xẹt, thân roi bừng lửa cháy, quật mạnh về phía Đỗ Như Uyên. Lạc Việt cả kinh, chỉ chớp nhoáng, quanh người Đỗ Như Uyên bất ngờ xuất hiện một lồng sáng màu xanh lục, chặn đứng cây roi của Lâm Tinh, lửa trên thân roi vừa chạm vào lồng sáng là lập tức tắt ngấm. Lâm Tinh giật cổ tay, thu cây roi về, "Không hổ là quy gia hộ mạch đại trưởng lão, mai cứng đấy!"

Lồng sáng mờ dần, con rùa trên đầu Đỗ Như Uyên cựa quậy mở miệng nói, "Tiểu kỳ lân, chớ quá vô lễ!"

Lâm Tinh "hừ" một tiếng, cặp mắt lóe sáng nhìn thẳng vào Đỗ Như Uyên, "Thư sinh, không cần vờ vịt nữa đâu, con rùa trên đầu ngươi, kỳ thực ngươi nhìn thấy mà."

Lạc Việt và Chiêu Nguyên nhất loạt bàng hoàng. Đỗ Như Uyên ung dung đứng đó, khóe miệng khẽ nhếch, "Nhìn thấy thì sao, không nhìn thấy thì sao?"

Lâm Tinh hất cằm "Rất đơn giản, ngươi ở lại, chúng ta là đồng minh. Ngươi đi, chúng ta là kẻ địch. Xem ra trong lòng ngươi đã có quyết định rồi."

Lạc Việt cuối cùng không kiên nhẫn nổi nữa, bước lại gần, góp lời, "Hai vị, tạm thời ngừng lại đã, có thể cho ta hỏi một câu không, chuyện hai người đang nói rốt cuộc là..."

Lâm Tinh nhìn Lạc Việt, thấy Chiêu Nguyên trong ngực áo hắn thì lập tức quay ngoắt đi, chuyển ánh mắt về phía gốc cây bên đường, nhằn nhằn môi, đưa cây roi trong tay chỉ vào Đỗ Như Uyên, giải thích ngắn gọn, "Con rùa trên đầu gã chính là huyền quy hộ mạch đời đầu, gã là người được huyền quy chọn."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt "á" lên một tiếng, kinh ngạc đến không khép nổi miệng.

Kim long, kỳ lân, phụng hoàng, huyền quy. Bốn đại hộ mạch thần trong truyền thuyết không hẹn mà nối tiếp nhau lần lượt xuất hiện, trong vòng chưa đầy mấy ngày, đã cho hắn diện kiến đủ cả. Lạc Việt gãi đầu, nhìn lại Đỗ Như Uyên và con rùa kia mấy lượt, mới như bừng tỉnh, "Thì ra là vậy, chẳng trách quy huynh và Đỗ huynh lại có học vấn như vậy."

Lâm Tinh lại "hừ" một tiếng, "Không phải khen bọn chúng, bọn chúng đang định chạy đi ôm chân phụng hoàng, bán đứng ngươi và con rồng ngốc đấy."

Đỗ Như Uyên cau mày, "Lâm Tinh cô nương..."

Lão rùa chậm rãi nói, "Tiểu kỳ lân, nói lời chớ quá cay nghiệt."

Lâm Tinh bĩu môi, "Lẽ nào ta nói sai sao?" Cô trỏ thẳng vào mũi Đỗ Như Uyên, "Ngươi! Ta thấy đêm qua ngươi gợi chuyện Lạc Việt đã biết ngươi chẳng phải có ý đồ tử tế gì rồi, quả nhiên là như vậy."

Lạc Việt ngơ ngác. Chiêu Nguyên nhỏ giọng nói, "Thì ra mấy hôm nay Lâm Tinh tỉ tỉ đều ở đây à."

Lâm Tinh lại quay mặt đi hướng khác, không nhìn nó, Chiêu Nguyên rụt đầu, thu mình vào trong ngực áo Lạc Việt.

Đỗ Như Uyên nói, "Lâm Tinh cô nương, theo tại hạ được biết, Huyền quy tộc có quy định khác với Kỳ lân tộc, khi thay triều đổi đại có thể tùy ý chọn lựa giữa thế lực mỗi bên. Cũng tức là, tại hạ là người được quy huynh chọn, dù đi phò tá tân thái tử hay ở lại giúp đỡ Lạc Việt thiếu hiệp, đều là hợp tình hợp lý.

Lâm Tinh cô nương đứng trên lập trường nào mà trách mắng chúng ta?"

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh khoanh tay trước ngực, "Chọn đứng về phe nào là tự do của các ngươi, không sai, nhưng ngươi đã chọn phía Lạc Việt, giờ lại lâm trận đào ngũ, còn đem bí mật bên này sang nương nhờ phụng hoàng, làm thế có hơi bỉ ổi đấy."

Lâm Tinh và Đỗ Như Uyên người nói qua kẻ nói lại, Lạc Việt và Chiêu Nguyên quả thật không góp được lời nào, Lạc Việt đang trọng thương, không tiện đứng lâu, bèn dứt khoát ngồi luôn xuống bụi cỏ ven đường, Chiêu Nguyên từ ngực áo hắn chui ra, nằm ở bên cạnh.

Đỗ Như Uyên nhếch mép, "Lời Lâm Tinh cô nương, tại hạ không thể tán đồng. Tại hạ vẫn luôn cho rằng Lạc Việt thiếu hiệp là người cô nương chọn, còn người được long thần hộ mạch chọn vẫn chưa xác định, sao có thể nói tại hạ và quy huynh đã đứng về phe bên này? Hiện giờ, bất kể là tân thái tử phe phụng hoàng, hay Lạc Việt thiếu hiệp có duyên với long thần, đều đến Luận võ Đại hội mới nhìn nhận được rõ ràng, tại hạ sau khi cân nhắc, thấy bên nào tốt thì quyết định chọn bên đấy, có gì là không được?"

Lâm Tinh trợn mắt, "Này, ngươi đừng có mà xảo biện, Lạc Việt từng cứu ngươi đấy, rõ ràng trước đây các ngươi tỏ ra ngưỡng mộ hắn lắm cơ mà. Tên tân thái tử được phụng hoàng chọn kia thì có gì tốt, còn chẳng bằng Lạc Lăng Chi mục tiêu đầu tiên của con rồng ngốc. Cũng giống hệt phụng hoàng, bản mặt âm hiểm ruột chim hẹp hòi. Căn bản không phải đại trượng phu quang minh lỗi lạc."

Đỗ Như Uyên thủng thẳng nói, "Điều Lâm Tinh cô nương nói ấy là tiêu chuẩn kiêu hùng chỉ trọng cái dũng của hạng thất phu. Tự cổ chí kim, người thành nghiệp đế vương, hiếm ai là dũng phu nóng máu lắm."

Lạc Việt ngồi một bên quan chiến không kìm được ngoáy ngoáy lỗ tai. Cứ cho bản thiếu hiệp là một tên lỗ mãng chỉ có cái dũng của kẻ thất phu, ít nhất cũng nên nể mặt người ta đang ở đây mà đừng nói thẳng ra như vậy

https://thuviensach.vn

chứ. Dũng phu nóng máu thì sao? Có tặng không ta chiếc long ỷ ta cũng không thèm ngồi kia mà.

Lâm Tinh cũng rất tức tối, "Ha, nói như thể ngươi hiểu biết lắm ấy nhỉ? Người ta ưng ý tuy không làm nổi kiêu hùng, nhưng lại được chọn làm hoàng đế đấy. Còn con rùa hộ mạch chọn phải tên thư sinh chỉ biết khoa môi múa mép lộng thần giả quý như ngươi, quả nhiên là già cả mắt mờ rồi."

Lão rùa vẫn điềm nhiên bất động. Đỗ Như Uyên nói, "Cũng phải, cũng phải, nhãn quang của quy huynh không được độc đáo như Lâm Tinh cô nương, ngỡ người ta là người của mình, dốc công vô dụng, đến nay người cần chọn vẫn chưa biết là ai. Đương nhiên, chuyện Lạc Việt thiếu hiệp mãi không nhận lời cô khỏi phải nhắc đến nữa, ha ha, quy huynh quả là kém cô xa."

Lâm Tinh gần như nhảy dựng lên, "Ngươi!"

Lạc Việt và Chiêu Nguyên mắt to mắt nhỏ mở trừng trừng nhìn đến thần cả người, trận khẩu chiến đã đến hồi công kích cá nhân rồi. May mà lão rùa lên tiếng, kịp thời bẻ lái lại chủ đề, "Cách hành sự của phụng hoàng, lão phu hoàn toàn không tán đồng, nhưng Lạc Việt thiếu hiệp dường như không đặt chí hướng ở ngôi vị hoàng đế, uổng công miễn cưỡng chẳng phải chuyện gì tốt đẹp, lão phu cũng không còn cách nào khác."

Lâm Tinh máy môi, nhưng không nói gì nữa, chỉ nhìn sang Lạc Việt. Đỗ Như Uyên và lão rùa cũng nhìn hắn, ánh mắt phức tạp nặng nề. Lạc Việt xoa xoa mũi, "Chuyện đó... chuyện máu của ta thấm vào long châu, ta nghĩ chắc là có nhầm lẫn đâu đây. Bản thân ta thế nào không quan trọng, các vị nên thảo luận xem rốt cuộc có giúp Chiêu Nguyên không, chứ không phải ta."

Sáu ánh mắt đổ dồn vào hắn càng thêm phức tạp nặng nề, ngay Chiêu Nguyên trong bãi cỏ cũng ngóc đầu lên, chằm chằm nhìn hắn bằng cặp mắt

https://thuviensach.vn

đen long lanh. Lão rùa chậm rãi nói, "Thiếu niên, ngươi nhầm rồi."

Đỗ Như Uyên lắc đầu, "Lạc Việt huynh vẫn chưa chấp nhận hiện thực."

Lâm Tinh cụp mắt, khẽ nói, "Lạc Việt, tuy ta không cam lòng nhưng, không sai đâu, không nhầm lẫn đâu, không thể nhầm lẫn được." Cô cắn môi, nhìn thẳng vào mắt Lạc Việt, nói rành rọt từng câu từng chữ, "Long mạch của long thần hộ mạch, kể từ ngày bắt đầu tồn tại cho đến nay, chưa hề có sai sót." Trong mắt cô có gì đó lấp lánh, rất sáng, "Vụ cá cược giữa ta và con rồng ngốc, ta thắng rồi, nhãn quang của ta hơn hẳn nó, Lạc Lăng Chi đích thực không phải người nó cần tìm. Người được trời định có duyên với long thần hộ mạch, là ngươi." Thứ lấp lánh ấy cuối cùng đã trào khỏi khóe mắt, lăn xuống theo gò má cô, Lâm Tinh giơ tay áo lên che miệng, òa khóc, "Nhưng ta quả thực không cam tâm. Dựa vào đâu chứ... rõ ràng là ta chọn ngươi trước, rõ ràng chỉ có ta thật lòng thích ngươi ngưỡng mộ ngươi... Chỉ vì quyền uy loài rồng được Thiên đình ban cho, chỉ vì định số đã viết sẵn trong sách Thiên Mệnh, mà ta ngay đến tư cách định huyết khế với ngươi cũng không có, dựa vào đâu..."

Lạc Việt đứng dậy, bước lại gần Lâm Tinh, "Xin lỗi, nghe cô nói vậy, ta rất... rất cảm động. Ta vẫn nghĩ rằng, cô vì muốn dỗ ta làm kiêu hùng loạn thế gì đó, mới không ngớt lời ngợi khen..." Nhìn thấy Lâm Tinh khóc lóc đau khổ, hắn đã hiểu, thì ra những lời Lâm Tinh vẫn hay nói đều là thật lòng. Dù cho hắn có lúc lạnh nhạt thờ ơ, đối đãi qua quýt, Lâm Tinh vẫn thành tâm thành ý khen ngợi hắn, dốc sức tìm cách giúp hắn, đi theo hắn, không hề để bụng. Lạc Việt đứng trước mặt Lâm Tinh, đưa tay đỡ nhẹ vai cô, "Lâm Tinh, cô là một thần hộ mạch tốt, cô là người con gái tốt nhất ta từng gặp, thật đấy."

Lâm Tinh nhào vào lòng hắn, khóc không thành tiếng, "Ta... ta... lần đầu tiên dùng trái tim đối đãi với một người... vì cớ gì... Người con rồng ngốc kia thích rõ ràng là Lạc Lăng Chi, lão rùa cũng thấy ngươi không có tư chất làm hoàng đế... không thích thì nhường cho ta đi. Ta thích ngươi... với ta

https://thuviensach.vn

ngươi tốt hơn hết thảy... để con rồng ngốc đi kiếm Lạc Lăng Chi, để lão rùa giúp nó đưa Lạc Lăng Chi lên làm hoàng đế... nhường ngươi cho ta chẳng phải được rồi sao... Vì sao không thể..."

Lạc Việt cảm thấy nước mắt Lâm Tinh thấm đẫm áo mình, lòng dâng lên một cảm giác khó tả chưa từng thấy. Hắn nhẹ nhàng đỡ lấy lưng cô, hạ giọng nói, "Xin lỗi, Lâm Tinh, trước đây có lúc ta đã rất không tốt với cô. Giả như có quyền lựa chọn, ta sẽ chọn cô."

Lâm Tinh khụt khịt mũi, chầm chậm ngẩng đầu. Lạc Việt rút từ trong ngực áo ra một chiếc khăn nhàu nhĩ, lau nước mắt cho cô. Tất thảy xung quanh, trong thoáng chốc, đều như ngưng đọng. Đầu óc Lạc Việt và Lâm Tinh lúc này cũng ngưng đọng. Cả hai người họ đều quên mất rằng, Lạc Việt không chỉ không muốn làm hoàng đế, mà càng không thích làm kiêu hùng loạn thế của Lâm Tinh. Đỗ Như Uyên chăm chú nhìn Lạc Việt và Lâm Tinh, dạt dào cảm xúc quay sang cảm thán với lão rùa, "Thật là bi kịch!"

Lão rùa chậm chạp lắc đầu, "Chuyện thế gian thường đều rất khó xử."

Chiêu Nguyên cuộn mình trong bãi cỏ, chứng kiến tất cả, lòng rất buồn bã.

Lâm Tinh khóc là do lỗi của nó, nếu như không có nó tranh mất Lạc Việt, Lâm Tinh đã có thể vui vẻ làm thần hộ mạch của Lạc Việt rồi. Câu nói của Lạc Việt, "Giả như có quyền lựa chọn, ta sẽ chọn cô," như đâm vào tim nó.

Nó biết, Lạc Việt không thích nó. Nó không bản lĩnh như Lâm Tinh để mà trợ giúp hay bảo vệ Lạc Việt. Lúc nào nó cũng chỉ gây rắc rối cho hắn. Định huyết khế thành công cũng là nhờ nỗ lực và sự nhầm lẫn của Lạc Việt, nó chẳng làm gì cả. Giờ đây, nó không biết nên giúp Lạc Việt lên ngôi bằng cách nào, cũng không biết sắp tới cần làm gì mới phải. Nó căn bản không đủ tư cách làm thần hộ mạch. Vì vậy nó rất hổ thẹn với Lâm Tinh, rất coi

https://thuviensach.vn

khinh chính mình, ngay đến việc quang minh chính đại nói với Lạc Việt, "Thật ra so với Lạc Lăng Chi tôi còn thích huynh hơn, tôi thấy huynh vô cùng phù hợp, tôi muốn làm thần hộ mạch của huynh," cũng không dám.

Nó còn chưa xác định được, vì muốn giành lại vị trí thần hộ mạch từ móng vuốt phụng hoàng mà bắt Lạc Việt lên làm hoàng đế, rốt cuộc là đúng hay sai?

Lạc Việt không hề muốn làm hoàng đế. Hắn muốn làm đại hiệp.

Chiêu Nguyên rúc đầu vào đám cỏ, cảm thấy rất rối loạn.

Lâm Tinh hít sâu một hơi, đưa tay áo quệt mạnh khóe mắt, "Dù cho không cam tâm, cũng không thể thay đổi được hiện thực. Ta quyết định nghĩ thoáng ra." Cô nhìn Lạc Việt, ánh mắt kiên định, "Tuy không phải là thần hộ mạch của ngươi, ta vẫn sẽ giúp ngươi. Lão rùa thích đi nhờ phụng hoàng thì cứ đi. Ngươi yên tâm, ta sẽ không để phe chúng ta thua đâu. Ta sẽ lại đi tìm một người có tiềm năng tố chất, bồi dưỡng hắn ta thành đại anh hùng, để hắn cùng ngươi dốc sức làm nên thiên hạ."

Lạc Việt cúi xuống nhìn cô, thành khẩn nói, "Lâm Tinh, đa tạ."

Lâm Tinh nở nụ cười rạng rỡ, "Không cần, đây là việc ta nên làm mà. Ai bảo ta là một thần hộ mạch mẫn cán kia chứ."

Lạc Việt cũng cười theo, "Cảnh giới của kỳ lân thần quả nhiên khác với người trần, khâm phục khâm phục."

Nụ cười này, lại chứa đựng một cam kết ngầm khác. Lạc Việt trỏ tay về phía bụi cỏ, "Trước mắt có một chuyện phải phiền đến Lâm Tinh cô nương. Con rồng ngốc bị phụng hoàng giở pháp thuật, vốn dĩ phải hiện nguyên hình, song có lẽ nhờ cái vòng cô cho mượn mà kết quả lại mang hình hài rắn. Nhưng từ đó về sau nó không biến lại thành rồng cũng chẳng biến được thành người nữa."

https://thuviensach.vn

"Trên cái vòng đó có bùa phép biến hình," Lâm Tinh rảo bước đến gần, ngồi xuống cạnh Chiêu Nguyên, "bùa phép này là do phụ vương và thập đại trưởng lão trong dòng tộc chúng ta cùng dựng lên, chỉ có thể giải bằng phép thuật đặc chỉ, bản thân Chiêu Nguyên đương nhiên không thể tự biến lại hình dạng vốn có" Nói đoạn, cô chập ngón trỏ và ngón giữa bàn tay phải lại với nhau, chạm vào sợi chỉ vàng trên cổ Chiêu Nguyên, nhắm mắt rì rầm niệm chú.

Sợi chỉ vàng đang thít chặt Chiêu Nguyên tỏa ra một quầng sáng đỏ nhạt, to dần lên, trở về hình dạng chiếc vòng ban đầu. Chiêu Nguyên bò ra khỏi vòng, lẩm nhẩm niệm chú, trong ánh vàng chói lọi, con rắn nhỏ màu trắng dần biến thành màu vàng mọc vảy rồng, hóa vuốt rồng, đầu thay hình đổi dạng, trở lại thành một con rồng vàng nhỏ. Ánh vàng kim càng lúc càng sáng, càng lan rộng, bóng hình con rồng nhỏ chìm lấp trong đó, vọt cao, biến dài, hóa hình, cuối cùng biến thành một thiếu niên quen thuộc.

Lạc Việt đứng bên cạnh, giơ tay cốc vào đầu nó, "He, cuối cùng cũng biến lại rồi, không dễ dàng gì."

Chiêu Nguyên xoa xoa chỗ bị cốc, ngượng ngùng nhoẻn cười rồi nhìn sang Lâm Tinh, đầu vừa ngẩng lên đã lại cúi xuống, lí nhí nói, "Đa tạ. Ừm... xin lỗi tỉ."

Lâm Tinh "hừ" một tiếng, "Xin lỗi cái gì mà xin lỗi, ngươi chẳng có lỗi gì với ta cả. Tuy ngươi giành lấy Lạc Việt, ta rất không vui. Nhưng, đây cũng không phải là chuyện ngươi có thể quyết định." Cô cũng cốc cho nó một cái vào đầu, "Tuy nhiên, giờ ngươi đã là thần hộ mạch của Lạc Việt rồi, không được tơ tưởng gì đến tên Lạc Lăng Chi kia nữa, ta đã nói với ngươi rồi, tên đó rất là bình thường, còn lâu mới bằng Lạc Việt. Ngươi phải làm cho tốt nhiệm vụ thần hộ mạch của Lạc Việt, nhất định phải để hắn lên làm hoàng đế."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên đáp "ừm", gật đầu, len lén nhìn Lạc Việt. Nó vừa định mở miệng, Lâm Tinh đã túm ngay lấy tay nó, lại kéo tay Lạc Việt, nói với giọng tự tin đầy mình, "Kể từ giờ trở đi, ba chúng ta hãy cùng cố gắng gây dựng nên một thiên hạ khác nào."

Lạc Việt mấp máy môi, lời còn chưa ra đến miệng đã bị một giọng nói xen vào chen ngang, "Vậy thì... cũng tính cả phần tại hạ nữa."

Lâm Tinh quay lại, trừng mắt nhìn Đỗ Như Uyên và lão rùa, "Các ngươi chẳng phải định chạy đi ôm chân phụng hoàng sao? Sao cứ lúc nói muốn đi lúc lại muốn ở thế hả? Dứt khoát một chút, muốn đi đâu thì đi. Ta không tin bên phe chúng ta thiếu một con rùa mà mất luôn cả giang sơn trần gian."

Đỗ Như Uyên khoanh tay lắc đầu, "Kỳ lân cô nương, cái cô gọi là bên phe các cô, rốt cuộc có thể tranh được giang sơn hay không, trước mắt có liên quan đến đấu trí của cô sao? Vấn đề quan trọng nhất bây giờ, hình như vẫn chưa được xử lý kìa."

Lâm Tinh chớp mắt, Chiêu Nguyên im lặng nhìn sang Lạc Việt, Lạc Việt đưa tay lên miệng ho khụ một tiếng. Lão rùa nhấc mí mắt, nói với hắn, "Thiếu niên, ngươi có muốn làm hoàng đế không?"

Lạc Việt lại ho khụ một tiếng, đáp liền hai từ rất dứt khoát, "Không muốn."

Chiêu Nguyên cúi gục đầu. Đỗ Như Uyên phá lên cười ha hả, "Xem đi."

Lâm Tinh trừng mắt nhìn Lạc Việt, "Ngươi, đừng nên khăng khăng làm đại hiệp đại hiệp mà, làm hoàng đế tốt biết bao nhiêu. Cả cõi trần gian này ngươi là to nhất, muốn gì có nấy, nói thế nào là thế ấy... sao ngươi không chịu nghĩ rộng ra hả?"

Đỗ Như Uyên đứng bên lạnh nhạt nói, "Vô ích thôi, cái chí của huynh ấy không nằm ở đây. Cô còn tiếp tục miễn cưỡng thì thành ép người đấy.

https://thuviensach.vn

Đêm qua ta đã thăm dò, thấy huynh ấy căn bản không quan tâm đến ngôi vị hoàng đế, cũng phát hiện ra huynh ấy quả thật không có tư chất đó, nên vừa rồi mới quyết định tới kinh thành, tiếp tục quan sát đại cục."

Lâm Tinh vẫn không từ bỏ, lại túm lấy Chiêu Nguyên, "Ngươi là thần hộ mạch của Lạc Việt mà, ngươi cũng khuyên hắn đi." Cổ tay giữ Chiêu Nguyên mắt nhìn Lạc Việt, "Này, Lạc Việt, ngươi trông con rồng này, đáng thương nhường nào, cha nó đã bị phụng hoàng ám toán, trở thành nỗi sỉ nhục của Long tộc, cả nhà chỉ có thể chui rúc trong con lạch nhỏ ăn nhờ ở đậu người ta. Nếu ngươi không làm hoàng đế, cả nhà nó coi như không còn hy vọng gì rồi, sẽ bị chê cười đến chết không ngóc dậy nổi nữa, ngươi nhẫn tâm sao? Ngươi xem nó, có lẽ vì từ bé tới lớn bị chèn ép, đến ăn cũng không đủ no, nên người mới nhỏ thó thế này, dài chỉ hơn nửa thước."

Mắt Lạc Việt thoáng một tia dao động, Đỗ Như Uyên đứng bên lại dửng dưng chõ miệng, "Cô đem hoàn cảnh đáng thương của rồng ra ép huynh ấy như thế, cũng không phải cách hay đâu. Chẳng có lý nào vì rồng mà huynh ấy bắt buộc phải hy sinh cuộc sống mơ ước. Cứ cho là bây giờ bị cô dỗ ngon dỗ ngọt nên đồng ý đi, chẳng may sau này hối hận sẽ đâm oán con rồng này cũng nên."

Lâm Tinh trong cơn kích động chỉ muốn vò bẹp Đỗ Như Uyên nhét vào mai rùa chôn xuống đất rồi giẫm hai chân lên cho bõ ghét.

Chiêu Nguyên cúi đầu nói, "Tôi thì không sao, chỉ phải xem ý Lạc Việt thế nào..."

Lâm Tinh lập tức muốn vò chung nó cùng Đỗ Như Uyên, "Khẩu thị tâm phi vờ vịt vĩ đại cái nỗi gì. Tức chết ta mất thôi." Cô tức tối giậm mạnh chân, "Được rồi, ta không quản nữa."

Huyền quy đột nhiên thò đầu khỏi mai, "Có người tới."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt, Chiêu Nguyên và Lâm Tinh đều giật thót, bấy giờ mới nhận ra đã mất rất nhiều thời gian dùng dằng trên đường núi. Lạc Việt ngẩng đầu nhìn lên phía đại môn Thanh Sơn, "Có lẽ là các sư đệ thấy ta mãi không về nên đi tìm."

Lâm Tinh nín thở ngưng thần, "Không phải, người từ dưới chân núi lên. Rất đông." Có lẽ...

Lạc Việt cau mày, "Có lẽ là tân thái tử và người An Thuận vương phủ." Đến nhanh thật. Chưa biết chừng còn có cả con phụng hoàng đó nữa.

Lâm Tinh lập tức móc chiếc vòng vàng vừa mới thu về ra, tròng lại vào cổ Chiêu Nguyên.

Lạc Việt quay đi, "Chúng ta tụ tập trên đường núi thế này sẽ khiến bọn họ nghi ngờ, hẵng về sư môn trước đã." Lâm Tinh và Chiêu Nguyên đi theo hắn.

Đỗ Như Uyên cười hì hì, "Vậy thì, tại hạ cũng cùng quay về. Tại hạ và quy huynh cảm động trước tinh thần của Lâm Tinh cô nương, nên quyết định ở lại. Cảm thấy bên này sẽ thú vị hơn đôi chút, cũng là muốn trải nghiệm xem, một chuyện không thể có trở thành chuyện có thể được hay không."

Lâm Tinh đoán chừng da mặt người này còn dày hơn cả mai rùa. Bấy giờ, khí tức dưới núi đưa lên đã càng lúc càng gần, loáng thoáng có cả mùi lông vũ của phụng hoàng. Lâm Tinh không buồn đáp trả nữa, cùng Lạc Việt, Chiêu Nguyên đi về đại môn Thanh Sơn. Đỗ Như Uyên cười hì hì theo sau.

Đỗ Như Uyên đi rồi quay lại, người trong Thanh Sơn quả nhiên rất ngỡ ngàng. Nhìn thấy Lâm Tinh, và cả Chiêu Nguyên bấy giờ đã hóa thành người, họ càng ngỡ ngàng hơn. Đỗ Như Uyên ung dung kể, vừa rồi cùng

https://thuviensach.vn

Lạc Việt xuống núi, bất ngờ gặp Lâm Tinh sư muội, sau đó đột nhiên Chiêu Nguyên như hấp thụ được linh khí đất trời, nhanh chóng biến từ rắn lại thành người. Tuy đã biết Chiêu Nguyên sư đệ là rắn tinh, nhưng tận mắt trông thấy cảnh biến hóa ấy, gã vẫn cảm thấy sự kỳ diệu của huyền pháp, "Tại hạ tức thời lĩnh ngộ, cái gọi là công danh tục thế chẳng qua chỉ là mây khói hư vô. Còn thiên địa tạo hóa thần kỳ, pháp thuật huyền đạo ảo diệu vô biên mới là cái gốc của thế gian. Vậy nên tại hạ quyết định triệt để từ bỏ công danh, chuyên tâm nghiên cứu huyền đạo, những mong kiếp này có thể nhìn thấy một vài hướng đi."

Lạc Việt một lần nữa thán phục bản lĩnh làm bộ làm tịch của Đỗ Như Uyên, đồng thời nảy sinh cảm giác anh hùng mến anh hùng trước kỹ thuật nói dối điêu luyện của gã. Ngoài Lạc Việt ra, tất cả mọi người trong Thanh Sơn phái đều tiếp nhận lời nói dối này. Bởi thái tử điện hạ đã sắp sửa vào tới nơi, chẳng ai kịp cân nhắc, vì sao mấy sự kiện lớn như thi đấu huyền pháp, yêu thú biến hình, phụng hoàng hiện thân, Chiêu Nguyên hóa rắn trong Luận võ Đại hội đều không khiến Đỗ Như Uyên quyết tâm quỳ rạp phủ phục dưới pháp môn huyền đạo uyên thâm sâu sắc, mà phải đến khi xuống núi, tình cờ chứng kiến Chiêu Nguyên từ rắn hóa lại thành người mới khiến gã tỉnh ngộ.

Tân thái tử Hòa Trinh lần này tới thăm chỉ mang theo năm sáu tùy tùng, hơn mười tên hộ vệ, kiệu ngồi cũng hết sức giản dị. Xem chừng là đến với thiện ý, chứ không phải bới lông tìm vết.

Những người hữu quan trong Thanh Sơn ra hiên tiền điện nghênh đón.

Kiệu nhỏ dừng lại chính giữa sân trước, một tùy tùng tiến lên vén rèm, thái tử hạ kiệu. Y phục của gã lúc này đương nhiên không còn giống hồi làm đệ tử Thanh Huyền nữa, đầu đội mũ đồi mồi, trường bào tím nhạt tôn lên khuôn mặt trắng như bạch ngọc, mày mắt phong lưu, hệt như nhành hải đường tinh khôi sau mưa trong thi ca thời Đường. Cử chỉ thái độ của gã cố nhiên cũng pha chút cao cao tại thượng, nhưng đối diện với Hạc Cơ Tử và

https://thuviensach.vn

môn nhân Thanh Sơn, nét mặt lời nói cũng có thể coi là hiền hòa, "Bản cung khi xưa ở Thanh Huyền, đã rất muốn tới xem Thanh Sơn thế nào, chỉ vì giữa hai phái có chút bất hòa nên mãi vẫn chưa được như ý nguyện. Bản cung trước nay luôn hết mực khâm phục Hạc Cơ Tử chưởng môn cùng các vị đạo trưởng, chư vị môn hạ đệ tử cũng đều là những thiếu niên triển vọng, không hổ danh danh môn năm nào."

Hạc Cơ Tử cúi mình, "Điện hạ quá lời rồi. Bỉ phái chỉ gồm vài gian nhà cũ, ba bốn lão già, cộng thêm chừng mươi đệ tử không tiền đồ mà thôi, bốn chữ 'danh môn năm nào', tư lâu đã không còn dám nhắc đến nữa."

Lạc Việt, Chiêu Nguyên, Lâm Tinh, Đỗ Như Uyên cùng các đồ đệ khác đứng xếp thành một hàng ngay ngắn giả vờ cung kính. Lạc Yên nhỏ giọng lầm bầm, "Cái gì mà rất muốn tới xem Thanh Sơn thế nào, toàn điêu ngoa. Chỉ biết ức hiếp người ta là giỏi, trong số những kẻ thường bản phái sao thiếu nổi mặt gã."

Lạc Việt thì thào, "Hạ giọng xuống, đừng để bị nghe thấy, người ta bây giờ là thái tử, là hoàng thượng tương lai đấy, tuyệt đối đừng chọc tức. Gã chỉ cần nhúc nhích ngón tay cũng có thể lấy mạng đệ ngay."

Lạc Yên rụt cổ không dám ho he tiếng nào nữa. Lạc Việt vẫn đứng nguyên tại chỗ bộ dạng cung kính, âm thầm quan sát không dám lơi là. Sau kiệu của thái tử còn có một chiếc kiệu nhỏ, người từ kiệu ấy bước xuống, vẫn là kẻ vận trường bào đỏ ối đến nhức cả mắt. Con phụng hoàng đó!

Phụng hoàng từ đầu tới cuối theo sau thái tử, thần kinh Lạc Việt từ đầu tới cuối kéo căng, từng mảnh vảy rồng trên mình Chiêu Nguyên cũng ngập đầy phòng bị. Lâm Tinh đứng bên nó thì thào, "Ngươi yên tâm, trông không có vẻ như tới bắt ngươi đâu. Mà có phải đi nữa, cùng lắm là đánh nhau một phen, chúng ta lại thua hắn được ư?"

https://thuviensach.vn

Thái tử được Hạc Cơ Tử dẫn vào đại điện, phụng hoàng vẫn đi sát theo sau, chẳng buồn ngó ngàng đến đám đồ đệ.

Vào tới chính điện, thái tử ngồi ghế chủ vị, phụng hoàng ngồi bên. Hạc Cơ Tử đích thân dâng trà nước, thái tử bưng lên nhấp môi, rồi lại trò chuyện vài câu, từ từ đi vào chủ đề chính. "Hạc Cơ đạo trưởng, bản cung hôm nay tới đây, là có chuyện quan trọng muốn thương lượng với đạo trưởng. Mấy ngày trước ở Luận võ Đại hội bất ngờ xuất hiện yêu thú, sau khi điều tra mới phát hiện, thì ra một hai năm gần đây tinh quái yêu thú đột nhiên hoành hành, các địa phương châu trấn đều có bách tính thương vong, như quan viên bẩm báo, gần đây ngay trong kinh thành cũng thường xuất hiện những chuyện ly kỳ khó bề tưởng tượng, e có yêu nghiệt ô uế làm loạn, bệnh tình phụ hoàng bỗng nhiên trở nặng, sợ rằng cũng có liên quan với chuyện này. Vì vậy bản cung đặc biệt đến đây mượn Hạc Cơ đạo trưởng một vật mang về kinh thành để trấn áp uế khí, bảo vệ long thể phụ hoàng được mạnh khỏe."

Nghe đến đây, Lạc Việt và các sư đệ đều rất kinh ngạc. Thái tử quang lâm hóa ra là để mượn bảo bối trấn yêu diệt quái. Món đồ này nên về hỏi bên Thanh Huyền của gã mới đúng chứ! Nhìn mấy gian phòng ốc xập xệ của Thanh Sơn, cũng đủ biết không lấy đâu ra cái gọi là bảo bối. Lạc Việt nhủ thầm trong bụng, nếu có thì bản thiếu hiệp và các sư đệ đây đã đào lên bán kiếm tiền mua thịt ăn từ tám trăm năm trước rồi.

Hạc Cơ Tử cũng tỏ ra ngỡ ngàng, "Dẹp yên yêu họa, bảo vệ long thể là việc các môn phái tu tập huyền đạo nên dốc sức. Nhưng Thanh Sơn từ lâu đã suy tàn, bần đạo không hề nhớ trong bỉ phái còn có bảo bối nào đủ sức trấn yêu dẹp uế, chẳng hay ý thái tử muốn chỉ vật gì?"

Hòa Trinh cười cười, "Bản cung khi còn ở Thanh Huyền thường nghe sư phụ nhắc đến, rằng cách đây rất nhiều năm, khi Thanh Sơn Thanh Huyền còn là một nhà, từng có sư tổ bạch nhật phi thăng, để lại một món pháp khí diệt yêu trừ ma, đời đời tương truyền, chỉ mình chưởng môn mỗi đời mới

https://thuviensach.vn

biết được pháp khí đó rốt cuộc là gì, cất giấu ở đâu. Về sau hai phái tách ra, pháp khí nằm lại ở Thanh Sơn, chắc hẳn đã được truyền cho Hạc Cơ đạo trưởng. Thứ bản cung tới mượn hôm nay chính là món pháp khí đó."

Lạc Việt cùng các sư đệ nhất loạt kinh ngạc, lại còn có chuyện này sao? Sự tích sư tổ bạch nhật phi thăng thường được sư phụ và các sư thúc đem ra làm tấm gương giáo huấn đồ đệ, ai cũng có thể đọc thuộc vanh vách. Nhưng bọn họ chỉ biết sau khi giúp Thiên đình diệt trừ một con đại yêu quái nào đấy, sư tổ đã phi thăng thành tiên ngay giữa vườn rau. Dưa chuột cải trắng trong vườn khi ấy đều chẳng được hưởng sái chút tiên khí nào, đời sau ăn vào cũng không thể dựa hơi mà trường sinh bất lão hay công lực tăng cao. Vì vậy, sư phụ và các sư thúc khi kể đến đây thường hay tổng kết, rằng từ chuyện này có thể suy ra, muốn thành tiên phải dựa vào nỗ lực của chính bản thân mình, không nên vọng tưởng ăn may. Nghe nói ngay đến thanh kiếm dùng để chém giết đại yêu quái cũng đã bị sư tổ cầm theo lên Thiên đình mất rồi, không thấy ai nói đến chuyện người còn để lại bảo bối gì. Lẽ nào là sư phụ cố ý giấu giếm?

Sau một hồi ngẫm nghĩ, bọn Lạc Việt đều cho rằng Hạc Cơ Tử có thể làm vậy lắm. Cho nên, ai nấy hào hứng mở to mắt nhìn về phía sư phụ.

Nhưng Hạc Cơ Tử có vẻ không biết thật, thần sắc có mông lung, có nghi hoặc, có ngờ vực, những cảm xúc phức tạp này hằn sâu lên từng nếp nhăn, từng cọng râu của ông, trông vô cùng thành thật, "Thái tử điện hạ, bần đạo chưa từng nghe nói trong bản phái có thứ bảo vật ấy."

Hòa Trinh mỉm cười, "Liệu có phải đạo trưởng nhất thời quên mất? Vật này vô cùng quan trọng với phụ hoàng, đạo trưởng cố nhớ xem."

Hạc Cơ Tử lắc đầu, "Sự tích sư tổ phi thăng thành tiên, bất kỳ đệ tử nào trong bản phái cũng thuộc nằm lòng. Khi chưởng môn đời trước tạ thế, có giao phó cho bần đạo một số việc, những việc ấy đến nay bần đạo vẫn ngày đêm khắc cốt ghi tâm, tuyệt đối không quên. Nhưng quả thật không hề nghe

https://thuviensach.vn

nói đến bảo bối nào cả. Bần đạo đoán chừng, có lẽ đó chỉ là tin đồn vô căn cứ?"

Hòa Trinh nhướng mày, Hạc Cơ Tử tiếp tục nói, "Hơn nữa, mong điện hạ cân nhắc một chút, bạch nhật phi thăng là chuyện ngàn năm khó gặp, giá như sư tổ có để pháp khí trừ yêu diệt ma lại thật, nhất định đã kinh động toàn phái từ trên xuống dưới, mức độ lan truyền ắt rộng, làm sao có thể biến nó thành bí mật chỉ truyền cho chưởng môn các đời?"

Hòa Trinh sững người, nhất thời không phản bác được câu nào. Lạc Việt và các sư đệ cũng thầm nhủ, có lý. Nam tử áo đỏ vẫn ngồi yên nghe chuyện nãy giờ mềm mỏng lên tiếng, "Lời của đạo trưởng quả thật rất có lý. Song, có thể đạo trưởng không hay biết nhưng vật đó lại tồn tại thật, chỉ là chưởng môn đời trước quên không bàn giao cho đạo trưởng mà thôi."

Hạc Cơ Tử nói, "Có thể, nhưng cũng không thể kiểm chứng được nữa."

Nam tử áo đỏ mỉm cười, "Cách kiểm chứng, chắc là vẫn có." Hắn đứng dậy, dựng tay phải lên trước ngực, "Hạc Cơ đạo trưởng, ta từng học qua vài thuật huyền pháp, đặc biệt sở trường tìm đồ vật." Ánh sáng đỏ tụ lại trong lòng bàn tay hắn, "Vừa vặn có thể giúp đạo trưởng và điện hạ tìm cổ vật đó, chẳng hay đạo trưởng có bằng lòng không?"

Giọng điệu còn khách sáo, ánh sáng đỏ trong tay đã rực lên, tụ thành một quả cầu ánh sáng, lơ lửng trên không trung, trong thoáng chốc đã hóa thành một con hỏa phụng hoàng khổng lồ. Phụng hoàng hót vang một tiếng, sải rộng đôi cánh, bay ra khỏi chính điện, lượn vòng trên các nóc nhà Thanh Sơn.

Lạc Việt và các sư đệ không kìm nổi hiếu kỳ, nô nức chạy ra xem. Những người còn lại trong điện cũng ra theo. Lâm Tinh lầm bầm một mình, "Tiểu kỹ vặt vãnh, giỏi lắm chỉ khoe khoang trước mặt đám người trần không biết gì."

https://thuviensach.vn

Hỏa phụng hoàng thong thả chao lượn trên nóc nhà, một vòng rồi lại một vòng, Lạc Việt không kìm được thốt lên, "Nhỡ đâu món bảo bối ấy chôn dưới đó ở trên trời có biết được không?"

Nam tử áo đỏ nói, "Không hề gì, đã là bảo vật, nhất định có tiên khí." Thì ra con hỏa phụng hoàng đó đang tìm kiếm tiên khí.

Hơi bất ngờ vì phụng hoàng lại đáp lời mình, Lạc Việt bất giác đưa mắt nhìn sang, phụng hoàng nửa vô tình nửa cố ý cũng liếc mắt qua hắn.

Hỏa phụng hoàng ở trên cao đã lượn đến vòng thứ năm, thứ sáu thứ bảy, thứ tám, Lạc Việt phì cười, "Xem ra không tìm thấy rồi."

Nam tử áo đỏ quay lại nói với thái tử, "Điện hạ, món bảo bối đó quả thật không có ở đây."

Thái tử vẫn rất kiên định, "Sư phụ sẽ không nói những lời vô căn cứ đâu, vật này vô cùng quan trọng đối với phụ hoàng. Đồng tiên sinh không còn cách nào khác ư?"

Nam tử áo đỏ nói, "Cách đương nhiên là có, song..." Hắn quét mắt nhìn khắp lượt môn nhân Thanh Sơn.

Thái tử lập tức nói, "Có cách thì dùng, bất luận thế nào, bản cung hôm nay muốn triệt để làm rõ trong Thanh Sơn rốt cuộc có vật này hay không."

Nam tử áo đỏ nói, "Nếu đã vậy..." Hắn giơ tay lên vỗ, hỏa phụng hoàng hót một tràng dài, khạc ra một luồng lửa, nhằm thẳng mái đại điện Thanh Sơn.

Lạc Việt cả kinh, nổi xung quát, "Các ngươi làm gì thế?"

Đỗ Như Uyên kéo tay áo hắn, "Lúc này không nên manh động."

https://thuviensach.vn

Nam tử áo đỏ điềm nhiên tụ tại nói, "Điện hạ, nếu như sau khi đốt trụi nơi này vẫn không còn thứ gì sót lại, vậy thì trong Thanh Sơn đích thực không có món pháp khí đó rồi."

Mái nhà vừa bắt lửa liền cháy lên phừng phừng. Thái tử mỉm cười nói với Hạc Cơ Tử, "Hạc Cơ đạo trưởng, lần này tạm thời thiệt thòi cho quý phái, đợi sau khi xong việc, bản cung sẽ thưởng cho các người ngàn lạng hoàng kim mà trùng tu điện các."

Đệ tử Thanh Sơn không ai còn dằn lòng được nữa, cuống quýt định xông lên cứu hỏa, trong đoàn tùy tùng của thái tử lập tức có người tuốt binh khí, nghiêm giọng hét lớn, "To gan, kẻ nào dám kháng lệnh thái tử điện hạ!" Lời vừa dứt, binh khí trong tay đám tùy tùng hộ vệ đã đột nhiên gãy răng rắc thành từng đoạn.

Hỏa phụng hoàng đang đập cánh quạt gió khè lửa trên không rít lên một tiếng the thé, hai cánh chấp chới, suýt chút nữa đâm đầu xuống đất. Lâm Tinh bước ra từ hàng đệ tử Thanh Sơn, vung vẩy cây nhuyễn tiên trong tay, "Ta cứ thích kháng đấy, thì làm sao?" Cô nhướng đôi mày liễu, khinh khỉnh nhìn nam tử áo đỏ, "Bảo con chim kia dập lửa đi."

Nam tử áo đỏ vẫn điềm nhiên, "Cô nương đừng quản chuyện thiên hạ thì hơn."

Lâm Tinh vung tay, cây roi văng ra, hóa thành một dây xích dài tua tủa gai nhọn, tua như một con mãng xà quất mạnh lên phía hỏa phụng hoàng, khiến con chim rít lên đau đớn, dây xích quấn chặt lấy mình nó, siết mạnh... Hỏa phụng hoàng tan rã thành trăm mảnh giữa tiếng kêu ai oán, hóa thành từng vụn sáng, lả tả rơi xuống đám lửa đang cháy phừng phừng.

Nam tử áo đỏ cười nhạt, phất ống tay áo, lửa trên mái nhà càng ngùn ngụt, rền vang bốc lên cả tầng không, từ trong đám lửa lại tụ hình một con

https://thuviensach.vn

phụng hoàng, sải cánh bay lên, lao thẳng xuống Lâm Tinh đang đứng bên dưới.

Lâm Tinh vỗ hai tay, dây xích vẫn đang lơ lửng giữa không trung uốn thành hình vòng cung, một lần nữa quất lên con chim, vừa nhanh vừa mạnh. Khi hỏa phụng hoàng tiếp tục hóa thành muôn vàn vụn sáng, Lâm Tinh nhấc tay, dây xích rơi trở lại lòng bàn tay cô, rung lên, quất thẳng sang hướng nam tử áo đỏ.

Những người xung quanh nhất loạt tránh dạt sang hai bên, nam tử áo đỏ phất tay áo đỡ đòn, tóm lấy mũi roi của Lâm Tinh, "Lâm công chúa, hà tất chỉ vì vài gian nhà rách mà làm tổn hại đến hòa khí đôi bên?"

Lâm Tinh cười khẩy, "Còn đến lượt một con tiểu phụng hoàng như ngươi nói chuyện hòa khí với ta kia đấy."

Cây roi lại quất ra lần nữa, nam tử áo đỏ lách mình tránh, thân hình nhẹ nhàng bay lên không, Lâm Tinh lập tức đuổi theo. Mọi người dưới đất trợn mắt há miệng nhìn hai bóng người hỗn chiến giữa tầng không.

Nam tử áo đỏ rõ ràng không địch lại được Lâm Tinh, hết tránh trái lại né phải, chống đỡ một cách chật vật. Nhưng, mỗi lần hắn lắc mình, đều thuận thế vẩy một nhúm lửa về phía những mái nhà chưa bắt lửa bên cạnh, vì vậy Thanh Sơn vốn chỉ lẻ tẻ vài gian nhà, hầu như đã bị thiêu rụi cả. Lâm Tinh không tài nào xông ra cứu lửa được, bởi cô là hỏa kỳ lân, xưa nay chỉ phóng hỏa là giỏi.

Chiêu Nguyên siết chặt nắm đấm đứng bên cạnh Lạc Việt, một lần nữa cảm thấy sự vô dụng của bản thân. Nó biết phun lửa, cũng biết cách dập lửa, khoảnh khắc các gian nhà bốc cháy, nó đã định xông ra, nhưng lại nghe lão rùa trên đầu Đỗ Như Uyên lên tiếng, "Ngươi đứng yên." Ba chữ này như thần chú giữ chặt lấy chân nó. Nó phải đứng yên, vì nó là rồng, một khi

https://thuviensach.vn

để phụng hoàng phát hiện, rất có khả năng toàn bộ mọi người trong Thanh Sơn sẽ đều bị liên lụy mất mạng.

Vì thế, nó chỉ đành đứng đây giương mắt nhìn, chẳng thể làm gì.

Thế lửa càng lúc càng mạnh, tân thái tử được đám thị vệ che chắn rút khỏi hiện trường.

Bọn họ đi rồi, Lạc Việt và các sư đệ lập tức xông tới giếng nước, định mau chóng cứu hỏa, Hạc Cơ Tử lắc đầu ngăn lại, "Loại lửa phép này dùng nước không dập được đâu, mau rời khỏi đây, kẻo bị bỏng." Mấy vị sư thúc kéo đám đệ tử chạy ra ngoài đại môn. Mấy đứa nhỏ tuổi như Lạc Trịnh Lạc Lỗ vừa chạy vừa ngoái đầu khóc lóc, "Vậy làm sao đây, chúng ta ngay đến chỗ để ở cũng không còn nữa rồi."

Lạc Việt khựng chân, đầu không ngoảnh lại, "Ép người quá đáng."

Đỗ Như Uyên đứng cách đó không xa nói, "Gã là thái tử, là hoàng đế tương lai, huynh gây chuyện với gã cũng chính là tự gây chuyện với mình mà thôi."

Nắm tay Lạc Việt siết chặt, run run. Chiêu Nguyên khẽ khàng kéo tay áo hắn. Lạc Việt lớn giọng nói, "Ta không tin trên đời này không có thiên lý vương pháp."

Đỗ Như Uyên nói, "Ở trần thế này, lời của hoàng thượng chính là thiên lý, chính là vương pháp."

Lạc Việt siết chặt nắm đấm, từ từ quay người lại. Sư phụ sư thúc và các sư đệ đang đứng trầm mặc trên khoảnh đất trống. Sau lưng họ, những gian nhà rách nát truyền đời đã mấy trăm năm, nơi hắn ở gần như từ lúc lọt lòng, giờ bị thiêu rụi trong đám lửa.

Tiền điện, chính điện, Tổ Sư điện...

https://thuviensach.vn

Phòng của sư phụ sư thúc, phòng của hắn và các sư đệ... Nhà ăn, kho củi, nhà tắm...

Vườn rau nhỏ tương truyền nơi vị sư tổ nào đó từng phi thăng...

Ở khoảnh đất trống bên này, lũ thái tử rùa đen đang ung dung tự tại thưởng lãm đám cháy, mong sao phòng ốc mau mau cháy thành than.

Hạc Cơ Tử thở dài, "Đồ nhi, nghĩ thoáng ra đi, những thứ này chỉ là vật ngoại thân. Cái cũ không đi, cái mới không đến. Thái tử điện hạ chẳng đã nói sẽ ban cho chúng ta một số vàng lớn đó sao, đến lúc ấy có thể xây mới sư môn rồi."

Lạc Việt đứng đờ người. Chiêu Nguyên ngẩng lên nhìn hắn, trong mắt Lạc Việt phản chiếu ảnh đám lửa ngùn ngụt, mặt không biểu lộ chút cảm xúc. Dần dần, bàn tay rời khỏi chuôi kiếm nơi thắt lưng, hắn sải bước đến dưới một gốc cây, ngồi xuống, không nói một lời, chỉ nhìn chằm chằm về phía đám cháy đang từng chút một nuốt lấy những gian nhà.

Chiêu Nguyên theo sau, ngồi xuống bên cạnh Lạc Việt, nó lại kéo kéo tay áo hắn, nhưng không biết nên nói gì.

Trên không, Lâm Tinh vẫn đang ác đấu với phụng hoàng. Phụng hoàng biết mình không phải đối thủ của Lâm Tinh, trước những đòn tấn công của cô, hắn chỉ tránh chứ không ứng chiến. Lâm Tinh nổi xung, phát chiêu thành ra không chuẩn, lại sơ ý đánh sập thêm mấy gian nhà.

Những người không hiểu nội tình đứng ngoài theo dõi trận chiến đều vô cùng kinh ngạc, cảm thán trước sự thần dũng của Lâm Tinh. Trong nỗi khổ vẫn tìm thấy niềm vui, các sư đệ của Lạc Việt bắt đầu cá cược với nhau xem rốt cuộc lai lịch cô thế nào, là người hay là yêu. Lạc Sở nói, "Nếu Lâm Tinh sư muội là người, lại lợi hại nhường ấy, thật không biết cao nhân phương nào có thể lấy muội ấy về làm vợ."

https://thuviensach.vn

Mọi người âm thầm tưởng tượng, ai nấy đều nảy sinh lòng khâm phục sâu sắc với vị tướng công tương lai của Lâm Tinh. Lạc Tấn nhỏ giọng thì thào, "Thật ra ấy mà, đệ thấy, Lâm Tinh sư muội rất có ý với đại sư huynh đấy."

Những người khác thi nhau gật đầu tán đồng, Lạc Sở nói, "Nhưng đại sư huynh chắc chắn đánh không lại Lâm Tinh sư muội." Mọi người len lén nhìn Lạc Việt, lại đồng loạt gật đầu. Giả như Lâm Tinh sư muội trở thành đại sư tẩu, đại sư huynh nhất định rất đáng thương.

https://thuviensach.vn

Chỗ thái tử, mọi người cũng đang nhàn rỗi ngồi xem hỏa hoạn cùng trận đấu trên không. Một thái giám bên cạnh Hòa Trinh lên tiếng, "Cô nương kia thật lợi hại, hình như ngay Đồng công tử cũng không phải đối thủ của cô."

Hòa Trinh nhìn chăm chăm theo bóng người đang giao đấu với phụng hoàng, tựa như thất thần. Đám thị vệ lấy cung tên ra, giương lên trời ngắm thật chuẩn mục tiêu, nóng lòng muốn trổ tài, "Điện hạ, có cần chúng tiểu nhân giúp Đồng công tử một tay, bắn hạ con nha đầu kia xuống không?"

Hòa Trinh tức thì nhíu mày quát, "Không được làm bừa."

Đám thị vệ vâng dạ cúi đầu, tay buông dây cung. Hòa Trinh ngẩng đầu, tiếp tục nhìn đăm đăm lên trời.

Rầm...

Bức tường cuối cùng của Thanh Sơn đã đổ sập, phụng hoàng phất tay áo, đáp xuống đất, mỉm cười nói với Lâm Tinh, "Lâm công chúa, nương tay nương tay."

Lâm Tinh tuy chiêu nào chiêu nấy đều thắng hắn, nhưng hiềm nỗi không muốn liên lụy đến người vô tội, không dám mạnh tay mạnh chân, kết quả không những không làm gì được phụng hoàng, mà còn vô ý giúp hắn tiêu hủy Thanh Sơn nhanh hơn, lòng không khỏi tức tối, mắng rằng, "Đồ con chim trọc lông bỉ ổi vô sỉ."

Phụng hoàng không ăn miếng trả miếng, đáp thẳng xuống chỗ thái tử và tùy tùng. Lâm Tinh chỉ đành hậm hực quay lại mặt đất, lớn giọng quát, "Đợi khi nào có dịp, ta nhất định giáo huấn ngươi ra trò."

Phụng hoàng nheo mắt, từ xa nói lại, "Phụng Đồng lúc nào cũng đợi Lâm công chúa chỉ giáo."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh căm giận "hừ" một tiếng, giậm chân bước lại chỗ Lạc Việt. Hòa Trinh từ giữa đám tùy tùng bước ra, cất tiếng gọi sau lưng cô, "Cô nương."

Lâm Tinh quay đầu lại, "Cái gì?"

Hòa Trinh tiến lại gần, nở một nụ cười, "Cô nương, hôm nay lửa thiêu Thanh Sơn phái, chỉ là chuyện bất đắc dĩ của bản cung, mong cô nương lượng thứ. Vừa rồi, Đồng tiên sinh có chỗ nào đắc tội với cô nương, cũng mong cô nương khoan hồng đại lượng, bỏ quá cho."

Lâm Tinh chẳng buồn để tâm thêm đến gã, "ờ" một tiếng, quay đầu định đi, Hòa Trinh lại bước thêm một bước, "Cô nương, bản cung..."

Lâm Tinh quay đầu lại, sốt ruột cau mày, "Ngươi xưng đơn giản một tiếng 'ta' không được sao, cứ 'bản cung bản cung', lắm lúc ta nghe không rõ, còn tưởng ngươi tự xưng là bản công công đấy!"

Nét mặt Hòa Trinh cứng đờ, thái giám áo xanh đứng bên cạnh gã lập tức quát mắng, "To gan, dám..."

Hòa Trinh giơ tay ngắt lời thái giám, lại nở nụ cười, "Lâm cô nương chỉ đang đùa với bản cung thôi." Đoạn lại đăm đắm nhìn Lâm Tinh, "Cô nương nói rất phải, bản... ta cũng là vì may mắn được ở ngôi vị thái tử này, nên ban nãy mới buộc phải tự xưng như vậy bản thân nói ra, kỳ thực cũng thấy không thuận miệng lắm."

Lâm Tinh càng không thể kiên nhẫn thêm nữa. Hòa Trinh giả như không thấy, vẫn ngoan cố nói, "Ở Luận võ Đại hội, ta đã có ấn tượng rất sâu sắc về cô nương, nhưng khi ấy chưa có cơ hội trò chuyện. Không biết cô nương quê quán ở đâu, gia nhập Thanh Sơn từ bao giờ?"

Lâm Tinh nhướng mày, "Ờ, nhà ta cách đây rất xa, ta cũng mới tới thôi. Để tìm người."

https://thuviensach.vn

Hòa Trinh vẫn dán mắt vào cô, "Ồ, tìm ai thế?"

Toàn thể Thanh Sơn phái đều háo hức theo dõi tiết mục này, Lạc Sở huých Lạc Ngô, "Nhị sư huynh, tình hình hiện nay có nên gọi là thái tử gia trêu ghẹo dân nữ không?"

Lạc Việt ngồi dưới gốc cây, thầm nhủ, phải gọi là thái tử gia vuốt râu hùm, à, không, là râu kỳ lân, đảm sắc hơn người. Chiêu Nguyên ở bên cạnh hắn trợn tròn mắt nhìn, tay thái tử kia phải lòng Lâm Tinh rồi, thì ra cách tán tỉnh của giống đực với giống cái trên trần gian là thế này đây.

Lâm Tinh mân mê bím tóc trước ngực, nở nụ cười ngọt ngào, "Ta tới tìm tướng công ta."

Khán giả xung quanh rớt hàm xuống đất. Hòa Trinh lại cứng đờ mặt, sau mới gắng sức mỉm cười lần nữa, "Lâm cô nương còn trẻ, lại ăn vận như chưa xuất giá, thì ra đã..."

Lâm Tinh che miệng cười như e lệ, hai má hiện rõ lúm đồng tiền "Ừm, chúng ta vẫn chưa bái đường, nhưng vì đính ước ngay từ khi mới sinh ra, nên ta cứ quen gọi hắn là tướng công."

Cô quay lại, trước ánh mắt chứng kiến của bao người, như con bướm ùa tới bên hoa cải, cô ùa tới bên Lạc Việt bấy giờ còn bận nhặt hàm dưới đất, ôm chầm lấy cánh tay hắn, mắt cong lên như vành trăng non, ngời ngời hạnh phúc, "Tướng công, chàng không sao chứ, có bị thương ở đâu không? Vừa rồi thấy thiếp có lợi hại không?"

Lạc Việt bất giác rùng mình, cái cằm vừa mới nhặt lên lại theo cằm của những người khác rơi trở xuống đất. Các tiểu sư đệ của hắn thì đã biến thành nham thạch, thành cát trong gió. Chiêu Nguyên đưa tay dụi mắt, bàng hoàng nói, "Vì sao Lâm Tinh tỉ..." Lâm Tinh vẫn đang ngả sát vào cánh tay Lạc Việt, dựng đứng đôi mày âm thầm liếc xéo nó một cái. Chiêu Nguyên

https://thuviensach.vn

là con rồng biết điều lại mau hiểu chuyện, lập tức ngoan ngoãn ngậm chặt miệng.

Lạc Việt bắt đầu có chút khâm phục Hòa Trinh, vì gã vẫn còn đủ sức vật lộn bày ra một biểu cảm tạm xem như là mỉm cười, "Thì ra... là vậy, bản cung lại mãi không nhận ra. Chẳng trách... Lâm cô nương lúc nào cũng ở bên Lạc Việt thiếu hiệp. Quả là phu thê nặng tình."

Lạc Việt cười hà hà mấy tiếng, "Cũng tạm cũng tạm."

Lửa bắt nguồn từ pháp lực của phụng hoàng quả không giống bình thường, chưa đến một canh giờ, toàn bộ phòng ốc trong Thanh Sơn phái đã bị thiêu rụi hoàn toàn, dải đất khô cằn phơi ra lồ lộ, lửa dần lụi tắt. Phụng Đồng nheo mắt, bước tới khoảnh đất nứt nẻ mịt mù khói bụi, mặt thoáng hiện lên nét vui mừng, "Trong Thanh Sơn, quả nhiên có bảo vật."

Mọi người nhìn chòng chọc theo hướng mắt hắn, chỉ thấy trên mặt đất trống trải đen đúa nứt nẻ, có một vật thể màu đen trôi lên thành một đụn giữa đất bằng, ngọn lửa yếu ớt cuối cùng bập bùng trên đó vài nhịp rồi tắt ngóm. Hòa Trinh mừng húm, rảo chân bước đến, các đệ tử Thanh Sơn cũng không kìm nổi túm tụm lại hóng chuyện hay, cái đụn được gọi là bảo bối ấy nằm chính ở nơi vốn là nhà bếp. Ngay mấy vị sư thúc của Lạc Việt cũng lộ vẻ kinh ngạc, nhìn sang Hạc Cơ Tử, chỉ thấy ông đang vuốt râu đứng nguyên tại chỗ, nhìn về phía xa xăm.

Thái tử bước lại gần, sốt ruột định cúi ngay xuống, Phụng Đồng giơ tay ngăn gã lại, chậm rãi phủi lớp tro đen bám trên vật ấy. Thì ra là một cái vò tròn vành vạnh, to cỡ vò rượu, thân vò màu nâu đen, đậy một cái nắp tròn. Đệ tử Ánh Sơn đều sững sờ, Lạc Tấn lắp bắp, "Cái... cái đó chẳng phải cái vò chúng ta dùng muối dưa muối trứng ngâm tỏi hằng ngày sao?"

Phụng Đồng càng thêm tươi tỉnh, hắn miết cái vò, thân vò vẫn nguyên vẹn, không thấy bợt màu, cũng không có vết nứt, thậm chí đến mảnh vải thô

https://thuviensach.vn

đậy dưới nắp cũng còn nguyên hình nguyên dạng. Phụng Đồng mở nắp vải đậy, đổ ồng ộc ra nửa vò nước nóng vẫn còn bốc hơi, hai ba mươi quả trứng vịt trắng có xanh có lăn lông lốc ra tứ phía. Phụng Đồng nhặt một quả trứng vịt lên, gõ gõ mấy cái, đoạn bóc vỏ trứng, để lộ ra lớp lòng trắng trắng bóc. Quả trứng đã chín. Lạc Ngụy thều thào nói, "Số trứng vịt hôm qua mới muối, định giữ qua Đoan Ngọ, giờ đều bị luộc chín cả rồi." Đến lúc này, Lạc Ngụy vẫn còn đau đáu tiếc đồ ăn.

Phụng Đồng nhét lại miếng vải vào vò, đậy nắp, bưng vò đứng dậy, "Các đạo trưởng Thanh Sơn quả là có thể nghĩ ra những điều mà người xung quanh không tưởng được. Một cái vò tầm thường thế này, cả ngày cất trong nhà bếp muối dưa, ai mà ngờ nó lại là bảo vật khi xưa từng hàng phục thiên ma?"

Mắt Hòa Trinh lóe lên niềm vui sướng mãnh liệt, "Hôm nay may mà có Đồng tiên sinh, bằng không có đặt cái vò này ngay trước mặt bản cung, bản cung cũng không đời nào nghĩ nó lại là món pháp khí đó."

Tâm trạng của Lạc Việt và các sư đệ đều rất phức tạp. Bọn họ đã dùng cái vò này muối không biết bao nhiêu mẻ dưa tỏi trứng, nhưng chưa bao giờ tưởng được nó lại là một món bảo bối. Lạc Việt càng đau lòng hơn, nếu sớm biết nó là pháp bảo, vừa rồi đã đem ra gom hết, tên thái tử hèn hạ con phụng hoàng hèn hạ bọn lâu la hèn hạ kia, đổ thêm vài cân muối, muối chúng thành dưa luôn.

À không, nếu sớm biết đó là pháp bảo, việc đầu tiên cần làm là dùng nó đánh bại Thanh Huyền, chưa biết chừng Thanh Sơn đã chẳng phải rơi vào cục diện ngày hôm nay, thái tử gì gì phụng hoàng gì gì cũng không dám ngang nhiên trắng trợn ức hiếp họ như vậy.

Vò báu. Một món pháp bảo hiếm có trên đời lại bị lãng phí những ngần ấy năm.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt nhìn trừng trừng vào chiếc vò trên tay phụng hoàng, lòng thầm nhỏ máu. Sư phụ bao lâu nay để cho vò báu lưu lạc thành vại muối dưa, thật ngốc đến độ không còn gì để nói nữa.

Cái vò được đặt vào trong một hộp bạc lót lụa vàng dày dặn, thái tử và phụng hoàng đem theo nó nghênh ngang bỏ đi. Trước khi đi, thái tử còn vờ vịt khách sáo nói với Hạc Cơ Tử, "Thì ra quả thật có pháp bảo, bản cung vô cùng bất ngờ, món bảo vật này bản cung mượn tạm, khoản tiền trùng tu Thanh Sơn bản cung sẽ dặn tri huyện nha môn, để bọn họ mau chóng đưa tới."

Nét mặt Hạc Cơ Tử vẫn rất ung dung, không hề để lộ chút đau lòng nào vì bảo vật cuối cùng lại rơi vào tay thái tử, "Vật này ở trong bản phái đã nhiều năm, trước sau không ai biết rằng nó lại là bảo bối trừ yêu do sư tổ truyền lại, khiến nó phải cam phận làm một vật tầm thường lăn lóc bên lò bếp. Hôm nay được thái tử điện hạ nhận ra, đủ thấy thái tử và nó rất có duyên, nếu bảo vật này linh thiêng, cũng sẽ vui lòng mãn nguyện."

Hòa Trinh chắp tay sau lưng nói, "Hạc Cơ đạo trưởng, những lời này của ngươi, bản cung rất thích. Đạo trưởng tuy có hơi hủ lậu, nhưng cũng là một con người thức thời đấy."

Thái tử và phụng hoàng đi rồi, món bảo bối duy nhất của Thanh Sơn cũng mất luôn. Lạc Việt đứng trên mảnh đất cháy khô bỗng có cảm giác đất trời thảy đều trống rỗng.

Các sư đệ hỏi hắn: "Đại sư huynh, chúng ta phải làm sao đây?"

"Phòng ốc đã bị thiêu rụi cả rồi, tiền và quần áo, chẳng còn gì nữa, từ nay trở đi chúng ta phải ở đâu, ăn gì?"

Lạc Việt đờ đẫn trả lời, "Ta không biết, hỏi sư phụ và các sư thúc đi, thể nào cũng có cách. Chúng ta trông coi cả một ngọn núi Thiếu Thanh lớn

https://thuviensach.vn

nhường này, còn lo không có chỗ ngủ, dầm mưa chết đói ư?"

Lâm Tinh xoay xoay cây nhuyễn tiên trong tay, "Thật kỳ lạ, cái vò đó mà lại là pháp bảo. Vị sư tổ thần tiên của các ngươi lợi hại thật đấy, ta còn không hề phát giác ra cái vò ấy có tiên khí. Sư phụ các ngươi cũng đúng thật là, có pháp bảo thì phải dùng chứ, lại đem làm vại muối dưa hỏi có đáng tiếc không, bảo bối mà không giấu kỹ, thì sớm muộn cũng bị người ta cuỗm mất thôi."

Lạc Việt tuy cũng rất đau lòng, không sao hiểu nổi hành động của sư phụ, nhưng vẫn biện giải, "Sư phụ làm vậy, nhất định có lý do của người, hẳn là người sợ pháp bảo sẽ khơi dậy lòng tham ở một số người, hoặc cũng có thể, cái vò đó không thể cứ thế đem ra là dùng được, tóm lại, dù sao cũng đã là đồ của người ta rồi, có nói nữa cũng vô dụng. Giờ phải lo chuyện trước mắt đã." Hắn lục trong chiếc túi da vẫn mang theo bên mình, rút ra một mảnh da gói đồ, ngồi thụp xuống, nhặt từng quả trứng vịt lăn lóc, Chiêu Nguyên cũng ngồi xuống, giúp hắn một tay.

Lạc Việt vừa nhặt vừa nói, "Phụng hoàng xem như cũng làm được một chuyện tốt, giúp chúng ta luộc chín mấy quả trứng vịt này." Nếu không, nhất thời cũng thật không biết đi đâu kiếm nồi về luộc trứng, trứng sống khó giữ, rất dễ vỡ. Lạc Việt bọc kỹ số trứng vịt, dúi cho Chiêu Nguyên ôm, rồi đến bàn bạc với sư phụ, sư thúc cùng các sư đệ, xem từ nay về sau nên làm thế nào.

Mọi người ngồi xuống bãi cỏ trống trên sườn núi, nhìn về mảnh đất đã cháy nứt nẻ cách đó không xa, lòng ngổn ngang trăm bề. Lạc Việt nhặt một cành cây làm gậy, vạch xuống đất, "Cũng may giờ không phải mùa đông, khắp núi đồi đều có cái ăn. Trước mắt việc đầu tiên cần giải quyết, là ở đâu."

Thái tử tuy nói sẽ lập tức sai người xử lý chuyện cấp tiền, nhưng dựa theo những gì họ biết về tốc độ làm việc của nha môn quan phủ, ít nhất

https://thuviensach.vn

cũng phải đợi ba bốn ngày sau, tiền bồi thường mới có thể được gửi đến. Cầm được tiền bồi thường rồi, còn phải mua gạch ngói đất cát đủ các thứ vật liệu, xem là bao nhiêu tiền để quyết định xây lại môn phái, vẽ sơ đồ, đào móng, khởi công... thế nào.

Xây cất xong xuôi để vào ở được, thế nào cũng phải mấy tháng.

Trong mấy tháng này, phải ở đâu?

Mười mấy hai mươi con người, cả một môn phái, trông thì rất ít, nhưng lúc này không có chỗ nào để ở, lại thành ra đông. Người Thanh Sơn đều chú trọng tôn nghiêm, không muốn tạm thời ký thác dưới mái hiên môn phái khác. Chút tiền còm tằn tiện tích cóp bao nhiêu năm nay đều đã hóa thành tro trong đống lửa của phụng hoàng, nên cũng không lấy đâu ra tiền đi ở trọ.

Miếu rách nhà hoang trong thành đều nằm trong tay thế lực Cái Bang. Vốn dĩ ở ngọn núi gần đây có một ngôi miếu thổ địa bỏ hoang, co kéo cũng đủ cho ngần này người nương thân, nhưng xem như bọn họ đen đủi, một tháng trước trời đổ trận mưa lớn, ngôi miếu thổ địa đó không may đã bị sấm sét đánh sập rồi. Lạc Việt phân tích xong xuôi, cuối cùng quyết định, "Vậy thì, vào trong núi tìm một sơn động ở tạm, hay là chúng ta dựng lấy vài gian nhà cỏ náu mình."

Nhà cỏ cũng không phải cứ tạm bợ dựng lên không cần đồng nào. Trước tiên phải làm đất đóng gạch, chặt cây xẻ gỗ, cần phải có dây thừng hoặc dây thép ghép cành cây rơm rạ lại làm mái lợp, tốn rất nhiều công cụ vật liệu. Lạc Ngô gãi đầu nói, "Đại sư huynh, sắm những thứ này hình như cũng phải tốn nhiều tiền đấy."

Đỗ Như Uyên vẫn im lặng nãy giờ chợt lên tiếng, "Trong tay nải của đệ vẫn còn ít bạc, tuy không nhiều, nhưng chắc cũng có thể giải quyết nhu cầu nhất thời."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt nhíu chặt mi tâm, gãi gãi cằm, "Nhưng tránh tiêu tiền vẫn là tốt nhất."

Chiêu Nguyên giơ tay, "Tôi và Lâm Tinh có thể dùng pháp thuật trợ giúp."

Lạc Việt vỗ vai nó, thầm nhủ, tinh thần đáng quý, nhưng chút pháp thuật cỏn con ấy của đệ chắc không đủ dùng đâu, Lâm Tinh thì chỉ sở trường dỡ nhà, còn về dựng nhà e không mong đợi gì được. Sư thúc Tùng Tuế Tử nói, "Nếu vậy hẳng cứ vào sâu trong núi tìm xem có sơn động lớn nào không?"

Lạc Ngô thở dài than, "Nhưng sơn động trong núi Thiếu Thanh tương đối ẩm ướt, không biết có ảnh hưởng đến bệnh thấp khớp của sư phụ và các sư thúc không."

Tùng Tuế Tử nói, "Đã đến nước này rồi, còn băn khoăn nhiều thế được sao?"

Lâm Tinh đột nhiên lên tiếng, "Ta nghĩ ra một cách rất hay, không tốn tiền mà vẫn được ở thoải mái."

Lạc Việt cả mừng, "Thật không? Là cách gì?"

Mọi người đều nhìn về phía cô, Lâm Tinh chớp hàng mi dài, tươi cười nói, "Trong dải núi này, chắc có yêu quái chứ."

Hồ Lão Thất là yêu quái lắm tiền nhất trong mấy trăm dặm núi quanh đây, bao gồm cả núi Thiếu Thanh. Là yêu quái, mục tiêu theo đuổi của nó khác với những yêu quái khác, nó không muốn làm đại ma đầu gây họa một vùng, cũng không hứng thú với mấy chuyện tu luyện thành tiên. Điều nó ngày ngày nung nấu, chỉ là làm sao có thể sống thoải mái thêm chút nữa.

https://thuviensach.vn

Nó cần cù chịu khó, tay trắng dựng nhà, nuôi một ổ gà, trồng một mảnh đất, thu hoạch được gì thì nuôi gà, tự cung tự cấp lại đem những lương thực gà ăn không hết cùng với sâm dại dược thảo đào được trong núi tới chợ trong thành gần đó, đổi lấy nhu yếu phẩm cùng những thứ lặt vặt hữu dụng khác.

Dần dần, Hồ Lão Thất càng ngày càng giàu, tới nay nó đã có một động phủ tương đối hoa lệ, một chuồng trại lớn, nuôi hơn trăm con gà. Rất nhiều đất ruộng, trồng đủ loại lương thực các giống gà thích ăn, gia vị hành gừng bao nhiêu cũng có. Hồ Lão Thất còn quây hai vườn thuốc, trồng các vị thuốc đắt hàng, thậm chí còn có một sơn động làm ám thất, chuyên trồng ngân nhĩ mộc nhĩ và nấm.

Người trong thành không ai biết nó là yêu quái, chỉ nghĩ nó là thương nhân ẩn cư trong núi sâu, đều gọi nó bằng cái tên Hồ viên ngoại. Hồ Lão Thất rất thích cách gọi này. Nó không quá phong lưu, chỉ có ba bà vợ, sáu đứa con cả trai lẫn gái. Một nhà mười con hồ ly sống trong động phủ rất hạnh phúc mãn nguyện.

Cho đến hôm nay, đột nhiên có tai họa giáng xuống làm đảo lộn cuộc sống như thần tiên của Hồ Lão Thất.

Một con kỳ lân cái hung mãnh thình lình bước vào nhà nó, cầm roi quát nạt, nói muốn ở tạm nơi đây mấy ngày. Mười mấy người phàm trần theo sau tiến vào động phủ của nó, dẫn đầu là vị đạo trưởng Hạc Cơ Tử tiếng tăm lừng lẫy, mấy chục năm trước từng quét sạch hai động yêu quái, nó vẫn nhận ra. Hai chân Hồ Lão Thất mềm nhũn, nó khẩn cầu một cách đáng thương, "Các vị đại tiên đạo trưởng, cả nhà chúng tôi đều là hồ ly tử tế sống an phận thủ thường, xưa nay chưa từng hại người."

Hạc Cơ Tử cười híp mắt đặt tay lên vai nó, "Hồ viên ngoại, ông yên tâm, bần đạo biết nhà ông là yêu quái lương thiện. Môn phái của bần đạo hôm nay bị lửa thiêu cháy rụi, cả phái từ trên xuống dưới không có chỗ nào

https://thuviensach.vn

để đi, chỉ đành tới động phủ của ông tá túc một thời gian, mấy tháng tới, phải phiền ông nhiều rồi."

Hồ Lão Thất nào dám nói tiếng không, nó không biết bản thân rốt cuộc đã gây ra nghiệp chướng gì mà lại dây vào đám ông lớn này, âm thầm đứng trong góc nhà khóc lóc giàn giụa.

Thời gian vừa qua phải nếm trải không biết bao nhiêu chuyện, đệ tử Thanh Sơn đã có thể dễ dàng tiếp nhận trước một việc cỏn con như ở lại động yêu tinh. Sau khi bước vào động phủ của Hồ Lão Thất, Lạc Việt và các sư đệ bắt đầu hào hứng quan sát xung quanh.

Lâm Tinh móc ra một miếng ngọc, đặt xuống chiếc bàn tròn trước mặt Hồ Lão Thất,(")Miếng bảo ngọc kỳ lân này có thể bảo vệ cả nhà ngươi bình an qua thiên kiếp 1 , coi như tiền phòng, chớ có nói chúng ta là ác bá, cưỡng ép chiếm ổ của ngươi."

Hồ Lão Thất nhận miếng ngọc, bấy giờ khuôn mặt mới hết vẻ sầu khổ, tươi tỉnh hơn lên, gọi ba phu nhân ra chào mọi người, còn ân cần vồn vã dẫn bọn họ đi tham quan quanh phủ. Hồ Lão Thất là một con hồ ly lông đỏ vàng, ba phu nhân của nó một là hồ ly trắng, một là hồ ly đỏ, còn một là hồ ly xám, ai nấy đều dung mạo mỹ miều, khắp đầu châu ngọc, toàn thân lụa là. Sáu đứa con vẫn còn mang hình hài hồ ly non, chưa biết biến thành người, tròn lông lốc, lông vàng lông đỏ lông trắng lông xám màu nào cũng có, con thì cuộn tròn nằm ngủ trên đệm lông gà trên ghế sập, con lại vồ tới vồ lui khắp nơi, hệt như một nhúm lông lăn tròn.

Động phủ của Hồ Lão Thất được xây trong khe hở giữa các vách núi, mấy sơn động lớn nhỏ nối liền với nhau, lại dựng thêm vài gian nhà, nên còn lớn hơn bên Thanh Sơn. Phòng ốc trong động được bài trí xa hoa đẹp đẽ, dưới đất trải thảm lông dày hoặc lát gạch hoa tinh xảo, bàn ghế án kỷ, giường sập bình phong, đều đủ cả. Góc tường đặt lọ hoa, trên tường treo tranh chữ, trong sơn động lớn nhất được dùng làm chính sảnh bày một tấm

https://thuviensach.vn

bình phong rộng, bên trên vẽ một con hồ ly nằm trong khóm mẫu đơn muôn hồng nghìn tía, do Hồ Lão Thất đặc biệt mời một họa sư có tiếng nhất trong thành vẽ cho, còn đề thêm bốn chữ lớn: "Mãn môn phú quý". Trong sân rộng rãi có ao cá, trại gà và vườn thuốc, giữa mảnh sân sau cùng còn có một suối nước nóng thiên nhiên.

Các sư đệ của Lạc Việt không khỏi thèm thuồng xuýt xoa, "Hồ ly sống còn sướng hơn chúng ta nhiều."

Giờ cơm trưa, một bàn tròn bày ê hề đĩa lớn đĩa nhỏ, gà rán, gà hầm, gà nướng, gà quay, gà xào thập cẩm, đầu cánh ngâm tương... điểm xuyết thêm mấy món rau thanh đạm như ngải cứu xào bột mì, mộc nhĩ trộn. Hồ Lão Thất đích thân bưng vò rượu, nhiệt tình khoản đãi, rượu quả thơm ngon mát lành, cũng là do nhà nó tự cất ủ.

Lạc Ngụy uống say mặt đỏ bừng bừng, quệt khóe miệng bóng nhẫy nói với Hạc Cơ Tử, "Sư phụ, hay là chúng ta đều làm yêu quái cho rồi. Tu đạo tu mãi đến cùng kiệt cũng trắng tay, đâu được sung sướng thỏa thuê như làm yêu quái."

Hạc Cơ Tử không nói gì, ba vị sư thúc cùng sa sầm nét mặt, nhưng hiềm đang ở chỗ Hồ Lão Thất, không tiện quát tháo. Hồ Lão Thất cười híp mắt, nói, "Tiểu đạo trưởng, tu đạo mới là con đường ngay, chúng tôi đây hết cách, trời sinh là giống dị loại, đành phải làm yêu quái trước đã. Kỳ thực, tôi mạo muội góp một câu, môn phái như các vị có rất nhiều cách để kiếm tiền, chỉ là các vị không nghĩ tới mà thôi. Ví dụ như, Thanh Sơn phái cũng có thể coi là danh lam thắng cảnh của nhân gian này, nếu chịu tiếp khách hành hương tới bái thần, chỉ riêng ngày rằm mồng một hằng tháng đã kiếm được không ít rồi."

Lạc Việt đang nhiệt tình ăn uống, nghe thấy mấy câu này, hai mắt liền sáng lên, "Viên ngoại, ông nói đúng quá, thật ra chúng ta cũng từng định làm như vậy, đáng tiếc là môn phái lụng bại đã nhiều năm, điện các đều xập

https://thuviensach.vn

xệ cũ kỹ, khách hành hương không muốn đến, bấy giờ cũng không có tiền trùng tu, nên đành nghèo lại hoàn nghèo. Ta đang định lần này lấy được khoản tiền bồi thường, dù phải tiết kiệm chỗ này chỗ kia, cũng sẽ xây mấy tòa điện các rộng lớn bề thế một chút, còn tiện thu hút khách hành hương."

Hắn lập tức thảo luận lẽ làm ăn với Hồ Lão Thất, càng nói càng xứng ý.

Chiêu Nguyên vừa ngồi và cơm, vừa nghe Lạc Việt và Hồ Lão Thất bàn chuyện sau khi xây lại Thanh Sơn, làm sao kiếm được nhiều tiền, một người một cáo tâm đầu ý hợp, đã bắt đầu xưng huynh gọi đệ.

Hồ Lão Thất nói, "... Lạc Việt lão đệ, còn khoản này nữa, các đệ bình thường rỗi rãi, có thể giúp mấy người trong thanh xem phong thủy, giải tai con trừ họa nhỏ, chữa mấy loại bệnh vặt đau nhức, trông có vẻ tủn mủn thế thôi, nhưng kiếm chác cũng không ít đâu. Nhà ta trồng nhiều dược liệu, lại thường vào núi hái thêm, các đệ thiếu thứ gì cứ đến chỗ ta lấy, rẻ hơn ở chợ nhiều."

Lạc Việt rót một chén rượu, tặc lưỡi, "Đa tạ đa tạ, Lão Thất huynh, không giấu gì huynh, đệ vẫn còn một dự định. Chúng đệ có một vị sư tổ từng phi thăng thành tiên trong vườn rau, đệ tính trùng tu lại vườn rau đó, đổi tên thành Hoài Tiên viên, để khách hành hương vào vườn cầu nguyện, mỗi lần cầu khấn hoặc lễ tạ đều không thắp hương, mà thay bằng trồng rau, trồng một cây rau hai mươi đồng. Rau tiên trong vườn sáu mươi đồng nửa cân."

Hồ Lão Thất vỗ đánh đét xuống đùi, tỏ ý khâm phục. Tình thương mến thương giữa người và hồ ly càng lúc càng sâu đậm.

Chiêu Nguyên thoáng chút u sầu. Lạc Việt nói câu nào cũng liên quan đến việc kiến tạo lại Thanh Sơn trong tương lai, thậm chí đã nghĩ tới chuyện mười mấy năm nữa, cũng tức là, dù một chút ý định làm hoàng đế thôi, hắn cũng không có.

https://thuviensach.vn

Từ Luận võ Đại hội trở về, Lạc Việt rất lạnh nhạt với nó, tuy hắn để nó trong ngực áo, cũng cho nó ngủ trên giường mình, nhưng trước sau vẫn khăng khăng long châu nhận nhầm. Sau khi Lâm Tinh nói với hắn rằng long châu không thể nhầm, Lạc Việt bắt đầu tránh đả động tới chủ đề này, tựa hồ đã quyết tâm không muốn nghĩ tới, càng không chịu nhận nó là thần hộ mạch của hắn. Như hiện giờ ăn cơm, nó ngồi ở vị trí sau chót trong dãy đệ tử Thanh Sơn, cách Lạc Việt xa lắc, khác hẳn trước đây Lạc Việt thường kéo nó ngồi cùng. Liệu có phải Lạc Việt đang nghĩ cách đuổi nó đi, dứt bỏ nó không? Rốt cuộc có nên nỗ lực thuyết phục Lạc Việt làm hoàng đế không? Nên thuyết phục thế nào?

Nó vô cùng khổ não, cúi đầu và cơm. Một đôi đũa chìa tới, gắp một miếng cánh gà đặt vào bát nó. Chiêu Nguyên ngẩng đầu lên, trông thấy Bạch Hồ phu nhân ngồi bên cạnh đang tươi cười nhìn nó, dịu dàng nói, "Sao đệ cứ và cơm suốt thế, không ăn thức ăn sao?"

Chiêu Nguyên vội vàng nuốt miếng cơm trong miệng, nói, "Vâng, tôi đang ăn."

Bạch Hồ phu nhân long lanh mắt, "Đệ cũng không phải là người, đúng không? Loài gì vậy? Kỳ lân à?" Chiếc vòng vàng đeo trên cổ Chiêu Nguyên khiến toàn thân nó tỏa ra khí tức của kỳ lân nên Bạch Hồ phu nhân mới hỏi vậy. Chiêu Nguyên chỉ đành gật đầu cho qua. Bạch Hồ phu nhân đưa tay bẹo nhẹ má nó, "Đệ trông đáng yêu thật đấy, sau này Phú Quý của ta biến thành hình người cũng xinh đẹp được như đệ thì tốt."

Ba vị phu nhân dùng cơm đều ôm theo tiểu hồ ly của mình. Trên đầu gối Bạch Hồ phu nhân nằm cuộn tròn hai nhúm lông một vàng một trắng, phu nhân vừa dứt lời, nhúm lông vàng đã ngoẹo đầu nhìn Chiêu Nguyên, ve vẩy đuôi.

Chiêu Nguyên không kìm được, đưa tay xoa đầu tiểu kim hồ, nó liền ngẩng đầu liếm tay Chiêu Nguyên, lại nhảy từ đầu gối Bạch Hồ phu nhân

https://thuviensach.vn

sang, dụi cái mồm bóng nhẫy vào vạt áo Chiêu Nguyên rồi nằm xuống, cuộn tròn thành một nhúm. Bạch Hồ phu nhân che miệng cười nói, "Ôi chao, Phú Quý rất thích đệ đấy, đứa bé này ưa gần gũi người xung quanh hơn đệ đệ của nó."

Tiểu Bạch Hồ quả nhiên khá lạnh lùng, trước sau điềm nhiên gặm thịt gà, thậm chí cũng chẳng buồn nhìn Chiêu Nguyên. Màu lông nó trắng như tuyết, xinh đẹp lạ thường, Chiêu Nguyên toan vuốt ve, tiểu Bạch Hồ lập tức dựng đứng lông lên, Chiêu Nguyên cầm miếng thịt gà định bắt thân, tiểu Bạch Hồ liền quay phắt đầu sang một bên.

Bạch Hồ phu nhân nhéo tai tiểu Bạch Hồ, than thở, "Ngân Lan lầm lì thế đấy, chẳng giống ta mà cũng chẳng giống cha nó, không biết rốt cuộc là giống ai đây?"

Khôi Hồ phu nhân nói, "Tướng công chẳng bảo, ông ấy thời trẻ cũng vừa kiêu ngạo vừa lầm lì đó sao?"

Hồng Hồ phu nhân phì cười nói, "Muội cứ đi nghe ông ấy tán phét, ông ấy còn luôn miệng kể rằng ông ấy với ta cùng một màu lông, năm xưa cầu hôn ta từng nói gì mà, vì hai chúng ta lông đó giống nhau, nên chính là một đôi trời sinh đất tạo. Nhà mẹ ta đều nghĩ ông ấy không phải mắt có vấn đề thì cũng là đầu óc có vấn đề, còn ngăn cản ta với ông ấy mãi đấy."

Ba vị phu nhân vừa ăn vừa cười rúc rích, tiểu kim hồ ngóc đầu dậy ngoạm lấy miếng thịt gà Chiêu Nguyên bón dỗ tiểu Bạch Hồ, nuốt xong còn liếm mép ngon lành, rồi chùi râu dính mỡ vào ngực áo Chiêu Nguyên, xong xuôi lại nằm xuống lần nữa.

Sau bữa ăn, Hồ Lão Thất sắp xếp phòng cho khách, phòng trống không đủ để mỗi người một phòng, đám đệ tử vẫn phải ở chung hai ba người với nhau. Mọi người bàn bạc xem nên ghép phòng thế nào, Chiêu Nguyên xích ngay đến cạnh Lạc Việt. Lạc Việt nói, "Tổng cộng có mười một phòng cho

https://thuviensach.vn

khách. Sư phụ, ba vị sư thúc và Lâm Tinh mỗi người một phòng là chắc chắn rồi. Còn lại sáu phòng, Lạc Ngô, Lạc Hàn và ta lớn tuổi nhất, ba người ngủ một phòng. Lạc Tần Lạc Tấn Lạc Sở cũng ba người một phòng. Còn lại bốn phòng, tám người còn lại hai người một phòng."

Chiêu Nguyên kéo ống tay áo Lạc Việt, "Tôi không sợ chật, tôi có thể đổi cho Lạc Ngô hoặc Lạc Hàn sư huynh."

Lạc Việt vẻ mặt dửng dưng quay sang nhìn nó, "Không cần đâu đệ và Đỗ sư đệ hai người cứ ở một phòng đi."

Chiêu Nguyên ôm chặt bọc trứng vịt trong lòng, lí nhí đáp "Vâng."

Những người còn lại tạm thời về phòng nghỉ ngơi, Lạc Việt gọi Lạc Ngô Lạc Hàn ở lại cùng dọn dẹp phòng ăn với Hồ Lão Thất và các phu nhân, rồi đem bát đũa ra sau bếp rửa. Hồng Hồ phu nhân cười nói, "Các đệ là khách, không cần phải làm mấy việc vặt này đâu."

Lạc Việt nói, "Là đến ở nhờ, chứ có phải khách đâu, Lão Thất huynh và các tẩu tẩu hằng ngày có việc vặt gì chỉ cần kêu chúng đệ làm là được rồi, mấy việc như cho gà ăn tưới rau canh vườn chúng đệ đều thành thạo. Mong là thời gian này không gây quá nhiều phiền phức cho các vị."

Hồng Hồ phu nhân nheo đôi mắt biếc, "Nếu những người trần khác đều như các đệ thì tốt biết mấy."

Chiêu Nguyên vẫn lẽo đẽo đi theo Lạc Việt, thấy hắn làm gì thì giúp làm nấy. Lạc Việt đuổi, "Đệ về phòng nghỉ trước đi."

Chiêu Nguyên cầm chổi quét nhà cùng hắn, "Tôi không mệt."

Lạc Việt nhìn tư thế cầm chổi của nó, lại nhìn rác bị quét qua hất lại vung vãi khắp nơi, ngán ngẩm bảo, "Hầy, đệ nghỉ đi thì hơn. Có lúc không giúp được mà cứ giúp lại thành ra lôi thôi thêm đấy."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên khựng lại, chầm chậm cúi đầu, chầm chậm đặt chiếc chổi xuống, chầm chậm rời đi.

Buổi tối, tắm rửa xong xuôi, mọi người nô nức đi ngâm mình trong suối nước nóng ở sân sau. Chỉ duy có Lạc Việt trên người bị thương, không thể đi ngâm nước. Hắn nằm một mình trong phòng ngủ gà ngủ gật, Chiêu Nguyên lặng lẽ đến trước cửa phòng, thò đầu ngó nghiêng, đoạn gõ cửa. Lạc Việt mở bừng mắt, "Sao đệ không đi tắm suối nước nóng?"

Chiêu Nguyên bước lại ngồi xuống mép giường, nhìn hắn, hai mắt long lanh.

Lạc Việt ngồi dậy, "Đệ tìm ta có việc gì à?"

Chiêu Nguyên im lặng hồi lâu, tựa hồ phải hạ quyết tâm lắm mới cất tiếng được, giọng khẩn thiết, "Lạc Việt, làm hoàng đế rất tốt mà. So với làm... ừm, cũng tốt y như làm đại hiệp. Tôi thấy rất thích hợp với huynh."

Lạc Việt dường như sửng sốt. Hắn nhìn nó chăm chú, rồi bật cười, hóa ra con rồng ngốc đến đây làm thuyết khách, đúng là biết học theo Lâm Tinh lắm. Có điều, những lời này từ miệng nó nói ra, sao có thể khôi hài đến vậy? Hắn khoanh tay, nhướng mày, "Ồ? Đệ thử nói xem, làm hoàng đế thì có gì tốt?"

Chiêu Nguyên siết chặt nắm đấm, "Làm hoàng đế rồi, tất cả mọi người trên trần gian đều sẽ nghe lời huynh, kính nể huynh."

Lạc Việt nói, "Ta không muốn mọi người đều nghe lời ta, hơn nữa, lời hoàng đế nói chưa chắc ai cũng nghe, có lúc, rất nhiều người còn thầm chửi ông ấy nữa."

Chiêu Nguyên tiếp tục đeo bám, "Làm hoàng đế, có thể lấy rất nhiều rất nhiều mỹ nữ làm vợ."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt gãi đầu, "Điểm tốt này quả thật rất có sức hút. Chỉ hiềm lắm nữ nhân quá cũng phiền phức lắm, ta thấy lấy độ chín mười cô là được rồi, hậu cung ba nghìn giai lệ, quả thật hơi nhiều, chống đỡ không nổi."

Lạc Việt cố chấp khăng khăng, Chiêu Nguyên ủ rũ gục đầu.

Lạc Việt nói, "Dù cho ta có đồng ý trở thành hoàng đế, thì với bản lĩnh của ta và đệ hiện giờ, đệ nghĩ ta phải làm thế nào mới leo lên được ngôi vị đó?"

Câu hỏi đã điểm trúng tử huyệt của Chiêu Nguyên, nó cúi gằm đầu không ho he tiếng nào.

Lạc Việt bóp trán, "Ta cảm thấy đệ đang bối rối, ta cũng rối lắm. Mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, còn chưa có lúc nào nghỉ lấy hơi, ta phải cân nhắc trước đã."

Chiêu Nguyên khẽ gật đầu. Lạc Việt tiếp tục bóp trán, "Trông thấy đệ, ta lại không biết nên làm thế nào." Đến lúc này hắn vẫn không thể tiếp nhận sự thật là mình có liên quan đến long châu, lại càng không dám tin mình mang huyết mạch của hoàng thất. Nếu hắn mà là hậu nhân Hòa thị, thì chuyện này e chừng còn đặc sắc hơn cả ca kịch.

Nhưng những chuyện xảy ra gần đây, quả có đặc sắc hơn ca kịch thật.

Lạc Việt thở dài nằm xuống. Chiêu Nguyên đứng lên, thấp giọng nói, "Thôi, để huynh khỏi phải nhìn thấy, tôi tránh mặt vậy." Nó đặt bọc trứng vịt vẫn ôm trong lòng xuống chiếc bàn bên cạnh, "Cái này, huynh bảo tôi cầm, tôi đem đến cho huynh." Đoạn quay gót khẽ khàng bước đi.

Chiêu Nguyên trở về phòng mình, ngồi bó gối trên đệm. Tiểu kim hồ Phú Quý từ ngoài cửa chạy vào, nhảy tót lên giường, dụi đầu rúc vào lòng nó. Chiêu Nguyên ngồi mãi, cuối cùng không biết ngủ thiếp đi tự lúc nào.

https://thuviensach.vn

Nửa đêm, cảm giác có thứ gì đó nhúc nhích trong lòng, nó choàng tỉnh. Vừa mở mắt cựa mình liền thấy một bóng trắng nhảy vụt khỏi giường, mất hút vào góc tối. Chiêu Nguyên đưa tay dụi mắt, phát hiện tiểu kim hồ vẫn nằm cuộn tròn bên cạnh nó ngủ say sưa, Đỗ Như Uyên đã về phòng tự bao giờ, nằm trên chiếc giường còn lại, trong khoảng tối nơi góc tường có một cặp mắt xanh biếc, lóe lên ánh sáng âm u. Chiêu Nguyên quay đầu, nhắm mắt giả vờ ngủ. Hồi lâu sau, có thứ gì đó nhè nhẹ nhảy lên giường nó, tiếp đó, tiểu kim hồ lại bắt đầu cựa quậy.

Chiêu Nguyên he hé mắt nhìn, phát hiện tiểu Bạch Hồ Ngân Lan đang ngoạm lấy đuôi Phú Quý, ra sức lôi kéo. Phú Quý bị kéo dịch đi, nhưng Ngân Lan vừa nhả ra, nó lại cuộn mình xích gần về Chiêu Nguyên. Ngân Lan vẫn không buông tha, tiếp tục xáp lại ngậm tai Phú Quý, kéo kéo lôi lôi. Chiêu Nguyên không khỏi mở to mắt, hồ ly trắng dường như cũng nhận ra, ngẩng đầu lên, bắt gặp ngay ánh mắt nó.

Đôi bên nhìn nhau chốc lát, rồi Ngân Lan quay mặt đi, nằm xuống một bên.

Phú Quý hình như vẫn không hay biết chuyện gì, tiếp tục rúc vào ngực Chiêu Nguyên ngáy khò khò. Đang xoay lưng lại phía Chiêu Nguyên, Ngân Lan đột nhiên lên tiếng, "Huynh nên cẩn thận."

Chiêu Nguyên kinh ngạc, "Á?" Thì ra tiểu hồ ly biết nói?

Ngân Lan tiếp, giọng cứng nhắc, "Huynh nên cẩn thận, ca ca tôi không có ý tốt đâu. Huynh ấy định trộm vòng cổ của huynh. Ca ca giống tính phụ thân, mê tiền tài, huynh ấy thích nhất những thứ làm bằng vàng."

Phú Quý nãy giờ vẫn như ngủ say bỗng nhảy phắt dậy, "Ngươi đổ điêu vu vạ. Ta thích ca ca đây nên mới tới tìm huynh ấy."

https://thuviensach.vn

Ngân Lan ngồi thẳng dậy, "Đệ mà vu vạ cho huynh. Đệ ở ngoài cửa sổ trông thấy huynh lấy trộm chiếc vòng, bèn đi vào, huynh mới giả vờ ngủ. Huynh còn không về ngủ là đệ đi mách mẹ đấy."

Nó nhảy xuống đất, đi thẳng ra ngoài đầu không ngoảnh lại, Phú Quý cúi gằm đầu, chóp tai giật giật, "Xin lỗi, chiếc vòng của huynh đẹp quá, tôi định mượn chơi một chút. Tôi đảm bảo là chỉ định mượn thôi, có khi sẽ trả chưa biết chừng. Xin huynh đừng mách với mẹ tôi." Phú Quý ngước cặp mắt rưng rưng nhìn lên, rồi liếm mặt Chiêu Nguyên, "Tôi cũng thích huynh mà. Trên người huynh có mùi cá. Tôi lại rất thích ăn cá."

Nói xong nhảy khỏi giường, đuổi theo tiểu Bạch Hồ, "Ngân Lan, Ngân Lan!" Ngân Lan vẫn phăm phăm chui qua khe cửa, Phú Quý bèn theo sát đàng sau.

Từ giường bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng lão rùa, "Đám trẻ ngày nay thật khiến người ta lo lắng."

Đỗ Như Uyên ngồi dậy, "Có điều, quy huynh, tình cảm giữa hai huynh đệ chúng rất thắm thiết mà." Gã quay sang nhìn Chiêu Nguyên, "Phải không, Chiêu Nguyên sư đệ."

Chiêu Nguyên "ừm" một tiếng. Đỗ Như Uyên lại hỏi, "Đúng rồi, Chiêu Nguyên sư đệ ở nhà cũng có huynh đệ tỉ muội chứ?"

Khi trước, Lạc Việt cũng từng hỏi nó câu này. Chiêu Nguyên gật đầu, "Có một ca ca một tỉ tỉ, một đệ đệ một muội muội."

Đỗ Như Uyên nói, "Ồ, thật khiến người ta ngưỡng mộ."

Chiêu Nguyên lại nằm xuống, cảnh hòa thuận vui vẻ của gia đình Hồ Lão Thất khiến nó nhớ nhà, nhớ phụ vương mẫu hậu cùng huynh đệ tỉ muội. Nếu Lạc Việt dứt khoát không chịu làm hoàng đế, muốn đuổi nó đi, nó nên làm sao mới phải đây? Hay là về nhà cho rồi? Nhưng về nhà thì biết

https://thuviensach.vn

nói gì? Nó không thể hoàn thành trọng trách được giao phó, mặt mũi đâu mà về. Đợi Đỗ Như Uyên ngủ lại, Chiêu Nguyên lặng lẽ rời giường, mở cửa bước ra ngoài. Đêm đã khuya, trăng rất sáng, nó vòng ra sân sau tĩnh mịch, ngồi xuống bên bờ suối nước nóng.

Lạc Việt ngủ đến nửa đêm thì tỉnh giấc, dậy đi nhà xí, ngang qua sân sau, thấy con rồng ngốc đang ngồi xổm bên bờ suối, trơ trọi trông trăng, bộ dạng như con sói cô độc giữa đồng hoang. Từ nhà xí trở ra, Lạc Việt ngẫm nghĩ, rồi quyết định đi lại suối nước nóng, "Này, sao đệ không ngủ mà ngồi thừ ra ở đây?"

Con rồng ngốc hình như giật mình, lúc hắn tới trước mặt, nó luống cuống như tiểu tân nương bị bắt nạt, "Ơ, tôi về phòng ngay đây."

Lạc Việt gãi gáy. Cách đấy mấy bước chân bỗng vang lên một giọng nói, "Ôi chao, ngươi nhận lời làm hoàng đế thì có sao, ngươi xem nó kìa, đáng thương biết nhường nào."

Chiêu Nguyên giật mình lần nữa. Lạc Việt lẳng lặng ngoái đầu nhìn, "Lâm Tinh, cô ở đó từ bao giờ thế?"

Lâm Tinh bước ra khỏi gốc cây, "Vừa mới thôi, ta tới phòng tìm con rồng ngốc, nhưng không thấy, lại tới tìm ngươi, cũng không thấy, ta đoán hai ngươi ra ngoài ngắm trăng rồi." Cô đung đưa bọc vải trong tay, tới ngồi xuống bên Chiêu Nguyên, "Ta qua phòng ngươi tiện đem túi trứng vịt ra đây. Thứ này không giữ được lâu, ăn hết luôn đêm nay đi."

Một người nữa cũng bước theo ra từ sau gốc cây, "Phải lắm phải lắm, một đêm có trăng có sao, thật đúng là nhân sinh khoái ý."

Ra là Đỗ Như Uyên, trên đầu vẫn đội lão rùa.

Lâm Tinh nói, "Lúc ta tới phòng tìm con rồng ngốc, gã liền đi theo. Ta nghĩ, ba thần hộ mạch chúng ta với hai ngươi vẫn chưa ngồi lại thương

https://thuviensach.vn

lượng lần nào, nhân cơ hội này bàn luôn chuyện sắp tới cũng được."

Đỗ Như Uyên ngồi xuống bờ suối, chẳng hề khách sáo cầm một quả trứng vịt lên, bóc vỏ cắn một miếng. Lâm Tinh cũng nhặt lấy một quả gõ gõ, đưa cho Lạc Việt, "Ờ, phải rồi, vẫn chưa xin lỗi ngươi, hôm nay bị tên thái tử kia đeo bám, ta đành lấy ngươi làm lá chắn, ngại quá!"

Lạc Việt lập tức nói, "Không sao không sao, ta hiểu được mà, giang hồ cấp bách thôi. Chỉ xin cô nương sau này chớ nhận bừa người khác làm tướng công nữa, đặc biệt là trước chốn đông người, quả cũng khiến người ta có chút khó xử đấy."

Lâm Tinh bóc vỏ trứng, lại cầm một quả đưa cho Chiêu Nguyên, mắt vẫn nhìn Lạc Việt, "Ta thật không hiểu nổi ngươi, sao cứ sống chết không chịu làm hoàng đế? Ngươi mà lên ngôi, ít nhất cũng có thể khiến tên tiểu nhân An Thuận thế tử kia hết đường đắc chí, sư môn các ngươi cũng sẽ không bị người khác ức hiếp nữa, bằng không, ngươi có làm đại hiệp lợi hại thế nào, trước sau cũng không thể đối đầu với triều đình được đâu."

Lạc Việt thở dài, mặt mày ủ ê. Đỗ Như Uyên xen vào, "Ta có thể hiểu được Lạc Việt sư huynh. Mỗi người mỗi chí, huynh ấy quả thật không thích hợp làm hoàng đế. Nếu là Lạc Lăng Chi, quá lắm là hy vọng mờ mịt. Còn như Lạc Việt sư huynh, dù huynh ấy có bằng lòng hay không, cũng đều là tuyệt vọng."

Lạc Việt cảm thấy câu nói này có hơi chối tai. Lâm Tinh lập tức trợn mắt, "Này, ngươi..."

Đỗ Như Uyên giơ tay ngăn lại, "Kỳ lân cô nương, ta không tranh luận với cô. Lạc Việt không muốn lên ngôi, có tranh cũng vô ích."

Lâm Tinh tức tối cắn một miếng trứng, "Đúng thế. Nếu Lạc Việt không làm hoàng đế, con rùa này còn có thể đi nương nhờ phụng hoàng, chứ con

https://thuviensach.vn

rồng ngốc và ta thì không biết phải giải quyết sao đây."

Lạc Việt thở dài, "Ta..."

Chiêu Nguyên lí nhí, "Tôi không sao, rồi sẽ có cách thôi." Câu nói khiến Lạc Việt bất giác thấy mặc cảm tội lỗi.

Đỗ Như Uyên từ tốn bóc vỏ trứng, "Nói đến cách, tại hạ quả có một cách, hẳn rất hữu dụng. Dù Lạc Việt sư huynh muốn làm hoàng đế, cách này cũng thực tế hơn nhiều so với việc giúp huynh ấy lên làm hoàng đế."

Mắt Lâm Tinh tức thì sáng rỡ, "Cách gì?"

"Chính là chọn một người khác."

Chiêu Nguyên phản đối, "Nhưng long châu đã thấm máu Lạc Việt rồi, không dễ đổi đâu."

Đỗ Như Uyên nghiêm túc nói, "Không cần đổi."

Chiêu Nguyên nghi hoặc cau mày. Đỗ Như Uyên ung dung tiếp, "Từ giờ trở đi, Lạc Việt muốn làm gì thì tùy, chúng ta tuyệt nhiên đừng nhúng tay vào, chỉ lo kiếm cho huynh ấy một tân nương thôi."

Lâm Tinh bừng tỉnh, gật gù, "Cao minh! Tên mọt sách này, ngươi nghĩ ra cách hay đấy."

Chiêu Nguyên vẫn không hiểu, vì sao phải kiếm tân nương cho Lạc Việt. Đỗ Như Uyên mỉm cười, "Tìm một tân nương để huynh ấy mau mau thành thân, chóng sinh con trai, thế là chúng ta có người được chọn tiếp theo rồi."

Chiêu Nguyên cuối cùng cũng vỡ lẽ, nó khâm phục nhìn Đỗ Như Uyên, cách này quá hay, Đỗ Như Uyên không hổ là nhân tuyển của lão rùa.

https://thuviensach.vn

Đỗ Như Uyên nhất nhất phân tích kỹ càng. Làm như vậy sẽ giải quyết xong vấn đề long mạch. Con trai Lạc Việt cần mười lăm mười sáu năm để trưởng thành, cộng thêm một hai năm xoay xở tìm tân nương cho Lạc Việt để đứa trẻ ra đời, cả thảy cũng chỉ gần hai mươi năm. Đối với Chiêu Nguyên Lâm Tinh và lão rùa, hai mươi năm chẳng hơn cái chớp mắt, Đỗ Như Uyên lúc ấy cũng mới ngoài ba mươi tuổi, đang ở độ tráng niên. Thêm nữa, đứa trẻ này được bọn họ bồi dưỡng từ nhỏ, nhất định không khiến người ta tuyệt vọng như cha nó.

Lạc Việt nhíu chặt lông mày, cái gì mà không khiến người khác tuyệt vọng như cha nó?

Đỗ Như Uyên, Lâm Tinh, Chiêu Nguên và lão rùa đã hoàn toàn gạt hắn sang một bên, vui mừng phân tích. Đỗ Như Uyên vẫn thao thao bất tuyệt, "Đứa trẻ này, nhờ sự vun đắp của chúng ta, nhất định sẽ tài đức vẹn vẽ, văn võ song toàn, tuyệt đối không trở thành hạng du thủ du thực. Đầu tiên, nó nhất định phải học đủ thi thư binh pháp và đạo trị quốc, có tài thao lược."

Lâm Tinh góp thêm, "Rồi phải có võ nghệ cao cường, nắm nhiều pháp thuật lợi hại, là đại anh hùng đại trượng phu lòng mang chí lớn, đánh đâu thắng đó trên chiến trường."

Chiêu Nguyên cũng phụ họa, "Ừm, còn phải mang khí chất của bậc đế vương, quân lâm thiên hạ, khiến người người thần phục."

Lão rùa chậm rãi tiếp lời, "Tâm phải sâu, khí phải vững."

Bọn họ càng nói càng hào hứng, tựa hồ đứa trẻ sơ sinh nọ đã ở ngay trước mặt. Hai mắt Lâm Tinh lấp lánh, "Hoàn mỹ, quá hoàn mỹ, người như thế mới xưng là nhân tuyển để mở ra một thời đại thịnh vượng."

Đỗ Như Uyên gật gù, "Đúng vậy, tại hạ vẫn luôn nói, hoàng đế đâu phải bạ ai cũng làm được. Đáng tiếc là ở Lạc Việt không có điểm mạnh nào phù

https://thuviensach.vn

hợp để di truyền lại cho con trai huynh ấy. Bởi thế tân nương mà chúng ta tìm nhất định phải là một kỳ nữ trăm năm hiếm gặp, tri thư đạt lý thông minh mỹ miều, mạnh mẽ hơn hẳn các trang nam tử mới được." Gã lo âu đưa tay gãi cằm, "Không dễ tìm đâu."

Lâm Tinh biểu đồng tình, "Đúng thật, mà dù có tìm được đi nữa, nhỡ đâu đứa trẻ sinh ra lại không may giống Lạc Việt hơn thì biết làm thế nào?"

Không may giống hơn... Nói năng cái kiểu gì thế?

Đỗ Như Uyên trấn an, "Không lo, thông thường con trai giống mẹ, dù không hoàn toàn thì ít nhất cũng phải có đôi chỗ nhang nhác, vẫn hơn là không được điểm nào."

Lâm Tinh gật đầu tán đồng, "Vậy cứ quyết thế đi, trời sáng ta sẽ bắt tay đi tìm ngay." Cô vỗ vai Chiêu Nguyên, "Ngươi phải tránh phụng hoàng, không tiện ra ngoài. Lạc Việt giao cho ngươi để mắt đấy, trước khi bọn ta tìm được tân nương thích hợp, chớ để bất kỳ con cái nào có cơ hội tiếp cận Lạc Việt."

Chiêu Nguyên gật mạnh đầu. Lạc Việt bị bỏ mặc một bên, sắc mặt càng lúc càng tái xanh, "Các người..."

Chiêu Nguyên đột nhiên nghĩ ra một chuyện, "Ngộ nhỡ, Lạc Việt không sinh được con trai thì sao?"

Lâm Tinh và Đỗ Như Uyên đều đờ người. Hiện giờ hoàng tộc Hòa thị chỉ sinh toàn con gái, không đẻ được con trai, vì thế phụng hoàng mới phải kiếm một người mới. Lạc Việt là hậu nhân Hòa thị... nhỡ đâu hắn cũng... Cái bệnh không sinh nổi con trai ấy, hình như đa phần người mang họ Hòa đều mắc phải.

Đỗ Như Uyên lộ vẻ trầm tư, "Quả có thế thật, tuy nhiên. Chúng ta cần phải đặt lòng tin vào Lạc Việt sư huynh... Nhưng để đề phòng vạn nhất,

https://thuviensach.vn

chúng ta có nên kiếm hẳn vài tân nương cho huynh ấy không?"

Lâm Tinh nói, "Sinh toàn con gái là bệnh trên người hắn chứ, liên quan gì đến con gái nhà người ta. Không sinh được thì lấy ai cũng vậy thôi. Ta thấy chi bằng để ta truyền tin về nhờ các trưởng lão trong tộc nghĩ cách, kiếm xem có loại thuốc nào sinh con trai..."

Lạc Việt cuối cùng mặt mày xanh lét, đứng phắt dậy nói, "Đủ rồi."

Chiêu Nguyên, Lâm Tinh, Đỗ Như Uyên, lão rùa đều ngẩng đầu lên nhìn hắn, vẻ vô tội. Lạc Việt nghiến răng ken két, "Các người đang bàn chuyện nuôi lợn con đấy à?"

Chiêu Nguyên khẽ khàng nói, "Đâu có, chúng tôi đang tính chuyện chọn người khác thôi."

Đỗ Như Uyên cười khì khì, "Đây là nghĩ cho giang sơn xã tắc nhân gian, Lạc Việt sư huynh à."

Lâm Tinh nói, "Đúng thế, không được bàn chuyện ngươi, chúng ta bàn chuyện con trai ngươi cũng không được sao?"

Lạc Việt xanh mặt, gật đầu, "Được, các người cứ từ từ mà bàn, dù gì nhìn thấy ta là tuyệt vọng, nên ta không tham dự nữa, mời chư vị tiếp tục." Đoạn quay người sải bước đi thẳng.

Chiêu Nguyên kéo Lâm Tinh, "Huynh ấy giận sao?" Bọn họ vừa nãy thảo luận quá chuyên tâm, có thể trong lúc sơ ý đã làm tổn thương đến lòng tự trọng của Lạc Việt. Chiêu Nguyên hơi hối hận, băn khoăn không biết có nên đi tìm Lạc Việt xin lỗi hay không.

Lâm Tinh và Đỗ Như Uyên đưa mắt nhìn nhau, Lâm Tinh nhướng mày, Đỗ Như Uyên cười mỉm. Lâm Tinh vừa ngáp vừa đứng dậy, "Hôm nay cứ thế đã, ta về ngủ đây."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt quay về phòng, đặt mình nằm xuống ngủ luôn, ngày hôm sau, không hiểu sao lòng vẫn hơi buồn bực. Chiêu Nguyên quanh quẩn mãi bên hắn, ngập ngừng muốn nói, nhưng Lạc Việt cứ vờ như không thấy, không hiểu. Sau khi bình tĩnh lại, hắn cũng nghĩ ra, có khi tối qua mấy người bọn họ đã giở trò thông đồng khích tướng mình. Lạc Việt thừa nhận, phép khích tướng này rất thành công, hắn quả thật đã bị kích thích ít nhiều. Hắn không hề muốn làm hoàng đế, nhưng được mời làm mà từ chối, với bị chỉ thẳng vào mũi chê bai là không đủ khả năng làm, mang đến cảm nhận khác hẳn nhau.

Vì sao bản thiếu hiệp làm hoàng đế lại là tuyệt vọng? Bản thiếu hiệp ít nhất cũng là đại hiệp thiên bẩm, cho dù chỉ có cái dũng của kẻ thất phu, không tinh thông gì, không sở trường gì nhưng ít ra cũng quang minh lỗi lạc, có trí tuệ, lại quả cảm quyết đoán. So với tên thái tử tiểu nhân và tên Lạc Lăng Chi nhạt như nước ốc kia nhất định hơn xa mười vạn tám ngàn dặm.

Lúc ăn cơm, Chiêu Nguyên sán lại ngồi cạnh Lạc Việt, xun xoe gắp thức ăn cho hắn, chọn cái đùi gà to nhất bỏ vào bát hắn. Lạc Việt đáp lễ bằng một gắp mộc nhĩ xào trứng, vờ như vu vơ hỏi, "Lâm Tinh đâu?"

Chiêu Nguyên cúi đầu xúc miếng trứng bỏ vào miệng, "Không biết, từ sáng đã ra ngoài rồi."

Không phải đi giúp bản thiếu hiệp tìm tân nương thật đấy chứ! Lạc Việt thầm cười khẩy, thôi kệ, nếu quả thật tìm được một mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành, bản thiếu hiệp có thể xem xét và miễn cưỡng tiếp nhận cũng nên.

Kết quả, đến khi trời nhá nhem tối, Lâm Tinh vẫn biệt tăm, chỉ thấy Hạc Cơ Tử và Tùng Tuế Tử vốn đi vắng từ sớm trở về, còn mang theo tin lành. Nha môn tri huyện lần đầu tiên hành sự thần tốc, đã xuất tiền trùng tu trả

https://thuviensach.vn

họ. Thái tử điện hạ bụng dạ rộng rãi, yêu cầu cấp phát hẳn mấy nghìn lượng vàng.

Đệ tử Thanh Sơn nhất loạt vỗ tay reo hò. Lạc Việt xoa tay, "Sư phụ, chúng ta phải lên kế hoạch chi tiết xem nên tiêu số tiền này thế nào. Đệ tử sẽ dốc sức kiến tạo lại Thanh Sơn sao cho bề thế không ai bì được."

Các đệ tử khác thi nhau tỏ rõ quyết tâm. Hạc Cơ Tử vẫn rất bình thản, "Chuyện này cứ để từ từ bàn bạc, không cần nóng vội làm gì." Đoạn nhìn Lạc Việt, "Sau bữa tối, con sang phòng vi sư một lát nhé!"

Cơm nước xong xuôi, Lạc Việt tới phòng sư phụ. Hạc Cơ Tử ra hiệu cho hắn đóng chặt cửa lại, dáng vẻ rất nghiêm nghị.

Chẳng mấy khi thấy sư phụ trịnh trọng như vậy, Lạc Việt bèn y lời đóng cửa. Hạc Cơ Tử lập tức hỏi thẳng, "Trong chiếc vò báu bị lấy đi có mấy quả trứng muối, con thu lại xong, giờ để ở đâu rồi?"

Sư phụ tỏ vẻ bí ẩn trang trọng như thế, hóa ra chỉ để nghe ngóng về mấy quả trứng, Lạc Việt không khỏi bất ngờ, thừ người một lát mới nói, "Ăn rồi ạ."

Hạc Cơ Tử ngỡ ngàng, "Ăn rồi? Ai ăn?"

Lạc Việt gãi mũi, "Lúc mới đến động hồ ly, có sư đệ đói bụng bèn lấy ăn mấy quá, số còn lại đêm qua đệ tử cùng Đỗ Như Uyên, Lâm Tinh, Chiêu Nguyên ngồi nói chuyện đằng hậu viên, đã lấy làm đồ ăn đêm rồi ạ."

Hạc Cơ Tử hỏi, "Ăn hết sạch ư?"

Lạc Việt thoáng ngẫm nghĩ, đoạn lưỡng lự nói, "Chắc thế, con cũng không rõ. Tại vừa ăn vừa nói chuyện nên không để ý. Dù sao đến hôm nay cũng không thấy còn nữa."

https://thuviensach.vn

Lẽ nào sư phụ bị mất vò báu nên không cam tâm, định nghiên cứu xem trứng vịt muối trong pháp khí có khác gì trứng vịt thường hay không?

Hạc Cơ Tử không hề tiếc nuối hay trách cứ, chỉ im lặng hồi lâu rồi đột nhiên thở dài, "Thôi cũng đành, có lẽ tất cả đều là số mệnh an bài, tùy duyên vậy." Ông nhìn Lạc Việt, vẻ mặt lại trở nên nghiêm nghị, "Lạc Việt, con không thể ở lại Thanh Sơn được nữa."

Đất trời tựa hồ ngưng đọng, Lạc Việt cảm thấy mình vẫn chưa nghe thủng, "Sư phụ, người nói gì cơ ạ?"

Hạc Cơ Tử lặp lại, "Lạc Việt, con không thể ở lại Thanh Sơn, cũng không thể ở lại đây được nữa, ngày mai, con bắt buộc phải rời đi."

Hai tai Lạc Việt ong ong, trước mắt là muôn vàn đốm sáng vàng bạc nhấp nháy bay lượn, "Sư phụ, vì sao?" Chân mềm nhũn hắn vô thức quỳ sụp xuống, "Sư phụ, có phải đệ tử đã làm sai điều gì? Xin sư phụ cứ trách phạt, con..."

Hạc Cơ Tử thở dài, "Con ở bên ta gần như từ lúc mới lọt lòng. Một tay ta nuôi con khôn lớn, hôm nay phải nói ra, ta cũng rất đau lòng. Nhưng, chuyện đã đến nước này, vì con, vì Thanh Sơn, vi sư không thể không làm như vậy."

Lạc Việt ngẩng đầu. Ánh mắt Hạc Cơ Tử đầy bất lực và xót xa, "Lạc Việt à!

Tuy con giấu giếm, nhưng con rồng đó là gì, trong cuộc chiến với yêu thú ở Luận võ Đại hội đã xảy ra chuyện gì, con nghĩ vi sư thực sự không biết sao?"

Lạc Việt bỗng chốc cứng đờ người, cảm giác tê liệt từ đỉnh đầu rần rật lan xuống thân hắn. Hạc Cơ Tử quay đi, dõi mắt về hư không xa xăm, "Mấy

https://thuviensach.vn

ngày nay vi sư cứ chần chừ. Con là đồ đệ mà ta yêu quý nhất, chẳng khác nào con ruột ta vậy. Từ nhỏ đến lớn, vì Thanh Sơn, con đã chịu không ít khổ cực, hầu như chẳng được sung sướng ngày nào. Dù cho Phụng tộc hiện chưa biết con là ai, nhưng chỉ cần xâu chuỗi các dấu hiệu, suy luận thêm một chút, là họ có thể đoán ra lai lịch của con rồng đó, cũng như thân phận của con."

Lạc Việt nhắm mắt. Lời sư phụ vẫn khoan vào tai, xoáy vào tim hắn, "Lạc Việt, mỗi người đều được an bài những cơ duyên riêng biệt, đều có những việc phải tự mình đi làm. Bên con hiện có cả ba vị thần hộ mạch, tương lai của con, không ai biết được sẽ ra sao."

Lạc Việt lê từng bước nặng nề trên hành lang, hắn đi rất chậm, hành lang rất dài, tựa hồ mỗi lần nhấc chân, mười mấy năm sống ở Thanh Sơn lại như đất cát lọt qua sàng, trôi đi một ít.

Hắn đã nghĩ rồi sẽ có ngày này, hắn và Chiêu Nguyên ắt sẽ khiến phụng hoàng chú ý, ở lại Thanh Sơn sẽ chỉ gây liên lụy sư môn, rước thêm rắc rối cho mọi người.

Nhưng khi ngày này đến thật, hắn vẫn khó lòng tiếp nhận.

Đến trước một cánh cửa, Lạc Việt đưa tay gõ mấy tiếng. Lát sau cửa mở, Chiêu Nguyên xuất hiện, kinh ngạc nhìn hắn. Trong phòng, đằng sau nó, có Lâm Tinh và Đỗ Như Uyên.

Lạc Việt bước vào, khép chặt cửa, nói với Chiêu Nguyên, "Ta phải rời khỏi Thanh Sơn rồi, đệ cũng không thể tiếp tục ở lại đây được nữa, đệ có muốn đi cùng ta không?"

Chiêu Nguyên nhất thời không kịp phản ứng, sững sờ nhìn hắn. Lạc Việt lại quay sang Lâm Tinh, "Ta có chuyện muốn nhờ cô giúp đỡ. Nội đêm

https://thuviensach.vn

nay ta buộc phải rời đi, trong im lặng, không để các sư đệ và gia đình Hồ Lão Thất phát hiện, cô có thể giúp ta không?"

Lâm Tinh không quá ngạc nhiên, gật đầu nói, "Được, cứ để ta lo."

Đỗ Như Uyên đứng dậy, "Nếu vậy tại hạ cũng đi thu dọn hành lý, may thế, vẫn chưa dỡ đồ trong hòm ra, sẽ sắp xếp xong ngay thôi." Gã cười, "Mấy ngày nay tại hạ cứ nghi hoặc, không hiểu sao Hạc Cơ đạo trưởng chưa có động tĩnh gì, ông ấy quyết định chậm hơn nhiều so với dự tưởng của tại hạ đấy."

Chiêu Nguyên bước tới bên Lạc Việt, "Tôi chắc chắn sẽ đi cùng. Huynh đi đâu tôi theo đấy. Vì tôi là thần hộ mạch, từ nay về sau tôi sẽ bảo vệ huynh cũng như con cháu huynh, cho đến người cuối cùng mang huyết mạch Lạc Việt. "

Bóng Lạc Việt nửa tỏ nửa mờ dưới ánh đèn, "Có lẽ ta sẽ cân nhắc lại về chuyện làm hoàng đế. Ít nhất cũng không thể để loại người như tên An Thuận thế tử kia gây họa cho nhân gian. Song chỉ là có lẽ thôi, ta thiếu tố chất làm hoàng đế, và vẫn chưa suy nghĩ kỹ."

Đỗ Như Uyên thu dọn sách vở, "Không sao, chúng đệ có thể từ từ suy nghĩ cùng huynh."

Lâm Tinh xác nhận, "Đúng thế, dù ngươi không được, chúng ta vẫn còn có thể bồi dưỡng con ngươi mà."

Lạc Việt bật cười. Chiêu Nguyên chạm vào hắn, "Đừng quá buồn."

Lạc Việt nhướng mày, "Coi thường đại hiệp thiên bẩm này hả?"

Chiêu Nguyên nhìn hắn, lắc đầu. Lạc Việt lại bật cười, "Thật ra ta buồn lắm.

https://thuviensach.vn

Nhưng nếu chỉ một trở ngại nhỏ thế này cũng không vượt qua được, thì còn gì là đại trượng phu?"

Phúc họa là thứ đi đôi, hắn rời khỏi Thanh Sơn là chuyện bắt buộc xảy ra. Đã như vậy thì nên nhìn về phía trước. Đại trượng phu lòng mang thiên hạ. Thanh Sơn, sư phụ sư thúc và các sư đệ, dù có ly biệt, cũng vẫn nằm trong thiên hạ này mà.

Tinh mơ, khi tia sáng đỏ đầu tiên cắt ngang màn trời, Lạc Việt đã đứng giữa đồng không mông quạnh nhìn về nơi xa xăm. Thuật đằng vân của Lâm Tinh rất lợi hại, lúc này bọn họ đã ở cách Thanh Sơn mấy trăm dặm. Lâm Tinh ngồi trên bãi cỏ lau mồ hôi, "Mệt chết mất, không ngờ đem người phàm cưỡi mây lại mệt như vậy, hao kiệt bao nhiêu khí lực mới đi được một đoạn đường."

Đỗ Như Uyên cầm sách phe phẩy quạt, "May mà tại hạ có quy huynh."

Lâm Tinh liếc xéo Chiêu Nguyên, "Đúng đấy, cũng may con rồng này biết cưỡi mây. Nếu không một lúc phải cõng theo ba người chắc ta chưa bay được trăm dặm đã rơi xuống mất."

Lạc Việt nhìn về phía Thanh Sơn lần nữa, cuối cùng quay lại, cũng ngồi xuống bãi cỏ. Đỗ Như Uyên hỏi, "Lạc Việt, tiếp sau đây huynh định thế nào? Nếu huynh quyết tâm chiếm lấy ngai vàng, đệ xin rút lại những lời từng nói. Huynh cũng không phải hoàn toàn tuyệt vọng đâu, vẫn còn có cách." Gã lấy một tờ giấy, trải ra, "Để đệ phân tích sơ lược về cục thế hiện nay cho huynh nghe. Hoàng thượng bệnh nặng, trông bề ngoài tưởng chừng đại quyền đều rơi cả vào tay An Thuận vương, nhưng xét một cách toàn diện, thiên hạ đang chia làm bốn phần, nằm trong tay bốn vị phiên vương, lực lượng của An Thuận vương là mạnh nhất, lại có phụng hoàng hộ mạch bảo trợ. Huynh cứ thâu tóm toàn bộ thế lực của ba phiên vương kia, sẽ có khả năng giành thắng lợi..."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh xua tay, "Được rồi, Lạc Việt vừa mới rời khỏi sư môn, tâm trạng còn buồn bã, cục thế thiên hạ của ngươi để sau phân tích cũng chưa muộn."

Chiêu Nguyên chạy ra bờ suối gần đó, múc đầy một bao nước đưa cho Lạc Việt, "Huynh uống đi." Lạc Việt nhận lấy, nói câu đa tạ, uống liền mấy ngụm. Chiêu Nguyên vui sướng cười toét miệng, lại móc trong ngực áo ra một thứ gì đó, đưa tới trước mặt Lạc Việt, "Huynh ăn đi."

Là một quả trứng vịt xanh sẫm. Lạc Việt đón lấy, "Đệ còn giữ lại để làm lương thực dự trữ à, ta cứ tưởng là ăn hết rồi." Nói mới nhớ ra, sư phụ hôm qua cũng từng hỏi đến chuyện trứng vịt.

Chiêu Nguyên nói, "Tối qua tôi bóc vỏ mãi không được, nên mới giữ nó lại." Lâm Tinh bĩu môi, "Bị ngươi mang trong người một ngày hai đêm, không biết đã thiu hay chưa, trời đang nóng nôi, nếu là trứng sống, chưa biết chừng còn ấp ra vịt con nữa đấy."

Chiêu Nguyên ngượng ngùng gãi đầu. Lạc Việt cầm quả trứng gõ xuống đất mấy cái, cộp cộp, như tiếng đá cứng nện xuống mặt đất. Vỏ quả trứng vẫn không rạn vỡ. Lạc Việt cau mày, giơ quả trứng lên xem, "Kỳ quái, quả trứng này rắn chắc lắm."

Hắn lại gõ thật mạnh xuống đất, bất kể gõ ngang gõ dọc, gõ mạnh gõ nhẹ, dùng nội công gõ, khiêng đá đến nện, quả trứng vẫn không hề suy suyển, vẫn cứng như bàn thạch.

Lâm Tinh xắn ống tay áo, "Xem ta dùng lửa thiêu nó." Cô cầm quả trứng, lửa bắt đầu bốc ngọn trong lòng bàn tay. Một khắc sau, Lâm Tinh thiêu đã tê cả tay, mà quả trứng vẫn như lúc đầu.

Lạc Việt nhíu mày phán đoán, nói như đinh đóng cột, "Đây không phải trứng thường."

https://thuviensach.vn

Lão rùa trên đầu Đỗ Như Uyên rề rà nhả ra mấy chữ, "Có khí tức khác thường."

Như để chứng thực cho câu nói này, quả trứng trong lòng bàn tay Lâm Tinh tự đảo một vòng, lăn lông lốc xuống đất, trở qua trở lại. Lâm Tinh giật lui một bước, "Á, nó là vật sống."

Đỗ Như Uyên khom lưng quan sát, "Không phải ấp nở ra vịt con thật chứ."

Lạc Việt nhổ một cọng cỏ chọc chọc vào quả trứng, "Dù là vịt cũng nhất định không phải vịt bình thường. Chưa biết chừng bên trong lại là một con tuyệt thế yêu quái đang say ngủ." Hắn vừa dứt lời, vỏ trứng đột nhiên rắc rắc mấy tiếng, nứt ra một kẽ hở. Giữa đất trời bỗng vang lên một giọng nói, u ám, não nề, lại lạnh lẽo như tu la địa ngục.

"Thiếu niên, có mắt nhìn đấy."

Gió, đột nhiên âm lãnh, sắc lẹm như dao. Trời, bỗng chốc xóa sạch màu ngọc bích, giăng kín mây đen. Mây mù cuồn cuộn che lấp cả vòm không, tựa hồ sắp sửa trùm xuống nuốt trọn mặt đất. Quả trứng xanh rung lên, nơi kẽ nứt, một mảnh vỏ trứng rụng xuống.

"Rốt cuộc là kẻ nào dám quấy rầy giấc ngủ của bản tọa?"

Chú thích: (1) Động vật thành tinh tu luyện, cứ sau một quãng thời gian nhất định sẽ bị Thiên đình giáng sấm sét một lần, coi như sát hạch tu vi. Đấy gọi thiên kiếp.

https://thuviensach.vn

Chương 5

Sáng tinh mơ, ngày hai mươi tháng Ba năm Ninh Thụy thứ mười một, kinh thành trời trong gió nhẹ, nắng mai tuyệt đẹp. Hương tươi mát từ lá cây, hương êm ái từ hoa cỏ theo gió bồng bềnh, riêng tẩm cung của hoàng đế là nồng nặc mùi thuốc.

Sùng Đức đế Hòa Thiều nằm trên chiếc sập mềm trong thiên điện, ngắm nhìn ánh xuân bên ngoài cửa sổ.

Mấy ngày nay, khắp nơi trong hoàng thành vui tươi nô nức, chẳng khác nào cảnh xuân lãng mạn kia. Chiếu thư sách lập tân thái tử đã phát ra, một tháng nữa là cử hành đại lễ tấn phong.

Tổng quản đại nội Hứa công công đứng cách sập mềm không xa, khom người bẩm, "Vừa có tin báo, thái tử điện hạ đang trên đường trở về kinh thành."

Hòa Thiều lạnh nhạt "ờ" một tiếng. Hứa công công len lén quan sát sắc mặt Hòa Thiều, lại nói, "Thái tử thật hiếu thuận với hoàng thượng, dốc hết tâm sức tìm về một món tiên duyên pháp khí long thể chẳng mấy chốc là phục hồi được rồi."

Hòa Thiều bật cười, "Thái tử! Thật đã khiến gã khó xử, tuổi ấy mà phải làm con trai trẫm."

Sùng Đức đế Hòa Thiều năm nay mới hai mươi tám, chỉ hơn Mộ Trinh vài tuổi. Hứa công công vội nói, "Hoàng thượng nói vậy, thái tử nghe thấy sẽ giảm thọ mất. Đừng nói thái tử điện hạ, ngay An Thuận vương mà được làm con trai của người, cũng là hưởng ân đức bằng trời."

https://thuviensach.vn

Hòa Thiều vẫn nhìn ra cửa sổ, lại bật cười, "An Thuận vương? E rằng ông ta mong thế lắm đấy."

Hứa công công mỉm cười phụ họa, "An Thuận vương gia luôn hết lòng son sắt tận trung với triều đình và hoàng thượng. Chuyến này vương gia thay mặt hoàng thượng tới Luận võ Đại hội, nghe nói lại còn là người đầu tiên nghe ngóng được chuyện pháp khí, rồi thái tử mới theo lệnh đi làm. Món pháp khí ấy, hình như là di vật của một vị sư tổ phi thăng trong môn phái thái tử tu tập, nên thấm nhiễm được nhiều khí tức tiên gia."

Hòa Thiều nhìn xa xăm về bông thược dược đang đơm nụ dưới thềm, "Chuyện tiên pháp hư ảo hão huyền, trẫm xưa nay không lấy gì làm tin. Ví như chuyện ngày xưa tổ tiên được phụng thần bảo hộ mà giành lấy thiên hạ, trẫm vẫn luôn băn khoăn trong lòng." Y thu lại ánh mắt, nghiêng đầu, "Hứa Lễ, ngươi cảm thấy trên đời này thực sự có phụng thần không?"

Hứa công công sững người, lại càng khom lưng thấp hơn, "Hoàng thượng, chuyện này, lão nô không dám đoán chắc, nhưng điện sách đều có ghi chép, Phụng Tường tiên đế đã nhìn thấy phụng thần. Tức là, phụng thần thực sự tồn tại. Pháp thuật huyền tiên cũng thế, ví như món pháp khí thái tử điện hạ có lòng tìm về cho hoàng thượng chính là của một vị đạo trưởng phi thăng thành tiên, hay như Phụng Đồng trợ tá trong phủ An Thuận vương cũng là một dị sĩ thông thạo huyền pháp, nghe nói ở Luận võ Đại hội vừa qua, hắn đã thi triển bản lĩnh thần thông, khiến bao nhiêu người phải bàng hoàng."

Hòa Thiều nhướng mày, "Luận võ Đại hội lần này, Phụng Đồng cũng đến?" Hứa công công gật đầu.

Hòa Thiều trầm ngâm. Phụng Đồng là đệ đệ của quốc sư Phụng Ngô, nghe nói trong mình có dị năng, mà cũng thông thạo huyền pháp như huynh trưởng. Y từng phái người tới nơi Phụng Đồng ẩn cư mời hắn xuất núi, còn hứa phong quan hàm giám chính Tư Thiên Giám, nhưng bị từ chối, không

https://thuviensach.vn

ngờ Phụng Đồng lại vào làm trợ tá trong phủ An Thuận vương. Hòa Thiều hỏi, "Đại lễ sách phong thái tử đã chuẩn bị đến đâu rồi?"

Hứa công công nói, "Bẩm hoàng thượng, đều đã đâu vào đấy cả. Lễ bộ đã sắp đặt thỏa đáng, trường bào của thái tử điện hạ cũng chuẩn bị xong rồi."

Hòa Thiều "ờ" một tiếng, đột nhiên ho sù sụ như xé gan xé phổi. Hứa công công vội vàng bước tới. Từ sau mành che thiên điện, đám thái giám cung nữ cũng nhanh chóng chạy ra, bưng ống rót trà đưa khăn. Hòa Thiều đưa tay áo che miệng, gò má tái xanh ửng lên một vệt đỏ sậm, hồi lâu sau nằm trở lại sập mới thều thào nói, "Lúc sai người chuẩn bị áo bào của thái tử, tiện cũng may luôn long bào rồi chứ..."

Hứa công công và các thái giám cung nữ lập tức quỳ sụp xuống đất, Hứa công công nằm mọp dưới đất, dập đầu nói, "Hoàng thượng, thái tử đã tìm được báu vật tiên gia trân quý, long thể nhất định sẽ hồi an."

Hòa Thiều cười khẽ, "Thái tử, báu vật tiên gia, khỏe lại..." Y quay đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, "Nếu trên đời này quả thật có thần tiên, thì phụng thần của trẫm giờ ở đâu?"

Trong căn nhà ở ngõ Ngô Đồng góc Đông Nam kinh thành, lá xanh đan cài, hương hoa vương vấn, Phụng Đồng đứng dưới hàng hiên treo mành trúc mảnh, sau mành truyền đến tiếng bước chân lạo xạo, thiếu nữ mặc áo gấm vén mành trúc, chuông bạc điểm xuyết trên dải tua rua bên mành reo lên trong trẻo.

"Quân thượng lệnh cho huynh vào."

Phụng Đồng bước vào trong mành, thiếu nữ đi theo, len lén kéo ống tay áo hắn, "Đồng ca ca, Luận võ Đại hội có vui không?"

https://thuviensach.vn

Phụng Đồng mỉm cười, "Vui, ta còn chế ngự được một con phệ cốt yêu thú, nhưng để lại bên đó cho đám người trần xử lý rồi, không cách nào mang về cho muội chơi được."

Thiếu nữ nhăn mũi, "Đồng ca ca toàn nói mấy lời đãi bôi ấy thôi, cái gì mà không cách nào, huynh nhất định là bận bịu liền quên luôn muội rồi."

Phụng Đồng lại cười, sắp tới trước cửa, thiếu nữ lè lưỡi, dùng tay ra dấu im lặng, giúp Phụng Đồng mở cánh cửa. Phụng Đồng bước vào phòng, quỳ xuống trước bóng người thấp thoáng sau mành rủ, "Quân thượng, Phụng Đồng về rồi."

Người nọ đang ngồi bên cửa sổ, gập quyển sách trong tay lại, "Phụng Đồng, ngươi không về kinh cùng tân thái tử sao?"

Phụng Đồng cúi đầu, "Thái tử vẫn đang trên đường, Phụng Đồng có chuyện muốn bẩm báo quân thượng nên đi trước." Hắn đem những chuyện mắt thấy tai nghe ở Luận võ Đại hội, nhất nhất bẩm báo, công chúa Lâm Tinh của Kỳ lân tộc núi Côn Luân đã xuống trần, nhân tuyển mới của huyền quy hộ mạch cũng đã xuất hiện, hình như hai nhà kỳ lân huyền quy định móc nối liên thủ với rồng, chống lại phụng thần tộc.

Phụng quân bình thản nói, "Nằm trong dự liệu."

Phụng Đồng nói tiếp, "Người được kỳ lân chọn là đệ tử Thanh Sơn, tên gọi Lạc Việt. Tính khí có vài phần giống với Lâm Tinh công chúa, hữu dũng vô mưu, không đáng lo ngại. Người quy thần chọn tiểu thần đang điều tra lai lịch.

Bên phía long thần cũng chưa tra ra động tĩnh gì."

Phụng quân đặt sách xuống, "Phụng Đồng, ngươi hành sự vẫn còn thiếu lão luyện. Kẻ kế vị của Long tộc thật ra vẫn ở ngay bên cạnh ngươi."

https://thuviensach.vn

Phụng Đồng kinh ngạc ngẩng đầu. Phụng quân nói, "Trong đám người đi cùng kỳ lân và huyền quy, có một thiếu niên trông như phàm nhân độ mười ba mười bốn tuổi, phải không? Đó chính là con trai của Thần Thượng, tên Chiêu Nguyên."

Phụng Đồng sực nhớ lại hàng loạt chuyện xảy ra trong Luận võ Đại hội ngày hôm đó, con rắn trắng bé tẹo, sợi kim tuyến gắn liền với cổ nó... Hắn ngẩng phắt đầu, thần sắc đại biến, "Không hay rồi, quân thượng, người Long tộc cần tìm e rằng đã tìm thấy rồi..."

Phụng quân khoan thai nói, "Không những đã tìm thấy, mà huyết khế cũng định xong rồi, Lạc Việt đệ tử Thanh Sơn không phải là người Kỳ lân tộc chọn, mà là hậu duệ Hòa thị lưu lạc bên ngoài."

Phụng Đồng quỳ dưới đất, toàn thân cứng ngắc, nét mặt biến ảo bất định, được một lát thì gục đầu, "Quân thượng, là tiểu thần có mắt như mù, xin quân thượng trách phạt."

Phụng quân xua tay, "Thôi không sao, chuyện này ngươi không phát giác ra được cũng là có nguyên do."

Phụng Đồng ngập ngừng hỏi, "Quân thượng, tiếp theo nên làm thế nào?"

Phụng quân bình thản nói, "Không đáng lo ngại, chỉ cần thực hiện từng bước theo kế hoạch là được."

Phụng Đồng cúi đầu vâng mệnh. Phụng quân lại hỏi, "Phụng Đồng, theo ngươi, thái tử hiện nay và Lạc Việt hậu nhân Hòa thị, ai mạnh ai yếu?"

Phụng Đồng suy nghĩ một thoáng, trả lời, "Tân thái tử tranh cường háo thắng, lòng dạ hẹp hòi, đôi lúc giỏi mấy chuyện đầu cơ trục lợi, không hoàn toàn là lựa chọn thích hợp, nhưng trước mắt, gã là người khá nhất. Còn về

https://thuviensach.vn

tên Lạc Việt kia..." Phụng Đồng cau mày, "Theo những gì tiểu thần chứng kiến ở Luận võ Đại hội, người này tư chất tầm thường, không có sở trường gì đặc biệt, chỉ được cái liều lĩnh vũ dũng. Chênh lệch với thái tử quá lớn không điểm nào có thể so bì."

Qua chừng nửa tuần trà, Phụng quân mới nói, "Vì chuyện bồi dưỡng thái tử, ngươi đã hao tổn không ít tâm huyết, từ nay cứ theo phò gã đi, sau này gã kế vị làm vua, ngươi sẽ làm phụng thần của gã, như Phụng Ngô hiện giờ."

Phụng Đồng sững sờ, sắc mặt lập tức lộ vẻ vui mừng, "Đa tạ quân thượng."

Hắn lại ngẩng đầu, đáy mắt vụt qua một tia do dự, "Có điều quân thượng, vì sao người không đích thân làm phụng thần của những hoàng đế này?"

Trong mành tĩnh lặng, Phụng Đồng biết mình đường đột, vội vàng đổi chủ đề, "Phải rồi, thần còn một chuyện cỏn con muốn bẩm báo với quân thượng, hôm qua thái tử đoạt được một món bảo vật, nghe nói là của một vị đạo sĩ Thanh Sơn thành tiên để lại, vật này quả thật có chút tiên khí, bị lửa phụng hoàng của thần thiêu đốt nửa ngày trời vẫn không mảy may sứt mẻ." Hắn mỉm cười, "Thái tử nói muốn dùng bảo vật này trị bệnh nan y của đương kim hoàng đế. Nhưng theo thần thấy, gã định đem món đồ này đi làm chuyện khác."

Phụng quân khẽ nhíu mày, "Bảo vật? Không phải là thứ vị đạo sĩ năm xưa giúp Thiên đình hàng phục yêu ma để lại đấy chứ?"

Phụng Đồng gật đầu, "Chính là nó."

Phụng quân bật cười, "Vậy thì các ngươi cướp sai đồ thật rồi, tuy chuyện này xảy ra đã lâu, ta lại không đích thân trải nghiệm, nhưng theo ta

https://thuviensach.vn

được biết, món đồ được để lại đó không phải là bảo bối gì đâu, có lẽ các ngươi cướp về một thứ bỏng tay đây."

Phụng Đồng sững người.

Lạc Việt, Chiêu Nguyên, Lâm Tinh, Đỗ Như Uyên và lão rùa đứng sừng sững trong gió lạnh thấu xương. Bầu trời ban mai trong trẻo đã sớm biến thành màn đêm đen kịt. Vết nứt trên quả trứng vỏ xanh từ một biến thành hai, từ hai biến thành ba, dần dần như lưới cá bao lấy cả quả trứng. Thêm một vết nứt, xung quanh lại u ám thêm một phần, gió lạnh buốt, cuộn bay mái tóc dài của Lâm Tinh và vạt áo của Lạc Việt. Mây đen ùa tới, sấm vang sét dội.

Đây là cảnh tượng một con đại yêu quái tuyệt thế vô song sắp sửa hoành không xuất thế.

Chiêu Nguyên và Đỗ Như Uyên cùng lão rùa háo hức mở to mắt, Lâm Tinh nắm chặt cây roi trong tay, mắt ánh lên những tia hứng thú. Lạc Việt đột nhiên đoán ra, trong quả trứng này rốt cuộc là thứ gì. E rằng thứ tân thái tử và phụng hoàng muốn tìm chính là nó, sư phụ chắc hẳn đã biết chuyện này từ trước, nên mới giấu trứng trong vại ngâm trứng muối, thái tử và phụng hoàng tưởng lầm vại muối dưa là pháp bảo, hỉ hả ôm đi. Trên thực tế thứ mà sư tổ phi thăng để lại, không phải là pháp bảo trừ ma diệt yêu, mà là món khí cụ phong bế ma đầu. Con đại yêu ma ngay đến Thiên đình cũng cảm thấy khó xử lý trong truyền thuyết chính là bị nhốt trong quả trứng này, do chưởng môn các đời thay nhau trông giữ, để bảo vệ thái bình cho nhân gian.

Từ trong quả trứng vang ra một tiếng nói xa xăm, "Trước nay chưa từng bị đâu quản, không sợ Ngọc đế chẳng sợ trời; cửu tiêu chỉ mình ta được bước, mặc xác ai thuận mắt hay thôi. Câu kết phàm nhân lừa gạt ta, ở trong trứng đánh qua một giấc; không rõ kiếp ruồi sâu kiến nhặng, đã hóa thành tro bấy nhiêu năm..."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt hỏi, "Đây là thơ ư?"

Lâm Tinh đáp, "Cũng có thể coi là vậy."

Đỗ Như Uyên lắc đầu, "Không, trúc trắc chẳng thấy nhịp, cùng lắm là văn xuôi viết xuống dòng thôi."

Tiếng đọc văn xuôi xuống dòng kia tuy nghe đầy phóng khoáng ngang ngược, nhưng lại ẩn giấu cảm xúc bất mãn, oán hận ngút trời. Chiêu Nguyên khẽ kéo Lạc Việt, nhỏ giọng nói, "Sao nó lại đọc mấy lời ấy?"

Lạc Việt xoa xoa cằm, "Có lẽ là vừa tỉnh ngủ, nên cần phát tiết một chút."

Khẩu khí hắn tuy ung dung, nhưng bàn tay phải lại đè nặng lên chuôi kiếm đeo ngang hông. Lâm Tinh hai tay quấn roi, chăm chú nhìn một cách thích thú, ánh mắt ăm ắp ham muốn được thử sức trổ tài.

Giữa tiếng sấm u u, các vết nứt trên vỏ trứng lại xuất hiện nhiều thêm, giọng nói kia lạnh lẽo cất lên, "Là kẻ nào, đánh thức mộng đẹp của bản tọa?"

Lạc Việt tay giữ kiếm bước lên trước một bước, "Là ta."

Giọng nói ấy bật ra một tràng cười dài, "Được lắm, không ngờ trần gian tới nay vẫn còn một thiếu niên có khí cốt như vậy. Ngươi họ gì tên gì, có dám báo danh với bản tọa không?"

Lạc Việt thống khoái nói, "Vãn bối tên Lạc Việt."

Giọng nói ấy lại hỏi, "Giờ là năm nào tháng nào, cách năm thứ tám Minh Xương bao nhiêu năm rồi?"

https://thuviensach.vn

Lạc Việt nghĩ ngợi, rồi trả lời, "Hôm nay là ngày hai mươi tháng Ba năm Ninh Thụy thứ mười một, Minh Xương là niên hiệu của Tuyên Vũ đế triều trước, cách nay chừng bốn trăm hai ba mươi năm gì đấy."

Giọng nói kia cười rũ, "Thì ra một giấc này, ta đã ngủ gần năm trăm năm, thật là tốt quá." Nó nói nhiều như thế, nhưng vẫn không chịu chui ra khỏi vỏ trứng, chỉ thấy các vết nứt trên vỏ càng lúc càng nhiều thêm, ma đầu vẫn an nhiên bất động, thật không biết nên nói nó trầm tĩnh hay ì trệ nữa. Ma đầu tiếp tục nói trong quả trứng, "Thiếu niên, ngươi chắc biết Thanh Huyền chứ? Có nghe nói đến một người tên Khanh Dao không?"

Lạc Việt đáp, "Thanh Huyền cách đây hơn trăm năm đã chia thành hai phái Thanh Sơn và Thanh Huyền, vãn bối là đệ tử cũ của Thanh Sơn. Khanh Dao đạo trưởng phi thăng thành tiên là sư tổ của vãn bối."

Mây đen che kín bầu trời đột nhiên ùn ùn vần vũ, sấm nổ vang rền. "Thành tiên? Khanh Dao thành tiên rồi. Ha ha, thì ra y quả đã đạt được ý nguyện, ngươi lại là đồ tôn của Khanh Dao? Ha ha ha, tốt lắm. Thực là tốt lắm lắm."

Trong tiếng cười rũ, sét rạch một luồng sáng trắng chói mắt, sấm nổ kinh thiên động địa, vỏ quả trứng vỡ vụn, cuồng phong cuộn mây mù, bóng tối dần tan biến, thay thế nó là ánh sáng ban ngày, từ đống vỏ trứng rơi vãi xộc lên một làn khói dày đen, nanh ác quái dị, đội trời đạp đất.

Lạc Việt, Chiêu Nguyên, Lâm Tinh, Đỗ Như Uyên và lão rùa nín thở, bất động. Chiêu Nguyên cau mày, lẩm bẩm, "Long khí là rồng."

Làn khói đen xoay vần biến ảo, dần dần tan đi... tan đi...

Lạc Việt, Chiêu Nguyên, Lâm Tinh, Đỗ Như Uyên và lão rùa tiếp tục nín thở nhìn chăm chú... chăm chú...

https://thuviensach.vn

Đến khi màn sương khói dần trở nên trong suốt, Lâm Tinh mới nghi hoặc lầm bầm, "Đi đâu rồi? Sao không thấy gì hết?"

Tức thì có tiếng "hừ" xa xăm, trầm thấp, "Bọn trẻ ranh các ngươi, phá vỡ giấc ngủ của bản tọa thì phải trả giá một chút chứ."

Lâm Tinh chớp chớp mắt, nhíu mày, giọng nói này, hình như là từ... Mọi người đồng loạt nhìn về hướng phát ra giọng nói, chỉ thấy trong bãi cỏ dưới chân, ở chỗ quả trứng khi nãy, có một vật thể đen sì sì đang bò lổm ngổm. Vật thể đó nhúc nhích cử động, cười nhạt, "Sao, đám hậu sinh các ngươi, thấy chân thân của bản tọa thì sợ đến đờ cả người rồi sao?"

Cả bọn hiện giờ đúng là có chút đờ đẫn, có điều không phải vì sợ. "Ma đầu"

chui ra từ quả trứng là một thứ vô cùng kỳ quái, thân hình rất giống rắn, nhưng lại có bốn chân, dài cỡ Chiêu Nguyên lúc hiện nguyên thân, màu da đen thủi, lạ lùng nhất là trên sống lưng nó còn có một đôi cánh thịt bé tẹo, đập qua đập lại, Lâm Tinh ngồi xổm xuống, sán lại gần vật thể, "Kỳ lạ quá đi, lần đầu tiên ta nhìn thấy rắn mối mọc cánh đấy."

Con rắn mối nổi giận phừng phừng, đập phịch thân xuống đất tỏa ra một làn khói đen, sau khi khói đen tan đi lần nữa, trên bãi cỏ xuất hiện một thiếu niên chừng mười tuổi, áo đen tóc đen, cau mày quắc mắt nhìn Lâm Tinh, lên mặt cụ non, "Tiểu kỳ lân ngu dốt, năm xưa khi bản tọa đại chiến mười mấy vị thần tiên, ngươi còn không biết đang ở tận đẩu đâu, lại dám vô lễ thế hả!"

Lâm Tinh nhướng mày, đang định mở miệng đã nghe lão rùa trên đầu Đỗ Như Uyên lên tiếng trước, "Xin hỏi tiền bối đây có phải Ứng Long đế quân Ứng Trạch năm xưa không?"

https://thuviensach.vn

Lạc Việt cả kinh, Ứng Long? Là Ứng Long có cánh từng giúp Hoàng Đế diệt Xi Vưu, giúp Đại Vũ trị thủy trong truyền thuyết sao?

Giọng lão rùa khiêm tốn bất thường, thiếu niên dịu nét mặt, bật cười khoanh tay, "Xem ra trên đời này vẫn còn có người nhớ đến tên bản tọa."

Lão rùa từ trên đầu Đỗ Như Uyên bò xuống bãi cỏ, dập đầu ba cái, "Thương Cảnh huyền quy hộ mạch tộc đã có dịp diện kiến Ứng Trạch điện hạ."

Thiếu niên hừ một tiếng, vẻ mặt kiêu ngạo lạ thường, "Thì ra là thần tộc hộ mạch được Ngọc đế phái xuống làm nô tài cho đám người phàm, nể thái độ ngươi cũng khá cung kính, bản tọa miễn cho ngươi tội chết, không cần đa lễ nữa."

Lạc Việt nhíu mày. Khẩu khí có phần xấc xược nhỉ! Ứng Long đế quân Ứng Trạch? Nghe cũng oai hùng lắm, không biết rốt cuộc lai lịch thế nào? Lâm Tinh đưa tay chỉ Ứng Trạch, "Này, thì ra ngươi chính là tên Ứng Long Ứng Trạch vi phạm thiên điều bị đày xuống trần gian đấy hả?"

Thiếu niên cười nhạt, Lâm Tinh lại chớp chớp mắt, "Không đúng, ta nhớ Ứng Trạch bị bắt trong trận đại chiến tiên ma thời thái cổ cơ mà, sao giờ lại biến thành một con tiểu yêu chui rúc nơi xó núi trần gian, còn bị một người phàm thu phục thế này?"

Điển tịch tiên giới ghi chép, thời thái cổ, đại chiến tiên ma, Ứng Long đế quân Ứng Trạch có giao tình với đế vương Ma tộc, tiết lộ bí mật quân sự cho Ma tộc, khiến Thiên đình tổn thất mất mấy thiên tướng cùng vô số thiên binh, Thần Tiêu Phù Lê tiên đế đã đích thân chặt đứt gân rồng của Ứng Trạch, đày xuống giam cầm trong đầm nước sâu dưới núi đá trần gian, vạn kiếp bất phục. Theo truyền thuyết, Ứng Trạch là con rồng mạnh nhất trong Ứng Long tộc, sao đến nỗi bị một đạo sĩ phàm trần nhỏ nhoi phong bế vào một quả trứng? Ứng Trạch khoanh tay nhìn trời, khuôn mặt non nớt lộ rõ vẻ

https://thuviensach.vn

thăng trầm cô độc, "Trong cuộc đại chiến tiên ma, ta đã sai lầm, tin những lời dối trá của đế vương Ma tộc, cho rằng y muốn hướng thiện quy hàng, niệm giao tình cũ, định thả cho y một con đường sống nên tiết lộ tiên cơ. Thần Tiêu đế không lấy mạng của ta, đã là thủ hạ lưu tình lắm rồi."

Lạc Việt, Chiêu Nguyên và Đỗ Như Uyên đều không rõ nội tình, nghe cảm thán như vậy chỉ thấy đầu óc quay quay.

Ứng Trạch quá lùn, ai nấy muốn nhìn đều phải cúi xuống, cũng hơi mỏi cổ.

Lâm Tinh đưa cho Ứng Trạch bao nước rồi ngồi phịch xuống bên cạnh, "Vậy làm sao điện hạ thoát khỏi nơi giam cầm, rồi lại vì sao bị người phàm phong bế trong quả trứng?"

Ứng Trạch khinh khi nhìn bao nước, nhưng vẫn giơ tay ra nhận lấy, uống một ngụm. Lạc Việt kéo Chiêu Nguyên cùng ngồi xuống, Đỗ Như Uyên cũng ngồi theo, mọi người đều dõi ánh mắt háo hức về con người cô độc thê lương, nghe lão tiếp tục tự thuật. Ứng Trạch khinh khỉnh "hừ" một tiếng, "Mấy trăm năm trước, ta may mắn thoát khỏi nơi phong bế, lấy lại tự do. Gân ta vốn đã bị Thần Tiêu đế chặt đứt, tuy về sau vẫn mọc trở lại, nhưng pháp lực kém xa khi xưa. Không ngờ bao năm trôi qua, Ngọc đế đã trở nên lẩm cẩm. Ta chỉ vì muốn cứu dân chúng trong thị trấn dưới núi Thiếu Thanh, tự ý làm một trận mưa, để lộ khí tức khiến Thiên đình phát giác, Ngọc đế liền cho rằng ta vừa thoát thân lại muốn kình chống Thiên đình, bèn phái thiên tướng tới bắt ta."

Lâm Tinh gật đầu, "Sau đó ông liền thể hiện khí phách phi phàm năm xưa, một mình đại chiến tất cả số thiên tướng."

Ứng Trạch lại khinh khỉnh cười nhạt, ngửa cổ uống một ngụm nước, "Tuy pháp lực của bản tọa còn xa mới được bằng năm xưa nhưng mấy tên hậu sinh cỏn con ấy, đừng hòng giở trò dưới tay ta."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh chống cằm, "Vậy cuối cùng vì sao ông lại bị sư tổ của hắn, một tiểu đạo sĩ phàm trần nhỏ nhoi nhốt trong quả trứng suốt mấy trăm năm chứ?"

Câu hỏi dường như đã đâm trúng sườn Ứng Trạch, bao nước trong tay lão xì một tiếng, thủng mấy lỗ, số nước còn lại không nhiều liền theo vết rách và móng tay lão chảy xuống tong tỏng. Ứng Trạch lạnh lùng nhìn Lạc Việt, "Người phàm đều chẳng phải thứ gì tốt đẹp. Đồ tôn của Khanh Dao, ngươi đã nghĩ xong muốn chết như thế nào chưa?"

Lạc Việt ngoáy ngoáy tai, trả lời thật thà, "Chưa, tôi sống còn chưa đủ, tạm thời vẫn chưa nghĩ đến chuyện chết."

Ánh mắt lạnh băng của Ứng Trạch lại sắc lên như lưỡi dao, Chiêu Nguyên đứng dậy, chắn trước mặt Lạc Việt. Lâm Tinh cười khì khì ngồi một bên quan sát, "Con rồng ngốc càng lúc càng ra dáng đấy."

Ứng Trạch nheo mắt, "Ngươi là rồng?"

Chiêu Nguyên đề phòng nhìn lão, không trả lời.

Hai mắt Ứng Trạch càng nheo lại nhỏ hơn, "Ngươi là long thần hộ mạch?

Thì ra là vậy, tên đồ tôn này của Khanh Dao, là người ngươi chọn?"

Chiêu Nguyên đứng che kín cho Lạc Việt, "Tôi không để ông làm hại huynh ấy đâu."

Ứng Trạch nhếch một bên khóe miệng, "Khẩu khí lớn lắm. Một con rồng oắt miệng còn hôi sữa như ngươi định ngăn bản tọa bằng cách nào đây?"

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh cũng đứng dậy, quăng qua quăng lại thanh nhuyễn tiên trong tay, "Bộ dạng ông bây giờ, còn hôi sữa hơn cả nó đấy."

Không khí đông cứng trong không trung như dây cung căng đến cực điểm, chỉ cần một cái chạm nhẹ là đứt lìa. Lạc Việt chậm rãi nhổm dậy sau lưng Chiêu Nguyên, phủi vụn cỏ bám trên người, bước lên đứng bên cạnh nó. Chiêu Nguyên vội vàng sải chân bước chéo sang bên, lại định chắn trước mặt Lạc Việt, Lạc Việt bèn giữ lấy vai nó, nhìn sang Ứng Trạch, "Ứng Long điện hạ này, tôi không biết mấy trăm năm trước sư tổ và điện hạ có ân oán gì. Nhưng điện hạ câu trước câu sau nói tôi đánh thức mộng đẹp của điện hạ, đòi lấy mạng tôi, thực là không còn đạo lý gì nữa. Điện hạ rõ ràng bị nhốt trong quả trứng, nếu không có tôi, chưa biết chừng còn kẹt trong đấy mấy trăm mấy nghìn thậm chí mấy vạn năm. Giờ tôi thả điện hạ ra, điện hạ lại định giết tôi. Thì ra đường đường một Long đế thượng cổ tri ân đồ báo như vậy, tôi thực sự đã được mở rộng tầm mắt rồi."

Ứng Trạch trừng mắt nhìn hắn, "Thiếu niên, lẽ nào ngươi còn muốn làm ân nhân của bản tọa."

Lạc Việt lắc đầu, "Không dám, tôi vốn không biết Ứng Long đế quân điện hạ bị nhốt trong quả trứng này, chỉ vô tình đập vỏ trứng, hơn nữa sư tổ tôi và điện hạ dường như còn có chút ân oán, nên xem như tôi và điện hạ không ai nợ ai." Hắn thầm bổ sung, nếu bản thiếu hiệp biết thứ bị nhốt trong trứng vịt là ông, nhất định sẽ đem quả trứng ấy vứt càng xa càng tốt, có cho tôi làm Ngọc Hoàng Đại Đế tôi cũng không thả ông ra.

Ứng Trạch dửng dưng nhìn hắn, lúc sau mới bật cười lớn, "Hay cho câu không ai nợ ai. Thiếu niên này, ngươi và Khanh Dao tính khí thật chẳng khác nhau chút nào, kiểu lý lẽ xiêu vẹo này ta rất thích." Lão dường như đã chấp nhận cách nói của Lạc Việt không còn muốn lấy mạng hắn nữa.

Chiêu Nguyên thở phào nhẹ nhõm, quay đầu sang nhìn Lạc Việt với ánh mắt khâm phục.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt đằng hắng, cung kính nói, "Ứng Long điện hạ, mấy người chúng tôi còn có việc quan trọng, xin cáo từ trước, điện hạ bảo trọng, chúng ta từ đây núi cao sông dài, về sau không gặp lại nữa." Hắn ôm quyền hành lễ với Ứng Trạch, đoạn kéo theo Chiêu Nguyên, nhanh chóng rút lui. Lâm Tinh và Đỗ Như Uyên ngầm hiểu ý, chân bước cũng không chậm hơn bọn hắn chút nào.

Vừa mới đi chưa được một trượng, trước mắt bỗng có một vệt đen xẹt qua, Ứng Trạch lại chắn ngay trước mặt. Lạc Việt mỉm cười, "Điện hạ còn chuyện gì sao?"

Hai tay Ứng Trạch vẫn chắp sau lưng, "Tuy ngươi nói không ai nợ ai, nhưng bản tọa suy nghĩ một hồi, cảm thấy ngươi quả thật có thể coi là ân nhân của bản tọa, bản tọa cần phải báo đáp ngươi."

Lạc Việt chân lùi về sau, miệng nói, "Tôi chỉ là vô tình thôi, điện hạ không cần báo đáp, thật đấy."

Ứng Trạch nheo mắt, "Không được, nếu không báo đáp ngươi, bản tọa về sau chẳng phải trở thành trò cười cho thiên hạ hay sao? Thế này đi, thiếu niên, bản tọa có thể hoàn thành một nguyện vọng của ngươi, ngươi muốn gì?"

Xem ra vị Ứng Long đại nhân này định không màng lý lẽ bám dính lấy bọn họ rồi, Lạc Việt thầm thở dài, nói, "Vậy được, chúng tôi muốn tới thị trấn gần nhất tá túc, xin điện hạ đưa chúng tôi đi."

Ứng Trạch lắc đầu, "Không được, yêu cầu này quá đơn giản, sẽ làm mất mặt bản tọa, có yêu cầu nào phức tạp hơn một chút không?"

Lạc Việt lòng thầm ai oán, nói, "Nếu thế, nguyện vọng của tôi chính là, xin điện hạ không cần báo đáp nữa."

https://thuviensach.vn

Ứng Trạch lại lắc đầu, "Duy chỉ có kiểu nguyện vọng này là bản tọa không thể đáp ứng ngươi."

Lạc Việt cố nén cơn bốc đồng muốn ngửa cổ lên trời gào rú, nói, "Vậy nguyện vọng thế nào mới được?"

Ứng Trạch nói, "Bản tọa cũng không biết, dù sao ngươi cứ nghĩ đi, nghĩ ra một nguyện vọng bản tọa thấy hợp lý là được."

Lạc Việt cuối cùng đã hiểu, không thể nói đạo lý gì với con rồng già mặt mày thanh xuân phơi phới này, đáng thương cho Lạc Việt thiếu hiệp tung hoành giang hồ bao năm, hôm nay lại gặp phải một người còn vô lý vô cớ hơn cả mình. Hắn không nhịn nổi nữa, "Dựa vào đâu kia chứ?"

Ứng Trạch nhíu mày, "Hở?" Đỉnh đầu lão tức thì xì ra một đụn mây đen, đùng đùng, đoàng đoàng đoàng, hai tiếng sấm, một tia sét.

Lạc Việt vội vàng nhất nhất phục tùng, "Điện hạ nói gì thì là thế đó, nhưng tôi nhất thời không nghĩ ra nổi."

Ứng Trạch đăm chiêu một thoáng, rồi quả quyết, "Thế này đi bản tọa tạm thời đi theo các ngươi, đợi ngươi từ từ nghĩ ra nguyện vọng, nói lại với ta cũng không muộn."

Quán mì ngon nhất Quảng Phúc trấn là quán mì A Phúc, món nổi tiếng nhất của quán mì A Phúc là mì Phúc Lộc. Mì Phúc Lộc thường được đựng trong bát sứ miệng rộng có chữ "Phúc" màu xanh lam, sợi mì vàng ươm, mỏng bằng nửa lá hẹ, dùng trứng gà hòa bột mì, nhào bột ủ bột cán bột cắt bột đều được làm hết sức công phu theo bí quyết độc môn của cửa hiệu. Nước dùng là nước xương ninh ở chế độ cẩn mật, sợi mì vàng ngâm trong nước xương trắng, điểm xuyết thêm mấy cọng hành xanh rau thơm và dưa muối tương đỏ, bên trên còn xếp chồng mấy lát thịt muối, nóng hổi bưng lên bàn, lại rót thêm một muỗng nhỏ dầu cay, có thể nói là tuyệt phẩm nhân

https://thuviensach.vn

gian. Món mì tuyệt phẩm nhân gian như thế bày ngay trước mắt, nhưng Lạc Việt lại chẳng thấy muốn ăn lắm, Lâm Tinh ngồi cạnh chọc chọc hắn, lén đá mắt sang bên, thấp giọng nói, "Này, ngươi nghĩ ông ta đi theo chúng ta thực sự vì muốn báo ơn ngươi ư?"

Lạc Việt hướng ánh mắt uể oải về phía Ứng Trạch đang gần như vục đầu vào bát mì, nhồm nhoàm nhai nuốt, cùng ba chiếc bát rỗng xếp chồng lên nhau bên cạnh lão, lầm bầm, "Giả cả đấy, ông ta đi theo ăn chực uống chờ thì có."

Đỗ Như Uyên mặt mày nhăn nhó, "Cứ tiếp tục thế này, chút lộ phí của đệ quả thật khó lòng cầm cự được lâu."

Ứng Trạch ngẩng mặt khỏi bát mì, gắp một gắp dưa muối từ đĩa dưa trên bàn, bỏ vào bát, rồi lại tiếp tục vục mặt ăn. Tiểu nhị bưng ra bát mì thứ năm, cười khì khì nói với Lạc Việt, "Lệnh đệ ăn khỏe thật!"

Lâm Tinh thì thào, "Hay là chúng ta giả vờ như không có tiền thanh toán, gán ông ta lại rửa bát trả nợ."

Lạc Việt người cứng đờ môi mấp máy, "Cô dám không?"

Lâm Tinh lè lưỡi, không nói gì nữa. Chiêu Nguyên lặng lẽ kéo góc áo Lạc Việt, "Nếu không có tiền, tôi có thể giúp huynh rửa bát trả nợ."

Lạc Việt lắc đầu, "Đệ có rửa bát cả tháng, e cũng không trả được một bữa ăn của ông ta đâu."

Đặt chiếc bát rỗng thứ sáu xuống, Ứng Trạch cuối cùng cũng giơ ống tay áo lau miệng, "Ừm, miễn cưỡng cũng lót được dạ."

Lạc Việt tức tốc đập bàn, "Tiểu nhị, thanh toán."

https://thuviensach.vn

Ra khỏi quán mì, Ứng Trạch vẫn còn liếm mép, vẻ như chưa thỏa, "Đồ ăn trần gian, qua mấy trăm năm, quả đã tiến bộ xa. Không biết rượu trần gian, có tiến xa như vậy không?"

Lạc Việt, Chiêu Nguyên, Lâm Tinh, Đỗ Như Uyên và Thương Cảnh nhất loạt coi như không nghe thấy gì. Ứng Trạch tiếp tục lẩm bẩm độc thoại, "Nhớ năm xưa, ta ở trên sườn núi ngắm trăng uống rượu, tổng cộng uống hết mười tám vại, rượu đó, ta còn nhớ, gọi là Nữ Nhi Hồng."

Bọn Lạc Việt vẫn vờ như không nghe không thấy, Lâm Tinh nói với Đỗ Như Uyên, "Phải rồi, thư sinh, hôm trước ngươi nói phân tích cục thế thiên hạ gì gì đấy, ngươi thấy chúng ta nên làm thế nào, đi đâu bây giờ?"

Đỗ Như Uyên bước tới cái lán nơi góc đường, ngồi luôn xuống đất, thò tay vào ống tay áo khua khoắng mấy hồi, lôi ra một tờ giấy vẽ, trải trên đầu gối. Lạc Việt, Chiêu Nguyên và Lâm Tinh xúm lại ngồi bệt, ngồi xổm quanh gã, Đỗ Như Uyên chỉ vào tờ giấy, "Hiện nay chúng ta đang ở trong Quảng Phúc trấn, đi về hướng Đông có thể tới kinh thành, đi về hướng Nam là đất của Định Nam vương. Hôm trước tại hạ đã nói, đại quyền binh mã khắp thiên hạ hiện giờ đang nằm trong tay bốn vị phiên vương, thế lực của An Thuận vương ở kinh thành là lớn nhất. Ba vị còn lại lần lượt là Định Nam vương, Bình Bắc vương, Trấn Tây vương. Nếu tập hợp được binh quyền của ba vương gia này, chuyện Lạc Việt sư huynh giành lấy ngôi báu sẽ có hy vọng hơn rất nhiều."

Lạc Việt nói, "Cũng tức là, nếu thuyết phục được ba vị vương gia liên thủ chống lại An Thuận vương, thì có thể ngăn An Thuận vương và tân thái tử đoạt ngôi báu?"

Lời nói của hắn, rõ ràng cố ý lờ đi chuyện mình giành ngôi vua, Đỗ Như Uyên và Thương Cảnh im lặng nhìn hắn, Chiêu Nguyên cúi đầu, ánh mắt có chút ai oán. Đỗ Như Uyên gật đầu, "Có thể nói vậy."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh nói, "Nhưng Lạc Việt chẳng có gì cả, cũng không thể chứng minh hắn mang huyết mạch hoàng thất. Hai tay trắng lấy gì thuyết phục ba vị vương gia kia để bọn họ ủng hộ chứ?"

Lạc Việt nói, "Nếu dùng đạo lý thuyết phục, dùng chân tình cảm hóa, nói với họ An Thuận vương và tân thái tử thật ra muốn mưu đồ soán ngôi thì sao?"

Đỗ Như Uyên lắc đầu, "Bốn vị phiên vương mỗi người hùng cứ một phương, đến nay thế lực An Thuận vương lớn mạnh, ba vị vương gia kia đã sớm không bằng lòng với ông ta từ lâu, nhưng, giữa bọn họ cũng có mâu thuẫn. Không phải cả ba người đều giữ lòng trung với hoàng thất, mà giống như An Thuận vương, cũng mưu đồ một ngày cầm binh nổi dậy."

Lạc Việt cau mày, thế cuộc như vậy, quả là thập phần nan giải. Đỗ Như Uyên tiếp tục, "Song, vẫn còn có cách." Gã chỉ lên bản đồ, từng bước phân tích.

Vốn dĩ trong ba vương gia còn lại, chỉ có Định Nam vương là một lòng trung thành với hoàng tộc Hòa thị. Bình Bắc vương thế lực khá lớn, sớm đã nung nấu dã tâm dấy binh nổi dậy. Thế lực Trấn Tây vương là yếu nhất. Đỗ Như Uyên nói, trước tiên phải thuyết phục Định Nam vương, sau đó dẹp Trấn Tây vương, cuối cùng gộp chung thế lực của hai vương gia này thu thập Bình Bắc vương là vạn sự đại cát.

Lâm Tinh bĩu môi, "Ngươi nói thì dễ lắm, đã nghĩ ra cách nào có thể thành công hay chưa?"

Đỗ Như Uyên cười híp mắt, "Không lo không lo." Gã nhấc tay khoanh một vòng tròn quanh phạm vi thế lực của Định Nam vương trên bản đồ, "Chúng ta hiện giờ, có thể tới thuyết phục Định Nam vương trước, việc này cứ để tại hạ. Còn về bên phía Trấn Tây vương, nếu Lạc Việt sư huynh chấp nhận dâng hiến, chỉ một mình huynh ấy là có thể thắng chắc."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh nghi ngại, "Dâng hiến thế nào, sao một người lại có thể thắng chắc?"

Ánh mắt tươi cười của Đỗ Như Uyên dừng lại ở Lạc Việt, khiến hắn bất giác ớn lạnh, hẳn chẳng phải chuyện gì tốt lành. Quả nhiên Đỗ Như Uyên nói tiếp, "Trấn Tây vương và Bình Bắc vương vốn không đội trời chung. Bình Bắc vương nuôi ý đồ mưu phản, muốn mở rộng thế lực, nhưng không dám hạ thủ với An Thuận vương, trước tiên chỉ có thể từng bước xâm chiếm địa bàn của Trấn Tây vương bên cạnh, hai bên giao chiến đã vài lần rồi. Mấy hôm trước, có gian tế bên Bình Bắc vương lẻn được vào Trấn Tây vương phủ, đầu độc chết Tây quận vương và Tây vương phi, thế tử năm nay mới hai tuổi, hiện giờ cục diện đều do một tay ái nữ của Trấn Tây vương là Sở Linh quận chúa chủ trì. Quận chúa chừng mười sáu mười bảy tuổi, là một nữ tử vừa có kiến thức vừa có cốt khí hiếm thấy, nghe nói từ nhỏ đã luyện võ, còn có thể khoác áo giáp xông pha chiến trận, nhưng là phận nữ nhi dù sao cũng khó bề nắm giữ đại cục, vì vậy trước linh cữu phụ mẫu, quận chúa đã đưa ra cáo thị kén phò mã, ai có thể thay nàng lấy đầu Bình Bắc vương, nàng sẽ gả cho người ấy." Đỗ Như Uyên xoa xoa cằm, "Tân thái tử nhất định đang xem xét việc nạp nàng ấy làm thái tử phi, nhưng giữa Trấn Tây vương và An Thuận vương vốn có thù xưa oán cũ, quận chúa hẳn sẽ không dễ dàng phục tùng. Nàng ta tính tình cương liệt, chưa biết chừng sẽ ưng ý một thiếu hiệp giang hồ tính tình hào sảng phóng khoáng như Lạc Việt sư huynh..."

Lạc Việt trợn trừng mắt, "Đệ bảo bản thiếu hiệp dùng mỹ nam kế mê hoặc quận chúa?"

Chiêu Nguyên đưa tay gãi đầu, nó cảm thấy cách này có hơi...

Đỗ Như Uyên xua xua ngón tay, "Đừng nói khó nghe như vậy, đó đâu phải mê hoặc, Lạc Việt sư huynh thân là đại hiệp tương lai, đòi lại công đạo cho một thiếu nữ yếu đuối rõ là lẽ đương nhiên rồi còn gì? Quận chúa vì thế ngã lòng trước huynh, đồng ý đem thân đính ước, lẽ nào không hợp lý hợp

https://thuviensach.vn

tình? Nói không chừng chuyện này còn có thể trở thành giai thoại ngàn đời. Anh hùng mỹ nhân, thù nhà nợ nước, yêu hận đan xen, cảm động tâm phách biết nhường nào."

Lâm Tinh lườm xéo gã, "Ngươi có thể đưa ra chủ ý đường hoàng một chút không hả?"

Đỗ Như Uyên nghiêm sắc mặt, "Sao ngay Kỳ lân cô nương cũng thiếu kiến giải thế nhỉ? Cách này không tốn một binh một tốt lại có thể giành lấy thế lực một phương. Nắm được quận chúa đồng nghĩa với nắm được binh quyền của Trấn Tây vương."

Lạc Việt nói, "Vì binh quyền mà đi lừa gạt dụ dỗ một cô gái không cha không mẹ, chuyện này ta không làm được."

Đỗ Như Uyên lại lắc đầu, "Lạc Việt, sao huynh cổ hủ thế? Ai bắt huynh dụ dỗ? Ai ép huynh lừa gạt? Chẳng qua chỉ là bảo huynh đảo qua trước mặt quận chúa một vòng, hành hiệp trượng nghĩa trợ giúp, xem nàng ta có tiện thể phải lòng huynh không thôi mà. Quang minh chính đại, có chỗ nào trái với đạo nghĩa lý tình?"

Chiêu Nguyên cảm thấy Đỗ Như Uyên phân tích rất hợp lý song vẫn ngờ ngợ có điều kỳ kỳ. Lạc Việt khịt mũi, "Đây là lý lẽ xiên xẹo."

Đỗ Như Uyên khoan thai nói, "Mặc kệ xiên hay thẳng, cứ hữu dụng thì chính là chân lý." Gã gấp tấm bản đồ trên gối, thu lại vào trong tay áo, "Đương nhiệm đệ chỉ đưa ra chủ ý thôi, có làm hay không, cuối cùng vẫn phải xem ý huynh." Gã phủi phủi vạt áo, nói nhẹ như không, "Nếu huynh quả thật không muốn làm, bần cùng đệ qua nương nhờ chỗ thái tử được rồi."

Lâm Tinh trừng mắt, "Ngươi dám!"

https://thuviensach.vn

Đỗ Như Uyên khẽ cười, "Kỳ lân cô nương, tại hạ không thích bị người ta dọa nạt đâu."

Mắt thấy hai phe sắp sửa tranh chấp, Ứng Trạch nãy giờ chỉ đứng một bên im lặng nghe ngóng đột nhiên lên tiếng, "Thì ra các ngươi định mưu triều soán vị." Lão quay sang săm soi Chiêu Nguyên, "Người con rồng oắt ngươi bảo vệ, không phải hoàng đế thái bình, mà là quân vương khai quốc."

Nhưng long thần bảo vệ quân vương khai quốc là nó vẫn chưa tròn trách nhiệm, Chiêu Nguyên thấy hơi xấu hổ. Ứng Trạch gật đầu, "Có chí hướng, bản tọa thích. Long thần các ngươi phải đối phó, có phải mạnh hơn ngươi rất nhiều không?"

Chiêu Nguyên lí nhí nói, "Kẻ chúng tôi đối phó không phải rồng, mà là phụng hoàng."

Ứng Trạch ngỡ ngàng, "Cái gì?"

Đỗ Như Uyên thở dài nói, "Hầy, Ứng Trạch điện hạ, ông ở trong trứng quá lâu, vẫn chưa biết thế cuộc trần gian hiện nay đã khác xa mấy trăm năm về trước rồi." Gã mồm miệng liến thoắng, đem mối ân oán giữa long thần hộ mạch và phụng thần hộ mạch cùng thế cuộc thiên hạ trăm năm gần đây nhất nhất kể l ại .

Ứng Trạch càng nghe sắc mặt càng nặng nề, cuối cùng vỗ đùi đánh đét, hầm hầm giận dữ, "Tên Thần Thượng cha ngươi cũng thật vô dụng quá lắm, long thần tộc chúng ta từ khi khai thiên lập địa đến nay chưa biết sợ ai, hắn lại bị mấy con phụng hoàng ức hiếp thành ra như thế. Thật là mất mặt. Mấy con chim cỏn con, có được bao nhiêu bản lĩnh. Rác rưởi, đúng là rác rưởi!"

Chiêu Nguyên thẳng lưng đứng bật dậy, "Phụ vương tôi không phải rác rưởi." Tiếng tranh cãi của nó quá vang, thu hút ánh mắt mấy người đi đường, Lạc Việt vội vàng vỗ vai nó an ủi.

https://thuviensach.vn

Ứng Trạch cười khẩy, "Không phải rác rưởi, thì là tên ngu, một tên quá ngu!"

Chiêu Nguyên siết nắm đấm, "Không cho ông nói phụ vương tôi như thế."

Ứng Trạch nheo mắt, "Không cho? Một con rồng oắt miệng còn hôi sữa như ngươi dám nói không cho với bản tọa? Ngươi dựa vào đâu không cho bản tọa nói?"

Lạc Việt vội kéo Chiêu Nguyên lại, "Nó vẫn còn nhỏ, không hiểu chuyện.

Điện hạ chớ chấp nhặt với nó."

Ứng Trạch hừ một tiếng, nhìn Chiêu Nguyên lắc đầu, "Ngươi thân làm long thần mà lại để người phàm bảo vệ ngược lại mình, thực là quá vô dụng mà."

Lão khoanh tay, nhìn sang Lạc Việt, tư thế này vốn vô cùng uy nghiêm, nhưng giờ bộ dạng lão là một thiếu niên xấp xỉ mười tuổi, còn phải ngẩng đầu mới nhìn được thẳng vào mắt Lạc Việt, vẻ uy nghiêm sụt giảm không ít thêm vào là mấy phần hớn hở. "Ngươi là đồ tôn của Khanh Dao, ta vốn dĩ cũng không quá coi trọng ngươi, nhưng ngươi có thể dám làm dám chịu mưu đồ soán vị, thẳng thắn vô tư, có dã tâm, dám thừa nhận, điểm này khác hẳn Khanh Dao, bản tọa có chút ngưỡng mộ. Chi bằng, ngươi vứt bỏ con rồng oắt vô dụng này đi, bản tọa thay nó làm long thần của ngươi thì sao?"

Chiêu Nguyên hồi hộp đưa mắt nhìn Lạc Việt. Lâm Tinh đứng một bên xem trò vui, cười giễu nói, "Thần hộ mạch là thần tộc do Ngọc đế sách phong, trong điển sách Thiên đình đều có ghi chép, chưa từng nghe chuyện ai muốn làm thì làm."

https://thuviensach.vn

Ứng Trạch lại nheo mắt, "Không có việc gì trong trời đất này bản tọa muốn làm mà không làm được."

Khẩu khí lớn quá, Lạc Việt rủa thầm, nếu đã như vậy, vì sao ông còn bị nhốt dưới trần gian mấy nghìn năm, rồi lại bị phong bế trong quả trứng mấy trăm năm? Ứng Trạch nhìn hắn chằm chằm, "Thế nào, thiếu niên? Đây coi như bản tọa báo đáp ơn ngươi thả ta ra ngoài. Nếu như bản tọa làm long thần của ngươi, đừng nói ngôi vị hoàng đế phàm trần cỏn con, cả thế gian này, ngươi muốn gì, bản tọa đều có thể thỏa mãn ngươi. Cái gì mà trời, mà đất, mà phạm quy thiên điều, mà Ngọc đế, nhất lượt đều không cần để ý."

Lạc Việt nói, "Chuyện đó... Ứng Long điện hạ, chuyện này cần tính toán lâu dài, tôi phải suy nghĩ trước đã." Theo những gì mấy ngày nay quan sát, vị Ứng Long đế quân này xem ra rất không đáng tin, nhưng cũng không thể thẳng thừng chống đối ông ta, chỉ có thể dùng kế hoãn binh.

Ứng Trạch thúc giục, "Còn suy nghĩ gì nữa? Chỉ cần ngươi đồng ý, ta sẽ lập tức giúp ngươi khiến trần gian này máu chảy thành sông."

Máu... máu chảy thành sông?

Ứng Trạch giũ ống tay áo, giơ tay nói, "Nhìn rõ chưa, thiếu niên, nói cho ngươi hay, trên thế gian này ai cũng sẽ phản bội ngươi, kẻ duy nhất đáng tin chỉ có bản thân ngươi thôi. Giả như mọi thứ trên đời này đều không còn tồn tại nữa, chỉ có đại địa máu tươi lênh láng, vậy thì yên tĩnh nhường nào, mỹ lệ biết bao, từ đây thế gian này đều thuộc về ngươi."

Xem ra con rồng già năm xưa từng bị phản bội thương tâm lắm, nên tinh thần sa sút phẫn uất, hở một tí là liền bày tỏ nỗi tuyệt vọng với cả thế gian. Qua lời nói của lão, có thể thấy tâm trạng này mười phần thì đến tám chín liên quan tới sư tổ Khanh Dao đã thành tiên của hắn. Lạc Việt thận trọng tránh né vết thương lòng của Ứng Long, uyển chuyển nói, "Nếu thế, chẳng phải tôi sẽ trở thành hoàng đế cô độc lủi thủi hay sao? Ngoài tôi ra không

https://thuviensach.vn

còn người sống nào nữa, vậy tôi ăn gì, mặc gì, dùng gì? Ngay cả bát mì cũng không có mà ăn."

Ứng Trạch trầm ngâm, "Vậy giữ lại tên bán mì, còn lại tiêu diệt hết."

Lạc Việt nhắc nhở, "Điện hạ cũng không còn Nữ Nhi Hồng mà uống nữa đâu."

Ứng Long sực nhớ, "Ờ, vậy để lại thêm tên bán rượu, còn lại tiêu diệt hết."

Lạc Việt dửng dưng, "Tôi thấy hay điện hạ cứ để lại tất cả mọi người, chỉ tiêu diệt mình tôi là được rồi."

Ứng Trạch chằm chằm nhìn hắn, hồi lâu mới nói, "Thì ra ngươi định nguyện chết không theo? Bản tọa trong mắt ngươi không bằng một con rồng oắt chẳng tài chẳng cán? Nó có điểm nào mạnh hơn bản tọa?"

Chiêu Nguyên xích lại gần Lạc Việt, túm chặt lấy cánh tay hắn. Lạc Việt thầm nhủ, nó dù chẳng tài chẳng cán, cũng bình thường hơn khối ông. Trải qua mấy ngày nay, Lạc Việt càng lúc càng cảm thấy, "bình thường" chính là một phẩm chất đáng quý bậc nhất.

Ứng Trạch im lặng nhìn Lạc Việt và Chiêu Nguyên, lát sau mới lim dim mắt nói, "Thôi được, xem ra chuyện này quá đường đột với ngươi. Quả thật nên có thời gian suy nghĩ một chút. Bản tọa xưa nay chưa từng gây khó dễ cho ai, tạm thời ta cứ đi theo, đợi quyết định của ngươi." Lão uy nghi bước qua một bên, rời khỏi căn lán.

Chiêu Nguyên nhỏ giọng, "Ông ta nói thế là có ý gì?"

Lạc Việt nhìn theo bóng lưng Ứng Trạch bước thẳng tới tiệm bánh bao, "Ý ông ta chính là, sẽ tiếp tục đi theo chúng ta, ăn chực uống nhờ."

https://thuviensach.vn

Cách đó không xa, đoạn đối thoại của Ứng Trạch đằng tiệm bánh bao theo cơn gió xuân ấm áp thổi lại...

"Cửa tiệm của ngươi có những loại bánh bao gì?"

"Bánh bao thịt muối, bánh bao rau cải, bánh bao nhân đậu, bánh bao thịt bằm, bánh bao xá xíu... gì cũng có, tất tật chừng mười loại, tiểu thiếu gia muốn ăn loại nhân nào? Lấy mấy cái?"

"Ờ, mỗi loại cứ lấy hai cái ăn thử trước. Mấy người trong lán kia trả tiền."

Lạc Việt giơ tay che mắt, Lâm Tinh day day huyệt Thái dương, Đỗ Như Uyên thở dài thườn thượt. Chiêu Nguyên lại chọc chọc Lạc Việt, "Có cách nào kiếm tiền được không, tôi giúp huynh."

Chỉ có Thương Cảnh vẫn nằm trên đầu Đỗ Như Uyên ngủ ngon lành, sấm đánh cũng không động đậy.

Buổi tối, cả bọn tá túc trong khách điếm.

Sau khi bàn bạc, Lạc Việt quyết định nghe theo ý kiến của Đỗ Như Uyên, tới chỗ Định Nam vương, còn về chuyện bên phía Trấn Tây vương, chủ động giành lấy tâm hồn thiếu nữ của Sở Linh quận chúa, hắn vẫn không chịu thỏa hiệp.

Đỗ Như Uyên nói, "Cũng đành, dù sao chỉ cần thuyết phục được Định Nam vương, hợp binh lực hai phe Định Nam vương và Trấn Tây vương, nhất định có thể đánh bại Bình Bắc vương, nên chưa biết chừng cũng không cần lấy Sở Linh quận chúa, chỉ cần hai phe liên thủ xuất binh là chắc thắng."

https://thuviensach.vn

Mấy lời này của gã, Lạc Việt còn thấy có thể tiếp nhận. Lâm Tinh nói, "Vì sao ngươi chắc chắn có thể thuyết phục được Định Nam vương như thế, còn nói chỉ cần một mình ngươi là đủ?"

Đỗ Như Uyên cười hì hì nói, "Đương nhiên vì tại hạ có diệu kế độc môn."

Gã dường như định nhân việc này thừa nước đục thả một mồi câu đẫy, kiên quyết không chịu tiết lộ mình định dùng cách gì thuyết phục Định Nam vương.

Lâm Tinh "xì" một tiếng, khoanh tay, "Làm bộ làm tịch."

Gần đây Lâm Tinh có chút nóng nảy bực bội, nhân vật kiêu hùng thời loạn cô cần tìm trước sau vẫn chưa xuất hiện, cô thậm chí từng dùng pháp lực bói một quẻ, nhưng cũng không thu được kết quả gì. Nghĩ đến chuyện trong số các thần hộ mạch, giờ chỉ còn mình vẫn chưa xác định được người cần bảo hộ, cô lại cảm thấy vô cùng mất mặt.

Bàn bạc qua loa xong xuôi, ai nấy quay về đi ngủ.

Vì lộ phí của Đỗ Như Uyên không còn nhiều, để tiết kiệm ngân sách, bọn họ chỉ thuê hai phòng khách. Lâm Tinh ngủ một mình một phòng, Lạc Việt, Chiêu Nguyên, Đỗ Như Uyên, Thương Cảnh cộng với Ứng Trạch chen chúc một phòng.

Lâm Tinh đi rồi, còn lại mấy người bắt đầu chia giường, phòng vừa hẹp vừa bé, trên đất chỉ trải vừa một tấm đệm. Lạc Việt nói, "Để ta ngủ dưới đất cho, Đỗ sư đệ mời ngủ trên giường."

Đỗ Như Uyên nói, "Không không, đệ ngủ dưới đệm với huynh, mời Ứng Trạch điện hạ lên giường nghỉ ngơi."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên nói, "Tôi biến lại nguyên hình ngủ là được, không chiếm chỗ nào đâu." Nó niệm thần chú, bụp một tiếng đã biến trở lại nguyên hình, bò trên góc chăn cạnh gối trải dưới đất.

Ứng Trạch chắp tay sau lưng, nhìn Chiêu Nguyên, nói, "Bản tọa cũng có thể biến nhỏ, thiếu niên, để ta cùng con rồng oắt kia ngủ cùng ngươi vậy."

Lạc Việt vội vàng cự tuyệt, "Không dám không dám, điện hạ xin mời cứ ngủ trên giường."

Ứng Trạch nói, "Bản tọa trước nay không nề hà mấy chuyện cỏn con này, ngươi hà tất phải cẩn trọng." Trong lúc nói, toàn thân lão tỏa ra một luồng khói đen, cũng thu nhỏ còn nửa thước, vì hiềm nỗi hình dạng chân thân bây giờ giống một con rắn mối mọc cánh, quá xấu xí, nên lão chỉ biến nhỏ lại kích cỡ chứ vẫn giữ nguyên hình người.

Lạc Việt nằm xuống đệm sàn, Ứng Trạch ngồi chồm hỗm bên gối hắn, "Thiếu niên, chuyện hôm nay ta nói, ngươi phải suy nghĩ cho kỹ đấy. Có được bản tọa làm long thần, là phúc phận hiếm có mấy đời nhà ngươi. Chỉ cần là việc ngươi muốn, bản tọa đều có thể làm cho ngươi."

Sau lưng lão ló ra một đôi cánh đen sì, đập phành phạch.

Lạc Việt chỉ mới nghe kể về loài rồng có cánh, đến nay mới có dịp mục sở thị, không khỏi hiếu kỳ nhìn lâu hơn chút. Ứng Trạch nghiêng đầu nhìn hắn, "Hình như ngươi rất thích thú đôi cánh của bản tọa?" Đập cánh thêm mấy lần nữa, lão xích lại gần chóp mũi Lạc Việt, "Có muốn sờ thử không? Bản tọa ân chuẩn cho ngươi sờ."

Lạc Việt quả thật cũng muốn chạm vào chút đỉnh, nhưng Chiêu Nguyên từ đằng sau đã giơ móng cào cào cổ hắn, thì thào, "Tuyệt đối đừng sờ." Đây cũng là lần đầu tiên nó gặp Ứng Long, nhưng từng nghe phụ vương kể, Ứng Long có cánh, kẻ nào chạm vào đôi cánh ấy coi như lập lời thề ước với Ứng

https://thuviensach.vn

Long, chỉ cần còn sống, như hình như bóng. Ứng Long dụ dỗ Lạc Việt sờ cánh lão, là muốn Lạc Việt không hay không biết nhận lão làm long thần.

Chiêu Nguyên cho rằng cách giành người này cực kỳ vô sỉ.

Ứng Trạch hừ một tiếng, nói, "Không ngờ con rồng oắt nhà ngươi cũng biết mấy chuyện này, cũng chẳng sao, bản tọa trước giờ không làm khó dễ cho ai, hôm nay thế thôi vậy." Lão thu roẹt đôi cánh sau lưng, rúc vào trong chăn.

Chiêu Nguyên vẫn không yên tâm, bèn vòng qua mép chiếu trèo từ mé trái sang mé phải gối Lạc Việt, nằm chắn giữa Ứng Trạch và hắn.

Ứng Trạch hằm hè nói, "Con rồng oắt, lẽ nào ngươi nghi ngờ bản tọa nuốt lời?"

Chiêu Nguyên không trả lời, vùi đầu vào trong chăn. Nửa đêm, Chiêu Nguyên nằm mơ thấy mình như đang cưỡi mây bay lên. Có thứ gì đó bấu chặt lấy cổ nó, treo nó lơ lửng giữa không trung, gió lạnh thổi vào thân mình, Chiêu Nguyên bất giác ngọ nguậy khua khua móng vuốt, nhưng mấy lần đều chẳng tóm được gì.

Giật mình, nó mở bừng hai mắt, tỉnh ngủ. Nó phát hiện mình quả thật đang bay giữa trời, trên đầu là trăng sao lấp lánh, các nóc nhà dưới chân như núi non liên miên. Có một cánh tay đang túm lấy gáy nó, Chiêu Nguyên kinh hoàng, liền ra sức giãy giụa. Một giọng nói vang lên trên đầu nó, "Chớ sợ, bản tọa chỉ muốn đưa ngươi ra ngoài cùng ngắm trăng thôi."

Tiếp đó, cơ thể nó dừng lại giữa tầng không, rồi từ từ hạ xuống một dãy mái ngói. Chiêu Nguyên vội biến thành hình người, đứng dậy dụi mắt, nó đang đứng trên nóc một dãy nhà, Ứng Trạch cũng ngồi ở đấy, còn mang theo hai chiếc vò tròn tròn. Ứng Trạch vỗ vỗ chỗ bên cạnh, "Qua đây ngồi xuống, cùng bản tọa thưởng nguyệt."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên nhíu mày, thận trọng ngồi xuống nóc nhà.

Nó không hiểu, Ứng Long điện hạ ban nãy còn mưu đồ tranh Lạc Việt với nó, sao giờ lại lôi nó ra đây ngắm trăng?

Ứng Trạch ngước nhìn bầu trời đêm, "Từ trần gian nhìn lên trời trăng có lúc đầy lúc khuyết, bất kể bao nhiêu năm, cũng đều như vậy."

Bóng dáng Ứng Trạch dưới trời đêm nhìn rất cô độc. Chiêu Nguyên không kìm được nói, "Ở trên Thiên đình, trăng trông như thế nào?"

Ứng Trạch nói, "Trăng trên Thiên đình gọi là Nguyệt cung, do Thái Âm Tinh Quân cai quản, ông ta và Thái Dương Tinh Quân thay phiên nhau trông trực, như vậy dưới nhân gian mới có đêm đen ngày trắng, trong Nguyệt cung còn có rất nhiều tiên nữ xinh đẹp, rất nhiều cây hoa quế, có rượu quế hoa ủ thơm lừng." Lão quay đầu nhìn Chiêu Nguyên, "Ngươi hứng thú với Thiên đình sao?"

Chiêu Nguyên gật đầu, Ứng Trạch nói, "Đã mấy nghìn năm ta chưa quay lại Thiên đình rồi, không biết Thiên đình hiện giờ có thay đổi gì không." Lão nhìn trăng sáng, ánh mắt rất hiu quạnh.

Chiêu Nguyên hỏi dè dặt, "Có phải ông rất muốn quay về Thiên đình không?"

Ứng Trạch trầm mặc chốc lát, đột nhiên cầm một vò lên, mở nắp, kề vào miệng, trong gió chợt thoảng hương rượu nồng. Lão ngửa đầu hớp hai ngụm, đoạn giơ chiếc vò lắc lắc về phía Chiêu Nguyên, "Uống không?"

Chiêu Nguyên do dự đưa hai tay ra đỡ lấy vò rượu, nâng lên miệng nhấp một ngụm. Vị rượu cay lập tức từ đầu lưỡi tràn xuống khoang bụng, Chiêu Nguyên bị sặc nhăn nhó mặt mày ho khan mấy tiếng.

https://thuviensach.vn

Ứng Trạch cười ha hả nói, "Xem ra ngươi lần đầu tiên uống rượu, rượu phải uống ngụm lớn mới sảng khoái."

Lão lấy lại vò rượu từ tay Chiêu Nguyên, bên tai tựa hồ như có một giọng nói truyền lại từ mấy trăm năm trước...

"Trạch huynh nói vậy chưa hẳn, rượu uống ngụm lớn cố nhiên tràn trề sảng khoái, nhưng nâng ly rượu cạn nhấp chén ngâm nga cũng có cái vui riêng của nó."

Ứng Trạch dốc ngược vò rượu, trút cả vào miệng.

Ebook: **Meo Samy**

Nguồn : **STENT Forum**

Chiêu Nguyên chùi mép còn vương mùi rượu, khâm phục nhìn lão uống, đến khi đã dốc cạn rượu trong vò, Ứng Trạch mới buông cái vò rỗng xuống, hỏi Chiêu Nguyên, "Hôm nay bản tọa muốn làm long thần của tên thiếu niên kia, ngươi không vui phải không?"

Câu hỏi này rất khó trả lời, nói không vui liệu có chọc tức Ứng Long điện hạ hay không? Chiêu Nguyên thận trọng không dám ho he. Ứng Trạch nhếch miệng, "Ta chỉ có ý thăm dò, xem phẩm chất tên thiếu niên đó thế nào thôi, cho đến giờ thì hắn miễn cưỡng cũng coi như tạm được." Lão nhìn chòng chọc Chiêu Nguyên, "Có điều, tuyệt đối không được tin tưởng người phàm trần."

Chiêu Nguyên cảm thấy không thể gật bừa, Ứng Trạch nhướng mày, "Sao, trông vẻ mặt ngươi, có phải cho rằng bản tọa nói sai không? Hình như ngươi rất thích tên thiếu niên đó."

Chiêu Nguyên "ừm" một tiếng, "Tôi phải giúp huynh ấy lên làm hoàng đế, giành lại vị trí long thần hộ mạch mà phụ vương đã đánh mất."

https://thuviensach.vn

Ứng Trạch vỗ vai nó, tỏ ý khen ngợi, "Câu này nói hay lắm, nhớ lấy người phàm này, chỉ là công cụ để ngươi giành lại vị trí long thần hộ mạch mà thôi."

Chiêu Nguyên cuối cùng cũng không kìm nổi phản bác, "Không phải công cụ, Lạc Việt và tôi là bạn."

Ứng Trạch khịt mũi, "Bạn? Ngươi vẫn còn hỉ mũi chưa sạch, không biết người phàm rốt cuộc là cái thứ gì. Ngay bản thân bọn họ cũng đã kết luận rằng, lòng người khó dò. Ngươi chẳng qua cũng chỉ là một công cụ của hắn thôi."

"Công cụ", hai chữ này khiến Chiêu Nguyên thấy rất chói tai.

"Lạc Việt vốn không muốn làm hoàng đế, khi đó tôi còn không biết đó chính là người tôi cần tìm. Lạc Việt đã giúp tôi rất nhiều việc nếu không nhờ huynh ấy, tôi đã bị phụng hoàng tóm từ lâu rồi."

Ứng Trạch cười phá lên như nghe một chuyện nực cười, "Có phải hắn ta còn nói với ngươi, hắn không màng quyền thế, chỉ muốn tiêu dao tự tại? Có phải hắn lúc nào cũng ở bên ngươi dường như không cần báo đáp, nói ngươi và hắn là bạn?"

Chiêu Nguyên gật đầu. Ứng Trạch lại cười ha hả, "Quả nhiên rồi, quả nhiên không hổ là đồ tôn của Khanh Dao, quả nhiên mấy kẻ phàm trần này ai nấy đều cùng một giuộc." Lão xách tiếp vò rượu kia lên, mở nắp, "Bản tọa biết ngươi không phục, cũng không nhiều lời nữa, đợi đến một ngày khi ngươi hối hận, sẽ hiểu những đạo lý bản tọa vừa nói với ngươi chính xác nhường nào."

Chiêu Nguyên im lặng. Ứng Trạch ngửa cổ tu một hớp rượu, "Bản tọa hỏi ngươi, giả như không làm long thần hộ mạch, ngươi định làm gì?"

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên thật thà trả lời, "Tôi muốn trở thành một con rồng như biểu cữu công Ngao Quảng, có thể hô gió gọi mưa, pháp lực cao cường."

Ứng Trạch hừ mũi, "Huynh đệ Ngao Quảng, bốn con cá chạch ngu muội trung thành với Ngọc đế, không đáng để noi theo. Loài rồng chân chính phải không ràng không buộc, trên trời dưới đất mặc ý tung hoành. Đám người phàm chốn trần gian chẳng qua chỉ là mấy hạt cát bụi nhỏ bé, chớp mắt vô hình vô ảnh, không đáng để vướng bận."

Vị sư tổ đã nhốt Ứng Trạch vào quả trứng nhất định có ảnh hưởng rất sâu sắc đối với lão, Chiêu Nguyên đồng cảm nhìn lão, thận trọng đổi đề tài, "Giờ ông định thế nào?"

Ứng Trạch không trả lời, trầm mặc uống rượu. Chiêu Nguyên cũng không nói thêm gì nữa, im lặng ngồi cạnh. Dần dần rượu cũng uống cạn, vầng trăng khuyết đã dịch chuyển tới giữa tầng không, Ứng Trạch nheo mắt nhìn sao trời, bên tai nghe như có tiếng sáo trúc thổi. Lão luôn không nhớ nổi tên của mấy khúc nhạc này, chỉ cảm thấy du dương trầm bổng như phù vân lơ lửng chín tầng trời, khiến lão không ngăn nổi cơn buồn ngủ ập đến, trong lúc mơ màng, bên cạnh có ống tay áo xanh nhạt phấp phới trong gió đêm.

Quả thật là chuyện, của rất nhiều rất nhiều năm trước.

Sáng sớm hôm sau, Lạc Việt tỉnh giấc khỏi mộng đẹp, đầu tiên đã ngửi ngay thấy hơi rượu sực mũi từ một góc phòng bay lại. Hắn ngạc nhiên nhìn qua phía ấy, chỉ thấy Ứng Trạch kích thước bình thường đang nằm trong góc tường, dang tay giạng chân ra ngủ. Lạc Việt chọc chọc đụn chăn cạnh gối, Chiêu Nguyên mắt nhắm mắt mở từ trong chăn ló đầu ra, Lạc Việt chỉ Ứng Trạch, "Đệ có biết vị Ứng Long điện hạ kia làm sao không?"

Chiêu Nguyên đưa chân trước lên dụi mắt, "Ồ, hôm qua ông ấy lôi tôi lên mái nhà ngắm trăng, uống rất nhiều rượu, cuối cùng ngủ quên trên đó,

https://thuviensach.vn

tôi phải tốn bao hơi sức mới cõng được về đây đấy." Ứng Trạch khi ấy ngủ nhũn ra như bún, nó khó khăn lắm mới khiêng được ông ta tìm về khách điếm, đến giờ lưng vẫn còn đau ê ẩm.

Lạc Việt đau khổ nhìn nó, "Sao đệ không vứt ông ta trên mái nhà, về một mình thôi có tốt hơn không?"

Chiêu Nguyên ngẩn mình, thoáng sau mới nói, "Nhưng tôi nghĩ sau khi ông ta tỉnh lại thế nào cũng sẽ tìm tới tiếp tục bám theo chúng ta."

Lạc Việt thở dài đánh sượt.

Đợi Ứng Trạch ngủ đến trưa trầy trưa trật mới tỉnh, cả đám Lạc Việt trả phòng thanh toán tiền trọ. Ra khỏi khách điếm, liền nghe mấy người rỗi việc bên đường đứng túm tụm một chỗ xì xào bàn tán: "Ông nói có lạ không, mấy vò Trúc Diệp Thanh hai mươi năm cứ như mọc cánh biến mất tiêu khỏi hầm rượu, vò rỗng chạy sang tận mái nhà Lưu đồ tể, Vương chưởng quỹ tức đến nổ đom đóm mắt, nói là do lũ chồn tinh tác quái."

"Chồn tinh chỉ trộm gà thôi, chứ sao biết uống trộm rượu, tôi đồ rằng có gì kỳ quặc ở đây."

Chiêu Nguyên liếc nhìn Ứng Trạch, chỉ thấy lão mặt không biến sắc sà ngay vào một quầy ăn vặt bên đường, cười toe với chủ quầy, ngây ngô hồn nhiên đúng kiểu thường thấy ở đứa trẻ lên mười, "Năm bát tào phớ, mười lồng bánh bao."

Lạc Việt lầm bầm, "Rồi có ngày ông ta sẽ ép ta chết chùm cho xem."

Đỗ Như Uyên vỗ vai hắn, "Đại trượng phu cần nhịn cơn giận nhất thời, bình tĩnh đi."

Theo kế sách của Đỗ Như Uyên, đám Lạc Việt sau khi ra khỏi trấn Quảng Phúc, liền ngoặt xuống phía Nam, thẳng tiến tới đất phong của Định

https://thuviensach.vn

Nam vương.

Nhiệt tình của Ứng Trạch đối với mỹ thực nhân gian suốt dọc đường chỉ có tăng chứ không giảm, qua khoảng bốn năm ngày, lộ phí của Đỗ Như Uyên đã bị ăn sạch bách. Tạm thời không kiếm đâu ra tiền, bọn họ ngay thị trấn cũng không thể vào chỉ đành lang thang nơi ngoại ô ngủ vạ ngủ vật. Lạc Việt mở tay nải, lấy ra mấy cái bánh nướng cuối cùng, chia cho Đỗ Như Uyên, Lâm Tinh, Thương Cảnh và Chiêu Nguyên mỗi người một cái, bản thân giữ lại miếng bánh chỉ còn một nửa, đưa cái bánh nướng lành lặn cuối cùng cho Ứng Trạch.

Ứng Trạch nhìn cái bánh nướng, tỏ ý coi thường thứ đồ ăn khô khốc này, "Bản tọa không ăn."

Lạc Việt nói, "Chỉ còn lại cái này thôi, nếu điện hạ không sợ đói bụng, không ăn cũng chẳng sao."

Ứng Trạch bước qua bên, đột nhiên buông một câu, "Ta đi rồi về," đoạn phụt ra một luồng khói đen, không thấy tăm hơi đâu nữa. Lạc Việt và những người còn lại chẳng buồn hỏi xem lão định đi đâu, thật lòng chỉ mong lão đi rồi không quay về nữa thì càng tốt. Chiêu Nguyên chạy ra bờ sông gần đó lấy một ít nước, mọi người cùng ngồi quây lại trên khoảng đất trống giữa mấy gốc cây đại thụ, nhóm một đống lửa, đang uống nước lạnh gặm bánh nướng, bỗng nghe từ bãi cỏ bên cạnh vang lên tiếng sột soạt. Lạc Việt nghiêng đầu nghe ngóng tinh thần phấn chấn hẳn, "Lẽ nào có thỏ rừng?" Thịt thỏ rừng nướng bóng nhẫy mỡ, chính là món bổ dưỡng bậc nhất trong những đêm dài đằng đẵng nương nhờ màn trời chiếu đất.

Lâm Tinh lắc đầu, "Không giống, hình như có yêu khí, là một con tiểu yêu quái."

Yêu quái không thể làm đồ ăn, bao hào hứng của Lạc Việt bỗng chốc tan tành. Lâm Tinh nói, "Mặc xác nó, nếu nó dám đến đây, chúng ta sẽ xử

https://thuviensach.vn

lý, còn không thì cũng thôi."

Đỗ Như Uyên nói, "Rất phải, giờ chủ động kiếm chuyện chỉ lãng phí sức lực, lãng phí sức lực cũng đồng nghĩa với lãng phí lương thực."

Không biết có phải tiểu yêu quái trong đám cỏ nghe thấy bọn họ thảo luận hay không, tiếng sột soạt đột nhiên im bặt.

Lâm Tinh nói, "Vẫn chưa đi đâu, đang nấp trong lùm cỏ theo dõi chúng ta đấy."

Ai nấy đều cảm thấy, trên người bọn họ chẳng có thứ gì đáng tiền, bị một con yêu quái nhìn trộm cũng chẳng sao, nên cứ thoải mái ngồi đó, mặc cho nó nhìn.

Gặm xong bánh nướng, Lạc Việt xoa bụng nằm ườn ra, đang định đánh một giấc tới trời sáng, chợt nghe có trận gió lạnh thổi tới, đống lửa rung lên mấy nhịp, tiếp đó, lại có một luồng khói đen xuất hiện, Ứng Trạch lẳng lặng đứng bên đống lửa, vứt phịch tay nải đang xách xuống đất. Mùi gà nướng ngào ngạt từ trong tay nải tỏa ra, Ứng Trạch buông một tiếng gọn lỏn, "Bữa tối."

Lạc Việt nhổm người ngồi dậy, giở tay nải ra, hai con gà nướng béo nứt, ba cái chân giò kho núng nính bọc trong lá sen, bốc khói trắng nóng hôi hổi, bóng mỡ mê hoặc dưới ánh lửa. Ứng Trạch ngồi xuống đất, lại lôi thêm ra một vò rượu. Lạc Việt hít hà, "Hèm, mấy thứ đồ này, điện hạ kiếm ở đâu vậy?"

Ứng Trạch vẫn đáp gọn lỏn, "Trong thành."

Lạc Việt nói, "Tôi biết là ở trong thành, nhưng, làm sao kiếm được mấy thứ này?" Con rồng già trên người không có nổi một đồng bạc, dọc đường ăn uống đều do Đỗ Như Uyên trả tiền, nay lại có thể ôm mấy thứ này về, trừ phi...

https://thuviensach.vn

Ứng Trạch nói, "Ồ, ta thấy trong thành có một tiền trang, bèn vào đó lấy ít tiền."

Lạc Việt run tay, "Như thế gọi là ăn cướp. Bị quan phủ bắt được là phải ngồi tù đấy." Lão già ông không phải ngồi, nhưng chúng tôi thì chưa biết thế nào đâu.

Ứng Trạch cụp mắt nói, "Ăn cướp bản tọa từng thấy qua rồi, nhưng bản tọa đây là lấy, chứ không phải cướp."

Lạc Việt nói, "Chưa bảo đã lấy thì không là cướp cũng là trộm."

Ứng Trạch nói, "Vậy thì giờ bản tọa quay lại nói với bọn chúng một tiếng, tiền là bản tọa lấy, có gan bọn chúng cứ việc đòi lại từ tay bản tọa."

Lạc Việt ôm trán, "Thế thì càng gọi là cướp."

Ứng Trạch đứng phắt dậy, "Người trần quá lắm quy định giáo điều, ăn cơm phải trả tiền, lấy chút tiền thì bị gọi là cướp, đâu đâu cũng quy thế này định thế kia, mở mồm ra là quy tắc lễ nghĩa, nhưng chỉ toàn lợi dụng nhau, đến cuối cùng vẫn vô tình vô nghĩa." Lão phẩy ống tay áo, cuốn lấy một con gà quay và vò rượu khi nãy, đi tới gốc cây phía xa, tự ăn tự uống một mình.

Lâm Tinh chớp chớp mắt, nhìn Lạc Việt, "Vị sư tổ kia của ngươi, năm xưa rốt cuộc đã làm gì ông ta vậy?"

Lạc Việt day day huyệt Thái dương, "Ta cũng rất muốn biết đây."

Gà quay và chân giò từ trong tay nải tỏa ra mùi thơm mê hồn, Lạc Việt vô cùng lưỡng lự ăn hay không ăn. Dù gì Ứng Trạch tiền cũng đã cướp, đồ cũng đã mua, để đấy không ăn chẳng vãn hồi được gì, nhưng nếu ăn thì thật không còn mặt mũi với đạo nghĩa giang hồ và lương tâm bản thân.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt bứt một cọng cỏ bên cạnh, tung lên, nếu lá cỏ rơi ngửa thì ăn, còn rơi sấp thì nhịn. Lá cỏ đương nhiên không như miếng đồng, nhè nhẹ xoay vòng trong không trung, bị một cơn gió ngang qua thổi bay vào đống lửa. Lạc Việt đành bứt một cọng khác. Chiêu Nguyên ở bên nhìn Lạc Việt mâu thuẫn giằng xé khóe mắt đột nhiên phát hiện từ sau gốc cây len lén ló ra một bóng đen. Nó ngạc nhiên, Lâm Tinh ngồi đối diện nháy mắt, ra hiệu cho nó giữ yên lặng. Lạc Việt cũng phát giác sự việc, nhưng vẫn vờ như không hay biết, gập lưng nhổ cỏ.

Bóng đen thò đầu thò cổ nhảy khỏi gốc cây, lặng lẽ từng chút một nhảy tới chỗ bọc gà quay và chân giò, ngoạm lấy một góc túi, kéo xích về trong bóng cây.

Lạc Việt quay phắt người lại, một chiêu hổ đói vồ mồi, đã tóm gọn bóng đen vào lòng bàn tay.

Chiêu Nguyên, Lâm Tinh và Đỗ Như Uyên ùa cả lại, ngay Ứng Trạch ngồi một bên cô độc gặm gà quay cũng đưa mắt nhìn qua, chỉ có Thương Cảnh là vẫn ngủ say trên đầu Đỗ Như Uyên.

Bóng đen đó là một con thỏ rừng, lông xám xịt, Lạc Việt xách tai nó lắc lắc, thỏ rừng run lẩy bẩy, đột nhiên thốt ra tiếng người, "Xin đại hiệp tha mạng."

Biết nói tiếng người, đích thực là yêu quái. Hơn nữa nghe giọng nói, hình như là một con yêu thỏ cái. Lạc Việt trước nay chưa từng làm khó đàn bà con gái, lập tức thả con thỏ xuống đất. Lâm Tinh ngồi thụp xuống, dùng cán roi chọc chọc nó, "Thỏ không phải ăn cỏ sao? Cớ gì ngươi trộm thịt hả?"

Con thỏ nằm rạp xuống đất nghẹn ngào nói, "Kỳ lân đại tiên tha mạng, tôi là thỏ tinh ở núi này, tu hành đã hai trăm năm, chưa từng làm hại con

https://thuviensach.vn

người. Tôi vốn không dám làm phiền các vị, nhưng, trong động của tôi có một người đang hấp hối, nếu không được ăn chút gì ngon thì người đó chết mất..."

Con thỏ run lên từng chặp, toàn thân bao phủ bởi một quầng sáng nhạt, bỗng chốc đã biến thành một thiếu nữ áo xám, tướng mạo xem như cũng duyên dáng mỹ miều, hai mắt ầng ậng nước. Thiếu nữ thỏ tinh kể, mấy hôm trước cô đi hái cỏ linh chi trên núi, trông thấy bên đường có mấy người vây lấy một người, hình như đang giằng co tranh chấp, sau đó người bị vây muốn bỏ đi, kẻ cầm đầu mấy tên kia đột nhiên rút kiếm đâm người đó một nhát từ sau lưng, bọn chúng có lẽ tưởng người chết ngay, rút kiếm đá người đó xuống hố đất ven đường rồi kéo nhau bỏ đi. Cô chạy tới xem xét, phát hiện người đó vẫn còn khí tức, bèn kéo về động, đêm ngày săn sóc. Thỏ tinh thổn thức, "Nhưng, đạo hạnh của tôi rất kém, không biết pháp thuật trị thương, tôi sợ bị đạo sĩ phát hiện, cũng không dám vào trong thành. Người đó mãi không thấy chuyển biến tốt lên, sắp chết đến nơi rồi... Tôi nghĩ nếu có thể kiếm được chút gì bồi dưỡng, chưa biết chừng người ta sẽ khỏe lại."

Yêu tinh cứu người là chuyện rất đáng quý, đặc biệt là một thiếu nữ yêu tinh yếu đuối không màng an nguy bản thân cứu người gặp nạn, lại càng cảm động.

Lòng hiệp nghĩa của Lạc Việt tức thì cháy bừng bừng, "Cô nương, cô dẫn chúng ta tới chỗ người đang trọng thương kia xem, chưa biết chừng chúng ta có thể giúp được gì."

Mò mẫm trên con đường mòn ngoằn ngoèo, tăm tối, qua một dốc đất, bấy giờ mới đến được huyệt động của thỏ tinh cô nương. Huyệt động chỉ là một cái hang đất bình thường, so với nhà Hồ Lão Thất thì kém xa mười vạn tám ngàn dặm, trong động tích trữ một ít rau dại cỏ xanh, sâu trong cùng, trên cái đệm rơm sát vách đá có một người đang nằm, cạnh đầu đặt một bát nước mát đầy ắp. Chiêu Nguyên đi theo Lạc Việt tiến lại gần, nhìn rõ diện mạo người đó, cả hai đều hết sức kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

Sao lại là y? Sao có thể là y?

Người nằm trên đệm cỏ áo quần lấm lem, đầu tóc khô xác rối bù, mặt mày gầy rộc hốc hác, nhưng vẫn hiện lên nét tuấn tú yếu ớt. Y quả thật cần phải đa tạ khuôn mặt này, nếu không có nó làm động lòng thỏ tinh cô nương trên đường ngang qua, mà trông như Trọng Hoa Tử sư phụ y, tuổi gần xế chiều, béo ụt béo ịt mặt mũi bỉ ổi, thì có lẽ y sớm đã làm cái xác vất vưởng bên đường, Điện Diêm vương lại thêm một oan hồn nữa rồi.

Thỏ tinh cô nương si mê nhìn y, nước mắt lưng tròng, "Người ấy đây này."

Lạc Việt lầm bầm, "Sao lại là Lạc Lăng Chi..."

Chiêu Nguyên cùng Lạc Việt đỡ Lạc Lăng Chi dậy, Lạc Việt cởi bỏ áo xống của y, vết thương bị yêu thú để lại từ Luận võ Đại hội vừa mới lành, dấu tích vẫn còn rõ rệt, trước ngực và sau lưng đều có thêm vết thương mới, đã được đắp thuốc lên, rõ ràng là thảo dược thỏ tinh cô nương tự chế. Đỗ Như Uyên cúi xuống xem xét tỉ mỉ, "Hiện giờ trên miệng vết thương vẫn còn thuốc, không tiện quan sát, nhưng nhìn vị trí, chắc là bị một binh khí sắc nhọn nào đấy đâm xuyên ngực."

Lâm Tinh nói, "Ngực và lưng y bị thương thì không nên nằm ngửa mà phải nằm nghiêng mới đúng."

Thỏ tinh lại gục đầu, "Tôi, tôi chưa từng chăm sóc người bị thương, xin lỗi."

Nước mắt cô cuối cùng cũng rơi xuống, "Có phải vì tôi không chăm sóc tốt nên người ấy mới sắp chết không?"

Lạc Việt vội an ủi, "Không đâu không đâu, nếu không có cô y đã sớm mất mạng rồi, cô yên tâm, chúng ta sẽ không để y chết đâu."

https://thuviensach.vn

Lậm Tinh đứng bên nhìn Lạc Việt và thỏ tinh, "hừ" một tiếng, "Ngươi chớ vội bảo đảm, còn chưa biết làm sao để cứu y nữa kìa."

Đỗ Như Uyên xoa cằm, "Vết thương này của y, mấy người chúng ta e không cứu nổi." Gã đưa mắt dò hỏi một người hai thú còn lại, thấy cả ba cùng hiểu ý gật đầu, bèn nói tiếp, "Vậy nên phải tìm đại phu, muốn tìm đại phu đương nhiên phải vào trong thành."

Đại phu không thể tới động thỏ giữa chốn rừng hoang núi vắng này cứu người, chỉ có thể chuyển Lạc Lăng Chi vào thành, vấn đề là, vào thành tìm được đại phu rồi, tiền chạy chữa biết lấy đâu ra... Còn nữa, Lạc Lăng Chi trước ngực bị thương, sau lưng bị thương, không thể cõng, không thể khiêng, thương thể rất nặng, cần phải đưa nhẹ đặt nhẹ, làm thế nào chuyển được y vào thành cũng là một vấn đề.

Lâm Tinh nói, "Ta có thể dùng pháp thuật đưa y vào thành trong nháy mắt, đường xa thì còn khó, cũng may ở đây rất gần thị trấn... Ôi chao!" Cô đột nhiên vỗ tay đánh bốp, "Suýt nữa quên khuấy, ta có mang mật dược trị thương của Kỳ lân tộc, chắc cũng dùng được."

Lạc Việt nhìn Lâm Tinh hấp tấp nhét hai viên thuốc vào miệng Lạc Lăng Chi, bón thêm ít nước mát, cũng hơi yên lòng, nhưng vẫn không thôi trầm tư trăn trở, vấn đề vào thành đã giải quyết được rồi, nhưng còn tiền chạy chữa thì sao... Ứng Trạch cũng theo bọn họ tới đây, khoanh tay đứng dựa cửa động, "Sao, thiếu niên, thiếu tiền hả? Có cần bản tọa cho ngươi mượn không?"

Lạc Việt ngẩng phắt đầu, dõng dạc nói với Ứng Trạch, "Đa tạ Ứng Long điện hạ."

Nửa canh giờ sau, Lạc Lăng Chi đã yên ổn nằm trên chiếc giường êm ái nhất trong một khách điếm tốt nhất Vĩnh Thọ trấn. Lạc Việt gọi một thùng

https://thuviensach.vn

nước ấm, giúp Lạc Lăng Chi lau người, đem áo sạch của mình thay cho y. Thu xếp xong xuôi, vừa hay Đỗ Như Uyên cũng dẫn về một đại phu giỏi nhất trong thành.

Vết thương của Lạc Lăng Chi quả nhiên là do một món lợi khí đâm xuyên từ sau lưng ra trước ngực, cũng may kẻ hành hung nhắm hơi lệch, chưa phạm đến tim, lợi khí chắc là một thanh trường kiếm hai lưỡi sắc bén.

Đại phu bắt mạch rồi kê đơn thuốc, Lạc Việt bồn chồn hỏi, "Tính mạng người bị thương có gặp nguy hiểm không?"

Đại phu đắn đo một thoáng, nói, "Vốn dĩ là vết thương chí mạng, lại đã dây dưa đến mấy ngày, theo lý vị công tử đây sớm đã... Nhưng mạch tượng của công tử bình ổn, vẻ như nội thương đã phục hồi, chỉ có vết thương ngoài da là vẫn còn, thực kỳ quái, lão phu hành nghề y bao năm, chưa từng gặp chuyện lạ này bao giờ."

Lạc Việt cười khan mấy tiếng, "Chuyện đó, chắc là vì vị thiếu hiệp đây là đệ tử đứng đầu Thanh Huyền tiếng tăm lẫy lừng, từ nhỏ đã tu tập huyền pháp, có pháp thuật bảo vệ đấy."

Đại phu liền không ngớt cảm thán, "Thuật đạo pháp, quả nhiên huyền diệu."

Đại phu đi rồi, Lạc Việt liền ra sức ca ngợi linh dược của Lâm Tinh. Chiêu Nguyên nằm bò bên giường Lạc Lăng Chi xem xét, thấy sắc xám xịt trên mặt y đã biến mất, hô hấp bình ổn, chỉ như đang an lành ngủ say. Nó đưa chân trước kiểm tra nhịp thở của y, "Nếu nhét thêm cho huynh ấy một viên thuốc, có phải sẽ tỉnh luôn không?"

Lâm Tinh vỗ tay nói, "Đúng rồi, để ta thử xem."

Lạc Việt tỏ ý tán đồng, "Chưa biết chừng ngay ngoại thương cũng lành luôn ấy."

https://thuviensach.vn

Chỉ có Đỗ Như Uyên thận trọng can thiệp, "Cơm có thể ăn thêm, thuốc không thể uống nhiều, nhỡ đâu trị quá tay, lại xuất hiện thêm bệnh mới thì sao?"

Lâm Tinh rút lọ thuốc từ trong chiếc túi đeo ngang hông, "Sao có thể, thuốc này phối chế từ bao nhiêu loại dược liệu trân kỳ trên núi Côn Luân chúng ta, cùng lắm quá tay thì cho y sống thêm một hai trăm năm nữa, chứ chẳng có gì đáng lo ngại đâu."

Lạc Việt đón lấy lọ thuốc trong tay cô, mở nắp, dốc ra một viên thuốc, đút cho Lạc Lăng Chi uống. Chiêu Nguyên nín thở, bò trên mép giường nhìn không chớp mắt, sắc mặt Lạc Lăng Chi dần ửng đỏ, trên trán lấm tấm mồ hôi, rồi đột nhiên y ho lên một tiếng, mồm ộc ra một ngụm máu đen sì.

Lạc Việt và Chiêu Nguyên lập tức luống cuống, Lạc Việt đỡ Lạc Lăng Chi dậy, Chiêu Nguyên vội lấy khăn tay lau vết máu. Đỗ Như Uyên lãnh đạm đứng một bên nói, "Tại hạ đã bảo dễ trị quá tay mà."

Thì ra vì Lâm Tinh là kỳ lân lửa, nên thuốc trị thương các vị trưởng lão đặc biệt phối chế cho cô đều có tính thiên nhiệt, cơ thể trọng thương của Lạc Lăng Chi khó bề tiếp nhận, dẫn đến nội hỏa công tâm. Thương Cảnh thò đầu ra, cất giọng ồm ồm, "Dùng pháp thuật thiên hàn giúp y điều hòa khí huyết một chút, sẽ đỡ hơn."

Chiêu Nguyên biết pháp thuật thiên hàn, bèn xắn ống tay áo nóng lòng định thử. Lạc Việt nhớ tới màn sương mù nó phun ra lần đầu gặp mặt, cùng mấy thứ pháp thuật nó thi triển sau này, giơ tay giữ lấy vai nó, chân thành nói, "Đệ thì thôi đi."

Chiêu Nguyên "ờ" một tiếng, mặt hiện rõ vẻ thất vọng, cúi đầu lủi thủi bước sang một bên. Lâm Tinh nói, "Này, ngươi không để nó thử, bọn ta bên

https://thuviensach.vn

này đều không hiểu pháp thuật tính hàn, chỉ còn lại mỗi vị Ứng Long điện hạ kia thôi."

Ứng Trạch đang ngồi ở chiếc bàn bên cạnh ăn đêm, dùng đũa gắp một miếng bánh chẻo hấp chấm vào đĩa tương cay, lão ta rõ ràng đang để ý đến động tĩnh bên này, tư thế ngồi nghiêm chỉnh cộng với thái độ nghênh ngang ngạo mạn đều biểu đạt rành rành một câu: "Tới cầu bản tọa đi."

Lâm Tinh hạ giọng xuống thấp nhất có thể, "Ngươi không thấy ông ta càng không đáng tin cậy sao?"

Khí tức của Lạc Lăng Chi yếu dần, Lạc Việt bối rối không biết phải làm sao.

Thương Cảnh lắc đầu, "Đám hậu sinh nông cạn các ngươi, thành sự thì ít hỏng việc thì nhiều, lão phu thật lấy làm lo ngại cho tương lai."

Một tia sáng lóe lên, lão đã từ trên đầu Đỗ Như Uyên bỗng chốc dịch chuyển đến chiếc giường, lề mề bò tới trước ngực Lạc Lăng Chi, từ mình lão tỏa ra một luồng sáng màu lục sẫm bao trùm lấy Lạc Lăng Chi, rất nhanh sau đó, sắc mặt y dần hồi phục như bình thường, hơi thở đều, mí mắt chợt khẽ động đậy...

Lạc Lăng Chi tỉnh rồi.

Chiêu Nguyên ngồi xổm cạnh lò lửa nhỏ ở góc phòng, cầm một chiếc quạt rách quạt lửa, sắc thuốc trị thương. Nhưng theo nó thấy Lạc Lăng Chi hình như không cần uống đến thứ này nữa.

Lạc Lăng Chi ngồi bên cửa sổ, ngoài sắc mặt còn đôi chút xanh xao, hành động cử chỉ đều đã không khác gì so với bình thường, khó lòng nhận ra tối qua y vẫn còn là một kẻ trọng thương chỉ thoi thóp hơi tàn. Nếu không phải nó đề nghị bón thêm cho Lạc Lăng Chi một viên thuốc, có lẽ

https://thuviensach.vn

ngay vẻ xanh xao kia cũng không còn, cảm giác hối hận dâng lên trong lòng Chiêu Nguyên, nó chỉ biết tiếp tục ra sức quạt lửa.

Lạc Lăng Chi đang đa tạ Lạc Việt, "Việt huynh, huynh hai lần cứu mạng tôi, ân tình này, không biết về sau phải báo đáp sao đây."

Lạc Việt hào sảng cười nói, "Tôi và Lăng huynh cũng xem như có giao tình lâu năm, nhắc gì chuyện báo đáp, nói không chừng một ngày nào đấy, tôi lại cần Lăng huynh cứu mạng cũng nên vì vậy mấy lời khách sáo đa tạ gì đó không cần nói ra đâu."

Hắn chuyển chủ đề, hỏi về chuyện vẫn băn khoăn từ hôm qua tới giờ, "Rốt cuộc là ai đã khiến Lăng huynh bị thương ra nông nỗi này?"

Theo lời kể của thỏ tinh cô nương, Lạc Lăng Chi rõ ràng đã bị người ta ám toán, hơn nữa trước đó còn xảy ra tranh chấp, chứng tỏ Lạc Lăng Chi có quen biết kẻ ám toán, thậm chí còn rất thân thuộc. Lạc Lăng Chi là đại đệ tử của Thanh Huyền, võ công cao pháp thuật giỏi, xưa nay đối nhân xử thế rộng lượng ôn hòa, là ai mà có mối thâm thù đại hận với y, còn nhân lúc Lạc Lăng Chi lơ là phòng bị mà một chiêu đắc thủ?

Còn nữa, Vĩnh Thọ trấn cách Thanh Huyền phải đến mấy trăm dặm, Lạc Lăng Chi có gì lại đến đây?

Lạc Lăng Chi cau mày, thần sắc nghiêm lại, "Việt huynh, tôi cũng có chuyện muốn hỏi, huynh ở Vĩnh Thọ trấn, lẽ nào Hạc Cơ Tử chưởng môn đã biết chuyện thái tử luyện yêu, nên cử huynh tới thám thính ngăn cản?"

Lạc Việt ngỡ ngàng, "Thái tử luyện gì? Thám thính ngăn cản cái gì?"

Lạc Lăng Chi cau mày, "Huynh không hay biết? Vậy tại sao huynh..."

Lạc Việt gãi gáy, "Lăng huynh, thật không dám giấu, sau khi thái tử phóng hỏa thiêu trụi Thanh Sơn, tôi đã bị sư phụ đuổi khỏi sư môn, vì

https://thuviensach.vn

nguyên có gì, và vì sao lại tới đây thì nói ra dài lắm. Xem ra chuyện huynh muốn nói quan trọng hơn vậy huynh hẵng nói trước đi."

Lạc Lăng Chi gật đầu, thở dài nói, "Nguyên do việc này, bắt nguồn từ món pháp khí thái tử lấy được từ Thanh Sơn các huynh."

Lạc Việt cười thầm trong bụng, xem ra thái tử vẫn ôm cái vại muối dưa ngỡ là bảo bối, song, nếu hôm đó gã thực sự lấy được quả trứng nhốt Ứng Trạch, Lạc Việt cũng vô cùng vừa ý.

Lạc Lăng Chi nói, "Việt huynh, huynh còn nhớ Nghênh Xuân Hoa chứ?"

Làm gì có chuyện không nhớ, cả đời khó quên ấy chứ, Lạc Việt gật đầu. Sao tự dưng từ pháp khí đã nhảy sang Nghênh Xuân Hoa rồi?

Lạc Lăng Chi lại thở dài, "Hôm đó sau khi Đồng tiên sinh trợ tá của phủ An Thuận vương bắt được con phệ cốt yêu thú, Hoa Sơn chưởng môn liền đuổi tên đệ tử kia ra khỏi sư môn, giao yêu thú cho gia sư xử lý, về sau bị thái tử điện hạ dẫn đi mất, nói là muốn đem nó về kinh thành."

Lạc Việt kinh ngạc, "Phệ cốt yêu thú là loài hung thú, ngoài hại người đâu còn tác dụng gì khác, thái tử đem nó về kinh thành làm gì?"

Lạc Lăng Chi cau mày, "Khi ấy tôi cũng không hiểu tại sao, còn lên tiếng khuyên giải, nhưng thái tử một mực khăng khăng, về sau, thái tử lại dẫn người tới cướp món pháp khí kia từ quý phái. An Thuận vương và Đồng tiên sinh đã về kinh thành trước thái tử, khi thái tử khởi hành, sư phụ sợ yêu thú và pháp khí trên đường xảy chuyện bất trắc, bèn phái tôi và mười chín sư đệ khác hộ tống thái tử hồi kinh."

Lạc Việt nói, "Nhưng kinh thành ở phía Đông, Vĩnh Thọ trấn ở phía Nam, đâu có cùng một hướng."

https://thuviensach.vn

Lạc Lăng Chi nói, "Tôi và các sư đệ hộ tống thái tử ra khỏi Phụng Trạch trấn, thái tử đột nhiên hạ lệnh chuyển hướng, đi về phía Nam, chúng tôi không thể kháng chỉ, đành đi theo. Tới vùng ngoại ô gần Vĩnh Thọ trấn, tôi vô tình nghe thấy thái tử và Đồng Lam sư đệ nói chuyện với nhau, mới biết thì ra thái tử điện hạ định tới Vân Tung sơn luyện yêu."

Năm xưa, khi Đức Trung Tử rời khỏi sư môn, tự lập ra Thanh Huyền, ngoài cướp đi lệnh bài "Thiên Hạ Đệ Nhất Phái", còn cuỗm luôn mấy quyển bí tịch đạo pháp võ học và tài liệu ghi chép bí sự. Trong đó, có một quyển dị văn lục được sư tổ sáng lập môn phái truyền lại, nội dung nhắc đến Vân Tung sơn và Trảm Thần kiếm.

Tương truyền, hàng ngàn năm trước, có một vị thần tướng vi phạm thiên điều, bị tiên đế của Thiên đình đích thân giáng xuống trần gian, dùng kiếm ghim chặt dưới đầm nước lạnh, lại đè thêm một ngọn núi cao, để y vạn năm không thể trở mình.

Thanh kiếm ghim tên là Trảm Thần, người sở hữu nó có thể trên chém thiên binh, dưới chặt yêu ma, tiêu trừ cả trần gian dễ như trở bàn tay. Trong thời gian làm đệ tử Thanh Huyền, có lẽ thái tử đã đọc qua quyển sách này, từ lâu một lòng hướng về Trảm Thần kiếm.

Lạc Việt ngoáy ngoáy lỗ tai, truyền thuyết về vị thần tướng bị ghim chặt dưới đầm nước lạnh kia nghe quen quen, hình như hơi giống một câu chuyện ai đó kể gần đây.

Mối chấp niệm của thái tử đối với pháp khí cũng khiến hắn khó lòng lý giải, hà tất phải vậy, dù sao gã cũng đã là thái tử, nghe nói hoàng đế đã đặt một chân vào Điện Diêm vương, cả thiên hạ này sắp sửa là của gã rồi, tội gì phải khổ sở đi tìm mấy món thần binh pháp khí đâu đâu kia, thế này chẳng phải tự chuốc mệt vào thân hay sao? Lẽ nào thái tử và phụng hoàng đã phát giác ra sự tồn tại của bọn họ, định chuẩn bị sẵn sàng đối phó? Lạc Việt nói, Thái tử đã có ý muốn đoạt thanh kiếm thần trong truyền thuyết ấy vì sao

https://thuviensach.vn

còn phải điều động binh lực phiền lụy sư môn, dắt Nghênh Xuân Hoa mang theo vò báu của bỉ phái đi?"

Hắn không định nói ra sự thật thương tâm rằng vò báu chỉ là chiếc vại muối dưa thông thường, Lạc Lăng Chi là người quá quân tử, biết chuyện rồi thể nào cũng đi nói với thái tử. Lạc Việt chân thành hy vọng, cả đời thái tử có thể coi cái vại dưa đó là bảo bối. Lạc Lăng Chi nói, "Thái tử lấy được vò báu của quý phái, nhưng lại không biết sử dụng thế nào."

Lạc Việt thành khẩn nói, "Phải, cái vò đó để trong nhà bếp của chúng tôi làm vại muối dưa không biết đã bao năm, chúng tôi đều không phát hiện ra, có thể thấy bắt buộc phải dùng một phương pháp bí mật đặc thù nào đó mới khởi động được nó."

Lạc Lăng Chi bất lực nói, "Thái tử sau khi có nó trong tay cũng đã thử qua đủ mọi cách, vẫn không tìm ra then chốt sử dụng, tôi nghĩ lần này thái tử mang theo Nghênh Xuân Hoa, chắc là muốn dùng Huyết tế đại pháp."

Lạc Việt nhíu mày, "Đó chẳng phải là bàng môn tà đạo ư?"

Thông thường chỉ có yêu ma tà giáo khi luyện chế ma khí mới dùng Huyết tế đại pháp, lấy máu của yêu ma tế dưỡng khí mãnh, khí mãnh sẽ có được ma tính.

Ứng Trạch, Đỗ Như Uyên và Lâm Tinh nãy giờ vẫn ngồi trong góc tường, vờ như thay Chiêu Nguyên trông chừng nồi thuốc, thực chất là để quang minh chính đại nghe lỏm. Lâm Tinh thắc mắc, "Không đúng, nếu gã chỉ muốn lấy được thanh kiếm kia, đâu cần dùng tới khí mãnh thu yêu với cả Huyết tế đại pháp."

Thương Cảnh ở trên đầu Đỗ Như Uyên chậm rãi nói, "Lấy thần kiếm, chém thần tướng, nuốt nguyên thần, đoạt trường sinh. Ý định của gã là thế đấy."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt và Lạc Lăng Chi đều quay ngoắt đầu lại, Lạc Lăng Chi có lẽ không trông thấy lão rùa trên đầu Đỗ Như Uyên, nên ngỡ lời vừa rồi là do gã thư sinh nói, bèn đăm chiêu nhìn gã, "Ý của huynh là, thái tử điện hạ định rút thần kiếm ra, nhốt thần tướng vào vò báu kia, rồi đoạt lấy nguyên thần, từ đó trường sinh bất lão?"

Dưới nhân gian, đỉnh cao nhất của quyền thế không gì khác chính là làm hoàng đế, giờ đây, ngai vàng đã có thể dễ dàng đoạt được, thái tử còn muốn trường sinh bất lão, thiên thu vạn thế, vĩnh viễn làm hoàng đế. Thật là một thanh niên có chí khí bất phàm! Lạc Việt thầm lắc đầu, không biết chí hướng lớn lao xa vời này là gã tự nghĩ ra hay do phụng hoàng chỉ đường dẫn lối.

Lạc Lăng Chi đanh mặt lại, "Cách làm này trái với lẽ tự nhiên, dùng huyết tế luyện yêu rất dễ tẩu hỏa nhập ma, lấy thần kiếm chém tội thần lại càng vi phạm thiên quy, e rằng sẽ gây ra đại họa tày trời." Y đứng bật dậy, "Việt huynh, tôi phải lập tức cáo từ, quay về Thanh Huyền, bẩm báo với gia sư."

Lạc Việt cũng đứng lên, chặn đường y, "Lăng huynh, vết thương của huynh chưa hồi phục, không thể đi đường vất vả, hơn nữa, thứ lỗi tôi nói thẳng, huynh nghĩ quay về Thanh Huyền, lệnh sư Trọng Hoa Tử chưởng môn sẽ quản chuyện này sao? Nói một câu khó nghe, chưa biết chừng sư phụ huynh sớm đã biết mọi chuyện, nên mới phái mấy sư huynh đệ đi theo giúp thái tử đấy."

Lạc Lăng Chi tỏ rõ kiên định, "Việt huynh, huynh có chút hiểu lầm Thanh Huyền rồi, gia sư hoàn toàn không phải loại người ấy đâu."

Lạc Việt cười nhạt, "Không phải loại người ấy? Lăng huynh, huynh vẫn chưa nói kẻ ám toán huynh rốt cuộc là ai, chính là thái tử phải không?"

https://thuviensach.vn

Lạc Lăng Chi là đại đệ tử Thanh Huyền, các đệ tử khác nhất định không dám tùy tiện ra tay với y, nếu như là thuộc hạ của thái tử y cũng sẽ có đề phòng, suy ra người một chiêu đắc thủ chỉ có thể là thái tử. Lạc Việt nói, "Huynh phát hiện ra chuyện thái tử và lệnh sư đệ bàn bạc, bèn ra mặt can gián, nhưng thái tử chắc chắn không nghe, nên mới nảy sinh tranh cãi, huynh định trở về báo với sư phụ, thì bị thái tử đánh lén sau lưng."

Lạc Lăng Chi nói, "Thái tử đánh lén tôi, càng chứng tỏ gia sư không hề hay biết chuyện này, vì vậy gia sư nhất định không tán thành hành vi của thái tử. Bên thái tử nhân số đông đảo, chỉ có cách nhanh chóng báo với gia sư, để người cùng các sư thúc liên thủ, mới có thể ngăn chặn thái tử."

Lạc Việt cảm thấy Lạc Lăng Chi thực quá bảo thủ, "Tôi nghĩ thái tử không phải sợ huynh trở về bẩm báo lệnh sư, mà sợ huynh ngoài lệnh sư, còn tiết lộ chuyện này cho người khác đấy."

Lạc Lăng Chi nghiêm nét mặt, "Việt huynh, xin chớ tùy tiện nói ra mấy lời 'tôi nghĩ' suy diễn không căn cứ ấy."

Lạc Việt bất lực gật đầu, "Được thôi, coi như tôi nói sai, nhưng mà Lăng huynh, Vĩnh Thọ cách Thanh Huyền mấy ngày đường, e rằng huynh miễn cưỡng lết được cái thân trọng thương về tới nơi, đợi sư phụ và các sư thúc huynh đến được Vân Tung thì thái tử đã đại công cáo thành, về đến kinh đô chuẩn bị làm hoàng đế từ lâu rồi."

Lạc Lăng Chi vẫn ngoan cố, "Nếu tôi dùng thuật ngự kiếm, cộng thêm khinh công, đi một mạch nói không chừng vẫn kịp..."

Lạc Việt biến sắc, "Lăng huynh, huynh không cần mạng nữa sao?" Thuật ngự kiếm vô cùng hao tổn nguyên khí và nội công, Lạc Lăng Chi vừa từ Quỷ Môn quan trở về, bay như thế, lại dùng cả khinh công, đợi đến khi về được Thanh Huyền, nhất định đuối sức mà chết. Lạc Việt túm chặt cánh tay y, "Xả thân thành nhân không phải như vậy đâu, Lăng huynh."

https://thuviensach.vn

Lạc Lăng Chi bình thản nói, "Việt huynh, huynh yên tâm, tôi tự biết lo liệu."

Y giật ống tay áo khỏi tay Lạc Việt, lại nói, "Tôi kể mọi chuyện với huynh, cũng là có tính toán cả, tôi biết, tiểu sư đệ và cô nương bên cạnh huynh, rồi vị công tử Hân Phi không đánh mà thắng này nữa, đều không phải người thường. Việt huynh xưa nay hiệp nghĩa chính khí, nhất định sẽ không khoanh tay làm ngơ trước, nếu sư phụ và các sư thúc tôi không thể kịp thời tới núi Vân Tung, chuyện ngăn cản thái tử đều phải nhờ tới Việt huynh và mấy vị đây rồi, thỉnh cầu quá đáng, mong Việt huynh có thể nhận lời."

Trời ạ, đây chẳng phải di ngôn trăng trối sao? Lạc Lăng Chi có gì lại bảo thủ không biết linh hoạt ứng biến như vậy chứ? Lạc Việt thở vắn than dài, "Lăng huynh, sao huynh cứ nhất định phải đi con đường chết trở về Thanh Huyền vậy chứ, huynh cùng chúng tôi đi ngăn cản thái tử không được sao?" Hắn nhìn thẳng vào mắt Lạc Lăng Chi, "Chẳng lẽ, thái tử ngoài muốn luyện yêu tế huyết lấy thần kiếm ra, còn định chuyện gì khác, mà giờ huynh không tiện nói?"

Lạc Lăng Chi cụp mắt im lặng. Đỗ Như Uyên từ đằng bếp lò lên tiếng, "Lạc thiếu hiệp, xin cho phép tại hạ góp miệng câu này, nếu huynh muốn tìm lệnh sư Trọng Hoa Tử đạo trưởng, không cần phải về Thanh Huyền. Sớm nay tại hạ đi mua thuốc cho huynh có nghe được mấy chuyện lê la đầu hẻm cuối ngõ, địa tàng cung trong núi Cửu Hoa mồng tám tháng Tư tới sẽ mở pháp hội Phật đạo, các đại Phật môn tự viện cùng môn phái huyền đạo đều tới tham gia, khách dâng hương khắp nơi cũng đổ về như ong vỡ tổ, nghe nói quý sư môn cũng nằm trong danh sách tham dự pháp hội, áng chừng lệnh sư vài ngày nữa sẽ dẫn người tới, hơn nữa, pháp hội Phật đạo do An Thuận vương bày ra, nhất cử nhất động của các môn phái này ông ta chắc đều nắm rõ."

https://thuviensach.vn

Lạc Lăng Chi thoáng biến sắc mặt. Đỗ Như Uyên thủng thẳng nói, "Lạc thiếu hiệp, dù cho lệnh sư không ngồi chung thuyền với An Thuận vương và thái tử, thì giờ huynh muốn ngăn cản thái tử, cũng chỉ có thể chọn đi cùng bọn tại hạ mà thôi."

Cuối cùng, vạn bất đắc dĩ, Lạc Lăng Chi đành ở lại. Bọn Lạc Việt để y dưỡng thương trong phòng, nghỉ ngơi một ngày rồi sẽ lên đường tới Vân Tung sơn. Núi này vừa hay cũng nằm trong phạm vi thế lực của Định Nam vương, tình cờ là trùng với dự định ban đầu của họ. Giờ việc duy nhất cần cân nhắc là, rốt cuộc nên tới Định Nam vương phủ trước, hay tới Vân Tung sơn trước.

Lạc Việt, Chiêu Nguyên và Lâm Tinh đều nhất trí cho rằng đương nhiên phải đến Vân Tung sơn trước, kịp thời ngăn cản thái tử, nếu chậm một khắc e chuyện gì cũng khó lòng vãn hồi. Cái vại muối dưa kia căn bản không phải pháp bảo, giết Nghênh Xuân Hoa lấy máu tế rồi không thấy tác dụng, ai mà biết thái tử mang trong mình hùng tâm vời vợi sẽ dùng bừa những pháp thuật bàng môn tà đạo nửa vời nào, trong lúc lấy thần kiếm mưu đồ giết thần đoạt nguyên thần sẽ xảy ra những chuyện gì nữa?

Lạc Việt cười nhạt, "Chưa biết chừng, cuối cùng lại thành ra chúng ta đi cứu mạng gã cũng nên."

Đỗ Như Uyên lại khăng khăng nên đến phủ Định Nam vương thuyết phục Định Nam vương trước. Lâm Tinh nhìn gã, tên thư sinh nhà ngươi, bình thường nho nhã mở mồm ra là nói nhân nghĩa, không ngờ còn độc ác hơn bất kỳ ai trong số chúng ta. Có phải ngươi chắc mẩm thái tử cùng lắm biết vài thứ pháp thuật quàng xiên, lại ôm vại muối dưa ngờ là bảo bối, nhất định sẽ không thành công, nên rắp tâm để gã trong lúc lấy kiếm chém thần cũng mất luôn mạng, chúng ta đỡ phải tốn công đúng không?"

"Không đúng," Đỗ Như Uyên cự lại. "Tại hạ chỉ thấy tới Định Nam vương phủ mượn ít thân binh đi cùng sẽ tốt hơn, dù sao bên ta người ít, bên

https://thuviensach.vn

thái tử thì đông, chúng ta lại không được đả thương họ." Đáng tiếc ngoài miệng nói vậy, nhưng vẻ mặt gã rành rành ý đồ khác, chẳng có chút thuyết phục nào.

Đỗ Như Uyên lại giải thích, Vân Tung sơn là địa bàn của Định Nam vương, giá như không chào hỏi gì đã tự ý xông vào thì không hay, hơn nữa thái tử bí mật đến đây, Định Nam vương không hề hay biết, nhờ đâu thái tử xảy ra chuyện gì bất trắc ở Vân Tung... Định Nam vương sẽ rất khó xử, phụng hoàng và An Thuận vương trong cơn bi phẫn chưa biết chừng sẽ diệt luôn Định Nam vương xả hận, tới lúc đó cục diện sẽ không dễ gì khống chế nữa. Mấy lời này của gã có vẻ vô căn cứ, nhưng cũng rất có lý, đôi bên giằng co không thôi.

Lâm Tinh nói, "Nếu vậy, xem ý kiến nào được ủng hộ nhiều hơn thì làm theo."

Lạc Việt giơ tay chọn đi thẳng tới Vân Tung sơn, Chiêu Nguyên cũng giơ tay theo, "Tôi giống Lạc Việt."

Đỗ Như Uyên chán chường nhìn nó.

Lạc Việt ôm lấy vai Chiêu Nguyên "Hảo huynh đệ." Chiêu Nguyên thích chí cười hềnh hệch.

Lâm Tinh đương nhiên cũng đứng về phía Lạc Việt.

Đỗ Như Uyên và Thương Cảnh kiên định giữ vững lập trường cần tới Định Nam vương phủ trước.

Lâm Tinh nói, "Bên bọn ta ba người, bên ngươi chỉ có hai, ngươi thua rồi nhé."

Đỗ Như Uyên mỉm cười, "Ai nói thế?" Gã cuộn quyển sách trong tay, gõ lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh, "Ứng Trạch điện hạ, người ủng hộ bên

https://thuviensach.vn

nào?"

Ứng Trạch vừa ăn xong bữa sáng không lâu, giờ đang ăn món khai vị trước bữa trưa, lão gắp một miếng nem, rất mực uy nghi nói, "Bản tọa cho rằng, không cần tới Vân Tung sơn."

Lâm Tinh phẫn nộ, "Ngươi ăn gian, ngươi mua nem cho lão rồng để mua chuộc lão ấy."

Đỗ Như Uyên nhướng mày, "Chỉ cần có kết quả, dùng thủ đoạn nào nghĩa lý gì đâu?"

Lâm Tinh đầy lòng oán hận. Ứng Trạch nuốt ực miếng nem trong miệng, "Tiểu kỳ lân, đừng có tùy tiện gọi bản tọa là lão rồng, bản tọa đang ở tuổi sung mãnh đấy."

Ba đấu ba coi như hòa, vẫn giằng co không thôi. Lâm Tinh nói, "Thế thì gọi Lạc Lăng Chi ra đây, ta đánh cược cái đầu này với ngươi, y nhất định đứng về phía bọn ta."

Đỗ Như Uyên xua xua quyển sách trong tay, "Thứ nhất, chúng ta chỉ đang thương lượng một chuyện có chút bất đồng ý kiến thông thường, không cần thiết phải đem đầu ra cá cược bi tráng như vậy. Thứ hai, nếu cô định để Lạc Lăng Chi lựa chọn, trước hết phải nói rõ lý do vì sao chúng ta chọn tới Định Nam vương phủ với y. Vương phủ nằm ngay trên đường tới Vân Tung sơn, chúng ta nói là đến chào vương gia một tiếng, cùng lắm chỉ mất nửa ngày, theo như tính cách của Lạc Lăng Chi, hắn sẽ không cự tuyệt đâu."

Lâm Tinh cười khẩy, "Cùng lắm mất nửa ngày, ngươi cũng tự tin gớm nhỉ, ngươi cho rằng chỉ nửa ngày là có thể thuyết phục Định Nam vương giúp chúng ta?"

Đỗ Như Uyên mỉm cười, "Tại hạ chắc chắn, có cần đánh cược không?"

https://thuviensach.vn

Lạc Việt há miệng, còn chưa kịp lên tiếng, Lâm Tinh đã đứng bật dậy, nói như chém đinh chặt sắt, "Được, ta cược với ngươi."

Lạc Việt ôm trán, thở dài, "Lâm Tinh, cô mắc bẫy gã rồi."

Chiêu Nguyên gãi đầu, nhìn Lâm Tinh, lại nhìn Đỗ Như Uyên đang cười híp mắt, đột nhiên vỡ lẽ. Lâm Tinh đánh cược với Đỗ Như Uyên, khác nào nhận lời cùng gã tới vương phủ. Như vậy, Lâm Tinh thành ra ủng hộ bên đi Định Nam vương phủ, giờ là hai chọi bốn, dù có thêm cả Lạc Lăng Chi ủng hộ Lạc Việt, thì bên Đỗ Như Uyên vẫn chiếm thế thượng phong. Lạc Việt cứ thở dài thườn thượt, Lâm Tinh chầm chậm xích lại bên hắn, chầm chậm ngồi xuống, lí nhí nói, "Xin lỗi."

Lạc Việt ôm quyền hướng về phía Đỗ Như Uyên, "Bái phục bái phục."

Đỗ Như Uyên cười chúm chím, "Nói hay nói hay."

Đại cục đã định, Lạc Việt đi thông báo với Lạc Lăng Chi, trên đường tới Vân Tung sơn sẽ tiện thể rẽ vào báo với Định Nam vương một tiếng, tránh gây phiền phức cho ông ta. Lạc Lăng Chi quả nhiên rất hiểu chuyện, đồng ý tức khắc, rồi tiếp tục ở trong phòng nghỉ ngơi, chuẩn bị ngày hôm sau khởi hành, y ngủ một mình một phòng, Lạc Việt, Chiêu Nguyên vẫn cùng Đỗ Như Uyên, Thương Cảnh, Ứng Trạch chung một phòng, Lâm Tinh ngủ một mình một phòng.

Bàn bạc thống nhất kế hoạch xong xuôi, không còn việc gì làm, sau bữa trưa, Lâm Tinh tới gõ cửa phòng bọn họ, nói với Lạc Việt, "Dù sao chiều nay cũng chẳng có việc gì, hay chúng ta cùng vào thành đi xem chợ một chuyến."

Cô thay bộ áo váy mới màu vàng nhạt, tóc tết bím cũng khác với ngày thường, cặp mắt đẹp thôi dữ dằn, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ. Chiêu Nguyên bỗng nhiên cảm thấy, căn phòng như nở đầy hoa thược dược. Nhưng Lạc

https://thuviensach.vn

Việt rõ ràng không có lòng yêu thích hoa tươi mỹ lệ, chỉ cau mày nói, "Tiền ăn ở của chúng ta hiện đều do Ứng Trạch cướp về, túi rỗng không, đi chơi chợ cũng chỉ uổng công đau lòng thôi, thà ở trong phòng mà ngủ cho rồi."

Lâm Tinh nói, "Đi chơi chợ đâu cứ phải mua đồ đâu, chỉ cần ngắm chỗ này nghía chỗ kia thôi mà, ta rất lâu rồi không được dạo chơi chợ trần gian. Ở trong phòng ngủ thì có gì hay, phòng các ngươi chật như thế, cả buổi chiều rúc trong đó, bức bối nhường nào."

Lạc Việt tỏ vẻ khó xử, "Nhưng mà ta lười lắm, chẳng muốn cất chân nhấc tay gì hết, hay là để Như Uyên đi cùng cô?"

Đỗ Như Uyên vội lên tiếng, "Đệ và quy huynh định buổi chiều qua mấy phường sách, thiết nghĩ Lâm Tinh cô nương thể nào cũng chê vô vị, vậy nên chúng ta cứ đường ai nấy đi thôi."

Lâm Tinh tiếp tục bền bỉ nhìn Lạc Việt, "Coi như ra ngoài vận động gân cốt thôi mà, có được không?"

Lạc Việt há miệng ngáp, "Mấy ngày nay đi đường, gân cốt cũng vận động đủ nhiều rồi." Hắn đảo mắt nhìn quanh, túm ngay lấy Chiêu Nguyên, "Hay thế này, Chiêu Nguyên cũng chưa được dạo chợ trần gian, cô với nó đi chung đi."

Ứng Trạch đang thu nhỏ người rúc trong đệm ngủ bỗng ló đầu ra khỏi chăn, "Bản tọa cũng có hứng đi dạo."

Lâm Tinh đột nhiên tắt ngấm nụ cười, "Thôi, ta hết hứng rồi, cũng về phòng ngủ đây. Điện hạ cứ nghỉ ngơi cho khỏe." Cô quay phắt người bỏ đi, mang theo một luồng gió lạnh.

Lạc Việt nằm trở lại đệm ngủ tiếp, Chiêu Nguyên biến thành hình rồng rúc vào bên gối.

https://thuviensach.vn

Đỗ Như Uyên và Thương Cảnh ra ngoài không lâu, Chiêu Nguyên trong cơn mơ màng chợt nghe thấy bên mình có tiếng sột soạt, hình như là Lạc Việt trở dậy, lặng lẽ ra khỏi phòng, Chiêu Nguyên ngái ngủ ngóc đầu dậy xem, quả nhiên không thấy Lạc Việt đâu nữa. Kỳ lạ, hắn một mình định đi đâu? Chiêu Nguyên nghi hoặc giơ chân dụi mắt, lại tiếp tục rúc vào chăn ngủ.

Hơn một canh giờ sau, Chiêu Nguyên ngủ đã đầy giấc, tỉnh dậy vẫn chưa thấy Lạc Việt về, bèn tới phòng Lạc Lăng Chi và Lâm Tinh tìm, cả hai đều nói không trông thấy Lạc Việt. Lâm Tinh hừ mũi, "Không chịu đi dạo phố với ta, lại lén chạy ra ngoài, định làm trò thần bí gì đây?"

Cô kéo theo Chiêu Nguyên xuống đại sảnh dưới lầu tìm tiểu nhị hỏi han, vừa xuống cầu thang, đã thấy một người từ bên ngoài xồng xộc bước vào, chính là Lạc Việt. Lâm Tinh lập tức rảo bước xông lên trước, "Ngươi vừa chạy đi đâu thế, ta còn nghĩ ngươi bị phụng hoàng bắt đi rồi, ta sắp... ta..." Cô đột nhiên lắp bắp, giơ tay kéo Chiêu Nguyên lại, "Ta... giúp nó tìm ngươi, nó rất lo cho ngươi, lo tưởng chết đến nơi rồi ấy."

Chiêu Nguyên đang cảm thấy thái độ của Lâm Tinh hơi kỳ lạ, lại chợt nhận ra ngực Lạc Việt phồng lên như bọc một thứ gì rất to, thậm chí còn biết cựa quậy. Lạc Việt làm vẻ mặt thần bí, "Ta tự nhiên nhớ ra một chuyện cực kỳ quan trọng, nên mới chạy ra ngoài."

Lâm Tinh dán mắt vào thứ đang phồng lên trước ngực hắn, "Đây chính là việc khiến ngươi thấy cực kỳ quan trọng ư? Thảo nào ta kêu ngươi đi dạo phố với ta mà ngươi không chịu đi." Cô cắn môi, quay phắt người đi lên lầu.

Chiêu Nguyên ngơ ngác chớp mắt, ngẩng đầu nhìn Lạc Việt, Lạc Việt cũng ngẩn ra không hiểu gì. Chiêu Nguyên theo sau Lạc Việt, thấy hắn đi thẳng lên lầu, gõ cửa phòng Lạc Lăng Chi, "Lăng huynh, tôi nghĩ có người này huynh nên gặp. Thật ra chính cô ấy mới là người cứu mạng huynh, cô

https://thuviensach.vn

ấy rất muốn gặp huynh, nhưng không dám vào thành, tôi đã cố công dẫn cô ấy tới đây."

Lạc Việt xách trong ngực ra một nhúm lông xám mượt như nhung, nhẹ nhàng đặt xuống đất, nhúm lông xám dưới đất nẩy tưng tưng mấy cái, nhảy đến bên cạnh Lạc Lăng Chi, rụt rè ngẩng đầu, run run dựng tai, giương cặp mắt đỏ trong veo như thủy tinh nhìn y.

Thì ra là thỏ tinh cô nương.

Lạc Lăng Chi cúi xuống, dịu dàng vuốt ve đầu thỏ xám, sau đó mới đứng dậy, gập sâu người vái lạy, "Đa tạ, ơn cứu mạng suốt đời khó báo."

Thỏ xám rưng rưng nước mắt, mau chóng hóa thành một thiếu nữ áo xám, gục đầu nói lí nhí, "Muội biết huynh là đệ tử môn phái tu đạo, còn muội chỉ là một con thỏ tinh, chắc huynh coi thường lắm. Muội chỉ muốn được nói chuyện với huynh là đủ."

Lạc Lăng Chi cúi đầu nhìn cô, ánh mắt trong veo mà ấm áp, "Tiên thì sao, người thì sao, yêu thì sao, đối với ta, vạn vật trong đất trời không phân cao thấp."

Đôi vai thỏ tinh cô nương khẽ run lên, cô ngẩng đầu tựa hồ không dám tin, "Huynh... thực sự nghĩ vậy sao?"

Lạc Lăng Chi khẽ gật đầu, "Cô nương, có thể cho ta biết tên cô được không?"

Thỏ tinh cô nương lại cúi đầu, "Muội không có tên, những yêu quái quen biết đều gọi muội là Xám Xám."

Lạc Lăng Chi mỉm cười, "Nếu cô không chê, để ta tặng cô một cái tên nhé! Cổ nhân thường nói trong trăng có thỏ, trên Thiên đình có Dao Trì, gọi cô là Nguyệt Dao thì thế nào?"

https://thuviensach.vn

"Nguyệt Dao Nguyệt Dao..." Thỏ tinh vui mừng lẩm nhẩm trong miệng, mặt thoáng ửng đỏ. "Tuy người và yêu khác biệt, nhưng muội sẽ mãi nhớ về huynh."

Tới xế chiều, Lạc Việt lại bỏ thỏ xám vào ngực áo, nhân trước khi trời tối nhanh chóng đưa cô về vùng sơn dã. Lần này Chiêu Nguyên và hắn cùng đi, Lâm Tinh cũng đi theo. Lạc Việt thả thỏ xám xuống ven đường núi, "Nguyệt Dao cô nương, giã biệt từ đây, cô nhớ tu luyện cho tốt, chúc cô một ngày có thể thực sự bay lên Thiên đình, trở thành tiên nữ trong Dao Trì."

Thỏ tinh cô nương hóa thành hình người, cúi chào Lạc Việt, "Đa tạ thiếu hiệp giúp đỡ, mối ân tình này, tôi sẽ mãi khắc ghi."

Lạc Việt cười nói, "Không cần khoa trương thế đâu, cô nương cứu người mới là chuyện tích phúc nhất, ta chẳng qua chỉ tiện góp một tay mà thôi."

Thỏ tinh cô nương lại cúi chào lần nữa, đoạn mới rời đi, vừa đi vừa lưu luyến ngoái lại nhìn. Lạc Việt đợi tới khi không còn trông thấy bóng dáng cô nữa mới quay gót về thành.

Về đến khách điếm, đã thấy Đỗ Như Uyên, Lạc Lăng Chi và Ứng Trạch ngồi dưới đại sảnh ăn cơm tối. Ứng Trạch vục đầu vào bát mì bự chảng, xì xụp húp nước dùng. Lạc Việt, Chiêu Nguyên và Lâm Tinh cũng ngồi luôn xuống bàn, mỗi người gọi một món. Ứng Trạch ngẩng đầu lên khỏi bát mì rỗng, lại gọi thêm bát nữa. Lạc Lăng Chi lần đầu chứng kiến Ứng Trạch ăn uống, vẫn chưa quen lắm, thấp giọng nói với Lạc Việt, "Việt huynh, vị tiểu công tử này ăn như thế mà không chướng bụng ư?"

Lạc Việt nói, "Yên tâm, vị ấy có ăn cả cái khách điếm này cũng chẳng chướng nổi đâu."

https://thuviensach.vn

Đỗ Như Uyên điềm đạm húp cháo, "Ngày mai chúng ta gắng sức đi đường, ước chừng phải hai ba hôm mới tới được Thành Châu thành nơi đặt Định Nam vương phủ, sau đó tới Vân Tung, chắc cần thêm một ngày nữa."

Lạc Việt hờ hững, "Nếu mọi chuyện thuận lợi."

Ứng Trạch vùi mặt vào bát mì, nhồm nhoàm nói, "Vân Tung, không cần đi, chỉ tổ tốn công."

Lạc Lăng Chi thoáng lộ vẻ kinh ngạc, Lạc Việt giả lả cười ha hả, "Tiểu tử này, người lớn bàn chuyện lại cứ thích nói leo."

Ứng Trạch ngẩng đầu lên, cau mày, "Bản tọa..." Lạc Việt lập tức nhặt một cái bánh bao nhân thịt trên bàn đưa ra trước mặt lão. Ứng Trạch nhận lấy, nhét luôn vào miệng. Lạc Việt hiểu rõ vẻ ngoài của Ứng Trạch khó lòng che mắt Lạc Lăng Chi để y tin rằng lão chỉ là người bình thường, bèn nhỏ giọng nói, "Đây là Ứng Trạch, đệ đệ của Chiêu Nguyên. Một con rắn đen." Lạc Lăng Chi ra chiều vỡ lẽ, Lạc Việt nói tiếp, giọng lại nhỏ hơn nữa, "Tính khí cổ quái, háu ăn."

Hắn tỏ rõ vẻ thật thà khổ sở, Lạc Lăng Chi gật đầu thông cảm.

Sau bữa tối, Chiêu Nguyên đi theo Lạc Việt lên lầu, Lâm Tinh đột nhiên từ phía sau chọc chọc nó, thì thào, "Ngươi qua phòng ta, ta có chuyện này muốn hỏi ngươi." Chiêu Nguyên mù mờ đi theo Lâm Tinh, vừa đặt chân vào phòng, Lâm Tinh đã khép chặt cửa lại còn giơ tay dựng một đạo pháp chướng. "Ta hỏi ngươi mấy câu, ngươi phải thành thật trả lời đấy."

Vẻ mặt Lâm Tinh vô cùng trịnh trọng, Chiêu Nguyên bèn cũng trịnh trọng gật đầu.

Lâm Tinh trỏ trỏ ngón tay, "Nhất định nhất định phải trả lời thành thật. Vậy ta hỏi ngươi câu đầu tiên..."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên tập trung tinh thần nhìn cô, Lâm Tinh đi qua đi lại trong phòng mấy bước, đoạn xáp lại gần nó, "Ngươi thấy ta và con thỏ tinh Nguyệt Dao hôm nay, rốt cuộc ai xinh đẹp hơn? Phải nói thật."

Chiêu Nguyên không vờ nghĩ ngợi nói luôn, "Đương nhiên là tỉ xinh đẹp hơn." Ngoài nhị tỉ và Trạch Đàm biểu tỉ, Lâm Tinh là cô gái xinh đẹp nhất nó từng thấy, thỏ tinh cô nương kia rất đáng yêu, nhưng xét về xinh đẹp, vẫn còn xa mới bì được Lâm Tinh.

Lâm Tinh lại đi qua đi lại mấy bước, mắt sáng quắc nhìn nó hỏi, "Vậy ngươi thấy, cô ta hơn ta ở điểm nào, ta hơn cô ta ở điểm nào?"

Điều này, Chiêu Nguyên giơ tay tính toán một hồi, "Ừm, Nguyệt Dao cô nương khá đáng yêu, lại dịu dàng. Tỉ thì xinh đẹp hơn cô ấy, lợi hại hơn cô ấy, giỏi đánh nhau hơn cô ấy."

Lâm Tinh biến sắc mặt, đưa ngón tay xoắn xoắn lọn tóc trước ngực, "Câu hỏi cuối cùng, ngươi thấy người trần bình thường... ví dụ như kiểu Lạc Việt...

thích con gái đáng yêu dịu dàng, hay con gái xinh đẹp lợi hại giỏi đánh nhau?"

Chiêu Nguyên nhìn chằm chằm cô, "Thì ra tỉ thích Lạc Việt."

Lâm Tinh lập tức cốc một cái vào đầu nó, "Vớ vẩn, đừng có ra vẻ thông minh."

Chiêu Nguyên nói, "Tôi cũng đâu có ngốc, tỉ hỏi nhiều như thế chẳng phải vì sợ Lạc Việt thích thỏ tinh cô nương ư? Tỉ yên tâm, người thỏ tinh cô nương thích là Lạc Lăng Chi. Lạc Việt chỉ là giúp cô ấy thôi."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh khoanh tay nhìn nó, "Con rồng ngốc nhà ngươi, đúng là càng ngày càng lợi hại." Cô giơ một ngón tay lên, nói rành rọt từng chữ, "Ta - nói - cho - ngươi - hay, ta không thích Lạc Việt, ta chỉ đang nghĩ xem đại anh hùng thời loạn mình cần tìm, đến khi tìm thấy hắn rồi ta có nên thu liễm bớt tính khí nóng nảy hay không, để khỏi dọa hắn sợ chết khiếp, rồi lại bị người khác cuỗm mất."

Chiêu Nguyên không nói gì nữa, Lâm Tinh rõ ràng khẩu thị tâm phi. Nhưng nếu chọc thủng lời nói dối của cô, để Lâm Tinh tức lên, nhất định sẽ rất khủng khiếp, Chiêu Nguyên thấy cứ thuận theo cô thì tốt hơn.

Người trần hay nói sáng suốt giữ mình, đúng là rất cần thiết.

Kinh thành, nơi mảnh sân nhỏ tĩnh mịch nhất trong phủ An Thuận vương, tiểu đồng áo đỏ khom lưng thưa với Phụng Đồng đang ngồi giữa sân thưởng trà, "Chủ nhân, thái tử điện hạ không về thẳng kinh thành, cả đoàn xe ngựa đã chuyển hướng về phía Nam, hình như định tới Vân Tung sơn."

Phụng Đồng gật đầu, đặt tách trà xuống, "Mộ Trinh, con người này điểm nào cũng đủ tiêu chuẩn, chỉ hiềm dã tâm quá lớn, ham hố đầu cơ trục lợi, lúc nào cũng muốn những thứ căn bản không thể có." Hắn vén áo đứng dậy, "Ta phải tới Vân Tung sơn một chuyến ngay, không kịp báo với quân thượng, ngươi hãy thay ta bẩm báo."

Ngày hôm sau, nhóm Lạc Việt xuất phát theo kế hoạch, Lạc Lăng Chi sau một buổi dưỡng thương đã không còn trở ngại gì lớn. Bọn họ đi suốt ngày đêm, nhanh chóng tiến về phía Nam, cuối cùng vào sáng sớm ngày thứ tư, đã đứng được trước cổng thành Thành Châu - nơi có phủ đệ của Định Nam vương.

https://thuviensach.vn

Chương 6

Thành Châu là tòa thành lớn nhất Nam quận, phồn hoa náo nhiệt, những tiểu thành tiểu trấn nhỏ như Phụng Trạch còn lâu mới bì kịp. Mùa hoa thược dược vừa chớm, ở Thành Châu hằng năm vào mồng một tháng Tư thường tổ chức hội hoa thược dược, mấy ngày hôm nay đang trong giai đoạn trang hoàng sắp đặt, các đài thưởng hoa hai bên phố đã được dựng xong, danh phẩm thực sự vẫn chưa được bày ra, nhưng các loài hoa thông thường đã xuất hiện không ít, muôn hồng nghìn tía, khoe sắc gấm thêu.

Lạc Việt định túm một người đi đường hỏi xem Định Nam vương phủ ở đâu để tới thẳng đó, liền bị Đỗ Như Uyên giơ tay cản lại, "Không phải vội, chúng ta cứ dạo chơi ngó nghiêng quanh thành cái đã."

Lạc Việt biết cái tật lộng thần giả quỷ của gã lại phát tác, bèn thuận theo, không hỏi đường nữa. Lâm Tinh đứng bên nói vào, "Hôm trước có người mạnh mồm bảo chỉ cần mất nửa ngày ở phủ Định Nam vương là có thể đi Vân Tung sơn. Nếu qua trưa nay mà chúng ta không trên đường tới Vân Tung, thì có người phải chịu thua cược đấy nhé."

Đỗ Như Uyên gõ sách nói, "Đương nhiên đương nhiên."

Cả bọn đi trên đường mải mê nhìn trái ngó phải, hệt như nhàn rỗi dạo chơi.

Lạc Lăng Chi đột nhiên lên tiếng, "Hình như không thấy tiểu huynh đệ Ứng Trạch đâu nữa."

Lạc Việt nghe vậy liền nhìn quanh, quả nhiên, Ứng Trạch vừa rồi vẫn còn đi bên cạnh Chiêu Nguyên giờ đã mất tăm mất tích, hắn khoát tay nói, "Không sao, cứ đi đến nơi có bán đồ ăn, thể nào cũng tìm thấy."

https://thuviensach.vn

Lão rồng mấy ngày nay thể hiện khá tốt, không hề để lộ chân tướng trước mặt Lạc Lăng Chi, còn rất biết phối hợp đóng tròn vai một tiểu đệ rắn ngây thơ đáng yêu. Đương nhiên, đó cũng là vì bọn họ luôn thuận theo Ứng Long điện hạ, lão muốn ăn gì bèn cho lão ăn nấy, Ứng Long điện hạ xem ra rất hài lòng.

Lạc Việt trước sau vẫn không dám lơi là cảnh giác, lão rồng như một đụn rơm bên bếp lò, không biết lúc nào bén phải mồi lửa mà bùng cháy. Ánh mắt hắn không bỏ sót bất kỳ quầy bán đồ ăn vặt nào bên đường. Hắn vẫn ngấm ngầm lo lắng, không biết Ứng Trạch trông thấy cảnh tượng phồn hoa trong Thành Châu, liệu có cảm thấy ngân sách hạn hẹp khó lòng thể hiện, lại kiếm một tiền trang cướp chút tiền tiêu không. Đi được nửa con phố, Lạc Việt mới phát hiện ra bóng dáng Ứng Trạch, không phải trước quầy đồ ăn, mà trước một ngõ tối, Ứng Trạch đang đứng đầu ngõ ăn một bọc thịt viên chiên. Chiêu Nguyên nói, "Trên trán ông ấy hình như có dán thứ gì thế kia?"

Lạc Việt nhìn kỹ thứ đó, bụng dạ cuộn lên òng ọc, Ngọc Hoàng Đại Đế à, không phải có tên mẹ mìn ba bị nào gan to tày trời dám để ý đến Ứng Trạch điện hạ, dán hoa nhĩ cho lão ta đấy chứ.

Dán hoa nhĩ là thủ đoạn cánh lừa đảo hay dùng để bắt cóc trẻ con, hoa nhĩ là một dạng thuốc mê có hình như chiếc bánh, mẹ mìn ba bị sẽ lựa thời cơ thích hợp vỗ bộp lên trán đứa trẻ, để nó mơ mơ màng màng mặc cho bọn chúng dẫn đi. Lạc Việt bước lại gần quả nhiên phát hiện có một bóng người đen thui nằm co ro đau đớn giữa con ngõ tối. Ban nãy Ứng Trạch một mình dạo qua dạo lại trước mấy quầy đồ ăn, khơi dậy dã tâm của một tên ba bị, hắn trông đứa trẻ này xinh xắn phú quý, móc trong túi áo ra từng nắm tiền không ngượng ngập chút nào, đoán rằng nó nhất định là con nhà giàu lẻn ra ngoài chơi, bèn mừng húm vì gặp được phi vụ béo bở, móc ra một miếng hoa nhĩ, vỗ lên trước trán Ứng Trạch. Vì thuốc mê nhất thời chưa phát huy hết công hiệu, tên ba bị đặc biệt mua một bọc thịt viên chiên, dẫn dụ Ứng

https://thuviensach.vn

Trạch vào ngõ tối, nào ngờ đứa trẻ này vừa lấy được bọc thịt viên, tên ba bị liền thấy toàn thân tê liệt, hứng ngay một luồng sét giội xuống đỉnh đầu, Ứng Trạch nhón lấy một viên thịt, mặt mày nghiêm túc nói, "Nhân phẩm người phàm đúng là càng ngày càng kém."

Lạc Việt hạ giọng vuốt đuôi lão, "Đúng đúng, điện hạ người khoan hồng đại lượng, tha mạng cho hắn ta đã là ân đức rồi."

Chiêu Nguyên giúp lão gỡ miếng hoa nhĩ dính trên trán xuống, lại dùng ống tay áo lau trán cho lão, Ứng Trạch hài lòng hưởng thụ, "Bản tọa xưa nay vốn có lòng từ bi."

Ứng Trạch ăn xong thịt viên chiên khai vị, bèn cất chân bước vào một quán ăn sáng. Bọn Lạc Việt ngoan ngoãn đi theo, gọi xong đồ ăn, Lâm Tinh lấy đũa gõ lên cái đĩa nhỏ trước mặt, nói, "Càng lúc càng gần trưa rồi, có người phải nhớ chuyện mình đã cá cược đấy nhé."

Đỗ Như Uyên mỉm cười nói, "Yên tâm, sắp rồi."

Ăn xong bữa sáng, Đỗ Như Uyên lại nói muốn tới trà lâu uống trà, Lâm Tinh lần nữa nhắc nhở về thời gian, Đỗ Như Uyên vẫn nói không vội, sắp rồi. Ngồi trong trà lâu nghe một đoạn chuyện kể, Ứng Trạch ăn hết mấy đĩa điểm tâm, Lạc Lăng Chi đứng dậy đi vệ sinh.

Lâm Tinh nói, "Ta cứ thấy, Lạc Lăng Chi vẫn còn giấu chúng ta một chuyện gì đó rất quan trọng."

Lạc Việt nói, "Chuyện khiến Lạc Lăng Chi phải giấu giấu giếm giếm, một là có liên quan đến Thanh Huyền, hai là có liên quan đến Trọng Hoa Tử sư phụ y, chắc chắn chẳng phải chuyện gì tốt đẹp, nhưng cụ thể thì khó đoán."

Lâm Tinh lầm bầm, "Thanh kiếm Trảm Thần kia thực sự lợi hại thế sao? Ta rất muốn xem, thái tử lấy được nó rồi, con tiểu phụng hoàng lần trước

https://thuviensach.vn

cầm nó trong tay, có thể đỡ nổi ba chiêu của ta hay không."

Đôi mắt cô lóe lên đầy hứng khởi, Ứng Trạch ngồi bên cạnh ăn điểm tâm "hừ" một tiếng, "Ngươi yên tâm, mấy kẻ phàm trần nhỏ nhoi ấy, không xê dịch nổi nó đâu."

Lâm Tinh ngạc nhiên, "Ông biết hả?"

Ứng Trạch thủng thẳng nói, "Cái gì mà Trảm Thần, đều do người phàm ngu muội gọi bừa gọi bậy, thanh kiếm đó tên là Vân Tung, nên khi nó hóa thành núi, mới gọi là núi Vân Tung. Kẻ phàm trần nào có thể khiêng nổi một quả núi chứ?"

Bốn bề im ắng. Ứng Trạch thong thả nói tiếp, "Nếu không phải ta nói với y, y cũng không thể biết đấy chính là núi Vân Tung, đám hậu thế phàm nhân bọn ngươi, càng không biết gọi nơi đó là núi Vân Tung..."

Bốn bề càng im ắng hơn, Ứng Trạch lặng lẽ cầm lên một miếng bánh xốp, bỏ vào miệng.

Chiêu Nguyên nghi hoặc lên tiếng, "Ông có biết vị thần tướng bị nhốt dưới đầm là ai không? Thần tướng ấy rốt cuộc bị nhốt ở chỗ nào?"

Ứng Trạch nghiêng đầu, "Bản tọa chẳng phải đang ngồi trước mặt ngươi đây sao?"

Lâm Tinh chìa ra ngón tay run run, "Ông... ông..."

Ứng Trạch "ừm" một tiếng, "Bản tọa cứ quên không kể, năm xưa ở dưới trướng Thần Tiêu tiên đế, bản tọa từng được phong làm Thiên Trạch tướng quân."

Nhân lúc Lạc Lăng Chi còn chưa quay lại, Lạc Việt khổ sở ôm trán. Chiêu Nguyên lí nhí hỏi, "Vậy chúng ta còn cần tới Vân Tung sơn nữa

https://thuviensach.vn

không?"

Lạc Việt ôm trán, "Nếu không đi, biết nói thế nào với Lạc Lăng Chi?" Nói, Lăng huynh này, xin lỗi nhé, vừa rồi đùa với huynh thôi, thật ra tiểu đệ rắn ngây thơ đáng yêu bên cạnh huynh đây chính là vị thần tướng kia đấy...?

Đỗ Như Uyên nói, "Đi chứ, vẫn phải đi, chúng ta đi cứu Nghênh Xuân Hoa.

Phệ cốt yêu thú dù gì cũng là một sinh mạng."

Lâm Tinh nghiến răng hằm hè nhìn Ứng Trạch, "Sao ông không chịu nói sớm?"

Ứng Trạch nói, "Ồ, bản tọa thấy các ngươi hình như rất sợ tay thiếu niên họ Lạc kia biết một số chuyện, nên trên đường cố ý che giấu giúp các ngươi."

Lúc ở trong khách điếm, bọn Lạc Việt rõ ràng không ở cùng phòng với Lạc Lăng Chi.

Ứng Trạch nói, "Lúc đó, bản tọa quên mất."

Lão cố ý... lão rồng nhất định cố ý...

Nhác thấy bóng Lạc Lăng Chi quay lại, Lạc Việt gắng gượng khôi phục vẻ mặt bình thường. Lạc Lăng Chi vẫn nhận ra có gì đó không ổn, bèn cau mày hỏi, "Việt huynh, mọi người làm sao vậy, có phải khó chịu ở đâu không?"

Lạc Việt nở một nụ cười cứng ngắc, "Không sao, chắc tại uống nhiều trà quá, chướng bụng ấy mà."

https://thuviensach.vn

Lại ngồi thêm chừng một khắc nữa, Đỗ Như Uyên nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên đặt tách trà xuống, "Đến rồi."

Ngoài cửa trà lâu rầm rập kéo đến một toán binh lính, tên dẫn đầu chỉ tay về phía bọn họ, "Giải xuống."

Lâm Tinh lập tức đập bàn đứng dậy, Đỗ Như Uyên giơ tay, "Kỳ lân cô nương, xin cô nghe tại hạ một lần này, chớ manh động."

Binh lính như thủy triều ùn ùn kéo đến bên bàn, tròng dây thừng trói bọn họ lại, giải ra ngoài. Có mấy cỗ xe lớn đang đỗ trước cửa, bọn Lạc Việt bị đám lính quăng vào trong xe như mấy túi bao gai. Chiêu Nguyên bị va đập, đầu óc quay quay, cũng may có Lạc Việt bị ném vào đầu tiên dùng thân mình đệm cho nó.

Xe ngựa chạy xòng xọc, dường như quành qua mấy con phố, sau cùng dừng lại, bọn họ lại bị binh lính lần lượt xách xuống. Nơi bọn họ xuống xe là đại môn một trang viên, trên cánh cửa sơn son đỏ, đóng đinh đồng mạ vàng treo một bức hoành lớn: Định Nam vương phủ.

Binh lính áp giải bọn họ vào trong, bên trong phủ Định Nam vương phòng ốc san sát, cây cối hoa lá đều là loại hiếm lạ, phong lưu phú quý vô cùng. Ngang qua một mảnh sân rộng nở đầy thược dược, xuyên qua một hành lang quanh co uốn lượn, trên đường rất nhiều gia nhân áo quần tươm tất đi qua đi lại, gặp bọn họ đều cúi gập người lùi sang một bên, đám nữ tỳ ai nấy đều cầm khăn tay đưa lên che miệng, như thể đang cười vụng.

Cuối cùng, cả bọn được giải vào một đại sảnh rộng rãi hào nhoáng. Gian sảnh rộng ngang với Tổ Sư điện của Thanh Sơn, nền lát gạch hoa, bày biện lộng lẫy, khiến Thanh Sơn đệ tử nghèo khó Lạc Việt cùng Chiêu Nguyên con rồng quê mùa lớn lên nơi lạch sông nhìn mà lóa cả mắt.

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên len lén huých Lạc Việt, "Vì sao chiếc bình đặt trong góc tường kia nứt lên nứt xuống, mà vẫn được đặt ở đấy?"

Lạc Việt thấp giọng nói, "Mấy vết nứt đó là cố ý nung ra như thế đấy, lò gốm bình thường không dễ gì nung được loại bình đó đâu."

Chiêu Nguyên lĩnh ngộ gật đầu, cảm thấy người phàm trần có một số sở thích rất khó hiểu. Có vài tỳ nữ dung mạo xinh đẹp đứng trong sảnh, nghe thấy đoạn đối thoại của họ, lại bắt đầu lén đưa khăn tay che miệng. Lạc Việt hắng giọng, hỏi Đỗ Như Uyên, "Đệ có thù với Định Nam vương ư?"

Đỗ Như Uyên đáp, "Thù rất lớn."

Như thể để phụ họa cho câu nói của gã, từ sau tấm bình phong ở một đầu đại sảnh vọng ra tiếng hừ lạnh lẽo. Một người thong thả bước ra từ sau tấm bình phong, Lạc Việt dựa vào nhãn quang sắc bén, phán đoán ông ta nhất định là Định Nam vương.

Người vừa bước ra tuổi chừng trên dưới bốn mươi, mặc trường bào màu tím sẫm, tướng mạo đẹp đẽ, đôi mày lưỡi mác khẽ chau, cặp mắt đen thẳm lạnh lùng nhìn xoáy vào Đỗ Như Uyên, "Tiểu súc sinh, không phải quân lính tới bắt ngươi thì không được phải không!"

Đỗ Như Uyên cung kính lên tiếng, "Là cha kêu con cuốn xéo chớ có quay về mà."

Lạc Việt có chút váng vất, "Đỗ sư đệ, ông ấy... ông ấy là..."

Định Nam vương bình tĩnh nhìn hắn, "Ta là cha nó."

Câu nói có phần hời hợt này từ miệng Định Nam vương thốt ra, mang theo một luồng bá khí tao nhã âm thầm. Lạc Việt không kìm được giật giật khóe miệng, đây, đây chính là khí chất vương giả trong truyền thuyết rồi. Hôm nay rốt cuộc đã được mở mang tầm mắt... Hắn không kìm được liếc

https://thuviensach.vn

sang bên cạnh: Chiêu Nguyên - một con rồng, Lâm Tinh - một con kỳ lân, Ứng Trạch - một con rồng thần thời thái cổ. Giờ Đỗ Như Uyên lại biến thành con trai Định Nam vương, kể cả Lạc Lăng Chi tầm thường nhất, tốt xấu gì cũng là đại đồ đệ của Thiên hạ đệ nhất phái Thanh Huyền. Hắn âu sầu nghĩ, bản thiếu hiệp thật đúng là gặp may liên tiếp, tiện tay quơ bừa sang bên cũng túm được một nhân vật mà mỗi nhân vật đều mang đến một sự "ngạc nhiên thú vị" không nhỏ.

Định Nam vương sai người lần lượt cởi trói cho bọn Lạc Việt, chỉ có Đỗ Như Uyên vẫn bị trói. Định Nam vương nói, "Để bắt khuyển tử về phủ, bản vương đã đắc tội với các vị, thật lòng xin lỗi." Khẩu khí hết sức nhẹ nhàng, nét mặt cũng khác hẳn vẻ lạnh lùng khi nhìn xoáy vào Đỗ Như Uyên.

Lạc Việt nắn bóp cánh tay bị trói tê rần, cười hùa nói, "Vương gia khách khí rồi."

Chiêu Nguyên huých nhẹ Lạc Việt, nhỏ giọng hỏi, "Vì sao Đỗ Như Uyên vẫn còn bị trói?" Lạc Việt mấp máy khóe miệng nói khẽ, "Trần gian có câu tục ngữ, cha con là oan gia." Chiêu Nguyên ngơ ngác không hiểu.

Đỗ Như Uyên bị trói vẫn bình thản ung dung, bộ dạng đối đầu với Định Nam vương, quả như oan gia cừu địch, ngấm ngầm cuộn từng cơn sóng dữ.

Lâm Tinh tặc lưỡi, "Tên mọt sách, không ngờ ngươi lại là thế tử của Định Nam vương, chẳng trách ngươi suốt ngày lộng thần giả quỷ, còn toàn nói tốt cho Định Nam vương."

Đỗ là họ lớn khắp một dải Thành Châu, dân chúng trong thành mười nhà thì có đến bốn năm nhà họ Đỗ, lại thêm Đỗ Như Uyên lúc nào cũng thần bí cổ quái, nên bọn họ không hề ngờ thân phận của gã lại tôn quý nhường này. Một thế tử nhỏ nhoi nơi trần gian, đương nhiên không là gì trong mắt Lâm Tinh. Thấy cô cười nói với Đỗ Như Uyên, chẳng hề kiêng

https://thuviensach.vn

dè, đám tỳ nữ trong sảnh đều cho rằng giọng điệu ấy quá thiếu cung kính, không khỏi liếc xéo cô với vẻ bất mãn.

Định Nam vương trái lại, nhướng một bên lông mày, "Hở?" tiếp đó khóe miệng nhếch lên, "Tiểu súc sinh xem ra cũng còn chút lương tâm, biết nói tốt cho cha nó trước mặt người ngoài."

Đỗ Như Uyên cúi đầu đằng hắng một tiếng. Lạc Việt lập tức tiếp lời, "Phải ạ phải ạ, Đỗ sư đệ ngày nào cũng ở trước mặt chúng tôi ca tụng Định Nam vương là vị vương gia anh tuấn uy vũ nhất trong thiên hạ, trung thành với triều đình, chăm lo cho bách tính. Nói nhiều đến nỗi chúng tôi đều thấy phiền chết được, thì ra đệ ấy là thế tử, chẳng trách."

Khóe môi Định Nam Vương càng lúc càng nhếch cao, tuy ngoài mặt vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt đã không giấu nổi nét vui mừng. Lạc Việt được đà đẩy thuyền, "Vương gia, thế tử cùng chúng tôi vội vàng quay về, thật ra là vì có chuyện này hết sức cấp bách, thế tử lo sẽ liên lụy đến vương gia, ruột nóng như lửa đốt, những mong vương gia nể tình thế tử một lòng hiếu thuận."

Đỗ Như Uyên phối hợp rất ăn ý, càng cúi gục đầu, ra vẻ hiếu tử mắc cỡ.

Định Nam vương nhướng nốt bên lông mày còn lại, "Có chuyện gì cấp bách?"

Thấy Đỗ Như Uyên vẫn im lặng cúi đầu, Lâm Tinh sốt ruột cau mày, "Ngươi chớ làm vành làm vẻ trước mặt cha ngươi nữa đi. Này, Định Nam vương gia, tên tân thái tử kia dẫn theo một con yêu thú cùng mười mấy tiểu đạo sĩ lên Vân Tung luyện yêu sát thần, giờ có lẽ đã tới nơi rồi. Nếu gã ta bị yêu quái nuốt chửng trên địa bàn của ông, theo ông chuyện này có lớn hay không?"

Định Nam vương nhíu chặt đôi mày, thần sắc ngưng đọng.

https://thuviensach.vn

Đỗ Như Uyên ngẩng đầu, "Đúng thế, cha, vị Lạc công tử này là đại đồ đệ Thanh Huyền, huynh ấy có thể làm chứng."

Lạc Lăng Chi bước lên trước nửa bước, đang định mở miệng, Định Nam vương đã nghiêm nét mặt nói, "Trên đời lấy đâu ra quỷ thần. Cái gọi là thuyết quỷ thần đều chỉ do những kẻ có dụng tâm khác cố ý bày trò huyền hoặc mà thôi, đem thái tử điện hạ gán vào những chuyện thế này, chính là đại bất kính."

Câu nói của ông ngoài mặt là giáo huấn con trai, nhưng ý tại ngôn ngoại lại làm Lạc Lăng Chi chột dạ, bèn nuốt lại những lời đã ra đến miệng. Đỗ Như Uyên nói, "Cha, cha không tin quỷ thần, nhưng thái tử tin, giờ gã đang lôi một con mãnh thú định tới Vân Tung lập đàn huyết tế, nhỡ đâu gã bị mãnh thú làm hại, chẳng phải sẽ đổ tội lên đầu nhà chúng ta hay sao? Trước mắt cứu thái tử là việc gấp, những chuyện đại bất kính tiểu bất kính khác về sau hẵng từ từ cân nhắc."

Định Nam vương nheo mắt, "Chuyện này là thật ư?"

Đỗ Như Uyên cười khổ, "Con sao dám dựng chuyện kiểu này lừa gạt cha?"

Lâm Tinh đứng bên dửng dưng nói, "Không tin cũng không sao, cùng lắm là thái tử bị mãnh thú chén mất như món điểm tâm thôi." Như để phụ họa câu nói của cô, bụng Ứng Trạch kêu lên òng ọc rất hợp cảnh, lão uể oải ngoác miệng ngáp, xoa xoa bụng, chép chép miệng.

Vẻ mặt Định Nam vương lão gia càng lúc càng nghiêm lại. Ông cao giọng gọi người theo hầu, dặn dò lập tức điều thân binh tới núi Vân Tung rà soát. Đỗ Như Uyên nói, "Cha, mấy người bạn này của con võ nghệ cao cường, chi bằng để chúng con cùng đi, có thể bảo vệ thái tử tốt hơn."

Định Nam vương thoáng trầm ngâm, khẽ gật đầu, "Được."

https://thuviensach.vn

Trong tay Định Nam vương đều là tinh binh, giờ Tỵ bốn khắc đã có hai trăm thân binh tới tập kết ngoài thành, gia nhân vào báo đã chuẩn bị sẵn xe ngựa ở hậu viện, để thế tử và các vị đại hiệp dùng đi đường. Qua giờ Tỵ năm khắc có thể lập tức xuất phát. Đỗ Như Uyên thoáng nở nụ cười như có như không liếc nhìn Lâm Tinh, Lâm Tinh đương nhiên hiểu gã đắc ý vì đánh cược thắng cô, quay ngoắt đầu đi "hừ" một tiếng.

Định Nam vương phủ rất rộng, bọn họ được gia nhân dẫn đường, xuyên qua từng dãy hành lang, đi qua lớp lớp sân vườn, hậu viện dường như vẫn còn cách xa mười vạn tám ngàn dặm.

Những khóm thược dược đẹp tươi cùng vô vàn đóa hoa quý không rõ tên nở bừng rực rỡ, vây quanh thềm ngọc song son, phú quý hoa lệ, làm Chiêu Nguyên lóa cả mắt.

Lạc Việt vừa đi vừa nhìn ngang ngó dọc, bùi ngùi xúc động, "Đỗ sư đệ, ở đây bình thường ăn bữa cơm nhất định cũng rất bày vẽ phải không?" Hắn vẫn hay nghe nói trong đại trạch hào môn đều dùng xe kiệu thay cho đi bộ, còn nghĩ những người có tiền thật biết hưởng thụ, cất chân đi một bước cũng ngại, hôm nay xem như được lĩnh giáo lý do tất yếu ấy rồi.

Lâm Tinh gật đầu tán đồng, "Mọt sách, nhà của ngươi lớn thật đấy, gần bằng một nửa tẩm cung của ta." Lạc Việt húng hắng ho, đưa mắt nhắc nhở cô, chớ quên bên cạnh còn có nam bộc nữ tỳ trong vương phủ. Mấy tỳ nữ đi theo họ đến hậu viện đều đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn trộm Lâm Tinh, lộ rõ vẻ khinh thường kẻ nói khoác. Lâm Tinh lè lưỡi, đổi chủ đề, "Hèm, sắp tới hậu viện nhà ngươi chưa?"

"Sắp tới rồi," Đỗ Như Uyên nói.

Nhưng bọn họ không thể thuận lợi đến thẳng hậu viện, bởi giữa đường xảy ra chút sự cố. Một phu nhân không biết từ đâu đột nhiên nhào ra hành

https://thuviensach.vn

lang, giữ chặt lấy Đỗ Như Uyên, nước mắt lã chã, "Uyên nhi, cuối cùng con cũng trở về... Hai cha con về sau còn cố chấp ương ngạnh như vậy thì trước tiên cứ giết ta đi cho rồi... Từ nay con cũng đừng đi đâu nữa, đừng dọa ta nữa..."

Đám Lạc Việt thảy đều giật mình. Vị phu nhân đang khóc lóc ôm lấy Đỗ Như Uyên này, đầu cài trâm vàng châu ngọc, phục sức hoa lệ, dung mạo xinh đẹp dịu dàng, trông chỉ chừng trên dưới ba mươi tuổi. Một bầy tỳ nữ ào đến vây quanh bà, nhẹ nhàng khuyên giải, "Nương nương, người đừng khóc nữa, thế tử đã bình an trở về rồi mà."

Lạc Việt tức thời hiểu ra, phu nhân dung mạo mỹ miều này hẳn là...

Đỗ Như Uyên dịu giọng nói, "Đúng vậy, mẹ, con chẳng phải đã khỏe mạnh trở về đây sao?"

Định Nam vương phi vẫn giữ chặt lấy tay áo Đỗ Như Uyên, nước mắt tuôn như suối, "Đừng dối ta, ta biết cả rồi. Con không được đi đâu hết, đợi ta đến tìm vương gia nói cho phải lẽ. Nhi tử vừa bước vào cửa nhà, thân mẫu còn chưa được gặp đã lại bị đuổi ra ngoài, đây là đạo lý gì chứ?"

Đỗ Như Uyên cười gượng, "Mẹ, lần này không liên quan đến cha, là con tự xin cha đi đấy..." Gã nói rõ nguyên do với vương phi, đáng tiếc vương phi vẫn không buông tay, nói thế nào cũng kiên quyết không để con trai ra khỏi nhà.

Chiêu Nguyên kéo kéo tay áo Lạc Việt, Lạc Việt hiểu con rồng nhỏ thấy Đỗ Như Uyên mặt mày khó xử, muốn hắn giúp gã nhưng chỉ đành lắc đầu, "Đây là chuyện gia đình người ta, không tiện nhúng tay vào."

Lâm Tinh khoanh tay, nhàn nhã nói, "Hay cứ để quách tên mọt sách ở nhà cho xong, dù gì gã không biết võ công, chưa biết chừng đi chỉ ngáng chân chúng ta."

https://thuviensach.vn

Lạc Lăng Chi vốn đang im lặng cũng gật đầu tán đồng. Đỗ Như Uyên vùng vẫy ngoái lại, "Thế là không có nghĩa khí đâu."

Vương phi chợt thất thần, cánh tay đang giơ khăn lau nước mắt lập tức chụp lấy ống tay áo gã, "Nghĩa khí? Uyên nhi, không phải con đi làm mấy cái trò hành hiệp giang hồ đấy chứ? Ta đã nói rồi mà, đống thoại bản truyền kỳ đó, đọc nhiều chẳng ích lợi gì đâu. Từ đầu đến cuối toàn đánh đánh giết giết, chính là lừa gạt đám trẻ tuổi chưa hiểu chuyện đời như con, khiến các con nghĩ múa đao sử thương kết bè đánh đấm là hay, sau này hối hận muốn rút chân ra cũng khó. Trò vui gì kiểu ấy, không màng vương pháp, lẫn lộn đạo lý, con tuyệt đối không được dính vào."

Chiêu Nguyên nhìn Lạc Việt, nó cảm thấy, cha mẹ Đỗ Như Uyên hình như rất coi thường bọn họ. Cha Đỗ Như Uyên nói, quỷ thần đều là trò lừa bịp, mẹ Đỗ Như Uyên lại nói, giang hồ rất xấu xa. Đỗ Như Uyên trở tay giữ lấy hai tay vương phi, "Các bạn con đều xuất thân từ các môn phái giang hồ, mẹ nói mấy lời ấy trước mặt họ, có hơi khiếm lễ."

Lạc Việt lập tức cười nói, "Không sao không sao, vương phi nương nương, mấy người chúng tôi đều xuất thân từ các chính phái giang hồ, được triều đình công nhận. Đặc biệt Lạc Lăng Chi thiếu hiệp đây còn là đại đệ tử của Thanh Huyền phái, Thiên hạ đệ nhất phái do hoàng thượng đích thân sách phong, thế tử và chúng tôi duyên bèo nước gặp gỡ, tuy là bạn bè, nhưng không hề dính líu đến chuyện giang hồ, lần này công chuyện phải làm là bảo vệ thái tử, bảo vệ giang sơn xã tắc, hết sức nghiêm chỉnh. Xin vương phi yên tâm."

Vương phi chăm chú nhìn hắn, sắc mặt dần dịu lại, thoáng lộ vẻ áy náy, "Ta lo cho Uyên nhi, nhất thời lỡ lời, mong các vị lượng thứ."

Lạc Việt vội nói không sao. Đỗ Uyên Nhi thừa cơ giật tay áo khỏi tay vương phi, đỡ lấy cánh tay bà, "Mẹ yên tâm, con chỉ đi núi Vân Tung một

https://thuviensach.vn

chuyến, cha còn phái theo hai trăm thân binh, vô cùng chu toàn, con nhất định đi sớm về sớm."

Nước mắt vương phi lại trào ra, bà đưa khăn tay lên bịt chặt hai mắt, Đỗ Như Uyên tiếp tục kiên trì khuyên giải, phân tích từ trung quân báo quốc đến lễ nghĩa hiếu trung, mất độ một khắc, vương phi cuối cùng cũng gật đầu khe khẽ. "Con bị cha con trói gô về nhà, đến ngụm nước còn chưa kịp uống, tốt xấu gì cũng ăn bữa cơm trưa rồi hẵng đi..."

Đỗ Như Uyên như được đại xá, lập tức bỏ lại một câu, "Tính mạng thái tử can hệ đến xã tắc, không kịp mất." Rồi cùng bọn Lạc Việt, Chiêu Nguyên, chạy như bay ra hậu viện.

Giữa khoảnh sân rộng rãi, xe ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng, bảy tám người ngồi vẫn còn thừa chỗ, bốn cỗ tuấn mã kéo xe, hai người đánh ngựa đã nai nịt gọn gàng chỉ đợi xuất phát.

Lạc Việt đang định trèo lên xe thì liếc thấy bóng áo tím sẫm bước ra khỏi lùm cây. Định Nam vương uy nghiêm đứng bên cỗ xe ngựa, nhìn con trai, ôn tồn nói, "Làm gì cũng phải cẩn thận."

Lạc Việt đứng bên cạnh nhìn, lòng thầm dâng lên câu nói, "Thương thay tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ."

Xe ngựa lao vun vút trên đường cái quan, rất nhanh, lại rất êm. Chiêu Nguyên dựa vào ghế gà gật. Nói như lời Lạc Việt thì, đồ dùng nhà vương gia có khác. Ghế ngồi trên xe ngựa được bọc đệm gấm dày, kê gối dựa êm ái, còn có thể kéo ra thành giường ngủ, trong xe ngựa có một chiếc bàn nhỏ, trong ngăn kéo ngầm dưới ghế có điểm tâm, quả, rượu, trà nước, cả một bộ cờ vây và một bộ cờ tướng. Ứng Trạch ăn mấy đĩa điểm tâm, uống đôi vò rượu, thu nhỏ người còn khoảng nửa thước rồi nằm trên gối dựa ngủ ngon lành. Đỗ Như Uyên và Lạc Lăng Chi chơi cờ giải sầu, Lâm Tinh và Lạc Việt ngồi ngoài làm khán giả. Chiêu Nguyên cũng rất muốn ngủ, nhưng nó

https://thuviensach.vn

cảm thấy Lạc Việt có gì đó là lạ, không vui vẻ như bình thường, nên gượng chống mí mắt mỏi mệt, chỉ dám hơi mơ màng, chuẩn bị sẵn sàng khuyên nhủ hắn. Đáng tiếc Lạc Việt lúc thì như có tâm sự, lúc lại như chẳng có gì bận tâm, Chiêu Nguyên xem chơi cờ không hiểu, tiếng ngáy của Ứng Trạch bên tai càng lúc càng ru nó vào giấc ngủ. Nó dựa vào vách xe, ý thức dần trở nên mông lung mơ hồ, xe ngựa tròng trành nó mới giật mình mở mắt, vội vàng tìm Lạc Việt, Lạc Việt kê cho nó một cái gối dựa, chân thành nói, "Ngủ đi."

Chiêu Nguyên "ừm" một tiếng, tựa gối vào Lạc Việt, bấy giờ mới biến lại thành hình rồng, nằm trên gối, nó nghĩ ở gần Lạc Việt sẽ tiện thực thi trách nhiệm của thần hộ mạch hơn, rồi an tâm chìm vào giấc ngủ.

Chiêu Nguyên ngủ một giấc đến tận sẩm tối, tỉnh dậy, cả bọn đã tới một vùng hoang dã cách Vân Tung sơn chừng ba trăm dặm. Hai trăm tinh binh đi theo đang dựng lều trại cho ngựa ăn, chuẩn bị ngủ qua đêm ở đây, ngày mai tiếp tục lên đường. Họ mang theo lương khô, lại kiếm thêm vài món từ chim muông thú rừng, bữa tối vô cùng thịnh soạn.

Có điều nhìn con thỏ rừng bị xuyên qua cành cây nướng, Chiêu Nguyên bỗng nhớ đến thỏ tinh cô nương từng cứu mạng Lạc Lăng Chi, nên khi một binh sĩ đưa cho nó miếng đùi thỏ nướng vàng bóng mỡ da giòn thịt mềm, nó khéo léo đa tạ rồi từ chối. Lạc Lăng Chi cũng không ăn thịt thỏ nướng, Chiêu Nguyên chìa cho y một miếng cánh gà quay, Lạc Lăng Chi mỉm cười lắc đầu. Lạc Việt vừa nhồm nhoàm gặm đùi gà vừa nói, "Không cần nhường đâu, huynh ấy ăn chay."

Chiêu Nguyên rất ngạc nhiên, Lạc Việt nuốt miếng thịt gà ngao ngán giải thích, Thanh Huyền là danh môn đại phái, giới luật ngặt nghèo, môn hạ đệ tử nhất lượt phải ăn chay, bữa nào cũng rau xanh củ cải. Đương nhiên, những môn đồ khác sẽ không thành thực tuân thủ, rất nhiều kẻ lén lút kiếm mấy món mặn ăn vài miếng, nhưng người trung hậu thật thà như Lạc Lăng Chi tuyệt đối không làm chuyện đó, y trước sau nghiêm túc ăn chay, chưa

https://thuviensach.vn

từng phá giới. Chiêu Nguyên nhớ lại, trên đường đi, Lạc Lăng Chi hình như quả thật chỉ ăn đồ chay, vì bọn họ đi đường ăn uống vốn không ngon lành gì, nên nó mới không chú ý đến chuyện này. Mấy ngày nay nó đã được thưởng thức không ít mỹ thực dân gian, đủ để biết Lạc Lăng Chi quyết tâm ăn chay phải có nghị lực lớn nhường nào, giả như bắt Lạc Việt ăn chay, chắc chưa đầy một tháng, hắn đã chết vì tương tư uất ức mất. Ánh mắt Chiêu Nguyên nhìn Lạc Lăng Chi trở nên khâm phục sâu sắc.

Ứng Trạch ngồi bên cạnh gặm thịt gà nhìn sang Lạc Lăng Chi tỏ ý khen ngợi, "Ừm, thiếu niên, có nghị lực, ắt thành đại sự."

Lạc Lăng Chi nở nụ cười, "Chỉ là tôi từ nhỏ đã thế, quen rồi."

Ăn xong bữa tối, mỗi người về lều của mình nghỉ ngơi, Lâm Tinh đi bên cạnh Lạc Việt và Chiêu Nguyên, nhìn theo bóng lưng Lạc Lăng Chi cách đó một đoạn, nhíu mày, "Ta không thích tên Lạc Lăng Chi này. Các ngươi có thấy hắn rất giả không?"

Chiêu Nguyên ngơ ngác ngẩng đầu, Lâm Tinh bổ sung, "Chính là nói hắn rất hay làm bộ làm tịch, giả đóng vai người tốt, giả thanh cao đại loại thế."

Đỗ Như Uyên lắc đầu, "Hầy, cô nương hình như cũng dùng mấy từ ngữ này hình dung về tại hạ, trong mắt cô, ngoài Lạc Việt huynh ra, lẽ nào không còn ai ra dáng nữa sao?"

Lâm Tinh bĩu môi, "Ta thèm vào cãi nhau với ngươi. Cách giả của Lạc Lăng Chi không giống ngươi, nói thế nào nhỉ, y chuyện gì cũng thập toàn chu đáo, hoàn mỹ vô khuyết, thành ra giả. Người thông thường đều rất có tâm cơ."

Chiêu Nguyên nghe mà đầu óc quay quay, nó cảm thấy, Lạc Lăng Chi không giống như Lâm Tinh nói.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt cười ha hả, "Lâm Tinh, cô khéo lo rồi, ta và Lạc Lăng Chi quen biết bao năm, con người y nhìn thì có vẻ tâm cơ thâm trầm, nhưng thật ra tiếp xúc lâu rồi sẽ biết y chỉ lên gân vậy thôi, cứng nhắc lắm."

Lạc Việt còn nhớ, năm xưa mấy vị sư huynh vừa bỏ sang Thanh Huyền, hắn mười hai tuổi trở thành đại đệ tử, trách nhiệm bỗng dưng nặng hơn rất nhiều, đầu tiên là phải giúp sư phụ và các sư thúc lấp đầy bụng các sư đệ. Thế là ngày nào hắn cũng lên ngọn núi gần đó đào rau dại, Lạc Lăng Chi không hiểu sao rất vô sỉ cũng vác mai đi đào cùng hắn, cướp miếng ăn của hắn. Lạc Việt nổi giận, để bảo vệ rau dại của Thanh Sơn đã một mình khiêu chiến Lạc Lăng Chi, Lạc Lăng Chi lại đem hết số rau mình đào được trút vào sọt tre của Lạc Việt. Lạc Việt giận càng thêm giận, vơ rau vứt đi, "Chớ có làm bộ giả vờ giả vịt. Ngươi đang cười nhạo Thanh Sơn chúng ta phải không?"

Lạc Lăng Chí cúi người nhặt rau, "Không phải."

"Không phải? Thế là ngươi thương hại chúng ta? Thanh Sơn chúng ta không cần ai thương hại. Đặc biệt là Thanh Huyền các ngươi."

Lạc Lăng Chi ôm rau dại đứng dậy, áo quần vốn sạch sẽ thẳng thớm giờ đã nhàu nhĩ, còn lấm lem bùn bẩn, "Không phải vậy."

Lạc Việt chẳng buồn để ý đến y, xách sọt đi sang hướng khác, Lạc Lăng Chi vẫn như âm hồn vảng vất sán lại, "Tôi xin lỗi."

Câu xin lỗi này, Lạc Việt nghe rất chối tai.

Lạc Lăng Chi nói tiếp, "Lạc Việt, chúng ta là... bạn bè."

Lạc Việt như bị kim châm nhảy dựng lên, "Ai thèm làm bạn với người Thanh Huyền. Cút về bên sư phụ ngươi đi." Đoạn lại xách sọt tre, rảo bước bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Lạc Lăng Chi không bám theo nữa. Đi được một đoạn rất xa rồi, Lạc Việt quay đầu nhìn lại, vẫn thấy một chấm đen đứng nguyên chỗ cũ, bất động.

Đến nay nhớ lại chuyện xưa, Lạc Việt đã có thể hiểu được, các sư huynh đi nương nhờ Thanh Huyền là vì bọn họ chê nghèo ham giàu muốn vịn cành cao. Chuyện trong môn phái, Lạc Lăng Chi khi đó mới mười hai mười ba tuổi không thể can dự, không nên trút giận lên đầu y. Nhưng khi đó hắn còn nhỏ tuổi, nghĩ rằng cả Thanh Huyền từ trên xuống dưới đều là đồ xấu xa, Lạc Lăng Chi cũng là một trong những cừu địch bức hại Thanh Sơn.

Lạc Việt miệng ngậm nhành cỏ nằm trong lều nhớ lại chuyện xưa, cảm giác có gì đó khẽ chạm vào cánh tay, hắn bất giác sực tỉnh, phát hiện con rồng ngốc đang ngồi chồm hỗm bên cạnh, đưa bao nước cho hắn. Lạc Việt ngồi dậy, đón lấy hớp mấy ngụm, chùi mép, rồi đưa trả cho Chiêu Nguyên, "Đa tạ."

Chiêu Nguyên lấy lại bao nước, ôm trước ngực, hai mắt vẫn nhìn hắn không chớp, "Lạc Việt, có phải huynh... có chuyện gì không vui không?"

Lạc Việt xoay xoay nhành cỏ vừa cắn, "Chà, cũng không có gì chỉ là nghĩ ngợi vài chuyện thôi."

Chiêu Nguyên "ồ" một tiếng. Lạc Việt không định nói cho nó biết là chuyện gì, chứng tỏ thần hộ mạch này vẫn chưa được tín nhiệm hoàn toàn. Chiêu Nguyên buồn thiu, nó đánh bạo nói, "Huynh... nếu có chuyện gì nghĩ không thông... có thể nói với tôi."

Lạc Việt trợn tròn mắt, bật cười ha hả, vỗ vai nó, "Khá lắm khá lắm, càng ngày càng tiến bộ. Đệ ra ngoài bao lâu thế, có nhớ cha mẹ không?"

Chiêu Nguyên "ừm" một tiếng, "Nhớ." Nó rất nhớ tiếng gầm gừ của phụ vương, tiếng càm ràm của mẫu hậu, cả tiếng đại ca nhị tỉ cãi vã, đệ đệ muội

https://thuviensach.vn

muội nũng nịu phì bọt nước. "Nhất là hôm nay khi mẹ Đỗ Như Uyên ôm huynh ấy khóc, tôi rất nhớ mẫu hậu tôi."

Lạc Việt thở dài thườn thượt, "Có cha có mẹ thật khiến người ta ngưỡng mộ."

Chiêu Nguyên bỗng nhớ ra, Lạc Việt chưa từng được gặp cha mẹ mình, có lẽ cuộc gặp với Định Nam vương và vương phi hôm nay khiến hắn hoài vọng về cha mẹ. Nó máy miệng, định an ủi Lạc Việt, nhưng lại nhận ra không biết nên nói thế nào. Chỉ đành lần nữa đưa tay lên vụng về chạm vào hắn. Nhìn nó dè dặt cẩn trọng, Lạc Việc thấy hơi kỳ lạ, con rồng ngốc dạo gần đây càng ngày càng giống tiểu tân nương, làm hắn cứ ngỡ mình đang dắt theo một nương tử rấm sẵn. Hắn rất muốn góp ý, thật ra đệ sôi nổi mạnh dạn lên thì tốt hơn, nhưng sợ làm tổn thương trái tim non nớt, yếu đuối của con rồng ngốc, nên thôi.

Đúng lúc ấy, Lâm Tinh vén mành cửa bước vào lều, Đỗ Như Uyên theo sau cô. Thấy Lạc Việt và Chiêu Nguyên đều đang có vẻ ngập ngừng, Lâm Tinh hiếu kỳ dò hỏi Lạc Việt, hai người vừa rồi nói chuyện gì. Lạc Việt gãi gãi đầu, "Ồ, đang nói chuyện cha mẹ, xưa nay ta vẫn cho rằng không có cha có mẹ sống cũng rất tốt, nhưng hôm nay ở vương phủ chứng kiến Đỗ sư đệ và vương gia vương phi một nhà ba người, lòng thấy rất ngưỡng mộ."

Lâm Tinh ngồi xuống tấm đệm bên cạnh, gật đầu, "Ừm, đặc biệt là Định Nam vương cha tên mọt sách, ngoài mặt tỏ ra cứ như có thù với ngươi, nhưng kỳ thực lại rất thương ngươi. Hơi giống phụ vương ta, đều là kiểu người dữ miệng. Này, rốt cuộc vì sao ngươi lại cãi nhau với cha đến nỗi bỏ ra khỏi nhà?"

Câu hỏi này trên đường đi Lâm Tinh đã hỏi gã rất nhiều lần Đỗ Như Uyên trước sau chỉ đáp duy nhất một câu, "Chuyện kể ra dài lắm." Sau đó chẳng nói gì nữa. Lần này cũng vậy.

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh không bỏ cuộc, khéo léo khơi gợi, "Cha ngươi nhìn có vẻ rất nghiêm khắc, kể chuyện thái tử ông ấy còn cho rằng chúng ta bất kính, kêu mấy chuyện quỷ thần đều là gạt người, lẽ nào ta, con rồng ngốc và cả lão rồng đang ngủ như lợn kia đều là giả sao?"

Ứng Trạch nãy giờ vẫn nằm trong góc lều ngáy khò khò ngẩng đầu dậy, nghiêm giọng nói, "Bản tọa vẫn đang lứa trẻ khỏe sung sức."

Tất cả mọi người đều chọn cách lờ lão đi, Ứng Trạch nói xong, lại ngả đầu ngủ tiếp. Đỗ Như Uyên lộ vẻ bất lực, "Gia phụ phải nỗi trung thành mù quáng, xưa nay vẫn khăng khăng cho rằng mấy chuyện quỷ thần huyền pháp đều là đặt điều vô căn cứ."

Lâm Tinh trợn tròn mắt, "Hả?"

Lạc Việt xoa mũi, "Vậy ông ấy chẳng phải rất không vừa mắt với kiểu môn phái tu đạo Thanh Sơn và Thanh Huyền chúng ta sao?"

Đỗ Như Uyên u ám kể rằng, đối với các môn phái tu đạo, Định Nam vương không chỉ không vừa mắt, mà là vô cùng ngứa mắt. Định Nam vương từng nhiều lần viết tấu chương gửi hoàng đế lên án kịch liệt đám đạo sĩ hòa thượng lộng thần giả quỷ lừa gạt bách tính, nói triều đình công khai phong thưởng môn phái tu đạo, là tai họa của triều chính, làm lây lan mầm độc trong thiên hạ. Vì vậy hoàng thượng mới không tiếp kiến Định Nam vương, mấy năm nay chưa từng triệu ông về kinh thành. Lâm Tinh lầm bầm, "Vậy ngươi cứ để Thương Cảnh hiện nguyên hình, chứng minh cho ông ta thấy đi."

Đỗ Như Uyên lắc đầu, "Vô dụng, ông sẽ nói ta không biết học đâu ra phép chướng nhãn lừa gạt ông."

Chiêu Nguyên chợt vỡ lẽ, chẳng trách Đỗ Như Uyên khi nói chuyện với cha, chỉ nói thái tử dẫn theo mãnh thú, chứ không phải yêu thú.

https://thuviensach.vn

Đỗ Như Uyên bước tới khoảng đệm trống bên cạnh, sắp xếp chăn gối, Thương Cảnh từ đỉnh đầu gã chậm chạp bò xuống, chui trước vào trong chăn. Ai nấy đều lặng đi, không khí có chút ngượng ngập. Lạc Việt xoa cằm, nói vu vơ, "Ta thấy Đỗ sư đệ tướng mạo giống lệnh tôn hơn, còn lông mày khuôn miệng có vẻ giống lệnh đường."

Đỗ Như Uyên ngồi xuống đệm, cười nói, "Đấy không phải mẹ ruột đệ đâu."

Lạc Việt sững sờ, lập tức nói, "Xin lỗi đệ."

"Không sao." Đỗ Như Uyên vẫn rất bình thản, "Ngoài việc không sinh ra đệ, còn thì không khác gì mẹ ruột, đối với đệ, bà chính là người mẹ duy nhất."

Liên quan đến chuyện đời tư nhà người khác, không tiện nhiều lời. Lạc Việt định đổi chủ đề, nhưng chưa nghĩ ra nên nói gì. Chiêu Nguyên ngồi bên đã ngờ nghệch lên tiếng, "Vậy mẹ ruột huynh..."

Lạc Việt thầm thở dài, Lâm Tinh nhìn nó đầy bất lực. Chiêu Nguyên giơ chân gãi đầu, hoang mang nghĩ, hình như mình lại vừa nói sai rồi.

Vẻ mặt Đỗ Như Uyên vẫn rất bình thường, thản nhiên nói, "Đi rồi."

Lạc Việt không kịp bịt miệng Chiêu Nguyên, lại nghe nó ngớ ngẩn hỏi câu thứ hai, "Đi đâu?"

Đỗ Như Uyên chỉ tay lên trên, "Lên trời."

Lạc Việt giật tay áo Chiêu Nguyên, ngăn nó tiếp tục lỡ lời, rồi lại uyển chuyển nói, "Đỗ sư đệ! Đệ giờ tuổi trẻ tài cao, lệnh đường dưới cửu tuyền nhất định sẽ cảm thấy được an ủi."

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Đỗ Như Uyên có chút phức tạp, "Mẹ ruột đệ, vẫn chưa qua đời."

Chưa qua đời? Lạc Việt thấy đầu óc quay quay, Lâm Tinh ngạc nhiên nói, "Ngươi nói mẹ ruột ngươi lên trời rồi, nhưng không phải qua đời, lẽ nào là..."

Lạc Việt vẫn không kịp ngăn Chiêu Nguyên, để nó lại hỏi câu nữa, "Bà ấy thành tiên ư?"

Đỗ Như Uyên gỡ chiếc khăn vuông trên đầu, chậm rãi gấp lại, "Mọi người có muốn nghe một câu chuyện không?"

Lạc Việt, Chiêu Nguyên và Lâm Tinh lập tức ngồi thẳng người, nhất tề gật đầu, ngay tiếng ngáy của Ứng Trạch trong góc cũng im bặt.

Đỗ Như Uyên nói, "Chuyện này, kể ra thì dài lắm. Trước kia, có một thiếu niên thế này..."

Câu chuyện của Đỗ Như Uyên quả nhiên rất dài rất dài, giống một thiên truyền kỳ trong thoại bản hoặc hí văn.

Trước kia, có một thiếu niên xuất thân quý tộc, mười ba tuổi đã được phong làm quận vương. Tuổi còn trẻ đã ở địa vị cao như vậy khó tránh kiêu ngạo, thiếu niên quận vương thích xa xỉ, ưa phóng khoáng, kết giao với rất nhiều quý tộc tử đệ thân phận tương đương ngày ngày chọi gà đua ngựa, chơi bời mặc sức. Một ngày nọ, thiếu niên quận vương đi vào rừng sâu săn bắn, gặp một ông lão tóc trắng, ngồi dưới gốc cây ven rừng, xin quận vương một cốc nước mát. Quận vương thấy ông lão tóc bạc phơ, già nua yếu ớt, bèn sai thủ hạ lấy một bao đựng đầy nước, vứt lại trước mặt ông. Ông lão không nhặt bao nước, cũng không lên tiếng đa tạ, quận vương chẳng buồn phí công lỡ việc, thúc ngựa tiếp tục lên đường. Đến khi vào sâu trong rừng, không biết từ đâu xuất hiện một đạo nhân, chắn trước ngựa quận vương.

https://thuviensach.vn

Quận vương bèn ghìm ngựa hỏi y vì cớ gì chắn đường mình, đạo nhân hỏi, vừa rồi có phải vương gia gặp một ông lão xin nước hay không? Vương gia cư xử với ông ta thế nào? Quận vương trả lời, đúng là có gặp, bản vương bảo thuộc hạ bỏ lại bao nước cho ông ta. Đạo nhân lại hỏi, đi đường gặp người già, vương gia vì sao không đích thân bưng nước tới mời, mà chỉ cao cao tại thượng vứt nước bố thí? Lễ đãi kẻ hiền đức, kính trọng bậc cao niên, vốn là đức tính người đời ai cũng cần có.

Bị một đạo nhân chẳng biết từ đâu chui ra vô cớ chặn đường, chất vấn một chuyện vớ vẩn, quận vương đương nhiên thấy rất hoang đường. Chàng nghĩ, kẻ xin nước tuy già cả, nhưng chỉ là một thường dân, ông ta xin nước cũng đâu hành lễ theo quy củ, mình không so đo thì thôi, còn cho ông ta một bao nước, đã là khoan dung đại độ rồi. Kiểu chỉ trích không biết kính trọng người già này thật nực cười. Giả như chàng thực sự là người không biết lễ nghĩa, sao có thể nhẫn nại để một tên đạo nhân lạ hoắc chắn trước ngựa càm ràm lâu la. Đạo nhân bèn nói, có đôi bạc triệu cũng chưa giàu, yên ổn hòa bình mới là phúc, vương gia tuy giờ là quận vương cao quý, nhưng đến khi bằng tuổi cụ già xin nước kia, tình cảnh thế nào còn chưa biết được, sao có thể dễ dãi luận tôn ti? Đạo nhân lời sâu ý dài khuyên nhủ quận vương, khiêm nhường đức độ, tích phúc tích thiện mới có thể xướng vinh lâu dài. Quận vương cuối cùng nhẫn nhịn không nổi nữa, mắng đạo nhân ngu xuẩn vô tri. Chàng chẳng qua ngẫu nhiên có lòng thiện, tặng bao nước cho người bên đường, lại bị đạo nhân lỗ mãng chặn đường, thuyết giảng một bài đạo to lý lớn chẳng đâu vào đâu. Chàng có đức hay vô đức không mượn người ngoài bình luận, con người sống trên đời, cần phải nghĩ gì làm nấy, kịp thời hành lạc, mới không phí hoài thời gian. Đạo nhân nói, quận vương dựa vào quyền thế lúc này có thể mặc sức làm gì thì làm, nhưng có ba thứ bình thường trong dân gian, y dám đánh cược, quận vương tuyệt đối khó lòng kiếm được. Bị lời nói của đạo nhân khiêu khích, quận vương cùng đạo nhân lập giao ước cá cược, nếu chàng thua, từ nay về sau trên đường gặp người già cả, bất luận sang hèn, chàng đều sẽ cung kính đối đãi, còn nếu đạo nhân thua, sẽ phải tự trói quỳ trước cửa vương phủ ba ngày thị chúng. Đạo nhân khom người chấp thuận. Quận vương hỏi ba thứ bình

https://thuviensach.vn

thường trong nhân gian đạo nhân nói là những gì, đạo nhân đáp rằng, một là chiếc khăn ấm lòng, hai là người dùng chân tâm đối đãi cùng chàng, ba là một bát cơm trắng cứu đói.

Đạo nhân quận vương giao hẹn thời hạn cá cược là nửa năm. Quận vương cảm thấy vụ cá cược này chỉ là chuyện nực cười bất luận thế nào chàng cũng không thể thua.

Chiếc chăn bông có thể làm ấm lòng căn bản không phải tìm. Trong vương phủ đã có chăn gấm giường mây tốt nhất thiên hạ, lấy bừa mấy chục cái đắp lên người, đừng nói là ấm lòng, giữa tháng Chạp đông hàn có muốn nóng như thiêu như đốt cũng được. Quận vương tự nhận mình đánh bạn bốn phương, bạn bè đối đãi chân thành dùng đấu đong cũng không hết. Còn về bát cơm trắng có thể cứu đói, lại càng buồn cười hơn cả, ở đâu mà chẳng kiếm được một bát?

Quận vương vui vẻ tiếp tục đi săn, thuộc hạ của chàng giương cung bắn chim nhạn, lại vô tình bắn trúng một con hạc trắng bay ngang. Quận vương bấy giờ tâm trạng rất tốt, thấy hạc trắng rơi xuống đất run bần bật rất đáng thương, bèn sai thuộc hạ thả đi, tiện thể còn bôi ít thuốc trị thương lên cánh cho nó.

Về tới vương phủ, chàng nhàn nhã đếm ngày trôi, đợi qua kỳ hạn nửa năm.

Ai ngờ chỉ trong mấy tháng, chàng đã gặp phải biến cố long trời lở đất.

Hoàng đế băng hà, không để lại di chiếu. Tiên đế có tất cả hai vị hoàng tử, đều vẫn còn non nớt, rốt cuộc để ai kế vị, các phe phái thế lực trong triều tranh cãi không thôi. Cuối cùng, bốc thăm ở điện Phụng Thần, đại hoàng tử Hòa Thiều trúng thăm kế vị, đổi niên hiệu thành Sùng Đức, xưng là Sùng Đức đế. Thái hoàng thái hậu, thái hậu, tam công cùng quốc sư Phùng Ngô

https://thuviensach.vn

phụ chính. Thừa tướng Triệu Sơ và Chấn Quốc tướng quân ủng hộ nhị hoàng tử nên không phục, mưu đồ bức cung đoạt vị, bị trấn áp.

Thiếu niên quận vương có chút giao tình với Chấn Quốc tướng quân, bị liên lụy đánh đồng là loạn đảng, truất vương tước, tịch biên phủ đệ, bản thân bị giải về kinh thành, tống vào tử lao.

Khi quận vương bị áp giải về kinh thành, đang đúng độ tháng Chạp rét mướt, trên người chàng chỉ có độc bộ quần áo tội nhân mỏng manh cùng đôi giày cỏ chè vè, chân tay nứt toác vì lạnh, bị xiềng xích gông cùm cọ xát, bật cả máu tươi đầm đìa. Những người thường ngày giao thiệp nịnh bợ, xưng huynh gọi đệ tự nhận là bằng hữu tri kỷ của chàng đều sợ liên lụy, tránh né thật xa, không ai dám tới thăm. Trên đường đi chàng thường xuyên ngất xỉu vì lạnh hoặc đói, nay chiếc màn thầu cứng như đá lúc này cũng chẳng khác nào mỹ thực.

Ngang qua một vùng rừng núi, có một đạo nhân đạp tuyết bước lại, đứng chờ sẵn bên đường đón xe tù. Đạo nhân hỏi, "Vương gia còn nhớ chuyện cá cược với bần đạo không?"

Quận vương sực nhớ ra, hôm nay chính là ngày cuối cùng trong thời hạn nửa năm của vụ cá cược đó. Chỉ nửa năm, chàng từ một quận vương hô mưa gọi gió đã biến thành một tội đồ sa sút. Ba thứ chàng từng cho rằng tầm thường như đất cát giờ chẳng có nổi một.

Chàng đã thua rồi. Lòng quận vương lạnh ngắt, đến khi chàng bừng tỉnh ngộ, xe tù đã đi thêm một quãng rất xa, đạo nhân không đi theo nữa, chàng vẫn chưa thể mở miệng nhận thua. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sau lưng mênh mông trắng xóa, trống không, giữa đất và trời dường như chẳng có gì hết. Chàng nản lòng thối chí, nhân lúc được binh lính thả khỏi xe tù ăn uống, nghỉ ngơi, chàng bèn nhảy xuống vách núi.

https://thuviensach.vn

Nhảy xuống vách núi vẫn không chết là luật bất di bất dịch cho các nhân vật chính. Đến khi tỉnh lại từ cơn hôn mê, quận vương phát hiện ra mình ở trong một căn nhà lá, trên người đắp một mảnh chăn bông, tuy thô lậu, nhưng ấm áp lạ thường. Trong căn nhà lá thoang thoảng hương thuốc xen lẫn hương thức ăn, vấn vít màn hơi ấm.

Có một thiếu nữ, bưng một chiếc bát bốc khói nghi ngút, nhoẻn cười thật tươi với chàng.

Nụ cười này, là nụ cười đẹp nhất quận vương từng được thấy trong đời. Thiếu nữ tên gọi Hà Tiên kể rằng mồ côi cả cha lẫn mẹ, sống một mình trong căn nhà nhỏ nơi sơn cốc này, tình cờ phát hiện ra quận vương hôn mê, liền cứu chàng về đây.

Quận vương nói với thiếu nữ, chàng là kẻ tử tù bị kết tội mưu phản, nếu cứu chàng, sẽ bị liên lụy. Chi bằng sớm giải chàng giao cho quan phủ. Thiếu nữ lại nói, khi thiếp cứu chàng, đã biết chàng là ai. Có lẽ chàng không nhớ, nhưng chàng là ân nhân cứu mạng thiếp, thiếp từng lưu lạc vào vương phủ, là chàng đã sai người thả thiếp đi, mối ân tình này, thiếp suốt đời không quên. Quận vương quả thật không nhớ nổi một nghĩa cử như vậy, chỉ mang máng nhớ cách đây một hai năm tổng quản từng mua về một nhóm gia nô, chàng thấy không cần thiết, đã thả tất cả về nhà, coi như ban ân đức cho họ, có lẽ Hà Tiên chính là một trong số đó. Thật không ngờ hành động vô tâm này lại giữ cho chàng một tia sinh cơ, cuối cùng người cứu chàng lại là một tỳ nữ khi xưa.

Hà Tiên dốc lòng chăm sóc quận vương. Nàng đội gió tuyết vào thành trì gần đó mua thuốc cho chàng, nửa đêm còn ngồi canh bên lò lửa sắc thuốc, tay lạnh cóng vừa sưng vừa đỏ. Gia cảnh nàng bần hàn, chỉ có thể làm cơm canh đạm bạc, ăn cơm độn kê, rau dưa muối qua mùa đông, không hề có chút chất tanh nào. Nhưng quận vương lại cảm thấy, những món ăn này còn đáng quý hơn cả sơn hào hải vị chàng ăn trước đây.

https://thuviensach.vn

Thương thế của quận vương dần dần hồi phục, đêm ba mươi Tết, Hà Tiên không biết kiếm từ đâu ra một ít gạo trắng, nấu được nửa nồi cơm, dọn cùng ít bầu muối rau khô, làm bữa cơm tất niên. Đón lấy bát cơm đong đầy, nhìn thiếu nữ đang mỉm cười với mình, lòng quận vương dâng lên một ý nghĩ đã ấp ủ từ lâu. Chàng nghĩ, nếu mình cả đời cứ ẩn cư trong sơn cốc thế này, có lẽ lại là chuyện hoàn mỹ hạnh phúc nhất. Bởi chàng đang được đắp chiếc chăn bông ấm lòng, đang được cầm trên tay bát cơm trắng nóng hổi, trước mắt lại có người chàng muốn ở bên cả đời.

Chàng đã từng gặp không ít hào môn thiên kim, Hà Tiên so với bọn họ chẳng qua chỉ là một thiếu nữ thanh tú mảnh khảnh, không có dung nhan diễm lệ như thược dược, không có phong thái yêu kiều cao sang, nhưng nhìn nụ cười của nàng, chàng cảm thấy mình đã có được mọi thứ trân quý nhất trên đời. Nhưng giờ chàng vẫn là một tội đồ mưu phản đang lẩn trốn, chàng không làm được gì cho Hà Tiên, chỉ gây liên lụy đến nàng, chàng không có tư cách hỏi nàng có đồng ý ở bên mình cả đời hay không. Chỉ hiện tại thôi, chàng đã đủ mãn nguyện rồi, chàng lờ mờ dự cảm, những ngày này sẽ không còn lâu nữa.

Quả nhiên, khi tuyết đông bắt đầu tan, có một đám binh sĩ tiến vào sơn cốc, vây lấy căn nhà lá. Quận vương chắn trước mặt Hà Tiên. Từ đám lính bước ra một người, quỳ một gối xuống trước mặt chàng, "Vương gia, thánh thượng đã tra xét rõ ràng, chuyện mưu phản không liên quan gì đến vương gia. Chúng tiểu nhân vâng mệnh mời vương gia trở về."

Chỉ trong mấy tháng trời, quận vương đã lần lượt nếm trải những thăng trầm lớn nhất của đời người. Chàng từng mất trắng tất cả chỉ trong một đêm, giờ tất cả những thứ đã mất lại trở về trong tay. Nghe nói, là nhờ quốc sư Phùng Ngô quyền thế nhất bấy giờ giúp chàng lật lại bản án chứng minh chàng vô tội, và trước mắt, triều đình đang có chuyện gấp quan trọng cần chàng ra sức. Thái hoàng thái hậu phụ chính, giúp thế lực họ ngoại bành trướng, không coi Sùng Đức đế đang còn nhỏ tuổi vào đâu, dám cả gan giành ngôi đoạt vị.

https://thuviensach.vn

Quận vương dẫn binh trấn áp đám phản loạn ngoại thích, tù tử tội mưu phản năm xưa trở thành hộ quốc công thần. Hoàng thượng ban lại cho chàng vương hàm, cắt rất nhiều đất đai cho chàng làm đất phong. Chàng trở thành một trong bốn vị vương gia nắm trọng binh trong tay, quyền thế lớn mạnh. Giữa khi đang quyền cao đắc ý, chàng làm một chuyện khiến người đời kinh ngạc, đó là lấy một thiếu nữ thôn dã xuất thân hàn vi làm vương phi. Chàng lập lời thề, đời này chỉ có duy nhất một thê tử, vĩnh viễn không lập trắc phi.

Đêm động phòng hoa chúc, trên giường tân hôn của vương gia chỉ có một tấm chăn thô ráp, dưới nến đỏ bày hai bát cơm trắng. Mọi người đều không hiểu lý do vì sao, ý nghĩa của hai món đồ này, chỉ có chàng và nàng hiểu. Khi vén tấm khăn trùm đầu, nắm lấy bàn tay Hà Tiên, quận vương cảm thấy, đời này kiếp này chàng không còn mong gì hơn nữa.

Từ đó, vương gia và Hà Tiên phu xướng phụ tùy, nắm tay bầu bạn.

Đỗ Như Uyên cầm bao nước lên, dốc một ngụm, hỏi, "Nghe câu chuyện này, mọi người có cảm tưởng thế nào?"

Lạc Việt, Chiêu Nguyên và Lâm Tinh nãy giờ vẫn thần người lắng nghe không chớp mắt, lúc này mới hơi nhúc nhắc cử động gân cốt cứng ngắc.

Lạc Việt nói, "Khiến người ta đắm chìm trong suy tư, chứa đựng tính giáo dục."

Chiêu Nguyên nói, "Vỡ vạc rất nhiều đạo lý."

Lâm Tinh nói, "Có tác dụng khuyên răn đám người phàm tầm nhìn hạn hẹp."

Lạc Việt lại nói, "Cảm giác trong cõi hư không tự có nhân quả, nhưng..." Hắn gãi đầu, vị vương gia trong truyện cuối cùng nên duyên với

https://thuviensach.vn

người có chân tâm, nghe chừng không khớp với tình hình Định Nam vương bây giờ.

Đỗ Như Uyên chậm rãi nói, "Câu chuyện chưa kết thúc, tiếp theo vẫn còn một đoạn."

Vương gia lấy được Hà Tiên, phu xướng phụ tùy, tay trong tay bầu bạn sống những ngày hạnh phúc, lại lĩnh ngộ được đạo lý trọng đức tích đức, bỏ tính ương bướng tự mãn, xử sự khoan dung nhân từ, đặc biệt kính trọng người già, đối với ai cũng khiêm tốn nhã nhặn.

Một ngày, vương gia đích thân ra đường phát chẩn thuốc, giúp bách tính ngăn ngừa bệnh dịch theo mùa, đạo nhân đánh cược với chàng dạo nào bỗng lại xuất hiện, nói, "Giữa vương gia và vương phi là nghiệt duyên, nàng ta chẳng phải loài thiện lương, vương gia nên sớm đuổi đi, cắt bỏ mối nghiệt duyên này, mới có thể tránh được họa thương tâm."

Vương gia nổi giận, nói với đạo nhân, "Tiên sinh từng có ơn điểm hóa, đúng lẽ thì bản vương phải bái tạ, nhưng nói những lời hại người như thế, dù có là tiên sinh, bản vương cũng quyết không cho phép." Đoạn lạnh nhạt bỏ đi.

Đạo nhân thở dài sau lưng chàng, "Cũng đành, lão vốn không ưa nói chuyện thị phi, chỉ là không nhẫn tâm thấy ngươi bị lừa. Ngươi vốn không phải chịu kiếp nạn này, giờ xem ra, cũng khó mà tránh được."

Vương gia không màng để tâm.

Hơn một năm sau, vương phi mang thai, vương gia mừng vui khôn xiết, vương phi hoài thai mười tháng, đến lúc lâm bồn là vào mùa đông. Khi đứa trẻ sắp chào đời, vương phi nén cơn đau khổ sở cầu xin vương gia đuổi hết bà đỡ và tỳ nữ đi, chỉ để lại một mình nàng. Vương gia đương nhiên không thể đồng ý, vương phi khóc lóc không thành, đột nhiên toàn thân tỏa ra dị

https://thuviensach.vn

quang, bà đỡ và các tỳ nữ trong phòng đều thiếp đi. Giữa vầng hào quang, vương phi tự dưng mọc cánh, nói với vương gia, kỳ thực nàng không phải người phàm, mà là một con hạc trắng thành tiên, phụ trách coi sóc tiên tỳ trên Dao Trì.

Vương gia vô cùng kinh ngạc, lúc này mới vỡ lẽ vương phi chính là con hạc năm xưa mình từng cứu, nhưng chàng vẫn nói, nàng cứu ta tuy vì báo ân, nhưng về sau đôi ta cùng phải lòng nhau, bất kể là người hay tiên ma yêu quái, nàng vẫn là người con gái duy nhất ta yêu hơn tất cả. Dù cho nàng là tiên, ta là người, ta vẫn muốn cùng nàng tay ấp má kề, đời đời kiếp kiếp không phân ly.

Hà Tiên lại nói, vương gia, chàng nhầm rồi, thiếp cứu chàng hoàn toàn không phải để báo ân, thiếp phụng mệnh Thiên đình điểm hóa chàng, đến nay con đã sinh ra, duyên phận đã hết, đến lúc phải về Thiên đình phục mệnh rồi. Thì ra năm xưa, thời tổ tiên của vương gia chỉ là một võ tướng bình thường, có lần ngang qua một vạt rừng núi, trông thấy miếu Sơn thần quá đỗi cũ nát, tượng thờ đổ sập, liền xuất tiễn kiếm người trùng tu miếu mạo, đắp mới tượng thần. Ngày sau vương gia tập tước lại kiêu ngạo hống hách, Sơn thần niệm tình nghĩa của tổ tiên chàng, quyết định điểm hóa để chàng hiểu ra rằng phú quý dễ mất, phải biết quý trọng phúc đức, nên dâng thư thỉnh tấu Ngọc đế, được ân chuẩn xong thì vừa hay trong số mệnh quận vương có một đại kiếp nạn, Sơn thần liền hóa thành ông lão xin nước và đạo nhân để điểm hóa chàng.

Chuyện này vốn không can hệ gì đến một tiểu tiên nga như Hà Tiên, trùng hợp thay, có vị tiên quân trên trời muốn mời Sơn thần uống rượu, bèn phái nàng xuống trần truyền tin, không ngờ vừa tới nhân gian đã trúng phải tên của thuộc hạ quận vương.

Hà Tiên chỉ là một tiểu thiên nga, nhưng lại hay tự tung tự tác. Sau khi gặp Sơn thần, biết chuyện ông điểm hóa quận vương, nàng bèn thưa lại sự tình với vương mẫu, nói rằng cách thức của Sơn thần là chưa đến nơi đến

https://thuviensach.vn

chốn. Nhân thể đã nhờ một mũi tên mà kết thành duyên phận với quận vương, nàng quyết định hạ phàm lần nữa, giúp quận vương thấu triệt rằng mọi phồn hoa ân oán tình duyên trên đời trông có vẻ thiên trường địa cửu, nhưng chỉ là mây khói thoảng qua mà thôi.

Vốn dĩ, quận vương ngồi trong xe tù, sau khi gặp được đạo nhân trong cơn gió tuyết, sẽ lập tức có sứ thần từ kinh thành xuất hiện, tuyên đọc thánh chỉ xá tội, Sơn thần định dùng cảm giác thoắt mất thoắt được này để khiến chàng tỉnh ngộ. Nhưng Hà Tiên lại dùng pháp thuật khiến sứ thần lạc đường, ngựa hụt chân té xuống khe núi, ngất lịm trong đống tuyết. Sau đó quận vương nhảy xuống vực, sau đó nữa, Hà Tiên chuyển quận vương vào căn nhà lá, nhốt chàng hàng tháng trời trong sơn cốc hẻo lánh, để người của triều đình tìm khắp nơi không thấy chàng. Không phụ công nàng khổ công nhọc sức, quận vương ở trong nhà lá, ăn mấy tháng ngô khoai củ cải dưa muối, cuối cùng đã triệt để lĩnh ngộ đạo lý cần lĩnh ngộ.

Hà Tiên rơi nước mắt nói, thiếp vì muốn chàng hiểu tình cảm trần tục trên thế gian chẳng qua chỉ là thứ hư không, bèn hạ giá lấy chàng, sau đấy cũng từng lo sợ, nhỡ đâu không điểm hóa nổi chàng mà bản thân lại rơi vào phàm tình tục thế thì phải làm thế nào. Cũng may, có thể xem như công đức viên mãn, con đã sinh ra rồi, thiếp phải quay về Thiên đình phục mệnh thôi.

Hà Tiên dần hóa thành một con hạc tiên màu trắng, vỗ cánh, cửa sổ tự động mở ra, hạc tiên tung cánh bay vút ra ngoài cửa sổ.

Trong gian phòng tĩnh lặng, vương gia đứng trơ như gỗ đá, trong đống chăn gấm trên giường cạnh chàng, là một quả trứng khổng lồ.

Lạc Việt, Chiêu Nguyên, Lâm Tinh đều trợn mắt há miệng.

Lạc Việt nói, "Khụ, đây đúng là một câu chuyện giáo hóa người đời...

nhưng..."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên giơ tay gãi đầu, nó không dám ăn nói lung tung nữa, nhưng...

vì sao, nó cảm giác, cha của Đỗ Như Uyên thật đáng thương, ông ấy đã bị bỡn cợt. Hầy, dùng từ "bỡn cợt" cho người phàm giống đực có hơi không thích đáng thì phải?

Lâm Tinh buột miệng, "Điểm hóa cái thá gì chứ, lừa cưới thì đúng hơn." Rồi cô lập tức phân trần với Đỗ Như Uyên, "Xin lỗi nhé ta không có ý bất kính với ai đâu, ta chỉ đánh giá bản thân câu chuyện thôi."

Lạc Việt cảm khái, "Trước kia ta còn mơ tưởng được một tiên nữ dịu dàng xinh đẹp phải lòng, giờ xem ra, tiên nữ đúng là không dễ lấy." Hắn nói với Đỗ Như Uyên, "Ta cũng chỉ là cảm thán đôi chút trước câu chuyện này thôi."

Đỗ Như Uyên im lặng, nhưng Lâm Tinh lại tiếp chuyện, "Con gái tiên tộc không phải ai cũng thế đâu, cô ta là ngoại lệ cá biệt. Nếu là ta..."

Lạc Việt chăm chú nhìn cô, Lâm Tinh liền hoảng loạn lắp bắp, "Nếu là ta, thì sẽ không làm chuyện như vậy."

Lạc Việt "ừ" một tiếng, trong lòng thầm nhủ, cô chắc xông xáo làm chuyện khác.

Chiêu Nguyên nhỏ giọng nói, "Trạch Đàm biểu tỉ cũng không thế."

Lâm Tinh chớp mắt nhìn nó, "Trạch Đàm biểu tỉ là ai?"

Chiêu Nguyên ngượng nghịu cúi đầu, mặt nóng bừng. Lạc Việt xoa cằm cười gian, thì ra con rồng ngốc này vẫn hay nhung nhớ đến biểu tỉ của nó.

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh chọc chọc Chiêu Nguyên, "Đừng có ấp úng như tiểu tân nương thế, nói đi nói đi mà, Trạch Đàm biểu tỉ kia có phải con rồng cái ngươi thích không?" Cô chống cằm ra vẻ suy nghĩ, "Ồ, tứ hải long vương đều là biểu cữu công của ngươi, suy ra biểu tỉ này là long công chúa nhà long vương gia? Nhãn quang không tệ mà."

Mặt Chiêu Nguyên càng lúc càng nóng, hệt như lửa đốt, nó ấp úng đính chính, "Không, không phải vậy..."

Lạc Việt trượng nghĩa kịp thời ra tay, giúp nó chặn đứng Lâm Tinh, "Thôi thôi, đừng lạc đề nữa, tóm lại, bất kể là người phàm hay thần tiên, đều có vài người kiểu..." dù gì cũng là mẹ ruột Đỗ Như Uyên, không thể nói gì nhiều, Lạc Việt lược bớt những lời phía sau, "kiểu vậy."

Lâm Tinh nhìn Lạc Việt, tươi cười tán đồng, bèn không truy hỏi Chiêu Nguyên nữa. Chiêu Nguyên cảm kích nhìn Lạc Việt, đưa tay cào cào góc tay áo hắn.

Trong góc lều đột nhiên vang lên một giọng nói u ám, "Nói rất phải." Mọi người đưa mắt nhìn, chỉ thấy Ứng Trạch không biết từ lúc nào đã bò dậy khỏi đống chăn, ngồi xếp bằng trên đệm, người toát đầy hàm ý, "Người cũng vậy, tiên cũng vậy, đều có những kẻ vì muốn trèo cao mà không biết liêm sỉ lừa gạt người khác, thực đáng ghét vô cùng." Trên đầu lão tụ lại một đám mây đen, đùng đoàng lóe lên một tia sét nhỏ trắng lóa, "Những kẻ lừa gạt tình cảm người ta, tội đều khó tha."

Ai nấy đều kỳ vọng nhìn lão, lặng lẽ đợi những lời tiếp theo, ngỡ rằng sẽ được nghe thêm một đoạn thị phi tình cảm.

Không ngờ Ứng Trạch lạnh tanh nói xong câu ấy, lại rúc vào chăn ngủ tiếp.

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh lầm bầm, "Gì chứ, chẳng bao giờ để lộ chút chân tướng nào, toàn hậm hực suông."

Lạc Việt một lần nữa định hướng chủ đề, "Đỗ sư đệ, đệ vẫn chưa kể xong chuyện, tiên nga hóa hạc bay đi rồi, sau đó vương gia thế nào?"

Đỗ Như Uyên tiếp tục kể.

Hạc tiên bay đi rồi, vương gia ốm nặng mất mấy ngày.

Trong thời gian lâm bệnh, chàng hạ lệnh không ai được phép đến gần phòng vương phi. Người trong vương phủ đều lấy làm lạ, từ khi vương phi hạ sinh, cửa phòng luôn khóa im ỉm, đám tỳ nữ chỉ dám đặt cơm nước ở trước cửa, qua mấy canh giờ lại đến thu dọn, cơm canh căn bản không được động tới. Kẻ hầu người hạ rỉ tai nhau rằng vương phi sinh khó nên đã bạc mệnh trong lúc lâm bồn, ngay bên ngoài cũng xôn xao đồn đại. Mười ngày sau, bọn họ đột nhiên nghe thấy tiếng trẻ khóc vọng ra từ phòng vương phi, liền đi bẩm báo vương gia.

Vương gia gượng lết tấm thân bệnh tật vào phòng vương phi. Không ai biết bên trong xảy ra chuyện gì, độ nửa canh giờ sau, vương gia xuất hiện ở ngưỡng cửa, ôm trong lòng một đứa trẻ khóc oa oa, nói với đám người dưới rằng vương phi đã qua đời. Khi hạ táng, vương gia tự đặt di thể vương phi vào áo quan, rồi lập tức sai người đóng đinh bịt chặt. Mãi đến nay vẫn còn vô số lời đồn đại về vương phi, có người nói nàng đột tử, có người nói đứa trẻ nàng sinh không phải của vương gia, nên vương gia đã giết chết nàng.

Từ đó trở đi, vương gia bắt đầu căm hận thuyết quỷ thần, chàng nói quỷ thần đều là thứ bịa đặt lừa gạt người đời, và kiên quyết cho rằng thần tiên, huyền pháp thảy đều không tồn tại.

Một lần nữa, căn lều lại chìm trong yên lặng. Chiêu Nguyên có cảm giác bất lực về ngôn từ. Đỗ Như Uyên kể với giọng bình thản, kỳ thực thâm tâm

https://thuviensach.vn

cũng không dễ chịu chút nào. Lạc Việt ngập ngừng, "Đỗ sư đệ, ta có một câu muốn hỏi, chuyện này... làm thế nào đệ biết được?"

Đỗ Như Uyên tỏ tường chuyện xưa, nhất định là do có người kể cho nghe. Định Nam vương đã cưỡng ép bản thân tin rằng tất cả chỉ là một giấc mộng hư ảo, thì chắc chắn ông không phải là người kể cho gã, vậy người đó là ai?

Đỗ Như Uyên nói, "Người cho đệ biết sự thật chính là mẹ ruột đệ. Chỉ riêng phần sau khi mẹ bay đi, là đệ nghe được qua những mẩu chuyện ngồi lê đôi mách của người ăn kẻ ở trong nhà."

Lạc Việt, một lần nữa, đờ đẫn vì kinh ngạc. Đỗ Như Uyên nói tiếp, "Hằng năm, vào ngày mười lăm tháng Tám, mẹ đều giáng trần thăm đệ. Mẹ thuật chuyện xưa, hỏi đệ có thể thông cảm cho mẹ không." Gã nở nụ cười, "Vì vậy, chắc mọi người đã hiểu vì sao đệ có khả năng nhìn thấy những thứ người thường không nhìn thấy rồi."

Lạc Việt gật đầu. Đỗ Như Uyên thế này, kỳ thực nên coi là nửa người nửa tiên, hay nửa tiên nửa người đây? "Vậy người mẹ hiện giờ của đệ..."

Đỗ Như Uyên nói, "Mẹ hiện giờ là tiểu thư nhà thái phó, vốn có hôn ước từ nhỏ cùng cha."

Về sau Định Nam vương cưới Hà Tiên, gạt chuyện đính ước sang một bên, nhà thái phó cũng không nói năng gì. Về sau lời đồn Định Nam vương giết thê tử lan truyền ra ngoài, không ai dám gả con cho ông tục huyền, ngờ đâu thiên kim tiểu thư mãi chưa thành thân, nhà thái phó lại trở thành vương phi đời sau của ông.

Lâm Tinh gật gù, "Chẳng trách ta luôn ngờ ngợ ngươi khác những người bình thường. Mọt sách, thật ra ngươi cũng rất khỏe đấy tự mình từ

https://thuviensach.vn

trong trứng chui ra, cũng may ngươi sinh vào mùa đông, nếu là mùa hạ, có khi chưa đợi ngươi trèo ra khỏi vỏ, quả trứng đã ung mất rồi."

Đỗ Như Uyên lắc đầu quầy quậy, "Đây gọi là thiên phú dị bẩm. Hồi nhỏ cũng là vì vô tình nhìn thấy quy huynh, tại hạ mới biết mình không giống người bình thường." Thuở bé gã hay bị người ta chỉ trỏ, nói gã không phải là con đẻ của vương phi. Một hôm, gã nhìn thấy có người đứng bên ao cá, từ xa nhìn về phía mình, bèn hỏi gia nhân người kia là ai, không ngờ gia nhân kinh hãi thất sắc, thưa bên ao cá làm gì có ai. Có người đem sự việc bẩm lên vương gia, ông bèn rút gậy lớn nện gã một trận tơi bời, đe rằng về sau còn dám lộng thần giả quỷ sẽ bị đánh gãy chân. Đỗ Như Uyên ăn đòn thừa sống thiếu chết, may có mẹ ngăn cây gậy của cha, đưa gã về phòng.

Không bao lâu sau, vết thương lành, gã lại phát hiện một con rùa nằm bên ao cá, hình như đang phơi nắng. Đương tuổi trẻ dại tinh nghịch, gã chạy tới bắt rùa, con rùa rất ngờ nghệch, mặc cho gã làm gì thì làm. Đỗ Như Uyên đem rùa lật qua lật lại vần chơi hồi lâu, cuối cùng lấy một cái chậu rỗng, đổ đầy nước thả rùa vào, mang về nuôi ở phòng.

Gia nhân thắc mắc, tiểu thế tử, người đặt chậu nước trong phòng làm gì? Bấy giờ gã mới hiểu, người khác không nhìn thấy con rùa trong chậu. Gã đâm sợ, con rùa bèn bò ra khỏi chậu, đột nhiên mở miệng nói tiếng người, trấn an gã. Kết quả lại càng khiến Đỗ Như Uyên khiếp vía, khóc bù lu bù loa, đương khi nước mắt tèm lem, gã trông thấy con rùa hóa thành một người, bước tới trước mặt, xoa đầu gã, giúp gã lau nước mắt, đó chính là người gã từng nhìn thấy bên ao.

Lạc Việt càng lúc càng khâm phục Đỗ Như Uyên, câu chuyện tuổi thơ của gã chẳng khác nào chuyện ma, vậy mà Đỗ Như Uyên hồi nhỏ đã thật gan dạ, không hề sợ đến đần người đi.

Lâm Tinh trỏ Thương Cảnh đang nằm trong chăn, nói, "Ôi chao, hổ thay một đại trưởng lão Quy tộc, lại dùng cách hiện thân này đi lừa trẻ con. Còn

https://thuviensach.vn

suốt ngày chê người khác nông cạn."

Đỗ Như Uyên nói, "Trước kia thân mẫu tới thăm tại hạ mỗi năm một lần, nhưng hễ tại hạ đem kể với cha thì đều bị đánh cho một trận, về sau mới biết người khác không nhìn thấy thân mẫu, nên dần dần cũng quen với những chuyện như thế." Thương Cảnh vẫn ngủ im bên tay gã, Đỗ Như Uyên nói tiếp, "Từ ấy, quy huynh ở bên cạnh tại hạ, rất nhiều kiến thức, đều do huynh ấy dạy, đối với tại hạ, quy huynh vừa là bạn vừa là thầy."

Chiêu Nguyên ngưỡng mộ nhìn Thương Cảnh, càng lúc càng cảm thấy mình rất không đủ tư cách. Lâm Tinh có thể bảo vệ Lạc Việt, Thương Cảnh dạy cho Đỗ Như Uyên bao nhiêu thứ, còn nó, không giúp nổi Lạc Việt thì thôi, trái lại còn để Lạc Việt kè kè chỉ bảo giúp đỡ. Nó cúi đầu thở dài.

Đỗ Như Uyên lại nói, "Hôm nay kể lại những chuyện cũ này, cũng là vì muốn nói với Lạc Việt sư huynh, cha đệ tỏ thái độ căm ghét thuyết quỷ thần, khăng khăng cố chấp là có nguyên do, trên thực tế, trong lòng ông rõ hơn ai hết, chỉ hiềm không muốn thừa nhận mà thôi. Vì vậy chỉ cần tìm được cách thích hợp, khiến ông tin rằng huynh là hậu nhân Hòa thị, ông chắc chắn sẽ giúp huynh."

Lạc Việt ngẫm nghĩ, quá khứ của Định Nam vương thực sự quá đau thương, nếu vì muốn lôi kéo sự giúp đỡ của ông mà đào xới vết thương này lên, thì có vẻ hơi không nhân đạo, hắn bèn nói, "Tới lúc đó hẵng hay. Trước mắt cần giải quyết ổn thỏa chuyện thái tử và Nghênh Xuân Hoa cái đã."

Sự kiện thái tử giờ đã trở thành trò cười, thực sự không còn kích thích được nhiệt tình của ai nữa.

Lâm Tinh ngáp dài, "Nếu không phải muốn xem xem Lạc Lăng Chi rốt cuộc giấu giếm điều gì, ta cũng chẳng buồn tới đó đâu."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt nói, "Chưa biết chừng lại được xem cảnh thái tử lên đồng, rất đáng giá mà."

Thông thường thực hiện nghi thức tế lễ, đều phải vẽ trận đồ trên mặt đất, bày một cái bàn dài, thắp hương nến, đốt vàng mã, khua kiếm gỗ đào, xõa tóc di chuyển theo bộ pháp, Lạc Việt tưởng tượng thái tử trong tình cảnh ấy, cảm thấy rất đáng mong đợi.

Trời đã tối muộn, mấy người ai về chỗ nấy, ngả đầu nằm ngủ. Lạc Việt mau chóng chìm sâu trong mộng đẹp, cảm giác Chiêu Nguyên bên cạnh giật giật gấu áo hắn, "Tôi sẽ không kém cỏi thế mãi đâu." Lạc Việt ậm ừ một tiếng, tiếp tục thiếp đi.

Chiêu Nguyên nằm bên mép gối, rúc đầu vào góc chăn, rốt cuộc phải làm sao mới có thể mau chóng biến thành một thần hộ mạch mạnh mẽ đây.

Ngoài lều màn đêm đen đặc, trăng sáng treo cao, chiếu đến nơi này, cũng chiếu cả nơi kia. Dưới chân núi Vân Tung, căn lều lớn của thái tử đã dựng xong, chỉ đợi trưa ngày mai là bày trận làm phép.

Đám thân binh canh gác lều lớn đi qua đi lại tuần tra, trong một căn lều nhỏ, mấy đệ tử Thanh Huyền cùng vây quanh một chiếc lồng sắt. Trong lồng sắt là một con cọp con bé bỏng nằm cuộn tròn, nó đã biết điều gì đang đợi mình vào ngày mai, gân yêu của nó đã bị Phụng Đồng chặt đứt, không làm phép được nữa, cũng không thể biến thành hình dạng khổng lồ. Nó buồn bã nằm im, thỉnh thoảng le lưỡi liếm vết thương chưa lành ở chân trước bên phải.

Đêm sắp canh ba, phải bôn ba đi đường mấy ngày liên tiếp, vài đệ tử còn nhỏ trong Thanh Huyền đã bắt đầu thấm mệt.

Một tiểu đệ tử len lén ngáp, quay sang nói với sư huynh bên cạnh, "Nếu chuyện ngày mai thành công, sư phụ sẽ trở thành quốc sư thật chứ?"

https://thuviensach.vn

Sư huynh nọ trừng mắt nhìn sư đệ, "Be bé cái mồm thôi, chớ để thân binh bên ngoài nghe thấy. Bọn họ đều là người của vương phủ, chưa biết chừng lại đi báo cáo với tên Phụng Đồng kia đấy."

https://thuviensach.vn

Tiểu đệ tử rụt cổ, "Nhưng đệ thấy, thái tử vô cùng coi trọng Phụng Đồng, hơn nữa người đó còn rất lợi hại. Nghe nói hắn một mình phóng hỏa thiêu trụi cả Thanh Sơn, con phệ cốt thú này cũng là do hắn hàng phục."

Sư huynh hừ mũi, "Có lợi hại nữa cũng đâu thể bằng sư phụ? Phụng Đồng là phụ tá của An Thuận vương, thái tử đương nhiên sẽ nể mặt thân phụ mà tôn trọng hắn. Nhưng thái tử là đồ đệ của sư phụ. Bảo vật của Thanh Sơn và cả chuyện ngày mai, đều sư phụ dạy thái tử. Theo ta thấy, tên Phụng Đồng kia không thể sánh với sư phụ được."

Các đệ tử còn lại đều thi nhau khen phải, lại có một đệ tử lên tiếng, "Hôm đó, đại sư huynh và thái tử nói chuyện xong liền từ biệt quay về, ngay chào cũng không chào chúng ta một tiếng, chắc là vội về báo cáo hoặc bàn bạc đối sách với sư phụ. Không biết ngày mai sư phụ và đại sư huynh có tới đây không."

Nghênh Xuân Hoa nằm co ro trong lồng, lời những người này nói nó đều nghe hiểu, nó biết ngày mai mình sẽ phải chết, bọn họ muốn giết nó, đem máu của nó bôi lên một cái vại. Nghênh Xuân Hoa rất sợ hãi, nó vô cùng nhớ chủ nhân.

Vốn dĩ phệ cốt thú non sau khi sinh ra không lâu sẽ bị mẹ bỏ rơi, để mặc bọn chúng tự sinh tự diệt. Bọn chúng là yêu thú, bộ dạng xấu xí, người phàm trông thấy đều sợ hãi. Nhưng bọn chúng có một cách tự vệ bẩm sinh, đó là biến thành thú nhỏ đáng yêu, khiến các con thú cái khác sinh lòng thương mến mà đem về nuôi dưỡng.

Một ngày đầu xuân, Nghênh Xuân Hoa bị vứt lại trên sườn núi, nó dầm mưa một ngày một đêm, thoi thóp hơi tàn, đến sáng hôm sau, mưa dàn tạnh, có một con cọp mẹ dẫn cọp con tới gần đó tìm thức ăn. Trông bầy cọp con vờn qua giỡn lại, lăn lộn chơi đùa rất vui vẻ, Nghênh Xuân Hoa liền biến thành một con cọp con, định để cọp mẹ thu dưỡng mình. Đáng tiếc là nó đã không bò dậy nổi nữa, cọp mẹ không chú ý gì đến nó, cứ thế dẫn bầy cọp

https://thuviensach.vn

con rời đi. Nghênh Xuân Hoa rất tuyệt vọng, đúng lúc này, đột nhiên có tiếng người vang lên bên trên, "Sư huynh sư huynh, ở đây có con cọp con, hình như có linh khí, là linh thú." Tiếp đó nó được một đôi bàn tay ấm áp nhẹ nhàng nhấc lên, dưới ánh nắng rạng ngời, lần đầu tiên nó trông thấy vẻ mặt vui cười của chủ nhân. Chủ nhân nói, "Ta nhặt được ngươi trong bụi hoa nghênh xuân, nên sẽ gọi ngươi là Nghênh Xuân Hoa nhé." Chủ nhân tắm rửa chải lông cho nó, bón đồ ăn ngon, lại ôm nó ngủ. Chủ nhân nói, "Ngươi phải biến thành linh thú lợi hại bậc nhất, để ta mở mày mở mặt."

Vậy nên nó muốn bảo vệ chủ nhân, ai dám ức hiếp chủ nhân nó liền cắn người đó. Nghênh Xuân Hoa muốn ở bên cạnh chủ nhân mãi mãi.

Chủ nhân...

Nghênh Xuân Hoa khép mắt, giọt lệ lăn ra từ khóe mắt rơi xuống chân trước của nó, ngấm vào vết thương xon xót.

Tiểu đệ tử chỉ cái lồng, "Sư huynh, nó khóc này."

Sư huynh hừ mũi, "Đại sư huynh suýt nữa bị nó cắn chết. Có khóc đáng thương nữa cũng vẫn là yêu thú."

Gió đêm thổi tung tấm mành vải che lều. Dưới ánh trăng, một bóng người đứng trên cành cây bên hông doanh trại của thái tử dõi mắt nhìn xuống. Mọi chi tiết trong trại đều lọt vào tầm mắt hắn, kể cả cuộc thảo luận của các đệ tử Thanh Huyền nơi căn lều nhỏ ban nãy.

Phụng Đồng đứng lặng thinh giữa gió hiu hiu.

Mấy thứ "hùng tâm tráng chí" của đám người trần thật nực cười, thì ra chưởng môn Thanh Huyền có mưu đồ này. Phụng Đồng nhớ lại ở Luận võ Đại hội, Trọng Hoa Tử hễ gặp hắn là tỏ vẻ xun xoe nịnh bợ, mở miệng ra là Đồng tiên sinh, rõ ràng đã nhìn thấu thân phận phụng thần của hắn, trắng

https://thuviensach.vn

trọn tỏ ý muốn được Phụng Đồng tiến cử, bái kiến Phụng quân. Thế mà sau lưng lại giở ngón tiểu xảo này.

Trọng Hoa Tử xúi bẩy thái tử làm chuyện này, là muốn gã dứt bỏ thần hộ mạch, thái tử vâng theo, chứng tỏ đã nuôi sẵn ý định như thế. Nên khen gã một tiếng có hoài bão chăng? Phụng Đồng khẽ cười. Gã ta cho rằng từ người biến thành thần tiên dễ dàng thế sao?

Phụng Đồng đã thám thính kỹ càng núi Vân Tung, cả ngọn núi thấp thoáng tiên khí, hẳn là do một món binh khí tiên gia hóa thành. Xiềng xích chế tạo bằng huyền thiết vạn năm dưới đầm nước lạnh mọc đầy rêu xanh, quả thật đã từng giam giữ một vị tiên gia pháp lực cao cường. Đáng tiếc đến nay dây xích đã đứt, tiên gia sớm đã không thấy tăm tích đâu nữa.

Tâm huyết lần này của Hòa Trinh, định sẵn là công cốc.

Phụng Đồng rất biếng nhác, huynh trưởng Phụng Ngô đã phò tá được hai đời hoàng đế, còn hắn vẫn ngày ngày ung dung tự tại đi theo Phụng quân uống trà chơi cờ ngủ nghê. Nếu không phải Phụng quân sai bảo, cộng thêm việc phò tá loạn thế quân vương có vẻ thú vị, còn lâu hắn mới qua lại với đám người trần mắt thịt này. Phụng Đồng không hiểu, cớ gì ban đầu Phụng quân phải tranh đoạt ngôi thần, sửa đổi thiên mệnh vì người trần, hắn cảm thấy không đáng phải làm chuyện như vậy cho họ. Ví như hiện nay, hắn phụng mệnh giúp đỡ Hòa Trinh, nhưng động tĩnh của ba thần mạch kia còn thu hút hắn hơn.

Lòng tham không đáy, không tự biết mình, những tật chung của người phàm, Hòa Trinh phạm phải không thiếu tật nào, cứ để gã nếm chút đắng cay khổ cực, may ra sẽ được một bài học dài lâu. Phụng Đồng nhìn về phía căn lều lớn của thái tử, tự nhủ tạm thời không hiện thân, khoanh tay đứng nhìn, để mặc Hòa Trinh tự làm khổ mình.

Tự khổ đủ rồi sẽ yên ổn được đôi chút.

https://thuviensach.vn

Phụng Đồng nheo mắt, từ khóm cây cạnh doanh trại chợt tỏa ra một làn khói trắng đáng ngờ, đám thân binh đi tuần từng người một im lặng gục xuống. Tiếp đó, một bóng đen từ bóng tối nhảy ra, chạy vụt tới căn lều nhỏ nhốt phệ cốt thú, nhẹ nhàng nhét một ống tiêu mảnh qua kẽ hở mành lều, thổi vào bên trong. Độ một tuần trà, bóng đen luồn vào lều, thoáng chốc ôm theo một thứ chạy ra, nhảy vút vào khóm cây, băng ra con đường mòn.

Phụng Đồng thích thú nhướng mày, thứ bóng đen ôm chạy mất, hình như chính là con phệ cốt thú giả cọp kia. Hắn hơi lưỡng lự không biết nên tiếp tục đứng đây trông thái tử, hay đuổi theo xem thế nào?

Có vẻ đuổi theo sẽ thú vị hơn. Hắn búng ngón tay, đám thân binh đang hôn mê dưới đất lập tức bật dậy như bị sét đánh, sau khi ngơ ngác nhìn quanh thì hò nhau hét lớn, "Không hay rồi! Có thích khách! Bảo vệ thái tử."

Đến đây, Phụng Đồng phẩy tay áo, đạp gió đuổi theo hướng bóng đen vừa chạy trốn. Hắn cố tình không ẩn thân, gió quật qua tà áo phần phật, đám thân binh ngẩng đầu nhìn lên trời kêu to, "Thích khách dùng khinh công chạy rồi.

Mau đuổi theo."

Hôm sau, Chiêu Nguyên tỉnh dậy từ sớm tinh mơ, ra sông nhỏ lấy đầy mấy bao nước để đi đường uống. Khi trở về thấy Lạc Việt, Lạc Lăng Chi và Đỗ Như Uyên đứng bên xe ngựa nói chuyện, nhưng không thấy bóng dáng Thương Cảnh đâu. Chiêu Nguyên đang muốn thỉnh giáo Thương Cảnh, hỏi xem năm xưa long thần hộ mạch bảo vệ hoàng đế thế nào, bèn ẵm theo bao nước tìm kiếm xung quanh. Bước qua tấm mành cửa vén hờ, nó phát hiện ra Thương Cảnh và Lâm Tinh đang ở trong lều nói chuyện.

Lâm Tinh khoanh tay nhìn Thương Cảnh, "... Không liên quan đến ông thật chứ? Hôm qua nghe Đỗ Như Uyên kể lại chuyện cũ của cha mẹ, ta đã cảm giác có chỗ nào đó không xuôi. Hà Tiên tự tung tự tác đến đâu cũng

https://thuviensach.vn

không thể theo người phàm những hai năm lại còn sinh con, vui vẻ dâng hiến như thế. Rất có khả năng ai đó đã sớm tính được, đứa trẻ do cô ấy sinh ra có liên quan đến thời loạn, bèn thỉnh tấu Thiên đình, để Hà Tiên không thể không sinh."

Thương Cảnh chậm rãi nói, "Tiểu kỳ lân, đừng nghĩ mọi chuyện quá phức tạp, cũng đừng cho rằng ai cũng giỏi tính kế."

Lâm Tinh nhướng mày, "Thôi, ta cũng chẳng lấn sân vào chuyện nhà người khác. Ta chỉ lo, ngộ nhỡ chuyện này thực sự liên quan đến ông, sớm muộn có một ngày, Đỗ Như Uyên cũng sẽ biết được, nếu vì thế mà hắn trở mặt với ông, ảnh hưởng đến đại cuộc thì không hay chút nào."

Thương Cảnh không nói gì nữa.

Lâm Tinh xoay mình bước ra khỏi lều, tới chỗ Chiêu Nguyên lại quay người lại, "Mới đầu, ông đứng bên ao cá để Đỗ Như Uyên trông thấy, chỉ là tình cờ đi ngang qua thôi sao?"

Thương Cảnh vẫn im lặng.

Chiêu Nguyên cảm thấy, lúc này tìm Thương Cảnh thỉnh giáo có vẻ không hay cho lắm, bèn lặng lẽ theo Lâm Tinh rời đi. Lát sau, Đỗ Như Uyên bước vào lều, cúi người chìa tay, "Quy huynh, chuẩn bị khởi hành rồi." Thương Cảnh bò vào tay gã, Đỗ Như Uyên đặt lão lên đỉnh đầu. Thương Cảnh nằm vững, khép hờ hai mắt. Tiểu kỳ lân nhìn nhận thiển cận, tự cho mình thông minh. Chỉ có trải nghiệm nhiều mới hiểu được, giữa phàm trần tục thế có rất nhiều sự tình cờ, rất nhiều sự vừa khéo.

Như lão gặp được Đỗ Như Uyên, đích thị chính là vừa khéo. Dạo ấy tên tiểu tử Thương Huyền buông thõng một câu ta không làm thần hộ mạch đâu, các trưởng lão đi mà chọn người khác, rồi chân như bôi mỡ, hớn hở đào tẩu, khiến lão phải tức tốc rời Quần Tiên yến quay về, đích thân đi bắt

https://thuviensach.vn

Thương Huyền. Trời lạnh già cả dễ mệt, nhân ngang qua một hào môn dưới trần gian, lão định vào mượn chiếc giường ngả lưng, kết quả lại phát giác một luồng tiên khí mỏng manh. Lão lách vào một căn phòng trống, phát hiện trên giường có một quả trứng. Hào môn này là vương phủ, bên trong có rất nhiều người hầu kẻ hạ, nhưng căn phòng lại bị khóa chặt, cũng không có người coi sóc quả trứng.

Thương Cảnh trước nay không hay xen vào những chuyện không liên quan đến mình, nhưng quả trứng làm lão nhớ đến bầy rùa non mới sinh trong tộc. Lão quyết định biến thành một con rùa lớn, ấp trứng mà ngủ, mười ngày sau, đứa trẻ trong trứng cuối cùng cũng được lão ấp nở. Đợi cha đứa trẻ chạy tới, lão mới an tâm lên đường, tiếp tục truy bắt Thương Huyền. Sự việc tuy nhỏ nhưng lão vẫn luôn ghi nhớ, mấy năm trời đi vẫn chưa bắt được Thương Huyền, lão lại ngang qua nơi này, bèn tiện đường vào xem đứa trẻ. Lão đứng bên ao cá, trông thấy một đứa bé đeo kiềng như ý, bò trên lan can hành lang, hai mắt mở to hiếu kỳ, chỉ vào lão hỏi nhũ mẫu bên cạnh, "Kia là ai?"

Thương Cảnh biết, đứa trẻ này bẩm sinh có tiên duyên, từ thân thể toát ra một luồng khí tức rất thân thuộc, nên quyết định ở lại xem xét. Lão biến thành hình rùa nằm bên bờ ao, được Đỗ Như Uyên nhặt nuôi mấy ngày. Sau khi điều tra kỹ càng, lão xác định, đứa trẻ này có sao Văn Xương bảo hộ, là người có duyên với quy thần hộ mạch.

Cuối cùng cũng bắt được Thương Huyền, Thương Cảnh bèn trói gô lại xách về tộc. Thương Huyền la lối, vẫn sống chết không chịu tiếp tục làm thần hộ mạch, "Văn nhân tính tình bủn xỉn, con cứ như bị ngâm trong vại giấm suốt mấy trăm năm rồi, có đánh chết cũng không làm nữa. Hơn nữa, đứa trẻ của loại tiểu tiên hạc định vin chuyện chơi đùa người trần mà trèo cao kia, con cũng không muốn đèo bòng."

Những con rùa nhỏ khác trong tộc, hoặc là ngốc nghếch, hoặc là xốc nổi, đều không thể tin tưởng giao phó trách nhiệm lớn lao. Đỗ Như Uyên đã

https://thuviensach.vn

bảy tám tuổi, có tạm thời bồi dưỡng cho đám rùa con cũng không kịp nữa. Thương Cảnh nhớ lại khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của đứa trẻ khi đặt lão vào chậu nước, sấp ngửa bưng về phòng, trong lòng có chút xúc động, bèn thở dài nói, "Nếu không thì, nhiệm vụ lần này để ta làm."

Những chuyện ấy, Thương Cảnh cho rằng chẳng cần báo cáo với ai, kể cả Đỗ Như Uyên, bởi có những điều không nhất thiết phải nhiều lời. Lão một tay dạy dỗ đứa trẻ này, giúp gã trở thành người như ngày hôm nay, có thể gã còn nhiều điểm chưa thể coi là hoàn mỹ, nhưng Thương Cảnh vẫn cảm thấy yên tâm thanh thản. Lão tin tưởng rằng, đứa trẻ này sẽ trở thành công thần trụ cột chống đỡ tân triều, làm được nhiều việc cho thế gian, lưu danh sử sách. Lão đã sống rất nhiều năm, chứng kiến rất nhiều chuyện, lão vẫn rất thích trần gian, cũng rất thích người trần.

Bởi ở trần gian, lão vĩnh viễn không cách nào dự liệu, ai có duyên với ai.

Xe ngựa tiếp tục phi như bay trên đường cái quan, theo lời đám binh lính, trước buổi trưa, nhất định có thể tới được Vân Tung sơn. Dọc đường, Lâm Tinh cứ xoa tay hằm hè, đe rằng nếu con tiểu phụng hoàng kia dám xuất hiện, cô sẽ cho hắn một trận thích đáng ngay giữa đồng không mông quạnh, xả mối hận phóng hỏa thiêu trụi Thanh Sơn hôm nào. Lạc Việt rảnh rỗi không có gì làm, quay sang nói chuyện với Ứng Trạch, "Điện hạ, chúng ta thương lượng thế này đi. Lát nữa gặp thái tử, ông giúp tôi giữ lấy gã, để gã không thể làm hại Nghênh Xuân Hoa, hoặc để Nghênh Xuân Hoa không làm hại được gã. Chuyện nợ nần giữa ông và tôi coi như huề, ông thấy thế nào?"

Lão rồng đi đường chuyến này ngoài ăn chỉ có ăn, không làm gì khác, không phiền nhiều, nhưng Lạc Việt trông lão, vẫn thấy lo lắng bất an.

Ứng Trạch không đồng ý, lão nói như thế quá đơn giản, không thể hiện được thủ đoạn của bậc lão làng. Lão ăn hết hai đĩa điểm tâm, chợp mắt gà

https://thuviensach.vn

gật cho tiêu cơm, lại rất biết cách hưởng thụ, chỉ đích danh Chiêu Nguyên giúp lão bóp vai, Chiêu Nguyên cũng qua bóp thật. Lâm Tinh nóng mắt, "Sao ông ta bảo ngươi bóp là ngươi cứ thế mà bóp?" Chiêu Nguyên ngờ nghệch cười khì khì. Lâm Tinh bất lực đảo mắt nhìn Lạc Việt, cô rất muốn hỏi, ngươi nuôi kiểu gì để nó càng ngày càng không ra giống rồng nữa thế?

Bọn họ nói chuyện dần dần đã không kiêng dè gì Lạc Lăng Chi, y cũng không gạn hỏi nhiều, chỉ lãnh đạm ngồi một bên. Lạc Việt rảnh quá hóa hoảng, bốc một nắm hạt dưa vừa cắn vừa nói, "Mọi người bảo, nếu phụng hoàng chực sẵn ở đấy, liệu có phải đã phát giác chúng ta đang tiến đến gần, sắp đặt mai phục, đợi lát nữa, bất chợt, từ trên trời lao xuống một bầy thích khách, nói thì lâu la nhưng lúc ấy thì nhanh lắm..."

Hắn đang chỉ lên khoa chân múa tay, đột nhiên nghe "binh" một tiếng, một vật nặng đập vào nóc xe, xuyên thủng tấm bạt căng nóc rơi thẳng xuống. Chỉ tích tắc, Lâm Tinh đã giơ phắt tay lên, Thương Cảnh trên đầu Đỗ Như Uyên tỏa ánh xanh lục bao bọc toàn thân... Lạc Việt còn chưa kịp chớp mắt, cái bóng đã phóng vèo lên trời, chỉ để lại lỗ thủng trên nóc xe và bầu trời rộng bên ngoài, ngay lập tức, Lâm Tinh túm lấy nhuyễn tiên, vụt ra ngoài qua lỗ thủng, đuổi theo bóng đen.

Ngựa chồm lên, hí vang hoảng loạn, bấy giờ ngoài xe mới rào rào tiếng tuốt binh khí, "Tất cả đề phòng! Có thích khách."

Lạc Việt cầm nắm hạt dưa nhìn lên đỉnh đầu, Lạc Lăng Chi cũng nhìn lên theo hắn, "Cô nương này thân thủ tốt thật."

Thương Cảnh cất giọng ồm ồm, "Người trẻ tuổi tinh lực được cái dồi dào."

Đợi khi con ngựa lồng được binh lính vỗ yên, Lạc Việt bước ra khỏi khoang xe, Lâm Tinh đã quay trở về, mỗi tay xách một vật, thảy cả xuống

https://thuviensach.vn

đất, tiếc rẻ phủi tay, "Không phải tiểu phụng hoàng." Lạc Việt nhìn xuống ngạc nhiên, Lạc Lăng Chi cũng sững sờ.

Đây chẳng phải...

"Bạch Tổ Mậu?"

"Nghênh Xuân Hoa?"

Người bị Lâm Tinh lẳng xuống đất nhìn thấy Lạc Việt và Lạc Lăng Chi mặt cũng trắng bệch, gã vùng vẫy bò dậy, quỳ rạp trên đất ra sức dập đầu, "Hai vị sư huynh, cứu chúng đệ với. Xin hai huynh giơ cao đánh khẽ, hôm đó là đệ đáng chết, mong hai huynh thả cho đệ và Nghênh Xuân Hoa một con đường sống."

Người này chính là chủ nhân của Nghênh Xuân Hoa, đệ tử Hoa Sơn phái đã thả yêu thú cắn người ở Luận võ Đại hội. Lạc Việt nghe Lạc Lăng Chi gọi mới biết, thì ra gã tên là Bạch Tổ Mậu. Lạc Lăng Chi cúi mình định đỡ gã dậy, "Bạch sư đệ mau đứng lên, đừng như vậy, chẳng phải đệ đã bị đuổi khỏi sư môn rồi ư, sao lại..." Nhưng tay y còn chưa chạm tới Bạch Tổ Mậu, Nghênh Xuân Hoa đã xù lông nhe nanh.

Bạch Tổ Mậu vội quát "Nghênh Xuân Hoa", đoạn ôm chặt nó vào lòng.

Lạc Việt xoa cằm quan sát sự việc trước mắt, "Đệ vừa cứu Nghênh Xuân Hoa từ tay thái tử sao? Không ngờ con người đệ cũng thật có tình nghĩa."

Bạch Tổ Mậu run cầm cập ôm lấy Nghênh Xuân Hoa, người như bông lúa mạch trong gió, Lạc Lăng Chi an ủi gã, "Đệ cứ yên tâm, chúng ta đang trên đường tới ngăn chặn thái tử, không làm khó đệ và Nghênh Xuân Hoa đâu."

https://thuviensach.vn

Bấy giờ Bạch Tổ Mậu mới lắp bắp giải thích, "Đệ... sau khi bị đuổi khỏi sư môn... bèn trốn ở ngoài thành... rồi đuổi theo thái tử tối hôm qua..."

Lâm Tinh ngắt lời gã, "Quá trình không cần kể nữa, nói thẳng kết quả đi, giờ có phải ngươi đang bị người của thái tử truy đuổi không? Có tên nào mặc áo đỏ đuổi ngươi không?"

Bạch Tổ Mậu siết Nghênh Xuân Hoa chặt thêm, "Không, tại hạ không biết.

Sau khi cứu được Nghênh Xuân Hoa, tại hạ chỉ biết cắm đầu chạy chạy chạy, có lúc nghe tiếng truy binh, tại hạ liền chạy vào đường mòn... về sau dùng thuật ngự kiếm, ban nãy gió to quá, nội lực tại hạ không đủ, mới..."

Mới rớt xuống, đập trúng vào nóc xe bọn họ.

Lạc Việt bỏ tọt hạt dưa vào miệng, đập cũng thật chuẩn. Lâm Tinh không hỏi được tin tức của tiểu phụng hoàng, đầy vẻ tiếc nuối, cô kiến nghị, hay mọi người cũng đừng phí công lên Vân Tung sơn làm gì nữa, cứ ở bên đường đợi thái tử chui vào rọ, dù sao đã có con phệ cốt thú này rồi, lo gì thái tử không tới.

Bạch Tổ Mậu càng run lên bần bật, chân mềm nhũn, lại quỳ sụp xuống, "Cầu xin các vị sư huynh nữ hiệp cùng binh gia giơ cao đánh khẽ, thả cho chúng tôi một con đường sống..."

Lâm Tinh cười hì hì xoa dịu gã, "Ngươi đừng sợ, chỉ là dùng các ngươi làm mồi câu thôi, có ta... và Lạc thiếu hiệp đây, nhất định sẽ bảo vệ các ngươi." Trong lúc hứa hẹn, cô vẫn không quên giúp Lạc Việt tăng chút huy hoàng hiệp nghĩa. Chiêu Nguyên chú ý thấy tiểu tiết này, khâm phục âm thầm ghi nhớ. Song, nó cứ cảm thấy, kể từ ban nãy, quanh đây hình như có một cặp mắt vô hình dõi theo bọn họ. Nhưng những người khác đều không phát hiện ra, lẽ nào là nhầm? Nó liếc sang rừng cây ven đường.

https://thuviensach.vn

Loáng thoáng có tiếng vó ngựa từ hướng Vân Tung sơn vẳng lại. Lâm Tinh vung vẩy cây nhuyễn tiên, vui mừng ra mặt, "Cuối cùng cũng đến rồi."

Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần, đám thân binh đều nắm chắc binh khí, Đỗ Như Uyên xua tay, "Chớ động đao thương, chuẩn bị cung kính đón thái tử, không được mạo phạm."

Bóng người cưỡi ngựa dần ập tới gần, Lâm Tinh ỉu xìu nói, "Hình như không có con tiểu phụng hoàng kia."

Ứng Trạch khoanh tay đứng một bên nói giễu, "Tiểu kỳ lân, ngươi suốt ngày khoác lác rằng mình lợi hại, sao còn không bằng cả tiểu bối đồng tộc của bản tọa, cái đứa thường xuyên bị ngươi chê cười ấy thế? Nó phát giác ra từ nãy rồi, ngươi lại không biết gì sao? Con tiểu phụng hoàng ngươi mở mồm ra là kêu muốn tìm, ngay từ đầu đã đứng trên ngọn cây đằng kia kìa."

Lâm Tinh kinh ngạc, quay ngoắt nhìn lên ngọn cây, chỉ nghe một tràng cười, "Thì ra một phép chướng nhãn tầm thường cũng có thể che được mắt Lâm Tinh công chúa."

Một bóng người đỏ rực, cùng với tràng cười ấy nhẹ nhàng phấp phới từ không trung đáp xuống bên đường, Lâm Tinh vừa định vung roi xông tới, Lạc Việt đã giơ tay cản cô lại, "Vì quan hệ giữa Định Nam vương và thái tử, bọn họ đã không khiêu chiến thì chúng ta cũng không nên động thủ trước."

Phụng Đồng đáp xuống đất rồi, chỉ khoanh tay đứng đó, không hề soi mói kiếm chuyện, ánh mắt lần lượt quét qua Đỗ Như Uyên, Thương Cảnh, Lạc Việt, Chiêu Nguyên, Ứng Trạch, dừng lại hơi lâu ở ba người cuối cùng. Lạc Việt ôm quyền chào hắn, "Đồng công tử, lại hữu duyên tương phùng, hân hạnh hân hạnh."

Phụng Đồng mỉm cười gật đầu, "Lạc Việt thiếu hiệp." Nghe hắn gọi hai tiếng Lạc Việt, Chiêu Nguyên hồi hộp muốn đứng tim, điều này chứng tỏ

https://thuviensach.vn

phụng hoàng đã chú ý đến Lạc Việt rồi.

Nó cảnh giác nhìn Phụng Đồng, ánh mắt Phụng Đồng nửa hữu ý nửa vô tình lại đảo qua nó.

Lúc này, đám người cưỡi ngựa đã đến rất gần. Theo lệnh của Đỗ Như Uyên, một binh sĩ bước lên trước cao giọng hô, "Chúng ta phụng mệnh Định Nam vương gia tới bảo vệ thái tử, phía trước là ai?"

Đám người kia ghìm ngựa đứng lại, chậm rãi tách mấy bước về hai bên, từ khoảng trống có hai người thúc ngựa tiến ra, một người cất tiếng sang sảng, "Thì ra là thân binh của Định Nam vương phủ. Vậy thì khéo quá, chúng ta là gia thần của Trấn Tây vương phủ, phụng mệnh tới đưa thiệp mời."

Không phải người của thái tử? Lạc Việt tập trung nhìn kỹ, thấy đám người này đều cưỡi tuấn mã đỏ thẫm, mặc giáp trụ bạc, chỉ riêng hai người vừa tách nhóm là mặc áo dài lụa mềm.

Hoa văn trang trí trên áo giáp quả thật không phải ấn ký của An Thuận vương phủ. Thế này thì không dính dáng gì đến bọn họ, chỉ liên quan đến Đỗ Như Uyên mà thôi.

Đỗ Như Uyên tiến lên, cung tay nói, "Thì ra là người của Trấn Tây vương phủ, hân hạnh hân hạnh, nếu tiện mời các vị dịch bước lại gần đây, để ta tiện bề trò chuyện."

Đoàn người ngựa bèn tiến lại gần hơn, Lạc Việt nhận thấy hai người đứng giữa nheo nheo mắt. Thiếu niên vận trường bào màu hồ thủy quét mắt nhìn khắp lượt mọi người, "Thế tử của Định Nam vương cũng ở đây ư?"

Đỗ Như Uyên lại cung tay, "Các hạ thật tinh mắt."

https://thuviensach.vn

Thiếu niên mỉm cười, "Xe ngựa bên đường tuy rách thủng, nhưng vẫn không che đậy nổi vẻ xa hoa, lại có ấn ký của Định Nam vương phủ, hẳn dùng cho vương gia hoặc thế tử. Trong chư vị không có ai lớn tuổi, suy ra người có mặt phải là thế tử."

Tùy tùng bên cạnh nhanh chóng nhảy khỏi yên ngựa, bước đến trước mặt Đỗ Như Uyên, quỳ một gối xuống, dâng lên một bức thiệp đỏ. Thiếu niên vẫn ở trên lưng ngựa, "Thế tử đã ở đây thì chúng ta cũng không đến quấy rầy vương phủ nữa, tấm thiệp mời này, mong thế tử nhận cho."

Đỗ Như Uyên đón lấy thiệp mời, đút vào tay áo. Cặp mắt trong như nước mùa thu của thiếu niên nhìn xoáy vào gã, đôi mày thanh tú nhướng cao, "Thì ra thế tử du ngoạn trong đất phong tư gia, cũng không cưỡi ngựa chỉ ngồi xe."

Đỗ Như Uyên nói, "Đáng chê cười, đáng chê cười, tại hạ từ bé đã không giỏi cưỡi ngựa bắn tên, so với quận chúa hào khí cân quắc chẳng kém tu mi, ngay tổ chức hội kén rể cũng đích thân cưỡi ngựa nghìn dặm đưa thiệp mời, thực lấy làm hổ thẹn."

"Thiếu niên" cau mày ngài rồi lại giãn ra ngay, "Mắt thế tử cũng tinh không kém."

Ồ ồ ồ, vị này quả nhiên là quận chúa của Trấn Tây vương. Lạc Việt thích thú đứng một bên quan sát, Đỗ Như Uyên định để bản thiếu hiệp dụ dỗ cô ta, nhưng trông vị quận chúa này có vẻ chẳng phải là người dễ bị dụ dỗ đâu. Chiêu Nguyên cũng tạm thời lơ là Phụng Đồng, tập trung tinh thần nhìn về bên này. Nó không hiểu vì sao lại có nhiều cô gái muốn cải trang thành giống đực đến thế. Mà rõ ràng đóng giả chẳng giống chút nào, vóc dáng không giống, mặt mũi không giống, giọng nói càng không giống luôn. Lạc Việt huých nó, "Này, quận chúa đẹp quá, đệ nhìn đến đờ đẫn luôn hả?"

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên lắc đầu, "Quận chúa chỉ xinh hơn thỏ tinh cô nương một chút, nhưng còn kém xa Lâm Tinh, tôi nghĩ chắc huynh không thể nào thích được."

Lạc Việt bật cười vỗ vai nó, "Khá lắm khá lắm, kinh nghiệm giang hồ cũng phong phú hơn nhiều. Nhưng yêu cầu của đệ đối với nữ giới có vẻ cao quá đấy." Hắn tặc lưỡi, "Sắc đẹp thế kia là đủ xếp vào hàng chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn rồi."

Lâm Tinh lập tức liếc xéo Lạc Việt. Chiêu Nguyên cau mày nghi hoặc, đẹp đến thế sao? Nó thấp giọng hỏi Lạc Việt, "Có phải huynh thích quận chúa không?"

Thái độ của Lạc Việt rất miễn cưỡng, "Nếu cứ khen ai xinh đẹp là thích người ấy, thì bản thiếu hiệp đây chính là thiên hạ đệ nhất đa tình rồi. Chuyện thích hay không rất phức tạp, mặt mũi đương nhiên quan trọng, nhưng quan trọng nhất vẫn là cái bên trong, xem có hợp tính hay không. Học vấn này uyên thâm lắm."

Chiêu Nguyên gật đầu, như hiểu mà không hiểu.

Phụng Đồng đứng từ xa, đánh giá Lạc Việt và Chiêu Nguyên hồi lâu, nhìn ngang nhìn dọc chỉ thấy độc một chữ "ngốc". Một người một rồng thế này hợp lại với nhau, nếu có thể lật đổ được triều đình hiện giờ, thì chỉ chứng tỏ thế đạo đảo lộn cả rồi. Phụng Đồng nghĩ tới Hòa Trinh, đột nhiên thấy đau nửa đầu thái tử thật ra cũng hơi... ngốc. Ví dụ như trò hề chém thần tu tiên này, tên Lạc Việt kia nhất định không làm, nhưng thái tử lại làm ra được. Rốt cuộc giữa ngốc to gan và ngốc vô tư, cái nào khiến người ta phải lo lắng hơn đây, Phụng Đồng nhất thời không sao đoán định nổi. Thần hộ mạch thực ra chẳng phải công việc ngon lành gì, Phụng Đồng sầu não thở dài. Lạc Việt quan tâm hỏi thăm, "Đồng công tư, sắc mặt huynh không được tốt, có phải đau đầu không?"

https://thuviensach.vn

Phụng Đồng lãnh đạm trả lời, "Ta đau răng."

Bên này, Đỗ Như Uyên thành tâm mời quận chúa xuống ngựa nghỉ chân, quận chúa đáp, "Không cần. Ta còn có việc khác phải làm, xin cáo từ trước, ngày sau gặp lại."

Đỗ Như Uyên cười nói, "Quận chúa không định đợi thêm thật sao? Chúng ta ở đây nghênh giá thái tử điện hạ, chắc chỉ lát nữa là điện hạ tới nơi thôi."

Quận chúa nói, "Không cần, đi mời thái tử đại giá có phần quá bất kính." Cô ôm quyền như nam tử, nói lời cáo từ, đoạn quay đầu ngựa, dẫn đoàn tùy tùng vung roi chạy xa.

Lạc Việt nhìn theo bụi đất cuộn lên sau gót ngựa, lẩm bẩm, "Quận chúa đúng thật anh tuấn oai phong." Hắn bỏ nốt nhân hạt dưa cuối cùng vào miệng, "Kỳ lạ quá mà!"

Lâm Tinh thắc mắc, "Con gái anh tuấn oai phong rất kỳ lạ ư?"

Lạc Việt nói, "Là ta nói thái tử. Đã hơn nửa ngày, cũng nên tới rồi chứ?"

Lâm Tinh chớp chớp mắt, "Đúng rồi, chắc không phải... trên đường xảy ra chuyện gì chứ. Ví như... trêu ghẹo dân nữ bị đánh?"

Thái tử và Trấn Tây quận chúa đi cùng một đường, khả năng đôi bên chạm mặt là rất lớn, căn cứ tình hình trước đây thái tử từng có ý đồ tán tỉnh quấy rối Lâm Tinh, mọi người đều cho rằng, chuyện gã trêu ghẹo quận chúa rồi bị đánh rất có khả năng xảy ra. Kỹ năng tán tỉnh của thái tử rõ ràng chẳng ra sao, quận chúa trông lại có vẻ không dễ đụng vào.

Phụng Đồng cau mày, "Nói bừa." Thái tử tuy thỉnh thoảng có làm những chuyện không tự lượng sức mình, nhưng quyết không phải hạng người thiếu kiểm soát như thế.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc ấy, trên bầu không cách đó không xa vang lên một tiếng huýt lanh lảnh, một bông pháo hoa bung ra. Người cầm đầu đội thân binh của Định Nam vương phủ liền nói, "Là pháo hiệu của vương gia, hỏi xem chúng ta đang ở đâu." Rồi vẫy tay, lập tức có tên lính ở hàng đầu móc ra một ống trúc, châm lửa mồi ném lên trời, lại một tiếng rít chói tai, tiếp đó một bông pháo hoa nổ bung.

Phụng Đồng bay vút về hướng phát ra bông pháo thứ nhất, Lạc Việt thừa cơ quay sang giục Bạch Tổ Mậu nãy giờ vẫn đứng co ro một góc, "Chạy mau."

Bạch Tổ Mậu vẫn đứng sững, tay ôm Nghênh Xuân Hoa. Lạc Việt lại thúc, "Mau chạy đi, nếu tên áo đỏ kia quay lại, hoặc người của thái tử đến đây thì đệ chạy không thoát đâu."

Lạc Lăng Chi cũng nói, "Bạch sư đệ, mau đi đi, chúng ta sẽ bày trận cản đường giúp đệ."

Bạch Tổ Mậu bấy giờ mới sực tỉnh ngộ, còn lèo nhèo khóc lóc nước mắt ngắn dài đa tạ đại ân đại đức không biết lấy gì báo đáp. Lạc Việt hận không thể nhờ Lâm Tinh giúp một tay, đánh bay gã đi cho rồi. Bạch Tổ Mậu còn chưa nói xong câu "kiếp sau nguyện làm trâu làm ngựa", đã nghe tiếng vó ngựa như sấm dậy, từ sấm rền đì đùng biến thành sấm vang chấn động đại địa, hơn nữa không chỉ tới từ một hướng, mà là bốn phương tám hướng.

Thế này muốn chạy cũng không thoát nổi rồi. Lạc Việt chán nản thở dài, binh lính Định Nam vương phủ thảy đều hào hứng, nghển cổ nhìn quanh, "Là Thiết Kỵ Doanh."

Trong cát bụi đầy trời, cả ngàn tinh kỵ binh vận giáp trụ đen từ hai đầu đường, cộng thêm hai bên bìa rừng ùn ùn ùa tới, bao vây bọn họ, có hai người quất ngựa tiến ra, binh lính xung quanh bọn Lạc Việt lập tức rào rào

https://thuviensach.vn

quỳ rạp xuống đất. Người vận cẩm bào bên trái, chính là thái tử, người vận trường bào tím thẫm, thắt mãng đai bên phải, lại là Định Nam vương.

Đỗ Như Uyên cung kính gọi một tiếng cha, Định Nam vương nghiêm sắc mặt, "Vô lễ, thấy thái tử còn không quỳ xuống."

Thái tử đưa mắt nhìn Đỗ Như Uyên, nhếch một bên khóe miệng, "Thì ra vị này là lệnh lang." Gã lần lượt đảo mắt nhìn trước mặt, "Xem ra dị thú bản cung muốn tìm quả nhiên bị người ta trộm mất. Định Nam vương, chuyện chứa chấp trộm cắp, lệnh lang hình như cũng có phần, đám người này giờ nhìn thấy bản cung vẫn không quỳ xuống, phải xử trí sao đây?"

Miệng còn chưa dứt lời, ánh mắt đã quét qua một chỗ, đồng tử đột nhiên mở to, vẻ mặt như trông thấy ma, Lạc Lăng Chi bước lên trước một bước, thần sắc điềm tĩnh, "Điện hạ."

Thái tử nắm chặt dây cương, mặt cứng ngắc, Lạc Lăng Chi chỉ im lặng đứng nguyên tại chỗ, trong khoảnh khắc ấy, bốn bề trở nên tĩnh lặng lạ thường. Lạc Việt tỏ vẻ ngạc nhiên, "Thái tử sao có vẻ kinh hãi thế. Lẽ nào sư huynh cũ của điện hạ bắt thóp được gì dọa điện hạ ư?"

Thái tử nghiêm nét mặt, hồi phục lại vẻ cao ngạo, "Lạc Lăng Chi, ngươi không từ mà biệt, đến nay gặp bản cung còn không chịu hành lễ?"

Lâm Tinh xoắn cây nhuyễn tiên quanh ngón tay, bước lên đứng cạnh Lạc Lăng Chi, "Ta cũng không định màng đến ngươi đâu, ngươi có cần trị tội ta trước không?"

Ánh mắt Hòa Trinh dịu lại, "Lâm Tinh cô nương..."

Định Nam vương nhíu mày quan sát mọi việc xảy ra trước mắt, không khí trở nên có phần kỳ lạ.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt đột nhiên giơ tay lên trời khua khua, cười hì hì gọi, "Đồng công tử, thái tử ở đây, công tử mau qua đây đi."

Phụng Đồng từ trên cao nhẹ nhàng đáp xuống, đứng bên đường. Trông thấy hắn, thái tử lại biến sắc mặt, "Đồng tiên sinh... tiên sinh..." Phụng Đồng rõ ràng đã cùng phụ vương gã hồi kinh, sao giờ lại một mình xuất hiện ở đây? Hòa Trinh từng được chứng kiến không ít thủ đoạn của kẻ này, biết hắn không phải người thường, giờ đột nhiên trông thấy hắn, lại càng bội phần kính sợ bản lĩnh của Đồng tiên sinh. Nhưng ngoài mặt gã vẫn tỏ ra bình thản hỏi, "Tiên sinh đến đây từ bao giờ?"

"Vừa mới," Phụng Đồng mỉm cười.

Hòa Trinh lập tức suy đoán, chuyện tới Vân Tung sơn gã cố ý tránh né Phụng Đồng, nhưng nay Phụng Đồng lại thu được tin tức nhanh chóng đuổi đến, rốt cuộc bên mình đã bị cài cắm bao nhiêu tai mắt, có phải mọi động tĩnh cử chỉ của mình đều nằm trong lòng bàn tay Phụng Đồng hay không? Trọng Hoa Tử từng nói, muốn nắm đại quyền, vừa phải biết dùng vừa phải biết phòng những kẻ quá giỏi thủ đoạn, nếu ta không khống chế nổi chúng, chúng sẽ trở mặt khống chế lại ta. Người mà Trọng Hoa Tử ám chỉ lúc đó, chính là Phụng Đồng. Hòa Trinh hiểu, Trọng Hoa Tử nói như vậy cũng có ý đồ riêng của mình, nhưng hai câu này quả thật rất đúng. Hòa Trinh còn biết rõ, gã có leo lên được ngai vàng hay không, phải trông vào Phụng Đồng. Thậm chí, An Thuận vương phủ có thế lực như ngày nay, rồi gã được lập làm thái tử, đều là nhờ con người này cả. Phụng Đồng là sư đệ của Đương kim quốc sư Phùng Ngô, cũng có lời đồn rằng, Phùng Ngô vốn tên Phụng Ngô, là huynh đệ ruột rà của Phụng Đồng. Từ khi Sùng Đức đế đích thân nhiếp chính, Phùng Ngô không màng quản chuyện triều chính nữa, Sùng Đức đế nghe nói đến Phụng Đồng, từng sai người đi mời, nhưng Phụng Đồng cự tuyệt không chịu xuất sơn. Mấy năm trước, đột nhiên một hôm Phụng Đồng xuất hiện trong An Thuận vương phủ, tự tiến cử làm phụ tá Hòa Trinh, nghe nói cha gã khi đó rất sửng sốt, hỏi han Phụng Đồng vì duyên cớ gì, Phụng Đồng nói, ta muốn nương nhờ quý chủ, lệnh lang thế tử

https://thuviensach.vn

Mộ Trinh sau này nhất định tiền đồ rộng mở. Cha có lẽ cho rằng Phụng Đồng chính là phụng thần trong truyền thuyết, trước sau đều nhất nhất nghe lời. Sau khi gã được sách phong thái tử, Phụng Đồng từ phụ tá của cha trở thành phụ tá của gã. Phụng Đồng quá lợi hại, khiến Hòa Trinh vừa yên tâm lại vừa không yên tâm, giả như lần này chuyện lấy tiên nguyên có thể thành công, thì cả thiên hạ lẫn Phụng Đồng đều sẽ nằm gọn trong tay gã, không nghi ngờ gì nữa.

Hòa Trinh bất giác nghĩ đến thần người.

Sự xuất hiện của Phụng Đồng khiến không khí vốn đang căng như gươm tuốt vỏ nỏ giương dây chùng xuống ít nhiều, Định Nam vương bèn nhân lúc này dịu giọng lên tiếng, "Thứ điện hạ nói bị trộm là gì?"

Phụng Đồng hỏi, "Ồ? Điện hạ có đồ bị trộm ư?"

Hòa Trinh vung roi ngựa chỉ về phía Bạch Tổ Mậu đang rúm ró bên cạnh chiếc xe ngựa xập xệ, "Con cọp con của bản cung, bị tên kia trộm mất."

Ở trước mặt Định Nam vương, nếu nói là phệ cốt thú, chắc chắn sẽ khiến ông đặt nghi vấn, nên Hòa Trinh chỉ nói đó là một con thú non. Lạc Việt ngoáy lỗ tai, mặt ngơ ngác, "Cọp, cọp ở đâu cơ?"

Hòa Trinh nói lạnh tanh, "Thứ gã đang ôm trong lòng kia chẳng phải con cọp của bản cung sao?"

Lạc Việt càng mù mờ, quay người chỉ vào Bạch Tổ Mậu và Nghênh Xuân Hoa đang run cầm cập, "Thái tử điện hạ nói con mèo đệ ấy đang ôm kia ư?"

Hòa Trinh xị mặt, "To gan, lại dám chỉ hổ nói mèo trước mặt bản cung."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt làm mặt vô tội, "Thái tử điện hạ không nhìn nhầm đấy chứ, nó rõ ràng là một con mèo mà."

Định Nam vương và đám thân binh vương phủ không rõ chân tướng đều cùng đổ dồn mắt nhìn Nghênh Xuân Hoa, túm lông vàng mượt mà trông có vẻ rất lanh lợi, nhưng đôi tai tròn kia, tứ chi vững chắc kia, vằn vện trên thân kia, cái đuôi to mập cụp phía sau kia, thực sự rất giống cọp.

Hòa Trinh khắp người tỏa ra hàn khí lạnh như dao cắt, "Cọp."

Lạc Việt hùng hổ nói, "Là mèo."

Thái tử giơ tay, "Đem..." Hai chữ "đem đây" mới nói được một nửa, Nghênh Xuân Hoa trong lòng Bạch Tổ Mậu đã đột nhiên cựa quậy kêu, "Meooo..."

Bốn bề lập tức im lìm. Đám thuộc hạ của thái tử đã tuốt được một nửa kiếm, giờ tuốt nốt cũng dở mà tra lại cũng dở, ai nấy đều sững ra.

Thái tử giận tím mặt, "Con yêu thú kia đang tác quái, đem đây!"

Lạc Việt bước lên trước một bước, "Hẵng khoan." Hắn bừng bừng chính khí, nhìn thái tử, "Điện hạ vừa rồi còn nói nó là cọp, giờ lại nói nó là yêu thú? Vậy nó là yêu thú gì? Xin chỉ rõ?" Hắn hơi ngừng lại, vẻ xót xa, "Cho dù nó chỉ là một con mèo, điện hạ cũng không thể đặt điều thế chứ."

Nghênh Xuân Hoa giật giật tai, cong đuôi lên khẽ phe phẩy, giương cặp mắt đen nháy vô tội kêu, "Meo, meo meo..."

Thái tử giương mắt nhìn nó trơ trẽn dối gạt, nhưng hiềm có Định Nam vương ở đây, lại không thể giở lý lẽ phản bác, nộ khí tụ lại trong ngực, cấp hỏa công tâm. Gã đốt Thanh Sơn, trộm vại báu, bí mật tới Nam quận, bao nhiêu tâm huyết giờ đều sắp thành bọt biển, ngay Nghênh Xuân Hoa cũng bị trắng trợn cướp đi.

https://thuviensach.vn

Định Nam vương trịnh trọng nói, "Điện hạ, trên đời vốn không có quỷ thần, cũng không có yêu thú gì hết. Đó chỉ là lời bịa đặt của những kẻ có dụng tâm mà thôi, tuyệt đối chớ nên coi là thật."

Thái tử đành thấp giọng cầu cứu, "Đồng tiên sinh."

Phụng Đồng cụp mắt, "Điện hạ, biết kêu như vậy, đích thị là mèo, không phải hổ."

Hòa Trinh chết sững trên lưng ngựa, "Đồng... Đồng tiên sinh..."

Bọn Lạc Việt cũng ngàn vạn lần không thể ngờ Phụng Đồng lại nói như vậy, có hơi giống đang giúp bọn họ, không khỏi vô cùng kinh ngạc. Lạc Việt thả lỏng quả tim đang thầm thắt chặt trong lồng ngực, cười hì hì ôm quyền nói với Phụng Đồng, "Đồng công tử thật là người hiểu chuyện."

Phụng Đồng gật đầu, "Quá khen rồi." Đoạn đưa mắt nhìn thái tử, "Điện hạ đại lễ sách phong sắp đến. Dù vì cầu phúc cho hoàng thượng, dẫn cọp con tới núi Vân Tung lấy nước thiêng, thành tâm có lòng hiếu, cũng khó tránh khỏi quá tùy tiện. Hãy mau chóng hồi kinh thôi."

Lời Phụng Đồng nghe có vẻ rất hợp lý hợp tình, lại rõ ràng tỏ ý muốn Hòa Trinh quay về kinh thành. Thái tử trong lòng đang bừng bừng nộ hỏa lại bị bôi thêm một muỗng dầu sôi hậm hực, sắc mặt càng lúc càng xanh lét.

Phụng Đồng bước đến trước ngựa của gã, dâng lên một tờ giấy gấp. Thái tử đón lấy mở ra, liếc mắt đọc qua, sắc mặt trở lại bình thường, vê tròn tờ giấy nhét vào tay áo, "Chuẩn bị khởi hành hồi kinh."

Trên giấy chỉ viết một câu: Dưới núi Vân Tung không hề có thần kiếm thần tướng.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt cao giọng, "Xin hỏi thái tử điện hạ, Bạch sư đệ và con mèo của đệ ấy có thể đi được chưa?"

Thái tử cuối cùng cũng không nén nổi cơn giận quát, "Còn không mau cút."

Lạc Việt nhoẻn cười đáp một câu đa tạ. Bạch Tổ Mậu lần này coi như được bài học đắt giá, ôm Nghênh Xuân Hoa chạy biến như làn khói mỏng bị cuồng phong cuốn đi.

Đám thuộc hạ của thái tử quay lại chân núi Vân Tung thông báo cho các đệ tử Thanh Huyền vẫn đang đứng trông bên đầm nước lạnh. Định Nam vương hộ tống, ra khỏi Nam quận, trở về kinh thành. Đỗ Như Uyên bấy giờ mới có cơ hội hỏi Định Nam vương, "Cha, sao cha lại tới đây?"

Định Nam vương sầm mặt, "Để con và mấy tay thiếu niên thần bí này đi bảo vệ thái tử chẳng khác nào trò đùa, không ổn, chỉ là ta có ý thử thách rèn luyện con, nên mới dẫn quân đuổi theo con đến đây."

Sau khi bọn Lạc Việt khởi hành không bao lâu, Định Nam vương xử lý xong một vài công việc quan trọng, bèn lựa lấy một ngàn tinh binh trong Thiết Kỵ Doanh, thúc khoái mã, đuổi đến Vân Tung sơn.

Bọn Lạc Việt đi đường cái quan, quân Định Nam vương lại đi đường mòn, sáng sớm hôm nay vừa hay gặp phải thái tử đang trên đường truy đuổi Bạch Tổ Mậu, vì vậy mới dây dưa đến tận bây giờ.

Định Nam vương nói, "Con đêm tối hạ trại, mặt trời lên tận ngọn sào mới khởi hành, nếu hành quân đánh trận thật mà như vậy chỉ e mộng đẹp còn chưa tỉnh, đầu đã lìa khỏi cổ dưới đao kẻ địch rồi."

Đỗ Như Uyên cúi đầu, "Lời giáo huấn của cha, con nhất định khắc ghi trong lòng."

https://thuviensach.vn

Định Nam vương hừ mũi, "Ra ngoài chạy rong một chuyến, đúng là cũng lanh lợi ra nhiều, chịu khổ sở rồi mới biết ở nhà vẫn là nhất hả?"

Đỗ Như Uyên cười khì khì. Định Nam vương sầm mặt, "Về nhà rồi, trước tiên tới xin lỗi mẹ con, sau đó tới tàng thư lâu chép phạt Lục thao, Tam lược mỗi thứ mười lần."

Đỗ Như Uyên cúi đầu thưa vâng.

Lạc Việt, Chiêu Nguyên, Lâm Tinh ngồi ở phía xa, trên bãi cỏ ven đường, thái tử và thuộc hạ cũng xuống ngựa nghỉ ngơi, đợi người Thanh Huyền từ chân núi Vân Tung tới tập hợp rồi mới khởi hành.

Thuộc hạ bê ra đệm gấm lót vóc, xếp tầng tầng trên mặt đất, thái tử ngồi xuống rồi, vẫn còn sợ sệt cỏ quệt bụi đất làm bẩn áo mình. Điệu bộ khiến đám Lạc Việt nhìn mà ngứa mắt. Ngay đến Định Nam vương cũng phải thoáng nhíu mày. Lâm Tinh nói, "Chỉ cần trông cử chỉ hành động cũng biết khó thành đại sự."

Lạc Lăng Chi nãy giờ vẫn im lặng đứng bên bọn Lạc Việt đột nhiên thong thả bước lại phía thái tử. Lạc Việt, Chiêu Nguyên, Lâm Tinh lập tức dỏng tai hướng mắt chăm chú nghe ngóng. Thái tử rõ ràng rất kiêng dè Lạc Lăng Chi, đám thuộc hạ của gã đều lẳng lặng đưa tay sờ vào binh khí nơi thắt lưng. Lạc Lăng Chi vẫn mang vẻ mặt lặng như nước, "Điện hạ, ta có chuyện này muốn thỉnh giáo."

Thái tử nói, "Ờ."

Tên thuộc hạ đứng bên cạnh quát Lạc Lăng Chi hành lễ với thái tử, Lạc Lăng Chi không thèm đếm xỉa, chỉ nhìn trân trân thái tử nói, "Thanh bội kiếm điện hạ mang bên mình, hình như là Huyền Thanh kiếm?"

https://thuviensach.vn

Thái tử nói, "Không sai, thanh kiếm bản cung mang theo bên mình, chính là Huyền..."

Đúng lúc này, mặt đất bỗng rung chuyển, ai nấy bất giác loạng choạng. Lập tức có người kinh hãi kêu lên, "Động đất rồi." Định Nam vương hét lớn, "Tất cả bình tĩnh. Tránh xa cây lớn. Ngồi thụp xuống không được động đậy."

Đám thuộc hạ của thái tử cao giọng hô to bảo vệ chủ nhân, bốn bề hỗn loạn.

Giữa đám lộn xộn, Lâm Tinh và Phụng Đồng vẫn đứng vững, không hẹn mà cùng nhìn về phía Vân Tung, bọn họ đều cảm thấy, đây hoàn toàn không phải động đất. Lâm Tinh quay đầu nhìn quanh, đoạn hỏi Lạc Việt và Chiêu Nguyên, "Có biết lão rồng đâu rồi không?"

Lạc Việt và Chiêu Nguyên đồng thời lắc đầu.

Lâm Tinh buông một câu, "Để ta đi xem sao." Đoạn phi thân bay về hướng Vân Tung.

Thương Cảnh lảo đảo ló ra từ trên đầu Đỗ Như Uyên, nói với Chiêu Nguyên, "Ngươi cũng đi xem thế nào đi, một mình tiểu kỳ lân thì không ổn. Ở đây đã có ta lo."

Chiêu Nguyên lập tức gật đầu, cảm giác phấn khích lần đầu được gánh vác trách nhiệm quan trọng. Nó chạy vào rừng, lén sử dụng thuật cưỡi mây. Thuật cưỡi mây của nó mới ở bậc sơ cấp, căn bản không thể đuổi kịp Lâm Tinh. Nó biến lại hình rồng nằm bò trên mây đụn nhỏ, đuôi ra sức quẫy gió để mây trôi nhanh hơn, thở hồng hộc lao về phía trước. Dần dần trước mắt nó hiện ra một ngọn núi cao xanh biếc, bốn mặt vách đá dốc đứng, nhìn như một thanh bảo kiếm rẽ mây đâm xuống mặt đất, ngọn núi đang rung lắc dữ

https://thuviensach.vn

dội, làm cho đất đai trong phạm vi mấy chục dặm xung quanh cũng rung lên theo.

Chiêu Nguyên cưỡi đụn mây nhỏ đáp xuống đất, có phần hơi chấp chới, ngã nhào một cú. Nó vừa bò trở dậy, sau gáy liền bị hai bàn tay tóm chặt. Chiêu Nguyên giãy giụa cựa quậy, đôi tay từ phía sau xoay nó lại, nó nhìn thấy Lâm Tinh ngay sát mặt giơ ngón tay chắn trước môi, ra ý cho nó không được phát ra tiếng động. Chiêu Nguyên nằm trong lòng bàn tay Lâm Tinh, cùng cô trốn đằng sau gốc cây, nhìn về phía ngọn núi.

Vân Tung sơn vẫn ầm ầm rung chuyển, đầm nước dưới núi cuộn sóng trắng xóa cao hàng trượng. Bên đầm nước có một bóng người đen thui đang đứng, chắp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn đỉnh núi đang rung lên từng hồi.

Bóng người đó, là Ứng Trạch.

Cặp mắt Chiêu Nguyên mở to hơn.

Ứng Trạch thở dài thườn thượt, "Vân Tung, mấy trăm năm không gặp, ngươi nhớ ta ư, ta cũng nhớ ngươi. Ngươi kêu gào được ra, nhưng ta đã chẳng nhấc nổi ngươi nữa. Ta già rồi, ngươi cũng già rồi." Lão giơ tay vỗ lên đá núi, "Ngươi cứ tạm ở trần gian này tiếp tục làm một ngọn núi đi vậy."

Vân Tung sơn lại ầm vang đinh tai nhức óc, mây đen ùn ùn kéo đến, cuồng phong nổi lên, sấm sét loang loáng ánh tuyết giội xuống đỉnh núi. Trong chớp mắt tia sét cắt trời, Chiêu Nguyên ngỡ ngàng chứng kiến núi cao vời vợi rùng mình biến thành một thanh kiếm đen khổng lồ, được bao bọc trong ánh lửa rừng rực âm u. Trong ngọn lửa mãnh liệt, có cảnh tượng thiên quân vạn mã, tiếng rền vang hóa thành tiếng kêu gào nơi chiến trường, một bóng người vận giáp đen đứng sừng sững trên một cỗ chiến xa, bay vút qua giữa tầng không, kiếm vung lên, máu tươi bắn tung tóe, ma binh phía xa bỏ chạy tán loạn.

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh lầm bầm bằng giọng khẽ nhất có thể, "Đây chính là quá khứ huy hoàng của lão rồng."

Lại một chớp mắt, tia sét tắt ngấm, cự kiếm, lửa cháy và trùng trùng ảo ảnh thảy đều tan biến, Vân Tung sơn không còn rung lắc nữa, sừng sững đứng lặng thinh, lại trở về làm ngọn núi cô quạnh.

Ứng Trạch vẫn đứng đó hồi lâu, phẩy tay áo, một hòn đá từ trên vách núi rơi cộp xuống đất hóa thành cát bụi. Ứng Trạch hóa thành một luồng sáng đen, mất tăm mất tích.

Đợi lão biến mất, Lâm Tinh đem Chiêu Nguyên từ sau gốc cây bước ra, đứng đúng chỗ Ứng Trạch vừa đứng. Cô chắp hai tay trước ngực, thầm niệm mấy câu với đống đá vụn dưới đất, một quả cầu sáng tụ lại, bắn vào đống đá, những vụn đá được cầu sáng bao bọc dần chụm lại, dựng dậy.

Chiêu Nguyên ngồi xổm một bên, nó cảm thấy bí mật điều tra đời tư của Ứng Trạch thế này không được hay lắm.

Hòn đá bị đánh vỡ kia có một mặt trơn nhẵn như gương, bên trên khắc hàng chữ, "Khanh Dao của Thanh Huyền từng ngao du qua đây."

Lâm Tinh và Chiêu Nguyên quay về, đã thấy Ứng Trạch nằm dưới một gốc cây chợp mắt, bộ dạng thản nhiên như không hề có chuyện gì xảy ra. Lạc Việt và Lạc Lăng Chi ngồi một bên.

Lạc Lăng Chi không nói không rằng, Lạc Việt đang vô cùng buồn chán, trông thấy bọn họ thì phấn chấn tinh thần, lập tức nhảy dựng lên xúm lại gần nhỏ giọng hỏi là chuyện gì, Lâm Tinh đá mắt sang phía Ứng Trạch. Lạc Việt sực hiểu, thì ra là lão rồng quay về Vân Tung sơn ôn lại chuyện xưa, có điều "ôn" cũng hơi ầm ĩ quá thì phải.

Đợi chừng nửa canh giờ nữa, đệ tử Thanh Huyền đến nơi, cũng một phen khiếp vía vì trận chấn động kia, thi nhau bàn tán là do địa long trở

https://thuviensach.vn

mình hay Vân Tung có đại yêu quái sắp xuất thế. Thái tử nghe vào tai, sắc mặt biến ảo bất định, các đệ tử Thanh Huyền trông thấy Lạc Lăng Chi đều vô cùng mừng rỡ, lập tức vây lại hỏi han vì sao y không từ mà biệt, riêng Đồng Lam chỉ cung kính đứng bên thái tử.

Lạc Việt tránh ra xa một chút, không buồn ngó ngàng đến người Thanh Huyền. Lạc Lăng Chi trước sau ngậm chặt miệng, không đáp lại những lời truy hỏi của các sư đệ. Thái tử cất tiếng gọi vọng ra chỗ bọn họ, "Lạc Lăng Chi!"

Lạc Lăng Chi quay người lại, bước mấy bước về phía thái tử, "Điện hạ."

Hòa Trinh nở một nụ cười mỉm, "Lạc Lăng Chi, ban nãy câu ngươi hỏi bản cung vẫn chưa trả lời. Không sai, thanh kiếm ta đeo, chính là Huyền Thanh kiếm." Gã xòe tay phải, tùy tùng quỳ một gối xuống, hai tay nâng thanh trường kiếm hình dáng cổ phác đặt vào tay gã, trên chuôi kiếm treo một miếng lục châu cùng tua kiếm màu vàng, chính là Huyền Thanh kiếm chỉ có chưởng môn các đời của Thanh Huyền mới có tư cách đeo. Hòa Trinh nắm thanh trường kiếm, giơ ra trước mặt, "Thanh kiếm này, là do sư phụ đích thân đưa cho bản cung trước khi bản cung lên đường, bản cung chỉ tạm thời sử dụng mà thôi. Song, bản cung cũng đã thỏa thuận với sư phụ về chủ nhân tương lai của thanh kiếm này rồi."

Gã hất tay, vứt thanh kiếm cho Đồng Lam đứng bên cạnh. Đồng Lam vội vàng bước lên đón lấy, nắm chặt trong tay quỳ xuống, "Đa tạ thái tử thiên tuế."

Hòa Trinh tủm tỉm cười nhìn Lạc Lăng Chi, "Lạc Lăng Chi, có phải ngươi si tâm vọng tưởng cho rằng, thanh kiếm này sẽ thuộc về ngươi? Ngươi vừa thiếu tài cán, lại không biết đường thế, chẳng qua từ khi sinh ra đã ở bên sư phụ, nên mới được làm đại đệ tử Thanh Huyền, nói thật, ngươi chỉ làm mất mặt sư môn."

https://thuviensach.vn

Các đệ tử Thanh Huyền còn lại đều biến sắc mặt, nhưng bọn họ không dám đắc tội với thái tử, chỉ đành im lặng đứng đó.

Hòa Trinh nhướng mày, "Bản cung niệm tình đồng môn khi xưa nể mặt sư phụ ân chuẩn cho ngươi ở lại Thanh Huyền, hy vọng ngươi từ nay về sau cẩn thận hơn một chút. Đừng quá cứng nhắc, không biết tiến thoái, tự cho mình là nhất."

Lạc Lăng Chi vẫn giữ vẻ mặt điềm nhiên im lặng đứng tại chỗ, đợi thái tử nói hết, mới rút từ trong ngực áo ra một vật, tháo bội kiếm đeo ngang hông, đưa cả cho một đệ tử Thanh Huyền đứng bên cạnh, "Giúp ta đưa cho sư phụ, ta không về bái biệt người nữa."

Vật kia chính là thẻ bài bằng đồng, chứng minh thân phận đệ tử Thanh Huyền. Tiểu đệ tử kia sững người nhìn y, "Đại sư huynh..."

Lạc Lăng Chi đưa tay phải vỗ lên vai sư đệ, "Từ giờ khắc này, ta không còn là đại sư huynh nữa, bảo trọng." Đoạn quay người sải bước bỏ đi.

Đồng Lam nói vọng theo, "Đại sư huynh hà tất phải ghen tị chứ, sau này đệ lên làm chưởng môn, nhất định vẫn tiếp tục tôn huynh làm đại sư huynh. Sư phụ cũng nói, người vẫn sẽ tiếp tục coi huynh là đại đồ đệ."

Lạc Lăng Chi như thể không nghe thấy, tiếp tục tiến bước. Tới bên Lạc Việt, y cung tay nói, "Việt huynh, chuyến này xin đa tạ huynh, giờ tôi tạm đường cáo từ, món nợ ân tình, ngày sau nhất định báo đáp."

Lạc Việt ngăn y lại, "Này này, vậy huynh định đi đâu?"

Lạc Lăng Chi mỉm cười, không trả lời, tung người mất hút vào trong rừng.

Thái tử dõi theo hướng Lạc Lăng Chi, ánh mắt đông cứng, lát sau mới lại nhìn sang các đệ tử Thanh Huyền đang rầu rĩ ủ ê, sắc mặt thoạt sáng

https://thuviensach.vn

thoạt tối, đột nhiên khua tay hạ lệnh khởi hành hồi kinh.

Đỗ Như Uyên bước tới bên Lạc Việt, "Lạc Việt sư huynh, chúng ta cũng nên đi thôi."

Lạc Việt vẫn đang đăm đắm nhìn về phía khu rừng đã nuốt mất bóng hình Lạc Lăng Chi, nghĩ đi nghĩ lại vẫn không thể an tâm, "Đỗ sư đệ, ta hơi lo cho Lạc Lăng Chi. Hay thế này đi, chúng ta tạm đường chia hai hướng, đệ cứ về vương phủ trước, ta sẽ đuổi theo Lạc Lăng Chi, sau đó đến thẳng Tây quận, chúng ta hẹn gặp nhau ở hội kén rể của phủ Trấn Tây vương."

Đỗ Như Uyên suy nghĩ chốc lát, rồi nói, "Cũng được. Gia phụ đang ở đây, đệ chắc chắn phải về nhà một chuyến, nếu không sẽ khó ăn khó nói với gia mẫu. Hơn nữa chuyện đi Tây quận vẫn còn phải thu xếp vài việc. Đệ về nhà sẽ thử thuyết phục cha trước, nhưng trước mắt chắc chưa thành công ngay được."

Hội kén rể của Trấn Tây quận chúa diễn ra ngày hai mươi tháng Năm, bọn họ bèn hẹn gặp nhau trước cổng phía Đông của Quảng Trì thành, thuộc Quận Châu phủ Tây quận, vào ngày hai mươi tháng Năm.

Chiêu Nguyên chắc chắn đi theo Lạc Việt. Lâm Tinh cũng nói muốn đi cùng hắn, dọc đường tiện thể tìm người cần tìm.

Ứng Trạch thì muốn theo Lạc Việt tiếp tục báo ân. Thành ra chỉ còn lại Thương Cảnh theo Đỗ Như Uyên về nhà.

Nhóm Định Nam vương và thái tử cưỡi ngựa xuất phát men theo đường cái quan, nhóm Lạc Việt, Chiêu Nguyên, Lâm Tinh, Ứng Trạch đi ngược về phía con đường mòn trong rừng.

Lâm Tinh vừa đi vừa hỏi Lạc Việt, "Ngươi việc gì phải lo cho Lạc Lăng Chi, y rời khỏi lũ Thanh Huyền mịt mù chướng khí ấy càng tốt chứ sao."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt lắc đầu, "Cô không hiểu rồi, con người Lạc Lăng Chi rất cố chấp, y khác với bản thiếu hiệp, lão già Trọng Hoa và Thanh Huyền phái chính là bầu trời của y. Mà nay đến kiếm cũng không cần nữa, tâm nguội ý lạnh, nhỡ đâu nhất thời nghĩ quẩn, kiếm một chạc cây, vắt dây đai lưng, hoặc trèo lên đỉnh ngọn núi nào đó, nhảy xuống, ặc... Hầy!"

Nghe Lạc Việt nói vậy, Chiêu Nguyên cũng hơi lo lắng. Lâm Tinh lầm bầm, "Nếu y thực sự nghĩ quẩn, thì giữ lại thanh kiếm xoẹt ngang cổ chẳng phải càng nhanh sao? Ta thấy y không nông cạn vậy đâu."

Bọn họ men theo đường mòn rẽ vào một khúc ngoặt, liền trông thấy bên gốc cây trước mặt một bóng đỏ quen thuộc.

Lâm Tinh lập tức phấn chấn tinh thần, "Ê, tiểu phụng hoàng, ngươi đi theo chúng ta làm gì?"

Phụng Đồng nói nhẹ như không, "Các vị phải đi, vừa rồi không kịp từ biệt nên ta tới chào một tiếng."

Lâm Tinh cười nhạt. Lạc Việt ôm quyền, "Khách khí rồi, khách khí rồi."

Bọn họ đang định tảng lờ Phụng Đồng để tiếp tục cất bước, chợt nghe hắn đủng đỉnh hỏi Chiêu Nguyên, "Lệnh tôn Thần Thượng gần đây vẫn khỏe chứ?"

Chiêu Nguyên chết điếng, đứng đờ ra tại chỗ. Phụng hoàng quả nhiên đã biết tất cả mọi chuyện. Vảy khắp mình nó dựng lên đề phòng. Lạc Việt giữ lấy vai nó, hỏi Phụng Đồng, "Tôn thượng Phụng quân gần đây vẫn khỏe chứ?"

Phụng Đồng cong vành mắt, cười, "Lạc Việt thiếu hiệp thật biết nói đùa."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt cười khì khì nói, "Đâu có đâu có, Đồng công tử, như nhau cả thôi." Cặp mắt mảnh dài của Phụng Đồng nhìn hắn chằm chằm, "Ngày sau nếu các vị có tới kinh thành, ta nhất định sẽ bày tiệc rượu thiết đãi."

Lạc Việt lại ôm quyền, "Đa tạ đa tạ, tới lúc đó nhất định không thất hẹn."

Đoạn kéo Chiêu Nguyên, sải dài bước rời đi.

Tiếng Phụng Đồng cuối cùng vẫn từ sau lưng đuổi tới, "Người các vị muốn tìm, đã đi lên ngọn núi phía Tây Bắc rồi."

Nam quận nhiều núi, ngoài Vân Tung sơn ra, còn có vài ngọn núi lớn nhỏ cao thấp khác nhau, phân bổ lộn xộn, có tách có liền.

Ngọn núi Phụng Đồng chỉ cho bọn họ ở cách đây không xa, Lạc Việt ngắm nghía áng chừng một lúc, núi rất cao. Hắn cùng Chiêu Nguyên, Lâm Tinh, Ứng Trạch thở hồng hộc trèo lên đỉnh núi, quả nhiên trông thấy Lạc Lăng Chi.

Lạc Lăng Chi đang ngồi trên một phiến đá nơi bờ vực, Lạc Việt biết rõ lúc này không thể kích động y, bèn để Chiêu Nguyên, Lâm Tinh và Ứng Trạch ở lại lùm cây phía sau tạm thời nghỉ ngơi, chờ đợi, một mình thận trọng từng bước tiếp cận Lạc Lăng Chi, "Lăng huynh."

Lạc Lăng Chi quay đầu nhìn hắn, mặt thoáng vẻ ngạc nhiên, "Việt huynh?"

Lạc Việt cười ha ha, "Ờ, tôi nghe nói, từ đỉnh ngọn núi này trông ra phong cảnh rất đẹp, liền trèo lên đây xem thế nào, không ngờ lại gặp Lăng huynh, ha ha, trùng hợp thật đấy." Hắn thừa cơ bước lại ngồi xuống cạnh Lạc Lăng Chi, đảm bảo y ở trong phạm vi mình giơ tay ra là có thể túm được, "Lăng huynh, huynh có thấy ngồi trên đỉnh núi nhìn ra bốn phía, lòng cũng rộng mở, khoáng đạt hơn không?"

https://thuviensach.vn

Lạc Lăng Chi không trả lời.

Lạc Việt giơ tay chỉ về phía trước, "Lăng huynh, huynh xem ngọn núi đằng kia, cái cây đằng kia, dòng nước đằng kia, đồng hoang đằng kia, núi sông mới hùng vĩ bao la nhường nào. Đây chính là đất trời thuộc về đại trượng phu chúng ta. Trong đất trời sông núi này, có hố đất nào mà không nhảy qua được chứ."

Lạc Lăng Chi thu lại ánh mắt đang thả trôi ngoài vách núi, quay sang nhìn Lạc Việt, "Việt huynh, tôi chỉ lên đây ngồi thôi, không phải định nhảy vực đâu."

Lạc Việt lập tức bối rối, đưa tay gãi gáy, "Là tôi lo chuyện bao đồng..."

Lạc Lăng Chi khẽ nói, "Đa tạ."

Lạc Việt vỗ vai Lạc Lăng Chi, "Hầy, Lăng huynh, giờ tôi và huynh đồng bệnh tương lân, đều là con sói nơi chân trời bị đuổi khỏi sư môn. Song, làm độc hành hiệp cũng rất có tiền đồ đấy."

Nhìn ra ngọn núi phía xa, Lạc Việt lại nhớ đến núi Thiếu Thanh, không biết sư phụ và các sư đệ đang sống thế nào, nhà mới của Thanh Sơn đã bắt đầu đào móng chưa. Hắn còn nhớ năm mình lên bảy lên tám, thường băng qua núi tới mảnh đất trống giữa Thanh Huyền và Thanh Sơn tìm Lạc Lăng Chi chơi cùng. Bởi khi đó các huynh đều đã lớn, chỉ có Lạc Lăng Chi và hắn xấp xỉ tuổi nhau. Lạc Lăng Chi tuy phép tắc cứng nhắc lại là người môn phái đối thủ, nhưng vẫn hơn là không có ai chơi cùng. Về sau hắn dần trưởng thành, hiểu tính nghiêm trọng của ân oán môn phái, lại có thêm mười mấy sư đệ, không còn đi kiếm Lạc Lăng Chi chơi nữa, sau này xảy ra chuyện các sư huynh tới nương nhờ Thanh Huyền, Lạc Lăng Chi liền triệt để trở thành kẻ địch.

https://thuviensach.vn

Đến nay cả hai đều đã rời khỏi sư môn, nhớ lại chuyện ân oán trước kia thật chỉ như trẻ con gây sự, chẳng có ý nghĩa gì. Một cơn gió núi thổi tới khô khốc.

Có thể bỏ hết khúc mắc lại làm bạn bè, âu cũng là chuyện tốt.

Lạc Việt hỏi Lạc Lăng Chi, "Về sau định thế nào?"

Lạc Lăng Chi khẽ thở dài, "Tạm thời vẫn chưa biết."

Lạc Việt nhìn vẻ mặt y quạnh hiu, buột miệng nói, "Gần đây quận chúa Tây quận công khai kén rể, nhất định rất thú vị, bọn tôi định tới xem cho vui, huynh có muốn đi cùng không?"

Lạc Lăng Chi suy nghĩ một lát, gật đầu, "Được."

Chuyện đi Tây quận phải đèo bòng thêm Lạc Lăng Chi, là một chuyện hiếm hoi khiến Lâm Tinh bất đồng với Lạc Việt. Cô cho rằng bọn họ hiện giờ cần thường xuyên bàn bạc đại sự thiên hạ cũng như đối phó với phụng hoàng, Lạc Lăng Chi có mặt không tiện nói chuyện, chẳng khác nào rước thêm phiền toái, mình Ứng Trạch với dạ dày như cái động không đáy đã đủ lôi thôi lắm rồi. Lạc Việt rất cương quyết, hắn nói làm người không thể thiếu tình nghĩa, Chiêu Nguyên đồng ý. Lâm Tinh giận dữ trừng mắt nhìn Chiêu Nguyên, "Ngươi có lúc nào không đứng về phe Lạc Việt không hả?"

Chiêu Nguyên nói, "Tỉ trước đây cũng thế..."

Lâm Tinh tức tối giậm chân, Lạc Việt hí hửng khoác vai Chiêu Nguyên, "Nói hay lắm."

Trước khi đêm xuống, bọn họ kịp tới một tiểu trấn gần đó, tìm khách điếm trú chân.

https://thuviensach.vn

Canh ba, cả tiểu trấn đang chìm trong giấc ngủ sâu, Chiêu Nguyên lẳng lặng từ góc chăn bò dậy, âm thầm mở cửa sổ, lách ra ngoài. Nó trèo lên mái nhà, dưới ánh trăng, có một bóng đen đã đứng đợi sẵn, xách theo nó bay ra vùng hoang dã ngoài thành.

Ứng Trạch cùng nó đáp xuống bên bờ suối, "Rồng oắt, ngươi muốn xin bản tọa dạy ngươi điều gì?"

Chiêu Nguyên thành khẩn nhìn lão, "Xin điện hạ dạy tôi cách nào để mau trở nên mạnh mẽ."

Ứng Trạch nheo mắt, "Để giúp tên người trần kia ư?"

Chiêu Nguyên biết Ứng Trạch có thành kiến với Lạc Việt, nhưng vẫn gật đầu, lại bổ sung, "Cũng là để đánh bại phụng hoàng, giành lại vị trí long thần hộ mạch nữa."

Nét mặt Ứng Trạch rất khó đoán, "Được rồi, bản tọa muốn xem xem, con rồng oắt nhà ngươi đến cuối cùng sẽ nhận được kết quả gì. Có điều, bản tọa không dạy không cho ngươi đâu, về sau ngươi cũng phải giúp ta làm một chuyện."

Chiêu Nguyên liền gật đầu thật mạnh. Ứng Trạch nói, "Trước tiên bản tọa sẽ dạy ngươi vài cách dưỡng khí đơn giản nhất."

Ứng Trạch nói, lão là Ứng Long, không cùng một loài rồng với Chiêu Nguyên, vì vậy pháp môn tu luyện cũng không giống. Song, hút tinh hoa, dưỡng tính khí, phép tu luyện tiên nguyên cơ bản nhất này thì chung cả. Rồng, không phải chỉ ở trong nước mới có thể tu dưỡng tiên khí. Khí âm nhuận của mặt trăng, khí dương trạch của mặt trời, vân khí vụ khí, thậm chí khí tức thở ra hít vào, cũng đều có thể hấp thu tinh luyện, nạp vào cơ thể, nuôi dưỡng tiên nguyên. Hai từ mấu chốt của việc xây dựng nền móng này chính là "dưỡng" và "súc", dưỡng và súc không yêu cầu trong hoàn cảnh

https://thuviensach.vn

thời gian đặc biệt, đây vốn là chuyện có thể tiến hành bất kể lúc nào, phải trở nên tự nhiên như nước chảy thành sông.

Chiêu Nguyên tạm thời vẫn chưa thể đạt đến cảnh giới Ứng Trạch truyền dạy, nó chỉ có thể từng bước cẩn trọng thực hành phương pháp thổ nạp vừa học được. Thử để tiên khí chầm chậm lưu thông vận hành trong cơ thể, truyền đi khắp nơi.

Ngộ tính của nó không thể coi là thấp, Ứng Trạch rất hài lòng.

Ứng Trạch lại nhắc nhở nó, giữa đất trời có thanh khí cũng có trọc khí, tuyệt đối không thể vì muốn tốc thành mà hấp thu trọc khí do huyết quang tàn bạo sản sinh, càng không được lấy giết chóc dưỡng thân, bằng không sẽ rơi vào ma đạo, bị nó dội ngược lại chính mình. Bởi vậy có lúc mới nói, tiên và ma, chỉ cách nhau một bước chân.

Ứng Trạch long thần thượng cổ, những điều lão dạy cho Chiêu Nguyên đều là phép tu dưỡng của bậc thượng tiên trên Thiên đình, so với Thần Thượng cha của Chiêu Nguyên rõ ràng cao minh hơn nhiều. Chiêu Nguyên nhả nuốt suốt mấy canh giờ liền thấy toàn thân khoan khoái, có một cảm giác nhẹ nhõm trước nay chưa từng có.

Trời dần ửng xanh, Chiêu Nguyên lắc mình để giũ sương bám khỏi cơ thể, lại lẳng lặng rúc trở về bên cạnh Lạc Việt, vùi đầu vào gối, nhắm mắt.

Chiêu Nguyên ngày ngày tu luyện, bề ngoài trông có vẻ vẫn không có gì biến đổi. Ứng Trạch hướng dẫn nó, tu luyện tiên pháp cũng giống như tích nước vũng sâu, sau khi tích lũy từng chút một, sẽ có một ngày, nhờ một bước ngoặt mà triệt để thoát thai hoán cốt. Trên đường theo Lạc Việt tới Tây quận, Ứng Trạch đêm nào cũng phải chỉ dạy cho nó, dạ dày ngày một to ra, đi ba bốn ngày đường, số lộ phí hôm nào mới cướp về đã dần dần bị ăn sạch.

https://thuviensach.vn

Trước khi kịp khuynh gia bại sản, Lạc Việt tính làm mấy vụ giao dịch nho nhỏ ở các tiểu trấn dọc đường, kiếm thêm chút lộ phí bổ sung. Những giao dịch ấy chính là nghề nằm lòng của hắn, giúp người ta xem bói coi tướng. Đáng tiếc Lạc Việt còn trẻ tuổi cho dù mồm miệng nói năng dẻo quẹo, người khác vẫn thấy hắn không đáng tin, cho rằng giống như gạt tiền, không chịu chiếu cố hắn. Lạc Việt cũng không nản lòng, ngồi sau chiếc bàn xập xệ thuê về để trước miếu thành hoàng, tiếp tục mời chào làm ăn. Hắn ngồi từ sớm đến trưa, bỗng có một người chạy xồng xộc tới hét lớn, "Không hay rồi, Tôn tướng quân sắp dẫn người đánh vào trong thành rồi."

Những người qua lại trên đường tức thì cuống lên tháo chạy tứ tung. Lạc Việt ngơ ngác nhìn.

Không đen đủi vậy chứ, kiếm chút lộ phí cũng đụng phải đánh nhau?

https://thuviensach.vn

Chương 7

Người đi đường tháo chạy tán loạn, Lạc Việt túm bừa lấy một người hỏi, "Huynh đài, xin hỏi, Tôn tướng quân là ai?"

Người đó dùng vẻ mặt màn thầu mắc nghẹn trong cổ họng nhìn Lạc Việt, "Kẻ tha hương, mau tìm chỗ trốn đi, Tôn tướng quân giết người không chớp mắt đâu." Rồi giằng khỏi tay Lạc Việt chạy như ma đuổi.

Lạc Việt đứng sững tại chỗ, phía sau có tiếng gọi, "Này, tiểu huynh đệ."

Lạc Việt quay đầu lại, chỉ thấy lão già coi miếu thành hoàng bò trên khung cửa vẫy tay với hắn, "Mau, muốn vào đây trốn thì nhanh lên. Sắp đóng cửa rồi."

Lạc Việt cõng theo chiếc bàn, chạy nhanh tới trước cửa miếu thành hoàng, đẩy bàn vào trong cửa, ôm quyền nói với lão già, "Đa tạ lão trượng, mấy người bạn tôi đều đang ở khách điếm, phải về thông báo một tiếng."

Lão già lắc đầu, "Thiếu niên, nghe câu khuyên giải của ta, ngươi cứ ở đây trốn là hơn, hễ nghe thấy ba tiếng Tôn tướng quân là nhà nào nhà nấy đều đóng cửa cả rồi, ngươi chạy về khách điếm cũng chưa chắc đã vào được đâu."

Lạc Việt mỉm cười, "Không vào được cũng phải về, bọn họ đợi không thấy tôi rồi lại lo." Hắn đa tạ ý tốt của lão già lần nữa, chạy nhanh về khách điếm.

Trước khi ra ngoài kiếm tiền, Lạc Việt đã dặn Chiêu Nguyên, Lâm Tinh, Lạc Lăng Chi và Ứng Trạch ở trong phòng đợi, bấy giờ chỉ có duy nhất Ứng Trạch vừa ăn điểm tâm sau cơm vừa "ừ" một tiếng, Lâm Tinh và Chiêu

https://thuviensach.vn

Nguyên đều tỏ ý rất muốn cùng đi kiếm tiền, bị Lạc Việt kiên quyết từ chối. Lâm Tinh lập tức hừ mũi, "Cứ đến những lúc khó khăn là ngươi liền không tín nhiệm bọn ta."

Chiêu Nguyên lại làm bộ dạng tiểu tân nương, "Tôi có thể giúp huynh mà, thật đấy."

Lạc Việt thầm nhủ, ta chính vì quá tín nhiệm các vị, biết hai vị đi nhất định chỉ càng giúp càng thêm phiền.

Ngay Lạc Lăng Chi cũng lên tiếng hỏi, "Việt huynh, hay để tôi cùng đi với huynh, thêm một người dù sao cũng tốt hơn."

Lạc Việt lắc đầu, "Không cần đâu." Hắn ghé lại gần Lạc Lăng Chi, thì thào, "Phiền huynh ở đây, giúp tôi trông nom bọn họ... một chút."

Lạc Lăng Chi hiểu chuyện gật đầu.

Người khắp phố lớn đều đang chạy, Lạc Việt theo dòng người vừa chạy về khách điếm vừa nhủ thầm trong lòng, mong rằng Lạc Lăng Chi kiểm soát được tình hình, hai rồng một kỳ lân kia có thể an phận ngoan ngoãn ở lại trong khách điếm.

Đến khi chạy tới trước cửa khách điếm, quả nhiên cửa đã đóng im ỉm, Lạc Việt ra sức đập cửa, bên trong vẫn không hề có tiếng trả lời. Một bóng hồng nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh hắn, cười hì hì, "Ngươi về rồi đấy à." Là Lâm Tinh. Cô nhìn người chạy loạn trên đường, hai mắt lóe lên thích thú, "Ta nghe tiểu nhị trong khách điếm nói, sắp có đánh nhau."

Lạc Việt vội giục, "Chuyện đánh nhau đợi sau hẵng nói, giờ cô đưa ta vào bên trong đã."

Lúm đồng tiền trên hai má Lâm Tinh lõm sâu, "Ờ. Giờ ngươi đã thấy có thể tin tưởng ta rồi hả?" Cô kéo tay Lạc Việt tới dưới cửa sổ khách điếm,

https://thuviensach.vn

nắm lấy hai vai hắn tung mình bay lên, lướt vào phòng với tư thế vô cùng kiều diễm, khiến những người đang vội chạy tháo thân dưới lầu đều dừng chân ngẩng đầu thán phục.

Lạc Việt vừa đặt chân xuống nền phòng, lập tức nhìn quanh bốn phía.

Trong phòng trống huơ trống hoác, chỉ có Ứng Trạch đang nằm trên giường ngủ ngon lành.

Lâm Tinh nói, "Con rồng ngốc và Lạc Lăng Chi ra ngoài giúp ngươi kiếm tiền rồi. Sẽ về ngay thôi."

Lạc Việt cả kinh, "Kiếm tiền? Đi đâu?" Con rồng ngốc làm sao biết kiếm tiền?

Lâm Tinh nói, "Thì kiếm ngay mấy việc vặt trong khách điếm này làm thôi, con rồng ngốc rửa bát dưới nhà bếp, còn họ Lạc quét nhà lau bàn ở đại sảnh, vốn dĩ ta định giúp đưa cơm cơ, nhưng trên đường đột nhiên có người hét gì mà Tôn tướng quân vào thành rồi, tiểu nhị liền vội vội vàng vàng đóng chặt cửa lại.

Vừa rồi ta cảm giác ngươi đã về, nên mới ra đón ngươi đấy."

Lạc Việt ngạc nhiên, tối qua hắn từng khẩn thiết tự tiến cử xin chưởng quỹ khách điếm cho chạy việc vặt, đã bị cự tuyệt vô tình, nên vừa rồi mới đành phải ra trước miếu thành hoàng trải sạp, sao lại...

Lâm Tinh nhìn thấu tâm tư Lạc Việt, cười hì hì giải thích, "Chẳng phải ngươi nói chưởng quỹ không đồng ý cho ngươi làm công trong khách điếm sao? Hôm nay sau khi ngươi đi rồi, ta nghĩ cũng đang rảnh rỗi, bèn cùng Chiêu Nguyên đi xin chưởng quỹ và phu nhân ông ta, bọn họ lập tức đồng ý luôn.

https://thuviensach.vn

Chưởng quỹ phu nhân còn cho Chiêu Nguyên ăn kẹo, nói chúng ta đem theo tiểu đệ ra ngoài kiếm ăn thật không dễ dàng."

Cô nói đến đây, cửa phòng liền cót két mở ra, Chiêu Nguyên và Lạc Lăng Chi một trước một sau bước vào, Chiêu Nguyên nhìn thấy Lạc Việt, vội chạy lại đứng bên hắn. Lạc Lăng Chi hỏi, "Việt huynh, nghe nói sắp có quân binh đánh vào thành, rốt cuộc là thế nào?"

Lạc Việt lắc đầu, "Tôi cũng không rõ."

Tiểu trấn bọn họ đang dừng chân có tên là Thư Huyện, vẫn thuộc địa bàn Nam quận, cách Tây quận không còn xa nữa. Lâm Tinh bèn suy đoán, lẽ nào là binh mã của Tây quận tập kích Nam quận? Nhưng Đỗ Như Uyên rõ ràng từng nói, quan hệ giữa Nam quận và Tây quận có thể xem như không tệ. Hơn nữa bên phía Tây quận trước mắt lo thân mình chưa xong, đâu thể chủ động gây sự đánh Nam quận. Hay là bên Nam quận có quân phản loạn không phục Định Nam vương? Cha Đỗ Như Uyên trông có vẻ rất lợi hại, người dưới trướng ông ta chắc không tùy tiện làm phản chứ.

Lâm Tinh và Lạc Việt đoán nọ đoán kia, đều không nắm được ý chính. Lúc này có người gõ nhẹ cửa phòng, vồn vã nói, "Các vị quan khách cần dùng trà nước không ạ? Ở đây có ấm trà mới pha."

Lạc Việt nghi hoặc, "Gì thế này?" Bọn họ đi đường tiền nong ít ỏi, hôm qua vào khách điếm năm người chỉ dám thuê một phòng, chưởng quỹ và đám tiểu nhị còn mặt nặng mày nhẹ, ngay nước rửa mặt cũng không đem đến, giờ lại ân cần đưa trà nước. Lẽ nào là bọn Lâm Tinh và con rồng ngốc khi làm công đã gây dựng được tình hữu hảo với người trong khách điếm? Hơn nữa, hiện giờ người ở đây chẳng phải nên vội vàng thu dọn vật phẩm quý giá đi trốn Tôn tướng quân gì đó sao?

Lạc Việt sải bước ra mở cửa, một tiểu nhị bưng khay trà đang đứng ngoài, bên cạnh còn có một người đàn ông trung niên béo tốt mặc áo lụa

https://thuviensach.vn

màu nâu, chính là Hoàng chưởng quỹ của khách điếm này. Ánh mắt Hoàng chưởng quỹ vòng qua Lạc Việt liếc vào trong phòng, nụ cười càng rạng rỡ hơn vài phần, "Thiếu hiệp, vừa từ ngoài về đã uống ngụm nước nào chưa? Đây là trà Mao Tiêm thượng hảo tiểu điếm đặc biệt chuẩn bị, mời các vị thiếu hiệp nếm thử." Trong giọng nói có vài phần nịnh bợ.

Lạc Việt khắp người nổi da gà, hắn nhường đường cho Hoàng chưởng quỹ và tiểu nhị bước vào phòng, tiểu nhị đặt khay trà lên bàn, trước tiên bày ra một đĩa hạt hồ đào tẩm mật ong, một đĩa bánh hạt thông hạnh nhân, sau đó mới bắt đầu rót trà. Hoàng chưởng quỹ vê vê ria mép cười nói, "Điểm tâm dùng trà của tiểu điếm đều làm theo kiểu miền Nam, hơi ngọt, không biết khẩu vị của các thiếu hiệp thiên Nam hay thiên Bắc, có vừa ý hay không?"

Chiêu Nguyên đứng bên bàn, cảm thấy hơi hoa mắt chóng mặt. Ban nãy làm công, Hoàng chưởng quỹ và đám tiểu nhị còn cứ "Này này" quát bọn họ, gọi đến đuổi đi, không chút khách khí, sao bỗng chốc thái độ đã thay đổi nhường này. Chắc chắn là có ý đồ gì.

Lạc Việt nói, "Đa tạ chưởng quỹ, lang bạt tứ hải, khẩu vị gì cũng ăn quen cả."

Hoàng chưởng quỹ nói, "Thiếu hiệp thật là người nhanh nhẹn. Hầy, tiểu điếm có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, tiếp đón không được chu đáo, mong các vị lượng thứ." Lại còn cung tay cúi người.

Lạc Việt ôm quyền đáp lại, "Chưởng quỹ khách khí rồi."

Hoàng chưởng quỹ cong mắt thành hai vầng trăng khuyết, liếc qua Lạc Việt nhìn Lâm Tinh, "Không biết các vị thiếu hiệp là cao đồ môn phái nào? Vị nữ hiệp này khinh công thật lợi hại, vừa nãy đưa thiếu hiệp lên lầu mà như đi trên đất bằng ấy."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt khiêm tốn nói, "Không môn không phái, chỉ là du hiệp giang hồ bình thường mà thôi."

Hoàng chưởng quỹ cuối cùng cũng vòng vo đến vấn đề chính, "Thật ra tại hạ tới đây, là muốn xin hỏi các vị thiếu hiệp, giờ Tôn tướng quân lại sắp vào thành, liệu có cách nào giúp tiểu điếm đẩy lùi quân giặc hay không?"

Thì ra là vậy. Chuyện sắp có đánh nhau sớm đã làm máu chiến trong người Lâm Tinh bốc lên bừng bừng, lời thỉnh cầu của Hoàng chưởng quỹ lập tức khiến cô vui vẻ nguôi giận, "Chưởng quỹ này, ngươi đúng là rất biết nhìn người đấy." Lạc Việt còn chưa kịp nhắc nhở, Lâm Tinh đã vỗ bàn, hào sảng nói, "Chỉ là một tên Tôn tướng quân cỏn con, cứ để đấy cho ta và Lạc Việt thiếu hiệp đây."

Hoàng chưởng quỹ cả mừng, "Đa tạ nữ hiệp."

Lạc Việt câm nín nhìn Lâm Tinh, cô nương, tốt xấu gì cô cũng đợi làm rõ xem Tôn tướng quân là ai rồi hẵng nhận lời chứ.

Lạc Lăng Chi lên tiếng hỏi, "Có điều xin thỉnh giáo Hoàng chưởng quỹ, Tôn tướng quân là người thế nào?"

Nụ cười trên khuôn mặt Hoàng chưởng quỹ tắt ngấm, thay vào đó là vẻ lo âu, lão thở dài nói, "Tôn tướng quân, gã..."

Tôn tướng quân ngụ trên một ngọn núi nhỏ cách Thư Huyện mấy chục dặm về phía Tây.

Trên đỉnh núi có một rừng phong đen, trong rừng có một sơn trại, Tôn tướng quân cùng các thủ hạ lúc bình thường ở cả trong trại, mỗi độ thiếu thốn rượu thịt hoặc tâm trạng vui hay buồn là lại tới tiểu thành Thư Huyện vơ vét một lượt. Mỗi lần càn quét như thế đều đập phá cướp bóc vô số kể, Hoàng chưởng quỹ đau khổ nói, ngay đến củ hành trong bếp cũng không chừa.

https://thuviensach.vn

Ai nấy nghe mà đều lặng người, Lạc Việt nói, "Sao nghe có vẻ giống thổ phỉ."

Hoàng chưởng quỹ rầu rĩ gật đầu, Tôn tướng quân chính là thổ phỉ. Nhưng Tôn tướng quân ghét nhất nghe người ta gọi mình là thổ phỉ hoặc sơn đại vương, tự phong là tướng quân, dân chúng đành phải gọi gã là Tôn tướng quân.

Hào hứng của Lâm Tinh bỗng chốc tiêu tan, "Ta còn tưởng hai quận giao tranh, địch quân áp thành, hóa ra chỉ là một tên thổ phỉ. Huyện thành các ngươi tuy nhỏ nhưng cũng phải có ít quân phòng thủ chứ. Binh lính của quan phủ ngay một ổ phỉ cũng không đối phó nổi sao?"

Hoàng chưởng quỹ lần nữa thở dài, "Nữ hiệp không biết đấy thôi, Tôn tướng quân đâu phải người bình thường, mọi lần Mã tổng binh của bản huyện đều dẫn quân chặn trước cổng thành thề chết chống cự, nhưng..."

Lão mới nói được nửa chừng, ngoài cửa sổ đã nổi cuồng phong, cuốn bay đất đá. Hoàng chưởng quỹ lập tức kinh hoàng ra mặt, "Không hay rồi, Phi Tiên Phong đến rồi."

Lạc Việt ngoáy ngoáy lỗ tai, Phi Tiên Phong? Lại là thứ gì nữa đây?

Tiểu nhị bên cạnh sấp ngửa chạy đi đóng cửa sổ, kéo bàn chặn cứng, trên hành lang có người hét lên thất thanh, "Không hay rồi, Phi Tiên Phong chui vào rồi..."

Hoàng chưởng quỹ rảo chân bước ra cửa, nói vọng ra ngoài, "Các vị chớ nên hoảng loạn, hết sức bình tĩnh." Rồi quay lại nói với đám Lạc Việt, "Các vị có thể rời bước xuống đại sảnh dưới lầu được không?"

Dù sao Lâm Tinh cũng đã hứa với người ta nên không thể nuốt lời, hơn nữa hiện giờ bách tính lâm nguy, chính là lúc cần đến bọn họ hành hiệp

https://thuviensach.vn

trượng nghĩa, Lạc Việt bèn dẫn đầu đi theo Hoàng chưởng quỹ, Chiêu Nguyên bám sát hắn, Lâm Tinh và Lạc Lăng Chi theo sau, Ứng Trạch bốc hai vốc bánh hạt thông hạnh nhân cho vào tay áo, ra vẻ bản tọa chỉ đi chặn hậu xem cho vui thôi.

Lâm Tinh chọc chọc vào lưng Lạc Việt, nhỏ giọng nói, "Này, vừa rồi ta ngửi thấy trong gió có yêu khí, Phi Tiên Phong có lẽ là yêu quái."

Trong đại sảnh đã tụ tập độ mươi người, cao thấp béo gầy già trẻ gái trai đều có cả, ngồi bên bàn, cầm binh khí, hẳn là hiệp khách giang hồ ở trọ vừa được Hoàng chưởng quỹ và các tiểu nhị mời ra.

Lạc Việt, Chiêu Nguyên, Lâm Tinh, Lạc Lăng Chi và Ứng Trạch cũng kiếm một chiếc bàn ngồi xuống, cả đại sảnh trông mấy người bọn họ là ít tuổi nhất, những người khác đều lén liếc mắt quan sát họ, có vẻ hơi không bằng lòng.

Hoàng chưởng quỹ đứng giữa đại sảnh, cung tay nói, "An nguy của tiểu điếm và các khách quan còn lại hôm nay đều nhờ cả vào các vị, đa tạ các vị chịu trượng nghĩa cứu giúp."

Đất đá bị gió mạnh cuộn lên giội mạnh vào tường cửa, một hán tử trung niên râu ngắn dáng người gầy nhỏ ngồi bàn bên cạnh bọn Lạc Việt lên tiếng, "Xem quẻ tượng, thì không phải loại thường, là tượng yêu dị. Đại hung, đại hung."

Thiếu phụ xinh đẹp vận y phục màu quả hạnh ngồi bên cạnh lão khẽ cười nói, "Lão già này, thổ phỉ còn chưa tới, lão đã dọa người mình rồi, lẽ nào lão cho rằng thổ phỉ cướp bóc là yêu quái?"

Những người khác đều hùa theo cười, thiếu niên áo gấm bên cạnh thiếu phụ nói, "Thẩm nương, có khi lão nói đúng đấy, ban nãy nghe có người hét cái gì mà Phi Tiên Phong, chắc là bay trên trời, thế chẳng phải yêu quái ư?"

https://thuviensach.vn

Người trong sảnh lớn lại cười rộ lên, Hoàng chưởng quỹ nghiêm mặt nói, "Lão tiên sinh quả đúng bậc cao nhân, Phi Tiên Phong đích thực là một con yêu..."

Chữ "yêu" vừa thốt ra nửa chừng thì, xạch một tiếng, cánh cửa sổ trổ ra ngoài phố đột nhiên mở toang, thiếu phụ áo hạnh nhấc tay, vô vàng đốm sáng lạnh lẽo theo sau chuỗi tiền đồng trên bàn lão thầy bói nhất loạt bắn ra, chỉ nghe oai oái mấy tiếng thảm thiết dị thường, dường như... không phải tiếng người.

Lạc Việt và Lâm Tinh nhảy bật dậy, cùng những người khác ùa đến trước cửa sổ, phu nhân áo hạnh đưa tay áo che miệng, kêu "á" một tiếng. Trên nền đất dưới cửa sổ đang có hai búi gì đó đen thui giãy giụa, mặc giáp mây, đội mũ mây, toàn thân lông ngắn tua tủa màu nâu vàng, giơ chân trước ôm mặt la hét om sòm, thì ra là hai con khỉ.

Trong cơn cuồng phong có tiếng đập cánh, hàng loạt bóng đen từ trên trời bổ nhào xuống, hán tử râu ngắn bên cạnh Lạc Việt lùi lại một bước, lầm bầm, "Khỉ, khỉ lại..." Những bóng đen này cũng là lũ khỉ mặc giáp mây đội mũ mây, sau lưng mỗi con là một đôi cánh như cánh dơi, vỗ phành phạch trong gió lớn, trợn trừng cặp mắt đỏ máu, nhe răng nhăn nhó, giơ móng vuốt sắc nhọn lao vào cửa sổ.

Lạc Lăng Chi cau mày, "Thì ra đất này có dực hầu."

Lạc Việt thấy lạ kêu, "Cái gì là..." Nói thì lâu sự việc xảy ra lại rất nhanh, mấy con khỉ bay đã ập tới bên cửa sổ, vuốt sắc cào tới, Lâm Tinh nhấc tay, "Hầy, chỉ là bọn vặt vãnh."

Trong tiếng thở than tiếc nuối của cô, mấy con khỉ bay lộn phộc ra xa, như mấy hòn đá bắn khỏi nỏ. Những người còn lại trong đại sảnh đổ dồn mắt nhìn cô, tựa hồ chớp mắt đã biến thành tượng đá.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt tiếp tục nói nốt câu ban nãy, "Cái gì là dực hầu?"

Lạc Lăng Chi nói, "Trong Tứ hải dị kỳ lục có viết, núi rừng Tây Nam có yêu thú, hình dạng giống khỉ vượn, sườn mọc cánh thịt, xưa gọi là dực hầu. Bản tính giảo quyệt hung ác. Chắc chính là chỉ loài khỉ này."

Lạc Việt gãi gãi gáy, "Khỉ mọc cánh làm thổ phỉ, đúng là kỳ quái, lẽ nào, Tôn tướng quân là con khỉ đầu đàn?"

Hoàng chưởng quỹ lắc đầu, "Tôn tướng quân đích thực là người, đám yêu hầu biết bay này đều nghe theo hiệu lệnh của gã."

Hoàng chưởng quỹ nói, Tôn tướng quân tên thật là Tôn Bôn, là một kỳ nhân, có thể ra lệnh cho dực hầu, không ai biết gã từ đâu tới. Hơn một năm trước, Tôn Bôn đột nhiên xuất hiện ở Nam quận, dẫn theo một con khỉ lớn mọc cánh đi bái kiến Định Nam vương, tự tiến cử vào binh doanh của Định Nam vương, nói mình thông hiểu huyền pháp, có thể hô mưa gọi gió, điều khiển yêu thú. Khéo thay Định Nam vương ghét nhất những người nói chuyện quỷ thần giở trò huyền pháp, đọc xong thư tiến cử của gã, chỉ đáp lại hai chữ, không tiếp. Tôn Bôn cùng con khỉ ngồi trước cửa vương phủ mấy ngày, cuối cùng vẫn không thể động lòng Định Nam vương, bèn bi phẫn bỏ đi, lên ngọn núi gần Thư Huyện làm thổ phỉ. Thư Huyện bị đám thổ phỉ dực hầu Tôn Bôn quấy phá nhiều lần, tri huyện đại nhân và tổng binh đại nhân từng mang thân đầy thương tích do khỉ cào tới thỉnh cầu Định Nam vương cấp viện binh, cũng từng viết vô số thư cầu viện, từng từ từng chữ đẫm huyết lệ, đều bị Định Nam vương từ chối. Định Nam vương không tin quỷ thần, càng không tin trên đời này có yêu thú thuyết dực hầu bị ông cho là chuyện bịa đặt, Định Nam vương khăng khăng tin rằng đó chẳng qua là khỉ hoang thông thường, phê đáp rằng, "Với binh lực một huyện, mà chỉ hơn trăm sơn phỉ, vài con khỉ hoang cũng không chống đỡ được. Bách tính đóng thuế, triều đình cung phụng, phỏng có tác dụng gì?" Ông vốn nghiêm ngặt với thuộc cấp, bèn yêu cầu tổng binh quay về tự kiểm, nghiêm túc luyện binh, tiêu trừ sơn phỉ, diệt họa sơn hầu, bằng không sẽ cách chức

https://thuviensach.vn

quan. Tri huyện và tổng binh đều sợ mất chức, không dám xin cứu viện nữa.

Hoàng chưởng quỹ thở dài nói, "Định Nam vương là vị vương gia tốt, chỉ tiếc có đôi chỗ..."

Lạc Việt thầm nhủ, trong chuyện này, cha Đỗ Như Uyên rõ ràng là sai, dù không tin thì cũng nên phái ít quân tới xem tình hình thế nào mới phải, ông ấy cho rằng đó là tôi rèn thuộc hạ, mà không biết bàng quan như thế người chịu khổ vẫn là bách tính.

Lạc Lăng Chi nói, "Là người trên, cần biết lắng nghe, tra xét rồi quyết định, không thể chỉ vì yêu thích cá nhân, nghe điều muốn nghe, không hỏi điều không màng. Chuyện này Định Nam vương xử lý có phần không thỏa đáng."

Chiêu Nguyên nghe mà chẳng hiểu gì, chỉ cảm thấy rất có lý, Lâm Tinh đứng bên cửa sổ, vừa tiện tay chơi đùa đám dực hầu tới tấp ập đến, vừa bĩu môi, "Ăn nói văn vẻ quá, không biết còn tưởng ngươi bị tên Đỗ mọt sách nhập vào người đấy."

Lạc Lăng Chi chỉ mỉm cười điềm đạm.

Lúc này bên ngoài cửa sổ đột nhiên tối sầm, thiếu niên áo gấm run giọng, "Là... là một con to."

Lạc Việt và Chiêu Nguyên quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một bóng đen che kín bầu trời phía trên huyện thành, không phải mây đen, mà là một con dực hầu rất rất lớn. Từng bầy tiểu dực hầu bay vòng vòng dưới cánh con đại dực hầu, kêu la om sòm le lưỡi làm mặt quỷ. Hai con mắt to như hai cái lồng đèn của con đại dực hầu tựa hồ sắp trào lửa bỏng, nó đưa chi trước lên đấm ngực, gầm gào ầm ĩ, tức thì đất cát bay mù trời.

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên bất giác siết chặt nắm tay, chắc hắn, đây chính là con Phi Tiên Phong kia. Cặp mắt đỏ ngầu của đại dực hầu nhằm thẳng hướng khách điếm, nó vung nắm tay đấm thùm thụp vào ngực, gầm lên lần nữa, nhà cửa và mặt đất như đều rung lên trong tiếng gầm của nó. Lâm Tinh cười nói, "Con này còn có chút ý nghĩa. Một con tiểu mao hầu lại dám bắt ta ra quyết một trận tử chiến, được thôi, ta chơi với ngươi." Cô vỗ tay, đang chuẩn bị phóng người bay qua cửa sổ, thiếu niên áo gấm bên cạnh bỗng tóm chặt lấy tay áo, "Cô nương, không được."

Lâm Tinh sốt ruột cau mày, thiếu niên nhất quyết giữ chặt tay cô, "Cô nương, con yêu thú này không giống mấy con nhỏ đâu không thể làm liều."

Lạc Việt đứng bên đủng đỉnh nói, "Huynh đài này, ta khuyên huynh đừng ngăn thì hơn, cứ để cô ấy đi." Chẳng may chọc giận kỳ lân cô nương, để cô ấy phun ra một mồi lửa, thì đại dực hầu lại có thịt người quay sẵn ăn rồi.

Thiếu niên giận dữ trừng mắt nhìn Lạc Việt, lên án, "Để một cô nương đi vào chỗ chết, mà ngươi vẫn khoanh tay đứng nhìn, thế có xứng trượng phu không?" Gã vừa nói dứt lời, hai tay đã đột nhiên tê dại, bị Lâm Tinh giật ra.

Lâm Tinh rút cây nhuyễn tiên giắt bên hông, chực phi thân phóng ra, dưới chân lại vấp một cái, sau đó như bị thứ gì đóng chặt xuống đất, nhấc lên không nổi. Lâm Tinh kinh ngạc nhíu mày, Ứng Trạch nãy giờ vẫn ngồi bên bàn ăn điểm tâm chậm rãi đứng dậy, "Đợi bản tọa chào hỏi con khỉ này một lúc."

Lâm Tinh dựng mày liễu trừng trừng nhìn lão, "Ông dựa vào đâu tranh với ta."

Ứng Trạch chắp tay nhìn trời, đầy vẻ cô độc, "Bản tọa đã rất lâu rồi chưa được gặp yêu ma."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh hằm hè nói, "Ông lâu rồi không gặp thì ta phải nhường ông chắc? Lý lẽ ở đâu thế. Ta đánh mãi bao lâu, khó khăn lắm mới tới được một con to, ông lại âm mưu cướp của ta, thật quá vô liêm sỉ."

Từ sau trận chiến còn chưa đã với Phụng Đồng ở Thanh Sơn, Lâm Tinh vẫn rất buồn bực, trên đường lại chẳng gặp được con đại yêu quái nào để cô đánh đấm trút giận. Cuối cùng hôm nay cũng gặp được một con khỉ ít nhất kích cỡ to to một chút, quý báu biết bao, cô sống chết muốn giữ lấy bằng được.

Ứng Trạch cao ngạo nói, "Bản tọa thích thế."

Lâm Tinh hừ mũi, "Ông thích thì là của ông? Đây là con ta đánh lũ khỉ con dụ đến, là của ta."

Ứng Trạch nói, "Của bản tọa."

Lâm Tinh dang tay chắn cửa sổ, "Của ta."

Lạc Việt, Chiêu Nguyên và Lạc Lăng Chi đứng bên quan chiến, chỉ biết câm nín. Những hiệp khách giang hồ còn lại và Hoàng chưởng quỹ đã sớm đần người từ lâu. Đại dực hầu ở giữa không trung đấm ngực một hồi, không thấy ai đáp trả, ngoác mồm nhe nanh nổi điên, vung trảo cuốn cuồng phong gào thét cào xuống khách điếm.

Mắt thấy Lâm Tinh và Ứng Trạch vẫn đang đôi co, Chiêu Nguyên vô thức nhấc tay, tập trung pháp lực của long châu trong bụng dụng lực đẩy ra. Một luồng sáng vàng kim từ lòng bàn tay nó bắn đi, sáng rực, tụ thành một tấm khiên quang, chặn đứng bộ trảo khí thế nghìn cân của đại dực hầu.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về Chiêu Nguyên. Nó dụng lực ra sức chống khiên sáng, cản vuốt khỉ, mồ hồi rịn ra đầy trán, nhỏ xuống tong tong, toàn thân bắt đầu run lên, nó cắn chặt răng, vẫn gắng sức cản tiếp. Lạc Việt sững

https://thuviensach.vn

sờ, nó vẻ không dám tin, Lâm Tinh cũng quên bén chuyện đang tranh quái vật với Ứng Trạch, khen ngợi, "Tiến bộ nhiều mà."

Lạc Việt gật đầu, đạo hạnh so với hồi nhả quả cầu lửa con con, đúng là tiến bộ rất nhiều.

Sức lực và pháp lực đang hao hụt từng chút một, Chiêu Nguyên thấy mắt mờ đi, đại dực hầu kêu lên eo éo, lại bổ xuống một vuốt khỉ khác, Chiêu Nguyên gắng gượng dốc nốt phần sức và pháp lực cuối cùng, nhưng hai cánh tay vẫn mềm nhũn, cả người bắn mạnh ra sau... Nó cảm thấy lưng như đập vào một đụn mây êm ái, mây nhẹ nhàng đỡ nó đứng dậy. Ứng Trạch sượt qua mạng sườn nó, lướt ra ngoài cửa sổ. Lâm Tinh trừng mắt giận dữ nhìn lão, hậm hực nghiến răng. Ứng Trạch vừa ra khỏi cửa sổ cuồng phong bèn tắt ngấm, đại dực hầu nheo đôi mắt đỏ, đưa vuốt trước gãi cằm, cảm thấy một luồng bức khí vô hình, rất không bình thường. Ứng Trạch vênh vang khoanh tay, từ dưới đất bay lên không, từ cọng tóc đến tay áo đều không hề lay động.

Vừa bay tới ngang nóc nhà, đại dực hầu đưa tay dụi mắt, đột nhiên rùng mình hai cái, kêu ré một tiếng, thân hình nhỏ lại không biết bao lần, giơ hai tay ôm đầu, quay ngoắt bỏ chạy, hai cánh ra sức đập gió, đám tiểu dực hầu cũng theo sau nó, trông như luồng khói sau xe ngựa, trong chớp mắt đã hóa thành một chấm đen mơ hồ nơi chân trời, cuối cùng thảy đều mất hút.

Ứng Trạch cô độc đáp xuống, cô độc chui lại vào cửa sổ, cô độc quay về bàn. Hai chân Lâm Tinh cuối cùng cũng có thể cử động, cô giậm chân hậm hực đập bàn, "Chạy rồi, bắt đền ông đấy."

Ứng Trạch cô độc gặm một miếng bánh hạt thông hạnh nhân chỉ ra ngoài, nói gọn lỏn, "Đuổi theo đi."

Chiêu Nguyên quệt mồ hôi còn vương trên trán, vừa nãy Lạc Việt vỗ vai khen nó một câu khiến nó rất thích. Lần này cũng có thể coi như giúp được

https://thuviensach.vn

việc, dù chỉ là chút ít, nhưng vẫn hơn trước kia. Có điều, những người xung quanh đều dán mắt vào mấy người bọn họ, như thể bọn họ là một đám yêu quái còn kỳ dị hơn cả Phi Tiên Phong.

Hồi lâu sau, Hoàng chưởng quỹ mới cung tay, "Mấy vị đúng là thâm tàng bất lộ."

Lạc Việt cười khan mấy tiếng, "Thường thôi thường thôi, khụ, chuyện kia, may mà hôm nay kéo đến là một bầy khỉ, chúng ta vừa hay biết vài tuyệt kỹ đuổi khỉ."

Hoàng chưởng quỹ vẻ mặt đăm chiêu, "Thì ra là vậy, nhưng vị tiểu huynh đệ này ban nãy hai tay bắn ra luồng sáng, cả tiểu thiếu hiệp kia còn có thể từ đất bằng bốc lên không..."

Lạc Việt nói, "Hì hì, cái đó, chúng ta..." Hành tẩu giang hồ, vốn nên hết sức lặng lẽ, nhưng qua chuyện đuổi cổ Phi Tiên Phong vừa rồi, có muốn không bị để ý cũng khó.

Một giọng nói già nua cạnh tường khàn khàn cất lên, "Đệ tử Thanh Huyền, danh bất hư truyền." Lão già dùng tiền đồng coi bói ban nãy bước lên, nheo mắt nhìn Lạc Lăng Chi, "Vị thiếu hiệp này, Tứ hải dị kỳ lục ban nãy ngươi nói tới chính là cuốn sách do Khanh Dao đạo trưởng của Thanh Huyền viết ra mấy trăm năm về trước, chỉ đệ tử trong Thanh Huyền mới đọc được. Các vị đây thì ra xuất thân Thanh Huyền, như vậy những chuyện ban nãy cũng không có gì lạ."

Thanh Huyền bao nhiêu năm nay luôn là thiên hạ đệ nhất huyền đạo môn phái, lại thêm gần đây có tân thái tử Hòa Trinh, danh tiếng càng thịnh, những lời đồn đại giang hồ thường khuếch đại sự huyền diệu của Thanh Huyền lên rất nhiều, ông già vừa dứt lời, ánh mắt những người khác nhìn họ đều thay đổi hẳn.

https://thuviensach.vn

Hoàng chưởng quỹ lần nữa cung tay nói, "Thì ra là đệ tử của thiên hạ đệ nhất phái Thanh Huyền, chẳng trách mấy vị thiếu hiệp ai nấy đều có dáng nhân tài, thân thủ bất phàm. Tại hạ thất kính quá."

Những người còn lại cũng thi nhau tán thưởng, khen rằng Thanh Huyền danh xứng với thực, nhân tài nối tiếp nhân tài. Lạc Việt nghe rất không thuận tai, hành tẩu giang hồ cố nhiên cần lặng lẽ, nhưng cũng không thể trát vàng không công cho lão già Trọng Hoa Tử cùng Thanh Huyền được. Hắn xua tay, "Các vị quá khen rồi, tại hạ không phải người Thanh Huyền, chỉ là một du hiệp giang hồ mà thôi."

Cho rằng hắn cố ý giấu giếm, Hoàng chưởng quỹ cười nói, "Thiếu hiệp hà tất quá khiêm nhường?"

Lạc Việt chẳng buồn phân trần thêm, chỉ nói một câu, "Quả thật không phải."

Hoàng chưởng quỹ lại định tiếp tục ca ngợi, Lạc Lăng Chi chen ngang nói, "Xin hỏi chưởng quỹ, Tôn tướng quân mỗi lần vào thành cướp bóc, có phải đều cho Phi Tiên Phong đánh trận đầu, đẩy lui quan binh, mở toang cửa thành, rồi sau sơn phỉ mới theo vào vơ vét không?"

Hoàng chưởng quỹ gật đầu đáp phải. Lạc Lăng Chi quay sang Lạc Việt, "Việt huynh, tôi nghĩ dực hầu tuy rút lui, nhưng đám sơn phỉ chưa biết chừng đã vào thành rồi, chúng ta vẫn cứ nên ra xem thế nào."

Lạc Việt liền dẫn đầu trèo cửa sổ ra ngoài, Lạc Lăng Chi và Chiêu Nguyên theo sau hắn. Lâm Tinh và Ứng Trạch cũng cùng đi, ngay mấy hiệp khách giang hồ kia cũng ra theo. Trên phố lớn vẫn quạnh hiu không một bóng người. Mọi cánh cửa sổ cửa ra vào đều đóng chặt, có cái bị đá tông hoặc bị khỉ cào rách nát, cũng đã dùng bàn ghế bịt lại. Lạc Việt đi ra giữa phố, nhìn quanh một vòng, suy nghĩ xem nên đi đâu. Thiếu phụ áo hạnh nói, "Hay chúng ta cứ chia nhau ra hành sự, trước mặt có một ngã tư, vừa

https://thuviensach.vn

hay trổ bốn hướng Đông Tây Nam Bắc, chúng ta cứ mấy người với nhau đi một hướng."

Trung niên râu ngắn cầm đoản đao nói, "Chủ ý của Nhị phu nhân rất hay." Những người khác cũng tỏ vẻ tán đồng. Nhị phu nhân lấy trong tay áo ra mấy ống tre, chia cho mọi người, thì ra ống tre này là thuốc pháo truyền tin, nếu người đi theo hướng nào cần tăng viện thì đốt sáng pháo làm tín hiệu. Nhược bằng không có chuyện gì, thì quay về khách điếm tập hợp. Bọn Lạc Việt chọn đi về hướng Bắc, đến ngã tư bèn chia tay với ba nhóm còn lại. Lạc Việt giơ ống pháo sáng Nhị phu nhân đưa cho xoay xoay trước mặt, thấy bên trên khắc một hàng chữ nhỏ: Nam Cung Hỏa Khí Đường.

Thì ra Nhị phu nhân và thanh niên áo gấm là người của võ lâm danh môn, Nam Cung thế gia. Không ngờ người của Nam Cung thế gia đi lại trên giang hồ lại giản dị như vậy, không hề có ngựa xe kiệu võng lộng lẫy xa hoa, cũng không có cả bầy nô dịch tùy tùng. Tác phong của người có tiền lúc nào cũng khiến người ta không ngờ tới. Lạc Việt bỏ ống pháo sáng vào ngực áo, tiếp tục tiến bước. Qua hai con phố, chợt nghe trước mặt có tiếng đánh nhau mơ hồ truyền lại. Lạc Việt rảo bước, tiếng đánh nhau càng lúc càng rõ rệt, chỉ thấy gần cổng thành, có nha dịch và binh lính đang giao chiến ác liệt với một đám phỉ đồ cầm đao. Lạc Việt rút phắt trường kiếm bên hông xông lên, Lạc Lăng Chi cũng lên theo.

Nha dịch binh lính và đám thổ phỉ không biết bọn họ tới giúp bên nào, đồng loạt ngừng tay. Thanh trường kiếm của Lạc Việt gạt bay mấy thanh đại đao, bản thân hắn cũng đạp bay hai tên thổ phỉ. Lạc Lăng Chi tay không chém ngất một tên sơn phỉ, đoạt lấy một cây trường mâu, vừa đâm vừa móc, lại móc ngã một tên thổ phỉ, quan binh bấy giờ mới hiểu ra bọn họ tới để tăng viện. Đám thổ phỉ này phần lớn là bọn lưu manh nhàn rỗi ở mấy thành lân cận, cảm thấy làm trò cướp bóc đơn giản hơn làm nông, bèn lên núi nhập bọn với Tôn Bôn. Lạc Việt và Lạc Lăng Chi đối phó với bọn chúng đương nhiên không có gì khó khăn.

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên, Lâm Tinh cùng Ứng Trạch đứng từ xa khoanh tay quan sát. Có tên thổ phỉ vung thanh đại đao định từ sau lưng đánh lén Lạc Việt, Chiêu Nguyên và Lâm Tinh đồng thời hét lên, "Lạc Việt cẩn thận." Chiêu Nguyên không khỏi muốn xông lên trước nhưng lại bị Lâm Tinh giơ tay cản lại.

Lạc Việt nghiêng người tránh, cán cây trường mâu trong tay Lạc Lăng Chi quét ngang cổ tên phỉ ấy, chém ngất hắn, Lạc Việt nhoẻn cười với Lạc Lăng Chi, "Đa tạ."

Một cánh tay Chiêu Nguyên bị Lâm Tinh tóm chặt, nó chỉ có thể đứng tại chỗ nhìn, Lâm Tinh nói, "Trường hợp này, chúng ta không thể giúp, đây là quy định."

Chiêu Nguyên không hiểu. Lâm Tinh giải thích, thần hộ mạch chỉ có thể bảo vệ người mình đã chọn được an toàn nhất có thể, dẫn dắt y đi con đường nên đi.

Nếu gặp phải loài yêu thú như phụng hoàng, có thể giúp y đánh nó, nhưng không thể giúp y đánh người phàm trần. Đây là thiên quy. Lâm Tinh thả tay nó ra, khoanh tay trước ngực, "Vì con người ở trước mặt chúng ta quả thật quá yếu, nếu chúng ta có thể đánh người phàm, thì trần gian sớm đã không còn tồn tại nữa rồi. Ví dụ bao nhiêu người trước mắt, ta chỉ cần một chiêu là có thể diệt sạch bọn họ." Cô liếc nhìn Chiêu Nguyên, "Rồng cũng lợi hại lắm đấy, phụ vương ngươi không nói cho ngươi biết sao? Chỉ cần long thần hộ mạch muốn, có thể lật đổ cả một quốc gia dễ như trở bàn tay."

Chiêu Nguyên xoa xoa mũi, lật đổ một quốc gia dễ như trở bàn tay, rốt cuộc là cảm giác thế nào, nó hiện giờ không tài nào hình dung nổi. Có lúc nó cũng nghĩ, vì sao lại có trời, vì sao lại có đất, vì sao có tiên giới, vì sao có trần gian, vì sao có thần, có tiên, có rồng, có người phàm. Lạc Việt là

https://thuviensach.vn

người nó bảo vệ, rốt cuộc đã được định sẵn từ trước, hay do vừa khéo gặp được.

Lâm Tinh xoa cằm nhìn nó, "Ngươi biết là một thần hộ mạch, ngươi hiện giờ còn thiếu gì không?"

Chiêu Nguyên khiêm tốn thỉnh giáo.

Lâm Tinh nắm chặt bàn tay, "Bá khí."

Chiêu Nguyên mặt mày mơ hồ, rõ ràng không lý giải nổi bá khí là thứ cảnh giới gì. Lâm Tinh cố nén cơn bốc đồng muốn cốc cho nó một cái vào đầu, nói, "Tương lai, Lạc Việt và con cháu hắn đều nằm trong tay ngươi, ngươi phải làm chủ vận thế cả giang sơn, chỉ có sở hữu bá khí bao trùm cõi trần gian này mới thực hiện được điều đó."

Mắt Chiêu Nguyên có vẻ hơi đờ đẫn, trong đầu nó đột nhiên hiện lên một cảnh tượng, nó cũng giống con đại dực hầu ban nãy phình phình thật to, chiếm trọn cả bầu trời trần gian, một tay tóm một quả núi, Lạc Việt và một bầy tiểu Lạc Việt ngồi trong tay còn lại của nó.

Bá khí chính là thế ư? Hình như không đúng lắm. Nó gãi gãi đầu.

Lâm Tinh ra hiệu sang bên, "Hầy, thôi để Ứng Long điện hạ dạy ngươi, thế nào gọi là bá khí."

Cặp mắt ham học của Chiêu Nguyên nhìn sang Ứng Trạch.

Ứng Trạch giơ tay chỉ lên trên, "Đây là gì?"

Chiêu Nguyên chớp mắt, "Trời."

Ứng Trạch nói ngắn gọn, "Coi nó là của ngươi." Rồi lại chỉ xuống dưới, "Còn đây là gì?"

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên đáp, "Đất."

Ứng Trạch lại nói ngắn gọn, "Cũng coi nó là của ngươi."

Chiêu Nguyên đợi mãi, Ứng Trạch lại chắp tay sau lưng, không nói gì thêm nữa.

Chiêu Nguyên thỏ thẻ hỏi, "Sau đó thì sao?"

Ứng Trạch lãnh đạm nhìn nó, "Trời đất đều là của ngươi rồi, còn cần sau đó ư? Tới lúc đó theo ta thì sống, chống ta thì chết. Nếu có ai phụ ta, ta nhất định không tha cho kẻ đó. Nếu trời phụ ta, ta sẽ diệt trời, nếu thế gian phụ ta, ta sẽ cho thế gian máu chảy thành sông. Nếu trời và đất đều phụ ta, ta sẽ cho trời đất đều hóa thành hư vô."

Lâm Tinh vội khuyên Chiêu Nguyên, "Những điều này ngươi không cần phải nghe." Trong lúc ấy, Lạc Việt bên kia lại vừa đốn ngã mấy tên thổ phỉ, sự chú ý của LâmTinh lập tức bị lôi kéo qua đó, cô vỗ tay hét lớn, "Lạc Việt, giỏi quá." Bỏ lại Chiêu Nguyên vẫn tiếp tục suy ngẫm làm sao mới có thể có bá khí.

Trong tiếng vỗ tay khen hay của Lâm Tinh, Lạc Việt dùng chuôi kiếm đánh ngất tên thổ phỉ cuối cùng, vung một đường kiếm, tư thế vô cùng tiêu sái, thu thanh trường kiếm vào vỏ đeo ngang hông. Tiếng vỗ tay khen hay của Lâm Tinh càng vang dội hơn. Nha dịch và binh lính bước lên, móc dây chão trói gô đám thổ phỉ đang nằm ngổn ngang dưới đất thành một xâu, một người trong số đó ôm quyền nói với Lạc Việt và Lạc Lăng Chi, "Đa tạ thiếu hiệp tương trợ, chi bằng hãy cùng chúng ta về nha huyện, tri huyện đại nhân nhất định sẽ trọng thưởng."

Lạc Việt và Lạc Lăng Chi đều từ chối khéo. Lạc Việt nói, "Chúng tại hạ chỉ là làm việc nên làm, tiêu trừ sơn phỉ, mọi người mới có thể sống yên ổn mà."

https://thuviensach.vn

Đám nha dịch binh lính lại đồng thanh tán thưởng. Lạc Việt đang hưởng thụ với vẻ mặt đầy khiêm nhường thì trên bầu không gần đó chợt lóe lên một đóa hoa pháo. Lạc Việt ngẩng đầu nhìn ra xa, là hướng cổng thành phía Tây.

Bên ngoài cổng thành phía Tây là một đám hỗn chiến. Dưới mặt đất, Nam Cung Nhị phu nhân và Nam Cung thiếu gia nào đó cùng lão già coi bói đều đang kịch chiến với đám phỉ. Giữa tầng không, con đại dực hầu kia dẫn đầu một đám tiểu dực hầu lúc nhúc kêu la chí chóe cầm đá sỏi quả dại chọi xuống, đám tiểu dực hầu chia làm từng tốp từng tốp, tốp này ném xong, lại quay đầu đi nhặt đá và quả dại. Tổng binh ở trên tường thành chỉ huy binh lính dương cung lắp tên bắn bọn khỉ, tiếc rằng đại dực hầu chẳng sợ tên, lũ tiểu dực hầu lại mặc áo giáp mây, tên không xuyên qua nổi. Binh lính bèn dứt khoát nhặt đá và quả dại lũ dực hầu chọi xuống ném trả. Tiểu dực hầu vừa chọi đá vừa chít chít két két làm mặt quỷ, cảnh tượng hỗn loạn không thể tả được.

Đại dực hầu lúc này đã trở về hình dạng vốn có, to chừng một đứa trẻ bảy tám tuổi, lượn vòng vòng trên tường thành và các nóc nhà. Nhóm Nam Cung Nhị phu nhân đang dốc hết tâm trí đánh phỉ, đại dực hầu đột nhiên quạt đôi cánh, cấp tốc ập tới, giơ móng sắc nhắm vào Nam Cung Nhị phu nhân, Nam Cung thiếu gia vội hét lớn, "Thẩm nương cẩn thận." Lão già xem bói bên cạnh kéo giật Nhị phu nhân sang bên, vừa kịp vất vả tránh được một đòn, đại dực hầu xòe vuốt móc được cành hoa châu bên tóc mai Nam Cung Nhị phu nhân, lại bay vút lên không, cười ken két quái dị.

Bọn Lạc Việt tới nơi, đúng lúc nhìn thấy đại dực hầu đáp xuống một mái nhà ven đường, cài hoa châu của Nam Cung Nhị phu nhân lên vành tai, ưỡn ẹo xiêu vẹo lại mấy bước trên nóc nhà, vuốt tóc làm dáng, ngoái đầu cười duyên. Ngoái đầu lần này, vừa hay liếc thấy Lâm Tinh và Ứng Trạch bên cạnh Lạc Việt, nó lập tức kêu chí một tiếng, quay đầu chạy thẳng. Lũ tiểu dực hầu theo đuôi đại dực hầu lũ lượt bỏ chạy. Có mấy con bay được một

https://thuviensach.vn

đoạn, lại quay mình hướng xuống dưới đất làm mặt quỷ. Xa xa chợt vang lên tiếng tiêu dồn dập, mấy con khỉ con vẫn đang vạch mắt lè lưỡi nghe tiếng lập tức quay ngoắt đập nhanh cánh bay đi.

Lạc Lăng Chi nói, "Đây là tiếng tiêu, hình như đang điều khiển bầy khỉ."

Lạc Việt nói, "Chắc đến tám chín phần là do Tôn Bôn thổi rồi." Đám thổ phỉ đã có không ít kẻ bị bắt, lũ dực hầu cũng tháo chạy, nhưng không bao lâu nữa e sẽ kéo nhau trở lại."

Trừ phi...

Lạc Việt nhướng mày, "Chi bằng hôm nay chúng ta đánh một trận triệt để, dứt khoát diệt sạch ổ phỉ này."

Lâm Tinh vỗ tay tán đồng.

Lạc Lăng Chi nhìn ra bên ngoài cổng thành nói, "Nghe tiếng tiêu vừa rồi, Tôn Bôn chắc hẳn đang ở gần đây. Chỉ có tóm được gã, lũ dực hầu và đám phỉ mới có thể không đánh mà lui."

Binh lính trên tường thành nói, ban nãy bọn họ nghe thấy tiếng tiêu từ trong rừng cây ven bờ sông ngoài thành vọng lại, đã bắn cả loạt tên về phía ấy, không biết có trúng được Tôn Bôn không.

Lạc Việt thi triển khinh công tung mình khỏi cổng thành, đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội dừng bước, nói với Lâm Tinh và Ứng Trạch, "Hai người tạm thời đừng theo vội."

Lâm Tinh trợn mắt, "Vì sao?" Cô đã mài sẵn quyền chưởng chỉ đợi được tóm con đại dực hầu kia.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt giải thích, vì đại dực hầu tai mắt linh hoạt, sợ có thể phát giác ra khí tức bất thường trên người Lâm Tinh và Ứng Trạch, hễ trông thấy Lâm Tinh và Ứng Trạch là nó bỏ chạy, nhỡ đâu nó mang Tôn Bôn bay mất, e không dễ đuổi theo. "Đợi sau khi tìm ra Tôn Bôn, ta sẽ bắn pháo làm hiệu, rồi hai người ập tới, chắc chắn là kịp."

Lạc Lăng Chi cũng nói, "Tôn Bôn chỉ nấp phía sau thao túng dực hầu, xem ra võ công tự thân không ra sao, không đáng lo."

Ứng Trạch tỏ ý lão thế nào cũng được, còn Lâm Tinh lại không đồng ý, "Lũ khỉ kia nhất định ở chỗ Tôn Bôn, các ngươi đánh không lại đâu."

Lạc Việt vỗ vai Chiêu Nguyên, "Không sao, để Chiêu Nguyên đi với bọn ta.

Nó có thể cản con đại dực hầu một lúc."

Hơn nữa pháp lực của nó còn yếu, đại dực hầu sẽ không cảnh giác.

Chiêu Nguyên gật đầu thật mạnh, tỏ ra rằng mình có thể đảm đương nhiệm vụ.

Lâm Tinh bất lực thở dài, "Thôi được, ta tạm đứng ở đây, có chuyện gì nhất định phải bắn pháo hiệu ngay đấy."

Lạc Việt cười hì hì, "Nhất định nhất định."

Chiêu Nguyên, Lạc Việt và Lạc Lăng Chi đi qua cây cầu đá bắc qua sông, tiến vào khu rừng mà binh lính chỉ.

Con đường mòn trong rừng chật hẹp ngoằn ngoèo, bốn bề tĩnh mịch, nhưng dường như có vô số cặp mắt đang nấp trong chỗ tối, âm thầm dò xét. Đâu đó có tiếng sột soạt, Lạc Việt quay đầu nhìn sang, bước chậm lại, tiến về phía phát ra tiếng động. Đột nhiên, trên cao vọng xuống một tràng cười

https://thuviensach.vn

khành khạch. Chiêu Nguyên ngẩng phắt đầu nhìn lên, con đại dực hầu kia đang ngồi chồm hỗm trên chạc cây, nhe răng nhăn nhở làm mặt quỷ với họ. Chiêu Nguyên cảnh giác giơ tay, ngưng tụ pháp lực trong người, đại dực hầu cười khẹc khẹc mấy tiếng, ném vèo một hòn đá xuống liền vỗ cánh bay mất. Chiêu Nguyên co cẳng định đuổi theo, nhưng lại đứng nguyên tại chỗ, lưỡng lự nhìn Lạc Việt nói, "Sao tôi cảm giác nó hình như có ý muốn dẫn chúng ta đi về hướng ấy?"

Lạc Việt vỗ vỗ nó, "Nói không sai, ta thấy con khỉ này đang dùng kế điệu hổ ly sơn."

Đại dực hầu bay không bao xa, ngoái đầu thấy bọn họ không đuổi theo, lại đáp xuống một chạc cây gần đó, nhăn nhở ném đá.

Lạc Lăng Chi thấp giọng nói, "Thế này đi, tôi đuổi theo nó, còn Việt huynh và Chiêu Nguyên hiền đệ đi vào rừng lùng sục."

Lạc Việt gật đầu, móc cây pháo hiệu nhét vào tay Lạc Lăng Chi, "Cẩn thận."

Đại dực hầu trông thấy có người tới đuổi, lại bắt đầu bay ra xa, Lạc Việt túm lấy cánh tay Chiêu Nguyên tiếp tục lẳng lặng đi về hướng ban nãy có tiếng sột soạt. Xuyên qua một hàng cây, trước mặt là bãi cỏ thênh thang. Có mấy chú dê con đang nhàn nhã gặm cỏ, dưới gốc cây không xa là một người đầu đội nón rộng vành, mình khoác áo choàng đang ngồi, hình như là người chăn dê. Lạc Việt tiến tới, cất tiếng hỏi, "Huynh đài, cho hỏi có thấy một tên sơn phỉ dẫn theo đàn khỉ chạy qua đây không?"

Người chăn dê hất nón lên, để lộ ra một khuôn mặt vô cùng trẻ trung, da mặt rám nắng, hai mắt sáng ngời, mày kiếm xếch cao, mũi thẳng môi mỏng, áng chừng hăm mốt hăm hai tuổi. Gã chỉ sang một bên, "Sơn phỉ thì không thấy, nhưng khỉ có thấy một con, còn mọc cả cánh nữa, đi đằng kia rồi."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt cười nhe răng, "Đa tạ đa tạ." Lại tiến thêm mấy bước, tới gần gã chăn dê, "Mấy con dê này là của huynh đài ư? Nhìn béo tốt thật đấy, vì sao sơn phỉ chạy qua đây lại không bắt về làm thịt dê nướng nhỉ?"

Gã chăn dê bỏ hẳn nón xuống, bật cười lớn, "Chắc bọn chúng không thích ăn thịt dê." Một tay nhanh như cắt vung lên, bắn ra mấy đốm hàn quang.

Chiêu Nguyên còn chưa kịp hô cẩn thận, Lạc Việt đã lách người né được, từ lùm cây bên cạnh phành phạch bay ra nghìn nghịt tiểu dực hầu, xông vào Lạc Việt như lũ châu chấu ùa vào ruộng mạch, Chiêu Nguyên vội giơ tay, ngưng tụ pháp lực, từ lòng bàn tay nó bắn ra một luồng sáng vàng rực, lũ tiểu dực hầu kêu lên choe chóe dạt ra sau. Chiêu Nguyên tuy yếu, nhưng dù gì cũng là rồng, tiểu dực hầu chỉ là loài dị thú thấp kém nhất, chút ít long khí của Chiêu Nguyên cũng đủ để khiến bọn chúng sợ khiếp vía.

Lúc này, gã chăn dê đã cởi bỏ áo ngắn vọt dậy, giao thủ với Lạc Việt, binh khí của gã vô cùng kỳ quặc, là một đôi thích chùy buộc vào hai đầu đoạn xích sắt, mỗi đầu xích lại có thêm một đoạn cán ngắn, nằm trong hai tay gã. Món binh khí này vừa nặng vừa linh hoạt, rất khó lường được nó sẽ tấn công về hướng nào, Lạc Việt nín thở tập trung đề phòng ứng phó, mắt thấy một quả chùy nặng vung tới, hắn lách mình tránh, lựa chỗ sơ hở của sợi xích sắt chém xuống, tay trái gã chăn dê rung lên, quả chùy còn lại dộng mạnh xuống đầu Lạc Việt. Chiêu Nguyên bị đám tiểu dực hầu đeo bám, không cách nào thoát ra đỡ đòn cho Lạc Việt, trơ mắt nhìn quả chùy kia giội xuống người hắn, nó kinh hoàng tái mặt, nhưng lại chợt thấy toàn thân Lạc Việt lóe lên hào quang, đánh bật thích chùy. Gã chăn dê sững người, ngay chính khoảnh khắc ấy, thanh trường kiếm trong tay Lạc Việt đã chặt đứt xích sắt keng một tiếng tóe lửa. Lạc Việt nhấc kiếm xem xét, xích sắt không đứt, trái lại trên lưỡi kiếm còn thêm một vết mẻ. Gã chăn dê thu hai quả thích chùy về, nhìn Lạc Việt từ trên xuống dưới, "Vừa rồi quả thích chùy này bị bắn ra là vì kình khí trong cơ thể ngươi, ngươi là người tu luyện huyền pháp ư?" Gã ngạo mạn vênh mặt, "Mà dù có vậy, ngươi cũng không

https://thuviensach.vn

phải là đối thủ của ta, định bắt ta ư, gọi thêm mấy kẻ nữa đến đây." Đúng lúc này, đám dực hầu trên trời đột nhiên ôm đầu chạy trốn. Gã chăn dê nhướng mày, "Tiếp viện đã đến rồi cơ đấy."

Chỉ thấy từ đằng xa, Lâm Tinh cưỡi mây bay đến như gió, Lạc Lăng Chi ngự kiếm ở giữa, Ứng Trạch cưỡi một đụn mây đen đủng đỉnh theo sau cùng.

Gã chăn dê nhếch khóe miệng, "Đều biết thuật ngự vật lăng không, quả nhiên là người môn phái huyền pháp. Nhưng phải nói trước, ta trước nay không động chân động tay với đàn bà trẻ nhỏ."

Lâm Tinh nhìn xoáy vào gã, "Ngươi là Tôn Bôn?"

Gã chăn dê cười, hàm răng trắng lóa, "Chính là tại hạ."

Lâm Tinh nói, "Chúng ta cũng không chỉ có đàn bà trẻ nhỏ." Đoạn trỏ sang Lạc Lăng Chi, "Ở đây còn có một nam nhân phong nhã hào hoa, tuổi tác vừa đẹp, có thể cùng ngươi cọ xát."

Cô kéo Lạc Việt và Chiêu Nguyên lùi ra sau mấy bước. Lạc Việt nhìn Lạc Lăng Chi vẻ lo lắng, trong lòng hắn, trước nay luôn cho rằng võ công của Lạc Lăng Chi cũng không hơn kém gì mình, vừa nãy hắn bại dưới tay Tôn Bôn, cũng có nghĩa Lạc Lăng Chi lần này thua là cái chắc.

Tôn Bôn giơ thích chùy ôm quyền, "Mời."

Lạc Lăng Chi tay không binh khí, ung dung nói, "Các hạ đang bị thương ở chân, nay ta tỉ thí với các hạ, có thắng cũng chẳng vinh quang gì."

Lạc Việt và Chiêu Nguyên bấy giờ mới nhận ra, tư thế đứng của Tôn Bôn quả thật có phần kỳ quặc, như thể dồn hết trọng lượng toàn thân sang chân phải.

https://thuviensach.vn

Tôn Bôn cười nhạt, "Nếu không phải tại lũ ngu ăn cơm trắng triều đình chỉ biết bắn tên trộm, ta đã chẳng đến nỗi để các ngươi đuổi kịp." Trong lời nói có ý khó chịu với đám Lạc Việt, "Vị tiểu ca này, chớ lấy đó làm cớ hèn nhát. Dù chân ta có bị thương, nhưng dưới tay ta, ngươi cũng không giở nổi ba chiêu đâu."

Lạc Lăng Chi lắc đầu, "Dù các hạ có nói thế nào, ta cũng không động thủ với các hạ."

Lạc Việt thầm khen ngợi Lạc Lăng Chi cao tay, đường đường là đại hiệp giang hồ, thua một tên thổ phỉ chân bị thương, mặt mũi thật còn để vào đâu được nữa, thà dứt khoát sống chết không tỉ thí với gã, còn có thể tỏ rõ phẩm chất cao thượng. Có điều không tỉ thí, thì làm sao bắt được gã về? Nếu tất cả cùng xông lên trói gô Tôn Bôn về nha môn, thì cũng lại trở thành đề tài đàm tiếu chốn giang hồ.

Lạc thiếu hiệp bởi vậy rất mâu thuẫn.

Tôn Bôn cười lớn nói, "Quả nhiên vẫn là không dám." Tiếng cười vừa vang lên, người cũng nhích động, quả thích chùy trong tay vung ra, hiểm ác chuẩn xác đập về phía Lạc Lăng Chi, Lạc Lăng Chi lùi ra sau nửa bước, né người tránh đòn, quả thích chùy còn lại vung tới, hai quả chùy tựa như sao băng đan dệt vào nhau thành một mảnh lưới, bọc Lạc Lăng Chi vào trong. Tay phải Lạc Lăng Chi thoắt xòe thoắt nắm, thân hình trong nháy mắt đã lướt ra vài thước, một quả thích chùy của Tôn Bôn đã nằm trong tay y. Tôn Bôn sững người, thu về quả chùy còn lại, thẳng thắn nói, "Các hạ nhanh thật, là Tôn mỗ thua rồi."

Lạc Lăng Chi chìa hai tay giơ thích chùy ra, "Các hạ bị thương tại hạ có phần lợi hơn về thân pháp."

Tôn Bôn lắc đầu, "Thua thì vẫn là thua, dù chân có không bị thương, chiêu đó của ngươi ta cũng không tránh nổi, ta thua tâm phục khẩu phục."

https://thuviensach.vn

Gã vứt quả chùy trong tay xuống đất, "Nào, các ngươi bắt ta về nha môn đi."

Lạc Việt nhìn Tôn Bôn như vậy, có chút không nỡ ra tay. Lạc Lăng Chi nghiêng người nhường đường, giơ tay nói, "Mời."

Tôn Bôn ngẩn người, rồi lại bật cười mấy tiếng, "Thú vị thú vị. Được thôi, đa tạ các ngươi đã tin tưởng ta." Đoạn không cần cột trói gã một mình cà nhắc, đi về hướng nha môn.

Lâm Tinh vòng tới bên cạnh Lạc Việt, nhỏ giọng nói, "Lạc Lăng Chi lại còn bày trò nhân nghĩa nữa."

Lạc Việt nhíu mày, hạ thấp giọng, "Sao cô lúc nào cũng chĩa mũi dùi vào Lăng huynh thế. Ta đã nói rồi, huynh ấy chính là mẫu người thanh cao vậy đấy."

Lâm Tinh hừ một tiếng, "Thế ta không chĩa gì vào y nữa, ta khen y một câu, võ công của Lạc Lăng Chi cao hơn ngươi nhiều." Đoạn không buồn để ý đến Lạc Việt, sải bước vòng sang bên khác.

Lạc Việt nhìn theo cô, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, "Lâm Tinh dạo này lạ thật đấy, trước đây cô ấy đâu có khó tính thế."

Chiêu Nguyên nín thinh đi bên cạnh, lòng thầm lầm bầm, bởi vì tỉ ấy thích huynh.

Lạc Việt thở dài. Lạc thiếu hiệp là người dũng cảm nhìn thẳng vào bản thân, hắn thừa nhận, lần này những gì hắn phát huy lúc lâm trận quả thật không tốt bằng Lạc Lăng Chi.

Đêm, đại lao huyện nha tri phủ.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt, Chiêu Nguyên, Lâm Tinh, Lạc Lăng Chi và Ứng Trạch cùng mấy hiệp khách giang hồ hôm nay cùng tham gia đánh sơn phỉ quây quanh phòng giam, chứng kiến huyện lệnh đại nhân thẩm vấn Tôn Bôn.

Tôn Bôn cùng bọn họ về đến huyện nha đã là chập tối, không thích hợp để thăng đường. Bà con Thư Huyện nghe nói sơn phỉ bị trói về đều lũ lượt ùa đến huyện nha yêu cầu tri huyện đại nhân đem Tôn Bôn diễu phố thị chúng, để bách tính chiêu đãi gã một bữa rau quả trứng thối đề huề, Vương tri huyện cùng đám nha dịch lại phải tốn thêm rất nhiều công sức mới vỗ yên được lòng dân. Dùng dằng đến tận trời tối.

Theo lý, nên để ngày mai mới thăng đường thẩm vấn, nhưng Vương tri huyện có thâm thù đại hận với bọn sơn phỉ, quả thật không nén nổi kích động, bèn quyết định tiến hành luôn một cuộc thẩm vấn nhỏ trong đại lao. Tôn Bôn bị trói ngược chân tay trên một cây cột, đám nha dịch trong lòng tích tụ oán khí sâu nặng, nên mặt gã không khỏi tím bầm, mình mẩy cũng chi chít lằn roi. Vương tri huyện ngồi trên ghế mây, vân vê sợi râu cá nheo bên mép, vỗ mạnh xuống chiếc bàn trước mặt, "Tôn Bôn, ngươi có gì vào rừng làm cướp? Có hay không người đứng đằng sau giật dây, còn những đồng đảng nào vẫn chưa sa lưới, mau thành khẩn khai báo."

Tôn Bôn hiên ngang nói, "Ta có lòng báo đáp triều đình, nhưng nào ai hiểu được tài năng của ta. Ta vào rừng làm cướp, chỉ để đánh động đến Định Nam vương gia, nếu ông ta phát binh đến, ta sẽ chứng minh cho ông ta thấy, những lời năm xưa ta tự tiến cử hoàn toàn không phải khoác lác nói bừa. Ta nhất định phải khiến ông ta thấy được bản lĩnh thực sự của ta."

Lạc Việt nghe lý do này, có chút choáng váng, hóa ra Tôn Bôn muốn phân cao thấp với cha của Đỗ Như Uyên. Nhưng vì muốn chứng minh năng lực của mình là làm thổ phỉ cường đạo, có vẻ không được hợp lý cho lắm.

Vương tri huyện lại đập bàn, "To gan, lại dám đổ hết tội cho vương gia."

https://thuviensach.vn

Nam Cung Nhị phu nhân đứng bên lên tiếng, "Thiếu niên, dù ngươi muốn thu hút sự chú ý của Định Nam vương gia, thì bách tính Thư Huyện với ngươi cũng không thù không oán, vì sao ngươi quấy nhiễu họ suốt bao năm?" Dứt lời liền quay sang hơi cúi người với Vương tri huyện, "Tri huyện đại nhân xin thứ lỗi tôi không làm được nhiều lời."

Tôn Bôn vẫn một vẻ đường đường chính chính, gã nói gã hoàn toàn không làm hại đến bách tính, mỗi lần vào thành đều chỉ lấy vài món thiết yếu, muốn trách thì phải trách nha môn và quân đội vô dụng, giữ thành không có yếu lĩnh còn gã công thành có thuật nên mới liên tiếp thành công. Vương tri huyện tức đến nỗi toàn thân ngay đến cọng râu cũng run lên, luôn miệng lắp bắp tên hàn phỉ xảo quyệt. Lão già xem bói cũng không nhẫn nhịn nổi nữa, "Dùng cách cướp bóc để lấy thứ ngươi cần, ngươi không coi đó là sai sao? Quấy nhiễu dân lành coi như luyện binh, đám trẻ bây giờ thật là..."

Tôn Bôn hừ mũi, "Thắng làm vua thua làm giặc, giờ ta bị các ngươi bắt được, là ta kém người, cam lòng chịu thua, mấy thứ tội danh sai trái, tùy các ngươi định đoạt, ta không quan tâm."

Lạc Việt lần đầu thấy một tên cướp hiên ngang lẫm liệt chính nghĩa như vậy. Trong cuộc thẩm vấn nửa đêm này, Vương tri huyện tự nhiên lại khiến bản thân cùng đám nha dịch và các vị khách mời tức gần chết, Tôn Bôn vẫn giữ vẻ khăng khăng ngoan cố.

Ra khỏi nha môn, trở về khách điếm, bọn Lạc Việt lại thu được một sọt tán dương, Hoàng chưởng quỹ tặng thêm cho bọn họ hai phòng nữa, Lâm Tinh một mình một phòng, Lạc Lăng Chi và Ứng Trạch chung một phòng, phòng cũ chỉ còn lại Lạc Việt và Chiêu Nguyên. Tiểu nhị khiêng lên hai thùng lớn nước nóng tắm. Chiêu Nguyên biến thành hình rồng, ngụp lặn trong một thùng tắm hưởng thụ, Lạc Việt ngâm mình trong thùng còn lại, gấp khăn tay thấm sũng nước nóng đặt lên đầu, thở ra một hơi dài khoan khoái, "Thật thoải mái."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên ngâm đến độ vảy rồng đã nhũn cả ra, ngóc đầu khỏi mặt nước nói, "Nếu ngày nào cũng được thế này thì tốt quá."

Lạc Việt "ừ" một tiếng, "Yêu cầu này cũng không cao, chúng ta chăm chỉ dốc sức, chắc là làm được thôi."

Chiêu Nguyên lí nhí nói, "Làm hoàng đế, có thể ngày ngày thế này."

Lạc Việt nói, "Đâu chỉ thế này." Hắn kể cho Chiêu Nguyên, rất nhiều năm trước có một triều đại gọi là nhà Đường, có một vị hoàng đế là Đường Minh Hoàng, xây một suối nước nóng lớn trên đỉnh núi, hằng ngày dẫn theo phi tử đẹp nhất thế gian của ông ta là Dương Ngọc Hoàn cùng đi ngâm mình. Cứ ngâm thế ngâm cả ngày, cuối cùng có ngày ngâm đến sinh chuyện, một tên người Hồ dấy binh tạo phản, đánh đến hoàng cung của ông ta, ngôi vị hoàng đế suýt chút nữa không bảo toàn nổi, phi tử xinh đẹp nhất cũng bị cuỗm mất luôn.

Lạc Việt xuýt xoa nói, đoạn sử này răn dạy chúng ta, làm hoàng đế không thể ngày ngày đều ngâm nước nóng.

Chiêu Nguyên nghe vậy cũng xuýt xoa, đang định nói gì đó thì chợt phát giác ngoài cửa sổ có một luồng yêu khí, nó biến phóc thành hình người, trong chớp mắt đã quần áo chỉnh tề đứng bên ngoài thùng. Lạc Việt bị nó làm cho giật nảy mình, không khỏi có chút thán phục, biết tiên thuật tốt thế đấy.

Ngoài cửa sổ vọng vào tiếng gõ cửa cồng cộc, không nhanh không chậm, lễ độ lịch sự. Lạc Việt bấy giờ mới biết ngoài cửa có người, vội quấn khăn tắm, đang định đứng dậy khỏi thùng gỗ, cửa phòng đã rầm một tiếng bị đạp tung, Lâm Tinh xông vào như một đám lửa, "Bên phòng các ngươi có yêu quái." Lạc Việt ngồi tủm lại xuống thùng, Lâm Tinh kêu ối một

https://thuviensach.vn

tiếng, mặt đỏ ửng quay phắt người đi, "Ngươi ngươi ngươi... sao không nói một tiếng."

Lạc Việt hắng giọng nói, "Phải là ta hỏi cô sao vào mà không thông báo một tiếng chứ."

Mặt Lâm Tinh quả thật đã đỏ lựng như lửa, ngoài hành lang có tiếng mở cửa phòng và tiếng bước chân, Chiêu Nguyên vội chạy đi đóng cửa lại.

Lạc Việt ho một tiếng, "Cũng may là, Lâm Tinh cô không phải nữ nhi phàm trần, nếu không, ta bị cô nhìn thấy hai lần như vậy cô không gả cho ta là không xong đâu."

Lâm Tinh che mắt quay mặt vào tường, búng ngón tay ra sau, dựng lên một đạo quang chướng sau lưng mình, giậm chân nói, "Ngươi... ngươi nhanh lên chút."

Lạc Việt nhanh chóng mặc quần áo. Tiếng đập cửa ngoài cửa sổ đã không còn nữa, Chiêu Nguyên phát hiện trên giấy dán cửa có thêm một lỗ thủng, một con mắt đỏ lừ từ sau lỗ nhìn không chớp vào trong phòng. Lạc Việt mặc quần áo xong xuôi, lại đằng hắng một tiếng, giậm giậm chân, Lâm Tinh bấy giờ mới khua tay thu cất quang chướng, quay người lại. Lạc Việt bước tới bên cửa sổ, nhấc cánh cửa lên, "Vị khách bên ngoài là ai, xin mời vào."

Thứ bên ngoài cửa sổ đập đập cánh, nhảy vào trong phòng. Thì ra là con đại dực hầu của Tôn Bôn.

Lâm Tinh rút roi, Lạc Việt giơ tay ngăn lại, nói, "Hình như nó tới không phải để gây sự."

Đại dực hầu gật đầu lia lịa, khẹc khẹc mấy tiếng, quỳ sụp xuống đất, chìa một vật lấp lánh ra nền nhà, cúi đầu nằm rạp.

https://thuviensach.vn

Thứ lấp lánh kia là cây trâm ngọc nó lấy trộm trên đầu Nam Cung Nhị phu nhân hôm nay. Lạc Việt ngạc nhiên, làm trò gì đây, khỉ tới đầu hàng?

Lâm Tinh dửng dưng nói, "Chắc nó muốn giao dịch với ngươi, đem vật này đổi lấy Tôn Bôn đấy."

Ebook: **Meo Samy**

Nguồn : **STENT Forum**

Đại dực hầu ngước cặp mắt đỏ, ú ớ gật đầu. Nó gỡ nút thắt buộc trên cổ, lấy xuống bọc đồ căng phồng sau lưng, móc ra một chiếc nhẫn đeo ngón cái bằng ngọc thạch, đặt cạnh cây trâm ngọc: Lại dùng đôi mắt đỏ ngước nhìn Lạc Việt chờ đợi. Lạc Việt bất giác thất thần, không biết nên phản ứng thế nào.

Đại dực hầu thấy hắn không động đậy, lại thọc tay vào bọc khua khoắng, móc ra một cái trống bỏi, còn cầm lên lắc mấy cái, để nó phát ra mấy tiếng lanh canh, tỏ ý đây là cái trống vẫn còn chơi được. Ngay đến Chiêu Nguyên cũng không nhịn được giật giật khóe miệng.

Đại dực hầu vẫn chưa nhận được hồi đáp từ Lạc Việt, móc hết thứ này đến thứ khác ra khỏi bọc đồ. Nghiên mực, bút lông, khuyên tai bạc, xuyến ngọc, nắp tách trà, khuyên cửa đồng, hòn cuội trắng, que lấy ráy tai, khăn tay... thậm chí còn có cả túi ruột tượng và giày đầu hổ các nhũ mẫu hay đi.

Cuối cùng, nó tuyệt vọng mở tung cái bọc đã lép kẹp, trải xuống sàn, trên lớp vải bọc trơ trọi một con lật đật mặt thọ tinh, là bảo bối cất đáy hòm cuối cùng của nó. Lạc Việt toàn thân xụi lơ, mặt mày cứng ngắc. Đại dực hầu mở to cặp mắt đỏ nhìn chòng chọc hắn van nài. Rốt cuộc Lạc Việt cũng thốt lên lời, "Bản thiếu hiệp biết ngươi rất có thành ý. Nhưng mấy thứ đồ này của ngươi đều là tang vật ngươi và Tôn Bôn ăn cướp về phải không?"

https://thuviensach.vn

Đại dực hầu chí chóe kêu lên mấy tiếng, đẩy đống đồ lên phía trước, như cầu khẩn Lạc Việt thu nhận. Lạc Việt lắc đầu, "Bản thiếu hiệp không thể nhận, nhận những vật này của ngươi, cũng đồng nghĩa với nhận hối lộ."

Ánh mắt đại dực hầu trở nên vô cùng tuyệt vọng, hai hàng lệ trào ra khỏi hốc mắt, chầm chậm chảy xuống, thấm ướt lông mặt. Nó nghẹn ngào kêu eo éo mấy tiếng, lại lần nữa nằm rạp xuống đất, ra sức dập đầu y như người. Chiêu Nguyên không chịu nổi, ngồi thụp xuống định dựng nó dậy. Lạc Việt không khỏi cảm thán, thật là một con khỉ có tình có nghĩa. Hắn đau đầu day day mi tâm, con khỉ rất đáng thương, nhưng nó và Tôn Bôn trước kia đều rất đáng hận. Hơn nữa Tôn Bôn hiện giờ vẫn không biết hối cải.

Chiêu Nguyên hỏi, "Tôn Bôn lần này bị bắt, liệu sẽ có kết cục thế nào?"

Lạc Việt nói, "Triều đình xưa nay nghiêm trị thổ phỉ thảo khấu thông thường nếu không đày tới biên cương đào quặng đãi cát cả đời khổ sai, thì cũng trực tiếp chém đầu. Tôn Bôn võ công cao, biết huyền pháp, lại có thể thao túng yêu hầu, mười phần chắc cả mười là sẽ bị xoẹt ngay. Có khi còn chẳng đợi nổi đến sau mùa thu, mà sẽ trảm lập quyết (1) luôn."

Tiếng nức nở của đại dực hầu càng thêm thê thiết. Chiêu Nguyên lặng người, nó không ngờ Tôn Bôn lại bị trừng trị nặng thế. Lâm Tinh nói, "Cái tên Tôn Bôn đó coi ỷ mạnh hiếp yếu phá nhà cướp của là chuyện thiên kinh địa nghĩa, tự cho mình là đúng, phẩm đức có chút vấn đề. Nhưng tư chất của gã không tồi lại có hoài bão, cũng có thể coi là một tướng tài, nếu bị chém đầu thì hơi..."

Lạc Việt nói, "Thật ra hôm nay gã khoanh tay chịu trói, ta rất khâm phục. Gã hẳn biết rõ bị bắt rồi sẽ có kết cục thế nào, nhưng khi Lăng huynh thắng, gã liền chủ động cùng chúng ta tới quan phủ, có gan gánh vác, là người không tầm thường."

https://thuviensach.vn

Phân tích như thế, hắn lại càng đau đầu, Tôn Bôn dung thì đáng ghét, giết thì đáng tiếc, nên làm thế nào mới được đây. Đại dực hầu nghe hiểu hắn đang khen ngợi Tôn Bôn, ú a ú ớ cực lực gật đầu.

Chiêu Nguyên do dự nói, "Tôi... hôm nay sau khi gặp Tôn Bôn... vẫn có một ý nghĩ. Gã không phải chính là người Lâm Tinh cần tìm chứ..."

Câu nói của nó như cây gậy lớn, đồng thời vung trúng đầu Lạc Việt và Lâm Tinh, cả hai cùng rùng mình. Lâm Tinh nhảy dựng lên, "Không đời nào. Kiêu hùng loạn thế ta tìm không thể là loại thổ phỉ nhân phẩm thấp kém phá nhà cướp của ức hiếp dân lành ấy được."

Lạc Việt thần người tính toán, đúng rồi, võ công, hoài bão, tính khí, thảy đều rất phù hợp với yêu cầu của Lâm Tinh, chỉ là vài quan niệm bị bẻ cong đi tí tẹo. Nhưng, ngẫm lại những người được gọi là kiêu hùng loạn thế các triều đại trước hình như đa số đều có chút khuyết điểm về tính cách, hoặc là lệch lạc... Nếu vậy thì...

Lạc Việt và Chiêu Nguyên đưa mắt nhìn nhau, đạt được nhất trí.

Lâm Tinh rất kích động, cô không thể nào chấp nhận, "Chỉ riêng việc gã ta ỷ mạnh hiếp yếu, là đã thấy con người này khó thành đại sự rồi. Ta quyết không bảo hộ cho loại người ấy đâu. Nếu dùng gã ta làm đại tướng, Lạc Việt há chẳng phải biến thành bạo quân sao?"

Một câu nói thức tỉnh Lạc Việt, nếu như Tôn Bôn làm đại tướng quân, chắc đến tám chín phần là loại hãn tướng coi mạng người như cỏ rác, như thế mình chẳng thành bạo quân dung túng thần tử tàn bạo ư? Nháy mắt sau, Lạc Việt giơ tay gõ mạnh lên huyệt Thái dương, sao suýt nữa lại tự coi mình là người được chọn làm hoàng đế thật thế này.

Lâm Tinh hừ mũi, "Nếu như Tôn Bôn là tướng tài hậu bị, thế thì ta tình nguyện chọn Lạc Lăng Chi, dù sao ngoài cái mặt trắng thư sinh cộng với

https://thuviensach.vn

tác phong làm vành làm vẻ giả tạo ra, điểm nào của y cũng hơn Tôn Bôn."

Lạc Việt và Chiêu Nguyên bất chợt lĩnh ngộ ngay tức khắc, lại đưa mắt nhìn nhau, lòng thầm dâng lên một câu: Sao ta không nghĩ ra nhỉ?

Lâm Tinh cau mày, "Hai ngươi thoắt cái sao trông kỳ kỳ, có chỗ nào không đúng?"

Lạc Việt lắc đầu, "Đâu có, đúng quá ấy chứ."

Chiêu Nguyên gật đầu, "Ừm, Lạc Lăng Chi rất giỏi."

Lạc Việt xoa cằm, "Chẳng trách cô lúc nào cũng nhằm vào Lăng huynh, thì ra là vì đặc biệt chú ý đến huynh ấy."

Chiêu Nguyên nói, "Đại ca tôi từng nói, có lúc cực kỳ không thuận mắt, chính là bằng với cực kỳ thuận mắt. Cực kỳ không thích, thật ra là cực kỳ thích.

Thì ra đúng là như vậy."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt khoác vai nó, "Đại ca đệ đúng là bậc nhân tài."

Lâm Tinh lại nhảy dựng lên, "Nói bừa. Vừa rồi ta chỉ là so sánh thế thôi. Ta không hề đặc biệt chú ý đến Lạc Lăng Chi, lại càng không thích y. Sao ta thích y được chứ. Người ta thích rõ ràng là..."

Chiêu Nguyên và Lạc Việt đều cùng trố mắt. Lâm Tinh đột nhiên lại đỏ bừng mặt, hậm hực cắn môi, nuốt lại những lời còn chưa kịp nói. Sắc mặt cô bỗng chốc đã biến đổi đến mấy lần, lát sau mới mở miệng, "Dù gì, Lạc Lăng Chi cũng không phải hình mẫu ta thích. Hơn nữa, giờ chuyện phải thảo luận cũng không phải chuyện này. Trước mắt chúng ta cần quyết xem nên làm thế nào với con khỉ này hoặc nên làm thế nào với Tôn Bôn?"

Đại dực hầu nãy giờ vẫn quỳ bò trên đất kêu khẹc khẹc, Lạc Việt không thể không lần nữa đối diện với con khỉ vì chuyện lạc đề mới rồi mà tạm thời bị bỏ rơi. Vừa quay lại, đầu Lạc Việt đã lại bắt đầu đau, hắn day day huyệt Thái dương, "Phải rồi, nên làm thế nào đây?"

Cặp mắt đỏ ngầu của đại dực hầu rưng rưng đáng thương nhìn dán vào hắn, Lạc Việt ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt nó, "Tôn Bôn đã bị nhốt vào đại lao, ta không thể dẫn ngươi đi cướp ngục được. Gã giờ coi như đúng người đúng tội rồi. Hay là, ngươi đợi ta ít lâu, để ta nghĩ cách?"

Ánh sáng trong mắt đại dực hầu bỗng chốc tắt ngấm, nó kêu lên khẹc khẹc, khép mắt nhắm nghiền, bò dậy, lủi thủi leo lên bậu cửa sổ, xòe cánh, mất hút vào màn đêm.

Trên nền nhà, những món đồ nó đem tới sáng lấp lánh dưới ánh đèn dầu, con lật đật thọ tinh khẽ lắc lư qua lại. Lòng Chiêu Nguyên mơ hồ dâng lên cảm giác phiền muộn chua xót. Nó ngồi xuống, gom đồ đại dực hầu mang đến cho vào bọc buộc lại, đặt trên mặt bàn. Lạc Việt thở hắt, "Sao chúng ta cứ như nhân vật phản diện thế này."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh cũng buồn bực vô cớ, "Hay là, để đến ngày mai xem tình hình thế nào rồi tính, đi ngủ trước đã." Cô quay người bước ra khỏi phòng, "Ta về phòng trước đây."

Lạc Việt gọi tiểu nhị lên thu dọn thùng tắm, rồi cũng đóng cửa tắt đèn lên giường nằm. Chiêu Nguyên nghe tiếng hắn lầm bầm, "Nếu Tôn Bôn bị chặt đầu, thì có nên cứu không? Cứu gã là sai hay đúng?"

Là một thần hộ mạch, theo lý nó nên giúp đỡ Lạc Việt trong lúc mông lung mơ hồ này. Nhưng giờ nó cũng rất phân vân, vì vậy chỉ có thể buông một câu tẻ ngắt, "Kết cục còn chưa định, Tôn Bôn chưa chắc đã bị chém đầu mà."

Hình như câu nói của nó chẳng có tác dụng an ủi chút nào, Lạc Việt thở dài nói, "Cũng phải." Rồi trở mình không nói năng gì nữa.

Sáng sớm hôm sau, Chiêu Nguyên đi gọi Lâm Tinh, Lạc Lăng Chi và Ứng Trạch ở phòng bên cạnh cùng đi ăn sáng. Bọn họ ngồi trong một góc đại sảnh dưới lầu, mấy vị giang hồ hiệp khách hôm qua cùng sát cánh chống sơn phỉ dực hầu cũng có mặt đông đủ, lần lượt chào hỏi bọn họ. Nam Cung thiếu gia còn đặc biệt tới bàn họ hỏi han xã giao đôi câu, tự báo gia môn. Nam Cung thiếu gia tên gọi Nam Cung Cầm, xếp hàng thứ năm trong số con em Nam Cung gia. Nhị phu nhân đi cùng gã là chính thất của Nhị bá phụ, Nam Cung Cầm kêu bằng thẩm nương.

Nhị bá phụ của Nam Cung thiếu gia là Nhị hiệp Nam Cung Mục oanh liệt giang hồ, Nam Cung Nhị phu nhân cũng là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy. Tên thời con gái của bà là Trúc Âm, hơn hai mươi năm trước, người giang hồ đều gọi bà là Trúc Âm tiên tử, cùng với Lục La phu nhân tông chủ Nam Hải kiếm phái và Chỉ Hoàng tiên tử phu nhân Thiên Diệp các chủ được xưng tụng là giang hồ tam đại mỹ nhân, làm điêu đứng vô số thiếu niên anh hùng cùng đường. Mãi cho đến giờ, trên giang hồ cũng chưa xuất hiện mỹ nhân nào có thể đọ tiếng tăm cao thấp với tam đại mỹ nhân xưa. Lạc Việt đi

https://thuviensach.vn

nghe kể chuyện trong trà lâu mỗi khi nghe chuyện liên quan đến ba vị đại mỹ nhân này, đều không khỏi tiếc thay mình sinh muộn hai mươi năm, không được chứng kiến mỹ nhân xuân sắc, chỉ thấy hồng nhan phai tàn. Nào ngờ người hôm qua sát cánh cùng mình chiến đấu với sơn phỉ, lại là một nhân vật chói lọi nhường ấy. Đáng tiếc, Lạc Việt gần đây gặp phải quá nhiều đại nhân vật, biết tin Trúc Âm tiên tử ở ngay trước mắt, muốn phấn khích một chút mà cũng không phấn khích nổi.

Nam Cung Cầm trước tiên xin thứ lỗi, nói mình hôm qua nhất thời nóng vội, nói mấy lời đường đột, hy vọng bọn Lạc Việt không để tâm, sau đó lại khen bọn họ hôm qua đại phá yêu thú sơn phỉ, khiến gã ngưỡng mộ vô cùng. Lạc Việt vội khiêm tốn đáp không dám, đó đều là kết quả do mọi người hợp sức, cũng tán dương mấy câu Nam Cung thiếu gia dáng vẻ bất phàm, thân là con em thế gia mà hành trang giản dị. Nam Cung Cầm nghe hắn khen, lại tỏ ra có chút ngạc nhiên, "Lạc huynh nói những lời như vậy, lẽ nào không cùng đường với tại hạ."

Lạc Việt cũng ngơ ngác, Nam Cung thiếu gia có phô trương hay không thì liên quan gì đến việc bọn họ có cùng đường hay không?

Nam Cung Cầm nói, "Lẽ nào các vị đây không phải tới tham gia cuộc thi kén rể của Sở Linh quận chúa? Trong thiệp anh hùng của Trấn Tây vương phủ có nói, phàm là người tham dự, không được có hơn năm người tùy tùng, đều phải cưỡi ngựa hoặc đi bộ, không được ngồi xe, nghe nói quận chúa xưa nay vốn không ưa những kẻ xa hoa phô trương."

Vì vậy đi cùng Nam Cung thiếu gia lần này chỉ có một quản gia, hai nô bộc, cộng thêm Nhị phu nhân và một nữ tỳ của bà. Nam Cung thế gia gần đây có vài chuyện nan giải, chỉ có thể do Nhị phu nhân đứng ra làm tham mưu cho điệt nhi. Lạc Việt sực hiểu, chẳng trách mấy nhân sĩ giang hồ cùng đối phó sơn phỉ hôm qua ai nấy đều trông có chút lai lịch, hắn còn băn khoăn, vì sao trong một huyện thành nhỏ như Thư Huyện lại có thể tập trung lắm cao thủ như vậy, thì ra đều là tới tham gia hội kén rể của quận

https://thuviensach.vn

chúa. Hắn cười nói, "Chỉ định đi xem cho vui thôi, đều là dân đen tầm thường, sao vừa mắt quận chúa chứ?"

Nam Cung Cầm nói, "Tại hạ cũng chỉ định tới đó gặp gỡ bằng hữu giang hồ, mở mang kiến thức cọ xát một phen. Còn hàm quận mã tuyệt nhiên không dám tơ tưởng." Gã nhìn sang Lạc Lăng Chi, "Xin hỏi vị Lạc huynh đây có phải Lạc Lăng Chi thiếu hiệp đại đồ đệ Thanh Huyền hay không?"

Lạc Lăng Chi khẽ gật đầu, "Tại hạ Lạc Lăng Chi, từ mấy ngày trước đã không còn là đệ tử Thanh Huyền nữa rồi." Câu này vừa thốt ra, xung quanh lập tức có mấy ánh mắt đổ dồn lại.

Nam Cung thiếu gia sững sờ, vội vàng xin lỗi, vốn tính nhiệt tình, gã bèn lấy cớ mọi người dù sao cũng cùng đường, thành tâm mời bọn Lạc Việt kết bạn đồng hành. Đáng tiếc khi gã nói câu này ánh mắt như vô tình lại hữu ý nhìn sang Lâm Tinh, khiến người ta hoài nghi mục đích nhiệt tình của gã. Lạc Việt khách khí khéo léo từ chối, nói trên đường đi còn phải đợi một người bạn, sẽ mất mấy ngày, e phiền lụy đến hành trình của Ngũ thiếu hiệp.

Nam Cung Cầm lập tức bày tỏ thấu hiểu, không vấn đề gì.

Trong lúc họ nói chuyện, Ứng Trạch đã húp hết ba bát cháo, lại bảo tiểu nhị lấy thêm bát nữa, ngoài ra còn gọi thêm hai đĩa bánh rán. Nam Cung thiếu hiệp cười cười nhìn Ứng Trạch, nói với Lâm Tinh, "Lệnh đệ ăn khỏe quá!"

Lâm Tinh khiêm nhường, "Cũng thường thôi, hôm nay khẩu vị nó không được tốt, ăn không nhiều."

Nam Cung Cầm mỉm cười lịch thiệp, "Ồ?"

Ứng Trạch gắp lấy một cái bánh bao, "Vì ta vẫn còn nhỏ, đang tuổi ăn tuổi lớn, phải ăn nhiều một chút."

https://thuviensach.vn

Lặc Lăng Chi bất cẩn bị sặc, không kìm nổi bật ho một tiếng. Lạc Việt cũng nghẹn miếng bánh bao trong họng, vội bưng bát húp một ngụm cháo, mới xem như chiêu được miếng bánh.

Nam Cung Cầm cuối cùng cũng trở về bàn mình dùng bữa.

Chiêu Nguyên hơi lấy làm lạ cho thái độ nhiệt tình của vị Nam Cung thiếu gia này, bất giác nhìn theo một lúc. Lạc Việt nói, "Gã tới thăm dò nội tình chúng ta đấy, không cần để ý làm gì."

Thấy Chiêu Nguyên vẫn ngơ ngác, Lạc Lăng Chi bèn giải thích, "Gã cho rằng chúng ta sẽ tranh tước quận mã với gã, nên tới dò la trước."

Lạc Việt bổ sung, "Hơn nữa, gã cho rằng người tranh giành với mình là Lăng huynh."

Chiêu Nguyên dần hiểu ra, "Vậy Lạc Lăng Chi nói mình không còn là đệ tử Thanh Huyền nữa, chẳng phải sẽ khiến gã càng cho là vậy ư?"

Thanh Huyền là môn phái huyền đạo, đệ tử chính thức đều không được thành thân.

Lạc Lăng Chi lắc đầu, chậm rãi nói, "Không, điều gã muốn nghe ngóng là thái tử có đến hay không."

Nam Cung thế gia là danh môn võ lâm, tổng hợp cả gia thế diện mạo tuổi tác, trong giang hồ gần như không ai nổi bật hơn Nam Cung Cầm, người có thể khiến gã đố kỵ, duy chỉ có đám thiếu niên quý tộc và con em trọng thần triều đình mà thôi. Lạc Việt nói, "Hội kén rể của quận chúa chưa biết chừng còn đông vui hơn Luận võ Đại hội, nhất định đặc sắc vô cùng."

Lâm Tinh chớp mắt nhìn hắn, "Ngươi vẫn định đi xem hội thật sao, tên mọt sách họ Đỗ sẽ đề nghị ngươi dụ dỗ con gái nhà người ta đấy."

https://thuviensach.vn

Đây là lần đầu Lạc Lăng Chi nghe đến chuyện Lạc Việt định dụ dỗ con gái nhà người ta, dường như lại bị sặc, khẽ ho một tiếng.

Lạc Việt nhe hàm răng đều tăm tắp, cười khẽ, "Cô không cảm thấy, Đỗ sư đệ và quận chúa thích hợp hơn sao?"

Lâm Tinh nheo mắt, "Đúng thế. Chuyện dụ dỗ kia cũng là chủ ý tên mọt sách đưa ra, để gã đích thân thực hiện, chắc hẳn thành thạo hơn bất cứ ai."

Lạc Việt và Lâm Tinh đồng thời nở nụ cười ranh mãnh.

Lúc này, ở Định Nam vương phủ xa tít tắp, Đỗ thế tử đột nhiên cảm thấy ớn lạnh, bất thần nổi da gà, hắt xì liền mấy cái, không khỏi lầm bầm, "Không biết là ai nhớ ta đây."

Cơm nước xong xuôi, bọn Lạc Việt vốn định tới nha môn dự xét hỏi Tôn Bôn, nhưng vì dân chúng trong thành muốn vào xem xử án quá đông, chen chúc chật kín nha môn, tri huyện đại nhân đành phải đổi lệnh, cấm ngặt những người không liên quan có mặt trên công đường, đóng cửa tra hỏi.

Tới gần trưa, án xử xong bãi đường, kết quả rất nhanh đã truyền tới khách điếm. Tri huyện đại nhân tuyên án Tôn Bôn trảm lập quyết, đã thảo công văn trình châu phủ chuyển lên Hình bộ. Đợi công văn phê duyệt từ Hình bộ gửi xuống, Tôn Bôn sẽ lập tức đầu lìa khỏi cổ. Tri huyện đại nhân phái người tới khách điếm mời các vị hiệp sĩ giang hồ, nói buổi tối muốn bày tiệc rượu thịnh soạn khoản đãi tạ ơn. Nha dịch đến chuyển lời mời, từng là người Lạc Việt kề vai chiến đấu ở cổng thành, xem như cũng có quen biết, nói riêng với Lạc Việt, con yêu hầu biết bay của Tôn Bôn từ tinh mơ trời sáng đã bay vòng vòng phía trên huyện nha, kêu réo gào rít, dùng tên bắn cũng không cách nào hạ được nó. Mong bọn Lạc Việt có thể tới giúp đỡ.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt nhận lời ngay, cả bọn kéo đến huyện nha, từ xa đã nghe tiếng kêu thê lương ai oán của đại dực hầu. Đại dực hầu phát hiện bọn họ tới gần, lập tức vỗ cánh bay cao, thoắt cái đã bay ra ngoài thành.

Đám nha dịch thi nhau ca ngợi bọn Lạc Việt anh hùng vang danh, yêu hầu mới nghe tiếng đã sợ vỡ mật. Nhưng không thể bắt được đại dực hầu, bọn họ cũng có chút tiếc nuối. Lạc Việt thừa cơ xin đám nha dịch hỏi giúp tri huyện đại nhân, có thể cho vào đại lao gặp Tôn Bôn được không.

Tôn Bôn bị nhốt trong gian địa lao sâu nhất của huyện nha. Để phòng gã vượt ngục, tri huyện đã điều động hết bảy phần mười số ngục tốt nha môn, tầng tầng canh phòng cẩn mật. Một ngục tốt giơ đuốc dẫn bọn Lạc Việt tới trước phòng giam, Tôn Bôn ngồi trên đệm cỏ nơi góc tường, chân tay đều bị cùm bằng xích sắt. Cách một đêm không gặp, trên người gã đã có thêm không ít vết thương mới, chi chít toàn lằn roi, đầu tóc rối bù, nhưng toàn thân vẫn toát ra một vẻ ương bướng.

Ngục tốt thận trọng mở cửa lao, để bọn Lạc Việt vào trong, rồi lại mau chóng khóa cửa lại. Tôn Bôn ngẩng đầu nhìn bọn họ, giọng nói vẫn âm vang như cũ, "Sao, mấy vị đến thăm phạm nhân, mà ngay rượu thịt cũng tiếc không mang ư?"

Chiêu Nguyên áy náy nói, "Xin lỗi, chúng tôi nghèo lắm."

Tôn Bôn cười phá lên ha hả, "Không lo, các ngươi bắt được ta, tri huyện đại nhân chắc chắn sẽ có bạc thưởng đưa đến, không ít được đâu."

Lạc Việt nói, "Số tiền đó, tại hạ không thể lấy."

Tôn Bôn trợn mắt, "Dù gì cũng đã bắt rồi, có tiền sao không lấy? Nếu không lấy, chứng tỏ ngươi là tên ngốc."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt ôm quyền, "Tôn huynh, chúng ta đã biết tri huyện đại nhân xử huynh... xin lỗi. Nhưng, nếu như chuyện này lại xảy ra lần nữa, chúng ta vẫn sẽ bắt huynh."

Tôn Bôn hừ mũi, "Ngươi cũng không cần làm bộ làm tịch, lần này ta thua trong tay các ngươi, là ta đáng chịu kiếp nạn này. Ta ấp ủ gây dựng sự nghiệp thiên cổ lưu danh, không ngờ ông trời đố kỵ anh tài, tráng chí còn chưa thỏa, đã bị đem đi chặt đầu. Cũng đành coi như phàm trần này không xứng có một anh hùng như ta."

Ngay đến Lâm Tinh cũng phải khâm phục Tôn Bôn, thân là kẻ tử tù, vậy mà vẫn tuôn ra được lời lẽ tự phụ như vậy, đây đâu phải cảnh giới người bình thường có thể đạt đến. Cô không kìm được thốt ra câu châm chọc, "Chỉ biết dắt theo mấy con yêu hầu, cướp bóc ức hiếp dân lành, ngươi vẫn nghĩ mình là anh hùng thật đấy à?"

Tôn Bôn vẫn không hề hổ thẹn về chuyện gã phá nhà cướp của làm thảo khấu, tiếp tục kiên định ý kiến hôm qua, công thành là để thu hút sự chú ý của Định Nam vương, chứng tỏ bản thân đích thực là nhân tài khiển binh, gã cướp bóc không hại người, chỉ lấy đồ sống qua ngày. Lâm Tinh bĩu môi, "Ngươi muốn chứng tỏ bản thân, sao không khiêu chiến thành lớn ấy, chỉ dám chồm hỗm bên ngoài huyện thành cỏn con. Rõ ràng là thấy mềm thì nắn thấy rắn thì buông."

Tôn Bôn liếc xéo cô, "Vừa nghe đã biết là lời xuẩn ngốc nói ra từ miệng kẻ vô tri, song, ngươi là nữ nhân, không hiểu biết cũng không có gì lạ. Thư Huyện tuy là một thành nhỏ, nhưng là đất nhà binh ai cũng muốn tranh, giả như Tây quận đánh vào Nam quận, nhất định sẽ dùng trọng binh công Thư Huyện trước tiên, nếu không ngươi nghĩ, vì sao Định Nam vương gia lại phải nhét cả ngàn binh sĩ vào cái huyện nhỏ như mắt muỗi này." Gã tiện tay cầm một viên ngói vỡ, vẽ phác sơ đồ trên đất giảng giải.

https://thuviensach.vn

Thư Huyện nằm ở khu vực giáp ranh giữa Tây quận và Nam quận, vùng này lắm núi non, lại có một dải sông Thư chảy vào Trường Giang, nếu vận binh, có thể đi theo ba đường, đường núi, đường thủy, đường cái. Đường núi khúc khuỷu, tốc độ hành quân ắt chậm, từ đường thủy đi thuyền lớn, lại dễ gặp mai phục dưới nước. Vì vậy đường cái bằng phẳng chắc chắn là lựa chọn hàng đầu.

Mà đi đường cái, nhất định phải qua Thư thành. Núi và sông Thư đều nằm bên Thư thành, chiếm cứ được Thư thành, đồng nghĩa với khống chế được yết hầu mấy thành lớn Mục Châu, Đường Trì lân cận.

Tôn Bôn dửng dưng liếc nhìn bọn họ, "Dựa vào quy mô thành trì để xác định tầm quan trọng là chuyện hết sức nực cười. Thành càng nhỏ, thường lại càng trọng yếu." Gã lại vạch hai đường xuống đất, "Từ đây đi tới Tây quận, có Tử Dương trấn, xét về địa thế còn trọng yếu hơn Thu Huyện rất nhiều. Đáng tiếc đó là địa bàn của Tây quận, Tây quận vương là kẻ tài hèn, ta không thèm để mắt. Định Nam vương gia anh hùng kiệt xuất, ta có ý đầu quân, nên mới chọn Thư Huyện, ai ngờ..." Gã cười khan một tiếng, nói lảng sang chuyện khác, "Năm xưa An Thuận vương cùng binh mã triều đình có một trận đại chiến với phản vương Bách Lý Tề ở Tử Dương trấn, không rõ các ngươi có biết không?"

Lạc Việt sững người, lẩm bẩm, "Phản vương Bách Lý Tề?"

Tôn Bôn nhướng mày, "Xem ra ngươi có nghe nói đến trận đại chiến ấy.

Chính là máu nhuộm Đồ thành tiếng tăm lừng lẫy. Vốn dĩ Tử Dương trấn có tên là Đồ thành, sau kiếp nạn ấy, có người nói chữ đồ trong Đồ thành đồng âm với đồ trong đồ sát, mắc họa diệt thành, nên đổi tên thành Tử Dương."

Đồ thành hóa ra là Đồ thành... Đồ thành tâm niệm trong lòng mười mấy năm nay, hóa ra ở ngay trước mặt.

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên phát giác Lạc Việt có gì đó bất thường, khe khẽ giật tay áo hắn. Lạc Việt cụp mắt, "Chuyện máu nhuộm Đồ thành ta có biết, cha mẹ ta chính là thiệt mạng trong trận chiến đó."

Nhà lao bỗng chốc im phăng phắc, Lạc Lăng Chi, Lâm Tinh, thậm chí cả Ứng Trạch đều nhìn sang Lạc Việt, Lạc Việt cảm thấy Chiêu Nguyên lại quan tâm giật nhẹ tay áo mình, hắn cố nói bằng giọng nhẹ nhõm nhất có thể, "Có điều khi đó ta vừa ra đời, không có chút ấn tượng nào, lại qua bao nhiêu năm nay... Ngay chuyện Đồ thành đổi tên thành Tử Dương, mà ở ngay lân cận ta cũng không biết, thật là bất hiếu."

Tôn Bôn nhìn Lạc Việt, "Thế thì ta và ngươi có chút duyên phận, cha mẹ ta cũng vì trận chiến Đồ thành mà tử mạng, ta còn thảm hơn ngươi, khi đó đã ba bốn tuổi, đã mang máng nhớ được rồi."

Lâm Tinh không kìm nổi hỏi, "Cha mẹ ngươi chết trong chiến loạn, sao ngươi còn hiếu chiến như thế?" Là một kỳ lân chiến, cô có chút khó lý giải.

Tôn Bôn dửng dưng nói, "Chính trận chiến loạn ấy khiến ta hiểu ra, một vị tướng kiểm soát được trọng binh thì sẽ nắm giữ quyền sinh quyền sát giúp những kẻ đáng chết thoát chết, bắt những người không đáng chết mất mạng.

Chiến loạn khởi nguồn từ binh qua, cũng chỉ có thể chấm dứt bằng binh qua."

Bọn Lạc Việt đều thầm đổ mồ hôi lạnh.

Tôn Bôn nói tiếp, "Ta chiếm lấy ngọn núi phía Tây Bắc làm phỉ khấu, tấn công Thư Huyện một năm trời có lẻ, nhiều nhất chỉ mang theo hơn trăm người, lần nào cũng chỉ dùng chiến thuật tấn công trực diện, hoặc phân tán bốn cổng thành chủ lực công Tây môn, hễ công là được, tổng binh và tri huyện Thư thành toàn lũ đầu đất."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt lại đầm đìa mồ hôi, "Tôn huynh, đấy là bởi con đại dực hầu của huynh và đám khỉ cháu khỉ chắt của nó quá lợi hại. Dù lợi hại đến đâu đi nữa, lẽ nào không có cách đối phó? Dực hầu tuy là yêu thú, nhưng cũng chỉ là giống khỉ. Khỉ giỏi bắt chước người, thích những vật lấp lánh, sợ lửa, sợ tiếng pháo nổ. Phi Tiên Phong chính là bị ta bắt được, sao bọn họ lại không thể?" Tôn Bôn cười nhạt, "Thêm nữa, trong tay ta nhiều nhất chỉ có hơn trăm người, Thư Huyện có bao nhiêu dân? Trong số dân đó, có bao nhiêu nam đinh trai tráng? Khắp thành dân chúng hèn yếu, một nhúm binh vô dụng, cớ gì lại nói lỗi đều ở ta?" Gã vứt miếng ngói trong tay, dựa vào tường, "Thôi bỏ, dù gì trông các ngươi bộ dạng ngốc nghếch khù khờ, ta có nói các ngươi cũng không hiểu. Chỉ thương ta uổng ôm hoài bão, lại rơi vào kết cục thế này, ông trời bất công."

Nói đến cuối, gã vẫn oán trời oán đất oán số mệnh, tuyệt không oán mình.

Mớ đạo lý Tôn Bôn đem ra biện giải, Lạc Việt, Chiêu Nguyên, Lâm Tinh đều thấy chướng tai, nhưng lại có người tán đồng. Ứng Trạch ngưỡng mộ nhìn Tôn Bôn, "Thiếu niên, ngươi hiểu biết không tầm thường, bản tọa rất thích." Lão dùng bộ dạng trẻ con nghiêm túc nói ra câu này, khiến Tôn Bôn không khỏi ngơ ngác.

Lạc Việt giật thót tim, lão rồng ưng Tôn Bôn, nhỡ đâu mến tài động lòng, ra tay cướp ngục thì hay.

Địa lao này không thể ở lâu.

"Tôn huynh, hành vi của huynh tại hạ không thể đồng tình, nhưng khí phách tài học của huynh tại hạ vô cùng khâm phục. Nhân có chút giao tình với thế tử của Định Nam vương, tại hạ sẽ nhờ thế tử nói đỡ, để huynh được miễn tội chết." Lạc Việt ôm quyền, cáo từ Tôn Bôn.

https://thuviensach.vn

Tôn Bôn cười nói, "Bất kể lời các ngươi nói có thật hay không, cũng xin đa tạ."

Bọn Lạc Việt đứng ở cửa lao đợi ngục tốt mở khóa, Tôn Bôn đột nhiên lên tiếng, "Nể tình ngươi chuyến này đến thăm ta, cha mẹ lại cùng tử nạn trong trận Đồ thành, ta nói cho ngươi thêm một chuyện nữa, theo ta được biết, thường dân ở Đồ thành năm xưa đa phần đều do binh mã triều đình của An Thuận vương giết. Có lời đồn rằng, trận chiến lần đó thảo phạt Bách Lý Tề chỉ là cái cớ, An Thuận vương tới Đồ thành, còn vì một sứ mệnh bí mật khác."

Lạc Việt thầm bàng hoàng. Quay người lại, Tôn Bôn đã nằm xuống đệm cỏ nhắm mắt vờ ngủ, không nói thêm gì nữa.

Ra khỏi nhà lao, Lạc Việt cứ im lặng suốt, Chiêu Nguyên biết hắn đang nghĩ đến chuyện cha mẹ, bèn chạm vào cánh tay hắn, tỏ ý an ủi. Lâm Tinh đi bên cạnh, cũng len lén quan sát hắn. Đến giữa đường, cô bỗng đứng khựng lại, "Hay là thế này đi, để ta quay lại nhà lao hỏi Tôn Bôn, xem..."

Lạc Việt lắc đầu, "Thôi." Trong lao không tiện nhiều lời, Tôn Bôn có thể cũng chỉ biết bấy nhiêu.

Lạc Lăng Chi thong thả nói, "Hay chúng ta đến Tử Dương trấn đi, tới nơi rồi, có lẽ sẽ biết thêm được vài chuyện."

Hiếm hoi lắm mới có một lần Lâm Tinh nhất trí với Lạc Lăng Chi, "Đúng rồi, cách này hay đấy, chúng ta về khách điếm thu dọn hành lý ngay thôi."

Lạc Việt cau mày. Tuy hắn rất muốn đến Tử Dương trấn, nhưng chuyện Tôn Bôn vẫn chưa giải quyết xong, người này tuy lý lẽ quàng xiên, nhưng đích thực là một nhân vật không tầm thường, giết bỏ thì thật đáng tiếc.

https://thuviensach.vn

Lạc Lăng Chi nói, "Quan phủ xử lý công chuyện vốn không nhanh, công văn của huyện nha phải chuyển cho nha môn châu phủ trước, sau đó tri phủ mới trình lên Hình bộ chờ phê duyệt, nhanh nhất cũng phải mất hơn một tháng, đại lễ sách phong thái tử lại sắp tiến hành, chưa biết chừng còn có đại xá. Đợi đến khi chúng ta gặp được Đỗ huynh, cùng bàn bạc chuyện này, cứu Tôn Bôn chắc vẫn thừa đường gian. Tôn Bôn quấy nhiễu Thư Huyện bao lâu, cũng nên để gã ở trong lao mấy ngày, coi như cho bà con xả giận."

Lạc Việt lập tức cảm thấy rất có lý, bèn khẩn trương trở về khách điếm, thu dọn hành lý, chuẩn bị lên đường.

Hoàng chưởng quỹ thấy họ định đi, níu giữ không được, bèn mang ngân lượng ra biếu. Lạc Việt nhìn bạc trắng lấp lóa tiêu hồn, lòng nổi sóng cồn. Nhưng thân là đại hiệp, hành hiệp trượng nghĩa không mong báo đáp chính là một trong những phẩm chất bắt buộc. Hắn nuốt nước miếng, đẩy lại khay son chất đầy đĩnh bạc, chính nghĩa ngời ngời từ chối, trong khoảnh khắc ấy, hắn thấy mình bỗng cao lớn hẳn lên. Lạc Việt vác hành lý, trước ánh mắt khâm phục của Hoàng chưởng quỹ và đám tiểu nhị, đường hoàng quay người, bước qua bậc cửa. Ứng Trạch nói, "Bản tọa thực ngứa mắt với cái kiểu ra vẻ thanh cao này của người phàm trần. Rõ ràng là thiếu tiền, nhận lấy thì có gì không được?"

Lâm Tinh phản bác, "Đấy gọi là khí cốt, ta thích Lạc Việt chính ở điểm này, đáng mặt đại trượng phu."

Ứng Trạch hừ mũi khinh thường.

Bọn họ đi chưa bao xa, đằng sau đã có tiếng người thở hồng hộc gọi với, "Mấy vị đại hiệp, xin dừng bước, dừng bước..." Lạc Việt dừng chân quay người lại, chỉ thấy một tiểu nhị của khách điếm thở hồng hộc đuổi theo, chạy tới gần, chìa bọc đồ ôm trong lòng, "Đây là đồ điểm tâm, chưởng

https://thuviensach.vn

quỹ nói, coi như tiểu điếm biếu các vị ít lương khô đi đường, mong các vị nhận cho."

Cái này có nhận chắc cũng không tổn hại đến hình tượng đại hiệp, Lạc Việt vừa định đa tạ, Ứng Trạch đã bước lên, điềm tĩnh đẩy bọc đồ ra, "Ồ, không cần đâu."

Tiểu nhị bưng bọc đồ cười nói, "Tiểu công tử, quả thật chỉ là chút đồ ăn thôi."

Ứng Trạch đứng thẳng người, lời lẽ đanh thép, "Bọn ta hành hiệp trượng nghĩa, tuyệt đối không nhận bất kỳ báo đáp nào."

Tiểu nhị ôm bọc đồ cảm động, hai mắt rưng rưng khâm phục, "Tiểu công tử còn nhỏ tuổi mà đã có khí tiết thế này."

Ứng Trạch cười nhe răng trắng lóa, "Do ca ca ta dạy."

Tiểu nhị mang theo niềm kính phục tận đáy lòng cùng bọc thức ăn rời đi.

Lạc Việt trợn mắt nhìn lão rồng đang hể hả đắc ý, răng hàm bỗng ngứa ngáy. Lâm Tinh nhăn mũi, "Ông đã vạn tuổi rồi, gọi Lạc Việt là ca ca, có biết xấu hổ không hả?"

Ứng Trạch dài giọng nói, "Đồ tôn của Khanh Dao, ngươi đã giữ hiệp nghĩa, thì cũng nên giữ đến cùng chứ." Lão xoa đầu Chiêu Nguyên, "Nhớ lấy, tuyệt đối đừng có học cái thói giả dối khẩu thị tâm phi này của người phàm." Ứng Trạch thấp hơn Chiêu Nguyên rất nhiều, kiễng mũi chân mới miễn cưỡng với được lên làm động tác xoa đầu.

Lâm Tinh giơ tay giằng lấy Chiêu Nguyên, "Học theo ông mới là không được ấy. Nhớ lấy, tuyệt đối không được trở thành kẻ vô lại như lão rồng."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên bị kẹt ở giữa, chỉ biết cười khan bất lực, liếc thấy Lạc Lăng Chi đứng cạnh môi cũng thoáng nét cười.

Răng hàm Lạc Việt càng ngứa hơn.

Đến trước cổng thành, bọn họ lại bị người ta giữ lại lần nữa, tổng binh Thư Huyện dẫn theo một tốp binh tốt nha dịch cùng Nam Cung Nhị phu nhân, Nam Cung thiếu gia và mấy hiệp khách giang hồ hôm qua đứng bên đường tiễn chân. Tổng binh nói, "Tri huyện đại nhân đã có lời mới các vị tối nay tới dự tiệc, sao lại rời đi đường đột như thế?"

Lạc Việt đáp rằng bỗng dưng có việc gấp phải làm, không thể không đi. Nhỡ bữa tiệc rượu của tri huyện đại nhân quả thật đáng tiếc. Tổng binh bày tỏ thông cảm, lại nói một đống lời khách khí thay mặt bách tính Thư Huyện cảm ơn nọ kia.

Trung niên râu ngắn cầm đoản đao ôm quyền nói, "Chúng ta vẫn phải nán lại Thư Huyện một hai ngày, chưa biết chừng sẽ còn tái ngộ. Hậu hội hữu kỳ."

Nam Cung thiếu gia mỉm cười, "Hy vọng gặp lại các vị ở Trấn Tây vương phủ."

Nam Cung Nhị phu nhân nói, "Lần này bắt sơn phỉ đẩy lui yêu thú, có hân hạnh mở mang tầm mắt, đúng là giang hồ sóng sau trùm sóng trước, thời nào cũng có nhân tài, các vị không hổ thanh danh đệ tử thiên hạ đệ nhất phái." Bà vẫn khăng khăng coi bọn Lạc Việt là đệ tử Thanh Huyền.

Lạc Việt rất khó xử, lại cũng chẳng buồn giải thích. Không ngờ Lâm Tinh đứng bên đã nói oang oang, "Phu nhân nhầm rồi, Thanh Huyền là cái thá gì, ta còn không biết nữa là."

https://thuviensach.vn

Thanh Huyền là thiên hạ đệ nhất phái tiếng tăm lừng lẫy, câu "Thanh Huyền là cái thá gì" của Lâm Tinh đã minh chứng rõ rành rành bọn họ quả thật không có dây mơ rễ má, thậm chí còn rất coi thường Thanh Huyền. Cô tiến lên trước, tươi cười nói, "Kỳ thực bọn ta đều là tùy tùng của Lạc Việt công tử, chỉ hành sự theo lệnh công tử. Vì vậy, chuyện bắt sơn phỉ đẩy lui yêu thú, các vị cứ đa tạ chủ nhân bọn ta là được rồi." Đoạn bước tới bên cạnh Lạc Việt, mắt sáng rỡ dưới ánh mặt trời, "Chủ nhân, không còn sớm nữa, chúng ta mau lên đường thôi."

Lạc Việt đần người, phát hiện mọi ánh mắt đều đang đổ dồn về mình. Chiêu Nguyên cũng thuỗn mặt ra, nó ngơ ngác hết nhìn Lâm Tinh lại nhìn Lạc Việt, sau mới sực hiểu, Lâm Tinh đang lợi dụng cơ hội này giúp Lạc Việt gây dựng danh tiếng.

Đây vốn là việc nó nên làm. Chiêu Nguyên hết khâm phục Lâm Tinh rồi lại trách thân, vì sao những chuyện thế này nó luôn không nghĩ đến, vì sao những việc nó nên làm luôn phải để người khác làm thay? Lạc Việt cố đẩy lui cảm giác mất tự nhiên, cung tay nói với mọi người, "Vậy chúng tại hạ xin cáo từ." Đoạn quay mình sải bước về phía cổng thành.

Đám người tới tiễn vẫn đứng bên đường nhìn theo cho đến khi họ khuất dạng. Nam Cung thiếu gia thấp giọng hỏi Nam Cung Nhị phu nhân, "Thẩm nương, người thấy sao?"

Nam Cung Nhị phu nhân đăm chiêu nhìn theo, yêu kiều nói, "Mấy thiếu niên này còn thiếu kinh nghiệm giang hồ, bọc lót cho nhau cũng chưa tốt, tiểu cô nương nói dối quá lộ liễu."

Nam Cung thiếu gia phe phẩy cây quạt trong tay, "Thẩm nương nói rất phải, tên Lạc Việt kia tuy luôn dẫn đầu, tưởng chừng thủ lĩnh của mấy người này, nhưng vẫn không che đậy được khí chất tầm thường."

https://thuviensach.vn

Lão già xem bói cất giọng khàn khàn, "Lạc Việt thiếu hiệp võ công bình bình, tư chất bình bình, nói năng cử chỉ vụng về thô lậu, là người tầm thường nhất trong mấy người này, e cũng là người có địa vị thấp nhất. Đại đồ đệ Thanh Huyền, rõ ràng cũng chỉ là tùy tùng, còn về tiểu cô nương kia, rất giống người có tiếng nói, địa vị chắc cao hơn hai người này."

Trung niên râu ngắn nói, "Hạ lão gia nhìn người thì không chệch đâu được.

Lẽ nào trong mấy người đó, thủ lĩnh thực sự lại là một trong hai thiếu niên còn lại? Lẽ nào là đứa nhỏ nhất mặc đồ đen ấy?"

Lão già xem bói vuốt râu, khẽ lắc đầu, "Theo lão phu thấy, đứa nhỏ mặc đồ đen cũng chỉ là chiêu bài được cố ý bày ra bên cạnh Lạc Việt thôi. Trong số năm người này, quý nhân chân chính, là thiếu niên tên Chiêu Nguyên kia."

Nam Cung Nhị phu nhân nói, "Hạ lão gia nói không sai, ta cũng thấy thiếu niên ấy không tầm thường, vừa xinh đẹp vừa cao quý, bộ dạng ngây thơ, chứng tỏ chưa từng xa nhà. Đứa nhỏ nhất trông có vẻ còn lão luyện hơn Chiêu Nguyên nhiều."

Nam Cung thiếu gia cau mày, "Chiêu Nguyên là ai được nhỉ? Thái tử điện hạ Hòa Trinh chắc phải hơn vài tuổi. Bọn họ tới Tây quận, lẽ nào thiếu niên đó định tham gia hội kén rể của Sở Linh quận chúa? Sở Linh quận chúa còn hơn tuổi cơ mà."

Lão già xem bói nói, "Nữ tử hơn phu quân vài tuổi cũng có hề gì? Tục ngữ có câu, gái hơn hai, thần Tài gõ cửa."

Cánh tay phẩy quạt của Nam Cung thiếu gia khựng lại, gã nheo mắt. Xem ra, thiếu niên lai lịch thần bí kia đáng để lưu tâm thêm đây.

https://thuviensach.vn

Trên đường cái quan ngoài thành, Chiêu Nguyên bất giác cảm thấy vảy dựng lởm chởm sau gáy, mũi nó ngưa ngứa, hắt hơi mấy cái liền. Lạc Việt lấy trong ngực áo ra một chiếc khăn tay nhăn nhúm, đưa cho Chiêu Nguyên lau nước mũi, thì ra rồng cũng bị cảm lạnh.

Đi đến một vùng đồng hoang hẻo lánh cách xa huyện thành Lạc Việt dừng bước, nói với Lạc Lăng Chi, "Lăng huynh, hay dừng lại nghỉ chân, tôi có chút chuyện muốn nói với huynh."

Lạc Lăng Chi đứng lại, gật đầu, "Được."

Chiêu Nguyên rất biết ý, từ chỗ Lạc Việt vòng qua bên Lâm Tinh và Ứng Trạch, cùng ngồi xuống bãi cỏ.

Lạc Việt lấy ra bao nước, dốc hai ngụm, mở miệng nói ngay vào việc chính, "Lăng huynh, chắc huynh đã sớm nhìn ra, nhóm chúng tôi có chút không bình thường phải không?"

Lạc Lăng Chi trả lời cũng rất thẳng thắn, "Tôi sớm đã biết, mấy người kia không phải người phàm. Hồi trước ở Luận võ Đại hội, Chiêu Nguyên từng biến thành một con rắn, nhưng khi cùng đi tìm thái tử đệ ấy lại biến thành hình rồng, tôi nghĩ, rắn chắc chỉ là phép chướng nhãn che mắt Đồng công tử mà thôi, đệ ấy là rồng phải không?"

Chiêu Nguyên ôm bao nước co rúm người. Lạc Lăng Chi lại nói, "Lâm Tinh cô nương là kỳ lân? Còn tiểu công tử Ứng Trạch kia, chắc cũng thuộc Long tộc, có vẻ như còn là bậc tiền bối."

Lâm Tinh nhìn như dán vào y, "Nhãn quang ngươi không tồi mà, trước đây giả vờ không biết cũng rất đạt."

Lạc Lăng Chi nói, "Thực không dám giấu, con rùa trên đầu Đỗ thế tử ta cũng có thể nhìn thấy."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh cau mày, "Sao ngươi nhìn thấy được?" Lạc Lăng Chi cũng giống Lạc Việt, đều chỉ là người phàm, dù cho tu vi cao hơn Lạc Việt, nhưng với tuổi tác của y, chưa đủ năng lực nhìn thấy thứ người bình thường không nhìn thấy. Trừ phi y cũng giống như Đỗ Như Uyên có một nửa dòng máu tiên. Hoặc...

Lạc Lăng Chi nói, "Ta cũng không biết làm sao mình nhìn thấy được, tóm lại sau cơn hôn mê được mọi người cứu giúp, ta mở mắt ra, là đã thấy trên đầu Đỗ huynh có một con rùa rồi."

Lạc Việt chợt nhớ ra gì đó, vội hỏi Lạc Lăng Chi, "Lăng huynh, ở Luận võ Đại hội, huynh có thấy con rùa nào trên đầu Đỗ sư đệ không?"

Lạc Lăng Chi đáp chắc nịch, "Không có."

Lạc Việt cười ha ha, bất lực nhìn sang Lâm Tinh, "Ta nghĩ, chuyện này chỉ có thể trách thuốc của cô quả tốt thôi..."

Lâm Tinh kêu lên "ai da", đập bộp vào trán, chớp chớp mắt. Sau một thoáng đờ người, cô mới siết chặt nắm tay, thề rằng, "Từ nay về sau, ta tuyệt đối không cho người trần ăn bừa thuốc tiên nữa."

Lạc Lăng Chi mỉm cười, "Bởi vậy Việt huynh, nếu như tôi nói với huynh, tôi căn bản chưa từng nghe lời đồn thổi về thần hộ mạch, không đoán ra mấy vị đây là long thần, kỳ lân thần và quy thần, thì chính là đang nói dối đấy."

Suốt cả đường đi, bọn họ nói năng hành sự càng lúc càng không kiêng dè Lạc Lăng Chi, Lạc Việt đã dự liệu Lạc Lăng Chi nhất định đoán được ra gì đó, nhưng chưa từng nghĩ, y lại có thể đoán trúng toàn bộ. Ánh mắt Lâm Tinh trở nên sắc bén, "Vậy vì sao ngươi cứ giả bộ không biết?"

https://thuviensach.vn

Lạc Lăng Chi điềm đạm đáp, "Các vị không nói thẳng ra, nhất định là có nguyên do không thể nói. Ta bèn vờ như không biết gì, nghĩ rằng đến lúc thích hợp, Việt huynh và các vị sẽ nói với ta."

Lạc Việt gãi đầu, "Vậy, Lăng huynh, huynh cũng đoán ra tôi có thể là..."

Lạc Lăng Chi bình thản nói, "Nếu không, Việt huynh vì sao lại rời Thanh Sơn?"

Lạc Việt, Chiêu Nguyên và Lâm Tinh đều trầm ngâm. Hồi lâu sau, Lạc Việt gượng cười, "Lăng huynh, huynh vẫn nguyện ý đi cùng chúng tôi chứ?"

Lạc Lăng Chi khẽ cười, "Trước đây, khi cứu mạng tôi, rồi giúp tôi ngăn cản thái tử, Việt huynh không hề hỏi câu này. Khi tôi bị đuổi khỏi sư môn, huynh tới khuyên giải, rủ tôi cùng đi tới Tây quận, cũng không hề hỏi câu nây. Giờ hà tất phải hỏi?"

Lạc Việt sững người, nhìn sâu vào cặp mắt trong sáng của Lạc Lăng Chi, đoạn vỗ mạnh vai y, "He he, huynh đệ tốt."

Bọn họ tiếp tục lên đường, Lâm Tinh thi thoảng lại nhìn Lạc Lăng Chi, mối nghi ngờ ẩn giấu trong lòng càng lúc càng lớn.

Lạc Lăng Chi, rất kỳ lạ.

Tính tình tốt đến kỳ lạ, bình tĩnh đến kỳ lạ, thông minh đến kỳ lạ.

Người như vậy, đâu có cứng nhắc, càng không trung thành mù quáng hay ngang bướng bảo thủ. Lâm Tinh đột nhiên suy đoán, liệu có phải, Lạc Lăng Chi từ khi bị ám sát đến khi bị đuổi khỏi sư môn, đều là một vở kịch diễn cho bọn họ xem. Y thực chất phụng mệnh thái tử, An Thuận vương, hoặc khả năng rất cao là tuân lệnh phụng hoàng tiếp cận Lạc Việt để nằm vùng bên này.

https://thuviensach.vn

Nhưng trong sơn động của thỏ tinh, Lạc Lăng Chi quả thật sắp chết đến nơi, hoàn toàn không phải giả vờ, nếu tất cả đều là dàn dựng, thì sắp đặt như thế cũng có phần hơi quá tinh diệu. Chính vì có chỗ tưởng chừng là không thể như vậy, Lạc Lăng Chi mới càng kỳ lạ.

Chẳng hiểu sao, Lâm Tinh thấy nhớ nhớ Thương Cảnh và tên Đỗ mọt sách.

Chiêu Nguyên ngốc nghếch khù khờ, Lạc Việt dốc gan dốc ruột coi Lạc Lăng Chi là huynh đệ, Ứng Trạch chỉ biết có ăn và lải nhải chuyện tình cảm bị dối gạt, đều không trông mong được gì, giả như Thương Cảnh và Đỗ Như Uyên ở đây, còn có thể trao đổi đôi chút. Dọc đường, Lâm Tinh âm thầm quan sát Lạc Lăng Chi. Sau khi mọi chuyện sáng tỏ, Lạc Lăng Chi vẫn giữ thái độ không khác gì bình thường, đi đường không nhiều lời, mọi người nói chuyện, hoặc Lâm Tinh và Ứng Trạch đấu võ mồm, y chỉ ở bên cạnh lắng nghe, thi thoảng cười cười, thậm chí còn tự lấy làm vui.

Đôi lúc y cũng chuyện trò với Lạc Việt, kể cho Chiêu Nguyên vài truyền thuyết giang hồ, cùng Chiêu Nguyên tìm nguồn sông suối, lấy nước vào bao. Giúp Lạc Việt săn thú rừng nhổ rau dại, nổi lửa làm cơm. Y ăn chay, nên trước đó đã mua trong chợ huyện một chiếc nồi nhỏ đeo sau bọc hành lý, trong khi Lạc Việt, Lâm Tinh, Chiêu Nguyên và Ứng Trạch gặm gà quay ăn cá nướng, Lạc Lăng Chi lại đem chiếc nồi đó đi nấu rau dại ăn. Lâm Tinh phát hiện, Lạc Lăng Chi trông có vẻ cứng nhắc nhưng thật ra lại rất biết hưởng thụ, bên mình còn mang theo mấy lọ gia vị nhỏ, có muối, đường, bột ngũ hương, bột ớt vân vân. Y ghi nhớ khẩu vị của từng người, lúc giúp mọi người nướng thịt sẽ cho phần của Lạc Việt nhiều muối, phần Lâm Tinh ít muối, phần của Ứng Trạch và Chiêu Nguyên thì thêm nhiều bột ớt.

Buổi đêm tá túc nơi đồng hoang, dù không đến lượt y canh đêm, y cũng sẽ dậy hai lần, tiếp thêm củi vào đống lửa.

https://thuviensach.vn

Lạc Lăng Chi nói chuyện với ai cũng rất ôn hòa, thỉnh thoảng trong câu chuyện có chỗ khúc mắc cũng không cố chấp tranh luận, chỉ mềm mỏng nói ra ý kiến của mình, nghiêm túc lắng nghe suy nghĩ người bên cạnh. Y rất kiên định với chủ kiến bản thân, nhưng cũng không cưỡng cầu người khác phải tán đồng. Có lúc Lâm Tinh cố ý kiếm chuyện cãi nhau với y, nhưng lần nào cũng cảm thấy không biết cãi vào đâu được, thành ra càng thêm ngứa ngáy. Dần dần, cô phải thừa nhận, tên Lạc Lăng Chi này, ở một vài điểm quả thật cũng có phần đáng khen, chẳng trách Lạc Việt lại coi y là bạn. Sau khi thừa nhận như vậy, cô lại càng thêm khâm phục nhãn quang của Lạc Việt. Lạc Việt hành sự hào sảng, không khỏi bỏ sót tiểu tiết. Lạc Lăng Chi điềm đạm ôn tồn, chỗ Lạc Việt sơ suất y vừa vặn có thể bù vào. Lâm Tinh thậm chí còn nảy ra một ý nghĩ lạ lùng, so với Đỗ Như Uyên, Lạc Lăng Chi còn giống thần tử phò tá quân vương hơn, Đỗ mọt sách là chúa lải nhải, không được trầm tĩnh như Lạc Lăng Chi. Ồ, nhưng Đỗ mọt sách đã đọc không ít sách, còn Lạc Lăng Chi trong bụng chỉ có mật tịch võ công.

Lâm Tinh cặn kẽ quan sát Lạc Lăng Chi, mà không hề phát hiện, Chiêu Nguyên và Lạc Việt cũng đang âm thầm quan sát cô, đôi lúc còn chụm đầu rì rầm to nhỏ.

Một buổi sớm, Lạc Việt và Lạc Lăng Chi cùng đi săn thú rừng, Lâm Tinh và Chiêu Nguyên ra sông lấy nước. Chiêu Nguyên ngập ngừng nói, "Lâm Tinh, gần đây hình như tỉ cứ nhìn Lạc Lăng Chi suốt."

Lâm Tinh thầm nhủ, điều ta nghi ngờ, nói ra thì con rồng ngốc nhà ngươi cũng không tán đồng, bèn ậm ờ cho qua chuyện, "Vậy sao?"

Chiêu Nguyên nhìn cô một lần rồi lại hai lần, thì thào, "Tỉ... không phải là hết thích Lạc Việt, chuyển sang thích Lạc Lăng Chi rồi chứ?"

Bao nước trong tay rơi phịch xuống đất, Lâm Tinh giãy nảy như bị kim châm, "Nói bừa cái gì thế, ngươi thấy thế lúc nào, bằng mắt nào hả?"

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên tỏ vẻ vô tội, "Cả hai mắt đều trông thấy, trước kia tỉ luôn nhìn Lạc Việt, nhưng hai hôm nay chỉ toàn nhìn Lạc Lăng Chi."

Lâm Tinh tức tối bẹo lấy má nó, kéo sang hai bên, "Ngươi ngươi ngươi, càng ngày càng thị phi. Sao ta lại thích Lạc Lăng Chi được chứ, ta trước giờ chỉ thích Lạc Việt thôi."

Câu cuối cùng vừa buột ra, mắt Chiêu Nguyên lập tức tròn xoe, Lâm Tinh vội bưng miệng, giật lui một bước. Chiêu Nguyên trân trối nhìn cô, "Cuối cùng tỉ cũng thừa nhận."

Lâm Tinh lại bẹo má nó, "Làm gì có, ngươi vừa nghe nhầm đấy, là ta nói sai nói sai, biết chưa hả?" Mặt Chiêu Nguyên bị vò qua vò lại đến phát đau, chỉ đành tạm thời gật đầu khuất phục.

Bấy giờ Lâm Tinh mới buông tay, mặt đã đỏ bừng, hai mắt sáng lạ thường, hừ mũi, "Được rồi, ta nói cho ngươi biết, ta nhìn Lạc Lăng Chi, là vì nghi ngờ y sẽ gây bất lợi cho Lạc Việt, ta đang giúp Lạc Việt để mắt đến y."

Chiêu Nguyên gật đầu, "Tôi còn nghĩ tỉ hoặc là thích huynh ấy hoặc là nhận ra huynh ấy đích thực là người tỉ cần tìm."

Giọng Lâm Tinh lần nữa cao vút, "Sao có thể là y? Ngươi có chút thường thức được không hả, đại anh hùng đều phải hào sảng, phóng khoáng chứ!"

Tiếng Lạc Việt từ xa vọng lại, "Đang nói ai đấy, cái gì mà thường thức hào sảng cơ?"

Chiêu Nguyên quay lại, chỉ thấy Lạc Việt và Lạc Lăng Chi đem theo thú rừng rau dại cùng rảo bước đi tới.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt nhíu mày nhìn Lâm Tinh, "Cô làm sao đấy, mặt đỏ thế kia?"

Lâm Tinh bỗng dưng lóng ngóng, "Ờ, không sao... ta và con rồng ngốc nói chuyện huyên thuyên thôi." Cô cúi nhặt bao nước rơi, rồi chạy đi chỗ khác.

Lạc Việt nghi hoặc nhìn theo bóng lưng cô, nhướng mày về phía Chiêu Nguyên. Chiêu Nguyên đáp lại hắn bằng điệu cười ngớ ngẩn.

Gần trưa, bọn họ tới Mạnh thành. Mạnh thành nằm ở khu vực giáp ranh giữa Nam quận và Tây quận, có thể xem như một thành trì lớn. Trong thành đường sá thênh thang, nhà cao cửa rộng, phố chợ phồn hoa. Đáng tiếc bọn họ rỗng túi, cái gì cũng chỉ có thể nhìn mà không thể mua. Chiêu Nguyên theo sát Lạc Việt len lén giật tay áo hắn, nhét cho một thứ gì đó. Lạc Việt giơ lên trước mắt nhìn, là một nắm tiền đồng. Chiêu Nguyên thì thào, "Là tiền công chúng tôi làm thuê trong khách điếm Thư Huyện."

Lạc Việt cầm mấy đồng tiền trong tay, lòng rất cảm kích, con rồng ngốc cuối cùng cũng trưởng thành rồi, đã biết kiếm tiền, nuôi theo bên cạnh càng lúc càng được việc. Hắn dúi lại tiền vào tay Chiêu Nguyên, hạ giọng, "Đệ cứ giữ lấy đi, đến lúc cần ta sẽ hỏi, cẩn thận đừng để Ứng Trạch biết."

Ứng Long điện hạ đi cách đó không xa, uy nghiêm đằng hắng một tiếng.

Ở góc ngoặt ngã tư trước mặt đang tụ tập một đám đông, náo nhiệt lạ thường, liên tục có người chen vào.

Lạc Việt kéo Chiêu Nguyên, Chiêu Nguyên túm Lâm Tinh, ba người cùng xúm vào xem trò vui, Ứng Trạch hừ mũi, "Ấu trĩ." Đoạn sà xuống một sạp bánh vừng gần đấy. Lạc Lăng Chi dừng đằng xa mỉm cười.

Lạc Việt dắt Chiêu Nguyên và Lâm Tinh luồn vào đám đông, bên tai vang lên tiếng chiêng gõ náo nhiệt cùng tiếng hò hét khen hay muốn thủng lỗ tai. Sau một hồi chiêng gõ chập cheng, một giọng nói cất lên oang oang

https://thuviensach.vn

nhấn chìm âm thanh ầm ĩ, "Đa tạ các vị phụ lão và bà con cổ vũ. Bất kể có thưởng tiền hay không, khen chúng tôi một câu hay là được rồi."

Tiếng reo hò lại càng kinh thiên động địa. Lạc Việt hơi sững người, trao đổi ánh mắt với Chiêu Nguyên. Sao mà, giọng nói này, nghe quen tai thế?

Lâm Tinh đã nhanh chân hùng dũng chen vào vòng trong trước hai người bọn họ, bất ngờ hô lớn, "A, Tôn Bôn!"

Nhân vật đang mãi nghệ, ra là Tôn Bôn.

Đúng thật là Tôn Bôn, Tôn Bôn hoạt bát vui tươi, Tôn Bôn da dẻ hồng hào.

Trên tay gã xách một chiếc chiêng đồng gõ chập cheng, một con khỉ áo mũ chỉnh tề đứng trên quả bóng nhào lộn theo nhịp chiêng gõ, được hoan hô như pháo dậy, tiền đồng tới tấp bay xuống đất như hoa tuyết. Con khỉ nhặt tiền, vòng một vòng chắp tay thi lễ với tất cả mọi người, tiếng hoan hô càng rào rào cuồng nhiệt.

Con khỉ mắt đỏ này nhìn thế nào cũng ra con đại dực hầu Phi Tiên Phong, chỉ có điều thiếu cánh.

Một lão viên ngoại béo đứng đối diện bọn Lạc Việt vứt xuống đất một cục bạc vụn, con khỉ lập tức nhặt lên, thi lễ mấy lần, vòng vèo chạy tới bỏ vào chiếc chậu nhỏ trước mặt Tôn Bôn. Tôn Bôn ném lên một vật hình cầu, con khỉ tung mình nhảy theo, đá móc ngược, dội thẳng quả cầu tới trước mặt lão viên ngoại. Quả cầu bung ra ngay trên khoảng không trước mặt lão, biến thành một dải vải đỏ, trên viết "Cung hỉ phát tài." Con khỉ lại lộn cái nữa, đón lấy tấm vải, giữ trong tay đáp xuống đất, nhe răng cười khẹc khẹc với viên ngoại, giơ tấm vải đỏ lên tặng.

Đám đông tức thì hò reo vang dội, cơ hồ muốn thủng màng nhĩ Lạc Việt, viên ngoại béo đón lấy tấm vải đỏ, cười tít mắt chẳng còn thấy gì nữa,

https://thuviensach.vn

lại ném ra một cục bạc. Con khỉ nhảy tới nhặt lấy bạc, thi lễ lia lịa.

Tôn Bôn lúc này phải ở đại lao Thư Huyện mới đúng chứ, cớ gì ngồi nơi đầu đường Mạnh thành diễn xiếc khỉ?

Lạc Việt lầm bầm, "Lẽ nào Tôn Bôn có huynh đệ song sinh?"

Lâm Tinh nói, "Nếu vậy, Phi Tiên Phong chẳng nhẽ cũng vừa hay có một huynh đệ song sinh không mọc cánh? Thế thì khéo quá!"

Tôn Bôn dốc hết tiền bạc trong chậu đồng vào một chiếc túi da, cất vào ngực áo. Lại gõ thêm mấy tiếng chiêng đồng, ôm quyền vái vòng quanh, "Đa tạ các vị phụ lão bà con cổ vũ, hôm nay đến đây hẵng. Tiểu đệ ngẫu nhiên qua đường, được các vị chiếu cố ưu ái, ngày sau có duyên, hẹn gặp lại trên giang hồ."

Trong lúc Tôn Bôn nói những lời này, con khỉ ôm một cái sọt, bốc ra từng nắm vụn giấy ngũ sắc, vung ra tứ phía. Đám đông lại ào ạt ném vào một loạt tiền đồng, mới ồn ào tản đi.

Lạc Việt khoanh tay, cùng Chiêu Nguyên, Lâm Tinh đứng nguyên tại chỗ. Thấy con khỉ nhặt tiền, thấy Tôn Bôn thu xong tiền, thấy Tôn Bôn và con khỉ cùng cất dọn đạo cụ trên mặt đất, bỏ vào bọc đồ. Thấy Tôn Bôn đem chiêng và chùy giắt lên hai bên hông, cùng con khỉ mỗi kẻ cõng một bọc đồ.

Đám đông đa phần đã tản hết, chỉ có vài người lưu luyến mấy trò xiếc khỉ vẫn quanh quẩn gần đó ngó nghiêng. Tôn Bôn chỉnh lại hành trang sau lưng, cười sảng khoái với họ, "Các vị ở lại mạnh giỏi."

Lạc Việt ôm quyền, "Tôn huynh, làm ăn không tệ nhỉ. Có điều đầu đảng phỉ khấu đã sa lưới sao lại biến thành người mãi nghệ giang hồ thế này?"

https://thuviensach.vn

Tôn Bôn cười khoe hàm răng trắng lóa dưới ánh mặt trời, "Các vị đi đường ngang qua, đương nhiên không nghe nói, tại hạ thật ra đã bị bắt vào đại lao huyện thành không dưới bốn năm lần. Lần nào cũng chỉ ở một đêm, lần này vì chân bị thương, nên mới ở thêm một đêm." Con khỉ ngồi chồm hỗm bên chân Tôn Bôn, vạch mắt làm mặt quỷ với họ.

Chiêu Nguyên nhớ ra một chuyện, vội lục hành trang lấy bọc đồ con khỉ đem tới đổi lấy Tôn Bôn hôm nào đưa trả cho nó. Chiêu Nguyên cứ mang bọc đồ mãi theo mình, không chịu vứt đi, Lạc Việt còn từng chê lỉnh kỉnh. Con khỉ kêu khẹc khẹc, giật bọc đồ từ tay Chiêu Nguyên, lại ngồi xuống bên chân Tôn Bôn làm mặt quỷ với họ. Chiêu Nguyên thử thân thiện cười với nó, con khỉ gãi gãi má, móc trong túi ra một hạt hồ đào, ném cho Chiêu Nguyên. Nó ném không mạnh, Chiêu Nguyên vừa vặn có thể giơ tay bắt lấy, con khỉ lại kêu lên khẹc khẹc mấy tiếng, khua tay ra hiệu, ý nói hạt hồ đào ấy tặng cho Chiêu Nguyên ăn. Con khỉ chịu bày tỏ thiện ý, Chiêu Nguyên rất vui mừng.

Lạc Việt hối hận nói, "Lúc trước thấy Tôn huynh khảng khái hy sinh, tại hạ còn sinh lòng thương tiếc. Thật không ngờ huynh lại có thể vượt ngục."

Tôn Bôn càng cười ngoác miệng, "Lúc ấy ta không làm bộ cam phận chịu tội chết, các vị làm sao an tâm rời đi? Đây là kế giả hàng yếu thế vẫn thường dùng trong binh pháp, có trách thì trách các vị không nhận ra mà thôi."

Lâm Tinh nói, "Ngươi không sợ giờ bọn ta hô hoán gọi người tới bắt tên phỉ đồ vượt ngục nhà ngươi sao?"

Tôn Bôn chẳng tỏ vẻ bận tâm, "Cô nương cứ hô lên thử xem sao, theo như tốc độ xử lý công việc của nha môn tri huyện, e rằng tới giờ cáo thị truy nã tại hạ vẫn còn chưa viết xong. Quan phủ Mạnh thành không biết chuyện Tôn Bôn, ở đây, tại hạ chỉ là một kẻ mãi nghệ bình thường mà thôi."

https://thuviensach.vn

Tình hình trước mắt, đúng thật chẳng thể làm gì được gã, Lạc Việt cũng chẳng nhiệt huyết đến độ lại quần nhau với Tôn Bôn một chập rồi vác trở về nha môn tri huyện.

Lạc Lăng Chi nói, "Ở huyện nha, huynh cũng đã chịu không ít khổ sở đòn roi rồi, nếu huynh không quấy nhiễu dân chúng Thư Huyện nữa, bọn ta có thể coi như chưa từng trông thấy huynh."

Tôn Bôn nhướng mày nói, "Ta vốn định làm nốt chuyến vừa rồi là rửa tay. Món nợ với bọn họ, ngày sau ta sẽ trả, tới lúc đó người ở Thư Huyện sẽ biết, Tôn Bôn này không phải phỉ khấu mà là anh hùng."

Lạc Việt gật đầu, "Rất hay, chúc cho Tôn huynh sớm thành anh hùng, chúng ta núi cao sông dài, ai cũng có giang hồ riêng." Lại ôm quyền cất bước bỏ đi.

"Các vị, khoan hẵng, các người không cảm thấy gặp lại nhau lần nữa thế này, chứng tỏ chúng ta rất có duyên ư?" Tôn Bôn và con khỉ cõng theo bọc đồ đi sát ngay sau họ, "Đường giang hồ phiêu bạt nổi trôi, có nhân duyên là chuyện hiếm thấy, hữu duyên tương phùng nên quý trọng. Chúng ta đã là bạn bè, chi bằng cùng đi thì sao?"

Khóe miệng Lạc Việt giật giật, Lâm Tinh bực mình nói, "Ai bạn bè với đồ thổ phỉ, xê ra chỗ khác."

Tôn Bôn làm mặt chân thành, "Những ngày làm phỉ khấu đã là quá khứ rồi, tiếp xúc rồi các vị sẽ nhận thấy, con người tại hạ rất giữ nghĩa khí, coi trọng bạn bè, kể cả dọc xương sống có cắm kín dao cũng không từ nan. Ví như..." Gã sán lại gần thêm chút, khóe miệng nhếch lên một đường cong mơ hồ, "Ở trong đại lao, ta phải chịu không biết bao nhiêu đòn roi, cũng không nói ra chuyện mấy người các vị thật ra là người khiển rồng, vị tiểu huynh đệ này là một con rồng."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt nheo mắt, "Tôn huynh nói ra cũng không sao, mấy người chúng ta thuộc dạng phê chuẩn đặc biệt, không tin, huynh có thể đi hỏi quốc sư tương lai, tham mưu cấp cao của thái tử điện hạ Phụng Đồng công tử."

Nét mặt Tôn Bôn thoắt có chút biến hóa, nhưng chớp mắt đã khôi phục lại vẻ bình thường, "Thì ra mấy vị là người của An Thuận vương phủ?"

Lạc Việt lắc đầu, "Không phải, chúng ta chỉ nghe lời Đồng công tử."

Dù sao Phụng Đồng quả thật đã biết họ là ai, đem chuyện này đổ lên đầu hắn, không thể coi là hãm hại gì.

Tôn Bôn nói, "Vậy quốc sư Phùng Ngô, các vị có quen không?"

Lạc Việt lại lắc đầu, "Không quen."

Tôn Bôn nở nụ cười vồn vã, "Các vị nhất định là tới Tây quận tham dự hội kén rể của quận chúa phải không, thực chẳng dám giấu, tại hạ cũng vậy."

Chậc chậc, hội kén rể của quận chúa Tây quận thu hút được thật không ít người, từ vương công quý tộc đến thổ phỉ thảo khấu, một mẻ vét trọn. Tôn Bôn tiếp tục kiên trì đến cùng, "Đã như vậy chúng ta sao không cùng đi, cũng hay có thêm bạn đường? Trước tiên để ta mời các vị tới tửu lầu dùng bữa rượu nhạt, rồi từ từ trao đổi."

Lạc Việt giật mình bàng hoàng, "Tôn huynh mời chúng ta ăn cơm? Ha ha, thế sao tiện, chúng ta đông người, để tại hạ mời huynh thì hơn."

Tôn Bôn hào sảng nói, "Chỉ một bữa rượu cỏn con, ta không mời được hay sao, bữa này ta trả tiền, tuyệt đối đừng tranh với ta."

Lạc Việt cười khì, "Hầy, Tôn huynh đã nói thế, tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh."

https://thuviensach.vn

Tôn Bôn dẫn bọn họ đến một tửu lầu rất có khí phái, dọc đường, Chiêu Nguyên dừng ở một quầy hoành thánh đem số tiền cất trong ngực áo chuộc lại Ứng Trạch. Tôn Bôn hào phóng vẫy tay yêu cầu một phòng riêng, bảo tiểu nhị đưa thực đơn tới cho bọn Lạc Việt, mời bọn họ tùy nghi gọi. Lạc Việt băn khoăn cầm thực đơn, "Tôn huynh, ăn bữa cơm rau dưa đơn giản là được, hà tất phô trương thế này?"

Tôn Bôn nói, "Con người ta, chỉ thích uống rượu ngon, ăn cơm ngon. Người sống trên đời, ăn uống ngon lành mới thống khoái. Hôm nay các vị nhất định phải chọn món nào đắt nhất mà gọi, rẻ là không nể mặt ta đâu."

Lạc Việt tán tụng, "Cá tính của Tôn huynh thật khiến tiểu đệ quá khâm phục." Chiêu Nguyên, Lâm Tinh và Ứng Trạch ngậm đũa đồng loạt gật đầu.

Một canh giờ sau.

Ứng Trạch múc nốt muỗng canh gà ác tần sâm cuối cùng trong âu canh, Lâm Tinh gọi tiểu nhị tới căn dặn, "Mang thêm một phần đùi dê nướng tái ngoại, một con ngỗng muối Hoài Dương, hai chân giò hầm tương, một bát sườn xào tỏi..."

Lạc Việt gắt lời cô, "Mấy món đó, đừng gọi nữa. Đùi dê ngỗng muối chân giò sườn lợn vân vân, quá khó coi quá thô tục, cô làm thế chẳng phải cố ý không nể mặt Tôn huynh để huynh ấy bẽ bàng hay sao?" Hắn ngoắc tay gọi tiểu nhị, "Hẵng lấy một đĩa Tô Vũ chăn dê, thịt dê bên trong chỉ lấy lát gân bắp ở chân trước con dê, nhất định phải thái mỏng như tờ giấy, không được dày quá, không được mỏng quá, không được kích cỡ lôm côm, rõ chưa?"

Tiểu nhị lập tức gập người gật đầu.

Lạc Việt lại nói, "Lấy thêm một đĩa Hà đường túy giải, làm bằng rượu hoa điêu ngâm hai mươi năm, một chung tổ yến câu non, món trứng Phú

https://thuviensach.vn

quý cất tường đa bảo này vẫn chưa gọi phải không, lấy một đĩa nếm thử, cả một con lợn sữa Xiêm La quết mật ong đảng sâm nữa..."

Lạc Lăng Chi chen ngang, "Thịt viên ủ rượu lựu Tây Vực hình như cũng không tệ."

Lạc Việt lập tức chỉ thị tiểu nhị, "Lấy một phần."

Tôn Bôn dán mắt nhìn Ứng Trạch, nói, "Tiểu công tử sức ăn tốt thật ha ha..." Lâm Tinh nói, "Ờ, dạo gần đây nó toàn ăn thịt thú hoang nướng, chắc đau dạ dày, hôm nay ăn không được nhiều lắm."

Ứng Trạch gặm miếng bánh quấn vịt da giòn Chiêu Nguyên vừa đưa cho, nhồm nhoàm nói, "Lợn sữa, hai con."

Lạc Việt vội nói với tiểu nhị, "Sửa thành hai con."

Tôn Bôn cười đến run cả mí mắt.

Tiểu nhị mang theo tờ giấy gọi món ghi kín mít rời khỏi phòng thượng khách. Một con chim sẻ bay tới đậu trên bậu cửa sổ kêu mấy tiếng chích chích, con khỉ bên cạnh Tôn Bôn chồm lên, vồ lấy nó. Chim sẻ run cánh hốt hoảng chạy trốn, con khỉ vồ hụt, từ cửa sổ rơi thẳng xuống dưới lầu.

Tôn Bôn hét lớn, "Phi Tiên Phong." Rồi cắm đầu lao tới bên cửa sổ, nhằm hướng con khỉ vừa rơi, nhảy ào xuống như một cơn gió.

Lạc Việt chạy tới cửa sổ xem, dưới lầu người qua kẻ lại, Tôn Bôn và con khỉ đã không thấy tăm hơi đâu nữa.

Chiêu Nguyên ngơ ngác nhìn một bàn đầy bát đĩa, "Vậy chúng ta phải làm sao?"

Lâm Tinh hừ mũi, "Ta biết ngay quân thổ phỉ thì không đáng tin mà."

https://thuviensach.vn

Lạc Lăng Chi điềm tĩnh nói, "Hiện giờ, chúng ta chỉ còn cách bán thân cho tửu lầu này thôi."

Lạc Việt nói, "Hầy, bản thiếu hiệp có ý ăn thùng uống vại dọa hắn bỏ chạy, chỉ không ngờ tên tiểu tử này lại chạy nhanh đến thế."

Lạc Lăng Chi vẫn giữ nguyên vẻ thong dong, "Việt huynh, lần sau trước khi tương kế tựu kế, huynh nên nghĩ tới hậu quả trước."

Ứng Trạch ăn xong miếng cuối cùng. Lạc Việt bi tráng đợi tiểu nhị vẫn chầu chực bên cạnh báo ra con số hóa đơn, để bọn họ còn chính thức bán thân. Tiểu nhị báo một con số trên trời đúng như dự liệu, đoạn cười híp mắt nhìn bọn họ, "Vị nào thanh toán ạ?"

Tôn Bôn bỏ trốn khiến cho chủ quán cảnh giác, Lạc Việt thấp thoáng, trông thấy trước cửa có mấy bóng người to cao vạm vỡ, bèn đằng hắng trong họng, vừa định lên tiếng, Ứng Trạch đã ngắt ngang, "Để ta."

Lạc Việt kinh ngạc quay đầu lại, thấy lão rồng móc từ trong ống tay áo ra một vật hình thỏi màu vàng kim lóa mắt, đập bàn, "Không cần thối."

Vàng, vàng nguyên bảo.

Sao Ứng Trạch lại có vàng nguyên bảo? Lạc Việt lập tức đứng dậy, đích thân đỡ lão rồng bình tĩnh nhanh chóng rời khỏi tửu lầu.

Tới một góc phố có thể coi là khuất nẻo, Lạc Việt mới thì thào hỏi, "Điện hạ, đĩnh vàng kia, ông lấy từ đâu?" Lão rồng rất kỵ từ "ăn cắp" nên Lạc Việt phải dùng từ "lấy" để lấp liếm.

Ứng Trạch ngạo nghễ nói, "Bản tọa không lấy lẽ nào không có tiền tiêu? Chỉ là thuật đá hóa vàng cỏn con, ngay đám tiểu thần tiên tầm thường cũng biết làm."

https://thuviensach.vn

Cơ mặt Lạc Việt giật giật, "Điện hạ..."

Xa xa sau lưng họ truyền tới tiếng hô hoán giận dữ, thấp thoáng bóng người cầm gậy gộc đuổi tới, "Chặn mấy tên bịp bợm lấy đá trả tiền cơm lại. Chớ để bọn chúng chạy thoát."

Lạc Việt bình tĩnh hô, "Mau chạy!" Đoạn guồng chân chạy như bay.

Hắn chạy như điên, chạy một mạch ra khỏi Mạnh thành, tới một rừng cây hẻo lánh bên ngoài mới dám dừng lại, chưa bao giờ hắn thấy mừng đến thế vì mình biết khinh công. Chiêu Nguyên và Lạc Lăng Chi cũng thở hồng hộc chạy tới, Lâm Tinh và Ứng Trạch di chuyển bằng pháp thuật nên vẫn thảnh thơi như thường.

Lạc Việt ngồi xuống gốc cây thở hắt ra một hơi dài, mất mặt quá, Lạc Việt thiếu hiệp danh tiếng một đời, lại bị hủy trong một bữa ăn quỵt. Trên đỉnh đầu có tiếng cười nói, "Ta còn ngờ các vị là đại hiệp chính khí ngút trời, không ngờ cũng là hạng lấy đá làm vàng, gian lận bịp bợm, so với tên thổ phỉ cướp của dân như ta thì người tám lạng kẻ nửa cân."

Lạc Việt ngẩng đầu, thấy Tôn Bôn khoanh tay đứng trên một chạc cây không xa, con khỉ treo ngược trên cành cây nhìn bọn hắn le lưỡi. Lạc Việt chạy đã mệt rã rời, chẳng buồn ăn năn cũng chẳng buồn tức tối, "Lần này lại thua Tôn huynh. Hổ thẹn hổ thẹn."

Tôn Bôn cười tít, "Nhường rồi nhường rồi, tại hạ phải tới Tây quận trước, sau này còn có dịp gặp lại." Đoạn dắt theo con khỉ tung mình vút lên, đạp cây mà đi.

Lâm Tinh nhìn theo bóng gã nghiến răng, "Nếu không có cái quy định ngớ ngẩn không được đánh người phàm, ta nhất định nện cho gã bầm giập mới thôi."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt lúc lắc chân, dựa người vào thân cây, "Yên tâm, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, rồi sẽ có ngày gã gục trong tay chúng ta."

Chiêu Nguyên cảm thấy câu nói này của Lạc Việt giông giống thổ phỉ, nhưng nó rất ngưỡng mộ.

Chú thích: (1) Bắt nguồn từ đời Hán, đối với những vụ án có tính chất nghiêm trọng, tình tiết chứng cứ rõ ràng, phạm nhân chiếu theo luật pháp bị tuyên án chém đầu hoặc treo cổ sẽ thi hành án ngay sau ngày Lập thu trong năm, chứ không đợi qua Lập thu năm sau như bình thường.

https://thuviensach.vn

Chương 8

Lại đi thêm hơn một ngày đường nữa, cánh cổng đề ba chữ "Tử Dương Trấn" cuối cùng cũng xuất hiện trước mắt. Lạc Việt nhìn ba chữ này, bao cảm xúc vốn hỗn độn trong lòng bỗng trống rỗng chẳng còn gì hết.

Tử Dương trấn trông có vẻ rất bình thường. Nhà cửa ngay ngắn, phố xá sạch sẽ, trên đường người qua kẻ lại cũng nhộn nhịp. Qua mười mấy năm khôi phục nguyên khí, thảm cảnh năm xưa đã sớm chỉ còn là vết sẹo nông, nhưng thần quán cầu phúc và miếu thờ nghi ngút khói hương bên đường chứng tỏ, những giọt máu vô tội kia chưa từng bị lãng quên. Trên tấm bia đá ghi công đức trước thần quán khắc chi chít danh tính những người quyên góp, hàng trên cùng là một người nào đó còn chưa mất, Nhất Bạch Văn. Đạo nhân lo việc hương hỏa giải thích với bọn họ, Tử Dương trấn năm xưa vì Bách Lý Tề mà gặp kiếp nạn, vì vậy khắp thành bây giờ đều không ai dùng chữ Bách và chữ Lý, mà thay bằng Bạch và Lý.

Lạc Lăng Chi hỏi, "Dùng Lý thay cho Lý, lẽ nào là lên án quận vương Bách Lý không màng thiên lý quân thần mưu phản?"

Đạo nhân lo hương hỏa thở than, "Đạo lý thế gian làm gì có tuyệt đối, công quá đúng sai ai có thể nói rõ."

Hơn trăm năm trước, tòa thành này chính là do quận vương Bách Lý thị xây nên, để thu nạp đám dân đói vì đại thủy chạy lũ tới đây. Khi đó tất cả mọi người đều cảm kích ân đức Bách Lý thị. Một trăm năm sau, tòa thành này và những người trong thành lại vì Bách Lý thị mà gặp phải đại kiếp nạn. Có lẽ đúng thật là ông trời chú định, số mệnh như thế.

Chiêu Nguyên nhỏ giọng nói với Lạc Việt, "Tôi cảm thấy thiên mệnh sẽ không để người cả mộ thành chết thảm như vậy."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt đờ đẫn nói, "Đương nhiên không phải thiên mệnh, chỉ là người ngồi trên ngôi báu quá tin tưởng vào thiên mệnh mà thôi. Chính vì một lời tiên đoán gì đó, mà diệt cả họ Bách Lý."

Chiêu Nguyên ngơ ngác. Lạc Lăng Chi hạ giọng giải thích, hàng trăm năm trước, khi triều đại này bắt đầu được dựng lên, Thái tổ hoàng đế kiến tạo kinh thành, sau khi xây xong hoàng cung, hoàng đế rất vui mừng, mời một cao nhân trong truyền thuyết tới xem bói, xem kinh thành và hoàng cung sẽ đứng vững được bao năm. Cao nhân để lại cho hoàng đế mấy câu, rồi tiêu diêu lướt đi. Mấy câu này đã lấy mạng cả Bách Lý thị.

Nghiệp thiên thu, thành vạn cổ, khởi nhờ long, loạn vì phụng, phá bởi Bách Lý.

Lâm Tinh lầm bầm, "Chẳng trách tên hoàng đế này phải đoạn tử tuyệt tôn, vì một câu nói chẳng biết có linh nghiệm hay không đã tru diệt toàn tộc người ta, thật quá độc ác."

Tiếng cô lầm bầm không nhỏ, đạo nhân lo hương hỏa tức thì tái mét mặt, luống cuống niệm đọc đạo hiệu, "Vạn bất khả đa ngôn, vạn bất khả đa ngôn."

Lạc Việt nói, "Này, lời không thể nói bừa, chúng ta bị bắt chém đầu không sao, nhưng liên lụy đến vị đạo trưởng đây và những người qua đường khác thì không hay đâu."

Lâm Tinh lè lưỡi, không nói thêm gì nữa.

Lạc Việt xin lỗi người quản hương, lại hỏi, "Không biết đạo trưởng đã ở Tử Dương trấn này bao lâu rồi?"

Người quản hương nói, ông ta chính là người bản địa, khi nhỏ gia cảnh bần hàn phải bán khoán cho Thanh Phong quán. Khi xảy ra nạn Đồ thành,

https://thuviensach.vn

ông ta đang vâng mệnh sư phụ ra ngoài thành lo công chuyện, may mắn tránh được kiếp nạn này. Đến khi trở về, những người trong quán hoặc là đã chết, hoặc đã bỏ trốn, chỉ còn lại một mình ông ta. Đạo quán về sau cũng được sửa thành quán cầu phúc như hiện nay. Đạo nhân kể chuyện giọng rất bình thản, nhưng bọn Chiêu Nguyên Lạc Việt nghe, lòng không khỏi trĩu nặng. Lạc Việt hỏi, "Đạo trưởng có biết, mười mấy năm trước, trong giai đoạn xảy ra nạn Đồ thành, có một thương nhân tên Lý Đình từng ở trong thành này không?"

Hạc Cơ Tử từng kể với Lạc Việt, Lý Đình cha hắn là một thương nhân nổi tiếng, có lẽ mười mấy năm sau người trong thành này vẫn còn nhớ ra ông.

Đạo nhân quản hương suy nghĩ hồi lâu, lắc đầu, "Bần đạo không có ấn tượng gì."

Lạc Việt thất vọng "ừm" một tiếng, đạo nhân lại nói, "Năm xưa trong thành có một đại khách điếm, phàm những người có thân phận và thương nhân khá giả ngang qua bản thành thường đều ở lại đó. Có một tiểu nhị tên Mã Phú may mắn sống sót trong trận Đồ thành, giờ mở tiệm quan tài trên nền cũ của khách điếm, các vị có thể tới tìm ông ta hỏi thăm xem sao."

Tiệm quan tài của Mã Phú nằm ở góc Đông Nam trấn Tử Dương, tọa lạc trên một con đường rộng rãi, là nơi phố thị phồn hoa. Lạc Việt tìm đến theo chỉ dẫn của đạo nhân quản hương, từ xa đã trông thấy một cột phướn chiêu hồn cắm bên lề đường đang phần phật trong gió.

Lạc Việt bước lại gần, chỉ thấy bên cạnh phướn chiêu hồn ngồi chồm hỗm một thiếu niên, đang xếp chồng từng bó giấy vàng, trên cửa tiệm treo một tấm biển "Quan tài hương nến Lão Mã", ngoài cửa treo từng xâu nguyên bảo gấp bằng giấy thếp vàng. Chiêu Nguyên hiếu kỳ định giơ tay chạm vào mấy xâu nguyên bảo giấy, Lâm Tinh kín đáo kéo áo nó, "Đây là thứ người phàm đốt cho người chết, ngươi đừng có bừa bãi đụng vào."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt bước tới bên cạnh thiếu niên, hỏi, "Tiểu ca, cho tại hạ hỏi thăm, ông chủ tiệm quan tài này có phải tên Mã Phú hay không?"

Thiếu niên đứng dậy, đảo cặp mắt trố bẩm sinh, "Mua quan tài hay mua hương nến?"

Lạc Lăng Chi ôn tồn nói, "Chúng ta chỉ tới tìm Mã Phú, định hỏi thăm chút chuyện."

Thiếu niên nhìn lướt qua quan sát bọn họ, lại đảo mắt, nói vọng vào bên trong tiệm, "Cha! Có người tìm."

Trong tiệm có tiếng người ậm ờ, chỉ lát sau, một người đàn ông trung niên mặt mày uể oải, còng lưng, hai tay đút ống áo lề rề từ trong bước ra.

Thiếu niên chỉ vào bọn Lạc Việt, nói gọn lỏn đủ ý, "Cha, mấy người này đến tìm, nói có chuyện muốn hỏi."

Lạc Việt bước lên trước ôm quyền, "Xin hỏi, các hạ có phải Mã Phú?" Người nọ ngước cặp mắt trố lồi giống hệt thiếu niên, gật gật đầu.

Tim Lạc Việt không khỏi đập dồn, "Tại hạ... muốn hỏi Mã lão bản, có còn nhớ mười mấy năm trước khi xảy ra kiếp nạn Đồ thành, từng có một thương nhân tên Lý Đình ở đây không?"

Mã Phú nghe nói đến bốn chữ "kiếp nạn Đồ thành", liền rùng mình, giật lui luôn một bước, lắc đầu quầy quậy, "Không nhớ, ta không nhớ gì cả. Không nhớ không nhớ..."

Lạc Việt còn muốn tiếp tục truy hỏi, Mã Phú đã đột nhiên quay ngoắt sang thiếu niên kia, quát, "Tiểu Phát, tiểu tử chết giẫm này, ngồi trước cửa đưa đám gì hả. Hôm nay không phải ngày tốt. Đóng tiệm."

https://thuviensach.vn

Tiểu Phát hậm hực dạ một tiếng, đảo mắt, xách đống giấy vàng cùng Mã Phú một trước một sau đi vào trong tiệm, Lạc Việt đuổi theo, "Mã lão bản, ông thử nhớ lại xem..." Rầm, cánh cửa đã đóng sập ngay trước mũi hắn.

Lạc Việt gõ cửa mấy lần, Lâm Tinh nói, "Vô ích thôi, nhìn bộ dạng lão ta là biết không muốn nói rồi."

Lạc Việt chán nản gục đầu, quay người, Chiêu Nguyên ở bên cạnh kéo kéo ống tay áo hắn. Lâm Tinh nói, "Theo ta thấy, chúng ta cứ trực tiếp xông vào, trói gô cha con nhà đó lại, dọa cho mấy câu xem bọn họ có nói hay không."

Lạc Việt thất thần, "Không được, làm thế chúng ta chẳng phải thành thổ phỉ rồi ư?"

Lâm Tinh xuôi tay, "Thế phải làm sao?"

Chiêu Nguyên nghiêm túc suy nghĩ, "Hay là chúng ta lại cầu xin bọn họ?"

Lâm Tinh chịu không nổi ngước mắt nhìn trời. Cô lại bắt đầu vô cùng mong nhớ Đỗ mọt sách và Thương Cảnh, Thương Cảnh biết thuật mê hồn, đọc tâm, nếu có lão ở đây, căn bản sẽ không phiền phức thế này.

Lạc Việt định qua các cửa tiệm, sạp hàng xung quanh hỏi han nghe ngóng, những người đó cũng hoặc lập tức đóng cửa bỏ đi, hoặc lắc đầu nói mình mới tới Tử Dương trấn vài ba năm, không biết chuyện cũ. Lạc Việt đi một vòng, chẳng thu được gì, cuối cùng lại quành về trước cửa tiệm quan tài. Dùng dằng qua lại một lượt, trời đã gần hoàng hôn, cả bọn dứt khoát ngồi dàn hàng trước cửa tiệm quan tài. Ứng Trạch giấu trong ống tay áo một lồng bánh bao mua từ sạp hàng bên cạnh, dạo gần đây lão bắt đầu vừa mắt với tiểu hậu bối Chiêu Nguyên, bèn chia cho nó một cái. Chiêu Nguyên bẻ bánh bao, giật giật ống tay áo Lạc Việt, đưa cho hắn.

https://thuviensach.vn

Người đi đường thi nhau liếc nhìn, không hiểu vì sao bọn họ lại ngồi ở đấy. Một người bán hồ lô rong đẩy xe ngang qua trước mặt bọn họ, bánh xe vấp phải viên đá trên đường, thân xe xóc lên, mấy quả hồ lô nhỏ từ trên xe lăn lông lốc xuống. Chiêu Nguyên nhổm dậy, khom lưng nhặt giúp.

Người bán rong nói lời đa tạ, tiện thể hỏi thăm, "Tiểu huynh đệ, sao các huynh đệ lại ngồi trước cửa tiệm quan tài thế?"

Chiêu Nguyên trả lời, "Chúng tôi muốn tìm ông chủ tiệm hỏi về một người, nhưng ông ấy không chịu cho biết."

Người bán rong cười hỏi, "Người nào mà lại phải tới tiệm quan tài hỏi thế?"

Chiêu Nguyên nói, "Chúng tôi muốn hỏi thăm về một thương nhân từng ở đây mười mấy năm trước, tên là Lý Đình, nghe nói chỉ có Mã lão bản đây biết."

Người bán rong vỡ lẽ, "À, các vị muốn hỏi thăm về đại kiếp nạn cách đây mười mấy năm chứ gì? Mấy năm nay có không ít người tới đây hỏi han, nhưng dân bản địa dạo ấy đã chết gần hết, chỉ còn lại vài người, một là bấy giờ quá loạn, không nhớ rõ, hai là," người bán rong nhìn quanh, hạ thấp giọng xuống, "chuyện liên quan đến quan phủ, ai dám nói bừa?" Đoạn lắc đầu, đẩy xe bỏ đi.

Lạc Việt đứng bật dậy, "Thôi, đi thôi."

Chiêu Nguyên ngạc nhiên, "Huynh không đợi nữa sao?"

Lạc Việt nói, "Đợi cũng để làm gì đâu. Lâm Tinh nói đúng, người ta đã không muốn cho biết thì kiểu gì cũng không mở miệng, đi thôi."

https://thuviensach.vn

Lạc Lăng Chi đồng tình, "Cũng đành, tôi thấy người nhà này trong hôm nay chắc không ra khỏi cửa tiệm đâu, hay đợi mai quay lại hỏi."

Lạc Việt xoa cằm, "Hiện giờ chúng ta rỗng túi, phải tìm nơi nào kiếm chút lộ phí đã. Nói không chừng, trong lúc kiếm tiền cà kê giao lưu, lại có thể nghe ngóng được chuyện năm xưa."

Lâm Tinh vỗ tay cười nói, "Ý hay, không hổ là Lạc Việt."

Những người khác đều đã quen với kiểu tán thưởng của Lâm Tinh, ngay Lạc Lăng Chi cũng chỉ mỉm cười, cùng bắt tay đi kiếm việc vặt làm.

Tử Dương trấn không lớn lắm, nửa canh giờ là có thể tản bộ hết gần nửa thành. Từ phía Đông đến phía Tây thành, dọc đường có không ít các cửa tiệm, đáng tiếc trời đã trở tối, hầu hết các cửa tiệm đều đã tắt đèn, thi thoảng gặp được hai ba nhà vẫn mở, cũng tỏ ý không cần người làm công. Rảo hết mấy con phố, bọn họ lại gặp người bán hồ lô rong ban nãy. Lạc Việt đẩy Chiêu Nguyên ra gạ chuyện, người bán rong nói với bọn họ, Phụng Tây tửu lầu ở Bắc thành hình như đang tìm người làm tạp vụ, có thể tới đó thử xem thế nào.

Chiêu Nguyên mừng rỡ đa tạ người bán rong, cả bọn lập tức tiến về Bắc thành, quả nhiên từ xa đã trông thấy dưới biển hiệu của một tửu lầu có tờ giấy đỏ viết mấy chữ to "Tuyển tạp dịch."

Lạc Việt phấn chấn nhảy như bay về phía ba chữ lớn đáng mừng kia, lại phát hiện bên đường đối diện, có hai bóng hình một lớn một nhỏ rất quen cũng đang sải bước tới tửu lầu. Oan gia ngõ hẹp, Lạc Việt đứng trước tửu lầu nhe răng cười, "Tôn huynh, đúng thật nhân sinh hà xứ bất tương phùng."

Tôn Bôn kinh ngạc xen lẫn thích thú, cũng nhoẻn cười, "Ôi chao, ra là Lạc huynh, khéo thay khéo thay, chúng ta quả nhiên rất có duyên phận."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh đứng sau lưng Lạc Việt khinh khi nói, "Xì, ai có duyên phận với đồ thổ phỉ."

Nụ cười trên mặt Tôn Bôn càng rạng rỡ hơn, "Các vị lại tới ăn tiệc quỵt đấy ư?" Phi Tiên Phong ngồi dưới chân gã khẹc khẹc nhe răng trợn mắt làm trò.

Lạc Việt nói, "Không, chúng ta rỗng túi, định tới đây kiếm ít lộ phí. Tôn huynh nếu muốn dùng cơm xin cứ tự nhiên, không cần khách khí nhường chúng ta đâu."

Trong lúc hắn và Tôn Bôn hàn huyên, Lạc Lăng Chi và Chiêu Nguyên cùng đi tới bậc cửa tửu lầu, tiểu nhị đứng trước cửa đón khách thấy bọn họ ăn vận không xoàng, lập tức mời vào bên trong. Chiêu Nguyên lắc đầu, "Chúng tôi không đến ăn cơm, mà đến làm công."

Tiểu nhị kinh ngạc trợn tròn mắt, Lạc Lăng Chi khách khí lên tiếng, "Chúng tôi đi đường ngang qua đây, trong túi không được rủng rỉnh, thấy quý điếm đang tuyển người, nên tới thử, mong tiểu nhị ca tạo điều kiện."

Tiểu nhị nhìn từ trên xuống dưới đánh giá họ bốn năm lượt mới nói, "Hai vị công tử xin đợi một lát, để tôi vào hỏi chưởng quỹ."

Lạc Việt, Chiêu Nguyên, Lạc Lăng Chi, Lâm Tinh và Ứng Trạch đứng đợi bên cửa, Tôn Bôn cũng khoanh tay đứng cạnh, Lâm Tinh cau mày nhìn gã, "Này, sao ngươi không vào đi?"

Tôn Bôn cười tít, "Không vội không vội."

Lúc này sắc trời dần tối, trong tửu lầu đã thắp đèn nến, khách đến dùng bữa ra ra vào vào, từ bên trong bay ra hương thức ăn ngào ngạt, bụng Chiêu Nguyên bất giác kêu lên òng ọc.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt hít sâu một hơi, "Thơm quá, là mùi sườn xào xì dầu."

Ứng Trạch nói, "Ha, cả vịt hấp muối nữa."

Gió tối nổi lên, lại đưa tới một mùi thơm, Tôn Bôn tiếp lời, "Đây là dạ dày xào."

Bụng Chiêu Nguyên réo ầm ĩ. Phải một lúc sau, tiểu nhị ban nãy mới dẫn ra một người đàn ông trung niên mặc áo lụa màu bảo lam, chỉ Chiêu Nguyên và Lạc Lăng Chi nói, "Nhị chưởng quỹ, chính là bọn họ."

Nhị chưởng quỹ vuốt chòm râu dê, nhìn Chiêu Nguyên và Lạc Lăng Chi từ đầu đến chân, lại nhìn sang Lạc Việt, Lâm Tinh, Ứng Trạch và Tôn Bôn, "Mấy vị đi cùng nhau?"

Lâm Tinh lập tức chỉ Tôn Bôn, "Chỉ có gã không cùng đường với chúng tôi."

Nhị chưởng quỹ lộ vẻ khó nghĩ, "Bản tiệm hiện giờ chỉ thiếu một chân chạy việc sau bếp, tiền công một ngày mười đồng, các vị..."

Lạc Việt vội nói, "Chưởng quỹ, mấy người chúng tôi cùng làm, chỉ nhận tiền công một người, để chúng tôi ăn ít đồ thừa là được."

Chiêu Nguyên gật đầu hùa theo, "Đúng thế, chúng tôi có thể chia người phụ dưới bếp, người giúp đại sảnh, chỉ nhận tiền một người. Rất có lợi."

Lạc Việt tán thưởng nhìn nó, con rồng ngốc đột nhiên tiến bộ nhanh vùn vụt.

Tôn Bôn khoanh tay lãnh đạm nãy giờ, đột ngột lên tiếng, "Năm đồng." Ánh mắt Nhị chưởng quỹ lập tức chuyển sang gã, Tôn Bôn bước lên trước một bước, "Năm đồng tiền công, chỉ lo ăn một người."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh nói, "Chúng ta cũng năm đồng. Năm đồng tiền công, năm người làm."

Tôn Bôn mỉm cười im lặng. Lạc Việt bật cười ha hả, "Tôn huynh, huynh ở Mạnh thành chẳng phải đã kiếm một món bẫm rồi sao, dắt theo Phi Tiên Phong đa tài đa nghệ không lo chết đói, hà tất tranh chuyện làm ăn với chúng tôi?"

Tôn Bôn xởi lởi cười nói, "Lạc huynh khiêm tốn quá rồi, so với tại hạ, các vị còn là nhân tài trong các nhân tài, còn về chuyện làm ăn này muốn do ai làm, phải xem ý Nhị chưởng quỹ đây thế nào đã?"

Ánh mắt Nhị chưởng quỹ đã dán chặt vào Tôn Bôn, Lạc Việt thầm lắc đầu với bọn Chiêu Nguyên, Lâm Tinh. Lâm Tinh nghiến răng, giậm chân nói, "Chúng ta không cần tiền công, chỉ cần nuôi ăn là được."

Tôn Bôn nhướng mày nói, "Ôi chao, cô nương cũng thật linh hoạt, được thôi, tại hạ cũng không cần tiền công, chỉ cần nuôi cơm."

Lâm Tinh tức tối trợn mắt nhìn gã, Tôn Bôn mặt mày tươi cười, rõ ràng tâm trạng rất tốt. Nhị chưởng quỹ cung tay với Lạc Việt, "Tiểu ca, xin thứ lỗi, bản tiệm thực không cần dùng nhiều người đến vậy." Rồi lại quay sang hơi gật đầu với Tôn Bôn, "Vị tiểu ca này, xin mời theo ta."

Vì sao năm người hợp vào vẫn không lại một người? Lâm Tinh không phục, còn định lý sự thêm, Lạc Việt giữ cô, "Thôi bỏ đi, chúng ta không đấu lại được gã đâu."

Tôn Bôn dương dương đắc ý, ôm quyền nói với Lạc Việt, "Các vị nhường rồi."

Bọn Lạc Việt trơ mắt nhìn Tôn Bôn và con khỉ theo sau Nhị chưởng quỹ đi vào tửu lầu. Lâm Tinh bực bội oán trách Nhị chưởng quỹ không biết làm

https://thuviensach.vn

tính, là đồ ngốc. Lạc Việt mặt vô cảm nói, "Không nhận Tôn Bôn mà nhận chúng ta thì mới là đồ ngốc."

Lâm Tinh trợn tròn mắt, "Tại sao?"

Lạc Lăng Chi ôn hòa lên tiếng, "Bởi vì ông ấy vốn dĩ chỉ cần một người làm công. Giữa nuôi một người ăn và nuôi năm người ăn, đương nhiên phải chọn phương án đầu tiên rồi."

Chiêu Nguyên gãi gãi gáy, thì ra phải tính như vậy. Lạc Việt thở dài nói, "Làm ăn, đương nhiên phải xuất phát từ tiền vốn rồi. Nhưng, Lâm Tinh vừa rồi ứng xử rất tốt."

Lâm Tinh chớp mắt, "Hả?"

Lạc Việt cười hì hì, "Tôn Bôn cướp vụ làm ăn này từ tay chúng ta, nhưng tối nay gã cũng không có tiền công đâu."

Lâm Tinh vỗ tay nói, "Đúng rồi. Chúng ta cũng thật thất đức, sảng khoái quá đi mất." Cô nhìn Lạc Việt cười gian.

Chiêu Nguyên nhìn hai bọn họ, không hiểu vì sao họ lại vui mừng đến vậy, dù cho Tôn Bôn tối nay không có tiền công thì mọi người vẫn không có cơm ăn như thường, còn chẳng bằng Tôn Bôn, có chăng chỉ tửu lầu ở giữa đắc lợi tiết kiệm được khoản tiền công mà thôi. Có gì đáng mừng chứ? Thấy nó băn khoăn, Lạc Lăng Chi điềm đạm giải thích, "Chỉ là tìm thấy niềm vui trong nỗi khổ của người khác ấy mà."

Ứng Trạch cắn miếng bánh không biết lấy từ đâu ra, xen vào, "Nói trắng ra chính là hại người không lợi ta, cực vui lòng."

Chiêu Nguyên lại gãi đầu, học vấn nhân gian quả thật bao la vô biên.

https://thuviensach.vn

Có lẽ bóng hình bọn họ quay lưng bước đi trong cảnh chiều hôm quá đỗi hiu quạnh, vừa rời khỏi tửu lầu được mấy bước, sau lưng chợt có tiếng gọi, "Các vị, xin dừng bước."

Lạc Việt dừng chân quay đầu lại, chỉ thấy tiểu nhị ban nãy xoa tay vội vã rảo bước tới trước mặt họ, "Các vị nhìn có vẻ giống nhân sĩ giang hồ, tôi biết một việc, có lẽ các vị có thể làm."

Lạc Việt cả mừng, "Đa tạ huynh đài, xin được chỉ điểm."

Tiểu nhị lại vặn vẹo tay, "Mối làm ăn này, nói ra có thể coi là chạy việc nhà quan. Nha môn tri huyện mấy hôm nay đang tìm người tuần đêm điểm canh, hình như cần nhiều người lắm, còn yêu cầu bắt buộc phải biết chút võ nghệ, các vị có thể đi xem thử."

Lạc Việt mừng như buồn ngủ gặp chiếu manh, liền luôn mồm đa tạ tiểu nhị.

Lạc Lăng Chi ngờ vực, "Thành này không lớn tuần đêm chỉ cần hai ba nha dịch, cầm canh chỉ cần một hai người gõ mõ, sao còn phải tuyển thêm người, lại còn phải biết võ công?"

Sắc mặt tiểu nhị thoắt biến đổi, rồi mau chóng hồi phục như thường, "Chuyện quan phủ, đám dân đen chúng ta làm sao mà biết được. Có lẽ là vì gần đây quận chúa Tây quận tổ chức hội kén rể, người qua bản thành quá nhiều, tri huyện đại nhân e sinh chuyện không hay đó mà."

Lạc Việt cũng nói, "Đúng rồi, Lăng huynh phàm chuyện gì cũng quá kín kẽ thận trọng, cứ cho là có chuyện gì đi nữa, dựa vào mấy người chúng ta, còn sợ hay sao?" Nói rồi hắn lại không ngớt đa tạ tiểu nhị, và hỏi han cặn kẽ đường tới nha môn tri huyện.

Nha môn tri huyện nằm không xa Phụng Tây tửu lầu, chỉ cách một con phố.

https://thuviensach.vn

Trên bức tường bên cửa huyện nha có dán một cáo thị chiêu mộ, dưới cáo thị bày một cái bàn, bên bàn có một sư gia ngồi và hai nha dịch đứng.

Thấy bọn Lạc Việt tới gần, sư gia nhấc mí mắt, Chiêu Nguyên cảm thấy ánh mắt sắc lẹm của hai nha dịch quét qua bọn họ. Lạc Việt và Lâm Tinh vươn đầu nhìn cáo thị. Sư gia cất giọng ồm ồm, "Chỉ tuyển nam đinh trai tráng, ưu tiên biết võ nghệ."

Lâm Tinh cau mày, "Vì sao chỉ tuyển nam đinh?"

Hai nha dịch đứng bên bàn bật cười chế nhạo. Sư gia nhấc mí mắt nhìn cô từ đầu đến chân, "Tiểu cô nương, cô muốn ghi danh cũng được." Đưa tay trỏ sang bên phải, "Nhấc bổng cái trống đá kia thì sẽ được tuyển. Nhưng chỉ cần cô xê dịch được, ta sẽ đặc cách tuyển cô, thế nào?"

Lâm Tinh liếc xéo sang chỗ lão ta trỏ, chỉ thấy ở góc tường đặt một khối đá được đẽo gọt thành hình dạng cái trống, to chừng cái ghế tròn, bên tang có tay cầm bằng sắt, xem ra là vật chuyên dùng để đo lực cánh tay.

Lạc Việt xung phong làm đầu, bước tới bên trống đá, hơi vận khí, vững vàng nhấc trống đá lên. Nha dịch cao giọng hô, "Được, qua."

Sư gia nhấc bút, "Tên? Tuổi?"

"Lạc Việt, chữ Lạc trong 'lạc thiên', chữ Việt trong 'Ngô Việt'. Mười bảy tuổi."

Sư gia ân cần mỉm cười gật đầu, cầm bút ghi lại, "Khá lắm khá lắm, thiếu niên, ngươi còn trẻ tuổi mà tay khỏe như vậy. Có phải từng tập võ công không?"

Không ngờ việc công vụ này chẳng cần tốn công sức đã được nhận ngay, Lạc Việt cực kỳ phấn khởi, "Phải, từ nhỏ đã tập võ."

https://thuviensach.vn

Bên kia Lạc Lăng Chi đã bước tới bên trống đá, nội công của y thâm hậu hơn Lạc Việt nhiều, chỉ cần dùng một tay đã nhẹ nhàng nhấc được trống đá lên. Sư gia càng niềm nở hơn, cũng ghi lại tên tuổi y.

Lâm Tinh nhàn nhã đứng một bên quan sát, Ứng Trạch giấu điểm tâm trong tay áo đứng cạnh cô thản nhiên ăn như không có ai. Chiêu Nguyên nhìn trái ngó phải, cũng bước tới bên chiếc trống. Sư gia hòa nhã nói, "Tiểu huynh đệ, ta thấy ngươi còn ít tuổi, có nhấc nổi cái trống đá này không? Hai ca ca của ngươi đã được tuyển rồi, ngươi không cần miễn cưỡng đâu."

Chiêu Nguyên thu hết khí phách loài rồng, ngẩng đầu nói, "Tôi, làm được." Nó ngầm vận khí, tập trung toàn bộ công lực vào tay, nắm lấy cán trống, nhấc lên...

Nhẹ ngoài sức tưởng tượng! Chiêu Nguyên cảm thấy tay mình nhẹ bẫng, như thể thứ đang cầm chỉ là một tờ giấy, một cọng lông vũ. Nó kinh ngạc đung đưa chiếc trống trước mắt, còn thử giơ giơ lên trời.

Hai nha dịch trố mắt, hai mắt sư gia dâng đầy kinh ngạc xen lẫn hân hoan, "Tự cổ anh hùng xuất thiếu niên. Tiểu huynh đệ chẳng khác nào Sở Bá vương, Lý Nguyên Bá chuyển thế vậy. Nào, hẵng đặt cái trống đá xuống, nói lão phu nghe, ngươi tên là gì, năm nay bao nhiêu tuổi?"

Chiêu Nguyên từ bé tới giờ mới được khen ngợi nhiệt liệt thế này là một, thành thử lóng ngóng không biết phải làm sao, bèn thận trọng đưa mắt nhìn Lạc Việt, đặt lại cái trống đá, bước tới trước bàn gỗ, lí nhí nói, "Tôi tên Chiêu Nguyên, năm nay... năm nay mười sáu tuổi."

Sư gia cười híp mắt nhìn nó, "Mười sáu, ngươi khai man tuổi phải không, trông dáng dấp ngươi, nhiều lắm chỉ mười bốn mười lăm."

Chiêu Nguyên cười hì hì, nhủ thầm trong bụng, thật ra tôi năm nay chín lăm. Nó hí hửng tới đứng bên Lạc Việt, khẽ giật giật ống tay áo hắn. Lạc

https://thuviensach.vn

Việt nhe răng cười khen ngợi, "Làm tốt lắm." Chiêu Nguyên cười thích chí.

Lâm Tinh đứng một bên, quan sát bằng cặp mắt lãnh đạm, tưởng chừng sau lưng Chiêu Nguyên mà có một cái đuôi lông xù nhất định là đang dựng lên ngoáy tít, cô bất giác cảm thán, "Ta thấy cả đời này nó cũng không học được thế nào là bá khí đâu." Chứng kiến con rồng ngốc ngày một dịu dàng nhẹ nhàng, thật không biết nên vui hay nên buồn nữa.

Ứng Trạch điện hạ cắn miếng bánh, cũng rất phiền muộn, rõ ràng gần đây lão đã dốc lòng dạy dỗ tên hậu bối này, mà sao nó không học được dù chỉ một chút khí chất cuồng bạo? Lần đầu trong đời, Ứng Trạch điện hạ băn khoăn tự hỏi, lẽ nào bản tọa thực sự già rồi?

Sư gia một lúc chiêu mộ được hẳn ba người, tâm trạng vui vẻ lộ rõ, lão mỉm cười hỏi Lâm Tinh, "Cô nương, cô có muốn thử không?"

Lâm Tinh nói, "Đối với bản cô nương, nhấc cái trống đá này e rằng quá dễ." Cô bước tới trước cửa lớn huyện nha, giơ tay nâng lên.

Sư gia và đám nha dịch há hốc miệng, nhất loạt biến thành gỗ đá. Con sư tử đá to lớn trước cửa nha môn, bị Lâm Tinh xách lên nhẹ nhàng như nhón lấy một nhành hoa, tùy ý đung đưa. Lâm Tinh quay sang gia sư và hai nha dịch đang sững sờ thần người, ra chiều ngây thơ, "Có thể đặc cách nhận ta chưa?"

Sư gia mặt vàng như nghệ, mồ hôi hột rơi lộp độp, hồi lâu sau mới lắp bắp nói, "Có, có thể..."

Lâm Tinh đặt con sư tử đá xuống, phủi tay, bước lại trước bàn gỗ, "Có phải còn cần ghi lại tên tuổi ta nữa không?"

Sư gia đưa bàn tay run run cầm bút, quệt mồ hôi trên trán, "Phải, xin được hỏi quý tính phương danh của nữ hiệp?"

https://thuviensach.vn

Lạc Việt lại đặc biệt để ý đến động thái của Ứng Trạch. Vừa rồi Chiêu Nguyên và Lâm Tinh đều có biểu hiện kinh người, theo như tính khí của lão rồng, nhất định sẽ không chịu thua kém người khác. Nhỡ đâu...

Thấy Ứng Trạch vòng qua một bên huyện nha, tựa hồ định nhổ cả gốc lẫn rễ nha môn này lên, Lạc Việt vội án đường lão, "Chuyện thế này, giao cho chúng tôi là được rồi."

Ứng Trạch bất mãn hừ một tiếng. Sư gia nhìn bọn họ, nụ cười cứng ngắc, "Lẽ nào, tiểu huynh đệ đây cũng..."

Lạc Việt vội vàng nói, "Không đâu không đâu, hài tử này tuổi còn nhỏ, chưa thể làm gì cả, nhưng cũng muốn góp một phần sức lực cho quan phủ. Sư gia, mấy người chúng tôi đều dốc sức vì nha môn, tiểu đệ nhỏ dại không ai chăm sóc, lúc làm việc có thể dẫn nó theo được không?"

Sư gia mau mắn đáp ứng, còn cảm thán, "Nhà thiếu hiệp đúng thật toàn tráng sĩ."

Hai nha dịch dẫn họ vào nhĩ phòng(1) nha môn thay quần áo. Thù lao điểm canh tuần đêm cao ngoài dự liệu của Lạc Việt, mỗi người mỗi đêm năm mươi đồng, được lo một bữa tối một bữa sáng. Nha dịch lại dẫn bọn họ vào kho nhận một bộ chiêng chùy đồng, hai cây đèn lồng, kèm nến và đá lửa, mấy thanh bội đao.

Lạc Việt hỏi thăm đám nha dịch, buổi tối tuần đêm mấy người bọn họ phải tách ra, mỗi người tuần một hướng hay cùng đi tuần khắp thành. Nha dịch nói, "Đương nhiên là mấy người cùng đi tuần khắp thành rồi, ngõ nhỏ không cần vào, chỉ đi quanh mấy phố lớn là được."

Lạc Việt cười nói, "Đi từ đầu này tới đầu kia thành cũng mất kha khá thời gian, nếu tuần khắp thành chẳng phải một số nơi không thể báo đúng canh sao?"

https://thuviensach.vn

Nha dịch nói, "Đúng hay không, không quan trọng, quan trọng là đi tuần thôi. Nếu tách nhau ra, từng người riêng lẻ, các ngươi tuy lợi hại là thế cũng không chống đỡ nổi đâu."

Lạc Việt nghe lời nói úp mở, không khỏi cảm thấy kỳ quặc, một mặt theo đám nha dịch sang nhĩ phòng ăn uống nghỉ ngơi, một mặt tế nhị dò la, "Việc làm hời thế, chẳng trách còn phải nhấc trống tuyển lựa, nếu không nha môn đã bị người ghi danh chen sập rồi ấy nhỉ!"

Hai nha dịch cười khẩy, một người nói, "Dùng trống đá, là vì đại nhân nhà chúng ta không muốn vô duyên vô cớ hại người. Công việc này, e rằng một đêm có cho một trăm đồng cũng hiếm người muốn làm. Chiêu tuyển hơn nửa tháng nay, ngoài các ngươi ra, cũng chỉ có bốn năm người nữa thôi."

Lạc Việt vờ làm bộ nhìn quanh, "Ồ? Mấy huynh đệ đó sao không thấy đâu?

Hay là luân phiên trực đêm với bọn tại hạ?"

Một tên nha dịch cười nhạt, "Các ngươi không thấy được ngay đâu, đều nằm nhà cả rồi, cũng chưa biết mùa quýt nào mới tỉnh lại nữa."

Nha dịch kia dừng bước quay người, đặt tay lên vai Lạc Việt vỗ vỗ, "Huynh đệ, đêm nay các vị phải đi tuần đêm rồi, có mấy lời này, cứ nói thật trước cho các vị biết thì hơn tránh buổi đêm trông thấy gì, lại không kịp ứng phó." Đoạn nhìn trước ngó sau, rồi chụm đầu lại gần, dùng một giọng cực khẽ thì thào, "Các vị tuy là người qua đường, nhưng chuyện xảy ra ở nơi này mười mấy năm trước chắc đã nghe nói rồi chứ. Biết vì sao tòa thành này bây giờ trông vẫn như chết dở thế không? Ở đây... hằng đêm... có ma."

Phụng Đồng luôn rất thích lúc nhá nhem ở kinh thành. Mọi đường phố đều rất ồn ào, chợ nườm nượp người qua lại không ngớt.

https://thuviensach.vn

Nhưng một dãy tường bao cao ngất lại có thể tách riêng trong cái huyên náo ấy một mảnh đất trời tĩnh lặng, ngồi một mình trong tiểu viện đằng sau bức tường, dù là giữa vạn trượng hồng trần của thế gian phàm tục, lại vẫn nằm ngoài hồng trần. Đáng tiếc, càng gần ngày cáng đáng cái chức quốc sư đau đầu kia, hắn càng khó lòng thưởng thức sự tĩnh lặng và an nhàn này.

Tiểu đồng áo đỏ, như một con thỏ chạy vụt tới, "Chủ nhân, chủ nhân."

Phụng Đồng nhíu mày đặt tách trà trong tay xuống, hắn sốt ruột vì phải ở bên thái tử, dọc đường thấy gã toàn làm chuyện ngu ngốc mà phiền lòng, bèn về kinh trước tận hưởng nốt mấy ngày thanh nhàn, ai ngờ về rồi lại càng không được thư thái. Tiểu đồng giơ cuốn sách đang cầm lên, "Chủ nhân, tin tức vừa báo về, bên phía long tộc và tên Lạc Việt kia có động tĩnh mới. Chủ nhân có muốn xem không?"

Ồ, thì ra lũ ngốc lại còn có tin mới. Phụng Đồng dửng dưng nói, "Không cần, ngươi thuật lại ý chính với ta là được rồi." Một gã thiếu niên ngớ ngẩn, cộng thêm một con rồng nhỏ còn ngớ ngẩn hơn, chốc lát sao có thể gây ra sóng to gió lớn gì.

Tiểu đồng cung kính cúi đầu, "Rồng, kỳ lân và Lạc Việt định cùng đi tham gia hội kén rể của quận chúa Tây quận. Bọn chúng đã tới Tử Dương trấn rồi."

Ồ, Lạc thiếu niên định đi lễ tế cha mẹ ư? Phụng Đồng đón lấy cuốn sách trong tay tiểu đồng, giở ra đọc. Tiểu đồng nhỏ giọng hỏi, "Chủ nhân, cần dùng đối sách gì không ạ?"

Phụng Đồng lãnh đạm nói, "Tạm thời không cần." Hắn nhìn chăm chăm vào một trang, "Nhưng mà, lát nữa đem cuốn sách này tới cho Phụng Ngô, hỏi xin bản sao của tất cả các ghi chép hiện có về Bạch Lý thị. Dù sao cũng

https://thuviensach.vn

do huynh ấy năm xưa làm việc không đủ gọn ghẽ, mới để lại lắm phiền toái như ngày nay."

Tuần đêm điểm canh bắt đầu từ giờ Tuất mỗi tối, chỉ cần đánh chiêng báo từ canh hai đến canh năm, qua canh năm sáng hôm sau là có thể kết thúc công việc. Huyện nha chuẩn bị riêng cho bọn Lạc Việt một nhĩ phòng, có thể ở đấy ăn uống nghỉ ngơi.

Trên chiếc bàn vuông trong phòng đã bày sẵn cơm canh. Một đĩa chân giò luộc chấm tương, một đĩa trứng rán rau hẹ, một đĩa nộm, một đĩa rễ ngải xào, một bát thịt đông, một đĩa miến trộn, một âu canh rau cải đậu phụ, thậm chí còn có vò rượu và chén rượu, trên ghế đẩu bên bàn đặt một thùng cơm gạo trắng nóng hôi hổi. Lạc Việt cầm lấy vò rượu lắc lắc, vò đầy, từ miệng vò tỏa ra mùi Thiêu Đao Tử thơm nồng.

Suốt đường đi bọn họ chưa gặp bàn ăn nào xa hoa nhường này, Chiêu Nguyên nghe bụng mình réo càng to hơn. Lạc Việt tiện thể mời hai nha dịch ngồi xuống dùng cơm luôn cùng bọn họ. Hai nha dịch, một người tên Tống Thiện, một người tên Lưu Từ, tính tình thẳng thắn bộc trực, sau hai ba chén rượu, bèn bắt đầu thao thao bất tuyệt, kể cho họ không ít chuyện đồn đại bí mật ở vùng này.

Tử Dương trấn có một tập tục rất đặc biệt, hằng đêm, sau tiếng chiêng gõ điểm canh một, tất cả các nhà dân hàng quán thảy đều đóng cửa cài then, trên phố đến một con chó cũng không có.

Vì vậy sau canh đầu, chính là giờ cho ma ở Tử Dương trấn. Lưu Từ nói, "Chuyện xảy ra mười mấy năm trước, người trong thành hầu như đều chết sạch, rất nhiều gia đình thiệt mạng cả nhà lại có những người nơi khác đi ngang qua đây, thi thể không rõ danh tính, cũng không có ai tới nhận xác. Quan phủ về sau phái binh lính xử lý đống xác, thì xảy ra một sự lạ, thi thể rõ ràng đã bị đưa ra ngoài thành, qua một đêm, lại thấy ở trong thành. Không sao chuyển đi cho được. Quan phủ nghi ngờ có kẻ giở trò ma quỷ,

https://thuviensach.vn

liền phái mấy binh lính đi tuần đêm trong thành, kết quả, tới nửa đêm, lại xảy ra chuyện còn kỳ quái hơn... Các vị đoán xem, là chuyện gì?"

Lạc Việt, Chiêu Nguyên và Lâm Tinh đều quên cả ăn, cắn đũa trân trân nhìn Lưu Từ, ngay Lạc Lăng Chi cũng tạm thời buông bát đũa trong tay xuống, duy chỉ có Ứng Trạch vẫn vục mặt ăn hết bát này đến bát khác.

Lưu Từ nhấp một ngụm rượu, lấy hơi, hạ thấp giọng xuống mấy phân, "Đêm hôm đó, trong thành đột nhiên nổi một trận sương mù, trong sương mù, các binh lính phát hiện, đèn đuốc toàn thành đều sáng trưng. Trong cửa tiệm, trong tửu lầu, trên phố, đâu đâu cũng có người. Những người chết ấy, đều hệt như người sống, đi qua đi lại trong thành. Đến hôm sau, sương mù tan đi, những thi thể ngoài thành, lại đều đã trở vào trong thành."

Gió đêm, theo khe hở cửa sổ lùa vào trong phòng, thổi ánh đèn dầu trên bàn leo lét chấp chới, bóng người đen sì trên vách tường đung đưa. Chiêu Nguyên cảm thấy một luồng khí lạnh âm u chạy dọc sống lưng. Tống Thiện kể tiếp sau lời Lưu Từ, chuyện lạ ấy khiến người của quan phủ cũng thấy sợ hãi, bọn họ cho mời chưởng môn một môn phái huyền đạo có tiếng trong thiên hạ đến giải quyết chuyện này. Tống Thiện trang nghiêm nói, "Chính là chưởng môn thiên hạ đệ nhất phái Thanh Huyền do thánh thượng đích thân sách phong, Trọng Hoa Tử đạo trưởng."

Lạc Việt, Chiêu Nguyên và Lâm Tinh tức thì ngậm đũa không hẹn mà cùng đồng loạt nhìn sang Lạc Lăng Chi. Lạc Việt cảm thấy, bầu không khí vốn hoang đường liêu trai kể từ khoảnh khắc cái tên Trọng Hoa Tử xuất hiện, đã biến mất không tăm không tích.

Tống Thiện tiếp tục kể, Trọng Hoa Tử đạo trưởng dẫn theo mười mấy đạo trưởng Thanh Huyền vào thành làm đại pháp hội thủy lộ siêu độ xương cốt khắp thành bấy giờ mới có thể thuận lợi an táng ngoài thành. Quan phủ còn cử người xây dựng đạo quán cầu phúc, đem thanh bảo kiếm Trọng Hoa Tử để lại thờ phụng trong quán, trấn áp oan tà. Thanh bảo kiếm này là bội

https://thuviensach.vn

kiếm của danh đạo Đặng Tử Dương đời Đường, tương truyền do Tử Vi đại đế Bắc Cực ban tặng. Đồ thành vì thế mà đổi tên thành Tử Dương.

Lạc Việt gảy gảy lá hẹ giắt trong kẽ răng, hỏi, "Pháp hội cũng làm rồi, lại có bảo kiếm gì đó trấn áp, sao vẫn còn chuyện ma quỷ lộng hành ban đêm?"

Tống Thiện nói, chuyện này kể ra lại rất kỳ quặc, từ sau khi đổi tên trùng tu, Tử Dương trấn nhìn bên ngoài có vẻ là thái bình yên vui, nhưng người người đều coi nơi đây là đất dữ, không ai dám qua lại. Về sau triều đình cưỡng chế di dời đến đây một đám dân đói vì thiên tai lang bạt khắp nơi, trong thành mới có hơi người. Nhưng đến nửa đêm, những lời đồn thổi về chuyện ma quỷ càng lúc càng nhiều. Năm sáu năm trước, tri huyện đại nhân tiền nhiệm lần đầu tới đất này, định sửa sang lại phố huyện, kết quả đào được ở hậu viện huyện nha thi hài phản vương Bách Lý Tề. Thì ra, huyện nha bây giờ được xây trên nền cũ của phủ đệ Bách Lý thị. Ngày ấy Bách Lý Tề bị xử tử, thi thể treo trên cổng thành thị chúng ba ngày, không hiểu về sau ra sao, xem chừng đã được dư đảng của Bách Lý thị lén chôn trong sân nhà cũ.

Tri huyện đào ra cỗ thi hài này, không biết phải xử lý thế nào, bèn dâng thư lên triều đình, đương kim thánh thượng vốn nhân từ, lệnh đem Bách Lý Tề nhập quan an táng.

Kinh thành cách Tử Dương trấn quá xa, từ lúc dâng tấu chương tới khi chỉ dụ của hoàng thượng ban xuống tới nơi, phải mất gần một tháng, thi hài Bách Lý Tề bị đặt qua quýt trong một cái lán, sớm đã mục rữa, xương trắng để bên ngoài phơi gió cả tháng trời, không khỏi rã rời rơi rụng, ngay đầu lâu cũng rơi ra, miễn cưỡng ghép lại mới có thể thu liệm an táng. Có lẽ vì vậy mà kinh động oán khí, từ đó trở đi, ban đêm ở Tử Dương trấn càng thêm bất ổn, có người nói từng trông thấy người mặc khôi giáp dẫn một nhóm binh sĩ đi nghênh ngang trên đường, đến khi lại gần nhìn kỹ, mới phát hiện, người đó từ đầu trở lên chỉ có mũ trụ trống không, binh lính phía sau thảy đều là

https://thuviensach.vn

người giấy ngựa giấy trong tiệm vàng mã. Chuyện lạ mỗi lúc một nhiều, dân cư bắt đầu quen thói ở lì trong nhà sau khi nhập canh.

Lưu Từ nói, "Vốn dĩ, mọi người ngày nào cũng sống như vậy, mấy năm nay đã quen rồi. Nào ngờ gần đây Trấn Tây quận vương bị hãm hại, quận chúa lại tổ chức kén rể, người tới châu phủ ngang qua đây mỗi ngày một nhiều, thảy đều không tin tà ma, buổi tối cứ nhất quyết ra ngoài đi dạo, kết quả đã xảy ra mấy vụ việc liền, có người tự dưng cụt chân thiếu tay, kẻ lại như bị ma bắt ngủ li bì không tỉnh. Trong số nạn nhân cũng nhiều người quyền thế, cứ khăng khăng trấn này ban đêm có cường đạo thổ phỉ, có kẻ giả ma giả quỷ, đòi tố cáo huyện nha làm việc không tận lực, tri huyện đại nhân cũng không còn cách nào, mới tuyển người tuần đêm."

Nghe hết cả câu chuyện dài như vậy, một bàn rượu thịt cũng sạch bách, Chiêu Nguyên ôm thùng gỗ đựng cơm vét nốt chút cơm cháy cho Ứng Trạch. Lạc Việt nhìn chiếc đồng hồ nước trên bàn, giờ Tuất đã điểm, đến lúc phải đi làm rồi.

Giờ Tuất ba khắc, Lạc Việt xách chiêng đồng điểm canh ra khỏi huyện nha Tử Dương. Chiêu Nguyên xách lồng đèn đi sát bên hắn, Lâm Tinh và Lạc Lăng Chi theo sau, Ứng Trạch cũng xách một ngọn đèn lồng đủng đỉnh đi sau cùng.

Tống Thiện và Lưu Từ tiễn họ đến cửa, chân thành dặn họ hết sức bảo trọng.

Lưu Từ còn móc ra mấy lá bùa vàng xin được từ đạo quán, dúi cho mỗi người một cái.

Trên đường phố bên ngoài huyện nha, đêm đen tĩnh mịch, cả trấn Tử Dương hệt như vườn không nhà trống. Lâm Tinh nhận xét, "Chẳng trách người ta đồn rằng trong thành có ma, tối đến là đen ngòm ngòm, phàm nhân nhát gan trên đường chắc chắn sẽ nghi thần nghi quỷ thôi."

https://thuviensach.vn

Cô nói không to, nhưng trong màn đêm tĩnh mịch lại rõ rệt khác thường, dường như còn nghe cả tiếng vọng mơ hồ.

Chiêu Nguyên hỏi, "Nói vậy tức là tỉ không tin ở đây có ma quỷ làm loạn ư?"

Lâm Tinh nói, "Hồn phách người phàm do Địa phủ quản lý, ta không tin đám quỷ sai Địa phủ lại làm ăn tắc trách đến mức thả cả đám âm hồn lên dương gian chạy rông."

Lạc Việt lắc lắc cái chiêng trong tay, "Ta cũng nghĩ có người giả thần lộng quỷ hoặc cố ý giở trò ma mãnh."

Lâm Tinh và Chiêu Nguyên đều rất hào hứng với chuyến tuần đêm này, Lâm Tinh còn đặc biệt thương lượng với Ứng Trạch, thuyết phục lão thu liễm tiên khí đi, chớ để một hai con tiểu quỷ tiểu quái còn chưa lộ diện đã bị tiên khí dọa chạy mất.

Ứng Trạch khinh thường hừ mũi, "Mấy con ma thì có gì vui bản tọa không thích ma."

Lâm Tinh liếc xéo lão, "Thế ông đi theo chúng tôi ra đây làm gì? Giả làm hài đồng ngoan ngoãn ở lại huyện nha ngủ một giấc cho rồi."

Ứng Trạch nói gọn lỏn, "Ăn no, ra ngoài cho tiêu cơm."

Chiêu Nguyên dỏng tai nghe Lâm Tinh và Ứng Trạch đấu võ mồm, Lạc Việt gõ keng keng cái chiêng trong tay, cao giọng hô, "Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa..." Âm thanh tan biến trong làn gió đêm, Tử Dương trấn vẫn thinh lặng như tờ dưới ánh sao mờ.

Đi hết con đường có huyện nha, rẽ vào một dãy phố dài, Lạc Việt liếc đồng hồ nước Chiêu Nguyên đang xách trong tay, đánh chiêng báo canh

https://thuviensach.vn

hai. Hắn vận đủ nội công, cao giọng hô vang, tiếng báo canh có lẽ cả phố đều nghe thấy. Lâm Tinh đột nhiên chậm bước, giơ ngón tay kề lên môi, suỵt một tiếng. Chiêu Nguyên nín thở, chỉ nghe loáng thoáng có tiếng đập cánh từ nóc nhà gần đó vẳng lại.

Lâm Tinh giơ tay, bắn một đốm sáng nhỏ sang mé trái. Đốm sáng vừa chạm nóc nhà, lập tức bùng ra chiếu sáng cả một khoảng, một cái bóng quen thuộc tức thì đập cánh vù vù bay lên, ở giữa tầng không ngoái lại kêu khẹc khẹc với họ. Là con Phi Tiên Phong của Tôn Bôn.

Con khỉ ở đây, vậy Tôn Bôn hẳn cũng có mặt, Lạc Việt nói lớn, "Tôn huynh, đêm đã khuya, nếu huynh muốn đi tuần đêm điểm canh cùng chúng ta, chúng ta cũng không lấy đó làm phiền đâu."

Lời dứt, bốn bề không ai trả lời, chỉ có Phi Tiên Phong trên trời lại khẹc khẹc mấy tiếng.

Lâm Tinh nói, "Ta kiểm tra rồi, Tôn Bôn không có ở quanh đây, chỉ có con khỉ kia thôi." Con khỉ trên cao ậm ừ gật đầu.

Lạc Việt xoa cằm nhìn nó, "Kẻ gần đây lộng thần giả quỷ tác oai tác quái chắc không phải là nó và Tôn Bôn chứ." Mấy chuyện lừa gạt cướp bóc hầu an ủi chuyến đi dài cô quạnh, Tôn Bôn dám làm lắm.

Lạc Lăng Chi lắc đầu, "Không đúng, tốc độ đi đường của Tôn Bôn tương đương với chúng ta, e rằng cũng vừa tới đây, chuyện kỳ quái ở trấn này đã xảy ra từ trước rồi."

Đã chắc chắn bọn Lạc Việt sẽ không gây hại, Phi Tiên Phong một lần nữa đáp xuống mái nhà gần bọn họ, mở to cặp mắt đỏ lấp lánh. Bọn Lạc Việt tiến tới hai bước, nó cũng đập cánh bay theo hai bước. Loài khỉ trời sinh đã thích chọc ghẹo người ta, Tôn Bôn bận việc tạm thời bỏ rơi nó, nó

https://thuviensach.vn

định theo bọn Lạc Việt dự cuộc vui. Lạc Việt đánh chiêng keng keng, nó liền hết sức phấn khích, khua chân múa tay nhảy nhót trên mái ngói.

Lại rẽ qua mấy con phố, bước chân Lạc Việt dần chậm lại, con phố có tiệm quan tài của Mã Phú đã nằm ngay bên cạnh.

Bầu trời đêm trong veo dần trở nên mịt mù, làn sương mỏng chậm rãi bao phủ, có tiếng con gái khóc thút thít trôi dạt trong màn sương, thoắt xa thoắt gần, xót xa trút lòng ai oán. Lạc Việt và con khỉ trên mái nhà cùng khựng lại, dỏng tai lên nghe, tinh thần phấn chấn. Đi đến tê cả chân rồi, lẽ nào thực sự gặp phải một con ma nữ? Không biết con ma này có phải oan hồn trong trận máu nhuộm Đồ thành mười mấy năm trước, liệu ả có biết năm đó trong khách điếm ở Đồ thành từng có một thương nhân tên Lý Đình?

Tiếng khóc phát ra từ hướng chân tường thành, Lâm Tinh nói, "Không phải ma, là người. Hơn nữa không phải chỉ một người."

Con khỉ lẳng lặng bay vút về phía ấy, Lâm Tinh phẩy tay tắt hết nến trong đèn lồng, cả bọn chậm bước, thận trọng tiến về phía chân tường thành. Càng tới gần, tiếng khóc nghe càng rõ, lẫn trong tiếng khóc của cô gái là tiếng nói chuyện của một chàng trai trẻ, Lạc Việt đi trước, tiếp cận một góc nhà sát tường thành nhất, Lâm Tinh, Chiêu Nguyên, Ứng Trạch và Lạc Lăng Chi theo sau, mấy người dán mình vào góc nhà, khẽ khàng thò đầu ra sau góc ngoặt.

Dưới ánh trăng, trong màn sương, hai bóng người một nam một nữ đứng dưới gốc cây, cô gái nâng ống tay áo che mặt, vẫn khóc tu tu, "Sao huynh nỡ làm thế với muội... Vì sao huynh lại làm thế với muội... Lẽ nào huynh quên rồi, chính vào tết Nguyên tiêu ngắm hoa đăng, huynh đã nói với muội, đời này kiếp này sẽ luôn ở bên muội, dù trời long đất lở chúng ta vẫn sẽ không chia lìa..."

https://thuviensach.vn

Chàng trai ôm lấy vai cô gái, giọng nói có phần luống cuống, "Hoàn muội, huynh phải nói bao nhiêu lần muội mới hiểu đây? Dù huynh có lấy cô ta, thì người duy nhất huynh yêu kiếp này, vẫn chính là muội."

Oa, thì ra là câu chuyện giữa chàng phụ tình nàng si tình. Lạc Việt hào hứng nuốt nước bọt, Chiêu Nguyên và Lâm Tinh xích lại gần hắn thêm chút nữa, đều gắng ngóc dài cổ.

Cô gái khóc thút thít vùng khỏi tay chàng trai, "Muội không bao giờ tin lời huynh nữa. Huynh là đồ nói dối nói dối nói dối. Uổng công muội chẳng màng bị sư bá đuổi khỏi sư môn vẫn đối tốt với huynh. Là muội ngu ngốc, từ nay về sau đôi ta không còn tình nghĩa gì nữa."

Chàng trai đặt tay lên ngực, "Hoàn muội, có cần ta móc tim ra cho muội xem không? Trong tim ta trước sau chỉ có muội. Ta bảo đảm với muội, nhất định không phụ muội. Dù cho tương lai ta có lấy quận chúa, trên danh phận cô ấy lớn muội nhỏ, nhưng trong mắt ta, muội còn quý giá hơn cả chính thê."

Ồ ồ, thì ra là thảm kịch nhân gian ươm mầm từ hội kén rể của quận chúa.

"Bốp." Một tiếng bạt tai chát chúa, cô gái run bần bật, rít lên vô cùng thê lương, "Đường Yên Sinh, tên cặn bã nhà ngươi. Từ nay về sau ta không còn quen biết ngươi nữa."

Cô quay ngoắt người, chạy như bay về phía bọn Lạc Việt, Lạc Việt vội rụt đầu lại, chỉ thấy một bóng vàng tơ mang theo luồng gió lạnh xô qua góc ngoặt, vụt qua trước mặt bọn họ. Tiếp đó, bóng một chàng trai áo gấm xồng xộc đuổi theo, miệng gọi lớn, "Hoàn muội Hoàn muội..."

Chàng trai chạy mấy bước, phát giác gần đó có khí tức, chợt quay đầu lại, Lạc Việt lập tức đứng dậy khỏi góc tường, đặc biệt chân thành nói, "Ha

https://thuviensach.vn

ha, huynh đài, chúng ta chỉ là đi ngang qua, không hề trông thấy gì, thật đấy. Huynh cứ tiếp tục."

Đường Yên Sinh ngập ngừng một lúc, cuối cùng vẫn quay đầu, đuổi theo Hoàn muội của mình. Lâm Tinh nhìn theo cái bóng mất hút vào màn đêm, hừ mũi, "Cái tát đó hay lắm, đúng là đồ cặn bã."

Lạc Việt nói, "Mỗi người mỗi chí mà."

Lâm Tinh hiếm hoi mới có một lần không đồng ý với Lạc Việt, cô nói, "Phụ tình lừa sắc, đã thế vẫn còn muốn bắt cá hai tay, loại đàn ông cặn bã này, phải đạp xuống đất giẫm cho dẹp lép."

Lạc Lăng Chi mỉm cười, "Chắc nghĩ tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường."

Lâm Tinh lại hậm hực hừ mũi, "Nam nhân các ngươi đương nhiên nói đỡ cho hắn rồi."

Lạc Việt đính chính, "Lăng huynh nói vậy cũng không thể coi là nói đỡ, chỉ là trình bày sự thật mà thôi."

Lạc Lăng Chi lại nói, "Ví như Việt huynh mai sau làm hoàng đế, cũng phải phong hậu nạp phi, tam cung lục viện."

Lâm Tinh quay ngoắt đầu, hằm hè nhìn Lạc Việt, "Thật ư?"

Việc này... Lạc Việt đổ mồ hôi lạnh, Lâm Tinh rốt cuộc vẫn là nữ nhi, sẽ đặc biệt so đo chuyện đa thê. Hắn cười ha ha lấp liếm, "Ta vẫn chưa tính làm hoàng đế mà, sao có thể nói như vậy được."

"Vẫn chưa tính làm hoàng đế?" Mấy chữ này khiến Chiêu Nguyên có phần ủ ê.

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh nheo mắt, "Ta chỉ hỏi ngươi giả dụ... Giả dụ ngươi là hoàng đế, có phải ngươi rất muốn lập ba cung sáu viện bảy mươi hai phi tử với cả ba nghìn giai lệ hay không?"

Sao có thể giả dụ thế được... Lạc Việt càng lúc càng đầm đìa mồ hôi lạnh, chỉ nước đôi, "Ba cung sáu viện bảy mươi hai phi tử, hay hậu cung ba nghìn giai lệ... Ta thấy hơi nhiều quá, e không đủ sức cáng đáng."

Nét mặt Lâm Tinh dãn ra một chút. Lạc Việt cười hì hì, "Mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành lại dịu dàng đằm thắm, lấy độ chín mười nàng là ta đủ mãn nguyện rồi."

Dưới ánh trăng, sắc mặt Lâm Tinh bỗng chốc lại tối sầm, tối còn hơn cả góc tối tăm nhất trong Tử Dương trấn lúc này. Cô giậm chân, "Giống đực chẳng có kẻ nào tốt hết."

Lạc Việt kinh ngạc nhìn toàn thân cô bùng ra một luồng sáng đỏ, chỉ tích tắc đã không thấy đâu nữa, hắn sững sờ dụi mũi, "Nói đùa thế mà chọc giận cô ấy rồi ư?"

Ứng Trạch buông giọng xa xăm, "Lòng nữ nhân, kim đáy bể, đây là danh ngôn trên trần gian các ngươi."

Chiêu Nguyên cũng mơ hồ hệt như Lạc Việt, rõ ràng nó không nói gì, không làm gì cả, vì sao cũng bị xếp vào dạng không tốt? Muốn hiểu được tính khí giống cái, quả thật là chuyện không dễ dàng gì. Nó nhỏ giọng hỏi Lạc Việt, "Hay để tôi đuổi theo bảo Lâm Tinh quay lại?"

Lạc Việt ngẫm nghĩ, đoạn thở dài, "Thôi, chưa biết chừng nhìn thấy đệ cô ấy lại càng giận hơn." Chiêu Nguyên chớp mắt như hiểu, lại như không.

Lạc Lăng Chi nói, "Lâm Tinh cô nương không hay dằn dỗi, để cô ấy một mình bình tĩnh có lẽ hay hơn."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt tán đồng. Chiêu Nguyên "ồ" một tiếng, không nói gì nữa, nhặt lại cây đèn lồng ban nãy để dưới đất, dùng đá lửa châm lên, tiếp tục đi tuần đêm cùng Lạc Việt.

Lâm Tinh dùng pháp thuật dịch chuyển tức thì, cô không chuyển mình đi xa quá, mà chỉ tới con phố bên cạnh. Cô đứng giữa không gian tối tăm, nhìn về phía đầu phố, không thấy khí tức của Lạc Việt lại gần.

Hắn không đuổi theo.

Lâm Tinh bỗng thấy bối rối, cô không hiểu ban nãy vì sao mình lại tức giận, vì sao lại làm ra chuyện vô vị thế này, vì sao lại đứng ở đây. Lạc Lăng Chi nói không sai, đó đều là đạo lý trần gian. Lạc Việt có lẽ chỉ đùa cho vui, mà dù có không phải đùa, thì tương lai hắn làm hoàng đế, theo thói thường quả thật sẽ lấy rất nhiều rất nhiều phi tần. Vì sao cô phải chấp nhặt chứ? Cô là thần hộ mạch, Lạc Việt là người phàm, hơn nữa cũng chẳng phải người phàm do cô bảo hộ, suy cho cùng còn không mấy liên quan đến cô. Chỉ là, cô luôn ngưỡng mộ Lạc Việt, chưa bao giờ tưởng được rằng mình có thể ngưỡng mộ một người phàm đến như vậy. Cô luôn không chịu thừa nhận, đôi lúc lại còn ghen tị với Chiêu Nguyên, dựa vào đâu mà nó là long thần hộ mạch, khiến cho cô, dù đã chọn Lạc Việt trước, cũng chỉ đành trơ mắt nhìn hắn bị cướp đi. Đến bây giờ cô vẫn chưa thể tìm được người mình cần bảo hộ, chính là vì cô luôn vô thức tránh né, vẫn không muốn từ bỏ Lạc Việt, cô không nghĩ ra ai khác có thể thay thế Lạc Việt.

Vì sao lại có suy nghĩ ấy? Lâm Tinh khó hiểu gõ vào huyệt Thái dương, lẽ nào cả ngày ở cùng con rồng ngốc, bị lây tính ngốc của nó rồi. Cô không giỏi đối phó với những cảm xúc phức tạp rối rắm này, xưa nay cô luôn thích những thứ thẳng thắn đơn giản, đúng hoặc sai, thích hay không thích. Có lẽ chính vì Lạc Việt cũng đơn giản thẳng thắn, mà cô mới đặc biệt thích hắn chăng. Lâm Tinh quyết định không tiếp tục nghiền ngẫm chuyện đau đầu này nữa, đã không ai đuổi theo thì cô tự mình quay về. Ờ, dù gì, ban nãy tự

https://thuviensach.vn

dưng bốc hỏa là cô sai. Lâm Tinh phủi tay, đang định làm phép đuổi theo bọn Lạc Việt, bỗng cảm thấy một luồng khí tức phàm nhân đột ngột bức tới.

Lâm Tinh cau mày, khí tức này không phải của Lạc Việt, nhưng cũng hơi quen. Cô ngẩng phắt đầu, dưới ánh sao, một bóng người đứng trên mái nhà khoanh tay, cười nhe hàm răng đều tăm tắp nhìn cô, "Cô nương phản ứng thật nhanh nhạy, ta có trốn nữa cũng không giấu được cô."

Lâm Tinh nheo mắt, "Tôn Bôn? Ngươi ở đây làm gì?"

Tôn Bôn từ mái nhà tung người nhảy xuống, tư thế tiêu sái đáp xuống trước mặt cô, "Ta chỉ định nói với cô nương, trên đời này, không phải tất cả nam nhân đều háo sắc, khát khao tay ôm tay bồng, giai nhân như mây." Gã cúi đầu, mặt xáp lại ở một khoảng cách có hơi ám muội, "Cũng có người, dù trở thành hoàng đế, cũng nguyện vì một người mà vứt bỏ hậu cung tam thiên."

Lâm Tinh nhướng mày, "Thì ra vừa rồi ngươi nghe lỏm."

Tôn Bôn nhếch khóe miệng, "Có lẽ vừa rồi cô nương và đám người kia đều bận thảo luận chuyện hoàng đế hậu cung, nên không màng phát giác ta tiếp cận." Nụ cười của gã càng rõ nét, "Thật không ngờ Lạc Việt hiền đệ kia lại định làm hoàng đế, chí hướng cao vời, Tôn mỗ lấy làm khâm phục, các vị chẳng phải phụng mệnh quốc sư tương lai trà trộn vào dân gian hay sao? Đến tạo phản cũng là tuân theo mật lệnh ư?"

Lâm Tinh lùi ra sau một bước, sốt ruột nói, "Liên quan gì đến ngươi, còn nữa, ngươi không giở bộ dạng quái gở thì không nói chuyện được hả?"

Tôn Bôn cười khì, "Được thôi, vậy tại hạ nói thẳng. Hạng người như Lạc Việt, chỉ là một kẻ xoàng xĩnh tầm thường, không đáng cho cô nương để ý, hà tất lãng phí tâm tư vì hắn? Chẳng thà tìm lấy một người khác xứng đáng hơn."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh bĩu môi, "Ví như tìm ngươi?"

Tôn Bôn vỗ tay cười lớn, "Quả nhiên rất thẳng thắn, ta thích."

Lâm Tinh khoanh tay, "Tôn Bôn, ngươi biết vì sao ta lại thích Lạc Việt không?"

Tôn Bôn nhướng mày, tỏ vẻ sẵn lòng rửa tai lắng nghe.

Lâm Tinh nói rành rọt từng chữ, "Bởi vì, hắn trước sau không nói những lời dối trá đáng ghét như ngươi."

Tôn Bôn thờ ơ "ồ" một tiếng, lần nữa chứng minh độ dày kiên cố của da mặt gã, "Cô nương, từng lời ta nói đều là thật, lại bị cô coi là nói phét, thật oan uổng cho ta quá."

Lâm Tinh bực bội xua tay, "Được rồi, đừng ở đây đóng kịch nữa, ngươi có ý đồ gì nói thẳng ra đi. Ta biết ngươi cũng hiểu chút ít huyền pháp, nghe lỏm chuyện bọn ta nói vừa nãy đoán được điều gì mới tới kiếm ta phải không?"

Tôn Bôn lại nhe răng cười, "Đúng là không gì qua mắt được cô nương, không đùa với cô nữa. Trước mặt người ngay không nói lời gian. Cô nương, nếu như Tôn mỗ đoán không nhầm, cô hẳn là thần hộ mạch trong truyền thuyết phải không?"

Ờ, thế này mới thẳng thắn. Lâm Tinh không đáp, coi như mặc nhận.

Tôn Bôn nhướng mày, "Hơn nữa cô không phải thần hộ mạch của tên Lạc Việt kia. Bởi ta nhìn ra, Chiêu Nguyên thiếu niên bên cạnh Lạc Việt là một con rồng. Mà rồng, là chọn hoàng đế phải không?"

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh lại ngầm thừa nhận, "Ngươi muốn làm hoàng đế thì đi tìm Chiêu Nguyên ấy, xem nó có thể bỏ Lạc Việt chọn ngươi không."

Tôn Bôn lắc đầu, "Tại hạ không hứng thú làm hoàng đế. Ngày ngày canh ba ngủ canh năm thức, đầu đội mũ miện mình khoác long bào nghe đám đại thần tụng kinh phê sớ tấu, chẳng khác nào chịu tội sống, có cho thêm tiền ta cũng không làm." Ánh mắt gã nhìn Lâm Tinh bỗng trở nên mạnh mẽ, "Ta chỉ muốn nắm binh quyền, được đánh trận, có thể báo thù rửa hận."

Lâm Tinh vẫn giả cách không hiểu, "Ngươi muốn có binh quyền, cớ gì đến tìm ta?"

Tôn Bôn nhìn cô, "Lẽ nào, lại có người cho rằng cô nương là thần hộ mạch phò tá quan văn?"

Lâm Tinh biến sắc mặt, dựng đứng lông mày, hung dữ nói, "Là ý gì, bảo trông ta rất không có học vấn ư?"

Tôn Bôn bày ra bản mặt vô tội xua tay, "Đâu có đâu có, ý ta là, cô nương xem vẻ rất có sức mạnh."

Lâm Tinh hừ mũi, "Ngươi đừng mơ hão, dù cho ta có là thần chọn võ tướng, cũng không đến lượt loại người như ngươi được chọn đâu."

Tôn Bôn khẩn khoản, "Cô thấy ta không đủ tư cách ở mặt nào?"

Lâm Tinh nói, "Mặt nào cũng không đủ, đầu tiên là nhân phẩm quá nát." Cô không buồn dây dưa với Tôn Bôn thêm nữa, đang định phẩy tay bỏ đi, Tôn Bôn ở sau lưng liền nói, "Trong loạn thế, không cần người tốt."

Lâm Tinh quay đầu lại, "Ngươi sai rồi, trần gian lúc nào cũng cần người tốt. Hơn nữa..." Toàn thân cô tỏa ra vầng sáng đỏ nhàn nhạt, "những kẻ chỉ màng cái lợi trước mắt, xưa nay đều khó thành đại sự."

https://thuviensach.vn

Tôn Bôn nhìn theo bóng Lâm Tinh biến mất trong quầng sáng đỏ, nở nụ cười như có tâm sự, "Chỉ màng cái lợi trước mắt ư? Có lẽ ta có hơi thế thật." Và tạm thời cũng không định sửa đổi.

Lâm Tinh quay lại góc phố ban nãy, dùng pháp thuật rà soát vẫn không thấy khí tức của bọn Lạc Việt. Cô lo lắng không yên, lẽ nào vừa rồi dùng dằng với Tôn Bôn quá lâu, mấy người này đã đi đến nơi mình không nghe ngóng được nữa rồi. Cô xác định hướng bọn họ có thể đi, nhanh chóng lần theo, tìm qua hai con phố vẫn không thấy bóng dáng họ đâu. Lâm Tinh lờ mờ cảm thấy có gì không ổn, sương mù không biết từ bao giờ đã càng lúc càng dày, bốn phía một dải mờ mịt, toát ra mùi vị kỳ dị. Lâm Tinh cưỡi mây bay lên, đến giữa tầng không nhìn xuống, bất giác cả kinh thất sắc.

Màn sương dày đặc như một tấm chụp màu trắng, trùm kín toàn bộ Tử Dương trấn, trong màn sương mờ ảo, thấp thoáng nổi trôi những bóng hình hư ảo .

Là yêu pháp. Một dạng yêu pháp ngay đến cô cũng không phát giác ra được. Trong Tử Dương trấn, thực sự ẩn giấu một bí mật không ngờ, Lâm Tinh vội vàng hạ đám mây xuống, xông thẳng đến một nơi trong thành.

Lạc Việt ngoài miệng tuy nói mặc kệ Lâm Tinh, nhưng Chiêu Nguyên nhận ra, hắn vẫn bồn chồn thấp thỏm, cứ vờ như vô tình nhìn trái ngó phải, chỉ một góc nhỏ cũng giơ đèn lồng lên soi. Sương đêm từ mỏng chuyển dần sang dày, đi tới một ngã ba, Lạc Việt thoáng phân vân, rẽ bên trái là đường có tiệm quan tài của Mã Phú. Nhưng Lâm Tinh tức giận bỏ đi, nhất định sẽ không đợi ở nơi bọn họ sắp tới. Nếu rẽ phải, lát nữa muốn quay lại tiệm quan tài thì lại thành ra mua đường.

Chiêu Nguyên giơ đèn lồng hỏi hắn, "Chúng ta đi bên nào đây?"

Lạc Việt ngẫm nghĩ, "Qua bên tiệm quan tài xem thế nào."

https://thuviensach.vn

Dù gì theo tính khí của Lâm Tinh, nói không chừng chỉ lát nữa là quay lại.

Từng làn khói trắng trôi lững lờ trước mặt bọn họ, Chiêu Nguyên giơ tay chạm vào, làn khói tản ra, hòa trong màn sương đang lấp kín khoảng trống giữa đất trời. Màu trắng sữa bao trùm lên mọi thứ, càng lúc càng dày, gần như đã không còn nhìn rõ những vật thể quá mười bước chân.

Lạc Lăng Chi hỏi, "Việt huynh, huynh có cảm thấy kỳ quặc không?"

Lạc Việt không trả lời, có âm thanh gì đó loáng thoáng truyền lại từ bên mé trái, khúc nhạc uyển chuyển du dương vừa giống tiếng sáo lại như tiếng tiêu trong màn sương mơ hồ mà kỳ ảo. Chân Lạc Việt tựa hồ không còn nghe lời sai bảo, cứ thế bước về bên trái. Trên đầu đột nhiên vọng xuống tiếng khỉ kêu the thé.

Thần trí Lạc Việt tức thì tỉnh táo trở lại. Phi Tiên Phong đập cánh nhảy tới trước mặt hắn, tâm trạng rõ ràng có vẻ kích động, vừa nhảy vừa kêu khẹc khẹc khua chân múa tay ra hiệu, như thể cảnh cáo bọn Lạc Việt không được đi tiếp.

Lạc Lăng Chi nói, "Đại dực hầu là ma thú có tính thông linh, nó cảnh cáo chúng ta như vậy, xem ra bên kia có thứ gì đó mà ngay cả nó cũng phải kiêng dè."

Chưa biết chừng chính là căn nguyên ma quỷ tác quái đêm đêm ở Tử Dương trấn bao nhiêu năm nay. Lạc Việt phấn chấn, "Qua đó xem sao." Đã có thượng cổ đại tiên Ứng Trạch ở đây, yêu ma quỷ quái nào cũng không sợ.

Càng tiến về phía trước, sương mù càng dày đặc, đèn lồng cầm trên tay như mấy đốm lửa ma yếu ớt. Chiêu Nguyên cẩn thận đề phòng, đưa tay kéo

https://thuviensach.vn

tay áo Lạc Việt. Đi được chừng mươi bước, đất trời bỗng rộng mở sáng rõ, sương mù phía trước hoàn toàn biến mất.

Con đường trước mặt rực rỡ đèn đóm, người qua lại trên đường tấp nập ồn ào, dọc hai bên đường đủ loại quầy hàng san sát, tiếng rao lanh lảnh, đèn trong cửa hiệu sáng trưng, cửa lớn cửa nhỏ mở toang, tiếng nói cười, tiếng chơi oẳn tù tì, tiếng chén bát va vào(2nhau vọng ra từ các căn nhà, trong tửu lầu ngồi chật khách khứa, trên câu lan) mỹ nhân vẫy chào.

Tiệm quan tài giữa đường không thấy bóng dáng đâu nữa, thay vào đó là một tòa lầu lộng lẫy hai tầng, tiểu nhị ăn vận bảnh bao đứng trước cửa cười đón khách tứ phương, có lữ khách mệt nhoài vẻ mặt vội vã vai đeo hành trang, cũng có xe hoa ngựa kéo, còn có thư sinh cõng theo hòm sách lên kinh ứng thí, trên chiếc cột trước cửa, treo cao tấm trướng đề "Tường Thái khách điếm." Khúc nhạc như sáo như tiêu vấn vít trong bầu không khí phồn hoa này khiến người ta say sưa, đắm chìm vào một mộng cảnh rực rỡ, không bao giờ tỉnh lại nữa.

Chiêu Nguyên theo Lạc Việt đi ra giữa phố, người qua kẻ lại sượt qua bên người nó, tựa hồ họ và nó không cùng một thế giới, nó nhìn thấy những người ấy, nhưng những người ấy lại không nhìn thấy nó. Bọn họ không nhìn thấy ai cả, thế giới của bọn họ chỉ có con phố sầm uất này, chỉ có bầu trời sáng ánh trăng sao trên đầu, chỉ có an lạc thanh bình. Lạc Việt như bị một sợi tơ dắt đi, từng bước tiến đến trước khách điếm. Có người mặc áo lụa sa đang được gia bộc đỡ xuống khỏi xe ngựa.

Người này là ai? Là lão gia quyền thế giàu sang ngao du thiên hạ, hay thương khách đi đường ngang qua chốn này? Nếu là thương khách, thì họ Triệu họ Tiền, họ Tôn, hay là họ Lý?

Tiểu nhị đón khách khom mình mỉm cười, "Khách quan xin mời vào. Bên trong có phòng thượng hạng."

https://thuviensach.vn

Không phải là nói với bọn họ, nhưng Lạc Việt lại có một thôi thúc muốn bước vào khách điếm, bước vào mộng cảnh an nhàn yên ả trong cơn đắm say này. Hắn muốn thả mình vào giấc mộng, hỏi thăm thương nhân Lý Đình có phải trọ ở đây không, bây giờ ông ấy ở đâu? Bất chợt, hắn mang máng cảm thấy trên vai có điều khác lạ, bèn gắng định thần, phát hiện con rồng ngốc đang ra sức níu lấy cánh tay hắn, còn Phi Tiên Phong thì chồm hỗm trên vai hắn, ngoác cái mồm đỏ lòm gặm gặm.

Lạc Lăng Chi ôn tồn hỏi, "Việt huynh, huynh vẫn ổn chứ, vừa nãy nếu không kịp thời ngăn lại, huynh đã bước vào khách điếm rồi."

Lạc Việt gãi gáy, "Á, ha ha, vừa rồi nhất thời sơ ý, suýt chút nữa thì trúng yêu đạo." Hắn nhìn quanh, "Đây chắc chắn là ảo ảnh, hơn nữa còn không có ai là người sống."

Ứng Trạch lúng búng gặm bánh, "Ờ, cũng không có người chết, không phải ma."

Nói như thế, đều chỉ là những hình ảnh không có thật mà thôi, Lạc Việt cau mày nhìn quanh, "Nếu vậy, kẻ đứng đằng sau ngấm ngầm giở trò rốt cuộc là ai?"

Ứng Trạch nhấc tay áo, trỏ về một hướng, giọng khinh khỉnh, "Một con tiểu quái thôi."

Đại dực hầu nhảy lại xuống đất đập cánh, kêu khẹc khẹc ầm ĩ, ra dấu một cách kích động, ý nói không phải tiểu quái. Ứng Trạch thản nhiên, "Theo bản tọa thấy, gọi tiểu quái là xứng với nó rồi. Các ngươi đi đánh mà xem." Ý ngoài lời là, điện hạ đây không thèm ra tay. "Khỉ này, bản tọa thấy ngươi rất có năng lực, hoàn toàn có thể đấu với nó một trận đấy."

Được một câu khích lệ của Ứng Trạch, Phi Tiên Phong trợn tròn cặp mắt đỏ, toàn thân bùng lên một ngọn lửa xanh, đôi cánh mỏng giũ mấy cái,

https://thuviensach.vn

thân hình bắt đầu phình to. Nó phình lên gần bằng một ngôi nhà, ảo ảnh về người qua lại và phố xá phồn hoa đụng phải ánh lửa xanh lục trên mình nó lập tức tan biến, hóa thành sương trắng mịt mùng. Nó bay lên cao, đưa nắm đấm dội vào ngực, gầm gào mấy tiếng, ập thẳng tới hướng Ứng Trạch trỏ.

Chiêu Nguyên kéo tay áo Lạc Việt, "Chúng ta cứ đi giúp nó đi."

Lạc Việt gật đầu, để con khỉ một mình lâm trận thì quá thiếu nghĩa khí, không phải hành vi của bậc đại hiệp. Hắn cùng Chiêu Nguyên đuổi theo bóng con khỉ, Lạc Lăng Chi cũng theo sát phía sau.

Con khỉ bay tới một nóc nhà, lượn vài vòng, vừa vung trảo, khúc nhạc uyển chuyển kia bỗng chuyển làn điệu. Con khỉ hạ dần móng vuốt, thân hình thu nhỏ lại như bình thường, đáp xuống nóc nhà, tựa như uống say lảo đảo mấy bước, tiếng nhạc lại trở nên gấp gáp, con khỉ nhảy nhót theo điệu nhạc ôm đầu lộn vòng, lắc hông, vẫy đuôi, tay khua chân múa.

Xong rồi, con khỉ trúng yêu đạo rồi. Lạc Việt đang đà lao tới vội giảm tốc, nhắc nhở Chiêu Nguyên và Lạc Lăng Chi. "Xem ra con yêu quái này không tầm thường, phải cẩn thận đấy!"

Ứng Trạch vẫn đủng đỉnh đi đằng sau, giễu cợt, "Không phải tiểu quái lợi hại, mà là con khỉ quá thiếu định lực."

Nhưng lão vẫn làm cao, không định ra tay. Nhẩn nha đợi Lạc Việt tới nài nỉ lão. Lạc Việt đang định chiều ý lão mở miệng xin giúp đỡ, thì giữa tầng không đột nhiên có một bóng người đỏ rực vọt xuống như sao băng, lao thẳng tới chỗ con khỉ đang nhảy múa, "Lạc Việt Lạc Việt, ngươi không sao chứ?"

Là Lâm Tinh.

Lâm Tinh chui vào lớp sương dày, lượn một vòng trên không, cuối cùng cũng phát hiện nguồn gốc yêu khí là ở góc Đông Nam thành, trộn lẫn với

https://thuviensach.vn

khí tức của bọn Lạc Việt, Chiêu Nguyên. Cô vội đằng vân bay đến, đáp mây xuống, chợt nhận ra toàn trấn Tử Dương đèn đuốc sáng trưng. Khúc nhạc kỳ dị vẫn vang lên trong không trung, Lạc Việt đứng trên một nóc nhà mỉm cười với cô, "Lâm Tinh."

Lâm Tinh vội chạy về phía hắn, "Lạc Việt Lạc Việt, ngươi không sao chứ?"

Lạc Việt cười rất dịu dàng, y như bình thường, "Lâm Tinh, ta xin lỗi, vừa nãy đã chọc giận cô."

Lâm Tinh sững sờ, "Ngươi... xin lỗi ta ư?"

Lạc Việt mỉm cười gật đầu, "Ừm, xin lỗi cô. Lâm Tinh, ta thích cô."

Tựa như sấm nổ ngay trên đầu, Lâm Tinh đờ đẫn, mặt cô choáng váng nóng ran, "Ngươi... ngươi làm sao thế. Nói những lời này... có phải đầu óc có vấn đề rồi không?"

Lạc Việt sâu lắng nhìn cô, "Lâm Tinh, ta thích cô. Cô có thích ta không?"

Lâm Tinh càng thẫn thờ, lần đầu tiên trong đời lắp bắp không thành tiếng, cứ trân trân nhìn thẳng vào hai mắt Lạc Việt.

Thấy Lâm Tinh đứng sững trên nóc nhà, Lạc Việt không khỏi rảo chân bước nhanh thêm. Chiêu Nguyên càng âm thầm giới bị. Ngay Lâm Tinh cũng bị khống chế, con yêu quái này thật quá lợi hại. Chiêu Nguyên nhủ bụng, tới lúc cần thiết, nó nhất định liều mạng bảo vệ Lạc Việt. Ứng Trạch lắc đầu, "Tiểu kỳ lân, định lực cũng không đủ mạnh."

Lão phất ống tay, bay lên giữa tầng không, nheo hai mắt. Lão trông thấy, cách tiểu kỳ lân và con khỉ không xa, có một bóng người đang ngồi, thổi cây sáo trúc cầm trên tay. Ứng Trạch cười khẩy đang định chém ra một

https://thuviensach.vn

luồng sét, người thổi sáo liền đứng dậy, quay đầu lại, vạt áo xanh phấp phới trong cơn gió nhẹ, vành môi cong lên một nụ cười mơ hồ. "Trạch huynh, bao năm không gặp huynh vẫn khỏe chứ?"

Lạc Việt trơ mắt nhìn lão rồng đứng bất động trên không, lầm bầm, "Không phải ngay đến lão rồng cũng trúng chiêu rồi chứ?"

Chiêu Nguyên thận trọng quan sát, khẽ khàng nói, "Chắc không phải đâu, Ứng Trạch điện hạ đang quan sát hoặc trấn nhiếp yêu quái chăng?"

Lạc Việt thở hắt ra một hơi, "Trấn nhiếp có tác dụng khỉ gì, đối phó với yêu quái, chỉ một chữ: đánh. Không nương tay." Có lẽ lão rồng trước khi động thủ muốn giả vờ giả vịt chăng.

Lạc Lăng Chi trầm giọng nói, "Chúng ta vẫn nên cẩn thận, tiến đến gần xem thế nào thì hơn."

Lạc Việt gật đầu, "Lăng huynh, tôi và Chiêu Nguyên đi trước huynh bọc hậu, có gì bất trắc thì kéo bọn tôi một cái."

Lạc Lăng Chi đưa ngọn đèn lồng trong tay cho Lạc Việt, đón lấy chiếc chiêng đồng hắn cầm, "Việt huynh, cẩn thận."

Lạc Việt kéo tay Chiêu Nguyên, từng bước tiến về phía trước. Mái nhà có Lâm Tinh và Phi Tiên Phong càng lúc càng gần.

Bên tai Lạc Việt nghe vẳng lại một tiếng ho thân thuộc. Hắn còn chưa kịp ngạc nhiên, một bóng người từ trên nóc nhà đã đáp xuống, đứng trước mặt hắn. Đạo bào mới tinh, ba chòm râu dài phơ phất. Lạc Việt kinh ngạc, "Sư phụ, sao người lại ở đây?" Hắn bất giác buông tay Chiêu Nguyên.

Thấy Lạc Việt buông tay mình, Chiêu Nguyên tức thì kinh hãi, đang định ngoảnh đầu lại, chợt nghe có tiếng gọi, "Chiêu Nguyên!"

https://thuviensach.vn

Một nam tử mình vận trường bào long vân màu vàng kim đứng cách nó vỏn vẹn ba bước chân. Chiêu Nguyên mở to mắt, "Phụ... phụ vương."

Hạc Cơ Tử ôn hòa cười với Lạc Việt, "Việt nhi, chuyến đi này, con vất vả nhiều rồi."

Thần Thượng nở nụ cười dịu dàng, "Nguyên nhi, con gầy quá!" Hự... A...

Việt nhi...

Nguyên nhi...

Lạc Việt toàn thân nổi hết da gà. Chiêu Nguyên rùng mình, vảy dựng lởm chởm.

Lạc Việt đưa tay sờ thắt lưng. Chiêu Nguyên siết chặt tay phải.

Một đạo kiếm quang, một quả cầu sáng, đồng thời giội tới Hạc Cơ Tử và Thần Thượng.

"Sư phụ lão tử cả đời không biết nói mấy câu sến súa như vậy!"

"Phụ vương ta không đời nào cười đáng ghét đến thế!"

"Rắc rắc" mấy tiếng giòn tan, bóng hình Hạc Cơ Tử và Thần Thượng vỡ vụn thành cát bụi.

"Keng" một tiếng, Lạc Lăng Chi đánh chiêng điểm canh. Chỉ thoáng chốc, đèn đóm sao sa, dòng người nô nức, hàng quán san sát, đều nhất loạt mất tăm. Đêm đen cô tịch, đường phố cô tịch, trở lại là buổi đêm tĩnh mịch của Tử Dương trấn.

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên giơ tay phải, thắp lên một ngọn long hỏa chói mắt. Lạc Việt ngẩng đầu hét vang, "Là đại tiên cao nhân phương nào, hiện thân đi, đừng trốn trong góc khuất giở tiểu xảo mờ ám mãi thế!"

Lạc Lăng Chi bước tới bên cạnh Lạc Việt, gõ thêm mấy tiếng chiêng nữa, thức tỉnh Lâm Tinh và con khỉ. Chỉ còn mình Ứng Trạch vẫn thần người đứng giữa trời.

Một giọng nói yếu ớt từ bóng tối vọng ra, rất non nớt, "Được nhìn thấy hình ảnh êm đềm của người mình muốn gặp, không tốt sao?" Trước mắt Lạc Việt dần hiện lên đường nét một bóng hình, "Vì sao ngươi lại nói, đây là thứ tiểu xảo mờ ám?"

Lạc Việt hơi bối rối, không biết nên xử lý thế nào. Yêu quái đứng sau tất cả những chuyện này, hóa ra lại là một nữ hài nhỏ nhắn. Trông chỉ tám chín tuổi, mặc xiêm y màu nâu, cặp mắt to tròn nhìn xoáy vào Lạc Việt.

Lâm Tinh và con khỉ nhảy từ trên mái ngói xuống. Vỡ lẽ là mình trúng phải mê thuật, Lâm Tinh không khỏi nổi cơn thịnh nộ, định xách con tiểu yêu ra đánh cho một trận xả hận. Nhưng nhìn dáng vóc bé nhỏ trước mặt, cô không sao ra tay nổi. Lạc Lăng Chi cúi xuống, từ tốn hỏi, "Ảo ảnh vừa rồi, và cả những chuyện ma quái trong thành, đều do muội làm ư?"

Mắt tiểu yêu dâng lên một lớp sương mờ, "Bọn họ luôn ở đây đêm nào cũng ở đây, không tốt sao?" Nó giơ chiếc lá trong tay, kề lên miệng, điệu nhạc như sáo như tiêu lúc nãy lại trỗi dậy. Sương khói bốn bề lại tụ dày.

Nữ hài này, là oan hồn lang thang, hay là loài yêu quái nào đây?

Lạc Việt còn chưa kịp hỏi Lâm Tinh, bầu không phía trên đã lóe lên những tia sét chói chang. Tiểu yêu đưa tay ôm đầu kêu "ối chao", sét giật, cả Tử Dương trấn bỗng sáng lòa, còn hơn cả ban ngày. Tiểu yêu co mình

https://thuviensach.vn

lại, càng lúc càng thu nhỏ trong ánh sáng lóa mắt, trở nên gần như trong suốt, cuối cùng hóa thành một con nhím cuộn tròn dưới đất.

Cuồng phong gào rít, Lạc Việt bị thổi loạng choạng, cố gắng lắm mới ngẩng được đầu lên, vừa lúc một bóng người tối sầm đạp mây đen từ giữa tầng không tà tà hạ xuống. Gió mạnh là thế mà vạt áo và mái tóc của lão không hề lay động, chỉ có hai mắt lóe lên lạnh giá, "Người đó, làm sao ngươi có thể biến hóa ra được?"

Sét va nhau tóe lửa giáng thẳng xuống mặt đất, đá vụn văng tung tóe, con nhím bò rạp ra, run giọng, câu được câu chăng, "Đại tiên tha mạng, đại tiên tha mạng! Con... con chỉ là có được chiếc gương đọc tâm, có thể rọi ra người mà ông mong nhớ nhất..."

Một tấm gương bập bềnh tách ra khỏi mình nó, vừa mới chớm nhô lên, đã "rắc" một tiếng, nổ tung thành cát vụn bay tứ tán trong không trung. Ứng Trạch lạnh lùng đáp xuống mặt đất, con nhím rùng mình mấy cái, vô cùng dứt khoát ngất luôn tại chỗ.

Lâm Tinh quay ngoắt người, trừng mắt nhìn Ứng Trạch, "Ông có nhầm không đấy, dọa nạt một đứa bé như vậy! Suốt ngày khoác lác mình có thể xô trời lật đất, kết quả lại trúng phải mê thuật của một con tiểu yêu, không còn mặt mũi nào thì bắt đầu ỷ lớn hiếp nhỏ?"

Ứng Trạch lạnh lùng hừ mũi, "Bản tọa chỉ hỏi nó." Ống tay áo phẩy ra, sấm sét cuồng phong tắt ngấm.

Lạc Việt nhổ phì phì đất cát trong miệng. Lâm Tinh cúi xuống, quầng sáng đỏ mỏng manh từ lòng bàn tay trùm lên con nhím. Nhím rùng mình, dần biến trở lại thành tiểu nữ hài kia, giương cặp mắt to tròn ngồi thừ ra. Lạc Lăng Chi ngồi xuống, hỏi, "Vì sao muội lại ở đây, làm những chuyện như thế này?"

https://thuviensach.vn

Tiểu yêu chớp chớp mắt, hai hàng lệ chảy dài trên gò má, ôm gối khóc tu tu, "Bọn họ chết cả rồi. Ta không bảo vệ nổi ai, ta chẳng được tích sự gì, bọn họ chết hết rồi..."

Đường phố từng tấp nập, hàng quán từng rực rỡ đèn đêm, bao người từng nói cười đi lại, đều đã không còn nữa.

Sau cái ngày của mười mấy năm xưa, mọi thứ đều không còn.

Nó vẫn nhớ hồi mới tới tòa thành này. Nó vốn sống trên núi, bất tri bất giác đã thành tinh, không cha không mẹ, không bạn bè, cô độc rúc trong một huyệt động nhỏ. Có con sói tinh tu luyện yêu lực bằng cách ăn thịt các yêu quái khác, một ngày nọ phát hiện ra nó, nó suýt nữa bị giết, liều chết kéo lê thân thể trọng thương chạy xuống con đường dưới núi. Một bà lão ăn mày cứu nó, mang nó theo bên mình, trên đường hành khất ghé qua Đồ thành.

Ni am của Đồ thành thu nhận bà lão ấy, để bà quét dọn am đường và đình viện, nấu ăn dưới bếp. Nó cũng có một cái ổ, nằm ngay sau Phật đài trong Điện Quán Âm. Lúc nó vừa đặt ổ ở đó, tiểu sư phụ trong am định đuổi đi, trụ trì liền ngăn, thế gian vạn vật bình đẳng, đều có Phật tính, thiết nghĩ Bồ tát cũng sẽ đồng ý cho con nhím này một chỗ nương thân. Thế là, nó được ở sau Phật đài, hằng ngày xem bà lão quét dọn nhà cửa, nghe bà tụng kinh, ăn chung miếng màn thầu với bà. Bà lão không biết chữ, tuổi tác lại cao, cũng không nhớ nổi kinh văn, chỉ có thể niệm A Di Đà Phật. Thường ngày, bà vừa quét tước am đường vừa niệm A Di Đà Phật với tượng Phật, xin Phật tổ Bồ tát phù hộ cho người tốt được yên ổn, cho dân Đồ thành được bình an. Bà không biết con nhím tinh có thể nghe hiểu tiếng người, nhưng vẫn nói chuyện với nó. Bà lão nói, ni am và Bồ tát cho chúng ta bát cơm ăn, am đường duy trì được là nhờ cúng dường của bách tính lương thiện trong thành, vì vậy, chính là dân ở đây đã nuôi sống chúng ta, chúng ta phải xin Phật tổ phù hộ cho họ, để những người tốt đều được bình an. Thế nhưng, những người tốt không được bình an, rất nhiều binh lính ập

https://thuviensach.vn

vào thành, rất nhiều người mất mạng. Một số người định trốn vào ni am, bị tên bắn tới tấp chết ngay trước cửa. Nó vận hết pháp thuật hòng bảo vệ ni am, nhưng một bóng người đỏ rực xuất hiện giữa trời, phẩy ống tay áo, mọi pháp thuật đều trở nên vô dụng. Nó nghe có tiếng hét: trong ni am có kẻ biết yêu pháp, giết! Nó trông thấy tiểu sư phụ, trụ trì, bà lão... từng người một bị tên bắn xuyên, bị đao chém trúng. Bọn họ theo nhau chết đi, không còn ai cho nó ăn màn thầu, không còn ai phát hiện nó lén ăn đồ cúng cũng vờ như không thấy, cầm cây chổi vừa quét dọn vừa niệm A Di Đà Phật nữa.

A Di Đà Phật, xin Phật tổ Bồ tát phù hộ người tốt được yên ổn, cho dân Đồ thành được bình an.

Nhím gục đầu vùi mặt vào hai gối, òa khóc. Lạc Việt, Chiêu Nguyên, Lâm Tinh và Lạc Lăng Chi đều lặng lẽ cúi đầu. Lâm Tinh tư lự, "Tên đỏ rực đó, là phụng hoàng phải không? Tôn Bôn nói không sai, chuyện máu nhuộm Đồ thành quả nhiên không đơn giản."

Lạc Việt nói, "Có lúc ta thật muốn hỏi ông trời, thứ gọi là thiên lý có thực sự tồn tại hay không?" Giả như thiên lý có tồn tại thì vì sao lại trơ mắt nhìn bách tính vô tội của cả một thành bị đồ sát. Vì sao những kẻ đầu sỏ giết người hàng loạt đến nay vẫn được tiêu diêu tự tại, không hề gặp báo ứng chút nào.

Ứng Trạch hừ mũi, "Ngọc đế và đám tiểu thần tiên thuộc hạ của lão ta còn bận vui vầy ẩm tửu, hơi đâu lo chuyện thiên lý vặt vãnh này."

Lạc Lăng Chi nói, đánh giá như vậy thì hơi thiên lệch, hơn trăm năm trước, tông chủ Bách Lý thị là Bách Lý Trường Ca giúp Phụng Tường đế dấy binh soán vị, hơn nữa còn chính tay chém đầu thái tử Hòa Hy trên lưng ngựa, nhờ đó được tấn phong Uy Vũ hầu, sau lại gia phong thành quận vương. Phụng Tường đế đem ba châu vùng Tây Nam làm đất phong thưởng cho ông ta. Bách Lý Trường Ca tự thấy mình sát nghiệp quá nặng, lo hậu nhân gặp báo ứng, nên mới có chuyện xây lên Đồ thành, thu nhận nạn dân.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, hậu nhân của người được Bách Lý Trường Ca giúp đăng cơ, một trăm năm sau lại tru diệt toàn tộc Bách Lý thị, kể ra cũng là báo ứng chứ chẳng phải không.

Lâm Tinh nói, "Thế cũng là chuyện của Bách Lý thị, can gì đến bách tính Đồ thành?"

Lạc Lăng Chi cụp mắt, "Hồi còn ở sư môn ta từng xem điển cố thời trước, thấy chép rằng khi khởi công xây dựng Đồ thành, nơi đây không chỉ có nạn dân, mà cũng có trộm cướp thổ phỉ trốn án. Đồ thành nằm trên trục đường buộc phải kinh qua của vùng Tây Nam, không dưng thành chỗ làm ăn béo bở cho nhiều đối tượng, từ đấy nảy ra vô vàn vụ giết người cướp của, đều không tìm được hung thủ."

Lạc Việt cười nhạt, "Nếu là báo ứng, sao không nhằm vào những kẻ gây chuyện thương thiên bại lý? Dân lành vô tội đâu làm sai điều gì, tại sao phải gánh họa diệt vong?"

Lạc Lăng Chi cười gượng, "Đây có lẽ là điểm khác nhau giữa thiên lý và nhân tình chăng."

Ứng Trạch u ám nói, "Đây là biểu hiện Thiên đình thiếu năng lực."

Chiêu Nguyên ngồi một bên im lặng lắng nghe. Nhím vẫn khóc tu tu. Chiêu Nguyên nhỏ giọng hỏi, "Vậy giờ phải làm thế nào?"

Lâm Tinh thở dài, đặt tay lên vai nhím, "Bọn ta đều hiểu, muội thương nhớ những người năm xưa, nhưng cách làm của muội đem lại không ít phiền toái cho dân chúng hiện giờ, không thể tiếp tục như vậy được."

Ứng Trạch chắp tay, "Tới nơi ngươi phải tới đi, những người phàm ấy, đã chết cả rồi."

Nhím buồn rầu ngẩng mặt lên.

https://thuviensach.vn

Đúng, người trong thành này, đã chết cả rồi.

Dù cho nó không tin. Nó từng bướng bỉnh chuyển những xác người ấy vào lại trong thành, hết lần này đến lần khác, mong rằng họ sẽ đứng dậy, động đậy trở lại. Nhưng vô ích. Hằng đêm nó đều hy vọng nơi đây khôi phục nguyên trạng, nhưng muôn vẻ quá khứ đều do nó tự tạo ra, lừa gạt chính mình.

Cảnh tượng thuở nào, vĩnh viễn không thể quay trở lại.

Lạc Việt chợt lên tiếng, "Muội đã nhớ được dân chúng trong thành, vậy muội có biết một thương nhân tên Lý Đình và gia quyến ông ấy không? Họ là cha mẹ của ta, ta chính là ra đời trong thành này vào thời gian đó."

Nhím lắc đầu.

Lạc Việt thở dài.

Nhím giương cặp mắt to tròn nhìn hắn, "Song, nếu huynh ra đời vào thời gian đó, muội nhớ ra một người, biết đâu có liên quan đến huynh." Đoạn giơ hai tay vạch một vòng tròn, vòng tròn tỏa sáng nhàn nhạt, na ná mặt gương, trong gương hiện lên một cảnh tượng.

Một phu nhân bụng bầu được hai tỳ nữ dìu đỡ, bước vào Phật đường. Phu nhân còn rất trẻ, trông chỉ trên dưới hai mươi tuổi khuôn mặt thanh tú rạng nét cười yên lành. Nàng khó nhọc quỳ trước tượng Tống Tử Quan Âm, chắp hai tay, "Dân nữ Lý Lưu Thị, cầu xin Bồ tát phù hộ độ trì cho đứa con trong bụng. Dân nữ không mong nó được làm quan to quan nhỏ, phú quý hiển vinh, chỉ cần nó được một đời thư nhàn, một đời an lạc."

Lạc Việt thấy mắt cay cay, họng nghẹn ứ. Hắn nhớ lại cách đây rất nhiều năm, mình từng hỏi sư phụ Hạc Cơ Tử. Vì sao sư huynh đệ chúng con đều

https://thuviensach.vn

là đời chữ Lạc, đặt cái tên gì như Bá, như Kinh, như Cuồng chẳng phải sẽ có khí phách hơn sao?

Hạc Cơ Tử vuốt râu cười híp mắt nói, chữ Lạc hay lắm chứ, lạc sơn lạc thủy lạc thế lạc sinh, lạc thiên, đây là cảnh giới người tu đạo chúng ta cần phải có.

Cũng giống như bất cứ bậc làm cha làm mẹ nào, đều mong con cái mình có thể khoan khoái an lạc. Không mong làm quan làm quách, phú quý hiển vinh, chỉ cần một đời thư nhàn, một đời an lạc.

Bóng hình phu nhân trong gương dần tan biến. Lạc Việt gục đầu, nói với nhím, "Đa tạ."

Nhím lắc đầu, lau khô nước mắt, "Không có gì, muội cũng phải đi đây, tới nơi cần phải tới." Sau mười mấy năm, nó tỉnh mộng rồi, duyên phận giữa nó và nơi đây đã hết. Ngẫu nhiên gặp được tiên duyên, chầu Phật nghe kinh bảy năm lẻ, hiểu tiếng người, được bà lão nuôi, sống ở Đồ thành, là những chuyện may mắn nhất trong kiếp này của nó.

Tiểu nữ hài lại từ từ biến thành nhím, từ từ mờ đi, rồi trong suốt, cuối cùng thành một làn khói nhẹ, tiêu tán. Nơi nó ngồi còn lại một tấm lụa vàng nhăn nhúm. Là một góc của tấm lụa vàng phủ trên mình tượng Phật.

Lâm Tinh mở tấm lụa, bên trong là mấy mẩu xương khô nhỏ xíu và một mảnh da nhím.

Thì ra mười mấy năm trước, nó đã chết rồi. Khi bị người áo đỏ dùng pháp lực đánh trúng, đan nguyên đã vụn nát.

Nhưng, Phật tổ, con thật lòng không muốn chết. Con hy vọng con có thể sống, người thành này đều có thể sống. Họ cho con ổ nằm, cho con đồ ăn, vì sao họ phải chết chứ?

https://thuviensach.vn

A Di Đà Phật, xin Phật tổ Bồ tát phù hộ người tốt được yên ổn, cho dân Đồ thành được bình an.

Chiêu Nguyên và Lạc Việt cùng đào một cái hố bên tường thành, lấy tấm lụa vàng bọc hài cốt con nhím chôn xuống.

Lạc Việt ngồi dựa vào tường thành, im lặng hồi lâu.

Chiêu Nguyên cảm giác như có tảng đá đè trĩu trong lòng và trên hai vai mình, bí bách, nặng nề. Lâm Tinh hết nhìn Lạc Việt lại nhìn sang nó, phủi tay nói, "Hầy, linh hồn người phàm xuống Địa phủ, thông thường ba năm là được chuyển thế, dân chúng ngày xưa có khi đang sống vui vẻ ở một kiếp khác rồi cũng nên." Cô đứng dậy, "Tuy nhiên, vì phụng hoàng đích thân ra tay, chỉ e vụ thảm sát này còn ẩn chứa nội tình, ta nghĩ vẫn nên tra xét kỹ càng."

Lạc Việt cũng mang máng thấy vài điểm nghi vấn. Chuyện cha mẹ khiến đầu óc hắn rối như tơ vò, tạm thời không nghĩ được gì nhiều. Hắn nhặt đèn lồng và đồng hồ nước lên, đứng dậy, "Cứ tuần hết đêm nay rồi tính." Đoạn đưa mắt về phía tiệm quan tài Mã Phú cách đấy không xa, ảo ảnh khách điếm lộng lẫy đã biến mất tăm mất tích. Cửa tiệm im ỉm đóng chặt trong đêm tối.

Lạc Lăng Chi đề xuất, "Ngày mai tới năn nỉ lần nữa thử xem."

Chiêu Nguyên bỗng phát hiện Phi Tiên Phong đang bò trên nóc tiệm quan tài, quay lưng về phía bọn họ, rướn cổ thò đầu vào sân trong. Trực giác mách bảo nó, có lẽ con khỉ nhìn thấy chuyện gì đáng chú ý, Chiêu Nguyên bèn dùng phép leo lên mái nhà, con khỉ lập tức quay phắt đầu lại, ra hiệu bảo nó yên lặng. Chiêu Nguyên đứng trên mái nhà, nghe thấy trong sân có âm thanh lạ, cũng thò đầu xuống xem, chỉ thấy trong sân có một người, tay cầm rìu, đang dùng sức bổ cọc gỗ, hết nhát này đến nhát khác.

https://thuviensach.vn

Có tiếng Lạc Việt lầm bầm bên cạnh, "Kỳ lạ, sao nửa đêm canh ba lão ta lại dậy chặt củi? Hơn nữa, không thắp đèn mà vẫn nhìn thấy ư?" Chiêu Nguyên quay sang, phát hiện Lạc Việt, Lâm Tinh, Lạc Lăng Chi, Ứng Trạch không biết từ lúc nào đều đã trèo lên mái nhà. Mọi người ngồi thành một hàng trên mái, cùng nhìn xuống mảnh sân phía dưới.

Người chẻ củi kia, chính là Mã Phú. Lâm Tinh nheo mắt, "Các ngươi nhìn kỹ mà xem, bộ dạng lão ta, hình như không đúng lắm."

Lạc Việt không có thị lực phi phàm như kỳ lân và rồng, hắn cố nghển thêm cổ, cũng chỉ nhìn thấy một bóng đen trong sân vung rìu, biểu cảm thế nào thì không sao rõ được. Chiêu Nguyên chăm chú nhìn một hồi, ngạc nhiên thốt khẽ, "Đúng rồi. Mắt ông ta sao lại nhắm tịt thế kia?"

Lạc Việt cau mày, lẽ nào, Mã Phú đang... mộng du? Hắn quyết định nhảy xuống thám thính cho rõ ràng, Lâm Tinh và Chiêu Nguyên nóng lòng nhảy theo, Lạc Lăng Chi và Ứng Trạch ở lại trên mái nhà canh chừng.

Lạc Việt thận trọng nhảy xuống sân, nín thở từ từ tiếp cận Mã Phú, không nên tùy tiện đánh thức người mộng du, kẻo rất dễ hại đến tính mạng.

Con khỉ cũng theo bọn họ nhảy xuống sân, nhìn ngang ngó dọc vèo vèo men theo chân tường chạy tới bên một giếng nước, ngồi trên thành giếng thò cổ xuống dưới, vớ lấy cây gậy gỗ bên giếng chọc chọc, lại chọc chọc. Lạc Việt, Chiêu Nguyên và Lâm Tinh đều không quản nổi con khỉ, chỉ đứng trong góc tường an toàn thận trọng quan sát Mã Phú.

Nét mặt Mã Phú nanh ác dị thường, mỗi nhát chặt xuống khúc gỗ đều như vận hết sức lực toàn thân, miệng không ngừng lầm bầm, rít qua kẽ răng, "... Chặt bay đầu mày, chặt đứt chân mày, chặt cho mày không vào được cửa, ta chặt."

https://thuviensach.vn

Khúc gỗ rất mau đã trở thành một đống mạt vụn, Mã Phú cứng nhắc ném cây rìu xuống, cứng nhắc quay người, đi thẳng vào gian nhà trong sân, hai mắt từ đầu đến cuối đều nhắm tịt. Sau tiếng kẽo kẹt, cửa phòng đóng lại. Mảnh sân khôi phục vẻ yên ắng ban đầu.

Lạc Việt bước tới trước cửa phòng, đang định giơ tay đẩy, đột nhiên có tiếng người khe khẽ, "Các người là ai?"

Từ miệng giếng từ từ nhô lên một cái đầu người, con khỉ khua chân múa tay kêu khẹc khẹc mấy tiếng, lại dùng gậy chọc chọc vào cái đầu. Đầu người mỗi lúc một nhô cao, dần lộ ra vai, thân trên, cuối cùng hai tay vịn lấy th(ành giếng, nhảy lên mặt đất bước tới gần Lạc Việt, khua sáng cây hỏa chiết tử 3), đảo cặp mắt trố, "Thì ra là các người. Nửa đêm vào sân nhà ta làm gì hả? Nhà ta rất nghèo, không có gì đáng trộm đâu."

Lạc Việt lập tức nói, "Chúng ta không phải tới ăn trộm." Hắn nghi hoặc nhìn Tiểu Phát, "Sao ngươi... lại từ dưới giếng bò lên?"

Tiểu Phát tiếp tục đảo mắt, "Ngươi cũng trông thấy rồi đấy, cha ta thường mộng du, hễ mộng du là ôm rìu đi chặt đồ, không trốn đi nhỡ để ông ấy coi là củi chặt thì làm thế nào."

Lạc Việt đồng cảm sâu sắc.

Lâm Tinh hỏi, "Vậy mẹ ngươi đâu?"

Tiểu Phát nói, "Bị cha ta dọa chạy mất rồi, ông ấy như thế, ai mà ở được chứ. Đợi khi ta lớn, có tiền rồi, ta cũng chạy."

Lạc Việt dò hỏi, "Vì sao đêm nào cha ngươi cũng mộng du thế?"

Tiểu Phát lại đảo mắt, "Ta làm sao biết được." Và trợn mắt nhìn Lạc Việt, "Nhưng, có liên quan đến cái tên Lý Đình hôm nay ngươi nhắc đến

https://thuviensach.vn

đấy. Lâu lắm rồi cha ta không phát tác kinh khủng như thế này. Nghe xong lời ngươi, ông ấy có vẻ không bình thường."

Lạc Việt khéo léo lèo lái, "Ngươi có biết Lý Đình rốt cuộc liên quan gì đến bệnh tình cha ngươi không?"

Tiểu Phát gượng gạo nói, "Ta làm sao biết được." Gã nhìn từ đầu xuống chân Lạc Việt, Chiêu Nguyên và Lâm Tinh, "Ồ, các ngươi nửa đêm nửa hôm lẻn vào nhà ta, là để dò la chuyện này phải không. Ta sẽ tới huyện nha tố cáo các ngươi tự ý đột nhập nhà dân."

Lạc Việt thành khẩn giải thích mình không có ác ý, Tiểu Phát chìa tay ra với hắn, "Đủ rồi, để chứng minh lời ngươi nói là thực đem tiền ra đây. Tự tiện đột nhập nhà dân, cũng phải nộp ít tiền bồi thường chứ. Hai mươi đồng."

Lạc Việt lúng túng rờ túi áo xẹp lép, đang định hỏi Tiểu Phát có thể hoãn cho đến ngày mai mới nộp tiền được không, Lâm Tinh đã bước qua mặt hắn tới gần Tiểu Phát, "Này, chúng ta trao đổi một vụ làm ăn thì sao? Nếu ngươi khơi được chuyện tăm tích Lý Đình từ miệng cha ngươi, bọn ta có thể cho ngươi rất nhiều tiền."

Tiểu Phát rụt tay lại, khoanh trước ngực, "Tỉ tỉ này, tỉ cũng thấy rồi đấy, tính khí cha ta rất hung bạo, nếu không cẩn thận, có khi ta bị ông ấy chẻ thành củi như chơi. Vụ làm ăn mà tỉ nói, hết sức nguy hiểm."

Lâm Tinh cười nheo mắt, "Vậy nên cái giá ta đưa ra cho ngươi cũng rất cao, năm mươi đồng, ngươi thấy thế nào?"

Tiểu Phát lắc đầu, "Tỉ tỉ, ta không thể đi giúp người ngoài, làm chuyện có lỗi với cha."

Lâm Tinh nhướng mày, "Sáu mươi đồng."

https://thuviensach.vn

Tiểu Phát nhìn xa xăm vào màn đêm, "Cha nuôi ta lớn, rất không dễ dàng."

Lâm Tinh giơ một ngón tay, dứt khoát nói, "Một trăm đồng."

Tiểu Phát lập tức chìa tay, "Tỉ tỉ, nói cho ta biết chỗ ở của các vị, ngày mai đợi tin ta. Có điều, phải đưa tiền luôn bây giờ."

Lâm Tinh nói, "Giờ ta đưa tiền cho ngươi, nếu ngươi không giúp bọn ta thì sao?"

Tiểu Phát dửng dưng, "Ta làm ăn, trước nay nói một là một, nói hai là hai.

Nếu tỉ thấy không thích đáng, vụ này khỏi cần làm nữa. Đưa hai mươi đồng tiền bồi thường là xong."

Lạc Việt bất giác liếc Lâm Tinh, cô nương, ngày mai chúng ta mới được nhận tiền công, giờ hai bàn tay trắng, lấy gì trả cho gã ta? Lâm Tinh trái lại vẫn vui vẻ gật đầu, "Được, nhưng ngươi phải đợi ta một lát, trên người bọn ta giờ không có nhiều tiền thế, phải về lấy đã." Cô chỉ tay lên trên, "Trên nóc nhà có hai người, cho ngươi giữ ở đây, thế nào?"

Tiểu Phát lưỡng lự nhìn lên, trầm ngâm.

Lạc Việt nói, "Thế này đi, ta cũng ở lại làm thế chấp, ngươi đủ tin rồi chứ?"

Hắn chưa biết Lâm Tinh định dùng cách gì, nhưng hắn biết, cô đã nói như vậy thì chắc chắn có thể làm được.

Tiểu Phát cuối cùng cũng gật đầu, nói với Lâm Tinh, "Mau lên nhé, ta không kiên nhẫn đâu."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh kéo theo Chiêu Nguyên, túm lấy Phi Tiên Phong, "Dẫn bọn ta đi tìm chủ nhân ngươi."

Con khỉ đập cánh, im lặng bay trên bầu trời đêm. Chiêu Nguyên và Lâm Tinh cùng cưỡi mây theo sau nó. Chiêu Nguyên băn khoăn hỏi Lâm Tinh, "Vì sao tỉ lại vay tiền Tôn Bôn?"

"Vì hiện giờ chúng ta chỉ có thể vay gã." Lâm Tinh trả lời.

Chiêu Nguyên lại hỏi, "Nhưng Tôn Bôn liệu có cho chúng ta vay không?"

Lâm Tinh nhếch miệng cười, "Không cho vay thì cướp."

Lại một lần nữa, Chiêu Nguyên vô cùng khâm phục Lâm Tinh. Đây là thứ bá khí mà nó làm thế nào cũng không học được chăng.

Phi Tiên Phong lượn một vòng trên vùng trời Tử Dương trấn, rồi dẫn bọn họ bay ra ngoài thành. Tới một rừng cây đen kịt, nó thu cánh đáp xuống. Lâm Tinh hạ thấp mây, quả nhiên trông thấy Tôn Bôn. Gã đang quật một ngôi mộ.

Hay nói chính xác hơn, ngôi mộ ấy đã bị quật xong. Khi Lâm Tinh và Chiêu Nguyên chạm chân xuống đất, cũng là lúc Tôn Bôn rút một thanh kiếm ra khỏi quan tài, vứt sang một bên, đậy nắp lại, cầm xẻng nhảy lên khỏi huyệt. Gã chẳng hề tỏ ra bất ngờ trước sự xuất hiện của Chiêu Nguyên và Lâm Tinh.

Lâm Tinh không kìm được, mắng, "Con người ngươi thật quá quắt, cướp của người sống chưa đủ, người chết cũng không tha."

Tôn Bôn chẳng bận tâm, nhe ra hàm răng làm hàng, "Nhị vị giờ này đến đây, chắc không phải để lên án ta quấy rầy người quá cố chứ."

https://thuviensach.vn

Phía trước ngôi mộ bị quật tung có một đống tro tiền vàng, còn rõ vệt rượu vẩy quanh. Lâm Tinh thầm nhủ, tên thổ phỉ này làm trò quật mộ nhưng xem ra cũng sợ báo ứng, đem cả tiền vàng rượu nước định vờ vĩnh lừa mình dối người.

Chiêu Nguyên nói, "Ừm, chúng tôi tới tìm huynh vay tiền."

Tôn Bôn bật cười, thẳng thắn hỏi, "Vay bao nhiêu?"

Lâm Tinh nói, "Một trăm đồng." Cô ngập ngừng, lại bổ sung, "Ngày mai trả ngươi luôn."

Tôn Bôn "ờ" một tiếng, móc một xâu tiền từ túi da bên hông, đưa cho Chiêu Nguyên, ngay nguyên nhân vay cũng không hỏi. Thoải mái lạ thường!

Chiêu Nguyên nhận lấy xâu tiền, Lâm Tinh nói với Tôn Bôn "Đa tạ."

Tôn Bôn mỉm cười, "Cô nương không cần khách khí, nếu còn cần gì nữa, cứ nói với ta là được."

Chiêu Nguyên nắm xâu tiền trong tay, quay lại nhìn mấy lượt, vẫn cảm thấy không khí giữa hai người có gì đó kỳ lạ. Tôn Bôn cúi xuống nhặt thanh kiếm dưới đất, dùng tay áo lau qua rồi tuốt vỏ, một luồng sáng bạc lạnh lẽo lóe lên trong màn đêm.

Gã giơ thân kiếm ra trước mắt, nhìn đi nhìn lại, "Cô nương xem, thanh kiếm này thế nào?"

Lâm Tinh bĩu môi, "Binh khí của người phàm đối với ta chỉ là sắt vụn, có điều kẻ nằm trong cỗ quan tài bị ngươi nạy tung này, thực quá đáng thương."

https://thuviensach.vn

Tôn Bôn vẫn tỉ mẩn chiêm ngưỡng bảo kiếm, "Cô nương coi nó như sắt vụn, nhưng ở trần gian, nó là món bảo khí có giá lắm đấy. Nó từng chặt đầu thái tử Ứng triều, từng thấm không biết bao máu địch trên sa trường. Chỉ người tập tước của Bách Lý thị mới có tư cách sở hữu. Thanh kiếm này bị vùi trong lòng đất, là sự sỉ nhục đối với nhuệ khí của nó."

Tôn Bôn chậm rãi lướt ngón tay trên thân kiếm, kiếm mơ hồ phát ra âm thanh, như hưởng ứng lời gã nói. Chiêu Nguyên có thể cảm thấy huyết tanh và hàn ý toát ra từ thân kiếm, vậy, lẽ nào ngôi mộ này là...

Lâm Tinh lầm bầm, "Thì ra ngươi quật mộ Bách Lý Tề."

Con người này, vì thứ mình muốn có, đúng là không chuyện gì không dám làm. Cô kéo tay Chiêu Nguyên, "Đa tạ ngươi đêm nay khảng khái móc hầu bao, chúc ngươi dùng thanh kiếm này giết người thống khoái. Bọn ta đi trước đây.

Ngày sau gặp lại."

Chiêu Nguyên bị Lâm Tinh kéo lên đám mây, bồng bềnh bay lên, vẫn không thôi ngoái đầu nhìn xuống.

Tôn Bôn tra lại kiếm vào vỏ, buộc ngang hông, xúc từng xẻng đất lấp huyệt. Nấm mộ này không dựng bia, chẳng rõ gã làm sao phát hiện ra nó là mộ Bách Lý Tề. Phi Tiên Phong ngồi chồm hỗm một bên xem chủ lấp mộ, im lìm bất động, y như tượng nhà mồ.

Quay lại nhà Mã Phú, Tiểu Phát cầm được xâu tiền, tỉ mẩn đếm kỹ số lượng xong mới tươi tỉnh nói, "Tỉ tỉ, ta lấy danh hiệu Tử Dương trấn đệ nhất mỹ nam ra bảo đảm với tỉ, vụ này ta nhất định giúp tỉ lo liệu. Ngày mai cứ đợi tin ta."

Lạc Việt ngợi khen, "Tiểu huynh đệ đúng là người phóng khoáng."

https://thuviensach.vn

Đến canh năm, nhiệm vụ tuần đêm kết thúc, cả bọn trở lại huyện nha. Thấy họ nguyên vẹn quay về, nha dịch đều tỏ ý kinh ngạc và khâm phục. Lạc Việt không hề đả động đến chuyện gặp phải hồi đêm, chỉ nói chẳng thấy gì hết. Vào tới nhĩ phòng nghỉ ngơi, Chiêu Nguyên hỏi Lạc Việt, nên chăng thông báo với dân trấn Tử Dương, từ nay về sau ban đêm sẽ không xuất hiện mấy chuyện kỳ quái nữa. Lạc Việt xua tay, bảo rằng tạm thời chưa cần nói. Chiêu Nguyên không hiểu, Lâm Tinh cốc đầu nó, "Ngốc thế, hôm nay còn đợi tin tức, chắc chắn vẫn phải nán lại trấn Tử Dương cứ kiếm thêm tiền công một đêm, ngày mai hẵng nói."

Chiêu Nguyên bấy giờ mới vỡ lẽ. Lúc ăn sáng, nó cố ý ăn thật ít, đem phần bánh rán và trứng tiềm lá trà của mình biếu Ứng Trạch, đợi Ứng Trạch hài lòng thưởng thức hết mới khẽ khàng thỉnh giáo lão, "Có bí quyết nào giống như tu luyện pháp thuật, để thông minh lên không?"

Ứng Trạch nghiêm túc nhìn nó, lộ vẻ phiền não hiếm thấy, "Chuyện ngươi hỏi không có bí quyết gì đặc biệt, chỉ có thể dựa vào lĩnh ngộ của chính mình. Hơn nữa ngươi sinh ra tư chất đã kém cỏi, lớn lên cảnh giới cũng sẽ thấp hơn người khác một chút." Lão nhón chân hiền từ xoa đầu Chiêu Nguyên, "Cố gắng lên, bản tọa tin ở ngươi. Đợi khi ngươi tham ngộ được hàm nghĩa của từ âm hiểm, ngươi sẽ có hy vọng thành công."

Âm hiểm? Đây hình như không phải từ gì tốt, phụng hoàng rất âm hiểm. Một lần nữa, Chiêu Nguyên rơi vào bế tắc khi muốn làm một con rồng chân chính.

Sẩm tối, Tử Dương trấn đệ nhất mỹ nam nhờ một nha dịch chuyển tin, "Người giấy các vị đặt ở tiệm quan tài Mã Phú đã làm xong." Lạc Việt cả mừng, Tiểu Phát quả thật đã thu xếp được với cha gã rồi.

Tiểu Phát xử lý Mã Phú bằng một cách rất đơn giản. Gã trích hai mươi trong số một trăm đồng kia, mua hai lạng rưỡi tai lợn, một cân Thiêu Dao Tử, đến khi bọn Lạc Việt tới tiệm quan tài, Mã Phú đã nằm dài trên ghế,

https://thuviensach.vn

mặt đỏ gay, hai mắt đờ đẫn, mồm lẩm bà lẩm bẩm. Tiểu Phát chú thích, "Cha ta uống đến mức độ này, ngươi có hỏi tiền cất ở đâu ông ấy cũng chỉ cho."

Lạc Việt kéo ghế, ngồi xuống bên cạnh Mã Phú, thử hỏi, "Ông có biết một người tên là Lý Đình không?"

Mã Phú chuyển động con mắt lạc thần, "Lý Đình? Lý Đình... Lý Đình." Lão đột nhiên nhảy dựng khỏi ghế, lật bàn, cầm ghế giận dữ nện uống, "Lý Đình! Lý Đình! Hắn đáng chết. Bọn chúng đều đáng chết. Đám người đó... Bọn chúng nhất loạt đều đáng chết."

Chiếc ghế bị đập tan tành, Mã Phú ngồi bệt xuống đất, nước mắt giàn giụa, "Tên tướng quân nói... bởi vì Lý Đình trọ ở khách điếm bọn ta, nên tất cả người trong khách điếm đều phải chết... Trong thành này, phàm là người từng tiếp xúc với Lý Đình... đều phải chết. Lão bản... lão bản nương... tất cả mọi người chết hết rồi. Lý Đình đáng chết một. Đám người đó đáng chết mười. Nếu trước khi Lý Đình vào trọ, ta chém chết hắn, thì toàn thành đã không ai phải chết theo...

Bọn chúng đáng chết..."

Đất trời lạnh lẽo, Lạc Việt đờ đẫn không biết mình đang ở đâu, toàn thân hắn run bắn lên, không sao khống chế nổi. Chiêu Nguyên siết chặt nắm tay, tưởng đâu mình rơi vào hố băng vạn năm, cái lạnh ngấm ra từ từng kẽ xương. Đúng vậy, người mang huyết mạch hoàng tộc mai danh ẩn tích trong dân gian suốt một trăm năm, đời nào phụng hoàng lại không phát giác ra. Nếu chỉ tiêu diệt phản vương Bách Lý Tề, đâu cần phải giết dân cả thành. Lạc Việt thấy chân bỏng giãy, máu tươi từ mười mấy năm trước đang sôi sục trong lòng đất, hun cháy hai chân hắn. Một trong những kẻ đầu sỏ hại chết người dân Đồ thành, thì ra chính là hắn.

Lạc Việt không kiếm thêm một tối tiền công nữa.

https://thuviensach.vn

Sau khi rời nhà Mã Phú, hắn đi thẳng ra khỏi trấn Tử Dương. Hắn không dám tiếp tục ở lại tòa thành này. Máu của bao nhiêu người mười mấy năm trước sẽ trào ra từ lòng đất, dìm chết hắn.

Tà dương, nắng gắt đến chói mắt, ngay cả sắc mây cũng như máu hoen.

Lạc Việt thẫn thờ lê bước. Chiêu Nguyên, Lạc Lăng Chi và Lâm Tinh lặng lẽ theo sau.

Ra tới khu rừng ngoài thành, Ứng Trạch nói, "Thiếu niên, ngươi suốt ngày khoác lác mai sau sẽ trở thành anh hùng. Một chuyện cỏn con thế này cũng không vượt qua được, thì đừng nói anh hùng, ngay đến đồ ăn hại cũng không làm nổi đâu."

Lạc Việt bước tới một gốc cây, hầm hầm giội nắm đấm vào thân cây, nghiến chặt răng. Ứng Trạch khoanh tay, dửng dưng nói, "Bản tọa năm xưa làm thiên tướng trên Thiên đình, chính trong trận tiên ma đại chiến, niệm giao tình với Tham Kỳ, có lòng thả cho y một con đường sống, mách khẽ y rằng nếu đi về hướng Tây Nam, vẫn còn nơi bảo toàn tính mạng. Kết quả, y lợi dụng chuyện này bày ra nghịch trận, dẫn dụ bản tọa vào bẫy, làm tổn thất ba mươi vạn thiên binh của bản tọa. Người một tòa thành này của ngươi, mới có bao nhiêu, hơn nữa vẫn còn Điện Diêm La cho bọn họ đầu thai, chứ ba mươi vạn thiên binh kia, đều đã hóa thành tro bụi. Nếu ngươi muốn ngồi ở trên cao, muốn làm anh hùng, thì không thể chỉ gánh cái mạng mình, mà còn phải gánh mạng cho những người xung quanh. Địa vị càng cao, mạng gánh càng nhiều. Chỉ gánh nổi mạng mình, là kẻ dung tục, có thể gánh vác vô số tính mạng, mới là bậc anh hùng."

Lâm Tinh cũng an ủi, "Sự việc vốn chẳng liên quan gì đến Lạc Việt, là phụng hoàng và hoàng đế thời đó đồ sát thành này. Cha mẹ Lạc Việt cũng là người vô tội bị giết, bọn họ căn bản đâu biết mình có quan hệ với hoàng gia, càng chưa từng nghĩ đến việc uy hiếp ngôi báu."

https://thuviensach.vn

Tự cổ chí kim, những màn đấu đá xung quanh ngai vàng đều tanh mùi máu, chuyện này đã không ít lần được thuật lại trong hí văn hoặc qua lời kể của thuyết thư tiên sinh nơi trà quán, Lạc Việt trước nay đều hiểu rất rõ. Nhưng một ngày kia, khi chuyện tương tự liên quan đến mình, cảm giác lại khác hẳn.

Bên trên, cách đỉnh đầu hắn không xa bỗng có tiếng nói, "Kẻ năm xưa dẫn binh vào Đồ thành, là An Thuận vương."

Lâm Tinh ngẩng đầu, Tôn Bôn đứng trên chạc cây gần đó ung dung khoanh tay, "Lạc hiền đệ! Đệ muốn làm hoàng đế, ta muốn nắm binh quyền kẻ thù của chúng ta đều là triều đình, hợp tác cùng nhau chẳng phải càng tốt sao?"

Lâm Tinh nhăn mũi, "Lạc Việt thèm vào để ý đến ngươi." Cô móc ra xâu tiền công vừa lĩnh, giơ lên cao, "Này, trả cho ngươi, đa tạ chuyện đêm qua."

Tôn Bôn thần thái hào sảng, "Cô nương để ý đến ta cũng được mà. Không cần đa tạ đâu."

Lâm Tinh chẳng buồn tiếp chuyện gã nữa, Phi Tiên Phong đập cánh bay tới, nhận xâu tiền từ tay Lâm Tinh xong, bất chợt xòe vuốt, nhanh như cắt chụp xuống bả vai cô. Lâm Tinh nhất thời không đề phòng, bị Phi Tiên Phong giật tóc, rồi lập tức rút lui. Người cô rực ánh đỏ, nhưng mấy cọng tóc cũng đã bị lấy mất.

Tôn Bôn mỉm cười nhận tóc từ tay Phi Tiên Phong, "Cô nương, ta nghe nói chỉ cần ăn vảy râu của kỳ lân thần, là có thể trở thành người được bảo hộ, chẳng rõ truyền thuyết này có đúng hay không..." Gã dương dương tự đắc, chậm rãi bỏ sợi tóc vào miệng, nuốt xuống.

https://thuviensach.vn

Toàn thân Lâm Tinh bừng bừng lửa giận, cô đột ngột kéo giật Lạc Lăng Chi bên cạnh, nhét một thứ gì đó vào miệng y với tốc độ không thể tưởng tượng nổi. Đúng lúc ấy, một búng máu đen bất ngờ ộc ra khỏi miệng Tôn Bôn, gã lảo đảo, từ trên cây ngã lộn phộc xuống.

Phi Tiên Phong kêu lên thê thiết, nhảy tới bên chủ.

Lâm Tinh hếch cằm, cười khẩy, "Một tên phàm nhân nhỏ bé, lại dám vọng đồ thao túng thần hộ mạch? Bài giáo huấn này, đã là ta có lòng từ bi rồi đấy. Từ giờ khắc này, Lạc Lăng Chi chính là người ta bảo hộ, loại người như ngươi, vĩnh viễn chớ nên vọng tưởng nữa."

Tôn Bôn sắc mặt tái xám, chống tay cố nhỏm người dậy, quệt vệt máu nơi khóe miệng, "Người không có thần hộ mạch, lẽ nào không thành anh hùng?

Vương hầu khanh tướng, lẽ nào sinh ra đã thế."

Lâm Tinh nói, "Quân trộm cướp quật mộ, còn dám xưng bừa anh hùng.

Muốn có một thanh kiếm tốt cũng phải quật trộm mộ người khác."

Tôn Bôn bật cười, "Cô nương, thanh kiếm ấy, từ khi ta sinh ra, gia phụ đã chỉ định cho ta thừa kế rồi. Ta vì báo thù rửa hận, không thể không kinh động đến phụ thân, lấy thanh kiếm vốn dĩ thuộc về mình, sao lại phải gánh một chữ 'trộm'?"

Nụ cười khẩy đông cứng trên khóe môi Lâm Tinh. Tôn Bôn ôm ngực, vịn cây gắng gượng từ từ đứng dậy, quay người bỏ ra xa. "Chuyện đã đến nước này, nói cho các vị biết cũng chẳng sao, ta chính là con trai Bách Lý Tề. Bách Lý Phóng."

Chú thích:

https://thuviensach.vn

(1) Phòng nhỏ bên cạnh gian nhà chính, thường nhô ra như cái tai nên gọi là nhĩ phòng.

(2) Nơi để hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên.

(3) Dụng cụ giữ lửa thời xưa ở Trung Quốc.

https://thuviensach.vn

Chương 9

Ngày mồng tám tháng Tư năm Ninh Thụy thứ mười một, thái tử Hòa Trinh hồi kinh.

Đại lễ sách phong vốn định tổ chức vào cuối tháng Ba, nhưng vì thái tử lo tìm thuốc cho hoàng thượng mà lỡ dở, đành lùi lại đến mười chín tháng Tư. Toàn triều tán dương thái tử biết trọng đạo hiếu, ngày sau nhất định là một hiền quân.

Sùng Đức đế Hòa Thiều đã viết xong di chiếu của mình. Khi y lập di chiếu, đại thần cung nữ hoạn quan xung quanh đều phủ phục xuống đất mà khóc, nhưng vừa quay mặt đi đã ca tụng thái tử là minh quân tương lai.

Hòa Thiều hiểu rõ, y cũng chỉ còn lại chữ "tương lai" này để người ta kỳ vọng. Gần đây, mỗi ngày y ho một nhiều thêm, cái gọi là "tương lai" đang từng bước tiến lại phía y. Sau khi thái tử hồi kinh, vì muốn gã sớm làm quen với chính sự, rất nhiều sớ tấu đã được gửi đến để gã phê. Hòa Thiều mặc kệ, dù sao trước kia y cũng ít xem sớ tấu. Một năm trở lại đây, các đại thần càng chẳng mấy khi dâng sớ tấu cho y.

Tiết trời đang nóng dần lên, Hòa Thiều ra ngoài hiên ngắm cảnh, trên sập mềm vẫn trải đệm lót dày. Y ngắm lũ bướm vờn quanh hoa dưới thềm, lại gà gật buồn ngủ, cung nữ và thái giám đứng hầu hai bên đều phụng mệnh lùi xuống, chỉ để lại hai người túc trực. Đương cơn mơ màng, Hòa Thiều nghe tiếng gọi khẽ, "Hoàng thượng, hoàng thượng." Y mở mắt, chỉ thấy một trong hai tiểu thái giám túc trực quỳ xuống dập đầu, "Hoàng thượng, một vị đại nhân có chuyện quan trọng liên can đến giang sơn xã tắc, muốn bẩm báo với hoàng thượng."

https://thuviensach.vn

Không phải khuyên y lúc này nên thoái vị nhường lại long bào ngự tọa cho thái tử đấy chứ. Hòa Thiều gật đầu ân chuẩn. Lát sau, tiểu thái giám dẫn theo một người mình vận quan phục bước lại, trên đường còn rất cảnh giác ngó quanh, như sợ người khác phát hiện. Người ấy quỳ trước sập, khẩn thiết nói, "Hoàng thượng, thần nội sử doãn Trịnh Niệm, có chuyện quan trọng bẩm báo. Vì giang sơn xã tắc, xin hoàng thượng phế bỏ thái tử Mộ Trinh, tuyệt không thể lập."

Trịnh Niệm gọi đích danh tên tục của thái tử, rõ ràng căm ghét đến tận xương tận tủy, Hòa Thiều bỗng muốn bật cười, "Mộ Trinh được chọn làm thái tử lâu rồi, cách đây hơn một năm, chuyện này đã bắt đầu được dự tính, nếu khanh muốn can ngăn, tại sao phải đợi đến bây giờ."

Trịnh Niệm nằm rạp xuống đất, "Hôm trước thần lật đọc lại điển sách xưa, ngẫu nhiên phát hiện một chuyện, không dám cho Mộ đảng biết, mới bí mật diện thánh. Hoàng thượng tuyệt đối không thể lập Mộ Trinh làm thái tử, nếu Mộ Trinh giành được ngai vàng, Đại ứng triều ta tất diệt vong."

Mười hai tháng Tư, bọn Lạc Việt cuối cùng cũng tới được Cửu ấp nơi đặt phủ quận vương cửa Tây quận. Vẫn còn hơn một tháng nữa mới đến ngày hội kén rể của quận chúa, Cửu ấp thành đã phòng thủ nghiêm ngặt. Trên đường cái dẫn đến cổng thành, người qua kẻ lại đều là những thiếu niên y phục gọn nhẹ mang theo hai ba tùy tùng. Bọn họ đều đi bộ, không ai cưỡi ngựa, càng không ai ngồi xe, màu sắc y phục cũng đa phần nhẹ nhàng. Xem ra chuyện quận chúa không ưa xa hoa hoang phí, ai ai cũng biết.

Mỗi người bước vào thành trước tiên đều phải khai rõ danh tính và mục đích đến với vệ binh. Trong cổng có các quan viên đứng làm nhiệm vụ đón tiếp, ai muốn tham gia hội kén rể của quận chúa, đều được quan viên dẫn vào ở hành quán chuyên biệt trong thành.

Ngoài cổng người xếp hàng dài. Chiêu Nguyên đứng cạnh Lạc Việt, ngửa đầu chiêm ngưỡng đại môn huy hoàng của Cửu ấp cho đỡ chán, ngửa

https://thuviensach.vn

đến tê cả cổ mới nhích được tới cổng thành. Vệ binh ngăn Lạc Việt, hỏi danh tính lai lịch, Lạc Việt nói, "Mấy người chúng ta tới xem hội kén rể của quận chúa."

Vệ binh nhìn hắn từ đầu xuống chân, "Tới tham gia hội kén rể thì không cần nói tránh thành đi xem, gần đây những người như huynh đài càng lúc càng đông. Trông bộ dạng đã biết là muốn lấy quận chúa rồi." Đoạn trỏ Chiêu Nguyên, Lạc Lăng Chi, Ứng Trạch, "Mấy vị này, là tùy tùng của huynh, hay kết bạn đi đường?"

Lạc Việt đang định giải thích, sau lưng chợt rộ lên huyên náo.

Tiếng vó ngựa, tiếng bánh xe lăn từ xa dồn tới, Lạc Việt và mọi người đều hướng mắt nhìn về phía có tiếng động, chỉ thấy tám con tuấn mã kéo một cỗ xe hoa lệ cuốn bụi chạy tới, kỵ binh tinh nhuệ mặc giáp đen hộ tống hai bên. Đám người tức thời xôn xao bàn tán, không biết là tên ngốc nào định khoe mẽ ở hội kén rể, kẻ đầu tiên bị đá khỏi cuộc nhất định là người này. Rất nhanh chóng, những người tinh mắt và bọn Lạc Việt đã nhận ra hoa văn trang trí trên thân tinh kỵ hắc giáp và xe ngựa.

"Định Nam vương phủ."

Xe ngựa vòng qua đám đông xếp hàng, chạy thẳng đến bên cổng thành, mành gấm xe hoa vén lên, thiếu niên bước xuống phục trang lộng lẫy hoa văn cầu kỳ, đầu đội mũ ngọc đồi mồi, hông đeo trang sức vàng và một hạt lam bảo ngọc cỡ lớn lấp lóa đến hoa mắt dưới ánh mặt trời. Thiếu niên xòe chiếc quạt bạch ngọc cốt nhũ kim vẽ mẫu đơn, khẽ phe phẩy, phú quý chất ngất, cao sang ngời ngời.

Vì chiếc mũ ngọc chiếm cứ đầu gã, nên lão rùa phải đổi chỗ nằm xuống vai, vẫn điềm nhiên chợp mắt. Lạc Việt, Chiêu Nguyên đều đã lóa mắt, Lâm Tinh lầm bầm tự nhủ, "Trời ạ, sao trông Đỗ Như Uyên cứ như con công trống thế kia, gần đây gã tới Thiên Trúc ư?"

https://thuviensach.vn

Đỗ thế tử ngọc ngà châu báu sải từng bước khoan thai về phía bọn họ, vệ binh nơi cổng thành cùng các quan viên lễ tân vội rảo bước lên ngăn, nhưng trước hào quang xa hoa của Đỗ thế tử, thái độ không khỏi có phần cung kính đặc biệt, "Thế tử, vì người vào thành đông, xin thế tử tạm thời di bước ra sau xếp hàng."

Đỗ Như Uyên phe phẩy cây quạt, "Ồ, ta tới chuyến này không phải để thưởng ngoạn phong cảnh, cũng không phải tham gia hội kén rể, mà là làm tùy tùng cho một người, như vậy cũng cần xếp hàng ư?"

Quan lễ tân giơ ống tay áo lên lau mồ hôi trên trán, "Chuyện này... không cần, vậy thế tử, cứ đi cùng người ấy là được. Có điều..."

Có điều, người đủ khả năng khiến Định Nam thế tử tháp tùng, là người có địa vị thế nào?

Phải chăng là... thái tử?

Đỗ Như Uyên khép quạt, chỉ về một phía, "Ta tới làm tùy tùng cho vị Lạc công tử này. Giờ sắp được vào thành rồi phải không?"

Lạc Việt cảm thấy vô số ánh mắt tua tủa xoay về phía mình, người tức thì nhoi nhói như bị cả vạn cọng lúa mì châm vào.

Hành quán dành cho hội kén rể là một phủ đệ nguy nga. Bất luận thân phận cao thấp, mỗi người tới tham gia chỉ được phân hai phòng liền kề, một lớn một nhỏ, phòng lớn dành cho chủ nhân, phòng nhỏ là của tùy tùng nô bộc. Quan viên tiếp tân thấp thỏm dẫn bọn Lạc Việt tới một cụm phòng như vậy, "Đây đều là chỗ chuẩn bị cho những người tham gia bình thường, khó tránh mạo phạm thế tử, bỉ chức sẽ mau chóng bẩm báo lên trên, sắp xếp phòng khác cho các vị."

https://thuviensach.vn

Đỗ Như Uyên phe phẩy quạt, "Không cần đâu, đã cùng tham dự, thì tất cả đều phải công bằng. Hai phòng này là đủ cho mấy người chúng ta rồi."

Quan viên tiếp tân len lén liếc đám kỵ sĩ mặc giáp đen ngoài cửa, "Nhưng, mấy vị này..."

Đỗ Như Uyên nói, "Bọn họ ở tạm một khách điếm nào đấy trong thành là được. Không tính là vi phạm quy định chứ?"

Quan viên tiếp tân vội nói, "Không tính không tính." Đoạn rối rít tuôn ra một tràng lo lắng hoang mang nữa, rồi mới lui ra khỏi cửa.

Lâm Tinh nói, "Tên mọt sách này, phô trương quá đáng, nhưng nhờ thế, Lạc Việt lại càng có vẻ không tầm thường, rất tốt rất tốt."

Đỗ Như Uyên cười mỉm, "Đa tạ Lâm công chúa khen ngợi. Phải rồi, không biết loạn thế kiêu hùng của cô, đồng liêu tương lai của tại hạ, đã tìm ra chưa?"

Lâm Tinh chìa tay chỉ Lạc Lăng Chi, "Chính là y."

Lạc Lăng Chi thoáng nở nụ cười gật đầu chào hỏi Đỗ Như Uyên.

Đỗ Như Uyên ngạc nhiên nhìn y từ đầu đến chân, "Thật không ngờ lại là Lạc huynh, ha ha, ta nói vì sao mới đầu Lâm công chúa cứ không thuận mắt với huynh, ra là như vậy." Lão rùa trên vai Đỗ Như Uyên cũng mở cặp mắt ti hí, liếc nhìn Lạc Lăng Chi.

Lâm Tinh phùng má. Đỗ Như Uyên lại nhìn sang Lạc Việt, "Vừa rồi đệ đã định hỏi, vì sao Lạc thiếu hiệp và Chiêu Nguyên có vẻ ủ rũ thế, đặc biệt là Lạc Việt huynh, rất không bình thường."

Lạc Việt gượng nặn ra một nụ cười.

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh nói, "Hầy, đừng nhắc đến nữa..." Cô đang định thuật lại những chuyện xảy ra trên đường cho Đỗ mọt sách, thì có bộc nhân của hành quán cung kính đứng ngoài gõ cửa, dâng lên một hộp sơn, mời người ứng tuyển quận mã đi tắm gội. Lạc Việt đành đi theo, Chiêu Nguyên cũng đi với hắn.

Nơi tắm gội của hành quán là một nhà tắm công cộng, hai bên có hai phòng ngách để thay và gửi quần áo. Chính giữa nhà tắm có một bể nước nóng lớn lát đá trắng, có vài người đang ngâm mình, trông như những viên bánh trôi nổi lềnh bềnh trong nồi canh. Ở các gian nhỏ còn có bồn tắm vừa một người, tùy theo ý thích riêng.

Nhà tắm nghi ngút hơi nước nóng. Chiêu Nguyên lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này, cứ ôm hộp đồ tắm đứng lặng tại chỗ. Lạc Việt hối nó mau thay đồ ở phòng ngách. Chiêu Nguyên bất giác túm vạt áo lại, "Đều... đều phải cởi sạch sao?"

Lạc Việt nói, "Hỏi thừa không, đệ ngâm bồn mà lại mặc quần áo à? Hay là đệ ngượng?"

Chiêu Nguyên hơi nóng mặt, cúi gằm đầu. Lạc Việt vỗ vai nó, cười hì hì, "Đại trượng phu thẳng thắn vô tư, coi như cởi mở đối diện đi." Quấn xong khăn tắm, hắn bèn ôm hộp đồ đi chiếm chỗ.

Chiêu Nguyên vẫn đứng ngây đờ trong phòng ngách, nó sợ, nhỡ đâu gặp nước không kiểm soát được lại hiện vảy lòi đuôi lộ sừng rồng thì biết làm sao?

Người ở phòng bên cạnh vừa cởi đồ vừa kêu ca, "Hoàng đế tuyển phi thường bắt các tiểu nương tử phải tắm rửa sạch sẽ, chúng ta tới tuyển quận mã cũng phải tắm rửa sạch sẽ như tú nữ, thế đạo thật đảo điên lắm rồi."

https://thuviensach.vn

Một người khác phụ họa, "Để quận chúa chọn giữa bao nhiêu người thế này, chẳng phải giống như tú nữ sao, chúng ta gọi là tú hán."

Bên kia, Lạc Việt ôm hộp đồ tắm, chọn được một gian tắm cá nhân nhỏ có vẻ sạch sẽ nhất. Có người sải bước tiến lại, cùng lúc đứng trước cửa phòng tắm với hắn, "Lạc thiếu hiệp, đúng là quả đất tròn."

Lạc Việt cười nhe răng nói, "Đúng vậy, Tôn huynh, thì ra huynh cũng đến đây."

Chiêu Nguyên lưỡng lự hồi lâu, cuối cùng cũng quấn khăn tắm thập thò rời khỏi phòng thay đồ, ngó nghiêng tìm Lạc Việt, phía trước có một gian tắm tụ tập khá đông người, ồn ào cãi vã, hình như đang tranh chấp. Một giọng nói rất quen tai thủng thẳng nói, "Huynh đài, ta và con khỉ của ta tắm bồn nước nhỏ này, cũng chẳng phải bể lớn, can gì đến huynh?"

Có người cao giọng, "Cái bồn này còn cho người khác tắm, nước bị thú vật ngâm mình rồi hỏi người sau tắm thế nào?"

Chiêu Nguyên sán lại thò cổ vào nhìn, qua làn hơi nước mờ mịt, chỉ thấy Tôn Bôn và Phi Tiên Phong đang ngâm mình trong bồn nước nhỏ, trong bồn còn một người nữa, trán đắp khăn tay, nhắm mắt ngâm mình trông rất thư thái, là Lạc Việt. Tôn Bôn chỉ Lạc Việt, "Vị thiếu hiệp này đã chẳng nói gì, các vị lo chuyện bao đồng ở đâu thế?"

Lập tức có người hỏi độp, "Các hạ cho rằng ai cũng bằng lòng tắm cùng một con súc sinh ư?"

Chiêu Nguyên thận trọng nói cho đi nhờ, lách qua đám đông chui vào gian nhỏ, Lạc Việt hé mắt, vẫy tay với nó, Chiêu Nguyên chui vào bồn ngồi bên Lạc Việt, ngâm mình trong nước.

Tôn Bôn bắt tréo tay, kê ra sau gáy, dựa vào thành bồn, "Các vị xem, tiểu công tử đây cũng đâu có ý kiến."

https://thuviensach.vn

Trong đám đông tụ tập trước cửa, có một tráng hán đặc biệt khôi ngô cất giọng oang oang, "Các ngươi vốn cùng một hội."

Lạc Việt uể oải giơ tay phải, "Đính chính một chút, ta và Tôn huynh đây, không cùng một hội."

Tráng hán cười nhạt, "Đã biết cả hắn họ Tôn, còn không phải cùng một hội?"

Chiêu Nguyên chọc chọc Lạc Việt, ngầm hỏi có cần đứng ra can ngăn không, Lạc Việt xua tay với nó, tỏ ý không cần quản. Bên ngoài đám đông có tiếng nói vọng vào, "Kiều Nhị hiệp nói vậy sai rồi, biết danh tính, cũng có thể chỉ là tình cờ gặp gỡ hoặc quen biết sơ sơ."

Mấy người đứng trước cửa dạt sang hai bên nhường đường, một công tử trẻ tuổi thong thả bước tới, tủm tỉm nói, "Thứ lỗi tại hạ góp vài lời, các vị ở đây tranh luận với Tôn huynh là không cần thiết. Nước đã bị khỉ ngâm mình, giờ dù có đuổi nó đi, cũng vẫn là ngâm rồi. Chuyện đã chẳng thể thay đổi được nữa, hà tất gây tổn hại thêm hòa khí."

Kiều Nhị hiệp nói, "Tại hạ không có ý kiếm chuyện với gã, chỉ là không thuận mắt, cũng biết nước đã bẩn rồi, không dùng được nữa, nhưng những người đến sau thì làm thế nào?"

Công tử kia mỉm cười, "Xin các vị nể mặt, để tại hạ làm người điều đình, đợi Tôn huynh và vật nuôi của huynh ấy tắm xong rồi, tại hạ sẽ đi nói với người quản sự ở đây một tiếng, thay nước trong bồn này đi."

Kiều Nhị hiệp nói, "Văn công tử có lời điều đình, tại hạ sao dám không nể mặt, chuyện này xin cứ xử lý theo ý công tử đi."

Đoạn ôm quyền quay sang Tôn Bôn, "Ban nãy đã đắc tội rồi."

https://thuviensach.vn

Những người còn lại cũng ùa theo tán đồng, rồi tản hết.

Tôn Bôn nhếch khóe miệng, ôm quyền nói với Văn công tử, "Đa tạ."

Văn công tử đáp lại bằng nụ cười nho nhã, "Chuyện nhỏ chuyện nhỏ, Tôn huynh không cần khách khí."

Gã ăn nói nhũn nhặn, dù chỉ quấn một tấm khăn, cũng toát lên phong độ thanh thoát, Chiêu Nguyên đưa mắt nhìn theo cái bóng xa dần, hỏi Lạc Việt, "Người này có phải rất có vai vế không?"

Lạc Việt ngoáy tai, "Gã họ Văn, lại được đám nhân sĩ giang hồ kia nể mặt, phải chăng là công tử của Văn gia ở Hoài Nam? Nhưng nghe đồn mấy công tử hiện giờ của Văn gia đều đã thành thân rồi cơ mà?"

Văn thị và Nam Cung thị là hai đại thế gia tề danh trên giang hồ. Chỉ là, các công tử Văn thị cùng lứa với Sở Linh quận chúa đều đã thành thân, vậy nên khi gặp Nam Cung Cầm ở Thư Huyện, Lạc Việt mới cho rằng lần này Nam Cung thiếu gia có thể là nhất chi độc tú. Tôn Bôn nói, "Gã là con trai ngoại thiếp của Văn lão gia, tên Văn Tế, lớn hơn Lạc lão đệ và Đỗ thế tử hai tuổi, chuyến này tới tham gia hội kén rể, nên mới công khai thân phận."

Chính thất của Văn lão gia là tiểu thư Đường Môn, tính tình hung hãn, tinh thông đủ loại bí thuật độc trùng, Văn lão gia bị quản thúc rất chặt, cả đời không dám lấy thêm thê thiếp, tuân thủ nghiêm ngặt đạo phu tử, giang hồ biết tiếng.

Không ngờ tượng đài giang hồ đệ nhất trinh phu cũng có ngày sụp đổ. Tôn Bôn kể, cách đây chừng hai mươi năm, vào một ngày xuân chim ca ríu rít muôn hoa khoe sắc, Văn lão gia đi Hàng Châu xử lý công chuyện, vì xã giao mà cùng mấy người bằng hữu chơi thuyền Tây Hồ, Nhã Diệp các chủ cho mời Giang Nam đệ nhất danh kỹ là Điệp Tiểu Diễm đến đàn hát giúp

https://thuviensach.vn

vui. Đêm hôm đó, Văn lão gia ngà ngà say, cùng Điệp Tiểu Diễm phát sinh một mối duyên tình ngắn ngủi ướt át tươi đẹp.

Điệp Tiểu Diễm ám kết châu thai, nàng là một nữ tử vừa thông minh lại biết mình biết người, hiểu rõ Văn phu nhân vô cùng lợi hại, nếu nàng dám to gan làm tiểu thiếp của Văn lão gia, có khi chưa kịp bước qua bậu cửa nhà ấy đã bị Văn phu nhân đầu độc chết rồi. Thế nên nàng lặng lẽ giấu nhẹm chuyện này trong lòng, tức tốc kiếm một nam tử si tình thật thà kết duyên phu thê, để người ta làm cha hờ cho đứa con trai của nàng và Văn lão gia gần hai mươi năm. Nam tử này cũng lăn lộn trong giang hồ, về sau còn làm bang chủ một bang phái nhỏ vô danh, đến hơn một năm trước thì bị thuộc hạ soán vị giết hại, Điệp Tiểu Diễm bèn cầu cứu các nhân sĩ giang hồ khi xưa từng có giao tình với mình, để báo thù cho phu quân, tiện thể cũng dắt luôn con trai tới tìm Văn lão gia nhận cha. Thử hết các kiểu trích máu nhận thân, cuối cùng chứng minh đích thực là quan hệ phụ tử. Văn lão gia và bằng hữu thay Điệp Tiểu Diễm báo thù cho tướng công nàng xong xuôi, lén nuôi hai mẹ con mấy tháng, lại thật thà thú tội và kiên nhẫn dỗ dành Văn phu nhân, nhờ đó Văn Tế mới được bước vào cửa nhà họ Văn, nhận tổ quy tông, đúng lúc có chuyện kén rể của quận chúa, Văn gia bèn công khai thân phận vị Văn công tử mới này, cử gã đi tham tuyển.

Lạc Việt và Chiêu Nguyên nghe chuyện đều trố cả mắt, Lạc Việt chân thành tán thưởng, "Tôn huynh dò la chu đáo thật."

Tôn Bôn nhe răng cười, "Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Mấy tin tức này, trên báo đều có viết, chắc gần đây Lạc lão đệ chỉ lo việc đăng trình, quên xem đấy thôi."

Lạc Việt ngơ ngác, "Báo? Báo nào?"

Tôn Bôn nói, "Giang hồ tạp báo của Vạn Quyển trai. Hồi ở Thư Huyện, ta chính là bị các vị cùng Hạ lão đầu của Vạn Quyển trai bắt giữ đó thôi. Vụ việc được đăng liên tiếp ba hồi trên Giang hồ tạp báo, do Hạ lão đầu đích

https://thuviensach.vn

thân chấp bút, nhờ đó các vị đã trở thành anh hùng thiếu hiệp vang danh khắp võ lâm, tại hạ cũng biến thành tội đồ được bốn phương biết tiếng, không phải hai vị giả vờ với tại hạ đấy chứ?"

Lạc Việt và Chiêu Nguyên lần nữa trố mắt. Lạc Việt dùng khăn tay lau những hạt mồ hôi trên trán, "Tôn huynh, ta quả thật không hề biết gì."

Trong lúc chuyện trò, hắn chỉ nghe Nam Cung thiếu gia gọi lão già nọ là Hạ lão, chưa từng nghĩ đó lại là người của Vạn Quyển trai. Đúng rồi, ở Luận võ Đại hội, chủ nhân Vạn Quyển trai là một trong số các giám quan, tên gọi Hạ Nghiêu, cùng họ với Hạ lão. Lạc Việt gãi đầu, "Thì ra Hạ lão lại là thân thích của chủ nhân Vạn Quyển trai."

Tôn Bôn xác nhận, "Lão ấy là thân sinh chủ nhân Vạn Quyển trai."

"Vậy là Lạc Việt đã trở nên nổi tiếng."

Tắm xong, trở về phòng, Lạc Việt đem từng lời Tôn Bôn kể hết lại cho Lâm Tinh, Lạc Lăng Chi và Đỗ Như Uyên. Lâm Tinh vui mừng, Đỗ Như Uyên thì tấm tắc, "Rất hay, rất hay."

Chỉ có Chiêu Nguyên vẫn không hiểu nổi, Vạn Quyển trai và Giang hồ tạp báo rốt cuộc là thứ gì. Đỗ Như Uyên giải thích cho nó, Vạn Quyển trai là nơi nhạy tin nhất trên giang hồ, khởi nghiệp từ việc buôn bán tin tức tình báo, sau này dần lớn mạnh, còn kiêm nghe ngóng chuyện quan gia và giang hồ lưỡng đạo, in ấn thư tịch, bình phẩm các môn phái võ lâm. Đến nay mọi thành trấn lớn ở khắp hai bờ Nam Bắc đại giang đều có thư điếm của Vạn Quyển trai, buổi hội họp nào lớn của giang hồ cũng phải mời bọn họ tới dự. Bảng vàng võ công, binh khí và môn phái hằng năm chính là do Vạn Quyển trai bình xếp. Mấy mươi năm trở lại đây, Giang hồ tạp báo của Vạn Quyển trai là tờ báo được hoan nghênh nhất giang hồ, đăng đủ loại tin mật và đại sự mới mẻ, thậm chí nhiều tin tức liên quan đến triều đình, quan gia còn chưa kịp bố cáo, thì đã xuất hiện trên Giang hồ tạp báo rồi. Tin tức của Vạn

https://thuviensach.vn

Quyển trai luôn nhanh nhạy nhất, tường tận nhất, bảng xếp hạng của Vạn Quyển trai luôn công bằng nhất, quyền lực nhất. Những chủ đề đăng tải trên báo của họ luôn được bàn luận rôm rả nhất.

Lạc Việt cảm thán, "Hầy, bản thiếu hiệp vốn không thích khoa trương, ai ngờ đến lúc phải nổi tiếng cũng không tránh được, làm chuyện tốt lại còn được báo đáp."

Lâm Tinh hừ mũi, "Chưa hẳn, tên Tôn Bôn kia làm đủ chuyện xấu, giờ cũng nổi danh đấy thôi."

Chiêu Nguyên thận trọng góp lời, "Trở thành thổ phỉ nổi danh, cũng đâu phải điều gì hay hớm."

Lâm Tinh gõ đầu nó, "Ngươi không hiểu chuyện nhân gian đâu. Phàm trần có rất nhiều kẻ, vì làm chuyện xấu mà trở thành đại ác ôn danh lừng thiên hạ, còn có rất nhiều người ngưỡng mộ kiểu ác ôn đó, lần này Tôn Bôn coi như thỏa nguyện rồi."

Chiêu Nguyên bối rối xoa xoa chỗ bị Lâm Tinh gõ, tâm lý người trần có rất nhiều điểm khiến nó không tài nào hiểu nổi.

Một lúc sau, Tôn Bôn qua thăm hỏi với vẻ giao lưu hữu nghị, móc từ ngực áo ra một xấp Giang hồ tạp báo.

Lâm Tinh nhìn gã với vẻ chẳng thiện cảm, Tôn Bôn vờ như không thấy, giở mấy trang Giang hồ tạp báo viết về trận chiến thổ phỉ ở Thư Huyện chỉ cho bọn họ xem, một trang trong đó còn minh họa bức tranh Tôn Bôn mặt mày nanh ác đứng cạnh Phi Tiên Phong đấm ngực gầm gào, chỉ đơn giản phác lại đường nét, nhưng vô cùng sinh động. Tôn Bôn tỏ vẻ đắc ý, Phi Tiên Phong ngồi trên ghế bên cạnh cũng phấn khích kêu khẹc khẹc. Lâm Tinh nói móc, "Đây cũng coi là chuyện quang vinh ư, da mặt ngươi còn dày

https://thuviensach.vn

hơn cả tường thành đấy. Nếu là Sở Linh quận chúa, ta sẽ lập tức đuổi ngươi khỏi hội kén rể."

Tôn Bôn cười tít mắt, "Đáng tiếc cô nương không phải quận chúa. Thật ra trên thế gian này, so với loại tiểu đạo sĩ cứng nhắc, loại tự xưng thiếu hiệp ngoài cái miệng ra chẳng được cái gì, loại thế tử công tử núp bóng cha, rất nhiều cô gái lại thích những nam tử tà mị võ nghệ cao cường tâm hoài tráng chí anh tuấn bất kham như ta đấy."

Lạc Lăng Chi không để bụng, thoáng mỉm cười.

Lạc Việt cau mày, tự xưng thiếu hiệp chỉ biết khoa môi múa mép, lẽ nào là nói bản thiếu hiệp? Không nhầm đấy chứ! Ưu điểm của bản thiếu hiệp có cho xe chở cũng không hết, há lại để ngươi mạt sát. Chiêu Nguyên không nhịn nổi, "Lạc Việt có rất nhiều ưu điểm." Võ công tuy kém, tài sơ học thiển, không gia thế hiển hách, không đẹp trai như Lạc Lăng Chi, nhưng bụng dạ hắn rất tốt.

Đáng tiếc giọng nó không đủ cao, không vượt nổi giọng Lâm Tinh.

Lâm Tinh làm điệu bộ nôn ọe với Tôn Bôn, "Ta lầm rồi, so với da mặt ngươi, tường thành vẫn còn kém xa. Tiểu đạo sĩ cứng nhắc thì làm sao, có kẻ còn là bại tướng dưới tay người ta đấy."

Tôn Bôn nhếch miệng, "Khi đó ta bị trúng tên bắn lén."

Lâm Tinh nói, "Ồ, ta nhớ là lúc ấy có kẻ chính mồm thừa nhận, dù không bị thương cũng không tránh nổi một chiêu đó, giờ định chối biến đấy hả?"

Tôn Bôn khoanh tay trước ngực, "Không sai, bây giờ ta vẫn thừa nhận, ta không tránh nổi, nhưng ta sẽ không để y có cơ hội giở ra chiêu đó nữa."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh bĩu môi, không buồn đôi co với gã. Lạc Lăng Chi vẫn cười vui vẻ. Đỗ Như Uyên phe phẩy chiếc quạt lấp lóa ánh vàng nhìn tờ Giang hồ tạp báo, "Vạn Quyển trai còn liệt kê cả những người có khả năng trở thành quận mã ra đây, tại hạ rõ ràng không hề tham gia mà vẫn xếp ngôi đầu bảng."

Lạc Việt sán lại xem, cả một trang báo toàn là tin tức liên quan đến việc quận chúa tuyển phu, đồng thời dự đoán những nhân tuyển xuất sắc cho vị trí quận mã, đứng đầu khôngnghiểu sao lại là Định Nam thế tử Đỗ Như Uyên. Nam Cung Cầm và Văn Tế cũng có trong danh sách, điều ngoài dự liệu là, Văn Tế con tư sinh còn được xếp cao hơn con chính thất trưởng tộc Nam Cung thế gia Nam Cung Cầm. Bên dưới chú giải, quận chúa tuyển quận mã, là để tìm một nam nhân có thể báo thù cho cha, Văn thị và Nam Cung thị đều không giúp đỡ được gì về mặt binh lực cho Tây quận, mà Văn Tế là con riêng, rõ ràng thích hợp để ở rể hơn Nam Cung Cầm.

Trong danh sách này, đương nhiên không xuất hiện hai cái tên Lạc Việt và Tôn Bôn, có điều, phía cuối danh sách dự đoán lại vẽ một bức chân dung giản lược, chú thích là "Thiếu niên thần bí không rõ lai lịch."

Lạc Việt cằn nhằn, "Giang hồ tạp báo cũng thật giảo hoạt, vẽ bức tranh này, nhỡ đâu quận mã tương lai không nằm trong danh sách, thì chỉ việc lèo lái thành tên thiếu niên thần bí. Kết quả thế nào cũng trúng cả."

Đỗ Như Uyên phe phẩy quạt, "Không, không, nếu dự định như vậy thì ghi chung chung là nhân sĩ thần bí chẳng phải tốt hơn sao, hà tất phải đặc biệt chú là thiếu niên? Trong số những người đến dự hội, phần lớn đều không thể xưng là thiếu niên được nữa mà."

Bên cạnh thiếu niên thần bí không rõ lai lịch còn chú thêm một hàng chữ nhỏ: Trời xa đất rộng, ẩn phụng tàng giao, chớ trông tuổi nhỏ, mà định thấp cao.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt cảm thấy hàng chữ này mông lung khó hiểu hệt như chữ trên quẻ thăm trong chùa, hắn gãi đầu, "Phải chăng thiếu niên thần bí, và chớ trông tuổi là muốn ám chỉ quận chúa thích người ít tuổi hơn mình?"

Đỗ Như Uyên lại lắc đầu. Tôn Bôn dửng dưng nói, "Cố làm ra vẻ huyền hoặc đấy thôi, việc gì phải bận tâm?"

Lâm Tinh giơ một tờ khác, "Tờ báo này nhạy tin đến kỳ lạ. Nghe nhé!

'Đường Môn thiếu gia phụ nghĩa, mong làm quận mã. Nữ nhân si tình nén đau, dứt bỏ thề xưa.' Là chuyện chúng ta trông thấy lúc tuần đêm ở Tử Dương trấn đây mà. Sự việc khi ấy chỉ có chúng ta chứng kiến, vì sao bọn họ biết được."

Lạc Việt đoán, "Đâu có gì lạ, về sau chắc hai người ấy lại gây ầm ĩ một chập nữa."

Lâm Tinh cau mày, "Không đúng." Và chìa tờ báo ra trước mặt Lạc Việt, "Ngươi xem đi, 'bên tường thành, dưới gốc đại thụ, nửa đêm không người, duy chỉ có ánh trăng mờ ảo. Lệ ngàn hàng một đi không trở lại, chàng trai phụ tình...' rõ ràng đều là những gì chúng ta bắt gặp."

Lạc Việt đọc kỹ, "Đúng thật, lạ ghê, chúng ta đâu có kể lể, lẽ nào hai người đó tự tiết lộ cho người đưa tin của Vạn Quyển trai?"

Lâm Tinh lãnh đạm nói, "Chuyện mất mặt thế này, nhất định không phải tự mình tiết lộ ra đâu."

Lạc Việt cũng cau mày theo, chuyện này thật kỳ quặc, lẽ nào... Lâm Tinh liếc xéo Tôn Bôn, "Lúc đó ngươi cũng trốn trong góc tối, không phải do ngươi nói chứ?"

Lạc Việt vừa định khuyên Lâm Tinh chớ bạ việc gì xấu cũng đổ lên đầu Tôn Bôn, thì gã đã nhanh nhảu nhoẻn cười, "Chúc mừng cô nương, lại hiểu

https://thuviensach.vn

thêm một chuyện về tại hạ."

Mặt Lâm Tinh sắt lại, "Không phải chứ, thật là ngươi?"

Tôn Bôn thẳng thắn gật đầu, "Người sống trên giang hồ, cái gì đáng kiếm thì nên kiếm, càng nhiều càng tốt. Vạn Quyển trai trả nhuận bút rất cao." Gã bổ sung, "Đương nhiên, những câu văn giàu ý cảnh này tại hạ viết không nổi. Dưới cùng góc phải nơi đề tên, Người qua đường cung cấp thông tin chính là tại hạ, còn về người chấp bút Du Du Hải Đường Sinh thì tại hạ không quen biết, chắc là người của chính Vạn Quyển trai."

Đỗ Như Uyên gập cây quạt, cười nói, "Chưa từng nghĩ Tôn hiệp sĩ lại là đồng đạo với tại hạ."

Tôn Bôn khiêm tốn đáp, "Thế tử quá khen quá khen."

Đôi bên nhìn nhau cười, người tài yêu mến người tài. Lâm Tinh không còn gì để nói. Lạc Việt hối hận khôn nguôi, thì ra còn có cách kiếm chác này, tại sao hắn lại không nghĩ ra cơ chứ? Tự nhiên biếu không cho Tôn Bôn một món tiền.

Sau khi để lại xấp Giang hồ tạp báo cho bọn Lạc Việt nghiên cứu, Tôn Bôn cáo từ, nói mình còn có việc quan trọng phải giải quyết, rồi dẫn Phi Tiên Phong đi.

Đợi gã khuất dạng rồi, Đỗ Như Uyên lại cầm tờ báo dự đoán quận mã lên, "Vừa nãy có mặt Tôn Bôn, tại hạ không tiện chỉ ra." Đoạn cầm cây quạt đã khép khoanh một vòng lên bức vẽ thiếu niên thần bí, "Mọi người xem, bức tranh này rất giống ai?"

Lạc Việt, Chiêu Nguyên, Lâm Tinh và Lạc Lăng Chi đều chăm chú nhìn kỹ một lượt, Chiêu Nguyên đưa tay chọc chọc bức tranh, mặt cũng không vẽ hết, làm sao nhìn ra?

https://thuviensach.vn

Ba người còn lại nheo mắt, Lâm Tinh nhận xét, "Kiểu buộc tóc, khuôn mặt này, lại cả tuổi tác ước chừng... sao lại, rất giống..."

Nhận thấy ánh mắt mọi người đều từ tờ báo chuyển qua mình, Chiêu Nguyên ngơ ngác nhìn trái nhìn phải, "Nghĩ là giống ai vậy?"

"Giống đệ." Lạc Việt đáp gọn, giọng rành mạch.

Chiêu Nguyên sững sờ.

Đỗ Như Uyên nói, "Đương nhiên, chuyện này không mấy ảnh hưởng đến chúng ta, tạm thời khỏi cần bận tâm." Chiếc quạt di chuyển sang tờ báo khác, "Liên quan nhất đến chúng ta, phải là đây."

Bọn Lạc Việt nhìn theo hướng gã chỉ, thì thấy góc trên bên trái trang báo có một mẩu tin, vì liên quan đến triều đình, phải kỵ húy, nên chỉ vỏn vẹn mấy dòng: Thái tử hồi kinh, đại lễ sách phong chuẩn bị cử hành, đức kim thượng đã lập di chiếu.

Chiều tối, gia bộc của Trấn Tây vương phủ đưa đến một thiệp mời, trên thiệp đề: Giờ Dậu tối nay, quận chúa có lời mời các vị tham tuyển mới tới trong ngày vào phủ dự tiệc. Mỗi vị có thể đem theo hai tùy tùng.

Phàm những người nhận được thiệp mời dự tiệc, coi như đã qua vòng đầu tiên, những người không được nhận sẽ phải thu dọn hành trang ra về. Giang hồ tạp báo viết rất rõ, từ cổng thành tới hành quán này, đâu đâu cũng có tai mắt của Trấn Tây vương phủ, bọn họ có thể trông như nô bộc hoặc quan viên tiếp tân, thật ra đều đang âm thầm quan sát hành vi cử chỉ của những người tham tuyển, đây thực chất là vòng sàng lọc đầu tiên. Những người thân mang dị tật ăn nói không gãy gọn, những người tuổi quá bốn mươi, những kẻ lỗ mãng thô tục giống dân phường chợ, đều nhất loạt bị loại.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt mân mê thiệp mời trong tay. Chẳng trách những người tham tuyển tới đây, trước tiên đều phải đi tắm, chắc là để có điều kiện quan sát triệt để hơn. Hắn coi như đã qua vòng một, chỉ là không biết, thiệp mời này quận chúa gửi cho hắn, hay cho Đỗ Như Uyên.

Chỉ được dẫn thêm hai người cùng dự tiệc, ai thì phù hợp đây? Lạc Việt nghĩ mà đau đầu. Vốn dĩ, một trong hai người nhất định là Đỗ Như Uyên, nhưng Đỗ Như Uyên sống chết không chịu, nại cớ đi cả ngày đường lưng đau hông nhức, phải nghỉ ngơi sớm.

Lạc Việt nài nỉ đến bã bọt mép, "Đỗ sư đệ, lần đầu tiên trong đời ta đi dự tiệc, quy tắc quy củ đều chẳng biết, phải có đệ ở bên chỉ điểm, mới không gây ra chuyện gì xấu mặt."

Đỗ Như Uyên xua tay, "Không sao đâu, buổi tiệc tối nay có mục đích đánh giá nhân phẩm, quận chúa muốn tìm một đấng trượng phu giúp nàng báo thù, bởi vậy ăn cơm có lịch sự hay không, cử chỉ có nho nhã hay không đều không quan trọng, quá chặt chẽ giữ ý thành ra lại không hay. Huynh cứ việc ăn uống theo thói quen thường ngày là được. Hay là, để Lạc huynh đi cùng huynh."

Lạc Việt thấy nài nỉ không xong, đang định đổi sang mời Lạc Lăng Chi thì Lâm Tinh đã chặn trước, "Lạc Lăng Chi cũng không thích hợp." Lạc Lăng Chi anh tuấn nho nhã hơn Lạc Việt, dễ được lòng nữ nhi. Lâm Tinh lo Lạc Việt bị y lấn lướt.

Lạc Việt thắc mắc, "Vì sao?"

Lâm Tinh ấp úng, "Bởi vì... ta định tối nay cùng Lạc Lăng Chi ra ngoài thăm dò lai lịch những người khác."

Lạc Lăng Chi đồng ý với Lâm Tinh, cho rằng điều tra tình hình của những người khác quan trọng hơn. Lạc Việt ngạc nhiên nhìn LâmTinh,

https://thuviensach.vn

"Tức là, ngay cả cô cũng không thể đi cùng ta hả?"

Lâm Tinh nhất thời cũng ngẩn người. Là vì cô chỉ màng ngăn cản Lạc Lăng Chi, không ngờ lại ràng cả mình vào, mất cơ hội được cùng Lạc Việt đi dự tiệc. Nhưng, câu nói vừa rồi của Lạc Việt cho thấy, hắn vốn định đi cùng cô, điều này khiến Lâm Tinh rất vui. Cô từ chối, "Ta là nữ nhi, đi theo sẽ càng không thích hợp. Ngươi tham gia tiệc kén rể, đưa ta đi cùng là không nể mặt quận chúa."

Lạc Việt nói, "Mặc kệ." Hắn không buột ra câu tiếp theo trước mặt Đỗ Như Uyên - Dù gì ta cũng không có ý định lấy quận chúa.

Lâm Tinh hiểu ý hắn, khóe miệng không khỏi khẽ nhếch lên. Chiêu Nguyên kéo tay áo Lạc Việt, "Tôi đi với huynh." Trong vụ tiệc tùng này, nó không được Lạc Việt ưu tiên nghĩ đến, xét ra cũng đúng, vì nó không giúp nổi việc gì, nhưng nếu không có ai đi cùng Lạc Việt, nó sẽ đi.

Lạc Việt vỗ vai nó, "Thế này mới là huynh đệ tốt chứ."

Ứng Trạch đủng đỉnh nói, "Bản tọa cũng đi cùng ngươi."

Điều này... Lạc Việt nhất thời im lặng. Ứng Trạch nói, "Chuyện chăm lo cho hậu bối, bản tọa vốn vẫn thường làm." Lão nheo mắt nhìn thẳng vào Lạc Việt, trên đầu bỗng chốc tụ hình một đám mây đen con con, "Hay là, ngươi không muốn nhận ý tốt của bản tọa, cho rằng bản tọa không xứng?"

Lạc Việt lập tức cười xòa, "Đâu có, được điện hạ chỉ giáo, là phúc ba đời của tôi."

Có một con ngõ dài dẫn thông từ hành quán đến thẳng Trấn Tây vương phủ, nên họ gặp không ít người tham tuyển cùng đi, đa số đều khách sáo chào hỏi Lạc Việt, cuối cùng ai cũng hỏi một câu, "Sao Đỗ thế tử không đi cùng Lạc thiếu hiệp?"

https://thuviensach.vn

Lạc Việt và Chiêu Nguyên luân phiên trả lời, "Thế tử đi đường bị mệt, không được khỏe, đang nằm nghỉ trong phòng."

Những người kia đều không hỏi thêm gì nữa, cung tay bỏ đi.

Trấn Tây vương phủ không xa hoa tráng lệ như Định Nam vương phủ, phòng ốc đình các đều nhuốm dấu vết năm tháng, cổ phác thuần hậu, trong phủ khắp nơi đều treo rèm tang, không thấy nổi một nét màu sống động, gia bộc a hoàn đều mặc y phục xanh đen hoặc lục thẫm, đèn lồng trắng, nến trắng, ngay đến tua rua dưới đèn lồng cũng có màu xanh đen.

Lúc này trời gần sang hè, nhưng bước vào Trấn Tây vương phủ, Lạc Việt lại thấy lành lạnh như cuối thu đầu đông. Đình viện trong bóng chiều sum suê cây xanh, không có lấy một đóa hoa rực rỡ.

Lạc Việt, Chiêu Nguyên và Ứng Trạch theo dòng người tiến vào một đại sảnh rộng rãi. Có hơn hai mươi người nhận được thiệp mời, người thì chỉ đi một mình, người thì mang theo tùy tùng, tổng cộng tập trung khoảng bốn năm mươi người. Trong sảnh bày năm chiếc bàn tròn, mọi người nhường nhau rồi ngồi xuống, Lạc Việt định bụng chọn một chiếc bàn ngoài cùng, sát tường, vị trí lu mờ, tiện ăn uống không bị để ý.

Tôn Bôn ngồi ở hàng đầu, có Phi Tiên Phong tháp tùng bên cạnh. Nhìn thấy Lạc Việt, gã ôm quyền coi như chào hỏi từ xa. Đám khách giang hồ hùng dũng thì giống Tôn Bôn, ai nấy đều giành ngồi trên. Nhóm thế gia tử đệ quần là áo lượt dẫn theo tùy tùng lại đa phần chọn ngồi bên dưới, tỏ ý khiêm nhường. Lạc Việt phát hiện ra, đến cuối cùng, chiếc bàn hắn chọn lại tập hợp toàn những công tử trông vai vế nhất. Một người mặc trường bào xanh ngọc ngồi xuống cạnh Chiêu Nguyên, mỉm cười chào hỏi họ. Lạc Việt và Chiêu Nguyên ngơ ngác nhìn lại, người đó nói, "Hôm nay trong nhà tắm, Văn mỗ quên không thỉnh giáo quý tính đại danh của huynh đài."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt và Chiêu Nguyên bấy giờ mới sực nhớ ra, người này chính là Văn Tế thiếu gia, bèn báo danh tính, Văn Tế kinh ngạc nói, "Thì ra Lạc huynh chính là vị thiếu hiệp từng hộ thành đẩy lui thổ phỉ đánh bại yêu thú kia. Cửu ngưỡng cửu ngưỡng, lúc trước thật thất kính quá!" Những người ngồi xung quanh cũng lập tức nhao nhao hỏi thăm, Lạc Việt vội khiêm tốn nói, "Không dám không dám, là nhờ cả vào các tiền bối giang hồ có mặt lúc ấy, tại hạ tiện được thơm lây thôi."

Xem ra Giang hồ tạp báo quả thật bán rất đắt hàng.

Sở Linh quận chúa không tiện ra mặt, ngoại vụ tổng quản Trấn Tây vương phủ thay mặt tiếp khách, hàn huyên qua loa đôi câu hình thức rồi cho khai tiệc, rượu thịt được bưng lên, sơn hào hải vị, thứ gì cũng có, rất nhiều món Lạc Việt còn không biết tên, đời này hắn chưa từng thấy một bữa tiệc xa hoa nhường này, tinh thần phấn chấn, chuẩn bị lẳng lặng ăn cho đã đời một bữa. Ứng Trạch ngắm chuẩn khay thức ăn gần nhất, hạ đũa, vục đầu ăn lấy ăn để.

Chiêu Nguyên hoa cả mắt, len lén chọc Lạc Việt, thì thào hỏi, "Cái khay có từng chén nhỏ đằng kia là gì?"

Lạc Việt hạ giọng, "Suỵt, điềm tĩnh nào. Chắc là tổ yến đấy."

Nói nhỏ đến đâu cũng khó lòng qua nổi tai những người còn lại trong bàn, nhưng bọn họ đều rất có tu dưỡng, vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên, coi như không nghe thấy. Chiêu Nguyên quan sát xung quanh, cho rằng không ai chú ý, lại tiếp tục hỏi Lạc Việt, "Tổ yến là cái gì?"

Lạc Việt lại hạ giọng giải thích, "Chính là tổ của con chim yến."

Dù tu dưỡng tốt thế nào, cũng không khỏi có người không giấu nổi nụ cười tủm tỉm.

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên không hiểu, tổ của con chim yến mà cũng ăn được sao? Người trần thật kỳ quặc. Văn Tế giơ tay múc một cái tổ yến, đặt vào đĩa nhỏ trước mặt, nếm một miếng, ra chiều khen ngợi, "Từ lâu đã nghe đại đầu bếp của Trấn Tây vương phủ tay nghề cao siêu, quả nhiên không sai, món bí đao hầm câu non này thơm ngon đặc biệt, các vị không ngại cũng nếm thử xem."

Sau khi tan tiệc, trên đường trở về hành quán, Lạc Việt cố ý bước lại bên Văn Tế, tỏ lòng đa tạ, "Vừa rồi trên bàn tiệc đã làm trò cười ngỡ câu non bí đao là tổ yến, đa tạ Văn huynh mượn cớ chỉ điểm, lại không khiến tại hạ khó xử."

Văn Tế nói, "Lạc huynh khách khí rồi, nhận nhầm đồ ăn vốn là chuyện thường tình, ta lần đầu ăn cua còn không biết làm sao cạy vỏ cơ."

Về tới hành quán, thấy Lạc Lăng Chi, Lâm Tinh và Đỗ Như Uyên đều đang ngồi ở gian ngoài chờ đợi. Lâm Tinh nhảy dựng lên hỏi Lạc Việt tình hình yến tiệc tối nay thế nào, Lạc Việt nói, "Cũng tạm, đồ ăn rất ngon, đều ăn rất no." Chiêu Nguyên và Ứng Trạch xoa xoa bụng, tỏ ý đồng tình với lời hắn.

Lâm Tinh hỏi, "Có đặc biệt ra đề gì khó, khảo nghiệm các ngươi không?"

Lạc Việt lắc đầu, "Không, chỉ ăn thôi, ăn xong là về."

Lâm Tinh lại hỏi, "Vậy những người cùng ăn với ngươi có phải đều rất có vai vế không?"

Lạc Việt lại lắc đầu, "Cũng không rõ, ngoài Văn Tế và Tôn Bôn ra, những người khác ta đều không quen."

Chiêu Nguyên góp lời, "Chúng tôi còn làm trò cười, là lỗi của tôi, hỏi linh tinh Lạc Việt, kết quả ngỡ chén câu non bí đao là tổ yến."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt thở dài, "Là ta sai, phủ quận vương ngày nào cũng phải bày tiệc chiêu đãi những người tham tuyển, nếu chén bí đao ấy mà là tổ yến thật, một đĩa mười mấy chén, năm bàn cộng lại là hơn sáu mươi chén, quá tốn tiền, làm sao có chuyện." Hắn giơ tay đập bốp lên trán, "Phải rồi, từ lúc qua cổng thành ta đã thấy hội kén rể lần này hình như có chút cổ quái, nhưng lại không nói được là ở điểm gì, giờ thì hơi thông rồi."

Lâm Tinh mở to mắt nhìn hắn, "Cổ quái? Hôm nay ta và Lạc Lăng Chi đi kiểm tra có thấy gì cổ quái đâu. Đỗ mọt sách cũng không thấy gì phải không, có phải do ngươi cả nghĩ rồi không?"

Lạc Lăng Chi nói thêm, tối nay y và Lâm Tinh cùng đi thám thính những người tham tuyển khác ở trong hành quán, đều là nhân sĩ giang hồ chính phái hoặc con em thế gia lương thiện, không có gì cổ quái.

Lạc Việt xoa cằm, "Có lẽ do ta cả nghĩ thật. Tóm lại, ngày mai hẵng nói."

Đến giờ đi ngủ, chia phòng, Lâm Tinh ngủ phòng nhỏ, những người khác ngủ chung trong phòng lớn. Hồi chiều Lạc Lăng Chi đã mua đầy đủ gối chiếu và chăn mỏng, vẫn phân chia như mới đầu ở trong khách điếm, Đỗ Như Uyên và lão rùa ngủ giường, Lạc Việt, Lạc Lăng Chi, Chiêu Nguyên và Ứng Trạch đều trải chiếu ngủ dưới đất. Đỗ Như Uyên nhường qua nhường lại một lúc, cho rằng theo thứ tự thì nên đến lượt Lạc Việt và Lạc Lăng Chi ngủ trên giường, gã ngủ dưới đất. Nhưng Lạc Việt vừa trải chiếu vừa nói, "Đệ đừng câu nệ nữa, đệ là người đọc sách, không như ta và Lạc huynh, từng luyện võ công, thân thể cường tráng, nằm chiếu cũng vẫn thấy thoải mái."

Đỗ Như Uyên nghiêm túc nói, "Lạc Việt, huynh chớ nên coi thường người đọc sách. Người đọc sách thánh hiền, vui với thanh bần. Ăn gió, nằm đá, đều có thể."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt và Lạc Lăng Chi đều không đáp lời, Lâm Tinh ở phòng nhỏ cao giọng nói vọng sang, "Đỗ mọt sách, trước khi ngươi khoác lác thanh bần tiết tháo, hẵng cứ trút bộ cánh công trống vàng chóe lấp lánh trên người xuống đi."

Đỗ Như Uyên thương cảm lắc đầu, "Tại hạ thế này, không phải đều để giữ thể diện cho Lạc Việt sao? Chẳng hiểu cái gì!"

Lâm Tinh nói, "Ta thấy bản thân ngươi muốn khoe mẽ thì có, chớ lấy Lạc Việt làm cái cớ."

Bọn họ không ở chung một phòng mà vẫn có thể đấu đá lẫn nhau, Lạc Việt tương đối khâm phục, trong lúc Lâm Tinh và Đỗ Như Uyên đang mải lời qua tiếng lại, hắn đã trải xong chiếu, ngả lưng nằm xuống.

Chiêu Nguyên biến lại thành rồng rút vào chăn Lạc Việt. Tắt đèn lâu rồi mà tiếng thở của Lạc Việt vẫn không đều, nó bò tới bên tai hắn thì thào hỏi, "Có phải huynh vẫn thấy hội kén rể này rất kỳ quái?"

Lạc Việt "ừ" một tiếng, quay mặt sang nó, nhỏ giọng nói, "Ta muốn điều tra chút ít, ngày mai đệ đi với ta."

Chiêu Nguyên vui vẻ nhận lời, rụt vào góc chăn, chìm trong mộng đẹp.

Chính hội kén rể là ngày hai mươi tháng Năm, từ giờ đến lúc đó còn hơn một tháng, thời gian này, người tham tuyển có thể tự do sinh hoạt trong thành. Trấn Tây vương phủ quy định, hạn chót ghi danh là mười tám tháng Tư, sau đó, cứ mười ngày lại tiến hành một vòng đấu loại giữa các đối thủ, người trụ lại sau ba vòng mới có cơ hội được quận chúa đích thân chọn lựa vào ngày hai mươi tháng Năm.

Có kẻ phàn nàn, hoàng thượng tuyển phi, cũng chỉ đến thế này mà thôi.

https://thuviensach.vn

Sớm ngày mười ba tháng Tư, ăn xong bữa sáng, Đỗ Như Uyên đề nghị thảo luận trước chiến thuật cho ba vòng đấu loại sắp tới. Ba vòng đấu loại lần lượt là võ công, thao lược và phẩm hạnh, từ nay tới vòng một vẫn còn nửa tháng nữa, trước mắt việc quan trọng nhất là thu thập tình báo trên mọi mặt.

Lạc Việt bắt đầu sắp xếp phân công. Lâm Tinh và Lạc Lăng Chi một nhóm, phụ trách thăm dò tường tận lai lịch, võ công cao thấp của các tham tuyển. Đỗ Như Uyên và Thương Cảnh phụ trách tập hợp nghiên cứu các tờ báo như Giang hồ tạp báo và động thái gần đây của Trấn Tây vương phủ. Ứng Trạch điện hạ là nhân sĩ tự do, lão muốn theo nhóm nào thì theo. Cuối cùng, Lạc Việt khoác vai Chiêu Nguyên, "Ta cùng nhóm với Chiêu Nguyên, hằng ngày loanh quanh ngoài hành quán, để ý tình hình trong ngoài thành. Nghe ngóng tin đồn thổi đầu hẻm cuối ngõ các loại."

Đỗ Như Uyên và Lạc Lăng chi đều nói sắp xếp như thế rất thỏa đáng, không có ý kiến gì. Chỉ duy Lâm Tinh không mấy hài lòng, cô rất muốn cùng nhóm với Lạc Việt ngày ngày dạo phố. Nếu cô nói muốn đổi, Chiêu Nguyên nhất định sẽ đổi cho cô, nhưng Chiêu Nguyên quả thật không thích hợp để đi dò la mấy chuyện lai lịch võ công với Lạc Lăng Chi, hơn nữa, cô không phải thần hộ mạch của Lạc Việt, không thể vượt quá chức phận, nhúng tay vào chuyện Chiêu Nguyên phải làm, đành tỏ ý đồng tình.

Buổi sáng, mọi người theo sắp xếp chia nhau hành động. Ứng Trạch chọn ở lại phòng ăn điểm tâm nằm ngủ. Chiêu Nguyên trong lòng vẫn nhớ như in lời Lạc Việt tối qua nói muốn cùng nó đi điều tra một chuyện bí mật, cố kìm cảm xúc hào hứng đợi ra khỏi hành quán rồi mới nhỏ giọng hỏi, "Hôm qua huynh bảo muốn đi điều tra một chuyện, là chuyện gì, phải điều tra thế nào?"

Lạc Việt xoa cằm, "Tạm thời vẫn chưa có đầu mối, cứ đi xem thế nào đã."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt dẫn Chiêu Nguyên dạo qua mấy con phố, lại tới chỗ cổng thành phía Bắc. Hàng người đợi được vào thành vẫn xếp dài thật dài ngoài cổng, Lạc Việt và Chiêu Nguyên quanh quẩn gần cổng thành một lúc, liền có thị vệ đến hỏi, "Ở lại đây làm gì?"

Lạc Việt nói, "Chúng ta tới tham gia hội kén rể của quận chúa, ở trong thành và hành quán chán quá, muốn ra ngoài dạo chơi một chút, nhưng thấy ở đây hình như đang thiết quân luật, có phải cần văn thư lệnh bài gì mới được ra ngoài hay không?"

Thị vệ nói, "Cửu ấp thành này, bất kỳ ai cũng có thể ra vào tự do, chỉ là gần đây người vào thành quá đông, nên mới phải tổ chức kiểm soát lúc vào thành, để còn phân biệt có phải người tới tham gia hội kén rể hay không. Ra ngoài thì không như thế đâu."

Vừa nói vừa nhìn từ đầu xuống chân Lạc Việt và Chiêu Nguyên, "Hai vị là tham tuyển quận mã, có thể tới chỗ quản sự lễ tân trong hành quán mượn một tấm thẻ bài ra vào, khi vào thành sẽ không bị tra xét nữa."

Lạc Việt đa tạ thị vệ, quay trở về hành quán lấy thẻ bài.

Nơi phụ trách phát thẻ bài trong hành quán gọi là phòng lễ tân, chính là chái nhà đầu tiên bên trái sau khi bước vào cửa lớn. Nhờ thị vệ hành quán chỉ điểm, Lạc Việt và Chiêu Nguyên dễ dàng tìm được đến nơi.

Trong phòng lễ tân có hai ba người ăn vận giống văn thư. Lạc Việt nói rõ lý do đến tìm, mấy người này hỏi danh tính và số phòng hắn đang ở, rồi lấy một tấm thẻ bài đưa cho hắn. Lạc Việt hỏi, "Nhóm tại hạ có đến mấy người, có phải mỗi người đều cần lấy một thẻ bài không?"

Một văn thư trả lời, "Không cần, thiếu hiệp và những người tùy tùng ra vào thành, chỉ cần một tấm thẻ bài này là được."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt đa tạ, dắt Chiêu Nguyên ra khỏi cửa, mân mê tấm thẻ sắt trong tay, nhìn đi nhìn lại, "Quả nhiên là vậy."

Chiêu Nguyên nghi hoặc hỏi, "Sao cơ?"

Lạc Việt nhỏ giọng, "Đợi ra ngoài rồi sẽ nói với đệ."

Chiêu Nguyên lại theo Lạc Việt rời khỏi hành quán, ra phố dạo khắp một vòng, Lạc Việt dẫn nó vào một trà lầu, ngồi xuống một góc khuất nẻo, móc tấm thẻ bài ra, nói với nó, "Tấm thẻ này, là thẻ bài đánh số dùng trong doanh trại quân đội."

Tấm thẻ sắt một mặt khắc chữ "Giáp", một mặt khắc chữ "Mười hai", xuyên qua một sợi thừng bình thường, kiểu dáng cũ kỹ. Chiêu Nguyên vẫn mặt mày ngơ ngác, Lạc Việt giải thích, quân đội dưới trần gian khi chiêu mộ binh lính, đều phát loại thẻ bài này đánh dấu thân phận. Chiêu Nguyên không hiểu, "Vậy vì sao lại đưa cho chúng ta loại thẻ này?"

Lạc Việt xoay xoay tấm thẻ bài, "Là cố ý, hay tạm thời chưa kịp làm thẻ mới, đều có khả năng. Còn nữa, văn thư trong phòng tiếp tân rất có vấn đề."

Chiêu Nguyên cố nhớ lại bộ dạng những người vừa nãy, ngập ngừng hỏi, "Huynh thấy bọn họ đen quá à?"

Lạc Việt gõ bàn khen ngợi, "Đệ được lắm, có tiến bộ. Nói không sai, những người đó da rám nắng, tuy gầy nhưng trông rất tháo vát, các khớp xương và mạch máu ở tay nổi lên rất rõ, còn có vết chai sần, theo cặp mắt nhìn người sắc bén bao năm nay của Lạc đại hiệp ta thì, tuyệt đối là tay người tập võ."

Chiêu Nguyên hỏi, "Thế vì sao họ phải cải trang thành văn thư còn phát thẻ bài cho chúng ta nữa?"

https://thuviensach.vn

Lạc Việt xoa cằm, "Đây chính là điểm đáng ngờ." Hắn đẩy điểm tâm dùng trà lại trước mặt Chiêu Nguyên, "Ăn thêm đi, ăn no rồi chúng ta ra ngoài thành nghe ngóng."

Ở cổng Bắc người vẫn rất đông, Lạc Việt và Chiêu Nguyên qua cổng, men theo chân tường thành đi một lúc, chỉ thấy trống trải không có gì kỳ lạ. Ra tới đồng cỏ hoang, tới một vạt rừng vắng lặng, Lạc Việt nhìn trái ngó phải, nói với Chiêu Nguyên, "Giờ đệ có cưỡi mây được không, lên cao nhìn xuống xem tình hình Cửu ấp và vùng phụ cận thế nào?"

Chiêu Nguyên gật đầu, biến thành hình rồng, bò trong lùm cỏ niệm chú đằng vân, gần đây được Ứng Trạch chỉ dẫn, pháp thuật của nó ngày càng tiến bộ, đã có thể lôi ra một đụn mây khá lớn, bò lên trên, vừa hay được mây che kín mít. Chiêu Nguyên quẫy đuôi, vận lực bay lên, tới vùng trời phía trên thành Cửu ấp, quan sát kỹ càng hết lần này đến lần khác. Sau khi trở xuống, nó lấy lá cây biến thành một tờ giấy, vạch vuốt lên đó, họa lại bố cục thành Cửu ấp.

Thành này hình vuông, Đông Tây Nam Bắc đều trổ cổng, tổng cộng có chín con phố chính, phủ quận chúa và hành quán đều nằm ở phía Bắc thành, chợ và dịch quán tập trung nhiều ở phía Nam, phía Đông thành đa phần là nhà cửa của các phú hào, phía Tây thành là nơi ở của dân chúng tầm thường, nhà thấp nhỏ, nhiều ngõ ngách, đường phố không sạch sẽ lắm.

Trí nhớ của Chiêu Nguyên rất tốt, ngay ngóc ngách ngoằn ngoèo cũng vẽ lại được. Nó chấm mấy điểm trên tường thành, chỗ có cổng, "Những điểm này đều lập chết gác, nhưng tôi ở trên trời nên không bị phát hiện."

Phía Bắc và phía Tây thành Cửu ấp có núi, phía Đông và phía Nam lại là một dải bằng phẳng, chỉ có đồng hoang, ruộng vườn nhà cửa của các hộ nông dân và bụi cây. Có một con sông từ phía Tây thành chảy lại. Lạc Việt hỏi, "Vậy, xung quanh Cửu ấp có binh lính canh giữ không?"

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên lắc đầu. Nó đã để ý rất kỹ, không phát hiện ra điều gì bất thường. Lạc Việt cau mày, trầm tư một thoáng rồi nhét bản đồ vào ngực áo.

Chiêu Nguyên hỏi, "Rốt cuộc huynh đang nghi ngờ điều gì?"

Lạc Việt nói, "Ta đang ngờ rằng, chuyện quận chúa kén rể còn có ngụ ý khác."

Chiêu Nguyên và Lạc Việt loanh quanh mãi đến tối trời mới về hành quán. Lâm Tinh, Lạc Lăng Chi, Đỗ Như Uyên và Ứng Trạch đều ở cả trong phòng. Mọi người trao đổi thu hoạch trong ngày, Lạc Việt kể lại những điều mắt thấy tai nghe hôm nay, cũng nói cảm thấy rất kỳ quặc. Lâm Tinh nói, "Trấn Tây vương bị giết cả phu lẫn thê. Chắc vì đề phòng người Bắc quận nhân cơ hội kén rể lẩn vào thành nên mới trong ngoài phòng bị tầng tầng lớp lớp thế chăng?"

Đỗ Như Uyên lần đầu tiên đồng ý với Lâm Tinh, "Tây quận mà hoàn toàn không phòng bị gì mới là kỳ quặc đấy."

Lạc Việt không nói gì thêm nữa.

Đến lượt Lâm Tinh và Lạc Lăng Chi kể về tình hình dò la ngày hôm nay.

Nam Cung Cầm đã tới nơi, còn đặc biệt sang chào hỏi bọn họ, Lạc Việt bấy giờ không có mặt, nhưng Nam Cung Cầm trông thấy Đỗ Như Uyên, càng như bắt được vàng, chuyện trò hồi lâu mới thỏa mãn đi về.

Nửa đêm, Lạc Việt trằn trọc không ngủ được, trở dậy ra ngoài, vận công tung mình lên nóc hành lang sân giữa ngắm trăng, thoáng sau, trên mái ngói bên cạnh có tiếng lạo xạo, Lạc Việt ngỡ là Chiêu Nguyên, quay đầu nhìn, lại là Lạc Lăng Chi.

https://thuviensach.vn

Lạc Lăng Chi ngồi xuống bên cạnh, hỏi, "Việt huynh, huynh có tâm sự ư?

Từ khi rời khỏi Tử Dương trấn, thấy huynh cứ buồn buồn."

Lạc Việt ngẩng đầu nhìn trăng sáng, hồi lâu mới nói, "Lăng huynh, lòng tôi mang nặng tâm sự. Lâm Tinh và Chiêu Nguyên không biết, nhưng huynh chắc là biết."

Lạc Lăng Chi cũng trầm ngâm một thoáng, sau mới chậm rãi nói, "Mọi người đều là bạn, thân thế của huynh cứ kể rõ cho Đỗ thế tử biết có phải tốt hơn không?"

Lạc Việt nói, "Nếu kể cho Đỗ sư đệ, sẽ gây liên lụy làm cha con họ mang tội. Nhưng giờ ở lại Tây quận, tôi thực sự không biết nên thế nào mới phải."

Mười mấy năm trước, thiên hạ chỉ có ba phiên vương: An Thuận vương Mộ thị, Trung Nghĩa vương Bách Lý thị, Hiếu Hiền vương Đỗ thị. Trong đó, Đỗ thị mang tội vì có dính líu đến cuộc chiến giành ngôi thái tử trước khi tiên đế đăng cơ. Nhờ có quốc sư Phụng Ngô nói giúp với tiên đế, Đỗ thị thoát nạn dẹp loạn ngoại thích, lấy lại được tước vương.

Về sau, Bách Lý thị làm loạn, An Thuận vương phụng chỉ thảo phạt. Phó tướng Bạch Chấn và Chu Lệ quy hàng, lại có công chém chết cả nhà Bách Lý Tề, tiên đế liền phong Bạch Chấn làm Trấn Tây vương, Chu Lệ làm Bình Bắc vương, đem lãnh địa cũ của Trung Nghĩa vương ra chia đôi, thưởng cho hai phiên vương mới, lại đổi Hiếu Hiền vương thành Định Nam vương. Phía Đông là kinh thành, nơi ở của hoàng đế, nên không thể đổi nốt phong hiệu của An Thuận vương cho đồng bộ.

Tiên đế ốm chết, Sùng Đức đế Hòa Thiều đăng cơ. Hòa Thiều ốm yếu bệnh hoạn, không đủ sức liệu chính sự, trọng thần trong triều lộng quyền,

https://thuviensach.vn

quận vương ngoài xa bành trướng, dần dần mới hình thành cục diện tứ vương chia thiên hạ như hiện nay.

Câu chuyện cũ này, người đời ai cũng biết.

Lạc Lăng Chi nói, "Giả như thông tin điều tra được ở Tử Dương trấn là đúng, nhân quả sự vụ được giữ kín, thì có lẽ bấy giờ Bạch Chấn, Chu Lệ đều không rõ nội tình."

Lạc Việt nói, "Tôi hiểu. Từ khi biết chân tướng sự việc ở Tử Dương trấn, tôi đã nghĩ, kết cục của Tây quận vương không đáng cảm thông. Tôi rõ ràng biết Tôn Bôn tới đây không phải để lấy quận chúa, mà là để báo thù, nhưng cũng chỉ khoanh tay đứng nhìn." Hắn giơ nắm tay phải, tự nện vào trán, "Tội lỗi đời trước không nên để vướng bận cả tới đời sau, tôi hành động thế này quả thật trái đạo hiệp nghĩa. Nhưng lại mơ hồ bất định, không biết rốt cuộc nên quyết định ra sao."

Lạc Lăng Chi nói, "Chúng ta người trần mắt thịt, đâu phải thần thánh, lòng mang thù hận, đâu dễ buông bỏ. Nhưng hành sự vẫn nên thận trọng, để khỏi vì nhất thời thiên lệch, phạm phải sai lầm. Đối với Việt huynh, An Thuận vương là kẻ thù giết cha, nhưng huynh không quyền không binh, sao có thể đối phó với một vương gia quyền nghiêng thiên hạ?"

Lạc Việt cười gượng, "Lẽ nào Lăng huynh cũng định khuyên tôi lấy quận chúa?"

Lạc Lăng Chi nói, "Tôn Bôn là tướng tài, nếu vì chuyện báo thù mà kết đồng minh với gã, gã nhất định sẽ giúp huynh."

Lạc Việt phủi áo đứng dậy, "Thù nhất định phải báo, nhưng tôi không thể dùng loại thủ đoạn hèn hạ ấy. Ngày sau còn muốn nên tên nên tuổi mà hành động như thế, làm sao ngẩng đầu cho được."

https://thuviensach.vn

Lạc Lăng Chi cũng đứng lên theo, mỉm cười, "Chẳng phải đã có kết luận rồi ư? Trước còn băn khoăn không biết khoanh tay đứng nhìn Tôn Bôn là sai hay đúng, thực tế là không muốn thấy quận chúa vô tội gặp nạn, phải không?"

Lạc Việt sững người chốc lát, bật cười khì, "Lăng huynh quả biết khuyên giải người ta, khâm phục khâm phục."

Lạc Lăng Chi cười nói, "Quá khen quá khen."

Lạc Việt ngẩng đầu nhìn trời, ngân hà lộng lẫy, tảng đá trong lòng đã được hất bỏ, giờ nhẹ nhõm hơn ban nãy rất nhiều.

Trên nóc nhà gần đó, Lâm Tinh ấn chặt Chiêu Nguyên, không cho nó giãy giụa. Chiêu Nguyên thì thào, "Chúng ta về thôi." Nghe trộm là không tốt.

Lâm Tinh đưa một ngón tay lên môi, gằn giọng nói, "Cần nhằn cái gì! Tìm hiểu nỗi lòng của Lạc Việt, giúp hắn giải tỏa mối lo, lẽ nào không phải là chức trách của ngươi ư? Để cho tròn trách nhiệm, nghe lén một chút cũng có sao."

Chiêu Nguyên chỉ đành ngoan ngoãn ngậm miệng. Lâm Tinh lại bổ sung, "Ta... ta tới xem Lạc Lăng Chi, không có ý gì khác."

Chiêu Nguyên khó xử nhìn cô, "Tôi nhớ ra một câu mới học, gọi là giấu đầu hở đuôi."

Lâm Tinh phũ phàng cốc mạnh vào đầu nó, lông mày xếch ngược, "Ngươi ấy à, càng học càng hư."

Chiêu Nguyên hít ngược một hơi lạnh xoa xoa đỉnh đầu, trên nóc hành lang Lạc Lăng Chi và Lạc Việt quay người lại, Lâm Tinh vội vàng ấn đầu nó xuống, rụt trở về sau nóc nhà. Cũng may, Lạc Việt và Lạc Lăng Chi định

https://thuviensach.vn

về phòng đi ngủ, nên nhảy luôn xuống giữa vườn mà đi, từ đầu tới cuối không phát hiện ra bọn họ.

Lạc Việt về lại phòng, rón rén nằm xuống, phát hiện bên gối chỉ có Ứng Trạch khò khò say giấc, không thấy bóng dáng Chiêu Nguyên đâu, không khỏi lấy làm lạ. Hắn nằm xuống không bao lâu, cảm giác ở góc chăn có động tĩnh quen thuộc, là con rồng con tròn lẳn nhẹ nhàng luồn vào trong chăn, mình còn thoang thoảng hơi sương ban đêm, nhích lại gần hắn, từng chút, từng chút một, cuối cùng bò tới bên mép gối.

Lạc Việt thấy hơi buồn cười, nhắm mắt, rất mau đã chìm vào mộng mị.

Bữa sáng ngày hôm sau, Lạc Việt vội vàng ra ngoài điều tra, nên ăn rất nhanh. Chiêu Nguyên cố gắng theo kịp, đợi Lạc Việt đặt bát đũa xuống, nó cũng nuốt xong ngụm cháo cuối cùng, móc khăn tay ra lau miệng.

Đỗ Như Uyên, Lạc Lăng Chi, Lâm Tinh và Ứng Trạch đều đang hoặc điềm đạm từ tốn hoặc ngấu nghiến ăn, Lâm Tinh trợn tròn mắt nhìn Lạc Việt và Chiêu Nguyên đẩy bát đứng dậy, "Các ngươi định điều tra gì mà tích cực như vậy?"

Đỗ Như Uyên nói, "Nửa đêm ra ngoài lượn một vòng, sáng dậy khẩu vị quả nhiên tích cực hơn nhiều."

Lạc Việt cười hì hì, không nói gì, kéo Chiêu Nguyên ra khỏi cửa.

Lâm Tinh nhìn theo bọn họ, nghi hoặc nói, "Hai ngày hôm nay Lạc Việt làm sao thế? Thần bí kỳ quặc, lẽ nào hội kén rể của Tây quận chúa thực sự có gì đó không đúng?" Cô nhìn sang Đỗ Như Uyên, "Này, Đỗ mọt sách, ngươi tốt xấu gì cũng là mưu thần tương lai, có nhìn ra điều gì không?"

Đỗ Như Uyên làm vẻ cao thâm lắc đầu, "Không thể nói, không thể nói." Thương Cảnh cũng lúc lắc đầu theo gã.

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh rất buồn bực. Lại quay sang hỏi Lạc Lăng Chi, thì thấy y giữ nguyên điệu bộ thanh cao chết tiệt, "Chuyện đuổi bóng bắt gió chưa rõ thực hư, tại hạ không dám lạm bàn." Lâm Tinh càng bực bội.

Chiêu Nguyên theo Lạc Việt rời hành quán ra đường lớn, lắp bắp nói với hắn, "Xin lỗi huynh, tối qua, tôi đã nghe trộm các huynh nói chuyện. Tôi chỉ muốn giúp huynh, huynh đừng giận." Nó rất nghĩa khí chỉ nói phần mình, không khai ra Lâm Tinh.

Lạc Việt nói, "Ừ, ta biết rồi." Tối qua đệ lén lén lút lút bò trở vào chăn không đoán ra mới lạ.

Chiêu Nguyên quan sát sắc mặt hắn, rụt rè nói, "Mấy ngày nay chúng ta đi ra ngoài, có phải huynh định điều tra Tôn Bôn không?" Tìm hiểu âm mưu báo thù của Tôn Bôn, sau đó ngăn chặn gã.

Lạc Việt nói, "Chẳng cần điều tra, mánh khóe của Tôn Bôn, bản thiếu hiệp sớm đã nắm rõ rồi."

Tôn Bôn muốn báo thù Bạch gia, đầu tiên là phải lấy được quận chúa, dùng binh lực họ Bạch diệt nhà họ Chu, đoạt lại mọi thứ đáng ra là của gã, sau đó nói với quận chúa thật ra cha nàng là kẻ thù giết cha ta, ta tới để báo thù. Khiến quận chúa kinh ngạc bi phẫn đau đớn mà chết, sau đó đem quân tiêu diệt An Thuận vương. Cuối cùng là đi đánh hoàng đế.

Những tình tiết này, trong hí văn hoặc các đoạn chuyện kể trà lầu thường hay xuất hiện, không mới mẻ chút nào. Chiêu Nguyên khâm phục nghe Lạc Việt phân tích, cuối cùng, Lạc Việt tổng kết, "Vì vậy Tôn Bôn vốn dĩ không nằm trong phạm vi điều tra của chúng ta. Thứ ta muốn tìm hiểu, là một âm mưu khác."

Chiêu Nguyên không rõ nguyên do, cứ thế để Lạc Việt dẫn đi, thẳng tới phía Tây thành. Khu vực này là nơi ở của dân thường, tiệm quá dọc đường

https://thuviensach.vn

vừa thấp vừa nhỏ, Lạc Việt rẽ vào một hàng trà bỏ năm đồng cùng Chiêu Nguyên uống hai bát trà lớn chuyện trò với chủ hàng đôi câu, hỏi thăm gần đây buôn bán thế nào, chủ hàng bảo, "Vương gia bị hại, người trong thành hoang mang lắm, đều nói sắp có đánh nhau, vội vàng chạy sang mấy huyện lân cận hoặc Nam quận, buôn bán khó lắm. Cũng may sau này quận chúa mở hội kén chồng, người đến đông hơn, làm ăn cũng tốt, những mong quận chúa lần này có thể kén được một dũng tướng trăm trận trăm thắng."

Lạc Việt lại rẽ vào một con phố nhỏ phía Tây thành, các hộ dân đều rất vui vẻ hòa nhã, không có vẻ gì bất thường.

Lạc Việt quanh quẩn ở phía Tây thành mãi đến gần tối mới quay về, các nhà các tiệm đều đã dạo qua hết, cuối cùng còn mang về mấy cân bánh nướng mỡ hành giòn tan.

Về đến hành quán, Lâm Tinh kéo Chiêu Nguyên sang một bên, hỏi kết quả điều tra hôm nay. Chiêu Nguyên trả lời, "Chẳng điều tra được gì cả. Chỉ đi loanh quanh khắp nơi, Lạc Việt toàn hỏi tình hình trong thành dạo gần đây."

Lâm Tinh lầm bầm, "Chắc hắn muốn tìm hiểu xem gian tế Bắc quận liệu có thừa cơ trà trộn vào thành, nhân cơ hội lần này chặt đứt tận gốc thế lực của Tây quận không."

Chiêu Nguyên cho rằng cũng có khả năng, nhưng nó không dám khẳng định.

Tới bữa ăn tối, Lâm Tinh nói với Lạc Việt, hôm nay cô cùng Lạc Lăng Chi đi điều tra về Tôn Bôn, hai ngày gần đây gã cũng xuất quỷ nhập thần. Cô bám theo, thấy gã vào một khách điếm phía Nam thành, nhưng chỉ chạy việc vặt kiếm tiền và trò chuyện với khách trọ, không có hành động gì đặc biệt.

https://thuviensach.vn

"Song le," cô hào hứng nói, "Lúc trở về, ta phát hiện ra một chuyện rất thú vị. Thiếu nữ bị phụ bạc mà chúng ta bắt gặp ở Tử Dương trấn, hóa ra là nữ đệ tử của Nam Hải kiếm phái. Cô ta đang ở ngay trong Trấn Tây vương phủ. Vì sư phụ của cô ta, Lục La phu nhân, là họ hàng xa với Sở Linh quận chúa. Quận chúa đặc biệt mời bà ấy tới đây, có thể là để bảo vệ an toàn cho mình chăng."

Đây quả là chuyện bất ngờ! Lạc Việt còn nhớ hồi ở Luận võ Đại hội, Lục La phu nhân từng tấm tắc khen ngợi hắn, không biết bây giờ gặp lại còn nhớ ra hắn không. Nam Cung phu nhân, rồi thêm Lục La phu nhân, hai trong ba mỹ nhân của giang hồ khi xưa, lại cùng hiện diện trong sự kiện lần này.

Đỗ Như Uyên góp chuyện, "Tại hạ lại nghe được một tin đồn, chưa rõ thật giả. Trấn Tây vương có nắm giữ một con bài của An Thuận vương. Vì vậy, tuy thế lực yếu nhất, nhưng nhờ An Thuận vương kiêng dè, nên mười mấy năm nay Tây quận vẫn ngang vai ngang vế với Bắc quận và Nam quận."

Lạc Việt thầm nhủ, chính là vì thế, Bắc quận mới dám trắng trợn đầu độc chết Tây quận vương. Ai mà chấp nhận cả đời bị người bên cạnh lợi dụng uy hiếp cơ chứ, An Thuận vương nhất định đứng về phía Bắc quận, chỉ mong sao Trấn Tây vương phủ mau mau tiêu đời.

Chẳng mấy chốc đã đến mười tám tháng Tư. Mấy ngày nay, Lạc Việt và Chiêu Nguyên chạy Đông chạy Tây, đã dạo khắp toàn thành Cửu ấp. Chiều tối ngày mười tám, Lạc Việt lê đôi chân mỏi nhừ về tới cửa hành quán, thì thấy một thớt ngựa từ đường cái lao vút lại.

Vó câu mang theo khói bụi xông thẳng tới trước cửa lớn, Lạc Việt kéo Chiêu Nguyên tránh sang một bên, người trên lưng ngựa mình mặc áo gấm, bộ dạng như gia nhân, còn cách cửa một trượng đã ghìm thế, lấy cung tên sau lưng, giương cung kéo dây, "phựt" một tiếng, một mũi tên quấn một

https://thuviensach.vn

phong thư đã găm phập lên hoành phi trước cửa. Đoạn cất giọng sang sảng, "Người trong quán nghe đây. Ta là Lý Huyên, hiệu úy doanh trại Hổ Bôn của Bắc quận, phụng mệnh Bắc quận vương Bình Bắc đại tướng quân Chu Lệ tới nhắc nhở các vị. Những người chưa được triều đình cho phép, tự ý tụ hội, điều động quân đội, chiếu theo điều luật bản triều, bị khép vào tội mưu nghịch. Những người không phải quan chức, nhúng tay vào chuyện quan phủ, phạm tội làm loạn, đều phải chịu chém, hoặc tịch thu tài sản diệt sạch gia môn. Kẻ nào biết rõ vẫn cố phạm phải, coi thường triều đình, toàn bộ binh mã dưới trướng Bình Bắc đại tướng quân sẽ dốc sức vì triều đình tiêu trừ loạn đảng, bảo vệ luật pháp."

Lời vừa dứt, mũi tên trên hoành phi đột nhiên rung mạnh, rơi xuống, một bóng người từ trong cửa vọt ra, tay áo phất lên, cuộn lấy mũi tên, giơ tay đón lấy, xoay người đáp xuống mặt đất. Là Văn Tế thiếu gia nhà họ Văn.

Văn Tế nhìn mũi tên, nói, "Tại hạ chỉ là một thảo dân, không chức tước, tới Tây quận để cầu thân. Tại hạ mạo muội thỉnh giáo quân gia, giữa thanh thiên bạch nhật, tay cầm vũ khí, ý đồ hủy hoại hành quán quan phủ, kinh động dân thường, chiếu theo luật pháp, có tội hay không?"

Ebook: **Meo Samy**

Nguồn : **STENT Forum**

Người áo gấm đánh giá Văn Tế trong chốc lát, cười khẩy một tiếng, "Xem ra vị đây chính là nhân sĩ giang hồ người ta vẫn hay nói, công phu không tồi. Ta chỉ phụng mệnh đến truyền tin, nếu ngươi thấy có gì vi phạm pháp luật, có thể tới nha môn báo quan. Tin đã đưa xong, ta xin cáo từ trước."

Huýt một tiếng, quay đầu ngựa, lại cấp tốc phi đi.

Xung quanh đã túm tụm một đám đông, người trong hành quán cũng lũ lượt chạy ra. Lạc Việt và Chiêu Nguyên đưa mắt nhìn theo màn bụi xa dần

https://thuviensach.vn

sau đuôi ngựa, Văn Tế tiến đến gần, "Ban nãy người ấy không làm bị thương hai vị chứ?"

"Không," Lạc Việt đáp. "Chỉ ăn phải ít đất thôi."

https://thuviensach.vn

Văn Tế lại cầm mũi tên lên xem xét, "Đây gọi là hạ mã uy, ra oai phủ đầu ư?

Phải mau chóng đưa nó cho phủ quận vương."

Lạc Việt ôm quyền, "Vậy Văn công tử mau đi đi, chúng tôi vào trong trước." Rồi cáo từ, bèn cùng Chiêu Nguyên bước vào hành quán.

Người tham tuyển vừa ùa ra túm tụm trước cửa giờ lại trở vào vừa đi vừa bàn tán xôn xao.

"Bên Bắc quận hung hăng thật đáng ghét."

"Sắm vai triều đình, hù dọa được ai chứ? Chúng ta qua lại trên giang hồ bao lâu nay, chỗ nào mà không gặp dọa nạt?"

"Đầu độc quận vương, lại còn tới đây gây hấn, nếu triều đình dung túng thì mới gọi là không có vương pháp ấy."

Bên cạnh Lạc Việt có tiếng nói, "Xem ra Bắc quận bất nghĩa đã khiến trời oán người oán, dù không làm nổi quận mã, cũng coi như góp một phần sức lực với Tây quận. Lạc huynh, huynh nói có phải không?"

Lạc Việt quay đầu, thì ra người nói những lời này là Nam Cung thiếu gia quen biết từ lâu.

Nam Cung Cầm sục sôi căm hận trước thái độ gây hấn khi nãy của hiệu úy Bắc quận, nhưng lại bị Văn thiếu gia nẫng tay trên vinh dự ra mặt cản địch, khiến gã càng tức anh ách, những lời chính nghĩa uy nghiêm cứ tuôn ra thao thao bất tuyệt. Mãi đến khi trở về phòng, tai Lạc Việt mới có được khoảnh khắc yên tĩnh.

Việc ghi danh tuyển chọn quận mã đến hết ngày mười tám là chấm dứt.

https://thuviensach.vn

Hôm sau, Trấn Tây vương phủ cho dán một bức cáo thị bên cửa hành quán, nói Bắc quận coi thường vương pháp, gây họa thiên hạ, giờ lại ỷ mạnh ức hiếp Tây quận, nhưng Tây quận không dám vì ân oán trong nhà mà hại đến người vô tội, các nhân sĩ tham tuyển quận mã có thể tự ý quyết định đi ở. Bọn Lạc Việt chen lấn trong đám đông đọc cáo thị, Lạc Việt liếc thấy Tôn Bôn cũng đứng khoanh tay nhìn lên bảng, xung quanh ai nấy tinh thần kích động, có kẻ hét to, "Sở Linh quận chúa, một nữ nhân yếu ớt còn không sợ hãi, thề báo thù cho cha mẹ, lúc này mà chúng ta rút lui, thì đâu còn đáng mặt đại trượng phu sống trên thế gian này nữa?"

Những tiếng phụ họa nổi lên.

Tôn Bôn siết nắm đấm giơ cánh tay, "Đúng thế, chúng ta quyết không đi, thề bảo vệ quận chúa."

Đám đông vây quanh rào rào vung tay theo gã, thi nhau hô vang: "Bảo vệ quận chúa!"

"Bảo vệ quận chúa!"

Lạc Việt miệng ngậm nhành cỏ, dửng dưng đứng nhìn, cũng giơ tay hô theo mấy tiếng, "Bảo vệ quận chúa... bảo vệ quận chúa..."

Khi mọi người giải tán hết, Lâm Tinh liếc thấy Tôn Bôn đi thẳng ra ngoài cửa, bèn nói với Lạc Việt, "Ta đi để ý gã đây, lát nữa về." Đoạn thi triển thuật ẩn thân, bám sát Tôn Bôn qua đường lớn ngõ nhỏ, cuối cùng tới một mảnh sân tĩnh mịch. Tôn Bôn khép cửa lại, Phi Tiên Phong từ trên chạc cây xòe cánh bay xuống, ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Tinh đang đứng, kêu lên khẹc khẹc mấy tiếng. Tôn Bôn liền nhìn lại, "Là vị cao nhân nào đi theo Tôn mỗ, xin hiện thân diện kiến."

Lâm Tinh hiện thân, đáp xuống mặt đất, Tôn Bôn cười chào, "Ồ, thì ra là cô nương."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh nói thẳng, "Ta nói chuyện không thích vòng vo, ta biết Tây quận vương và ngươi có thù sát phụ diệt môn, ngươi tới đây chắc chắn không phải chân thành muốn lấy quận chúa, rốt cuộc ngươi có ý đồ gì?"

Tôn Bôn ngồi xuống một chiếc ghế đá giữa vườn, nheo mắt, "Vì sao cô nương lại đem những lời này hỏi ta, và vì sao ta phải trả lời cô nương?" Trên chiếc bàn bên cạnh có ấm trà, Tôn Bôn rót một tách, nhấp một ngụm, "Ta dù có ý đồ gì chăng nữa, đối với cô nương và Lạc thiếu hiệp cũng chỉ có lợi không có hại. Hay cô tới để thương lượng với Tôn mỗ chuyện liên thủ?"

Lâm Tinh hừ mũi, "Thôi đi, bọn ta tự có cách riêng, không chung đường với ngươi đâu. Chỉ cần ngươi đừng làm gì gây trở ngại cho Lạc Việt, thì ta cũng chẳng buồn nhiều chuyện. Ta đoán ngươi muốn lấy quận chúa, nhân đó sỉ nhục giày vò cô ta, lợi dụng thế lực Tây quận. Nhưng, cứ làm vậy, ngươi khó lòng đảm bảo nhận được ngoại viện, Bắc quận có lẽ sẽ bắt tay với An Thuận vương cùng đối phó ngươi, mong rằng tới lúc đó ngươi không phải thua quá thảm hại."

Tôn Bôn phá lên cười sằng sặc. Phi Tiên Phong nhảy lên bàn đá làm mặt quỷ với Lâm Tinh. Tôn Bôn lau nước mắt vì cười, "Cô nương quá coi trọng tại hạ rồi, mấy chuyện đặc sắc ấy tại hạ không làm nổi đâu."

Lâm Tinh trợn mắt, hằm hằm nhìn gã, "Ta biết ngươi còn đầy mưu hèn kế bẩn khác. Tóm lại, ngươi đi cầu độc mộc của ngươi, chớ làm phiền bọn ta là được."

Tôn Bôn cầm tách trà, thở dài, "Hầy, cứ ngỡ cô nương cuối cùng cũng đã quan tâm đến tại hạ, thì ra vẫn là tưởng bở."

Lâm Tinh thấy rùng mình.

https://thuviensach.vn

Tôn Bôn dịu giọng chân thành, "Xin cô nương yên tâm, thê tử của ta, chỉ có thể là người ta yêu da diết nhất kiếp này."

Lâm Tinh suýt chút nữa nôn thốc nôn tháo cả cơm ăn từ ba ngày trước. Cũng không biết là ai vẫn luôn cao giọng quyết chí ắt làm nên quận mã, tay họ Tôn nói mấy lời tự vả vào mồm mình này thật không cần chớp mắt. Cô toan bỏ đi, Tôn Bôn chợt gọi, "Đừng tưởng chỉ mình tại hạ biết dùng thủ đoạn hạ lưu. Cô về nhớ nhắc vị Lạc Việt thiếu hiệp chẳng được cái nước non gì mà tráng chí tề thiên muốn làm hoàng đế của các người kia, hái hoa đẹp cẩn thận kẻo bị ong độc chích vào tay. Sở Linh quận chúa chẳng phải thể loại cừu non hiền hậu gì đâu, long sinh long phụng sinh phụng, con của chuột thì biết đào hang, cha mẹ thế nào thì nuôi dạy ra con gái thế ấy, khác hẳn với cô nương nào đó trong lòng nghĩ gì là trưng hết lên mặt."

Lâm Tinh nhíu mày, trừng mắt nhìn Tôn Bôn, "Ngươi tu mi nam tử, gièm pha bôi nhọ sau lưng một cô gái, có thấy mất mặt không hả?"

Tôn Bôn dửng dưng, "Dù sao tại hạ cũng vẫn là hạng cặn bã trong miệng cô nương."

Lâm Tinh cảm thấy không còn lời nào để nói với người này nữa.

Tôn Bôn lại nói, "Bạch Chấn và Chu Lệ, mới đầu một kẻ là thợ mộc, một kẻ là tiểu nhị trong quán rượu. Bọn chúng thua tiền đánh bạc, suýt chút nữa bị nhà cái chặt tay, may gặp được cha ta, được vào quân doanh."

Mới đầu, Bạch Chấn và Chu Lệ chỉ làm lính quèn dưới trướng Bách Lý Tề, nhưng biết cách trèo cao, nhẫn nại chịu khổ, giỏi luồn lọt nịnh bợ, Bách Lý Tề cho rằng hai kẻ này là nhân tài hiếm có, nhiều lần phá lệ đề bạt, cuối cùng thăng hẳn lên làm tả hữu phó tướng. Bạch Chấn và Chu Lệ còn từng quỳ trên điểm tướng đài thề với trời, suốt đời tận hiến với Trung Nghĩa vương, báo đáp ơn tri ngộ rèn giũa. Làm phó tướng chưa được bao lâu, nghe đồn triều đình vì một lời tiên tri mà kiêng dè Bách Lý thị, cả hai bên

https://thuviensach.vn

cùng lập mưu hãm hại chủ tử. Bạch Chấn lén trộm ấn riêng của quận vương, ngụy tạo thư từ qua lại với phiên bang, để Chu Lệ bí mật trình lên triều đình. Đến khi chỉ dụ phán tội của triều đình cùng đại quân đánh dẹp phản loạn ập tới nơi, Bách Lý Tề vẫn bị che mắt. Bạch Chấn và Chu Lệ vẫn giả vờ tháp tùng bên ông, tháo chạy đến Đồ thành, moi được thông tin về tài sản bí mật của Bách Lý thị cùng nơi trú ngụ của gia quyến họ, bấy giờ mới lộ ra bộ mặt thật, hạ sát Bách Lý Tề.

Tôn Bôn nói, "Khi bọn chúng giết phụ vương, ta cũng có mặt tại hiện trường, phụ vương không sao ngờ được thân tín lại tuốt kiếm đâm mình, chết mà mắt vẫn mở trừng trừng. Thê tử của hai tên ấy truy đuổi tổ mẫu, thân mẫu, cô cô và các di nương của ta, hạ độc toàn bộ nữ quyến, không tha cả bào thai sáu tháng trong bụng mẹ ta, còn chưa rõ là tiểu đệ hay tiểu muội. Lẽ ra ta cũng không thoát, nhưng hôm ấy ta muốn ở lại với cha, không di tản cùng mẹ, nên lén trốn vào chiếc hòm ở nhà. Một thuộc hạ của cha là Viên Chí phát hiện ra, bèn để ta trốn trong kho củi ở biệt viện, bảo đợi cha bàn xong đại sự sẽ dẫn ta đến gặp, kết quả là..."

Viên Chí muốn che giấu việc thế tử đang trốn ở kho củi, bèn giả vờ bỏ chạy, dẫn dụ Bạch Chấn và Chu Lệ ra hướng khác, cuối cùng chết dưới loạn đao, thi thể bị băm nát vụn. Mãi đến khi Bạch Chấn và Chu Lệ kéo xác Bách Lý Tề chuẩn bị đi lĩnh thưởng, phóng hỏa thiêu rụi biệt viện, Tôn Bôn mới bò ra qua lỗ chó chui, chạy trốn. Gã cười bảo, "Có lẽ ta chưa tận mệnh, hoặc ông trời biết Bách thị bị oan, bèn mở cho ta một con đường sống. Ta chạy khỏi biệt viện, thấy đâu đâu cũng đang giết người, chạy tới lúc không thể chạy nổi nữa, bỗng thấy một con dị thú bốn chân đen thui thủi từ trên trời hạ xuống, ném ta lên lưng."

Kể đến đây, gã dừng lại. Lâm Tinh hỏi, "Rồi sau đó?"

"Sau đó ta hôn mê, khi tỉnh dậy đã thấy mình ở trên một ngọn núi, ít lâu sau thì gặp được sư phụ."

https://thuviensach.vn

Nghe xong đoạn tự thuật của Tôn Bôn, Lâm Tinh cảm thấy, số mệnh gã này lận đận quá sức, tuy hành sự không từ thủ đoạn thật nhưng xét đến cùng lại có thể tha thứ được. Dựa vào trực giác bẩm sinh của kỳ lân hộ mạch, cô biết Tôn Bôn có tố chất tướng tài, chưa chừng một ngày nào đó, gã thực sự có thể giúp được Lạc Việt. Tôn Bôn cười nhe hàm răng trắng, "Sao, cô nương không hùng hổ trừng mắt nhìn ta nữa, có phải đã thay đổi quan điểm về con người ta rồi không?"

Lâm Tinh đã hơi mềm lòng, nhưng ngoài miệng vẫn nói cứng, "Cuộc đời ngươi lận đận không có nghĩa là ngươi được tự tiện làm trò xằng bậy. Dẫu sao, hôm nay, đa tạ lời nhắc nhở của ngươi." Cô lại ẩn hình, hóa gió bỏ đi.

Sau khi Lâm Tinh đuổi theo Tôn Bôn, Lạc Việt và Chiêu Nguyên tiếp tục dạo quanh thành nghe ngóng. Chiêu Nguyên không hiểu, trước đã dò la mấy ngày, Lạc Việt cũng nói đã thu được kha khá tin tức, vì sao đột nhiên lại phải đi nữa. Lạc Việt giải thích, sau khi xảy ra sự kiện Bắc quận dọa nạt, hắn muốn xem phản ứng trong thành thế nào.

Trong thành không có gì thay đổi, trước cổng thành đã không còn hàng người xếp dài tham tuyển quận mã, nhưng vẫn được canh phòng nghiêm ngặt, xuất nhập đều bị tra hỏi cặn kẽ. Gần đây Lạc Việt và Chiêu Nguyên thường loanh quanh ở cổng thành, ra ra vào vào, thị vệ đã nhẵn mặt, mặc bọn họ luẩn quẩn bên cạnh, cũng không hỏi han nhiều.

Lạc Việt quan sát một lúc dòng người ra vào thành, vừa định gọi Chiêu Nguyên đi chỗ khác, chợt nhìn thấy một cỗ xe ngựa tiến vào, bị binh lính chặn lại, yêu cầu kiểm tra, không ngờ khơi ra một vụ náo động.

Cỗ xe trang hoàng lộng lẫy, có hai ba mươi người hộ tống, người dẫn đầu kiên quyết không để binh lính lục soát trong xe.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt và Chiêu Nguyên xúm lại xem, thấy một lão già cưỡi ngựa đang đôi co đến đỏ mặt tía tai với lính canh. "Các ngươi chẳng qua chỉ là lính giữ thành, sao dám kinh nhiễu xe ngựa của phủ thừa tướng?"

Lão già mặt đầy nếp nhăn, tóc trắng như sương, nhưng một cọng râu cũng không có, giọng nói còn rất kỳ lạ.

Vệ binh trưởng đưa mắt ra hiệu cho một tên tiểu tốt chạy đi báo tin, rồi cười khẩy, "Bỉ chức là thân binh Trấn Tây vương phủ, để phòng ngừa gian tặc loạn đảng trà trộn vào thành phá hoại hội kén rể của quận chúa, ngoài ngự giá của hoàng thượng, tất cả người xe vào thành đều bắt buộc phải lục soát."

Lão già bừng bừng nổi giận, "Thật to gan! Đối với thái hậu và thừa tướng mà cũng không coi ra gì, ai cho các ngươi cái quyền lớn như vậy hả?"

Một vệ binh lên tiếng, "Lão già! Lão giơ tấm lệnh bài nói là tín vật của thái hậu, ai có thể chứng minh đây? Làm sao biết không phải lão giả mượn danh nghĩa thái hậu và phủ thừa tướng hòng chuyển binh khí thích khách vào thành?

Để người trên xe mau chóng xuống đây."

Lão già nghiêm giọng, "Kẻ nào dám! Ta phụng ý chỉ của thái hậu, đón Đàm Đài thiên kim của thừa tướng lai kinh nhập cung, đâu phải người các ngươi có thể quấy nhiễu. Gọi tri phủ hoặc người nào hiểu chuyện của Trấn Tây vương phủ ra đây."

Vệ binh cười rộ, một kẻ trong đám lính nói, "Xin lỗi nhé, muốn gặp tri phủ đại nhân, vẫn phải để chúng ta lục soát trước. Trong xe dù có đúng như ông nói, là một nữ tử, chẳng qua cũng chỉ là thiên kim phủ thừa tướng,

https://thuviensach.vn

chẳng phải hoàng hậu công chúa, làm sao tôn quý bằng quận chúa của chúng tôi được? Còn đòi quận chúa cử người tới tiếp ư?"

Lão già tức đến run cả người, đám vệ binh kia thực sự làm càn, tiến tới định vén rèm, trong xe đột nhiên cất lên một giọng nói, "Hẵng khoan." Trong trẻo thanh thoát, như tiếng chuông bạc.

Tiếp đó, rèm xe được vén lên, một thiếu nữ chậm rãi từ trên xe bước xuống.

Mình vận xiêm y màu tía rực rỡ, tóc búi hai bên, cặp mắt biếc đảo qua, rạng ngời xinh đẹp, giữa mi tâm cẩn một chấm son đỏ, càng toát thêm ba phần kiều diễm, hai bên gấu váy điểm xuyết những chiếc chuông bạc nhỏ xíu, reo tinh tang theo mỗi cử động của gót chân. Thiếu nữ bước tới trước xe, khẽ nhấc tay áo, lộ ra những ngón ngọc ngà và phân nửa cổ tay trắng ngần, trong lòng bàn tay là một tấm thẻ bài ngọc màu đỏ son hiếm thấy, chính giữa thẻ ngọc khắc một con phụng hoàng dang cánh, "Đây là tín vật của phủ quốc sư, chúng ta phụng mệnh quốc sư, hộ tống Đàm Đài tiểu thư hồi kinh. Xin các vị mau chóng nhường đường, chớ nên ngăn trở."

Thiếu nữ kiều diễm, thẻ bài ngọc son, khiến đám vệ binh trước cổng thành cảm thấy một luồng bức khí mơ hồ. Chiêu Nguyên siết chặt nắm tay, thì thào, "Ả là phụng hoàng."

Sao phụng hoàng lại ở đây? Lạc Việt nhìn cỗ xe ngựa, chợt hiểu ra, nữ tử trong xe là hậu phi tương lai đã được tuyển chọn của thái tử Hòa Trinh. Thiếu nữ phụng hoàng đã xinh đẹp khó bì nhường ấy, khiến hắn càng thêm hiếu kỳ về người trên xe. Không biết nữ tử được chọn làm hoàng phi có phải thuộc hàng nghiêng nước nghiêng thành như trong truyền thuyết?

Đám vệ binh tuy đã nhen nhóm cảm giác kiêng dè đối với thiếu nữ kia, nhưng lúc này nhường đường lại thấy hơi mất mặt, tổn hại đến khí phái Trấn Tây vương phủ, bèn kiên quyết giữ thái độ cứng rắn, vệ binh trưởng

https://thuviensach.vn

săm soi tấm ngọc bài trên tay thiếu nữ, nói, "Là thật hay giả thế. Đến lệnh bài của thái hậu cũng dám ngụy tạo, thì sá gì phủ quốc sư nhỏ nhoi?" Cố ý đưa tay định chạm vào miếng ngọc.

Nào ngờ ngón tay còn cách tấm ngọc bài đến mấy tấc, đầu ngón tay chợt nhói lên buốt vào tận tim, như thể bị một tia sét vô hình đánh trúng, vệ binh trưởng rụt phắt tay lại, "Ả ta biết yêu thuật."

Toán vệ binh rào rào tuốt binh khí. Thiếu nữ vẫn đứng im, giữ nguyên thần sắc, gan bàn tay và cổ tay phải của đám vệ binh đều đột nhiên tê dại, binh khí rơi xuống loảng xoảng.

Đúng lúc này, tiểu tốt chạy về báo tin khi nãy dẫn theo một đám hộ vệ vây quanh một người ăn vận như quan văn cưỡi khoái mã phi tới. Người này từ xa trông thấy ngọc bài trong tay thiếu nữ, chợt biến sắc mặt, nhảy khỏi lưng ngựa, phủ phục xuống đất, "Bỉ chức Lý Lô tri phủ Cửu ấp, không biết đặc sứ quốc sư giá lâm, không kịp nghênh đón từ xa, mong đặc sứ trách tội."

Thiếu nữ mỉm cười, thu lại thẻ bài trong tay, "Quốc sư cũng là phụng ý chỉ thái hậu, phái chúng ta cùng Lưu công công đi đón tiểu thư nhà Đàm Đài thừa tướng vào kinh. Tri phủ đại nhân cứ xin thái hậu và Lưu công công trách tội thì hơn."

Lý tri phủ càng thêm hoảng hốt, lại luôn miệng tạ tội với lão già nọ. Lão già ban nãy bị làm cho tức chết, khó lòng nguôi ngoai, Lý tri phủ phải tạ tội một hồi lâu mới được lão khoan hồng đại lượng buông một câu, "Lý tri phủ không cần tự trách."

Tạ tội xong xuôi, vệ binh xung quanh lui sang bên nhường đường, Lý tri phủ đích thân khom lưng mời đoàn người vào thành, thiếu nữ tức khắc trở vào trong xe, Lạc Việt chà bóng hai mắt, khoảnh khắc thiếu nữ phụng hoàng vén rèm lách người vào kiệu, hắn nhìn thấy một dung nhan thanh nhã

https://thuviensach.vn

rạng ngời, như trăng sáng ló khỏi màn mây, như hoa khỏa bóng nước tĩnh lặng, đoan trang tao nhã.

Lạc Việt bỗng dưng thất thần, xe ngựa đã chầm chậm lăn bánh, ngang qua trước mắt Lạc Việt và Chiêu Nguyên, một làn gió nhẹ vừa hay thổi tới, thốc một bên rèm, Lạc Việt lại may mắn được nhìn thoáng qua khuôn mặt trông nghiêng của Đàm Đài tiểu thư. Có điều, hắn còn bất chợt liếc thấy một nhúm lông tơ vàng non đang cựa quậy trên vai nàng.

Chiêu Nguyên nhìn rõ hơn hắn Lạc Việt, nó thấy nhúm lông vàng ấy quay đầu về phía họ, mở to cặp mắt đen láy. Là một con chim non.

Lẽ nào là phụng hoàng con? Nhưng, nếu hoàng nữ vừa rồi là phụng thần hộ mạch của Đàm Đài tiểu thư, thì vì cớ gì lại cần một con phụng hoàng khác? Hơn nữa, phụng hoàng cũng có màu vàng sao? Chiêu Nguyên gãi đầu.

Trở về hành quán, Lạc Việt mặt mày ngẩn ngơ, nói năng chậm chạp, khiến Lâm Tinh sinh nghi, "Này, các ngươi hôm nay ra phố điều tra thế nào? Biết được nội tình gì đáng sợ lắm sao?"

Chiêu Nguyên trả lời thay Lạc Việt, nói bọn họ hôm nay ra phố gặp một, ờ, hai mỹ nữ, Lạc Việt trông thấy xong thì thành ra thế này. Lâm Tinh nhíu mày, nhìn Lạc Việt từ trên xuống dưới, "Mỹ nữ thế nào mà gặp xong lại xiêu hồn lạc phách thế?"

Lạc Việt động đậy khóe môi, "Đừng nghe Chiêu Nguyên nói bừa, hôm nay bọn ta nhìn thấy một hoàng nữ và một công công cùng hộ tống thiên kim nhà thừa tướng vào kinh, khí thế rầm rộ lắm, chắc là tuyển phi cho thái tử."

Trong hành quán vốn nhanh nhạy tin tức, Lâm Tinh, Lạc Lăng Chi, Đỗ Như Uyên đều đã biết chuyện tiểu thư nhà thừa tướng ngang qua Cửu ấp.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa, nghe đồn Tây quận chúa đã mời Đàm Đài tiểu thư vào phủ, viện cớ muốn bầu bạn hàn huyên ít ngày. Đỗ Như Uyên nói, "Phụng hoàng thật biết chọn người, thiên kim nhà Đàm Đài thừa tướng là mỹ nữ nổi tiếng đấy." Theo Đỗ Như Uyên giới thiệu, Đàm Đài tiểu thư là ái nữ độc nhất của thừa tướng, khuê danh Dung Nguyệt, từ nhỏ đã đọc thông thi thư, thuộc làu sử sách, giỏi chơi đàn, đoan trang dịu dàng, có thể nói là mẫu mực khuê tú danh môn.

Lâm Tinh nói, "Đàm Đài Dung Nguyệt thì có gì hay? Lạc Việt trông ai mà chẳng ra mỹ nữ, chẳng phải hắn cũng thấy Sở Linh quận chúa rất đẹp đấy sao?

Ả hoàng nữ theo bên cạnh cô ta chắc còn đẹp hơn cô ta cho mà xem."

Chiêu Nguyên cảm thấy câu nói của Lâm Tinh có vị chua chát kỳ lạ. Lạc Việt lắc đầu, "Không đâu, những người ấy không giống nhau, luận khí chất, Đàm Đài tiểu thư còn có phần nhỉnh hơn kia."

Lâm Tinh không nói gì nữa. Chiêu Nguyên cảm thấy bầu không khí có phần gượng gạo, bèn nghĩ cách chuyển đề tài, "Có phụng hoàng màu vàng không?"

Đỗ Như Uyên trả lời, "Có, kim phụng chủ đại quý."

Chiêu Nguyên bèn kể lại chuyện nhìn thấy con chim non trên vai Đàm Đài Dung Nguyệt. Đỗ Như Uyên cũng nhận xét là kỳ lạ, theo lý thì thần hộ mạch chỉ có một, không lẽ nào cần đến hai vị cùng loài ở bên một người, "Hay vì con kim phụng đó còn quá bé, nên cần tiền bối đồng tộc dẫn dắt?"

Lâm Tinh góp chuyện, "Kim phụng nắm giữ vận mệnh hoàng hậu, còn đám phụng hoàng sặc sỡ khác nắm giữ vận mệnh phi tần, hai loại khác xa nhau đấy."

https://thuviensach.vn

Phải chăng vì chưa chắc chắn Đàm Đài Dung Nguyệt là hoàng hậu hay phi tần, nên mới xuất hiện tình huống này?

Lâm Tinh lại nói, "Đương nhiên còn một khả năng khác, ví như đó không phải phụng hoàng, mà là vàng anh." Phụng hoàng tộc có thói quen mang các cầm tộc khác theo bên mình làm tiểu đồng hầu hạ. Tiểu đồng của Phụng Đồng là một đôi chim khách, vậy nên, con chim non kia có thể là một con vàng anh hoàng nữ nhận nuôi cũng chưa biết chừng.

Chiêu Nguyên phân vân gật đầu.

Ăn xong cơm tối, Lâm Tinh kéo Chiêu Nguyên sang một bên, "Này, tối nay đi cùng ta một chuyến. Ta muốn điều tra lai lịch ả hoàng nữ kia."

Chiêu Nguyên biết Lâm Tinh căn bản không phải đi xem phụng hoàng, cô muốn đi xem mặt Đàm Đài tiểu thư. Nhưng nó không thể nói toạc ra.

Nửa đêm, Chiêu Nguyên và Lâm Tinh cùng bay tới bên trên Trấn Tây vương phủ, mơ hồ phát giác khí tức của phụng hoàng tỏa ra từ một chái nhà trong nội viện. Chái nhà ấy vẫn sáng đèn, Lâm Tinh kéo Chiêu Nguyên hạ mây đáp xuống, Chiêu Nguyên đã có thể dùng thuật ẩn thân, Lâm Tinh còn trùm thêm một đạo pháp chướng lên người nó, hạn chế khả năng bị phụng hoàng phát hiện.

Họ mò mẫm tới bên dưới khung cửa sổ sáng đèn, nghe từ bên trong vọng ra tiếng nữ tử trò chuyện.

"... Hồi nhỏ thật không sao ngờ tới tình cảnh hiện nay. Ta vẫn còn nhớ khi đó Dung Nguyệt muội nói, về sau sẽ lấy một lang quân học vấn không thua cha muội. Bọn ta còn cười muội tính gả cho Mạc thái phó râu ria xồm xoàm kia phải không!"

Lâm Tinh nghe hai chữ "Dung Nguyệt", lập tức xuyên vèo qua tường vào trong phòng, chỉ thấy dưới đèn là hai thiếu nữ phục sức lộng lẫy ngồi

https://thuviensach.vn

hàn huyên và một bầy tỳ nữ đứng bên cạnh. Người ngồi bên phải mặc đồ tang, không cần nói cũng biết là Sở Linh quận chúa, cô ta vận xiêm y trông ưa nhìn hơn lúc cải dạng nam trang, hai mắt sắc lẹm, mang ít nhiều anh khí.

Người ngồi bên trái chắc hẳn là Đàm Đài Dung Nguyệt.

Lâm Tinh tỉ mỉ quan sát, Đàm Đài Dung Nguyệt mặc xiêm y màu lục nhạt, trên áo choàng thêu một nhành hoa nhài, tóc đen dày, chải thành búi mây, chỉ điểm xuyết vài món trâm cài, trông đơn giản lại tinh tế, Lâm Tinh không thể không thừa nhận, nàng ta quả thật không đến nỗi nào, hoàng nữ kiều diễm bên cạnh chẳng thể lấn át nổi dù chỉ một chút hào quang của nàng. Cử chỉ thần thái đều thanh nhã lạ thường, cộng thêm vẻ ngoài đoan trang hiền thục, chính là mẫu thiếu nữ mà nam nhân phàm trần như Lạc Việt thích nhất.

Lâm Tinh cũng tiện thể kiểm định luôn phẩm cấp sắc lông của ả hoàng nữ, con phụng hoàng cái này ở trong tộc chắc có địa vị không thấp, người được ả bảo vệ chắc chắn là người nổi bật trong hậu cung, quý phi hoặc phi tử được sủng ái nhất. Thái tử còn chưa đăng cơ, Đàm Đài Dung Nguyệt có lẽ phải làm thái tử phi trước, ả hoàng nữ kia vừa vặn hợp với thân phận nàng ta.

Nghe Sở Linh quận chúa nói, Đàm Đài Dung Nguyệt bật cười khẽ, "Đúng vậy, muội cũng còn nhớ, Nhược San tỉ từng nói rằng, tỉ muốn lấy một đại tướng quân lợi hại nhất, muội hỏi có phải tỉ muốn gả cho Trương Phi không."

Hai người không khỏi cùng che miệng cười, rồi quận chúa nín cười than thở, "Nhà ta gặp phải biến cố này, đành lấy bản thân ra làm vật cược, sát cánh chống chọi cùng Tây quận. Mong sao kiếm được một người thiện chiến."

https://thuviensach.vn

Con chim non vẫn ở nguyên trên vai Đàm Đài Dung Nguyệt, co cụm như nhúm bông, đang ngủ. Lâm Tinh nhất thời cũng không xác định được nó là phụng hoàng hay vàng anh. Chiêu Nguyên toan lại gần, con chim non liền cựa quậy, ngẩng phắt đầu dậy, cặp mắt tròn đen láy nhìn thẳng vào Chiêu Nguyên.

Chiêu Nguyên không khỏi kinh ngạc, hoàng nữ bên cạnh Đàm Đài Dung Nguyệt không phát giác ra, vậy mà con chim non này lại có thể nhìn thấy bọn họ. Chim non ngoẹo đầu nhìn Chiêu Nguyên, lại quay sang dòm Lâm Tinh, đôi cánh nhỏ đập đập mấy cái, nhảy tới hai bước. Chiêu Nguyên toát mồ hôi lạnh sợ hoàng nữ phát hiện ra, Lâm Tinh kinh ngạc thốt, "Tiểu quỷ này cũng thật cơ linh."

Đàm Đài Dung Nguyệt hỏi Sở Linh quận chúa, "Vương gia và vương phi bị ám hại, vì sao Nhược San tỉ không cầu hoàng thượng chủ trì công đạo? Muội không mấy hiểu chuyện triều chính, nhưng cũng biết, nếu tự tiện động binh đao, một mình giải quyết, khơi dậy chiến sự giữa hai quận, có thể còn chuốc tội đấy?"

Sở Linh quận chúa cười nhạt, "Nhờ triều đình chủ trì công đạo ư? Phụ vương và mẫu phi bị người ta đầu độc chết, khắp thiên hạ đều biết, hung thủ là ai càng nhìn là rõ ngay, quan viên Hình bộ tới, lại nói chứng cứ không đủ, còn nhiều nghi vấn, án này e trở thành án treo. Triều đình đã không thể cho ta công đạo, vậy ta tự mình cứu lấy công đạo là được rồi."

Trên mép vai Đàm Đài Dung Nguyệt, chim non càng lúc càng tỏ ra phấn khích, đập cánh lia lịa.

Sở Linh quận chúa lại nói, "Dung Nguyệt, muội lần này vào kinh, là định làm thái tử phi phải không?"

Đàm Đài Dung Nguyệt không trả lời, nhưng sắc mặt có chút u sầu. Sở Linh quận chúa cười nói, "Nha đầu ngốc, có gì mà phải buồn, thái tử cùng

https://thuviensach.vn

lứa với muội, nghe nói tướng mạo anh tuấn, tài học hơn người, tu tập huyền đạo từ nhỏ, võ công cao cường. Đấng lang quân như thế có thể khiến nữ nhân khắp thiên hạ ngưỡng mộ đến chết. Muội tốt số hơn ta nhiều. Về sau có khi còn được làm hoàng hậu. Nếu bây giờ muội đã là hoàng hậu thì tốt biết bao, ta cũng chẳng phải dùng hạ sách này."

Đàm Đài Dung Nguyệt lắc đầu, "Tự cổ chí kim, nào ai sống được một đời yên ổn nơi hậu cung. Ngươi tranh ta đấu, đâu đâu cũng là tâm cơ. Chẳng thà kiếm một người làm ruộng, đánh cá, chỉ cần không đói bụng, đủ sống, đôi bên thành tâm đối đãi, hai người cùng bầu bạn đến già còn hơn."

Sở Linh quận chúa cười giễu, "Đúng là lời nói của đại tiểu thư không hiểu được sầu muộn nhân gian, nếu quả thật đem muội gả cho một kẻ làm vườn, đánh cá, nếm trải khổ cực rồi, muội sẽ biết những lời vừa nói xuẩn ngốc nhường nào. Trên đời này, có thứ gì mà không phải giành giật? Trời cao chỉ chiếu cố người thông minh, khôn sống mống chết." Đoạn cầm lấy tay Đàm Đài Dung Nguyệt, "Muội muội tốt, ta phải nhắc muội trước, nếu không mạnh hơn người khác, thứ vốn dĩ là của muội, bất kể lớn hay nhỏ, cũng sẽ biến thành của người khác."

Đàm Đài Dung Nguyệt chỉ cười. Con chim non trên vai nàng đập cánh, nhảy phóc một cú, lao thẳng đầu về phía Chiêu Nguyên.

Chiêu Nguyên sững sờ, bất giác giật lui, chim non húc bịch vào ngực nó, vỗ cánh ngoạm lấy cổ áo nó, tuột vèo xuống vai nó, lại cố vỗ cánh nhảy lên, mổ vào một bên mặt Chiêu Nguyên, dụi đầu ra sức cọ cọ vẻ thân thiết. Chiêu Nguyên chân tay lóng ngóng, Lâm Tinh vốn định giơ tay ra phủi con chim hộ Chiêu Nguyên cũng đờ người.

Hoàng nữ dựng đứng cặp mày, quát về phía này, "Là ai?"

Chiêu Nguyên và Lâm Tinh còn chưa kịp đánh bài chuồn, Đàm Đài Dung Nguyệt, Sở Linh quận chúa và những người khác trong phòng đã

https://thuviensach.vn

sững sờ. Bấy giờ hoàng nữ mới sực nhận ra mình bất cẩn hét thành tiếng, quên mất có một số việc người phàm không thể nhận biết được. Đàm Đài Dung Nguyệt ngạc nhiên hỏi, "Hoàng Linh, sao thế?"

Hoàng Linh trơ mắt nhìn con chim non nhảy nhót đùa giỡn ở một điểm trên không, tạm thời cúi đầu, "Tiểu thư, xin thứ lỗi, tiểu nữ ban nãy..."

Sở Linh quận chúa chậm rãi đứng dậy, "Xem chừng nữ tỳ này đã phát giác ra rồi." Đoạn nhìn về phía Chiêu Nguyên và Lâm Tinh. Chim non nũng nịu ngả vào cổ Chiêu Nguyên. Lâm Tinh và Chiêu Nguyên cùng ngỡ ngàng, lẽ nào một người phàm lại nhìn thấy thần hộ mạch?

Sở Linh quận chúa cất giọng lanh lảnh về phía Lâm Tinh và Chiêu Nguyên, "Di mẫu, Dung Nguyệt muội muội đã phát hiện, người cũng ra đây gặp mặt đi thôi."

Từ sau bức bình phong bên cạnh Lâm Tinh, có người từ tốn bước ra. Chiêu Nguyên và Lâm Tinh đều ngạc nhiên, người này đã ở đây từ lúc họ vào phòng, cứ ngỡ là nữ tỳ được cắt đặt đứng hầu sau bình phong, không ngờ là nghe trộm. Người nọ hiện thân, thì ra là người quen - Lục La phu nhân tông chủ Nam Hải kiếm phái, từng làm giám khảo trong Luận võ Đại hội.

Sở Linh quận chúa bước tới đứng bên Lục La phu nhân mỉm cười nói với Đàm Đài Dung Nguyệt, "Đây là di mẫu có họ xa với ta, nghe nói Dung Nguyệt muội muội tới phủ, nhất thời hiếu kỳ muốn diện kiến. Nhưng di mẫu không có phong hàm, lại là người trong giang hồ, e đường đột, nên chỉ dám đứng sau bình phong lén nhìn."

Đàm Đài Dung Nguyệt đứng dậy, hành lễ với Lục La phu nhân, "Phu nhân là trưởng bối, đáng lẽ con phải đến bái kiến trước. Là con thất lễ rồi."

https://thuviensach.vn

Lục La phu nhân tiến tới gần hơn, chăm chú đánh giá Đàm Đài Dung Nguyệt, đoạn mỉm cười, "Cô nương dung mạo như hoa, tính tình dịu dàng, đoan trang hiểu lễ, không hổ là thiên kim của thừa tướng đại nhân, thật xứng đôi vừa lứa với thái tử."

Đàm Đài Dung Nguyệt cúi đầu, Sở Linh quận chúa vội chen ngang, "Di mẫu, người ở giang hồ lâu quá rồi, nói chuyện cứ như múa kiếm ấy, thẳng thắn bộc trực. Lần này Dung Nguyệt vào kinh là phụng mệnh tới hầu cùng thái hậu, những chuyện khác vẫn chưa công khai nhắc đến mà."

Lục La phu nhân lúng túng cười gượng, "À, phải, ban nãy ta nhất thời mau miệng, nói linh tinh rồi. Là vì một cô nương xinh đẹp như Đàm Đài tiểu thư thực quá hiếm gặp. Ta mà làm mẹ, nhất định cũng muốn có con dâu như tiểu thư đây."

Đàm Đài Dung Nguyệt thoáng đỏ mặt, nói, "Phu nhân quá khen."

Sở Linh quận chúa ho khẽ một tiếng, "Di mẫu, chúng ta đừng nói mãi về chuyện gả chồng nữa. Đêm sắp canh ba rồi, Dung Nguyệt muội muội cần về phòng nghỉ ngơi thôi."

Lâm Tinh nói với Chiêu Nguyên, "Chẳng có gì đáng xem nữa, chúng ta về nào."

Chiêu Nguyên gật đầu, nhưng con chim non vẫn bám trên vai, rút vào cổ nó, Chiêu Nguyên toan xua đi, con chim liền bấu chặt hai chân vào áo Chiêu Nguyên, đầu dụi dụi vào cổ Chiêu Nguyên xun xoe. Chiêu Nguyên không biết làm sao, Lâm Tinh cười hì hì đứng xem trò vui, "Thân thiết với ngươi như thế, xem ra không phải tiểu phụng hoàng. Hay là chúng ta cuỗm nó về đi?"

Chiêu Nguyên liếc sang bên, hoàng nữ đang đứng dưới ngọn đèn, ánh mắt như ngấm ngầm dùng dao đâm về phía này, nếu bọn họ dám cuỗm con

https://thuviensach.vn

chim, nhất định sẽ chết rất khó coi. Chiêu Nguyên bất lực cầu cứu Lâm Tinh, Lâm Tinh nhẹ nhàng túm lấy con chim bé bỏng, giật mạnh nó khỏi vai Chiêu Nguyên, đặt lên nóc bình phong bên cạnh, lại niệm chú định thân, mới giải quyết xong tên bám nhẵng, mau chóng rút lui khỏi phòng.

Về đến nơi ở, bọn Lạc Việt đều vẫn chưa ngủ, đợi hỏi kết quả điều tra. Chiêu Nguyên nói, không có gì, chỉ thấy Sở Linh quận chúa, Đàm Đài tiểu thư và Lục La phu nhân hàn huyên mà thôi, Lâm Tinh nói, "Có mà, ít ra chúng ta cũng biết ả hoàng nữ kia chẳng lợi hại chút nào, không cần để ý."

Kết quả, đương nhiên là bị Lạc Việt và Đỗ Như Uyên cười nhạo cả tối chạy đi nghe lén chuyện khuê phòng, mất công vô ích, Lâm Tinh rất bực, hằm hằm về ngủ.

Hai mươi tháng Tư, vòng thi đấu đầu tiên bắt đầu.

Sáng sớm tinh mơ, Lạc Việt cùng tất cả những người tham tuyển ra tập hợp ở thao trường ngoài thành Cửu ấp. Trải qua mấy ngày chọn lọc, chỉ còn lại tám mươi mống. Trên thao trường, binh lính đứng san sát, tay cầm gậy gỗ, xếp thành trận pháp hình vuông. Ngoại vụ tổng quản Trấn Tây vương phủ đứng trên bục cao, mở ra một quyển trục, tuyên đọc quy tắc vòng thi võ nghệ do Sở Linh quận chúa đích thân đặt ra.

Vòng thi võ nghệ này có rất nhiều điểm khác thường, trên thao trường có tất cả tám trăm binh lính, cứ mười người chia làm một đội, mỗi đội đều có số hiệu. Trong ống thăm trên bàn gỗ đựng đầy thẻ tre đánh số, người tham tuyển bốc thăm chọn ra mười người theo mình, cọ xát rèn luyện từ ngày hai mươi đến ngày hai mươi lăm, rồi tiến hành thi đấu từ ngày hai mươi sáu đến hai mươi chín tháng Tư. Ba mươi người đứng đầu sẽ bước vào vòng tuyển chọn tiếp theo.

Các nhân tuyển đều rất ngạc nhiên, đây đâu phải là so tài võ nghệ, rõ ràng là luyện quân thực chiến. Lạc Việt rút trúng quẻ thăm số năm mươi

https://thuviensach.vn

sáu, mười người đi theo hắn là binh tốt mới gia nhập quân doanh, vẻ mặt ai nấy đều ủ rũ.

Cũng may hồi ở Thanh Sơn, Lạc Việt từng có kinh nghiệm luyện công cho các sư đệ. Trước tiên cho bọn họ xếp thành hàng. Dạy bọn họ múa gậy.

Trong mười binh lính, có ba người cụp mắt làm bộ không nghe thấy, năm người cầm gậy cố ý lắc qua lắc lại, chỉ có hai người tuân theo chỉ dẫn của Lạc Việt, nhưng gậy xoay chưa được nửa vòng đã rơi côm cốp xuống đất. Lạc Việt bất lực nhìn quanh, phát hiện ra lính của những người khác cũng chẳng hơn gì lính mình. Mấy gã xuất thân võ sư tiêu cục còn đỡ, đã huấn luyện được ra tấm ra món, còn đám công tử thế gia ai cũng lộ vẻ bó tay hết cách.

Lạc Việt liếc thấy hai thiếu gia Văn Tế và Nam Cung Cầm đang mỉm cười cung tay ôm quyền vẻ nho nhã nói gì đó với số lính kia, rồi binh lính của họ ai nấy đều mặt mày chán chường, thả lỏng tư thế đứng xộc xệch đủ hình đủ dạng, có kẻ còn ngáp lớn.

Ở một góc thao trường, Tôn Bôn cũng đang nói chuyện với đám binh lính, nhưng trông rất vui vẻ tâm đầu, chốc chốc lại rộ lên một tràng cười, vài tên còn ngồi luôn xuống đất.

Lạc Việt thầm được an ủi ít nhiều, hắn tuy trên không với tới, nhưng dưới cũng còn chạy theo xa. Tự xét thấy múa gậy hời hợt bên ngoài chỉ là râu ria không quan trọng, vẫn nên gây dựng từ nền móng thì hơn, bèn luyện cho lính của mình chống chân đứng tấn trước. Mấy người này không hài lòng, nói với Lạc Việt, "Tiểu ca, lúc thế này lúc thế kia, rốt cuộc muốn làm gì đây? Ra chiến trường là phải xông pha, kiểu tấn này, chỉ dùng lúc đi nhà xí được thôi."

Lạc Việt nói, "Các vị chớ đùa với ta. Trong quân đội cũng phải luyện đứng tấn chứ, hạ bàn có vững mới tính đến chuyện hành quân, bằng không

https://thuviensach.vn

đi vài bước đã mỏi gối, gặp quân địch lại chồn chân, thì xông pha đánh trận bằng cách nào?"

Mấy người kia lại nói, "Cứ cho là tiểu ca nói đúng đi, thì tấn bộ cũng là công phu cơ bản dài lâu chỉ tập sáu ngày thì dùng vào đâu? Chưa biết chừng lại tê chân, ra trường vì thế mà thua cũng nên. Cũng là nghĩ cho tiểu ca thôi, phải không nào?"

Lời tuy xuề xòa, nhưng có lý, Lạc Việt phân vân một hồi, quyết định đổi sang luyện côn pháp. Thanh Huyền có một bộ côn pháp trên gõ đầu dưới gạt chân, rất thực dụng, vừa hay có thể dùng vào lúc này. Hắn ôm quyền nói với mười binh sĩ, "Tại hạ lần này trông cả vào sự giúp đỡ của các vị, làm phiền các vị vất vả, hôm nay sau khi tan buổi, hãy cùng đi ăn bữa cơm, tại hạ mời."

Mười binh sĩ bấy giờ mới miễn cưỡng vực dậy tinh thần, xách gậy lên tập theo hắn.

Mười người dốc sức đến chập tối, cả bộ côn pháp mới học được ba chiêu thức đầu, lúc luyện đối kháng lại càng loạn xị bát nháo vung gậy đập loạn cả lên. Lạc Việt an ủi bản thân, hồi tập cùng các sư đệ cũng bê bết hệt thế này.

Tới khi thu quân, Lạc Việt đã mệt bã người, đầu tóc mặt mũi lấm lem bụi đất. Nam Cung Cầm chạy qua chuyện gẫu với hắn, thành thực khâm phục, "Lạc huynh rèn binh giỏi thật. Tại hạ cả đời này chỉ được trưởng bối huấn luyện, chưa từng huấn luyện ai, không biết phải bắt đầu từ đâu nữa."

Lạc Việt thật thà nói, "Thật ra tại hạ cũng sứt đầu mẻ trán, không bài bản, luyện bừa vậy thôi." Tiếp đó chỉ điểm cho Nam Cung Cầm, "Nam Cung thiếu gia có thể luyện cho họ theo cách thức mà các trưởng bối từng luyện cho huynh ấy."

https://thuviensach.vn

Nam Cung Cầm khổ não lắc đầu, "Không được, cách huấn luyện tử đệ trong Nam Cung gia là rất nhiều trưởng bối cùng luyện cho một người, còn cách một người luyện cho nhiều người thế này tại hạ thực không biết."

Lạc Việt vỗ vai gã, "Thế thì đành dựa vào bản thân mà từ từ lĩnh ngộ thôi."

Nam Cung Cầm có lòng học hỏi, thấy Lạc Việt dẫn nhóm đi ăn, gã liền bắt chước, đến quán rượu cũng không chọn lệch, còn khăng khăng dùng cùng một phòng bao.

Đến khi cơm no rượu say thì đêm cũng về khuya, Nam Cung Cầm và Lạc Việt trở về hành quán. Nam Cung Cầm uống hơi nhiều, nói hơi nhiều, may mà đi đứng vẫn còn vững, trên đường huyên thuyên đủ chuyện với Lạc Việt. Gã kể, thật lòng không muốn tham gia hội kén rể này. Quận chúa cao sang quyền quý, lại biết cầm đao thương ra sa trường, đương nhiên không phải hạng bình thường. Nam Cung thiếu gia chỉ thích mèo con hiền lành, không ưa hổ mẹ gầm gừ. Nhưng cha gã nghe tin đứa con tư sinh nhà họ Văn sẽ tới tham gia nên khăng khăng bắt gã đi, vì thể diện của nhà Nam Cung. Cha nói, lấy được hay không là thứ yếu, quan trọng là góp mặt. Để đề phòng gã giữa đường lỉnh mất, cha còn đặc biệt ủy thác cho thẩm nương đi tháp tùng. Nam Cung thiếu gia khổ sở nói, "Lạc huynh, tại hạ thực sự không muốn lấy quận chúa, nhưng cũng không muốn thua, người nhà Nam Cung không thể thua. Lạc huynh, tại hạ rất mâu thuẫn, nên làm thế nào đây?"

Lạc Việt chân thành trả lời, câu hỏi này khó, ta cũng không biết. Giờ đến bản thân ta còn lo chưa xong, không giúp được thiếu gia.

Nam Cung thiếu gia càng tỏ ra đau khổ, lại thở dài thườn thượt, "Vì chuyện này mà ngày nào tại hạ cũng phiền não, ở trong hành quán lại bị thẩm nương kiềm thúc, không được thổ lộ giãi bày, e rằng uất kết quá, gần

https://thuviensach.vn

đây mỗi lần u sầu, trong lồng ngực, giữa xương sườn cứ như kẹt một thứ gì đấy, ngâm ngẩm đau."

Lạc Việt góp ý, có khi là tại trong lúc vận công chân khí đi sai đường, nắn dần lại là được.

Nam Cung thiếu gia nói, "Hầy, kiểu đau này khác với chân khí đi sai đường, lúc hít sâu vào rồi thở ra cứ ngâm ngẩm tưng tức, tại hạ đọc y thư, thấy nói mất ngủ lo nghĩ, can tì hư hỏa, dễ xuất hiện triệu chứng này."

Lạc Việt cũng thử hít sâu rồi thở ra, quả nhiên cảm thấy giữa mấy đốt xương sườn bên dưới nhoi nhói như có gì ứ trệ, liền nói với Nam Cung thiếu gia, "Ta cũng bị."

Nghe có người đồng bệnh tương lân, Nam Cung thiếu gia vô cùng hoan hỉ, nói với Lạc Việt, "Can tì hư hỏa rất có hại cho cơ thể, mấy ngày nay tại hạ định làm theo hướng dẫn trong sách, dùng bí đao dầm thành nước uống, mỗi ngày một bát, nghe bảo thanh can lợi đảm, khỏe lên rất nhiều, nếu tiện Lạc huynh cũng thử xem."

Lạc Việt đa tạ Nam Cung thiếu gia chỉ điểm, tiếp tục chuyện trò tới tận hành quán, tận ngã rẽ hành lang, mới cáo từ ai về phòng nấy.

Chiêu Nguyên, Lâm Tinh, Lạc Lăng Chi và Đỗ Như Uyên đều đang ngồi đợi hắn, ngay Ứng Trạch cũng có mặt, chứ không ăn no rồi đi ngủ trước, khiến Lạc Việt rất cảm động. Còn chưa chạm được tay vào ghế đẩu, đã nghe hỏi tới tấp tình hình thế nào. Lâm Tinh nói, "Ta và Chiêu Nguyên, Ứng Trạch dùng thuật ẩn thân lén đi ra xem, đúng lúc ngươi đang vung gậy cùng một nhóm người, bọn ta sợ làm phiền ngươi bèn quay về. Sao họ lại bắt các ngươi vung gậy?"

Lạc Việt uể oải nói, "Đấy không phải vung gậy, mà là luyện binh."

Lâm Tinh ngạc nhiên, "Hả? Sao lại luyện binh ngớ ngẩn thế?"

https://thuviensach.vn

Ứng Trạch nuốt miếng bánh, nghiêm nghị nói, "Sao nào, bản tọa nói đúng rồi thấy không? Bản tọa nói nhất định là luyện binh, luyện binh ngớ ngẩn, tiểu kỳ lân cứ khăng khăng nói ngươi không ngốc như vậy, chắc chắn là đang làm một chuyện khác rất có chiều sâu, ví dụ như vung gậy." Đoạn bật cười ha ha.

Lâm Tinh nghiến răng, "Hừ, chẳng qua ngày ngày giúp ông chạy đi mua đồ ăn vặt chứ gì? Ta dám cược thì dám thua."

Chiêu Nguyên im lặng rót trà cho Lạc Việt, lại đưa thêm một mảnh khăn ướt, Lạc Lăng Chi hỏi, "Việt huynh, kén rể không phải tỉ võ à? Sao đột nhiên lại đổi thành luyện binh?"

Lạc Việt cầm lấy khăn lau mặt, "Tôi cũng không biết, hôm nay tới thao trường, quy định tuyên bố là như thế." Hắn kể lại tỉ mỉ từng quy tắc.

Lâm Tinh nói, "Ồ, thì ra là vậy. Trấn Tây vương phủ không đặt bừa quy định đâu, đây quả thật chỉ có thể coi là tỉ võ, không phải luyện binh."

Liền đó cô giải thích, luyện binh là thao luyện toàn quân từ trận thế, bộ pháp, quy tắc công thủ tiến thoái cho tới các hiệu lệnh bắt buộc, một người là tất cả, tất cả là một người. Còn kiểu phân cho mấy người tự tập thương côn rồi thi đấu với nhau thế này, chính là tỉ võ. Chỉ là, nhiều người trước đây không biết, cứ nghĩ tỉ võ trong quân đội cũng giống tỉ võ giang hồ mà thôi.

Lạc Việt sực hiểu, không ngờ học vấn trong quân sự lại lớn như vậy, hôm nay chỉ dẫn mấy người luyện tập, hắn đã sứt đầu mẻ trán, tay chân luống cuống lên rồi.

Đỗ Như Uyên an ủi, "Thế mới có câu khác nghề như cách núi. Huynh chưa từng tiếp xúc, dĩ nhiên chưa nắm được cách thức lề lối. Đợi quen tay, lại cộng thêm lĩnh ngộ và rèn luyện, là có thể tiến nhanh tiến mạnh thôi."

https://thuviensach.vn

Gã lại hỏi Lạc Việt, "Không biết huynh dùng cách gì dẫn dắt mấy người ấy?"

Lạc Việt thuật lại tường tận, Lâm Tinh và Đỗ Như Uyên đều liên tục lắc đầu, Ứng Trạch bật cười giễu. Lạc Việt xoa mũi, "Ta biết cách này ngớ ngẩn, nhưng ta chỉ quen dẫn dắt các sư đệ trong sư môn, không biết dùng cách nào khác."

Đỗ Như Uyên phe phẩy quạt, "Cái sai của huynh, đầu tiên không phải ở phương pháp, mà là ở thái độ. Mười người này được phân vào tay huynh, để huynh 'dẫn' và 'dắt', thái độ không thể ở dưới bọn họ, cũng không thể ngang hàng."

Lạc Việt cào tóc, "Bọn họ chỉ tạm thời giúp ta thôi, ta đâu phải thủ lĩnh của họ, càng không phải quan quân, vốn nên đối đãi bình đẳng chứ, vênh mặt ra lệnh, há chẳng trở thành vai hề nhảy nhót sao?"

Đỗ Như Uyên khẽ cười, "Không sai. Nhưng không nhún nhường không có nghĩa là vênh mặt, mười người hôm nay về sau có thể là ngàn người vạn người.

Kẻ điều binh, trị quốc, trước tiên phải hiểu cách lèo lái lòng người."

Lạc Việt vỗ trán, Lâm Tinh ngắt lời Đỗ Như Uyên, "Tên mọt sách, thứ kỹ thuật ngự tâm ngươi nói cao thâm quá rồi, hẵng bắt đầu từ chuyện chính yếu nhất. Bây giờ Lạc Việt phải làm sao để dẫn dắt mười người kia đây?"

Lạc Việt đứng dậy, "Hay cứ để ta ngẫm nghĩ xem sao, đợi khi không nghĩ ra nổi nữa, chư vị hẵng giúp." Đoạn sải bước ra ngoài rửa mặt.

Lâm Tinh thần người nhìn theo bóng hắn, "Vừa rồi ta nói sai gì sao?"

Ứng Trạch nói, "Không sai, đồ tôn của Khanh Dao nói không sai, chuyện này cần phải để hắn tự lĩnh ngộ."

https://thuviensach.vn

Nửa đêm, Lạc Việt lại lẳng lặng trở dậy lên mái nhà ngắm sao, Chiêu Nguyên bám theo. Thấy Lạc Việt trèo lên ngồi trên nóc hành lang, nó cũng theo lên, đứng bên cạnh hắn. Lạc Việt im lặng nhìn nó, Chiêu Nguyên thận trọng ngồi xuống, Lạc Việt không nói gì, nó cũng không nói gì. Ngồi rất lâu, Lạc Việt mới lên tiếng, "Ta định nói một câu có lẽ sẽ khiến đệ nản lòng, nhưng ta thực sự không thích hợp làm hoàng đế. Ta sinh ra đã là mệnh thường dân, mấy chuyện phát hiệu thi lệnh, lèo lái người khác, ta không làm nổi."

Chiêu Nguyên khẽ nói, "Tôi thấy huynh rất thích hợp, không ai quy định hoàng đế bắt buộc phải làm thế nào."

Lạc Việt bật cười, "Hoàng đế chính là cai quản người ta đó, cai quản bách tính, cai quản đại thần, cai quản giang sơn, cai quản cả thiên hạ."

Chiêu Nguyên im lặng nhìn hắn một lúc mới nói, "Tôi cứ nghĩ huynh không bao giờ biết nói mình không làm nổi."

Lạc Việt bần thần, "Người quý ở chỗ tự biết mình, ta xưa nay đã có đức tính này rồi."

Im lặng chốc lát, Chiêu Nguyên khẽ nói, "Thế thì huynh cũng không cần miễn cưỡng bản thân, cứ làm theo điều huynh muốn thôi."

Lạc Việt cười gượng, "Đệ nói được câu này kể cũng vĩ đại đấy. Ta không làm nổi hoàng đế thì đệ phải làm sao, đánh bại phụng hoàng bằng cách nào?

Suy đến cùng, ta là gánh nặng của đệ."

Chiêu Nguyên ủ ê, đây quả thật là vấn đề khiến nó thấy nặng nề, song lúc này, hơn tất thảy, nó muốn nói với Lạc Việt rằng...

https://thuviensach.vn

"Huynh không phải gánh nặng của tôi, tôi cũng không phải gánh nặng của huynh." Bởi trước cả khi biết Lạc Việt là người nó cần bảo vệ, nó và Lạc Việt đã là bạn. Kết quả ra sao còn chưa rõ. Nhưng tôi được gặp huynh, có duyên với huynh. Đây đã là điều rất đáng quý, tôi rất vui.

Lạc Việt ngồi trầm ngâm một lúc, đột nhiên đứng bật dậy, "Được rồi, vì câu nói ban nãy của đệ, lần này ta sẽ nghiêm túc tranh đấu một phen."

Tinh mơ hôm sau, Lạc Việt dậy rất sớm ra con phố nhỏ gần hành quán mua một đống bánh rán xíu mại trứng gà tiềm lá trà, bỏ vào trong lán, xách về giơ ra trước mặt Ứng Trạch.

Ứng Trạch cầm đũa gắp một viên xíu mại, quan sát hồi lâu, hỏi, "Đồ tôn của Khanh Dao, vì sao ngươi không đi tìm tiểu kỳ lân hoặc con rùa kia?"

Lạc Việt nói, "Bọn họ đều chưa từng đánh trận luận về cảnh giới, không thể so sánh được với điện hạ."

Ứng Trạch hỏi, "Ngươi đã biết phải dùng cách gì mới cầu xin được bản tọa, sao không nghĩ ra làm thế nào để mấy tên đó nghe lời ngươi?"

Lạc Việt bần thần, "Dù bọn họ có thành tâm giúp đỡ, tôi cũng không biết chỉ trong mấy ngày làm sao để luyện cho tốt."

Ứng Trạch ăn viên xíu mại, lại nếm một quả trứng trà, mới nói tiếp, "Là từng người đấu với nhau, hay từng đội đấu với nhau?"

Lạc Việt ngần ngừ, "Không rõ nữa, người của vương phủ không nói cặn kẽ, song, đông người như thế, một đấu một thì có hơi... chắc là từng đội đấu với nhau."

Ứng Trạch làu bàu, "Chắc? Đều là chắc thì làm sao xác định đúng cách được?"

https://thuviensach.vn

Lạc Việt trầm ngâm, lát sau mới ôm quyền nói với Ứng Trạch, "Đa tạ điện hạ. Hai câu vừa rồi đã khai sáng cho vãn bối rất nhiều."

Ứng Trạch cười ngạo nghễ, không đáp lời.

Lúc cùng ngồi ăn sáng, Chiêu Nguyên phát hiện hai mắt Lạc Việt cứ thất thần, hắn còn cắt vỏ trứng gà đã lột trên đĩa làm hai phần, dùng đũa hẩy qua hẩy l ại .

Lâm Tinh thận trọng hỏi hắn, "Lạc Việt, có cần ta..."

Lạc Lăng Chi ngắt lời Lâm Tinh, "Việt huynh, không còn sớm nữa, huynh phải tới thao trường thôi."

Bấy giờ Lạc Việt mới bừng tỉnh, và lùa cho xong bữa, chùi miệng tạm biệt, rồi phóng vèo ra khỏi cửa chẳng khác nào làn khói.

Lâm Tinh có cảm giác bức bối không vui, mãi đến cuối bữa ăn xong vẫn không nói thêm câu gì. Lạc Lăng Chi và Chiêu Nguyên đứng dậy thu dọn, lúc cầm cái bát rỗng trước mặt Lâm Tinh lên, Lạc Lăng Chi nói, "Cứ để Việt huynh tự nghĩ cách thì hay hơn."

Lâm Tinh tức thì nói như mỉa mai, "Ta biết. Thế nên ta mới không nói gì đấy thôi." Bản thân cô cũng cảm thấy câu nói này có phần quá gượng gạo, lại chuyển đề tài, "Còn nữa Lạc Lăng Chi, so với Lạc Việt ngươi cần phải thành thạo binh pháp hơn đấy. Ngươi... có nắm vững những lĩnh vực ấy không?"

Lạc Lăng Chi không đáp, chỉ mềm mỏng lắc đầu.

Lâm Tinh nói tiếp, "Vậy thì, bảo Đỗ mọt sách giới thiệu cho ngươi mấy quyển binh thư, ta và ngươi cùng nghiên cứu."

https://thuviensach.vn

Lạc Lăng Chi mỉm cười gật đầu.

Đợi rửa xong bát, thu dọn xong phòng ốc, Lâm Tinh đi tìm Lạc Lăng Chi, "Chúng ta bắt đầu nghiên cứu từ hôm nay đi."

Lạc Lăng Chi nghe lời ngồi xuống bên bàn, đối diện với cô.

Lâm Tinh chớp mắt, "Bắt đầu từ đâu thì tốt nhỉ? Ngươi không biết gì hết, lại không có sẵn quyển binh thư nào ở đây, chậc, hay chúng ta cứ bắt đầu từ cái đơn giản nhất..."

Lạc Lăng Chi ôn hòa lên tiếng, "Bắt đầu từ huấn luyện mấy người, tiểu đội giao tranh đi."

Lâm Tinh nhìn y, đảo mắt, "Ừ, có hơi giống những gì Lạc Việt đang làm, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, không tránh được mà... Vậy chúng ta...

bắt đầu thôi."

Khóe mắt Lạc Lăng Chi hơi cong lên, "Thế càng hay, ta có thể cọ xát với Việt huynh bất cứ lúc nào."

Lâm Tinh ngước mắt nhìn lên, vừa khéo chạm phải cặp mắt trong veo của Lạc Lăng Chi, lập tức cúi vội đầu xuống, cầm lấy giấy bút, bắt đầu vẽ cách sắp xếp tiểu đội và đủ loại trận đồ đối kháng.

Đỗ Như Uyên và Thương Cảnh đi hiệu sách mua binh thư, Chiêu Nguyên và Ứng Trạch cùng lén ra thao trường xem Lạc Việt, trong phòng nhất thời chỉ còn lại Lâm Tinh và Lạc Lăng Chi. Lạc Lăng Chi quả thật tư chất ngộ tính không tầm thường, Lâm Tinh huyên thuyên giảng bài, y vừa nghe đã hiểu, còn học một biết mười, cuối cùng dàn trận luôn trên giấy với Lâm Tinh.

https://thuviensach.vn

Đẩy tờ giấy viết vẽ dày đặc sang một bên, Lâm Tinh không kìm được hỏi, "Lạc Lăng Chi, vì sao ngươi một chút oán trách cũng không có?"

Lạc Lăng Chi có vẻ ngơ ngác. Lâm Tinh dứt khoát nói thẳng, "Ta vì bực tức với Tôn Bôn mà kéo ngươi xuống nước... sau đó vẫn... không làm hết chức trách của thần hộ mạch. Lúc nào cũng nghĩ cho Lạc Việt nhiều hơn một chút...

Ngươi nên oán thán gì đó mới phải chứ..."

Lạc Lăng Chi nở nụ cười, "Ta thấy không sao cả."

Lâm Tinh mở to mắt, "Không phải chứ, ta cho rằng, là ai thì cũng không tránh được ít nhiều bực dọc."

Lạc Lăng Chi lại cười, "Lúc đó ta rất bất ngờ, nhưng... chỉ thế thôi. Ta còn thấy... thú vị nữa."

Mắt Lâm Tinh càng mở to hơn, Lạc Lăng Chi lấy một tờ giấy, nâng bút lên, "Có lẽ tại con người ta hơi vô vị."

Sẩm tối Chiêu Nguyên và Ứng Trạch trở về.

Chiêu Nguyên kể, tình hình hôm nay rất thuận lợi, binh sĩ đều nghe lời Lạc Việt. Hắn đã chia mười người làm hai nhóm nhỏ luyện tập đối kháng.

Lâm Tinh rất vui, Đỗ Như Uyên và Lạc Lăng Chi cũng lộ vẻ mừng rỡ. Chiêu Nguyên hào hứng kể, Lạc Việt làm tốt hơn rất nhiều người. Ứng Trạch nói giễu, "Những người làm tốt hơn hắn cũng không ít, tên Tôn Bôn kia cừ hơn hắn nhiều."

Lâm Tinh cau mày, "Sao thế được? Hôm qua chúng ta đi xem, Tôn Bôn rõ ràng kém xa Lạc Việt, mấy người gã dẫn dắt đều chẳng buồn động đậy,

https://thuviensach.vn

ngồi cả ra đất tán phét."

Chiêu Nguyên rụt cổ, "Nhưng hôm nay gã quả thật rất giỏi, trong cả đám gã là giỏi nhất."

Buổi diễn tập hôm nay, các nhóm có thể lựa chọn địa điểm tự mình luyện tập, làm như vậy, một là để không làm phiền đến nhau, hai là có thể phòng tránh có người lén học cách huấn luyện của người khác, đảm bảo công bằng. Lạc Việt dẫn nhóm tới một khoảnh đất trống trong rừng cây, Chiêu Nguyên đặc biệt đi tìm những đội khác nghe ngóng, đặc biệt là Tôn Bôn. Ngay nó cũng nhìn ra, mấy người kia hoàn toàn bị Tôn Bôn thao túng trong tay, vô cùng phục tùng chỉ lệnh của Tôn Bôn. Tôn Bôn để bọn họ trước tiên một đấu một, rồi lại đem ghép hai người vừa đấu với nhau thành một đội, đấu với đội khác, sau đó lần lượt gộp thành đội ba người, bốn người, năm người, hoặc sáu đấu bốn, ba đấu bảy vân vân, vừa có thể luyện kỹ năng chiến đấu độc lập, vừa luyện phối hợp và dàn trận. Trận dàn cân bằng, yếu đấu mạnh, mạnh đấu yếu đều bao quát hết, chu toàn lạ thường.

So với gã, kiểu chia hai đội hoặc hợp luyện quyền cước của Lạc Việt... còn kém rất xa.

Lâm Tinh nói, "Tôn Bôn làm thổ phỉ bao nhiêu năm nay, lại đánh cướp huyện thành, đương nhiên nhiều kinh nghiệm. Lạc Việt giờ yếu hơn hắn là chuyện bình thường. Về sau nhất định sẽ mạnh hơn hắn." Cô vỗ vai Chiêu Nguyên, "Chúng ta cần phải có lòng tin với Lạc Việt."

Chiêu Nguyên gật đầu thật mạnh. Ứng Trạch vẫn hừ mũi, "Chỉ dựa vào tư chất, khó lắm." Đối với việc lão rồng đứng về phía Tôn Bôn, Lâm Tinh rất bất bình, may thay Ứng Trạch sau đó lại chắp tay, khoan thai nhìn ra xa, "Nếu không có bản tọa chỉ bảo, cả đời này hắn cũng đừng mong vượt nổi Tôn Bôn."

https://thuviensach.vn

Mọi người bỗng chốc sực hiểu, Ứng Trạch điện hạ đang vòng vo tự tâng bốc chính mình, bèn không ai nói thêm gì nữa.

Chiêu Nguyên trông thấy tờ giấy vẽ dàn trận của Lâm Tinh và Lạc Lăng Chi bày trên bàn, cầm lên xem xét tỉ mỉ, đoạn sán lại bên Lâm Tinh, "Có thể dạy tôi với không?"

Buổi tối, Lạc Việt người đẫm mồ hôi đầu tóc mặt mũi lem luốc trở về trước sau giữ thái độ khiêm tốn trước những lời khen ngợi. Ăn xong cơm, hắn tới nhà tắm ngâm bồn. Đêm xuống, đợi Lâm Tinh, Lạc Lăng Chi, Đỗ Như Uyên đều ngủ cả, hắn mới khẽ khàng trở dậy. Chiêu Nguyên lại bám đuôi. Lạc Việt leo lên nóc hành lang, móc từ trong ngực áo ra một vốc cờ đen trắng, bày trên mái nhà. Chiêu Nguyên tới ngồi xuống bên cạnh, "Có cần tôi giúp gì không?"

Không hề bất ngờ trước sự xuất hiện đường đột này, Lạc Việt đưa quân trắng cho nó, chỉ vào mái ngói nói, "Nếu quân của đệ chỉ được ở trên viên ngói này, còn quân của ta ở một viên khác, quân trắng của đệ muốn vượt qua khe ngói, đánh bại quân đen của ta, một đấu một, hòa, đệ sẽ làm thế nào?"

Chiêu Nguyên đầu tiên lấy hai quân trắng, vượt qua khe ngói gảy một quân đen của Lạc Việt. Lạc Việt lại lấy hai quân đen khác, cứ thế chuyển qua chuyển lại, vẫn vô cùng phức tạp, có thể diễn tiến theo rất nhiều cách.

Đang tập trung tinh thần bài binh bố trận, Chiêu Nguyên chợt nhận ra một luồng khí tức đặc biệt, bèn quay ngoắt đầu lại, thì thấy một bóng người xiêm gấm áo lụa đứng trên nóc nhà bên cạnh. Bóng người ấy uyển chuyển bay lướt sang, đáp xuống bên cạnh Chiêu Nguyên, "Cuối cùng cũng tìm được ngươi, tên trộm oắt này!"

Lạc Việt kinh ngạc, là hoàng nữ Hoàng Linh?

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên đứng dậy, chắn trước mặt Lạc Việt, "Tôi không phải trộm."

Hoàng nữ chun mũi, "Chính là ngươi! Trộm nghe lén. Hôm trước ta không cách nào đuổi theo được, mới để các ngươi chạy mất. Ta..." Ả còn chưa nói hết câu, một túm vàng óng bên vai đã phi ra, đâm sầm vào Chiêu Nguyên, dính lấy vai nó.

Hoàng nữ giậm chân, "Này này, A Hoàng, quay lại đây."

Lạc Việt ngạc nhiên hỏi, "Đây là gì?" Ngón tay chìa ra chỉ túm lông vàng đang ngả vào cổ Chiêu Nguyên. Túm lông vàng lập tức quay đầu lại, mổ một nhát vào ngón tay hắn, thân thiết cọ xát. Hoàng nữ tức tối nghiến răng, "Cái đồ ai cũng thân quen này, quay lại đây."

Lạc Việt không kìm được bật cười ha hả, Chiêu Nguyên cũng cười. Hoàng nữ giơ tay túm lấy con chim non trên vai Chiêu Nguyên, chim non không chịu, ra sức vùng vẫy trong tay ả. Hoàng nữ cong ngón tay búng đầu nó, "Ngươi, ta trở về nhất định mách với quân thượng và Phụng Đồng ca ca. Ngươi cứ chờ đấy."

Chim non rụt cổ, vẫn không thôi ngọ nguậy. Lạc Việt cười hì hì bắt chuyện, "Phụng hoàng cô nương, có phải cô phụng mệnh quân thượng nhà cô và Đồng công tử tới bắt chúng ta không?"

Cặp mắt trong veo của hoàng nữ quét qua Lạc Việt và Chiêu Nguyên, "Phụng hoàng bọn ta ai có chức trách kẻ nấy, chỉ cần không phạm tới chuyện ta quản, ta sẽ chẳng lo chuyện không đâu. Nhưng, mấy tên trộm nghe lén có dụng tâm khác bị ta bắt được rồi thì quyết không tha."

Chiêu Nguyên chột dạ giải thích, "Chúng tôi, chúng tôi chỉ là muốn xem Đàm Đài tiểu thư trông như thế nào, tò mò thôi mà."

Hoàng nữ cười nhạt, "Ngươi định lừa ai!"

https://thuviensach.vn

Lạc Việt nói, "Phụng hoàng cô nương, đêm hôm khuya khoắt, cô nên về lo chuyện bảo vệ Đàm Đài tiểu thư đi. Bên đó tuy là phủ quận vương nhưng không an toàn lắm đâu, ngay đến quận vương và vương phi còn bị đầu độc chết đấy.

Cô cứ cẩn thận là hơn."

Hoàng nữ đanh mặt, "Không cần các ngươi giả nhân giả nghĩa lo lắng. Người phụng hoàng bọn ta bảo vệ, ai dám động đến? Kẻ muốn làm hại Đàm Đài Dung Nguyệt, đã bị ta xử lý cả rồi. Đêm nay ta chỉ muốn điều tra nội tình của kẻ kia. Không ngờ lại đụng phải các ngươi. Mà thôi, có Phụng Đồng ca ca xử lý các ngươi, các ngươi nhất định không chạy thoát nổi đâu."

Trong phủ quận vương xuất hiện chuyện bất lợi với Đàm Đài Dung Nguyệt? Lạc Việt không khỏi bồn chồn, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười, "Phải, có Phụng Đồng công tử xử lý, chúng ta làm sao chạy thoát nổi, vì vậy cô nương mau đi lo việc chính đi."

Nửa vô tình nửa hữu ý bổ sung một câu, "Đã vội thế rồi, hà tất nán lại ở Tây quận làm gì?"

Hoàng nữ nói, "Nán hay không nán liên quan gì đến ngươi." Ả liếc xéo Chiêu Nguyên, vứt lại một câu, "Hôm nay ta còn có việc, tạm thời tha cho tên trộm oắt nghe lén nhà ngươi." Đoạn quay người biến mất vào màn đêm.

Lạc Việt phóng mắt về hướng vương phủ, xoa xoa cằm.

Ngày hôm sau, Lạc Việt ăn xong bữa sáng liền vội vàng ra ngoài thành, hắn cùng mười binh sĩ đã hẹn luyện tập ở vùng đồng hoang bên ngoài cửa Đông thành. Rẽ ra phố lớn, vừa hay gặp một đám người vây quanh một cỗ xe ngựa ra khỏi cửa Đông, chính là Đàm Đài tiểu thư và tùy tùng.

https://thuviensach.vn

Chuyến này vào kinh, e là thành vương phi rồi. Lạc Việt nhường đường, lúc xe ngựa ngang qua vẫn không khỏi bất giác nhìn lên, khéo thay, bắt gặp một đôi mắt biếc đằng sau tấm rèm he hé.

Trời, đất, dường như đều đông cứng trong khoảnh khắc ấy, tới lúc hoạt động trở lại, xe ngựa và cặp mắt trong veo kia đã xa cả rồi, duy Lạc Việt vẫn đứng thần người bên đường.

Chiêu Nguyên từ trên không quan sát Lạc Việt, bụng bảo dạ sắc mặt Lâm Tinh bên cạnh nhất định đang rất khó coi. Làm sao đây, lại chính là hôm nay, Lâm Tinh khăng khăng đòi đi rình trộm Lạc Việt, còn khăng khăng bám theo từ khi ra khỏi cửa. Kết quả...

Lạc Việt, đã phải lòng Đàm Đài Dung Nguyệt ngay từ cái nhìn đầu tiên rồi, đúng không?

Tình cảm của người phàm rất khó nói, Chiêu Nguyên khổ não vặn vẹo đôi tay. Lâm Tinh không nói lời nào, đợi Lạc Việt cử động lại thì tiếp tục bám theo. Chiêu Nguyên muốn tìm vài lời để nói, nhưng lâm Tinh đã tự mình mở miệng trước, giọng rất điềm tĩnh, "Đàm Đài Dung Nguyệt vào kinh là để gả cho thái tử phải không, thật đáng tiếc!"

Thế chắc là xuất phát từ lòng cảm thông nên không ghen nữa ư? Chiêu Nguyên "ừm" một tiếng, phức tạp thật đấy!

Lâm Tinh chọc chọc nó, "Ấy? Ngươi xem, Tôn Bôn."

Chiêu Nguyên nhìn theo hướng tay cô chỉ, đúng thật. "Nhưng địa điểm hôm qua Tôn Bôn chọn là ở phía Bắc thành cơ mà." Hôm nay gã sang phía Đông này làm gì? Chọn cùng nơi với Lạc Việt ư?

Bên dưới, Lạc Việt vẫn chưa phát hiện ra Tôn Bôn, nhưng Tôn Bôn đã trông thấy hắn, bèn rẽ vào một con ngõ bên cạnh, đổi sang đi đường tắt. Đợi Lạc Việt ra khỏi thành một quãng, mới nhìn trước ngó sau ra theo.

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên và Lâm Tinh trông thấy hắn rẽ vào lùm cây ven đường cái quan, cứ thế đi men theo đường, Phi Tiên Phong đứng trên một cây đại thụ phía xa đập cánh, chỉ trỏ ra hiệu.

Lâm Tinh cau mày, "Hình như Tôn Bôn muốn bám theo xe ngựa của Đàm Đài Dung Nguyệt."

Lạc Việt đang hộc tốc tới địa điểm luyện binh, chợt nghe tiếng Lâm Tinh gọi trên cao, "Lạc Việt Lạc Việt!" Rồi chỉ thoáng chốc, đã thấy cô dắt Chiêu Nguyên cười tươi rói đứng trước mặt.

Cũng may quanh đây không có ai, Lạc Việt lau mồ hôi lạnh.

Lâm Tinh nói với vẻ bí hiểm, "Cho ngươi biết một chuyện kỳ lạ này, vừa rồi ta và Chiêu Nguyên phát hiện, Tôn Bôn đang bám theo xe ngựa của Đàm Đài Dung Nguyệt. Đàm Đài Dung Nguyệt là thái tử phi tương lai, nếu xảy ra chuyện gì ở đây, Tây quận nhất định không gánh nổi trách nhiệm, Tôn Bôn muốn lợi dụng chuyện này để hãm hại Tây quận chăng?"

Lạc Việt vỗ trán, "Tôn Bôn tốt xấu gì cũng là đại trượng phu, không đến nỗi đi làm hại một nữ tử yếu đuối chứ?"

Lâm Tinh hừ mũi, "Cũng chưa chắc, gã tới Tây quận tham gia hội kén rể, chẳng phải rắp tâm đối phó với một nữ tử gặp nạn đấy sao? Loại người này, vì mục đích của mình có việc gì mà không dám làm."

Lạc Việt nhíu mày, hắn quả thật hơi không yên tâm về Đàm Đài Dung Nguyệt. Nghĩ một hồi, hắn bảo Lâm Tinh và Chiêu Nguyên tiếp tục bám theo Tôn Bôn, còn mình phải tức tốc tới nơi hẹn diễn tập với mười binh sĩ kia, nhờ họ tự tập luyện, buổi chiều hắn sẽ đem rượu thịt tới.

Mười binh sĩ kia được làm biếng nửa ngày, lại nghe còn có rượu thịt ăn, lập tức vui vẻ đồng ý.

https://thuviensach.vn

Trời âm u không gió, không khí nóng ẩm, Lạc Việt gấp gáp đi đường, người nhơm nhớp mồ hôi, ướt đẫm cả áo. Hắn chọn đi tắt tới đường cái quan, gần đến ngọn núi nhỏ cách thành không xa, đột nhiên cảm thấy bả vai bị thứ gì khều khều, quay đầu lại, không trông thấy gì, tiếp đó, một hòn sỏi đập bốp vào đầu hắn, trên chạc cây bên cạnh vang lên tiếng cọt kẹt sột soạt. Lạc Việt ngẩng đầu, chỉ thấy Tôn Bôn đang khoanh tay đứng trên cây, nhe răng trắng toát cười với hắn, Phi Tiên Phong ngồi chồm hỗm bên cạnh Tôn Bôn, nháy mắt ném sỏi về phía hắn.

Lâm Tinh kéo Chiêu Nguyên hiện thân bên cạnh Lạc Việt, cô cau mày hùng hổ quát Tôn Bôn, "Này, ngươi đừng có quá đáng!"

Chiêu Nguyên áy náy nhìn Lạc Việt, vì Phi Tiên Phong vô cùng nhạy cảm với tiên khí trên mình nó và Lâm Tinh, nên bọn họ không dám tiến quá gần, chỉ ẩn thân ở tít trên cao. Không ngờ Lạc Việt chạy quá nhanh, tuy nó đã khều vai mấy cái vào vai hắn để cảnh báo, nhưng vẫn không ngăn nổi hắn tiến vào phạm vi quan sát của Tôn Bôn.

Tôn Bôn nhướng mày, "Hình như là ba vị đang bám theo tại hạ, sao trở bài lại nói tại hạ quá đáng?"

Lâm Tinh không buồn vòng vo, "Bọn ta bám theo ngươi vì ngươi lén lút bám theo Đàm Đài Dung Nguyệt, nói đi, ngươi định làm trò gì xấu xa?"

Lạc Việt ôm quyền, "Tôn huynh, bám theo huynh là bọn ta sai. Ta biết huynh và Tây quận có thâm thù, lại biết huynh bám theo xe ngựa của Đàm Đài tiểu thư, khó tránh lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, bèn đi theo xem sao. Mong Tôn huynh lượng thứ."

Tôn Bôn cười nói, "Lạc thiếu hiệp càng ngày càng biết ăn nói rồi đấy." Gã lờ luôn Lâm Tinh, tung mình nhảy xuống, xua ngón tay với Lạc Việt, "Các vị nhầm rồi, ta biết lát nữa sắp diễn vở kịch hay, nên mới có ý tới xem.

https://thuviensach.vn

Tuy giữa tại hạ và Tây quận có huyết hải thâm thù, nhưng cũng không đến nỗi vì thế mà đối phó với một nữ lưu yếu đuối vô can."

Gã nói rất thẳng thắn, khiến Lạc Việt không khỏi ngại ngùng, "Là bọn tại hạ hiểu sai Tôn huynh."

Tôn Bôn ra chiều không để tâm, rộng lượng nói, "Dù sao các vị cũng chưa từng coi Tôn mỗ là người tốt, chẳng trách chẳng trách." Phi Tiên Phong túm lấy gấu áo gã, khẹc khẹc mấy tiếng, tỏ ý vô cùng tin tưởng nhân phẩm của chủ nhân. Lâm Tinh hừ một tiếng, Tôn Bôn coi như không nghe thấy, nháy mắt trái, "Các vị đã tới cả rồi, thì cùng Tôn mỗ xem kịch luôn."

Trên triền núi cỏ mọc cao dày, nằm rạp xuống là có thể ẩn kín thân mình, nhìn qua khe cỏ là bao quát được tình hình đường cái bên dưới.

Đường cái quan thẳng tắp, khi xuyên qua mạch núi này thì trở nên khúc khuỷu chật hẹp, đoàn xe ngựa của Đàm Đài tiểu thư đang thong thả tiến lại, xe và ngựa đều đi từ tốn lạ thường.

Lạc Việt gí chết một con muỗi đang hút máu trên má mình, hạ giọng nói, "Họ đi chậm quá!" Hắn tháo túi bách bảo đeo trên người, lấy một viên thuốc đuổi muỗi ra cầm ở tay, lại đem một viên quẳng cho Tôn Bôn.

Tôn Bôn giơ tay bắt lấy, đa tạ rồi nói, "Nhìn mấy con ngựa kia, đầu gục xuống, chân run run, rõ ràng là trúng độc, bọn họ bị người ta mưu hại rồi, chốc nữa nhất định xảy ra chuyện."

Hộ vệ đã phát giác ra điều bất thường, bước tới trước xe ngựa nói mấy câu gì đó. Lưu công công từ trên xe bước xuống, cùng hộ vệ tới chỗ mấy con ngựa xem xét, sau đó nói gì đó với vẻ rất kích động. Rèm xe của Đàm Đài Dung Nguyệt được vén lên, Hoàng Linh bước ra, đưa cho hộ vệ một món đồ, nói mấy câu, lại quay vào trong xe. Xe ngựa chuyển bánh, bắt đầu chậm chạp tiến về phía trước.

https://thuviensach.vn

Bọn Lạc Việt nín thở định thần, từ từ tiếp cận đoàn xe. Chiêu Nguyên theo sát bên Lạc Việt, bắt chước hắn khom lưng, rón rén đi như mèo. Tôn Bôn quay sang nói, "Đệ không cần khổ sở vậy đâu, ẩn thân như kỳ lân cô nương kia có phải tiện hơn không?"

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên sực nhớ ra thuật ẩn thân, ngại ngùng cười đa tạ Tôn Bôn. Lâm Tinh ẩn thân trên không gõ một cú vào gáy nó, "Không cần đa tạ loại người ấy."

Tôn Bôn mỉm cười, vờ như không nghe thấy. Chiêu Nguyên trái lại lộ vẻ áy náy. Lâm Tinh bực bội, lướt tới bên cạnh Lạc Việt thì thào, "Ngươi phải dạy dỗ con rồng ngốc kia thêm đi. Ngươi xem bộ dạng nó ngơ ngơ ngẩn ngẩn, nói không chừng có ngày bị người ta lừa mất."

Lạc Việt thầm nhủ, ngốc chính là đức tính đáng quý nhất của nó đấy. Dù Ứng Trạch ngày ngày chỉ vẽ, mà nó cũng không thay đổi. Có điều ngốc thì ngốc, lừa thì lừa, cũng không thể nào bị mất được, Lạc Việt vô cùng chắc chắn về điểm này.

Thấy Lạc Việt không có phản ứng gì, Lâm Tinh càng bực hơn. Chiêu Nguyên dùng thuật ẩn thân, bay cùng cô trên không. Lâm Tinh bèn kéo lấy nó than thở, "Hầy, ngươi cứ đi theo ta vậy, để ta bao bọc cho, mấy người đó đều không trông mong gì được đâu."

Chiêu Nguyên tức thì cảm kích nhoẻn cười với cô, "Ừm, Lâm Tinh tỉ vẫn luôn rất quan tâm đến tôi."

Lâm Tinh cảm thấy hai mắt tối sầm.

Tới gần chân núi, trong rừng cây loáng thoáng vọng ra tiếng đánh nhau. Lạc Việt tinh thần phấn chấn, nhanh chóng nhón chân chạy lại, qua đám cây cỏ, có thể nhìn thấy xa xa bên bờ sông trước mặt, đám hộ vệ đang chiến đấu với hơn mười tên áo đen bịt mặt, xe ngựa của Đàm Đài Dung Nguyệt đỗ im một bên.

Chiêu Nguyên sực hiểu, bọn người áo đen kia đã tính toán đâu ra đấy từ trước, ngựa bị trúng độc đến khu vực này sẽ bắt đầu không đi nổi nữa, đội xe sẽ tới bên bờ sông, vì vậy mới mai phục ở đây. Có điều nó không hiểu...

https://thuviensach.vn

"Những người này làm sao biết xa đoàn của thái tử phi sẽ tới bờ sông mà không phải quay lại thành?"

Lạc Việt nói, "Ngựa bị trúng độc, quay lại thành sẽ rất mất thời gian. Đi ra khỏi nhà, người bình thường đều sẽ mang theo ít thuốc giải độc đơn giản hoặc dược thảo chữa bệnh cho ngựa, để ngựa uống nhiều nước cũng có tác dụng giải độc, mà con sông này lại là nguồn nước duy nhất gần đây."

Lạc Việt xoa cằm. Đám thích khách lên kế hoạch quả là chu toàn, lai lịch và mục đích thực sự của bọn chúng rất đáng cho người ta suy nghĩ. Tôn Bôn khoanh tay đầy hào hứng, "Vở kịch Tôn mỗ mời các vị đến xem cũng đặc sắc đấy chứ?"

Lâm Tinh hiện hình, hỏi gã, "Này, Tôn Bôn mấy kẻ này rốt cuộc lai lịch thế nào?"

Tôn Bôn làm mặt vô tội, "Ta biết đâu, ta chỉ đoán có người sẽ gây chuyện bất lợi cho thái tử phi tương lai, nên tới xem thôi."

Đoán ra bất lợi mà không đoán ra là ai? Lâm Tinh bĩu môi.

Chiêu Nguyên thận trọng hỏi, "Chúng ta, có cần qua đó giúp một tay không?"

Lạc Việt còn chưa kịp lên tiếng, Lâm Tinh đã nói, "Không cần, con tiểu phụng hoàng kia có trúng độc đâu. Mấy kẻ này còn chưa bõ cho ả búng đầu ngón tay, trừ phi Lạc Việt có ý định đi biểu diễn màn anh hùng cứu mỹ nhân."

Lạc Việt quả cũng hơi muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng bị Lâm Tinh nói thế, lại không tiện xông lên nữa. Tôn Bôn cười khà khà, "Rất có lý." Gã huýt sáo, đột nhiên nhảy phóc tới trước, đại dực hầu tung cánh bay vọt lên không.

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh trợn tròn mắt, "Ê, ngươi định làm gì thế?"

Tôn Bôn cười vang, đầu không ngoảnh lại, "Đa tạ cô nương nhắc nhở, tại hạ phải đi làm anh hùng cứu mỹ nhân, thể hiện trước mặt thái tử phi một phen."

Lâm Tinh trừng mắt nhìn bóng gã xa dần, nghiến răng đẩy Lạc Việt, "Ngươi cũng đi đi. Mau đi làm anh hùng cứu mỹ nhân, dù gì cũng chẳng tổn hại đến tiếng hiệp nghĩa, chớ để Tôn Bôn cướp sạch công đầu."

"Chuyện này... không hay cho lắm." Lạc Việt giả bộ chần chừ, "Nhưng, thân là đại hiệp, giữa đường thấy chuyện bất bình thì phải tuốt đao tương trợ, đương nhiên chẳng cần đến ta đâu, có điều thêm một người cũng giúp được nhiều hơn..."

Chiêu Nguyên biết Lạc Việt kỳ thực rất muốn đi, bèn lẳng lặng đứng một bên, không ho he. Lâm Tinh hậm hực đá một cú vào chân Lạc Việt, "Muốn thì đi mau đi. Đừng có làm bộ làm tịch."

Lạc Việt xoa xoa khuỷu chân, tức tốc xông tới địa điểm giao tranh, Chiêu Nguyên nghĩa khí sát cánh bên hắn. Lạc Việt vừa chạy vừa lẩm bẩm một mình, "Lâm Tinh xưa nay chưa từng đối xử thế này với ta, lẽ nào cô ấy thay lòng đổi dạ rồi?"

Chiêu Nguyên vẫn giữ im lặng.

Khi Lạc Việt xông tới hiện trường, Tôn Bôn đã túi bụi tay chân, dáng vẻ oai hùng đối phó thích khách, phối hợp với Phi Tiên Phong bay lượn gào rít trên trời, vô cùng đẹp mắt. Lạc Việt tuốt thanh kiếm quèn khỏi hông, bày ra tư thế tiêu sái, tung người lên không nhảy vào giữa vòng vây, ngắm chuẩn một tên áo đen bịt mặt chém xuống.

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên ở ngoài vòng chiến vặn tay quan sát, mười mấy tên thích khách võ công không tệ, nhưng hộ vệ của Đàm Đài Dung Nguyệt đều là ngự tiền thị vệ trong cung, thân thủ đương nhiên cao cường, vốn đã có thể khống chế được mấy tên thích khách, lại thêm cả Lạc Việt Tôn Bôn hỗ trợ, ứng phó càng nhẹ nhàng. Bọn người áo đen thấy không dễ xơi, một tên trong bọn tung chiêu chớp nhoáng, trước mặt bung ra một màn khói dày mù mịt lan rộng, mười mấy tên khác theo đó nhảy vào màn khói, sắp sửa đào thoát thành công thì Phi Tiên Phong ở trên đập cánh, phồng mang trợn má, thổi lên một trận gió xoáy, khói mù tiêu tan, phơi bày bọn thích khách một lần nữa.

Người dẫn đầu toán hộ vệ quát lớn, "Bắt sống lấy, tra rõ lai lịch."

Đám thích khách áo đen nhanh chóng nhảy tỏa ra bốn phía, ai chạy đường người nấy, mấy hộ vệ đang định đuổi theo, lại nghe Phi Tiên Phong trên không hú lên một tiếng.

Ai nấy ngẩng đầu, chỉ kịp thấy một bóng đen khổng lồ, lờ mờ như một tảng đá lớn, đang giội thẳng xuống xe ngựa của Đàm Đài Dung Nguyệt, toán hộ vệ bất giác đồng thanh hét lên kinh hoàng. Lại thấy tảng đá sắp đập xuống nóc xe Đàm Đài Dung Nguyệt đến nơi, thình lình khựng lại, nằm yên trên không.

Toán hộ vệ nhất thời đều trợn tròn mắt, khoảnh khắc sau mới phát hiện, tảng đá hoàn toàn không phải treo lơ lửng trên không, mà do một bóng áo đỏ mỏng manh một tay đỡ lấy, chỉ thấy bóng đỏ ấy nhón chân trên nóc lều xe khẽ nhún một cái, uyển chuyển đáp xuống, nhẹ nhàng đặt tảng đá trong tay xuống đất như thể thứ cô vừa đặt chỉ là một hòn sỏi con.

Rèm xe ngựa vén lên, Hoàng Linh từ trong bước ra, mỉm cười với Lâm Tinh, "Đa tạ." Ả cười, nhưng hàng mày lại thoáng nhíu, ám ngữ bắn ra qua ánh mắt rõ ràng là "Không cần ngươi quản chuyện bao đồng."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh chỉ coi như không thấy, cũng mỉm cười đáp, "Không cần khách khí, nếu muốn đa tạ, cứ đa tạ công tử bọn ta được rồi." Nói đoạn, bước tới bên cạnh Lạc Việt, hai mắt sáng lấp lánh như sao, nở nụ cười rạng rỡ, "Công tử, vừa rồi công tử đẩy lùi quân địch thật anh dũng."

Lạc Việt đổ mồ hôi lạnh, ai mà anh dũng được bằng cô.

Hoàng Linh bèn nhìn sang hắn, khách khí mỉm cười, Lạc Việt cứng đờ người mỉm cười đáp lại.

Trong xe vọng ra một giọng nói dịu dàng, "Hoàng Linh, rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế?"

Hoàng Linh quay người lại, khom mình đáp, "Tiểu thư, vừa rồi thích khách dùng đá tảng tập kích xe ngựa, may có a hoàn của một vị thiếu hiệp ra tay cứu mạng."

Trong xe thoáng im lặng, tiếp đó rèm xe vén lên, đến lượt Đàm Đài Dung Nguyệt uyển chuyển bước ra khỏi xe.

Hộ vệ xung quanh đều vội vàng cúi đầu, Đàm Đài Dung Nguyệt bước xuống xe, gập người vái chào Lạc Việt và Lâm Tinh, "Đa tạ các vị có ơn cứu mạng, Dung Nguyệt nhất định dốc lòng báo đáp."

Lạc Việt đột nhiên có cảm giác không biết tay chân nên để vào đâu, luống cuống nói, "Cô nương không cần khách khí."

Đàm Đài Dung Nguyệt ngước cặp mắt, đăm đắm nhìn về phía Lạc Việt. Con tim Lạc Việt vì ánh nhìn này mà bỗng đập nhanh mấy nhịp.

Con chim non trên vai Đàm Đài Dung Nguyệt kể từ khoảnh khắc nàng bước ra khỏi kiệu đã phát hiện ra Chiêu Nguyên, lập tức háo hức đập cánh, lao về phía nó, lần nữa dựa vào cổ nó, ngậm túm tóc nó, tung tăng nhún nhảy.

https://thuviensach.vn

Người phàm có mặt ngoài Lạc Việt ra không ai trông thấy nó, hoàng nữ không tiện nổi giận, Chiêu Nguyên chỉ cảm thấy ánh mắt ả như kim châm chiu chíu đâm lại, nhưng nó cũng không thể làm gì tùy tiện.

Lạc Việt và Đàm Đài Dung Nguyệt bốn mắt nhìn nhau đăm đắm, Chiêu Nguyên dường như có thể nhìn thấy trên người Lâm Tinh không ngừng tỏa ra hắc khí. Cô bước chếch lên một bước, vừa hay chắn giữa Lạc Việt và Đàm Đài Dung Nguyệt, "Đàm Đài cô nương, cô rốt cuộc đắc tội oan gia nào? Dùng thủ pháp đá tảng chèn kiệu thâm độc nhường này, có thể thấy lòng oán hận với cô không phải thường đâu."

Đàm Đài Dung Nguyệt nhíu mày, "Gia phụ làm quan trong triều, chắc có không ít kẻ thù, nhưng rốt cuộc là ai gây ra chuyện này, nhất thời khó lòng đoán định."

"Đàm Đài tiểu thư lần này phụng chỉ vào kinh, chắc cũng khiến không ít người ghen tức?" Lạc Việt xoa cằm, "Đáng tiếc khi tảng đá lăn xuống mấy tên thích khách kia cũng đã thừa cơ chạy hết rồi, nếu có thể tóm được một hai tên, có lẽ sẽ tra ra được lai lịch."

Đột nhiên có tiếng nói sang sảng, "Vừa hay, tại hạ mới bắt được một tên."

Lạc Việt quay đầu lại, chỉ thấy Tôn Bôn trên vai vác một tên áo đen sải bước rảo chân tiến lại, tới trước mặt, vứt phịch tên áo đen xuống đất. Đám thị nữ của Đàm Đài Dung Nguyệt giác quan bén nhạy cảm thấy hơi hám thổ phỉ trên người gã, vội chắn trước mặt tiểu thư nhà mình.

Tên áo đen nằm thẳng cẳng trên đất, bất động. Lạc Việt cúi người xuống xem, Tôn Bôn nói gọn lỏn, "Chết rồi."

Đám thị nữ hoảng hốt kêu lên một tiếng, đưa tay áo che mặt, run lên bần bật, Đàm Đài Dung Nguyệt cũng quay người đi.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt ngồi hẳn xuống ấn vào bên cổ tên áo đen, quả đúng đã chết rồi. Tôn Bôn ngồi xuống theo, "Lũ người đó chạy nhanh quá, ta chỉ đuổi kịp tên này, trong răng bọn chúng đều có túi độc, bị ta tóm được liền cắn vỡ túi độc tự tử. Ta còn chưa kịp soát người, lật giở qua xem, biết đâu lại có chứng cứ."

Lạc Việt và Tôn Bôn cùng lục soát trên người tên áo đen, sau khi cởi áo tử thi, phát hiện trước ngực trái thích khách có một hình xăm, là một bụi cây nở hoa.

Lạc Việt phân vân nói, "Đây là lan thảo?"

Tôn Bôn nheo mắt nhìn, "Là lan thảo?"

Thủ lĩnh thị vệ la lên thất thanh, "Hình xăm lan thảo... lẽ nào là Lan Hoa hội?"

Lạc Việt lòng thầm thất kinh, dựa theo manh mối tình báo Lâm Tinh và Lạc Lăng Chi thu thập được mấy ngày hôm nay, tổ chức ám vệ bí mật của Trấn Tây vương phủ được gọi là Lan Hoa hội. Người ra tay với Đàm Đài Dung Nguyệt, sao lại là Trấn Tây vương phủ?

Đám thị vệ lặng thinh, Tôn Bôn nở một nụ cười ý vị sâu xa.

Thủ lĩnh thị vệ lập tức chạy tới xe ngựa của Lưu công công, khom người bẩm báo, trong xe không động tĩnh gì, thủ lĩnh thị vệ nói "Đắc tội", đoạn vén rèm xe, thò người vào trong, phát hiện Lưu công công đã hôn mê. Khi đá tảng từ trên trời rơi xuống, từng nghe ông ta hét lên một tiếng, xem ra khi đó kích động quá độ, ngất lịm đi rồi. Hoàng Linh đứng ra quyết định, "Bất luận chuyện này có phải do Tây quận làm không, hộ tống tiểu thư về kinh mới là việc cần kíp, có thể đem cái xác này chôn ở gần đây, đợi về đến kinh thành, sẽ cử người điều tra."

https://thuviensach.vn

Thủ lĩnh thị vệ lại không đồng ý lắm, một mặt sai người cứu chữa cho Lưu công công, một mặt nói, "Chỉ e đợi sau khi về đến kinh thành, hung thủ đã phi tang vật chứng, chẳng còn gì để tra nữa rồi."

Hoàng Linh mỉm cười nói, "Quay lại Trấn Tây vương phủ thì có thể tra ra sao? Chỉ là một cái xác, một vết xăm, Tây quận rất có thể thoái thác đổ cho bị người ta hãm hại, đây là địa bàn Tây quận, quan phủ chưa chắc có ích, chỉ mấy người chúng ta, dù cho có thật tra ra hung thủ là Trấn Tây vương phủ, cũng làm gì được họ?"

Thủ lĩnh hộ vệ á khẩu, ông ta vốn không coi Hoàng Linh ra gì, cảm thấy ả tuy là nữ tỳ được phủ quốc sư phái đến cho Đàm Đài Dung Nguyệt, lại biết chút thuật huyền pháp, nhưng dù sao cũng chỉ là một tiểu nha đầu mười lăm mười sáu tuổi mà thôi.

Nhưng những lời vừa nãy khiến ông ta thay đổi hẳn quan điểm, hiểu ra dù chỉ là một nữ tỳ nhỏ bé, xuất thân từ phủ quốc sư cũng không hề đơn giản. Ông ta trở nên cung kính, "Cô nương nói rất phải, hồi kinh là chuyện gấp."

Đàm Đài Dung Nguyệt lại đột nhiên nói, "Hẵng khoan. Chúng ta hãy cứ quay lại Trấn Tây vương phủ, báo chuyện này cho quận chúa biết thì hơn."

Hoàng Linh hơi gập người, "Nô tỳ biết tiểu thư và quận chúa kết nghĩa kim lan, không nỡ ngờ vực. Nhưng Tây quận hung hiểm, đã không còn nghi ngờ gì nữa, để an toàn, tiểu thư cần mau chóng rời khỏi đây."

Đàm Đài Dung Nguyệt từ tốn nói, "Hoàng Linh khuyên giải rất có lý. Nhưng, một là ta không tin Tây quận ám sát ta, quận chúa cùng ta tình như tỉ muội, sao tỉ ấy lại muốn hại ta? Nếu thật muốn hại ta, ra tay trong phủ quận vương chẳng phải tiện hơn sao? Còn như muốn phủi sạch trách nhiệm, đáng lẽ nên đợi chúng ta rời khỏi địa giới Cửu ấp mới phái thích khách chứ."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt chợt nhớ lại đêm hôm trước, Hoàng Linh từng nói có người muốn hãm hại Đàm Đài Dung Nguyệt, song đã bị ả phát hiện.

Đàm Đài Dung Nguyệt nói tiếp, "... Hai là, chúng ta dù sao cũng bị tập kích ngoài thành Cửu ấp, theo lẽ thường, cũng nên bẩm báo sự việc lên nha môn địa phương. Nếu về thẳng kinh thành, chẳng phải sẽ khiến nha môn và phủ quận vương tự dưng phải gánh tội danh không làm tròn chức trách hay sao?"

Đám hộ vệ đưa mắt nhìn nhau, không biết làm thế nào cho phải. Lâm Tinh góp ý, "Cử một hai người trở lại Cửu ấp bẩm báo sự việc, những người khác lập tức hộ tống Đàm Đài tiểu thư về kinh chẳng phải được rồi sao?"

Đàm Đài Dung Nguyệt cụp mi mắt, "Ta nghĩ, để ta đích thân nói rõ chuyện này với Sở Linh quận chúa, sẽ tốt hơn."

Lâm Tinh không khỏi ngước mắt nhìn trời, ngay Lạc Việt cũng không còn gì để nói. Hung hiểm là thế, mà Đàm Đài Dung Nguyệt vẫn khăng khăng niệm tình tỉ muội, đây rốt cuộc là lương thiện quá đáng, ngờ nghệch quá đáng, hay muốn tỏ ra khoan dung quá đáng đây? Nhưng Đàm Đài Dung Nguyệt đã kiên quyết như thế, Hoàng Linh trên danh nghĩa chỉ là phận nữ tỳ, không thể đối đầu với nàng, bèn nói, "Tiểu thư đã dứt khoát, nô tỳ không dám làm trái. Còn tiếp tục dùng dằng, chưa biết chừng lại có thêm lượt thích khách nữa." Đoạn quay sang dặn dò thủ lĩnh hộ vệ, "Đặng tổng quản, phiền ông dẫn hai người quay lại Cửu ấp thành thông báo trước, đợi Lưu công công tỉnh lại, chúng ta sẽ hộ tống Đàm Đài tiểu thư về thành. Nếu ông phát hiện có gì bất thường, xin dùng pháo hiệu truyền tin."

Thủ lĩnh hộ vệ gật đầu đồng ý, chọn ra hai hộ vệ, vội vàng đi bộ trở lại Cửu ấp .

https://thuviensach.vn

Lạc Việt gãi gáy, nói với đám hộ vệ, "Các vị ở lại bảo vệ Đàm Đài tiểu thư, tại hạ đi điều tra xem nơi vừa nãy ném xuống đá tảng." Thật ra chuyện này, muốn điều tra cũng dễ, chiêu đá tảng công xe chính là học từ phương thức hành thích Tần Thủy Hoàng của Trương Lương thời cổ. Năm xưa Trương Lương kiếm một lực sĩ lại dùng cơ quan chết lẫy giúp gã ném đá, không biết mấy tên thích khách này dùng phương pháp gì. Căn cứ vào hướng đá tảng bay tới, có thể suy đoán đá được ném từ trên sườn núi, nhưng vừa rồi bọn họ đi xuống, không hề phát giác ở đó có người mai phục.

Lạc Việt, Lâm Tinh và Chiêu Nguyên chạy lên sườn núi, Tôn Bôn cũng theo sau họ. Phi Tiên Phong làm mặt quỷ với Đàm Đài Dung Nguyệt thổi phù bông bồ công anh, lại lộn nhào, rồi mới nhảy chóc chóc chạy theo Tôn Bôn. Một thị nữ không nhịn được cười, "Con khỉ mọc cánh này thật đáng yêu."

Một thị vệ cao giọng gọi với theo, "Hẵng khoan, còn chưa thỉnh giáo quý tính đại danh của các vị."

Tôn Bôn quay người lại trước, ôm quyền đáp, "Tại hạ Tôn Bôn."

Lạc Việt cũng tự báo danh tính, "Tại hạ Lạc Việt."

Đám thị nữ thì thầm bàn luận, "Mấy người này thật cổ quái, lẽ nào chính là kỳ nhân dị sĩ trong truyền thuyết?"

Hoàng Linh mặt mày vô cảm nhìn theo bóng lưng bọn họ, "Đều là nhân tuyển quận mã của Tây quận chúa đấy."

Một thị nữ thốt lên kinh ngạc, "Phu quân của Tây quận chúa lẽ nào lại là kiểu người kỳ quái thế này?"

Một thị nữ khác khẽ bảo, "Nếu có đấng phu quân thế này, chưa biết chừng lại rất ổn ấy chứ." Lời vừa ra khỏi miệng, đã bị thị nữ lớn tuổi đứng bên lườm xéo một cái, thị nữ kia biết mình lỡ lời lập tức đỏ bừng mặt

https://thuviensach.vn

ngượng ngùng cúi đầu, cũng may Đàm Đài Dung Nguyệt đang thất thần nhìn xa xăm về hướng Lạc Việt và Tôn Bôn bỏ đi, không để ý đến lời ả. Hoàng Linh nhíu chặt hai mày, mặt lạnh băng nhìn chằm chằm mấy cái bóng đang xa dần, thầm nghiến răng hậm hực, "A Hoàng cái đồ không khá nổi kia, lại chạy theo rồng rồi. Đợi về đến kinh thành, xem Phụng quân và Phụng Đồng ca ca trừng phạt ngươi thế nào."

Lúc này con chim non vàng óng đang bám dính trên người Chiêu Nguyên, chiếp chiếp mổ vào mặt nó.

Chẳng mấy chốc, họ đã tìm ra nơi ném đá. Hơn nữa, hệt như Lạc Việt tiên liệu, hiện trường đã được thu dọn, chỉ để lại một đống những khối thiết mộc, ngay dấu chân trên mặt đất cũng đã được xóa kỹ càng. Tôn Bôn cầm lên một thứ trông như trục sắt, xem xét rồi nói, "Quả nhiên là như vậy, bọn chúng đẽo đá tảng từ trên lớp nham thạch đằng kia, sau đó dùng dụng cụ này bắn đá xuống xe ngựa."

Nhưng bọn chúng làm cách nào để xác định cho đá tảng giội trúng vào xe ngựa Đàm Đài Dung Nguyệt?

Lạc Việt bới tìm trong đống thiết mộc, phát hiện bánh xe bị tháo rời, cỗ xe này có lẽ cùng loại với loại xe gỗ Gia Cát Khổng Minh từng dùng trong truyền thuyết Tam Quốc, dùng bánh xe cơ động điều chỉnh vị trí. Bọn họ nhất định đã có luyện tập từ trước, ước chừng có thể nắm vững vị trí tảng đá giội trúng.

Lâm Tinh nói, "Đẩy cỗ xe lớn thế lên đây, thể nào chẳng có người phát hiện ra."

Tôn Bôn chỉ sang một bên, "Nhầm rồi. Bọn họ chỉ mang theo vật liệu sắt và dẫn theo thợ, đóng cỗ máy ngay tại đây." Nơi gã chỉ lồ lộ những cọc gỗ sót lại sau khi chặt cây, "Dựa vào những phế liệu đã tháo dỡ này, từ khi tạo cơ quan, đẽo đá tới lúc bố trí xong xuôi, đám thích khách ở đây không

https://thuviensach.vn

dưới hai ngày. Bọn chúng hẳn đã biết từ trước rằng Đàm Đài Dung Nguyệt sẽ rời thành trong hôm nay."

Lạc Việt nhíu mày trầm tư. Thời gian Đàm Đài Dung Nguyệt ở Cửu ấp vừa hay phù hợp với thời gian Tôn Bôn nói, cũng chính là, khi nàng vừa vào thành, đám thích khách này đã bắt đầu lên kế hoạch bố trí.

Tôn Bôn khoanh tay, "Lạc thiếu hiệp, thấy thế nào?"

Lạc Việt trầm ngâm hồi lâu mới nói, "Ta đoán, hoặc là, những người kia đã biết trước hành tung của Đàm Đài tiểu thư, ngay từ đầu đã bày trận đón lõng hoặc là trong thành Cửu ấp hoặc phủ quận vương có nội gián, mưu đồ bất lợi với Đàm Đài tiểu thư."

Tôn Bôn nhướng cao lông mày, "Nói thế tức là Lạc thiếu hiệp không hề cho rằng đây là hành vi của Trấn Tây vương phủ."

Lạc Việt thở dài, "Kế hoạch chu đáo như vậy, sao có thể giao cho đám thích khách có hình xăm?"

Tôn Bôn lại nở một nụ cười ý vị sâu xa.

Chiêu Nguyên không góp được lời nào, chỉ đứng bên quan sát. Nó lờ mờ cảm thấy sự việc khá phức tạp, ẩn giấu đằng sau là những âm mưu và nội tình bất ngờ. Đáng tiếc, ngay đến suy đoán nó cũng không biết đoán theo hướng nào, từ đáy lòng không khỏi khâm phục Lâm Tinh khôn ngoan sắc sảo và Thương Cảnh vạn sự thông. Hơn nữa, giờ vẫn còn một chuyện khiến nó rất đau đầu. Con chim nhỏ lông vàng cứ bám chặt trên vai nó, như cục kẹo kéo dính nhách, đuổi thế nào cũng không đi. Chiêu Nguyên lo chỉ lát nữa thôi hoàng nữ sẽ đuổi tới, kiếm nó tính sổ vì dám cuỗm mất con chim non. Nó giơ tay kiến nghị, "Hay là, chúng ta cũng về thành xem sao?"

Lạc Việt gật đầu, "Ở đây tạm thời cũng không nhìn ra thêm gì nữa, hẵng về thành cái đã."

https://thuviensach.vn

Tôn Bôn ngáp dài, "Các vị cứ về, tại hạ còn phải tiếp tục thao luyện cùng mười người kia."

Lâm Tinh liếc xéo gã, "Ngươi chẳng phải rất hứng thú xem trò vui ư? Sao có vẻ không mấy tích cực với trò thái tử phi tương lai quay lại Trấn Tây vương phủ thế?"

Tôn Bôn uể oải nói, "Ta cũng tích cực lắm, muốn xem lắm, nhưng về Trấn Tây vương phủ, đóng cửa lại rồi, có vui thế nào người ta cũng không cho chúng ta xem đâu."

Lạc Việt nói, "Phải rồi, lời này của Tôn huynh nói rất đúng, chắc hôm nay không còn việc gì cho chúng ta nữa, đợi ta về trong thành mua ít rượu thịt, cũng sẽ tiếp tục đi thao luyện."

Tôn Bôn vẫy tay, "Vậy tại hạ đi trước đây, chúc Lạc thiếu hiệp thao luyện thuận lợi."

Lạc Việt cười he he, "Chúc huynh cũng thế."

Tôn Bôn gọi Phi Tiên Phong, sải bước bỏ đi.

Lâm Tinh dõi mắt theo gã, lầm bầm, "Cổ quái, rất đáng nghi."

Lạc Việc cười khà khà, vòng tay trước ngực, "Ta nghĩ, cô nghi ngờ Tôn huynh, bên Đàm Đài cô nương chưa biết chừng cũng đang nghi ngờ chúng ta, cứ nghi kỵ nhau thế này thực buồn cười, thật ra, chuyện rất đơn giản."

Lâm Tinh mở to mắt, "Ngươi biết gì ư?"

Lạc Việt cố làm vẻ thần bí cười cười.

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh nhăn mũi, "Từ lúc nào ngươi cũng học được cái trò làm bộ làm tịch ra chiều huyền bí của tên Đỗ mọt sách kia thế, có phải trong những chuyện ngươi cùng con rồng ngốc đi do thám gần đây có đầu mối nào liên quan đến vụ Đàm Đài Dung Nguyệt bị ám sát này không?" Cô siết nắm tay đấm vào vai Lạc Việt, "Này, mau nói đi." Thấy Lạc Việt không mảy may phản ứng, cô lại túm lấy Chiêu Nguyên, "Vậy, ngươi nói cho ta biết."

Á? Chiêu Nguyên ngơ ngác gãi đầu, nó căn bản đâu biết gì...

Lạc Việt kịp thời giơ tay, giải thoát nó khỏi nanh vuốt của Lâm Tinh, thở dài nói, "Được rồi, cho cô biết, chuyện này hẳn là do Bắc quận cố ý hãm hại Trấn Tây vương phủ."

Lâm Tinh cùng Chiêu Nguyên ẩn thân, thận trọng bay tới bầu không phía trên Trấn Tây vương phủ. Ứng Trạch đủng đỉnh theo sau bọn họ, trên vai Lâm Tinh còn có cả Thương Cảnh.

Trong một gian phòng bên trong Trấn Tây vương phủ, đang vọng ra lời qua tiếng lại kịch liệt, Lâm Tinh ngoắc ngoắc ngón tay, nhỏ giọng thì thào, "Chắc là chỗ kia."

Nhờ thuật ẩn thân, bọn họ thản nhiên xuyên thẳng qua cửa. Đúng như dự đoán, bên trong là một đại sảnh rất lớn, Đàm Đài Dung Nguyệt, hoàng nữ, Lưu công công, đám hộ vệ, cỗ tử thi kia, Sở Linh quận chúa, Lục La phu nhân, thậm chí tổng quản và vài thị vệ Trấn Tây vương phủ đều có mặt ở đây.

Sở Linh quận chúa đứng giữa sảnh đường, vẻ mặt lạnh băng uy nghiêm, "Ta hao tâm tổn tứ, mưu hại Dung Nguyệt, thì có lợi gì cho ta? Chuyện xảy ra trong phủ gần đây, hẳn các vị đều đã nghe nói. Phụ vương và mẫu phi bị người ta hạ độc chết thảm, không biết đến đâu kêu oan, đệ đệ nhỏ dại, người trong vương phủ không ai có thể chủ trì đại cục, ta vạn bất đắc dĩ phải mở hội kén chồng, mấy ngày trước còn bị người ta dọa nạt. Trấn Tây

https://thuviensach.vn

vương phủ đang trong cơn nguy khốn, nếu ta mưu hại Dung Nguyệt, còn phái thích khách mang hình xăm đi hành thích, nhất định sẽ bại lộ, thử hỏi thái hậu điện hạ, quốc sư đại nhân, An Thuận vương gia, Đàm Đài thừa tướng, những người khác từ triều đình tới quan phủ, liệu có tha cho ta không? Ngoài chịu tội ra, ta còn có thể được gì nữa?"

Trong sảnh im phăng phắc. Sở Linh quận chúa khoan thai bước tới trước mặt Lưu công công, "Những lời ta vừa nói, vào tai ông và những người khác có lẽ vẫn bị coi là ngụy biện. Chẳng thà thế này đi, bản quận chúa sẽ dừng ngay chuyện kén chồng, theo các vị về kinh với thân phận kẻ chịu tội, để Hình bộ điều tra, thế nào?"

Lưu công công ngồi trên ghế thái sư, Sở Linh quận chúa đứng đó, tuy cúi đầu tỏ ý cung kính, nhưng lại mang khí phách thượng phong. Lưu công công giơ tay áo lau mồ hôi, "Quận chúa điện hạ nặng lời rồi, lão nô không gánh nổi, lão nô chỉ là nô tài hầu hạ trong cung, sao dám tùy tiện mạo phạm quận chúa. Lần này Đàm Đài tiểu thư bị hành thích, chuyện xảy ra bất ngờ, nên mới quay lại Trấn Tây vương phủ, tuyệt đối không phải vì có ý nghi ngờ quận chúa..."

Hoàng Linh tiếp lời, "Đúng thế, Đàm Đài tiểu thư ngay từ đầu đã nói, chuyện này quyết không thể liên quan đến quận chúa, hẳn là có người vu oan hãm hại, chỉ là không hiểu, những thích khách này rốt cuộc lai lịch ra sao, mục đích thực sự của việc hành thích là thế nào."

Ebook: **Meo Samy**

Nguồn : **STENT Forum**

Lâm Tinh, Chiêu Nguyên, Ứng Trạch và Thương Cảnh say mê theo dõi. Ứng Trạch lắc đầu nói, "Vu oan giá họa đơn giản như vậy, mà có thể đôi co thành ra thế này, tâm trí người phàm thật thấp kém."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên gãi gáy, "Tôi cảm thấy chuyện này rất phức tạp, rốt cuộc là do ai làm đây?"

Ứng Trạch đủng đỉnh nói, "Hoặc là người có thù với thái tử phi tương lai kia, hoặc là người có thù với Trấn Tây vương phủ. Có gì phức tạp chứ?"

Chiêu Nguyên thầm nhủ, chính vì không đoán ra là thế nào nên mới thấy phức tạp.

Lâm Tinh bĩu môi, "Ứng Trạch điện hạ, ông nói rồi cũng chẳng khác gì không nói."

Ứng Trạch ngạo mạn nói, "Bản tọa chỉ không thèm đào sâu suy xét mấy mưu kế cỏn con của người phàm."

Lâm Tinh giật giật khóe miệng, rõ ràng là ông đoán không ra.

Chiêu Nguyên khiêm tốn thỉnh giáo Thương Cảnh, "Kẻ chủ mưu thực sự, rốt cuộc là ai?"

Thương Cảnh lim dim mắt, "Trong thật có giả, trong giả có thật." Câu trả lời này còn lửng lơ hơn cả của Ứng Trạch.

Chiêu Nguyên tiếp tục rối bời. Chim non lông vàng vẫn ở trên vai nó không chịu về bên hoàng nữ. Hình như biết Chiêu Nguyên hiện giờ rất ngổn ngang, nó bèn mải miết dụi cái đầu xù lông vào bên cổ Chiêu Nguyên. Thấy hậu bối phải chịu ức hiếp, Ứng Trạch đâm ngứa mắt, giờ lão không muốn nhìn thấy bất kỳ loài chim nào, bèn lạnh lùng lườm xéo chim non, lạnh lùng nói, "Bản tọa tự nhiên rất muốn ăn sẻ chao dầu."

Chiêu Nguyên rùng mình, đáng tiếc chim non rõ ràng không biết sẻ chao dầu là thứ gì, vỗ vỗ cánh với Ứng Trạch, thân mật kêu chiếp chiếp, còn muốn thử nhảy từ vai Chiêu Nguyên sang vai Ứng Trạch. Chiêu Nguyên vội đưa tay giữ lấy nó. Cũng may chim non rất mau chóng đã từ bỏ

https://thuviensach.vn

ý định này, tiếp tục nghiêng đầu cố mổ vào cổ Chiêu Nguyên, không hề phát giác ra ánh nhìn âm lạnh của Ứng Trạch. Lâm Tinh day day huyệt Thái dương, cảm thấy mình là người duy nhất bình thường trong cả bọn, thật hết sức khổ sở.

Trong sảnh, mỗi người góp một câu về chân tướng vụ hành thích, không ý nào giống ý nào, đoán qua đoán lại vẫn không có kết quả, cuối cùng lại trở thành buổi tâm tình tỉ muội thắm thiết giữa Đàm Đài Dung Nguyệt và Sở Linh quận chúa. Ngay Chiêu Nguyên cũng cảm thấy rất buồn tẻ, có xem tiếp cũng chẳng còn gì thú vị. Lâm Tinh một lần nữa giúp nó gỡ con chim non từ vai xuống, đính lên bình hoa cạnh cửa đại sảnh, vui vẻ vẫy tay với Hoàng Linh. Bọn họ công khai đứng ngoài cửa hóng chuyện hay, Hoàng Linh trông thấy cũng không thể manh động, sắc mặt càng lúc càng tái xanh, tưởng như nghiến nát được cả hàm răng. Chim non thấy Chiêu Nguyên bỏ nó mà đi, kêu khóc thê thiết, mắt ầng ậng nước đầy tủi thân.

Lâm Tinh gõ lên vai Chiêu Nguyên, cười hì hì nói, "Không biết nó là con trống hay con mái, nếu là mái, chưa biết chừng sau này lớn lên nó lại muốn gả làm phu nhân ngươi đấy."

Phu nhân... Chiêu Nguyên rùng mình, bất giác buột miệng, "Tôi, tôi không cần."

Không biết có phải ảo giác hay không, tiếng kêu của chim non sau lưng dường như càng ai oán hơn. Ứng Trạch hừ mũi, "Đúng thế, long tộc chúng ta nhất quyết không kết thân với bọn lông vũ, bất kể bọn chúng có bám dính thế nào, cũng đều không được dao động."

Sẩm tối, Lạc Việt luyện binh trở về, ngồi còn chưa nóng ghế, nước cũng chưa kịp uống, bên ngoài đã có tiếng người khẽ khàng gõ cửa. Một nô bộc đứng trước cửa hết mực cung kính cúi mình, "Tiểu nhân phụng mệnh quận chúa tới chuyển lời, Lạc Việt công tử và tùy tùng hôm nay có công đẩy lui

https://thuviensach.vn

thích khách, cứu được Đàm Đài tiểu thư. Tối nay trong vương phủ đặc biệt mở tiệc đáp tạ rất mong các công tử vui lòng đến dự."

Lạc Việt vui vẻ nhận lời, xuống rửa mặt mũi chân tay, thay quần áo sạch, rủ mọi người cùng đi. Đỗ Như Uyên xua xua chiếc quạt đã khép, "Vô công bất thọ lộc, bữa yến tiệc này là để đáp tạ các anh hùng đã dũng cảm cứu thái tử phi tương lai, tại hạ bấy giờ không có mặt. Hơn nữa tại hạ là người của Định Nam vương phủ, tới đó dễ khiến không khí có phần gò bó không cần thiết." Lạc Lăng Chi cũng từ chối, nói lần này Đàm Đài tiểu thư bị hành thích, khả năng là do có gian tế trà trộn vào nhân tuyển quận mã, y cần nhân lúc tối trời dò la thêm xem sao. Ứng Trạch hiếm hoi lắm mới không hứng thú với chuyện ăn uống, ngáp dài nói, "Buổi trưa xem đám phàm nhân ngu ngốc cãi nhau trong vương phủ bản tọa đã thấy bực mình rồi, buổi tối muốn ở trong phòng nghỉ ngơi, các ngươi cứ đi đi." Nhưng lão đưa ra yêu cầu, từ vương phủ quay về, tiện đường qua phố mua cho lão ít đồ ăn khuya.

Cuối cùng, chỉ có Lạc Việt, Chiêu Nguyên, Lâm Tinh ba người cùng đi.

Yến tiệc được bày trong nhã các ở hậu hoa viên vương phủ, bên cạnh có một đầm nước, cửa chính cửa sổ đều mở toang, rất giống một đình hóng mát. Trong các treo một cây đèn lưu ly trang nhã sáng như ban ngày, hương xông thấm vào ruột gan, gió đêm dìu dịu, ánh trăng tịch mịch, sen đầu mùa trổ lá mới, trên đầm nước bạc ánh sao.

Bọn Lạc Việt bước vào nhã các, liền trông thấy Phi Tiên Phong đang ngồi chồm hỗm trên một cái ghế, giũ một mảnh khăn lụa làm ảo thuật, từ trong khăn lụa tung ra từng đóa từng đóa hoa. Bên trên Sở Linh quận chúa và Lưu công công đều hài lòng mỉm cười, nô bộc thị nữ bên cạnh cũng vỗ tay cười reo không dứt. Tôn Bôn tủm tỉm ngồi bên dưới.

Gia nhân dẫn bọn Lạc Việt vào, khom lưng bẩm báo. Sở Linh quận chúa, Lưu công công, thủ lĩnh hộ vệ Đặng tổng quản và Tôn Bôn đều đứng

https://thuviensach.vn

dậy khỏi ghế.

Lạc Việt vội vàng chắp tay hành lễ, để nữ tỳ dẫn vào chỗ ngồi.

Yên vị đâu đấy, đầu tiên Lưu công công ca ngợi một tràng về chuyện bọn họ giúp đỡ hôm nay, "Nếu không có các vị vừa hay ngang qua, ra tay tương trợ, chưa biết chừng ngay chúng ta đây cũng đều thành vong hồn dưới tảng đá ấy rồi."

Có điều mấy chữ "vừa hay ngang qua", ngay Chiêu Nguyên cũng nghe ra, là lời mang ẩn ý.

Thủ lĩnh hộ vệ Đặng tổng quản lập tức tiếp lời, "Đúng vậy, ta nghe nói Lạc thiếu hiệp và Tôn thiếu hiệp đều là nhân tuyển quận mã của quận chúa, mấy ngày nay ở ngoài thành luyện tập võ nghệ, thật may là nhờ thế, các vị mới có thể ngang qua tương trợ."

Vị tổng quản này nhất định đã điều tra, biết địa điểm diễn tập của Lạc Việt và Tôn Bôn hôm nay đều không nằm gần địa điểm xảy ra vụ hành thích, nên mới nói thế. Lạc Việt đột nhiên cảm thấy chiếc ghế dưới mông ngồi rất không thoải mái. Hắn thật thà nói, "Không, địa điểm diễn tập của thảo dân hoàn toàn không nằm gần đó."

Đặng tổng quản tỏ vẻ kinh ngạc, "Ồ? Vậy Lạc thiếu hiệp vì chuyện khác mà ngang qua đó ư?"

Tôn Bôn cướp lời Lạc Việt, "Không chỉ Lạc thiếu hiệp, điểm diễn tập của thảo dân cũng nằm rất xa nơi xảy ra vụ việc. Thật ra thảo dân và Lạc thiếu hiệp vừa hay ngang qua nơi đó là do có vài chuyện khó lòng tiết lộ."

Lạc Việt không hiểu Tôn Bôn định giở trò gì, chỉ đành lựa chọn im lặng.

Đặng tổng quản nhìn hai người họ, mỉm cười nói, "Nếu ta hỏi thăm duyên cớ, hai vị thiếu hiệp sẽ không trách ta mạo phạm chứ?"

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên nhìn bọn họ vặn vẹo hỏi cung dưới danh nghĩa khen ngợi, rất muốn lập tức đẩy mâm bỏ đi, Lâm Tinh ngấm ngầm vỗ cánh tay nó, dùng pháp thuật truyền âm nói, "Người phàm đều như thế, thường xuyên coi cứu người là chiêu bài hại người, đối với người cứu mình cũng thường ôm mối hoài nghi, về sau sẽ còn phải gặp nhiều cảnh tương tự. Ngươi đừng xụ mặt xuống, sẽ gây thêm phiền phức cho Lạc Việt đấy."

Chiêu Nguyên buồn bã vâng lời, miễn cưỡng làm bản thân trông thật bình tĩnh, cũng dùng pháp thuật truyền âm nói với Lâm Tinh, "Tôi không hiểu vì sao bọn họ lại làm thế này."

Lâm Tinh nói, "Vì bọn họ là người phàm mà. Người phàm có rất nhiều tâm địa, rất khó nắm bắt, ngươi lừa ta ta lừa ngươi, ngươi hại ta ta hại ngươi, bởi thế thần hộ mạch chúng ta mới như khổ sai."

Tôn Bôn cười nói với Đặng tổng quản, "Đại nhân khéo lo rồi. Chuyện này, thật ra thảo dân không tiện nói cho lắm." Gã xoay xoay chén rượu, cố ý ngập ngừng rồi mới nói, "Thảo dân... thật ra xuất thân từ thảo khấu, thời gian trước từng có xung đột với Lạc Việt thiếu hiệp. Thảo dân sợ hắn tới vương phủ vạch trần thân phận của mình, sau này trong lúc tỉ thí lại đôi bên không ai phục ai bèn hẹn ra ngoài thành, định giải quyết dứt điểm một lần cho xong, ai ngờ lại chứng kiến công công và Đàm Đài tiểu thư gặp thích khách." Lời này nói ra, ai nấy đều kinh ngạc.

Lâm Tinh bàng hoàng nhìn Tôn Bôn, trời ạ, vỏ não tên họ Tôn này có phải bị đập hỏng rồi không? Lại dám chủ động khai ra mình là thổ phỉ, còn là một thổ phỉ vượt ngục lẩn trốn, nhờ đó giúp Lạc Việt che đậy. Tên Tôn Bôn ngồi đây là Tôn Bôn thật sao...

Sở Linh quận chúa lần đầu lên tiếng, "Ta từng nghe nói Lạc Việt thiếu hiệp trước đây cùng các vị nghĩa sĩ giang hồ hiệp lực đẩy lui hãn phỉ, ngay Giang hồ tạp báo cũng tán dương Lạc thiếu hiệp là thiếu niên anh hùng."

https://thuviensach.vn

Tôn Bôn thẳng thắn nói, "Kẻ cầm đầu đám hãn phỉ bị Lạc thiếu hiệp đẩy lùi khi đó, chính là thảo dân."

Bàn tiệc lại chìm trong im lặng, Sở Linh quận chúa không hổ là nữ tử xông pha sa trường tầm mắt mở mang, chỉ cười nhạt.

Lưu công công trái lại không kìm được hỏi, "Lạc thiếu hiệp, là thật sao?"

Lạc Việt không hiểu Tôn Bôn định làm gì, chỉ đành gật đầu.

Tôn Bôn đợi hắn thừa nhận xong, lại nói, "Nhưng Lạc thiếu hiệp đã nói giúp thảo dân trước mặt Đỗ thế tử, chỉ cần thảo dân từ nay về sau một lòng hướng thiện, chuyện trước đây sẽ thôi không truy cứu nữa."

Lâm Tinh sực hiểu, Tôn Bôn vẫn là Tôn Bôn đó, vờ như giúp Lạc Việt giải tỏa lòng nghi, thật ra đều là vì mình. Lạc Việt căn bản không cần đến gã nói đỡ, vì bọn họ phát hiện ra Tôn Bôn lén lén lút lút mới bám theo gã, kẻ chột dạ phải là Tôn Bôn, Lạc Việt không nói ra chuyện này, đã là giúp hắn che đậy rồi, không ngờ Tôn Bôn lại thừa cơ đem rửa sạch cả chuyện làm thổ phỉ, gã chắc chắn biết Trấn Tây vương phủ sớm muộn gì cũng sẽ điều tra đến thân phận của gã, nên mới tiên hạ thủ vi cường.

Thật là quá âm hiểm quá vô sỉ!

Lâm Tinh tức đến quặn cả ruột, chút ấn tượng tốt vốn có với Tôn Bôn vì câu nói này mà mất sạch.

Lạc Việt nói, "Tại hạ quả có từng nói qua chuyện này với Đỗ thế tử, nhưng Đỗ thế tử đã báo lên Định Nam vương gia chưa, nha môn quan phủ có nể mặt vương gia hay không, tại hạ cũng không dám bảo đảm."

https://thuviensach.vn

Tôn Bôn cười tít mắt, "Không sao, chỉ cần Lạc Việt thiếu hiệp nói giúp đã là có lòng rồi, Tôn mỗ nhân đây đa tạ thiếu hiệp luôn. Lần này chúng ta cùng chung tình nghĩa sát cánh kề vai, đẩy lùi quân địch, những khúc mắc lúc trước, đều trôi theo mây cả rồi." Gã nhấc vò rượu trên bàn, rót đầy chén nâng lên, "Nào, ta kính Lạc thiếu hiệp một chén. Trong kỳ tuyển chọn quận mã, hai ta tuy là đối thủ, nhưng ai dựa vào bản lĩnh người nấy, bất luận thắng bại, đều lấy chuyện tham dự làm vui."

Đặng tổng quản cười ha hả, "Tôn thiếu hiệp nói phải lắm, Lưu công công và Đàm Đài tiểu thư đều bình an vô sự, thật phải đa tạ hai vị chung tay tương trợ, ta cũng kính hai vị."

Lạc Việt nâng chén rượu, ba chén cụng vào nhau đánh canh trên mặt bàn tròn, Lạc Việt, Tôn Bôn, Đặng tổng quản đều sảng khoái cười lớn trong tiếng cười mỗi người lại có một ý vị riêng.

Cạn hết chén rượu, Đặng tổng quản nói tiếp, "Nghe nói trong số các tùy tùng của Lạc thiếu hiệp, có vị từng là đồng môn với thái tử điện hạ."

Lạc Việt thầm nghĩ, không hổ là ngự tiền thị vệ, chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi, ngay mấy chuyện này cũng tra ra. Hắn cười nói, "Đại nhân hiểu nhầm rồi, vị đồng môn trước đây của thái tử điện hạ và cả hai vị bên cạnh đây đều là bằng hữu của thảo dân, không phải tùy tùng. Thảo dân xuất thân bần hàn, đâu thể có tùy tùng gì được."

Đặng tổng quản cười khà khà, "Lạc Việt thiếu hiệp giao thiệp rộng rãi, tính cách có chút tương đồng với ta, đều thích kết giao bằng hữu. Nào, ta lại kính thiếu hiệp một chén."

Lạc Việt vội nói, "Đa tạ đại nhân coi trọng." Đoạn cùng Đặng tổng quản chạm chén, lại một hơi uống cạn.

https://thuviensach.vn

Lưu công công vẫn không ngừng quan sát Lạc Việt, đến khi nghe hắn nói, Chiêu Nguyên và Lâm Tinh không phải tùy tùng, vẻ dò xét lại càng lộ ra trắng trợn. Cuối cùng, lão mượn cớ gắp món mở lời, "Cô nương đây dáng vẻ thanh tú, ta ở trong cung cả nửa đời người, gặp qua rất nhiều mỹ nữ, nhìn thấy cô nương, vẫn cảm giác trước mắt như tỏa sáng vậy."

Được khen xinh đẹp, dù là lời khen từ miệng một thái giám, Lâm Tinh cũng rất vui, cô nở nụ cười kiều diễm nói, "Công công quá khen."

Lưu công công chắp lan hoa chỉ(1), mím môi cười, "Đấy, mở miệng ngọc, lại càng khiến người ta yêu thích."

Sở Linh quận chúa dịu dàng nhìn Lâm Tinh, "Đúng vậy, võ nghệ cũng cao cường nữa, nghe nói hôm nay may có cô nhấc tảng đá lên, tay khỏe quá!"

Lưu công công cả kinh thất sắc, "Á? Thì ra người nhấc tảng đá lên, lại là cô nương?" Lão quan sát Lâm Tinh từ đầu đến chân, "Thật không thể nhìn ra. Một cô nương nhỏ bé thế này, làm sao nhấc nổi tảng đá to nhường ấy? Có phải từng tu luyện pháp thuật không?"

Lâm Tinh chớp chớp mắt, "Từa tựa thế, ta luyện một môn công phu na ná công phu của quốc sư đại nhân và Phụng Đồng tiên sinh đằng An Thuận vương phủ. Sư môn cũng từa tựa, công công về hỏi lại Phụng Đồng tiên sinh kia, nhất định sẽ sáng tỏ."

Lưu công công và Đặng tổng quản tức thì biến sắc mặt, ngay Sở Linh quận chúa, mắt cũng ánh lên vài tia khác lạ, đổi sang nhìn Chiêu Nguyên, "Xem ra vị tiểu công tử này, cũng không phải người thường."

Lâm Tinh trả lời thay Chiêu Nguyên, "Nó là đệ đệ ta, vẫn còn ngờ nghệch lắm, đi theo chơi cho vui thôi."

https://thuviensach.vn

Lưu công công rút khăn tay từ trong tay áo, chắp lan hoa chỉ quạt quạt gió, "Ây da, người giang hồ các vị, quả thật khiến người ta nhìn không thấu."

Đặng tổng quản vội ra mặt điều đình, "Ta cũng như Lưu công công, đối với các nhân sĩ giang hồ, đều vô cùng khâm phục." Đoạn lại nhấc chén rượu lên, khen ngợi cả bọn vài câu, rồi cụng chén.

Khó khăn lắm mới ăn xong bữa cơm, ra khỏi nhã các, Lạc Việt thở phào nhẹ nhõm, Chiêu Nguyên thều thào, "Mệt thật đấy."

Lúc này, dưới cùng một bầu trời sao, tại hành quán, Đỗ Như Uyên và Lạc Lăng Chi đang ngồi dưới cửa sổ nhàn nhã thưởng trà. Đỗ Như Uyên ngẩng đầu nhìn bầu không bên ngoài, "Bọn Lạc huynh chắc đã tan tiệc rồi nhỉ." Khoan thai nhấp một ngụm trà, "Không biết ăn có được không?"

Lạc Lăng Chi bình thản mỉm cười, "Có thể ăn được ư?"

Thương Cảnh bò trên bậu cửa sổ ngắm trăng, Ứng Trạch nằm trên giường ngáy ro ro.

Lạc Việt, Chiêu Nguyên, Lâm Tinh được gia nhân dẫn ra khỏi hoa viên, Tôn Bôn và Phi Tiên Phong đi bên cạnh họ, tiếp tục trò chuyện đãi bôi, Lâm Tinh không buồn để ý đến gã, chỉ có Lạc Việt và Chiêu Nguyên bồi tiếp đôi câu.

Vừa rẽ vào hành lang, đã thấy trước mặt một thị nữ duyên dáng cúi chào, "Lạc Việt công tử dừng bước, còn việc quan trọng cần bàn bạc, mời đi lối này."

Việc quan trọng? Lẽ nào thẩm vấn ở tiệc rượu vẫn chưa đủ, còn muốn triệt để tra khảo một phen? Lạc Việt thầm nghĩ, bản thiếu hiệp ngày sau không đời nào hành hiệp trượng nghĩa với người quan phủ nữa.

https://thuviensach.vn

Thị nữ kia tay cầm một lồng đèn lưu ly, chỉ sang ngã rẽ một bên hành lang, "Lạc công tử và vị tiểu công tử cùng cô nương đây xin mời theo nô tỳ." Không hề gọi tới Tôn Bôn.

Tôn Bôn hoàn toàn không bận tâm, cười cười cung tay cáo từ Lạc Việt. Lạc Việt, Lâm Tinh, Chiêu Nguyên đưa mắt nhìn nhau, theo sau thị nữ kia, bước xuống hành lang gấp khúc, men theo con đường lát đá cuội xuyên qua những khóm hoa san sát, bóng cây chen khít đung đưa hai bên đường, dế gáy vang, dưới các mái hiên hành lang xung quanh treo phướn tang và lồng đèn màu trắng toát lên vẻ ma mị lạnh lẽo mơ hồ. Thị nữ dẫn bọn họ đi qua từng lớp cửa vòm sân vườn, tiến vào nơi sâu nhất trong phủ, sau chừng nửa khắc, đến một mảnh sân nhỏ. Bọn Lạc Việt bước tới chái phòng dưới hành lang ngoắt ngoéo, thị nữ giơ tay gõ nhẹ lên một cánh cửa, "Khởi bẩm quận chúa, Lạc Việt công tử đã tới."

Cánh cửa cót két mở ra, hai thị nữ hơi cúi chào bọn họ, dẫn bọn họ vào trong phòng. Sở Linh quận chúa đứng dậy từ chiếc ghế trên đầu, Lạc Việt vừa thi lễ vừa nhanh chóng đảo mắt một vòng, không thấy Đặng tổng quản, hộ vệ và thị vệ vương phủ, ngồi cạnh Sở Linh quận chúa chỉ có Lục phu nhân cùng mấy nữ tỳ đứng hầu. Sở Linh quận chúa thoáng nhếch khóe môi, "Sau khi tan tiệc, còn mời Lạc thiếu hiệp lại đây, là vì có một người, muốn đa tạ thiếu hiệp lần nữa."

Á? Lạc Việt ngơ ngác nhìn Lục La phu nhân, bà mỉm cười tao nhã, "Thì ra chính là thiếu niên Thanh Sơn ở Luận võ Đại hội hôm nào."

Lạc Việt cười hì hì, "Thưa phải, đa tạ phu nhân còn nhớ. Song tại hạ đã rời khỏi sư môn, không còn là đệ tử Thanh Sơn nữa."

Nét mặt Lục La phu nhân hiện lên vẻ xót xa, "Thế thì thật đáng tiếc. Ngươi và Lạc Lăng Chi bên Thanh Huyền là hai nhân tài kiệt xuất trong số các đệ tử thiếu niên ở Luận võ Đại hội lần ấy, ta còn từng nói, hai người các ngươi về sau nhất định là rường cột võ lâm, tiền đồ không thể tiên lượng."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt được khen mà thấy lâng lâng, "Phu nhân quá khen rồi, tại hạ giờ đã rời sư môn, có thể coi như hiệp khách độc hành, nhưng mong vẫn có thể như lời phu nhân nói, ngày sau làm nên tên tuổi trên giang hồ."

Sở Linh quận chúa xen ngang, "Ôi chao, di mẫu, bệnh dài dòng của người lại tái phát rồi, nhân vật chính còn chưa xuất hiện, người đã đi hàn huyên trước với người ta." Nói đoạn tươi cười đứng dậy, bước tới bên bình phong, "Dung Nguyệt, ân công cứu mạng của muội tới rồi này, muốn tạ ơn thì mau ra đi."

Lạc Việt sững người, nhìn Sở Linh quận chúa lùi ra sau hai bước, một bóng người xiêm y lục nhạt từ sau bình phong uyển chuyển bước ra, cặp mắt trong veo dưới ánh đèn thoảng chút mông lung, Lạc Việt cảm thấy trái tim trong lồng ngực nhảy nhót đập bình bịch bình bịch. Đàm Đài Dung Nguyệt cúi đầu nhún người, "Hôm nay ở ngoài thành, thời gian gấp gáp, chưa thể trịnh trọng tạ ơn.

Ơn cứu mạng của ân công, tiểu nữ cả đời không quên."

Tay chân Lạc Việt lại bắt đầu không nghe theo sai bảo, hắn giơ một tay lên, nghĩ ngợi, đưa ra túm gáy, "Ờm... Chuyện đó, Đàm Đài cô nương không cần khách khí như vậy. Ta... tại hạ... thực sự chỉ là tiện thể thôi."

Lâm Tinh lạnh nhạt thờ ơ, cười khẩy trong bụng. Rõ ràng người đỡ đá cứu cô là ta, sao chỉ nhìn Lạc Việt mà đa tạ rối rít? Ban ngày chưa đủ, đến tối còn mời riêng. Gọi là khuê nữ đại gia phàm trần cũng chỉ đến thế này mà thôi.

Chiêu Nguyên cảm thấy không khí xung quanh Lâm Tinh bắt đầu lạnh toát. Nó rụt cổ, dưới ánh đèn, một viên đạn vàng óng giội vèo về phía nó. Chiêu Nguyên bất giác giật lui một bước, túm lông vàng đã đập trúng vai

https://thuviensach.vn

nó, vui sướng nhảy lên bả vai. Lâm Tinh dùng pháp thuật truyền âm thì thào nói với nó, "Nếu là con cái thì đem về nuôi lớn thành thân đi."

Con chim non dai dẳng vừa xuất hiện, Hoàng Linh cũng ló ra từ sau bình phong. Bị ánh mắt hậm hực của ả lạnh lùng quét qua, Lạc Việt lập tức tỉnh táo lại ít nhiều. Đối với Lâm Tinh, bầu không khí rất chướng mắt giữa Lạc Việt và Đàm Đài Dung Nguyệt cũng bị phá tan. Lâm Tinh đột nhiên cảm thấy Hoàng Linh vừa mắt hơn rất nhiều.

Đàm Đài Dung Nguyệt lại quay sang Lâm Tinh, nhún người đa tạ, tạ ơn cô đỡ đá cứu mạng. Lâm Tinh ra vẻ tươi cười rạng rỡ đáp lại, "Đàm Đài cô nương khách khí quá rồi."

Sở Linh quận chúa nói, "Mọi người an tọa đã rồi hẵng hàn huyên. Tối nay ta còn chút việc phải xử lý, cáo từ đi trước. Di mẫu, người giúp con lo liệu bên này nhé." Nói xong, mang theo mấy thị nữ vội vàng rời đi.

Đàm Đài Dung Nguyệt tới ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Lục La phu nhân, đám thị nữ dẫn Lạc Việt, Chiêu Nguyên và Lâm Tinh tới ngồi xuống ghế bên dưới.

Đàm Đài Dung Nguyệt nhìn Lạc Việt như muốn nói gì lại thôi ngập ngừng một thoáng mới lên tiếng, "Lạc Việt thiếu hiệp, tên của thiếu hiệp chắc là Lạc trong lạc thiên, Việt trong Ngô Việt?"

Lâm Tinh nheo mắt nhìn Lạc Việt lập tức gật gù như chim câu, nói, đúng vậy, không sai.

Đàm Đài Dung Nguyệt lại hỏi, "Tiểu nữ nghe Lục La phu nhân nói, Lạc Việt thiếu hiệp xuất thân từ Thanh Sơn?"

Ha, hỏi cặn kẽ thế mà làm gì? Lẽ nào không muốn làm thái tử phi đổi sang lấy thân đền đáp ơn Lạc Việt cứu mạng? Lâm Tinh không tỏ thái độ,

https://thuviensach.vn

tiếp tục quan sát. Lạc Việt cười toe như hoa loa kèn, "Đúng thế, nhưng tại hạ đã rời khỏi sư môn một thời gian rồi."

Đàm Đài Dung Nguyệt cụp mắt, giọng lí nhí, "Vậy, Lạc Việt thiếu hiệp đã từng đi qua Quy Vân quán ở Hàng Châu chưa?"

Ồ? Lạc Việt gãi đầu, sao đột nhiên lại hỏi vậy? Hàng Châu... Quy Vân quán... "Hồi nhỏ tại hạ có theo sư phụ qua đó một lần, ở lại hơn nửa tháng."

Đàm Đài Dung Nguyệt ngước mắt, khóe miệng chớm nở nụ cười thẹn thùng, giơ tay phác nhanh một hình dạng, "Vậy, con diều chim én sải cánh thế này, thiếu hiệp có nhớ không, có biết làm không?"

Lạc Việt giữ nguyên tư thế giơ tay gãi sau đầu, ngây người. Dần dần, miệng hắn há ra, há mỗi lúc một to, "Muội... muội... muội là..."

Đàm Đài Dung Nguyệt dùng khăn lụa che miệng, mắt cong cong tựa hai vầng trăng khuyết, "Đại Nguyệt, muội là..."

Muội là Tiểu Nguyệt Lượng. Lạc Việt vỗ bộp một cái sau gáy, run run chìa ngón tay, "Muội, ra muội là Tiểu Nguyệt Lượng."

Khoảnh khắc ấy, Chiêu Nguyên trông thấy, mặt Lâm Tinh tối sầm lại.

Tám chín năm trước, Lạc Việt vẫn còn là một đứa trẻ bảy tám tuổi, khi đó các sư huynh còn chưa phản môn chạy sang Thanh Huyền, bản thân hắn còn là một tiểu đệ tử xếp hạng gần chót, hằng ngày chỉ cần luyện công theo sư phụ sư huynh hoặc chơi cùng các sư đệ.

Mùa thu năm đó, Hạc Cơ Tử nhận lời mời của Lư Tử đạo trưởng tới Quy Vân quán ở Hàng Châu luận đạo. Nhờ đó, Lạc Việt được hưởng niềm hạnh phúc đầu tiên trong đời - sư phụ dẫn hắn cùng đi.

https://thuviensach.vn

Hàng Châu tháng Ba, đẹp như tiên cảnh mà các câu chuyện nơi trà lầu vẫn kể, Quy Vân quán nằm gần Tây Hồ, ngoài quán là mười dặm dương liễu, trong quán là đào hoa trĩu cành. Lạc Việt nhặt được con diều cá vàng đó chính trên một cây liễu lớn cứng cáp nhất bên tường bao Quy Vân quán. Trước khi hắn trèo lên cây, xung quanh rõ ràng không có người, vậy mà đúng lúc hắn lấy được diều nhảy xuống, trèo vào tường đạo quán, đáp đất loạng choạng, vồ phải con ếch, lại thêm diều cũng bị đập vào đá thủng một lỗ lớn, không biết từ đâu nhảy ra một đứa bé, đứng ngay cạnh hắn giậm chân gào, "Ngươi làm rách diều của ta.

Bắt đền ngươi bắt đền ngươi."

Lạc Việt đương nhiên không phục, lồm cồm bò từ dưới đất dậy, "Con diều cá vàng này ta nhặt trên cây bên ngoài sân, ngươi dựa vào đâu nói nó là của ngươi?"

Hắn cao hơn đứa bé con, đứa bé phải vươn cổ lên mới trừng mắt được với hắn, "Là của ta. Con diều này là của cha làm cho ta, vừa rồi ta thả bị mắc lên cây, mặt sau diều có viết một chữ Nguyệt lớn, là tên của ta, ngươi không tin lật lại mà xem."

Lạc Việt lật con diều, mặt sau lưng cá vàng quả nhiên viết một chữ Nguyệt lớn, Lạc Việt ưỡn thẳng ngực,("Viết chữ Nguyệt thì làm sao? Trong tên ta cũng có chữ Nguyệt, ta tên Lạc Việt 2), ta cứ nói con diều này là của ta đấy."

Đứa bé miệng méo xẹo, hai mắt bắt đầu loang loáng nước, "Ngươi, ngươi ức hiếp người ta. Ta sẽ đi mách cha, để cha dùng roi đánh đòn ngươi."

Lạc Việt huơ huơ nắm đấm, "Ngươi dám, ta biết võ công, rất lợi hại đấy, ta còn biết Kim chung trạo Thiết bố sam, roi của cha ngươi không đánh đau

https://thuviensach.vn

được ta đâu. Trước khi ngươi đi gọi cha để ta đánh cho ngươi húp mặt, xem roi của cha ngươi lợi hại, hay quyền của ta lợi hại."

Đứa bé chớp chớp cặp mắt, ngoác mồm, òa lên khóc tu tu.

Lạc Việt lè lưỡi, "Không đánh lại được thì khóc, đồ ăn hại." Có tiếng bước chân từ xa tiến lại, Lạc Việt chưa kịp cầm diều chạy biến, đã thấy một nam tử mình mặc áo lụa nho sinh rảo bước tới bên đứa bé đang gào khóc, ngồi xuống giúp nó lau nước mắt, Tiểu Nguyệt Lượng, con làm sao thế?"

Đứa bé tức thì càng khóc ré lên, rúc đầu vào lòng nam tử, "Cha, hắn cướp diều của con, làm hỏng diều rồi, còn bắt nạt con, nó muốn đánh con."

Lạc Việt trông thấy người lớn, hơi chột dạ, hắn nắm chắc con diều lại ưỡn thẳng ngực, "Ngươi nói bừa. Con diều này là ta nhặt được trên cây liễu ngoài sân, ngươi xem, dây cũng đứt rồi, là ngươi cứ khăng khăng nói con diều này của ngươi, nói ta làm rách bắt ta đền, còn nói bảo cha ngươi lấy roi đánh ta."

Nam tử kia lại lau nước mắt cho đứa bé, "Tiểu Nguyệt Lượng, thế thì con sai rồi. Cha đã dạy con, làm người phải thành thật, không được nói dối, càng không được lấy oán báo ơn. Vị ca ca này giúp con lấy diều xuống, con nên đa tạ huynh ấy, hơn nữa huynh ấy không biết con diều này là của con, con lại bắt người ta đền, người ta đương nhiên không vui. Sao con còn nói muốn dùng roi đánh người ta? Mau tạ lỗi với ca ca đi."

Đứa bé thấy cha không bênh mình, lại càng khóc dữ hơn, "Là... là hắn bắt nạt con... con bảo hắn đằng sau diều có tên... hắn còn nói diều là của hắn..."

Nam tử ôm lấy đứa bé, xoa đầu Lạc Việt, "Xin lỗi con! Tiểu Nguyệt Lượng được ta nuông chiều quá đâm hư, không biết lý lẽ khiến con phải

https://thuviensach.vn

chịu ấm ức rồi, ta thay nó xin lỗi. Cảm ơn con đã lấy xuống, diều này đã hỏng, nếu con thích, để hôm khác ta tặng diều mới nhé."

Lạc Việt cầm con diều, bỗng cảm thấy đỉnh đầu được nam tử xoa hơi nằng nặng, con diều trong tay cũng nóng giãy, "Thật ra... thật ra con..." Hắn ngước mắt, thấy khuôn mặt hiền từ của nam tử, bất giác muốn thừa nhận mình đã nói dối, nhưng lại ngang bướng nuốt vào trong. Hắn cầm con diều cúi gằm đầu, bên cạnh đột nhiên vang lên giọng sư phụ, "Lạc Việt, con diều này, con cầm mà không thẹn thật sao?"

Lạc Việt vội buông con diều, quỳ phịch xuống đất, "Sư phụ con sai rồi."

Hạc Cơ Tử trầm giọng nói, "Vi sư bình thường dạy con thế nào? Nói dối chẳng phải quân tử, không thật thà không qua cửa đạo, còn không mau xin lỗi hai vị thí chủ."

Ẩn Lư Tử đứng bên Hạc Cơ Tử cười nói, "Hạc Cơ huynh, bần đạo không biết quý phái còn tinh thông cả tuyệt học Thiếu Lâm Phật môn, ngay Kim chung trạo Thiết bố sam cũng luyện qua."

Lạc Việt nóng ran mặt, phủ phục dưới đất, hổ thẹn không ngẩng đầu lên nổi. Sự việc, cuối cùng kết thúc ở chỗ hắn thành khẩn nhận lỗi với đứa bé và cha nó. Cha đứa bé là người tốt, nói chuyện này do đứa bé sai trước tiên, còn nói đỡ cho hắn với Hạc Cơ Tử, để ông không trách phạt. Hạc Cơ Tử đương nhiên không thuận theo lời khuyên can, đem Lạc Việt nhốt vào một căn phòng tối của Quy Vân quán, phạt hắn chép kinh văn. Lạc Việt đâm buồn bực trong lòng, căn phòng hắn bị nhốt vừa hay là nơi Quy Vân quán để đồ lặt vặt, Lạc Việt lôi ra được mấy nan tre, nhân lúc chép kinh văn mệt rồi nghỉ tay, tự mình bồi một con diều chim én dùng mực vẽ hoa văn. Đợi sau khi được ra ngoài, Lạc Việt xách con diều én, tới sân sau đạo quán thả mới thấm thía một đạo lý, cái gì tự mình làm ra vẫn tốt hơn. Diều của hắn bay rất cao, Lạc Việt dương dương tự đắc, nghĩ con cá vàng kia tuy sặc sỡ đấy, nhưng nhất định không thể bay cao bằng con én đen trắng của mình.

https://thuviensach.vn

Lúc nới dây, hắn phát hiện đứa bé kia nấp sau gốc cây đào, mút tay nhìn con diều của hắn rất lấy làm ngưỡng mộ. Phát giác ra ánh mắt của Lạc Việt, nó lập tức rụt lại phía sau. Lạc Việt liếc mắt nhìn nó, nói cộc lốc, "Này, ngươi rất muốn chơi phải không?" Đứa bé rụt lại sau gốc cây không ho he. Lạc Việt kéo diều lại gần gốc đào, chìa cuộn dây trong tay ra trước mặt đứa bé, "Này, ngươi thích chơi thì cho ngươi mượn chơi một lúc."

Đứa bé ngẩng đầu chớp mắt nhìn hắn, mắt đứa bé rất to, cũng rất sáng, đúng là đẹp như ánh trăng tên nó. Nó do dự chìa tay, rụt rè, chậm rãi, đón lấy cuộn dây từ tay Lạc Việt. Lạc Việt ngồi xuống gốc cây, nhìn đứa bé vui sướng kéo diều chạy qua chạy lại, vênh mặt, "Này, diều của ta bay cao lắm phải không, cao hơn cả diều cá vàng của ngươi phải không?"

Đứa bé vô cùng hào hứng gật đầu.

Lạc Việt cười thích chí, đứa bé chạy tới bên hắn, "Tôi tên Tiểu Nguyệt Lượng, còn huynh tên gì?"

Lạc Việt nói, "Ta chẳng nói với ngươi rồi sao, ta tên Lạc Việt." Hắn lấy một cành cây, viết hai chữ Lạc Việt xuống đất, đứa bé ngồi thụp xuống, nhìn chữ trên đất, lại chớp mắt nhìn hắn, "Thì ra tên huynh là Việt trong Ngô Việt, không phải Nguyệt trong ánh trăng (nguyệt lượng)."

Lạc Việt đằng hắng, "Ờ, ta, đây là đại danh của ta, ta còn có thể có biệt hiệu mà, biệt hiệu của ta là chữ Nguyệt trong ánh trăng, ta tên Đại Nguyệt."

Đứa bé tròn mắt nhìn hắn, Lạc Việt ưỡn ngực, "Ngươi xem, ta lớn tuổi hơn ngươi, ta tên Đại Nguyệt ngươi tên Tiểu Nguyệt Lượng, từ nay về sau ngươi là tiểu đệ của ta, ta che chở cho ngươi, thế nào? Ta biết võ công, ngươi tuyệt đối không bị ăn hiếp đâu."

Đứa bé lại chớp mắt, "Tiểu đệ là gì?"

https://thuviensach.vn

Lạc Việt giải thích, "Chính là huynh đệ, bằng hữu, ta lớn hơn ngươi, nên ta sẽ bảo vệ ngươi."

Đứa bé nghe như hiểu lại như không hiểu, sau được Lạc Việt khoác lác thuyết phục cuối cùng cũng gật rụp đầu, "Ừm, được."

Từ ngày hôm đó, Lạc Việt và đứa bé Tiểu Nguyệt Lượng trở thành bạn bè, hắn thật lòng coi Tiểu Nguyệt Lượng là huynh đệ, có gì hay đều chia cho nó chơi, thường dẫn nó đi thả diều. Thế là, đến khi Lạc Việt phải cùng sư phụ trở về Thanh Sơn, đi tìm Tiểu Nguyệt Lượng chào tạm biệt, tiện đem con diều én tặng cho nó làm kỷ niệm, Tiểu Nguyệt Lượng khóc như mưa, khóc ướt đẫm cả hai mảnh khăn tay và tay áo của nó lẫn Lạc Việt.

Lạc Việt nói cộc lốc, "Ngươi đừng khóc nữa, nam tử hán đại trượng phu, có nước mắt cũng không được rơi. Ta chỉ về nhà thôi mà, các sư phụ thường nói, có duyên ngày sau nhất định gặp mặt."

Tiểu Nguyệt Lượng nghẹn ngào nói mấy câu gì đó, nhưng vì khóc quá dữ, lời trong miệng lúng ba lúng búng, Lạc Việt căn bản không nghe rõ. Đúng lúc này, có mấy nữ tử trẻ trung rảo bước chạy lại, một người trong số họ kêu lên hoảng hốt, giằng lấy Tiểu Nguyệt Lượng ngay trước mặt Lạc Việt, "Ôi chao, tiểu thư, sao tiểu thư lại khóc ra nông nỗi này, sao lại ăn mặc như con trai rồi chạy ra ngoài chơi? Lão gia và phu nhân đang đợi tiểu thư về ăn cơm đấy."

Lạc Việt bị một tia sét giội trúng đỉnh đầu, thất thần đứng nguyên tại chỗ, nhìn Tiểu Nguyệt Lượng khóc lóc om sòm bị mấy nữ tử kia lôi đi.

Tiểu thư...

Tiểu thư tiểu thư tiểu thư tiểu thư...

Đứa bé hắn nhận làm tiểu đệ, Tiểu Nguyệt Lượng suốt mấy ngày nay theo hắn chạy nhảy khắp nơi, lại là một đứa con gái.

https://thuviensach.vn

Hắn lại nhận một tiểu nha đầu làm tiểu đệ.

Aaaaaaa!

Lạc Việt bị tia sét ấy đánh trúng, cùng sư phụ rời Hàng Châu trong trạng thái mất nửa phần hồn.

Rất nhiều năm sau, Tiểu Nguyệt Lượng và con diều chim én đã sớm bị hắn gạt vào một xó xỉnh trong ký ức, không ngờ ngày hôm nay lại được nhắc đến, lại được hội ngộ, lại hóa thành một tia sét, lại giội xuống đỉnh đầu hắn. Thiên kim của Đàm Đài thừa tướng, thái tử phi tương lai, lại chính là tiểu đệ Tiểu Nguyệt Lượng của hắn năm nào, thế đạo này thực đã biến hóa quá ảo diệu rồi. Không ngờ, Tiểu Nguyệt Lượng lớn lên lại mang dáng vẻ này, lại xinh đẹp thế này. Lạc Việt không biết mình đã đờ đẫn bao lâu, chỉ nghe từ miệng mình tuột ra một câu, "Ha ha... muội... thay đổi nhiều quá..."

Cặp mắt của Đàm Đài Dung Nguyệt vẫn cong cong như vành trăng khuyết, "Còn huynh chẳng thay đổi gì cả, khi huynh báo danh tính, muội đã đoán ra ngay. Nhưng chưa xác thực nên vẫn không dám nhận bừa, đành nhờ Nhược San giúp mời huynh tới."

Đối diện với Đàm Đài Dung Nguyệt ngày nay, Lạc Việt không biết nên làm sao cho phải. May có Lục La phu nhân, mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên, góp lời, "Thì ra Đàm Đài tiểu thư và Lạc Việt thiếu hiệp là chỗ cố giao."

Đàm Đài Dung Nguyệt khẽ gật đầu, trong mắt vẫn mang nét cười, "Ừm, hồi nhỏ, cùng gia phụ ngụ trong Quy Vân quán ở Hàng Châu, nên từng quen biết. Lúc đó cha tiểu nữ mới làm tuần án ngự sử, phụng chỉ tới tuần tra vùng Giang Chiết."

Bấy giờ, Lục La phu nhân mới hiểu.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt đã không còn ấn tượng rõ nét về cha Tiểu Nguyệt Lượng, chỉ nhớ khi đó ông chưa già, nhiều nhất chỉ độ ba mươi tuổi, khôi ngô nho nhã, đối đãi với người khác vô cùng ôn hòa, không ngờ bây giờ lại là thừa tướng đương triều. Lạc Việt thầm than, thì ra đại vận hội ngộ quý nhân của bản thiếu hiệp đã phát tích từ ngày nhỏ ư?

Đàm Đài Dung Nguyệt mỉm cười, "Con diều chim én đó, muội giữ rất lâu, cuối cùng bị ẩm hỏng mất. Diều sau này chơi, không có con nào bay được cao như nó cả."

Thấy giữa Lạc Việt và Đàm Đài Dung Nguyệt lại xuất hiện một dải không khí lấp lánh, Chiêu Nguyên lo lắng lén liếc sang Lâm Tinh. Lục La phu nhân nói, "Vậy hai vị lần này hội ngộ, Lạc Việt thiếu hiệp lại cứu được Đàm Đài tiểu thư, có thể nói là niềm vui bất ngờ." Bà đảo mắt nhìn sang Lạc Việt, "Đúng rồi, Lạc thiếu hiệp, lần này thiếu hiệp tham gia hội kén rể, có thể nhờ Đàm Đài tiểu thư vun vào cho mấy câu trước mặt quận chúa."

Lạc Việt ngập ngừng cười gượng, "Vẫn cứ dựa vào sức mình thì mới công bằng."

Đàm Đài Dung Nguyệt tán thành, "Phu nhân dạy rất phải, mấy lời nói tốt muội sẽ giúp huynh rủ rỉ."

Lục La phu nhân mỉm cười đứng dậy, "Nếu Lạc thiếp hiệp có thể làm quận mã, Đàm Đài tiểu thư trở thành thái tử phi, mai sau sách phong hoàng hậu, thì đúng là mọi người cùng vui."

Nghe xong câu này, cả hai bỗng đổi ra trầm mặc. Đàm Đài Dung Nguyệt cụp mắt, "Không còn sớm nữa, vì gặp lại cố nhân, nhất thời vui mừng mà làm lỡ dở thời gian của các vị."

Lạc Việt đứng dậy, "Ừm, vậy, đêm đã khuya, chúng tại hạ xin cáo từ.

Muội... Đàm Đài tiểu thư và Lục La phu nhân nghỉ ngơi cho sớm."

https://thuviensach.vn

Hắn đứng dậy quá mạnh, có lẽ nhất thời sốc hông, cảm giác đau nhói như có kim chọc ngang sườn, không cầm nổi khẽ kêu "a" một tiếng. Lâm Tinh nhạy cảm phát giác ra hắn không ổn, nhíu mày nói, "Lạc Việt, sao thế, có chỗ nào bị thương à?"

Đàm Đài Dung Nguyệt nghe tiếng cũng quan tâm nhìn lại.

Lạc Việt xua tay, "Không sao không sao, chắc vừa nãy sườn bị đau thốc thôi."

Lục La phu nhân đứng dậy, "Phải rồi, Lạc thiếu hiệp tạm dừng bước. Sau bình phong có cháo sen bách hợp đã để nguội, tự tay ta xuống bếp nấu, thiếu hiệp và hai vị nếm một bát rồi hẵng đi, coi như ăn đêm luôn."

Lạc Việt ngỡ ngàng, ở lại đây ăn cháo có vẻ... không thỏa đáng lắm... chắc vì Lục La phu nhân là tông chủ một phái, tác phong hành sự hào sảng hơn người thường. Đàm Đài Dung Nguyệt cũng hơi ngạc nhiên, nhưng Lục La phu nhân cứ nhiệt tình mời mọc, "Ta bếp núc chỉ tàm tạm, vẫn mong các vị thưởng thức."

Đã ở lại đến tận giờ, không nể mặt phu nhân cũng không hay lắm, Lạc Việt Chiêu Nguyên, Lâm Tinh đành cùng ở lại, uống bát cháo sen bách hợp. Cháo sen bách hợp quả thật chỉ là một món cháo xoàng, bên trong không có nguyên liệu đặc biệt, cũng không nếm ra bất kỳ mùi vị gì khác lạ. Song, Lạc Việt cảm thấy, tất cả sơn hào hải vị trên bàn tiệc tối nay, cũng không bì được bát cháo sen bách hợp này. Chiêu Nguyên lần đầu ăn cháo này, bưng bát húp ngon lành, chim non nhảy trên miệng bát của nó, mổ ăn hạt sen và cánh bách hợp. Đợi Chiêu Nguyên húp hết, chim non lại nhảy tót lên vai nó, mổ nốt mấy hạt cháo dính trên cổ áo.

Ăn xong cháo, Lạc Việt cáo từ ra về, thị nữ dẫn họ vào lại xách đèn lồng dẫn họ ra. Chim non đeo dính trên vai Chiêu Nguyên đến tận khi ra khỏi

https://thuviensach.vn

vương phủ, một li không rời. Tới con hẻm dài thông từ vương phủ đến hành quán, xung quanh không có người, Chiêu Nguyên mới thận trọng tóm lấy nó, gỡ xuống khỏi vai, nhẹ nhàng khuyên nhủ, "Ngươi về đi." Chim non rụt cổ, nhắm chặt mắt, vờ như mình ngủ mất rồi. Chiêu Nguyên lại khuyên, "Ngươi không về, chủ nhân của ngươi sẽ giận đấy, lại tới trách bọn ta bắt ngươi đi."

Lâm Tinh giơ một ngón tay chọc chọc vào đầu nó, "Này, ngươi là con mái hả?"

Trên không vọng xuống tiếng Hoàng Linh trong cơn tam bành, "A Hoàng, về đây."

Đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới liền.

Hoàng Linh đáp xuống trước mặt Chiêu Nguyên, túm lấy chim non từ tay nó, gõ hai cái thật mạnh vào đầu con chim, "Rốt cuộc ngươi muốn mất mặt đến cỡ nào nữa đây!"

Chim non vui vẻ kêu chiếp chiếp mấy tiếng. Lâm Tinh nói với Hoàng Linh, "Nhờ ngươi trông nom nó cẩn thận, chớ để chạy loạn khắp nơi nữa. May mà gặp phải bọn ta, nếu là người khác, chưa biết chừng đã sớm cuỗm nó chạy mất tiêu rồi."

https://thuviensach.vn

Hoàng Linh mặt lạnh tanh, nhìn Chiêu Nguyên, "A Hoàng không phải mái đâu."

Chiêu Nguyên ngẩn người, hả?

Hoàng Linh hất cằm, "Nó là trống đấy. Con gái Phụng hoàng tộc chúng ta chẳng đời nào bám dính thế này, đặc biệt là bám dính Long tộc. Rồng vừa ngu ngốc vừa lỗ mãng, phụng hoàng thanh nhã cao quý hơn rồng không biết bao nhiêu lần nữa."

Chiêu Nguyên chớp mắt, Hoàng Linh đang công kích long tộc, nhưng có lẽ vì ả là con gái, Chiêu Nguyên chẳng thể nào tức cho nổi, còn cảm thấy Hoàng Linh rất dễ thương.

Lâm Tinh xoắn lọn tóc dài trước ngực, "Ta nói cho ngươi biết, không chỉ riêng Long tộc, con gái Kỳ lân tộc bọn ta và Huyền quy tộc đều không đời nào để mắt tới đám phụng hoàng trống các ngươi đâu. Tính tình âm hiểm bại hoại chưa kể, ngay thẩm mỹ cũng quá lắm, một con trống, lại mặc màu đỏ chóe." Cô hôm nay đã tích đầy một bụng ấm ức, Hoàng Linh vừa hay động đến miệng núi lửa của cô vào đúng thời điểm này, xem như con tiểu phụng hoàng này đen đủi.

Quả nhiên, Hoàng Linh bị châm chọc nhảy dựng lên, "Phụng Đồng ca ca mặc áo đỏ tao nhã nhất, không như mấy con kỳ lân cái nào đấy, mặc màu đỏ chỉ thấy đẹp thô đẹp tục."

Lâm Tinh cố ý kéo dài giọng, "Đẹp thô tục còn hơn lại cái."

Hoàng Linh tức tới nỗi toàn thân run bắn, "Ngươi mới lại cái. Phụng Đồng ca ca có khí phách nhất."

Lâm Tinh nhếch khóe miệng, "Ta lại cái? Ta vốn đã là cái rồi mà, đa tạ ngươi khen ta xinh xắn nữ tính nhé. Nhưng tên Phụng Đồng ca ca có khí

https://thuviensach.vn

phách của ngươi từng là bại tướng dưới tay ta đấy. Cũng có nghĩa, nhãn quang được coi là cao quý của con gái Phụng hoàng tộc các ngươi chỉ để ý được lũ phụng hoàng trống mà thôi."

Lạc Việt bóp trán, trao đổi ánh mắt với Chiêu Nguyên, đều chỉ biết câm nín.

Nữ nhi cãi nhau thật rất không biết nên nói sao.

Hoàng Linh tức tối giậm chân, "Con kỳ lân thô tục nhà ngươi, ngươi chỉ xứng để mắt đến loại phàm nhân này, mà người ta còn chẳng thích lại ngươi." Lâm Tinh chợt biến sắc mặt, Hoàng Linh chẳng buồn bận tâm tiếp tục nói, "Tên phàm nhân ngươi thích lại thích cô nương Phụng hoàng tộc chúng ta chọn. Đó cũng là chuyện đương nhiên thôi, Đàm Đài tiểu thư tuy là người phàm, nhưng xinh đẹp dịu dàng lại tao nhã, con kỳ lân nhà ngươi biến thành hình người thì xinh đẹp thô tục, nếu trở về nguyên hình thì ha ha, có thể dọa chết người ta đấy."

Lâm Tinh dựng đứng lông mày, Lạc Việt kịp thời giữ lấy tay cô, "Không còn sớm nữa, chúng ta mau về thôi, còn phải đem đồ ăn đêm về cho Ứng Trạch."

Lâm Tinh dồn nén đến đỏ bừng mặt, quay ngoắt đi không thèm nhìn Lạc Việt.

Lạc Việt cố làm vẻ ngạc nhiên nhìn cô, "Mặt cô sao lại như sắp phun ra lửa thế?" Hắn mỉm cười nói, "Nhưng, kỳ lân phun lửa rất đáng yêu, ta rất thích."

Lâm Tinh sững người, từ từ quay mặt lại, nụ cười của Lạc Việt mát lành như gió đêm. Hắn quay sang nói với Hoàng Linh, "Phụng hoàng cô nương cũng về nghỉ sớm đi." Đoạn kéo Lâm Tinh sải bước bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh cắn chặt môi, theo sau Lạc Việt. Cô trước giờ đều thích xông lên trước, quen bảo vệ người khác, nhưng, Lạc Việt kéo cô đi thế này, khiến cô bỗng cảm thấy hạnh phúc vì được người khác bảo vệ. Niềm hạnh phúc này, cô rất muốn có nhiều thêm chút nữa.

Hoàng Linh túm chặt chim non bay vút lên trời, liệng về trong Trấn Tây vương phủ. Sau khi cô đi khuất, từ một đầu hẻm, có bóng đen sượt qua, nhanh chóng hòa vào với bóng tối nơi góc ngoặt. Lâm Tinh và Chiêu Nguyên cảm nhận được luồng khí tức mỏng manh của con người, nhưng đều không chú ý, cho rằng chỉ là người nào vô tình ngang qua.

Bóng đen ấy dõi theo bóng họ xa dần. Hôm nay chỉ phụng mệnh ra ngoài thám thính, không ngờ lại thấy được một chuyện kỳ khôi: người bên cạnh Định Nam thế tử lại nói chuyện với không khí trong hẻm vắng. Mấy người này lai lịch rất không bình thường, cần mau chóng trở về bẩm báo chủ nhân lưu ý thêm.

Về đến hành quán, đêm đã rất khuya, Lạc Việt không chịu nổi mồ hôi dính nhơm nhớp khắp người, bèn kéo Chiêu Nguyên cùng tới nhà tắm ngâm bồn. Nhà tắm bất luận ngày hay đêm đều mở cửa, điểm này khiến Lạc Việt rất hài lòng. Đã gần canh ba, trong nhà tắm ngoài lão nô trông coi, chỉ có Lạc Việt và Chiêu Nguyên. Bể lớn bồn nhỏ đều là nước sạch mới thay, bọn họ vẫn chọn chui vào một bồn nhỏ trong phòng riêng biệt, Lạc Việt dựa vào thành bồn, khoan khoái thở ra một hơi.

Sau khi thay phiên kỳ cọ với Chiêu Nguyên, Lạc Việt đột nhiên ngắm nghía, bẹo bẹo má nó. Chiêu Nguyên ngẩn người, Lạc Việt cười hì hì nói, "Ta đang nghĩ, không biết đệ lớn lên trông sẽ như thế nào." Hắn lại ngâm mình xuống nước, đắp khăn nóng lên trán, "Nhưng để đệ lớn lên, chắc phải mất rất nhiều năm nữa, chưa biết chừng khi ta đã thành lão đầu tử râu tóc bạc phơ, đệ vẫn chỉ như bây giờ."

https://thuviensach.vn

Đứa bé năm xưa có thể chớp mắt biến thành một cô nương kiều diễm, nói không chừng mai sau con rồng ngốc cũng sẽ đẹp vượt xa tưởng tượng. Chiêu Nguyên thì thầm hỏi, "Có phải huynh đang nghĩ đến Đàm Đài Dung Nguyệt không?" Lạc Việt gật đầu, đem chuyện năm xưa làm sao quen biết Đàm Đài Dung Nguyệt dốc ra kể hết với Chiêu Nguyên.

Chiêu Nguyên bấy giờ mới hiểu, vì sao Lạc Việt trông thấy Đàm Đài Dung Nguyệt lại thành ra như thế. Ừm, kiểu như Lạc Việt và Đàm Đài Dung Nguyệt liệu có phải là thanh mai trúc mã như người phàm trần vẫn hay nói không? Nó không khỏi lo thay cho Lâm Tinh, "Huynh, có phải huynh thích Đàm Đài Dung Nguyệt không?"

Lạc Việt cau mày nhìn nó, "Sao mỗi lần ta gặp cô gái nào, đệ cũng hỏi câu này thế.?" Gặp Lâm Tinh cũng hỏi, gặp thỏ tinh cô nương cũng hỏi, gặp quận chúa cũng hỏi, giờ gặp Đàm Đài Dung Nguyệt, lại càng vô lý, hỏi liền mấy lần.

Đôi mày Lạc Việt nhíu rất chặt, "Đệ thấy ta rất háo sắc à?"

Chiêu Nguyên rụt vào trong nước, "Không phải, tôi, tôi chỉ nghĩ huynh trước kia đã quen biết Đàm Đài Dung Nguyệt..." Hơn nữa lần nào nhìn thấy nàng ta, hai mắt huynh đều đờ đẫn.

Lạc Việt thở dài, "Cô ấy là thiên kim nhà thừa tướng, đâu phải con gái thông thường, làm thái tử phi thích hợp với cô ấy hơn."

Chiêu Nguyên lí nhí tiếp lời, "Ừm, vẫn là Lâm Tinh tốt."

Lạc Việt bật cười, "Lâm Tinh lại càng không được. Cô ấy là kỳ lân thần, ta chỉ là người phàm trần. Thần tiên các vị chỉ chớp mắt một cái là ta đã thành ông lão rồi." Hắn lại bẹo má con rồng ngốc, "Đệ năm nay hơn chín mươi tuổi, người phàm trần sống bằng tuổi đệ có thể coi là rất vĩ đại đấy.

https://thuviensach.vn

Đến khi bằng tuổi đệ bây giờ, có lẽ ta đã đi gặp Diêm vương từ đời nào rồi."

Chiêu Nguyên thấy lòng nặng trĩu, đưa chân trước túm lấy cánh tay Lạc Việt. Hắn vỗ vỗ lên chân nó, "Không phải thế đâu, phàm nhân bọn ta còn có kiếp sau, qua mười mấy năm, lại là trang hảo hán."

Vất vả cả ngày tới tận đêm khuya, Lạc Việt mệt mỏi rã rời, hắn vừa ngâm mình trong nước vừa đánh một giấc. Chiêu Nguyên ở bên cạnh hắn bất giác cũng thiếp đi luôn.

Có kẻ đi ngang qua trước cửa phòng tắm, đảo mắt nhìn vào thấy tình hình bên trong, tức thì khựng lại lỉnh tới bên cửa. Không ngờ bẩm báo xong với chủ nhân, tới đây tắm lại phát hiện thêm một bí mật kinh thiên.

Lạc Việt dựa vào bồn tắm, đã ngủ quên mất, trên cánh tay hắn để lộ ra ngoài mặt nước có một vật hình dạng như con rắn màu vàng nhạt dài chưa tới một thước. Bụng nó vẫn còn đang phập phồng, là vật sống, không phải đồ giả.

Tuy nó rất nhỏ, nhưng người nọ vẫn nhận ra, nó là dạng tồn tại hơn trăm năm nay vẫn bị liệt vào hàng cấm kỵ...

Rồng.

Một con rồng con.

Đêm hôm đó, Lâm Tinh nằm mơ.

Cô mơ thấy mình đứng trước một tòa điện các, chiếc ghế cao nhất trong điện trống không. Những người mặc áo bào đỏ lam xanh lục, đầu đội mũ chuồn sa đen cánh dài, tay cầm một thanh gỗ hẹp dài, đang bàn tán xôn xao trong điện.

https://thuviensach.vn

"Sao hoàng thượng lại không lên triều?"

"Nghe nói ở Quan Trung xuất hiện tà phái giang hồ, hoàng thượng lại đi hành hiệp trượng nghĩa rồi. Hầy, trong triều không quân vương, phải làm thế nào đây?"

"Đỗ thừa tướng đâu?"

"Có ngôi chùa ở Giang Nam đào được một tấm bia cổ, hôm qua Đỗ thừa tướng đã khởi hành tới Giang Nam tham quan học hỏi rồi."

"Lạc tướng quân cũng không ở trong triều?"

"Lạc tướng quân vì mong triều ta bớt binh qua, mấy ngày trước đã tới biên cương dùng đạo tâm nhân nghĩa giáo hóa man dân nước láng giềng rồi."

Tiếng huyên náo vẫn vang lên ồn ào, đầu Lâm Tinh cũng bắt đầu ong ong, cô nghe thấy một tiếng thở dài ai oán.

"Chẳng bao lâu nữa, bản triều rồi cũng suy vong thôi."

Lâm Tinh vừa định bước lên nghe cho rõ, thì loáng thoáng lại có tiếng người gọi cuống, "Hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương..." Lâm Tinh bất giác ngoái đầu, xung quanh bỗng chốc ùa tới một màn sương dày, trong không gian mờ mịt, đại điện bên cạnh cô đã không thấy đâu, cô đang ở giữa một hoa viên rộng rãi, trước mặt là thược dược phớt đỏ bướm bay ong lượn. Vẫn là tiếng gọi đó, "Hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương..."

Lâm Tinh định thần nhìn kỹ, người gọi là một thiếu nữ mặc cung trang màu phấn nhạt, tóc vấn hai búi, đang chạy lại phía cô.

https://thuviensach.vn

"Hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương..."

Lâm Tinh kinh ngạc, đang gọi ta ư? Bóng người đó chạy tới, mỗi lúc một gần, gần hơn, gần hơn nữa... chạy tới trước mặt Lâm Tinh, xuyên thẳng qua người cô, tựa hồ cô chỉ là một màn sương.

"Hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương..."

Sau khóm hoa đỏ sẫm, một bóng người như hoa như ngọc đầu đội mũ phụng khoan thai bước ra, "Chuyện gì mà hoảng hốt thế?"

Khuôn mặt bị sương mù che mất, nhìn không rõ, nhưng giọng nói dịu dàng của nàng ta nghe rất quen tai.

"Nương nương, hoàng thượng lại rời cung đi hành hiệp trượng nghĩa rồi."

Giọng nói ôn hòa cười đáp, "Hoàng thượng trước nay vẫn tùy hứng như vậy, cứ để người đi."

"Đỗ thừa tướng và Lạc tướng quân cũng không có trong triều. Quần thần đang loạn cả lên rồi."

Bóng người đội mũ phụng bước lên trước mấy bước, "Ngươi nói thong thả thôi, không cần gấp quá..." Phần bụng nàng ta nhọn nhọn, dường như đã mang thai được mấy tháng, tay còn dắt theo một đứa bé con mặc áo bào vàng. Sương mù bao phủ trước mắt tan đi ít nhiều, Lâm Tinh chợt nhìn thấy khuôn mặt nàng ta.

Đó là... Đàm Đài Dung Nguyệt.

Đứa bé con ra sức lắc tay nàng ta, "Mẫu hậu mẫu hậu, khi đệ đệ chào đời, phụ hoàng có kịp quay về không? Con nhớ phụ hoàng..."

https://thuviensach.vn

Đàm Đài Dung Nguyệt ôm bụng, hiền từ xoa đầu đứa bé, "Ngoan, phụ hoàng nhất định sẽ về, còn mang cả kẹo kéo về cho con ăn nữa."

Lâm Tinh phát hoảng vì giấc mơ, choàng tỉnh ngồi bật dậy trên giường, người đầm đìa mồ hôi. Giấc mơ của thần hộ mạch thường đồng nghĩa với điềm báo. Lẽ nào giấc mơ này chính là tương lai của bọn Lạc Việt?

Lâm Tinh ôm trán. Không được! Dù gạt đi chuyện Đàm Đài Dung Nguyệt, chỉ riêng với thiên hạ, giả như giấc mơ này thành thật, cũng tuyệt đối là ác mộng, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Miễn cưỡng bắt Lạc Việt làm hoàng đế, chỉ có thể có kết cục này ư?

Bữa sáng ngày hôm sau, Lạc Việt lần đầu tiên trong đời phát hiện Lâm Tinh thần sắc ủ rũ, bơ phờ buồn bã, chỉ húp hai ngụm cháo. Ứng Trạch chu đáo thay cô giải quyết hết sạch bánh bao. Lúc Lạc Việt phải đi luyện binh tiếp, Lâm Tinh mới ngước mắt lên, mặt mày phân vân, "Lạc Việt, nếu ngươi không thích, thì không cần miễn cưỡng."

Lạc Việt đưa tay xoa trán, ờ, không sốt, lại cắn ngón tay, không phải nằm mơ, điềm tĩnh quay người đi, vẫy tay, "Ta đi đây."

Chiêu Nguyên cùng Lạc Lăng Chi rửa xong bát, lau bàn sạch sẽ, sán lại bên cạnh Lâm Tinh, "Chúng ta có nên đi xem Lạc Việt luyện tập không?"

Lâm Tinh ôm trán, "Hôm nay ta không có tâm trạng."

Chiêu Nguyên mặt mày ngơ ngác, kéo Ứng Trạch đi cùng.

Lạc Lăng Chi kiếm bút giấy, hỏi có cần tiếp tục luyện thuật dàn trận không, Lâm Tinh nghiêm túc hỏi y, "Ngươi thành thật nói ta nghe, ngươi có thích đánh trận không?"

https://thuviensach.vn

Lạc Lăng Chi nói, "Chiến tranh là để chấm dứt chiến tranh, lấy đạo tâm cảm hóa thế nhân, thiên hạ vĩnh viễn không cần phân tranh là tốt nhất."

Lâm Tinh lại ôm trán, "Hôm nay, tạm nghỉ luyện, ta muốn nghỉ ngơi một chút."

Lạc Lăng Chi cũng ngơ ngác mặt mày.

Lạc Việt cùng mười binh sĩ luyện tập ở mảnh đất trống dưới sườn núi đến trưa, theo lệ nghỉ nửa canh giờ. Hắn bước tới bên một tảng đá lớn gần mấy gốc cây thấp, lấy nước và bánh mang theo ra lấp bụng, rồi nằm dưới gốc cây, hồi tưởng những lời kỳ quặc của Lâm Tinh ban sáng. Lâm Tinh trước nay đều hừng hực ý chí chiến đấu, giờ lại nói với hắn, không cần miễn cưỡng. Lạc Việt bứt một cọng cỏ ngậm vào miệng. Hắn biết mọi ngày luyện tập, Chiêu Nguyên và Lâm Tinh thường sẽ lén chạy tới xem hắn. Lâm Tinh nói ra những lời như thế, chắc đã thấy hắn thật chẳng phải nhân tài giỏi giang gì rồi. Lạc Việt gối đầu lên cánh tay thở dài, hắn đích thực là kẻ ngoại đạo, luyện mấy ngày nay vẫn không ra tấm ra món, người trong nghề trông vào, nhất định thấy rất buồn cười. Hắn trở người ngồi dậy, nhặt mấy hòn sỏi, lấy cành cây bẻ thành một đống que nhỏ, vẽ một trận đồ dưới gốc cây, lại diễn tập tình hình hai bên dàn trận. Tính hắn là vậy, làm chuyện gì, dù thế nào cũng phải dốc sức làm đến cùng, thế gọi là làm hết sức, đời người sống mới không nuối tiếc.

Sau lưng có động tĩnh, Lạc Việt quay người lại nhìn, từ sau gốc cây to, một người ung dung bước ra, tiến lại bên Lạc Việt, cúi đầu nhìn trận đồ trước mặt hắn, "Đây là ngươi vẽ ư?"

Lạc Việt ngơ ngác gật đầu, người này tầm trên dưới bốn mươi, đầu đội khăn vuông, mặc áo lụa nâu, Lạc Việt nhìn giày ông ta đi, là giày vải bình thường, mặt giày sạch sẽ, mép giày cũng không lấm bao nhiêu bụi đất, hai tay trống không, trông như người nhàn rỗi từ trong thành ra đây đi dạo. Hắn lại quan sát mặt mũi và khí độ khắp người ông ta, khuôn mặt nho nhã, sắc

https://thuviensach.vn

da bình thường, nuôi râu lún phún, có vài phần giống viên ngoại, vài phần giống thương nhân. Người đó lại nhìn thêm, ung dung ngồi xuống, "Tự mình đối đầu với mình, hai bên hiểu nhau quá rõ, mà sao vẫn coi cành cây là cành cây, sỏi là sỏi?"

Lạc Việt gãi đầu, "Tại hạ rảnh rỗi không có việc gì làm, bày trận chơi vậy thôi. Xin hỏi tiên sinh vì sao lại nói cành cây vẫn là cành cây, sỏi vẫn là sỏi?" Dù sao cũng xuất thân từ Thanh Sơn biết người này nói lời huyền hoặc, lại ngầm ý chỉ điểm, bèn lập tức khiêm tốn thỉnh giáo.

Người ấy nhặt lên một cành cây, "Cành cây này dài hơn hẳn, có thể đánh thẳng một mạch, nhưng được đặt lên trước, nó không thể sát cánh cùng tiến với những cái khác, nhập cuộc đầu tiên đơn độc lại dễ gãy, vì sao ngươi để nó ở trên cùng mà không phải dưới cùng?" Ông ta lại nhặt lấy một hòn sỏi, "Hòn sỏi này góc cạnh nhọn, có thể làm tiên phong, hòn sỏi này tròn nhẵn lại vững chắc, phòng thủ tốt."

Lạc Việt vỗ đầu, sực ngộ ra, ôm quyền nói, "Đa tạ tiên sinh."

Người đó đứng dậy, mỉm cười nói, "Sắp quân, là xếp sắp thỏa đáng nhân tài, đặt ở những chỗ thích hợp. Trước phải biết sắp quân, sau mới có thể mưu cục dàn trận."

Lạc Việt vui mừng khôn xiết, đứng dậy cung kính nói, "Nhờ tiên sinh chỉ điểm, tiểu tử được mở mang không ít, không biết tiên sinh có phải người phủ quận vương hay không?" Người này nắm vững đạo dàn trận như vậy, lai lịch nhất định không tầm thường.

Người ấy lắc đầu, "Ta chỉ là người rỗi việc ngang qua. Thường ngày đọc được đôi cuốn binh thư, lại giỏi đánh cờ, ngẫu nhiên thấy thiếu hiệp ở đây, không kìm được ba hoa khoác lác một phen."

https://thuviensach.vn

Cao nhân lúc nào cũng thích giấu giếm thân phận như vậy, Lạc Việt vờ như tin lời ông ta, cười hì hì nói, "Vậy hôm nay tiểu tử coi như kiếm được món hời rồi."

Người nọ tươi cười hỏi, "Phải rồi, chắc thiếu hiệp là tham tuyển trong hội kén rể của quận chúa phải không?"

Lạc Việt thẳng thắn thừa nhận, người đó mỉm cười nói, "Lần này quận chúa kén rể, quả nhiên anh tài trẻ tuổi đều tề tựu đông đủ."

Lạc Việt vội nói, "Tiên sinh quá khen." Lại không kìm được quan sát ông ta một lượt.

Người ấy sau khi đứng một hồi, lại cất bước bỏ đi. Chiêu Nguyên và Ứng Trạch vẫn ẩn thân ngồi trên gốc cây bên cạnh Lạc Việt, Chiêu Nguyên cảm thấy ngươời này có chút cổ quái, bèn bám theo. Người đó rời khỏi sườn núi có bọn Lạc Việt, đi thẳng về thành, Chiêu Nguyên nhìn thấy ông ta bước vào một khách điếm, là khách điếm Tôn Bôn gần đây chạy việc vặt.

Buổi tối trở về, Chiêu Nguyên đem mọi điều nhìn thấy kể lại với Lạc Việt, Lạc Việt cho rằng hắn có ẩn tình gì đó, Đỗ Như Uyên và Lạc Lăng Chi cũng nói cần phải điều tra thêm. Lâm Tinh hỏi, "Liệu có phải là một trong các thích khách hành thích Đàm Đài Dung Nguyệt không?"

Chiêu Nguyên nói, "Cớ sao phải dạy Lạc Việt? Chúng ta không nhận ra thích khách, nhưng thích khách nhất định nhận ra Lạc Việt."

Lâm Tinh nói, "Cũng chưa chắc, lão vờ chỉ điểm cho Lạc Việt, giành được tín nhiệm của hắn, là để dò la tình hình liên quan đến phủ quận vương."

Chiêu Nguyên cảm thấy rất có lý, hiểu biết của nó đối với cõi phàm trần vẫn quá ít ỏi. Song Lâm Tinh rõ ràng, không còn ủ ê như hồi sáng nữa, nó rất mừng. Lâm Tinh đã nghĩ thông, tương lai còn chưa thể biết, giờ nỗ lực

https://thuviensach.vn

hơn, ngày sau mới không đến nỗi tuyệt vọng như trong ác mộng, cô lần nữa đem chán chường hóa thành đấu chí, đấu chí càng thêm nhiệt huyết. Hai mắt sáng ngời long lanh, cô nói với Chiêu Nguyên, "Hay là, nửa đêm hôm nay và ngày mai chúng ta đi điều tra người đó. Đúng rồi, ngươi biết lão ta ở phòng bao nhiêu không?"

Chiêu Nguyên lắc đầu, "Không biết, tôi thấy ông ta đi vào khách điếm xong liền quay về."

Lâm Tinh bất lực, "Ngươi ấy à, vẫn còn quá thiếu kinh nghiệm." Nhìn thấy người ta đi vào liền không theo nữa, hoàn toàn không nghĩ tới chuyện lão ta có thể không ở đó, chỉ là vào trong tìm người, hoặc mật đàm với ai chẳng hạn. Manh mối này, rất có thể không còn là manh mối nữa. Lâm Tinh trong lòng nôn nóng, trời vừa tối đã kéo Chiêu Nguyên cùng đi thám thính khách điếm kia, nhưng không tìm ra người nọ, Lâm Tinh lại dẫn Chiêu Nguyên đi một vòng quanh thành, vẫn không thu được gì. Qua canh ba, với suy nghĩ thử xem sao, bọn họ quay lại khách điếm một lần nữa, dùng thuật ẩn thân xuyên tường vào lùng sục từng gian, bất ngờ lại thấy người đó trong một căn phòng. Kèm theo là một chuyện còn khiến họ ngỡ ngàng hơn. Trong phòng ngoài trung niên hán tử chỉ điểm cho Lạc Việt, còn có một nữ nhân, là di mẫu của Sở Linh quận chúa, tông chủ Nam Hải kiếm phái, Lục La phu nhân.

Khi bọn họ vào phòng, Lục La phu nhân đang nuốt nước mắt khẩn thiết cầu xin với người đàn ông kia dưới ánh đèn vàng vọt.

"Tôi chỉ muốn gặp mặt nó một lần, nghe nó nói với tôi một câu, chỉ một lần một câu là đủ..."

Người kia thở dài, "Lục La, bà cứ coi như nó đã chết từ lúc lọt lòng đi."

Lục La phu nhân có phần kích động, siết chặt chiếc khăn trong tay, "Vì sao tôi phải coi như nó chết rồi. Nó rõ ràng vẫn đang sống. Nó gọi phu nhân

https://thuviensach.vn

của ông là mẹ, mười mấy năm trời, giờ phu nhân ông cũng qua đời rồi, tôi không cần ông cho tôi danh phận, cũng không tham vọng nó sẽ nhận tôi, tôi chỉ muốn nghe nó nói với tôi một câu thôi mà."

Người kia mặt nặng trĩu, bất lực, "Lục La, không thể được, bà cũng biết giờ là lúc nào mà. Bà là mẹ ruột nó, càng nên suy nghĩ cho tương lai của nó."

Lục La phu nhân cắn chặt răng, dùng khăn tay lau đi những giọt nước mắt không ngừng lã chã trên mặt, hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, "Được, ông đã nói vậy, tôi sẽ không cầu xin ông nữa, cũng sẽ không gặp lại ông nữa." Bà đứng dậy, "Từ nay về sau, hai chúng ta không còn liên can."

Bà đứng dậy rảo bước tới trước cửa sổ, người kia vội lao lên giữ lấy bà, "Lục La, tính khí nàng sao vẫn cứng nhắc như vậy? Có một số chuyện, linh hoạt mềm dẻo một chút mọi người đều có đường lui, đều tiện làm việc."

Lục La phu nhân lạnh lùng hất tay ông ta, "Tôi chỉ hận mình mười mấy năm về trước vì sao lòng không cứng rắn lên một chút, vì sao mờ mắt quen biết ông." Bà chụp lên đầu chiếc mũ áo choàng đen, mở tung cửa sổ, nhảy vào màn đêm.

"Không ngờ, người này lại là tình nhân cũ của Lục La phu nhân." Lâm Tinh ủ tách trà, ngồi bên bàn than thở. Cô và Chiêu Nguyên về sau ở lại đó cả đêm, đều không thấy ai tới tìm ông ta, tới sáng, ông ta liền thu dọn tay nải, cùng một thuộc hạ lên xe ngựa rời thành, xem ra đúng là tới gặp mặt người tình xưa Lục La phu nhân. Lâm Tinh đi theo xe ngựa cả buổi sáng, không phát hiện xe dừng lại giữa đường hay đón thêm người nào.

Lẽ nào chỉ do bệnh đa nghi quá nặng?

Đỗ Như Uyên cười hì hì, "Nếu cô vẫn không yên tâm, có thể đuổi theo cỗ xe ngựa đó, tiếp tục theo dõi."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh ngáp dài, "Ta còn lâu mới làm những chuyện tốn công vô ích."

Quay về phòng ngủ bù.

Ngày cuối cùng diễn tập, Lạc Việt theo lệ tới chiều tối mới quay về, hắn ăn xong cơm, cùng Chiêu Nguyên đi tắm rửa, trên đường gặp phải Nam Cung thiếu gia. Thiếu gia mặt mày mệt mỏi, thăm dò Lạc Việt, "Lạc huynh, huynh chắc được mấy phần?"

Lạc Việt nói, "Nói thật, ta không chắc."

Nam Cung thiếu gia thở dài, "Huynh còn không chắc thì ta lại càng không."

Gã bất giác đưa tay ấn vào dưới sườn trái.

Lạc Việt hỏi, "Có chỗ nào không được khỏe ư?" Nam Cung thiếu gia uể oải lắc đầu, "Không có, đại phu mà thẩm nương đem theo ngày nào cũng bắt mạch cho ta, không thấy gì lạ, có lẽ vẫn là tại lo âu buồn bực mà ra."

Tới nhà tắm, vừa hay giáp mặt Văn Tế, đôi bên khách khí chào hỏi. Lúc vào phòng thay đồ, Lạc Việt và Chiêu Nguyên nghe có tiếng người ở phòng bên nói, "Theo tại hạ thấy, khả năng Văn thiếu gia thắng Nam Cung thiếu gia là khá lớn, người hiền hòa, biết xử sự. Không như Nam Cung thiếu gia kia, cứ như vẫn chưa cai sữa, tham gia hội kén rể mà còn cần trưởng bối đi cùng, ăn uống tắm táp đều do người của mình sắp đặt, chưa từng bước vào nhà tắm này."

Một người khác nói, "Ôi giời, Văn thiếu gia cũng vậy mà Nam Cung thiếu gia cũng vậy, nói đi nói lại, chẳng phải vẫn là thế tử của Nam quận vương có khả năng nhất ư? Tại hạ đoán, thi hay không thi chỉ là chiêu bài thôi, chưa biết chừng chung cuộc quận mã vẫn là Đỗ thế tử."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt và Chiêu Nguyên ôm chậu ra khỏi phòng thay đồ, vừa hay hai người phòng bên cạnh cũng bước ra, trông thấy Lạc Việt và Chiêu Nguyên, lập tức hiểu những lời vừa nãy đều đã bị nghe thấy, chào hỏi cũng có phần ngượng ngập. Hôm nay người trong nhà tắm đông lạ, các gian tắm riêng đã bị chiếm hết, Lạc Việt và Chiêu Nguyên đành ngâm mình trong bể lớn bên ngoài.

Tắm táp xong xuôi đang mặc quần áo, đột nhiên nghe vọng vào tiếng ồn ào hỗn loạn.

Lạc Việt buộc xong thắt lưng thò đầu ra, chỉ thấy một đám đông đang túm tụm ầm ĩ, có kẻ hét lớn, "Đừng chen lấn, hẵng khiêng ra nằm bên mép bể, mau giúp mặc quần áo và gọi đại phu."

Đang trong lúc náo loạn, đâu đó lại có tiếng hự cùng mấy tiếng hét thất thanh, Lạc Việt quay đầu, trông thấy một người miệng ộc máu đen, ngã bổ nhào. Đám xung quanh hét lên kinh hoảng, "Trúng độc, ở đây trúng độc." Trong số hò hét có người cũng phun ra một búng máu. Như thể trúng phải thứ bùa chú nào đấy, càng lúc càng có nhiều người nôn ra máu ngã khuỵu xuống.

Hỗn loạn triệt để.

"Độc. Có kẻ hạ độc."

Trong phòng thay đồ ngay gần Lạc Việt, có người đổ xuống nằm thẳng cẳng giữa cửa, miệng toàn là máu đen, "... Độc này... gặp nhiệt bộc phát... mau... rời khỏi nhà tắm..."

Chính là Đường Môn tử đệ, Đường Yên Sinh.

Chiêu Nguyên giúp Lạc Việt, cùng những người vẫn chưa có triệu chứng lạ khác, khiêng từng người trúng độc ra khỏi nhà tắm.

https://thuviensach.vn

Tổng quản và một toán đông thị vệ phủ quận vương kéo đến nhà tắm, đèn lồng chiếu sáng trưng khoảng không trước nhà tắm. Trong quá trình vận chuyển người trúng độc, vẫn không ngừng có người mới trúng độc gục xuống. Ngay đệ tử Đường Môn và mấy công tử y gia giang hồ cũng bị trúng chiêu, không phán đoán nổi là loại độc gì.

Viên thái y được Trấn Tây vương phủ phái tới bắt mạch cho những người trúng độc, lắp bắp báo lên tổng quản đại nhân, "Bỉ chức không tra nổi đây là loại độc gì, nhưng xem triệu chứng độc phát..." Ông ta hạ thấp giọng, nhưng lời nói vẫn lọt vào tai Lạc Việt và Chiêu Nguyên đang đứng gần đó, "triệu chứng trúng độc của bọn họ hơi giống với vương gia và vương phi trước kia."

Lạc Việt sực nhớ một chuyện, bèn kéo Chiêu Nguyên tức tốc chạy ra ngoài.

Bọn Lâm Tinh Lạc Lăng Chi đều ở trong phòng, đã nghe chuyện trúng độc bên nhà tắm, cũng đang thảo luận. Lạc Việt kéo giật Lạc Lăng Chi, "Lăng huynh, gần đây huynh có thấy khó chịu ở đâu không?"

Muốn làm cho nhiều người phát bệnh như vậy, chỉ có thể bỏ độc dư vào thức ăn hoặc nước uống. Lâm Tinh, Chiêu Nguyên, Thương Cảnh và Ứng Trạch đều không lo, Đỗ Như Uyên nửa người nửa tiên chỉ còn lại mình Lạc Việt và Lạc Lăng Chi có khả năng trúng độc. Lạc Lăng Chi ngẩn người, "Gần đây vẫn như bình thường, không thấy hiện tượng gì lạ hoặc chỗ nào khó chịu cả."

Lạc Việt thở phào, bản thân hắn cũng không có biểu hiện gì lạ.

Lâm Tinh nói, "Nhiều người như vậy cùng trúng độc, cuộc thi tuyển ngày mai chắc chắn không thể tiến hành, kẻ hạ độc cũng thật thâm hiểm."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt nói, "Đâu chỉ không thể tiến hành, ta nghe thái y nói, độc này và độc hại chết vương gia vương phi gần như cùng một loại. Kẻ hạ độc chính là muốn lấy mạng những người tham tuyển."

Lâm Tinh thoắt biến sắc mặt, tuy Lạc Việt vừa nói hắn không có hiện tượng gì lạ, cô vẫn không yên tâm, đang định móc lọ thuốc mang theo bên người ra, nhét cho Lạc Việt một viên tiên đơn kỳ lân, thì ngoài cửa xồng xộc bước vào mấy thị nữ và tùy tùng, còn có một vị thái y, cung kính hành lễ với bọn họ.

"Chúng tôi phụng mệnh quận chúa, tới kiểm độc cho các vị."

Một thị nữ lấy ra một cuộn vải lụa, trải ra, một thị nữ khác tay bưng khay, trên khay bày một cái chén lưu ly. Thái y nói với Lạc Việt, "Công tử, xin giơ tay trái ra."

Thái y rút từ cuộn vải đã mở sẵn, lấy ra một cây kim bạc, châm vào ngón giữa của Lạc Việt, chăm chú nhìn vào đầu kim dính máu, lại cầm tay Lạc Việt, nặn mấy giọt máu nhỏ vào chén lưu ly. Giọt máu đỏ thẫm lập tức tan ra trong chén lưu ly đựng đầy nước, thái y thở phào nhẹ nhõm, "Chúc mừng công tử, không bị trúng độc."

Lạc Việt nói, "Xin hỏi thái y đại nhân, có phải đã tra ra là loại độc nào rồi không?"

Thái y chỉ nói mập mờ, "Vẫn chưa tra rõ, chỉ biết loại độc này lẳng lặng ẩn nấp trên cơ thể người, trước khi chất độc phát tác, kiểm tra mạch tượng căn bản không thấy có gì khác lạ, duy chỉ có dùng kim bạc thử máu, lại dùng thuốc điều phối hòa với máu thử, mới tra ra được." Ông ta móc từ trong ống tay áo ra một viên thuốc, đưa cho Chiêu Nguyên bên cạnh Lạc Việt, "Tôi còn phải đi thử độc các phòng khác, mấy vị còn lại xin tự kiểm tra xem, đem viên thuốc này hòa với nước rồi dùng kim bạc, thử như tôi

https://thuviensach.vn

làm vừa nãy. Nếu kim bạc dính máu biến sắc, hoặc máu nhỏ vào nước thuốc đổi màu, xin lập tức báo cho thị vệ."

Nói rồi, dẫn người vội vã rời đi.

Lạc Việt làm theo cách được chỉ để Đỗ Như Uyên và Lạc Lăng Chi tự kiểm tra lấy, đều không bị trúng độc. Trong khi ấy thái y đi một vòng, người tham tuyển các phòng khác gần như đều trúng độc, thậm chí cả Nam Cung Cầm cũng không thoát nạn, gã ôm mạng sườn trái lầm bầm, "Thì ra không phải chân khí đi sai đường, mà là trúng độc."

Nam Cung phu nhân xem ra vẫn còn giữ được bình tĩnh, hỏi han thái y, độc này có thuốc giải không, thái y khom người nói, "Vẫn đang trong giai đoạn điều chế."

Nam Cung Cầm tái mét mặt, "Điều chế? Nếu điều chế được, Trấn Tây vương gia và vương phi làm sao phải chết? Vốn mong tới rước giai nhân về dinh, ai ngờ lại thành đưa đầu vào chỗ chết."

Bọn Lạc Việt đứng dưới hành lang đằng xa quan sát, Đỗ Như Uyên trầm tư gõ quạt. Lạc Việt hỏi, "Đỗ sư đệ giờ nên làm thế nào mới phải?"

Đỗ Như Uyên nói, "Tạm thời đừng làm gì cả, xem tình hình sau đây ra sao."

Nửa đêm canh ba, những người tham tuyển chưa phát độc tập trung lại trong đình viện. Văn Tế bước ra khỏi đám đông, mềm mỏng nói, "Giờ độc không thuốc giải, chúng ta không thể ở đây chờ chết. Trong số chúng ta, người tinh thông y thuật dược lý không phải ít, hẳng bắt đầu tra từ nguyên nhân trúng độc, chưa biết chừng lại tìm ra cách giải độc." Đám đông đều tỏ ra tán đồng, Văn Tế bèn đề nghị, những người chưa trúng độc và những người đã trúng độc đứng tách nhau ra, mọi người kiểm tra đối chiếu đồ ăn hành động gần đây, xem có thể tra ra manh mối trúng độc hay không, thấy

https://thuviensach.vn

đám đông không ai có ý kiến khác, gã bèn mời những người chưa trúng độc đứng sang khoảng trống bên trái.

Trong đám đông, duy chỉ có Lạc Việt, Chiêu Nguyên, Lâm Tinh, Lạc Lăng Chi, Ứng Trạch bước ra, Đỗ Như Uyên do thân phận đặc biệt, vẫn ở trong phòng, không tới đình viện. Một lát sau, Tôn Bôn cũng tách khỏi đám đông, tới đứng bên họ. Văn Tế hơi ngạc nhiên, "Không còn ai nữa sao?"

Đám người nháo nhác, nhưng cũng không còn ai bước ra nữa. Văn Tế bước tới trước mặt bọn Lạc Việt, cung tay nói, "Xin hỏi Lạc thiếu hiệp, mấy vị gần đây ăn uống ra sao, có đi tới nơi nào đặc biệt, làm những chuyện gì đặc biệt không?"

Lạc Việt đang định trả lời, có kẻ đã cao giọng nói át, "Vì sao chỉ có mấy người các ngươi không trúng độc? Không phải độc là do các ngươi bỏ đấy chứ?"

Đám đông càng thêm rối loạn.

Lạc Việt nói lớn, "Các vị, nếu như độc do bọn tại hạ bỏ thật, thì cứ giả vờ bị trúng độc chẳng phải chu toàn hơn ư?"

Giọng nói vừa nãy lại cất lên, "Phủ quận vương phái người tới kiểm độc, độc này không có thuốc giải, nên các ngươi không dám giả vờ chứ gì?"

Lạc Việt nheo mắt nhìn, người lên tiếng là một tên gầy còm tầm thước, đứng dưới ánh đèn ảm đạm dưới hành lang, chỉ trông thấy rõ mình mặc một bộ áo dài màu chàm, mân mê vệt ria trên môi, hơi có vẻ dung tục.

Không đợi bọn Lạc Việt giải thích lần nữa, Văn Tế đã quay người lại, mỉm cười nói, "Các vị, tại hạ cảm thấy, Lạc thiếu hiệp và các vị đây không hề có điểm nào đáng nghi. Một là, về tình về lý, Định Nam vương phủ không thể nào hạ độc các tham tuyển quận mã của Sở Linh quận chúa. Hai là, đúng như Lạc huynh nói, bọn họ rất có thể giả vờ trúng độc, phàm

https://thuviensach.vn

những người có hiểu biết đôi chút về dược lý, muốn làm kim bạc xỉn đen, máu nhỏ trong nước thuốc biến sắc, hoàn toàn không khó. Huống hồ thái y chỉ giúp tham tuyển kiểm nghiệm, tùy tùng và người đi cùng đều tự mình kiểm tra."

Tên râu lún phún cười khẩy, "Lẽ nào Văn công tử đang ngầm ám chỉ, kẻ bỏ độc nằm trong số bọn ta?"

Văn Tế ung dung nói, "Văn mỗ cũng như mọi người, đều muốn mau chóng biết được nguyên do trúng độc mà thôi, những chuyện không bằng không cớ, tại hạ tuyệt đối không dám đoán bừa. Giờ này khắc này, chính là lúc cần mọi người đoàn kết một lòng, nếu nghi kỵ lẫn nhau, ngược lại càng giúp kẻ có dụng tâm khác thừa cơ trục lợi."

Tên râu lún phún vẫn không thôi cười nhạt, Văn Tế đang định hỏi lại Lạc Việt gần đây ăn uống đi lại làm những gì, đột nhiên thấy tổng quản Trấn Tây vương phủ mặt mày u ám nôn nóng, dẫn theo một nhóm thị vệ rảo nhanh chân lạ thường tiến lại. Đám đông nhạy cảm phát giác ra không khí căng thẳng, đều bất giác nín thở chờ đợi.

Tổng quản đau xót nói, "Các vị tham tuyển, binh mã Bắc quận đã tới ngoài cổng thành... Tiểu thế tử của chúng ta... độc phát... đã ra đi rồi... Quận chúa hạ lệnh cho ta tới thông báo với các vị, Tây quận sẽ liều chết bảo vệ an toàn cho các vị, xin đừng lo lắng."

Màn đêm dịu dàng bỗng như phảng phất mùi máu. Các tham tuyển trong đình viện lặng im hồi lâu, có thứ gì đập mạnh xuống nền đất, "xoảng" một tiếng, khuấy lên bầu không khí phẫn nộ.

"Thì ra kẻ hạ độc lại là Bắc quận."

"Gian tế! Trong số chúng ta, có gian tế của Bắc quận."

"Bắc quận không bằng cầm thú."

https://thuviensach.vn

Nam Cung Cầm vội vã bước ra khỏi đám đông, "Các vị, chúng ta chỉ tới tham gia hội kén rể của quận chúa, lại vô cớ gặp phải bẫy hại bất chính này, đại trượng phu dẫu cho không màng sống chết, nhưng không thể chết tức tưởi, ngã gục dưới chiêu trò âm hiểm tiểu nhân này. Bất luận thế nào, chúng ta cũng phải đòi lấy công đạo."

Lập tức có tiếng hô lớn hùa theo, "Không sai, chúng ta phải đòi lấy công đạo."

Càng lúc càng nhiều tiếng reo hò phụ họa, càng lúc càng sục sôi chí khí, "Đòi công đạo! Đòi công đạo!"

Tôn Bôn sải bước lên trước, "Tổng quản đại nhân, quận chúa lúc này tình thế nguy cấp, cần người bảo vệ. Không biết bọn tại hạ có thể tham gia chi viện cho phủ quận vương chăng?"

Trong màn đêm, vẻ mặt gã vương chút biểu cảm mơ hồ, khó lòng nhận rõ.

Tổng quản do dự chốc lát, có bóng người trong phòng từ tốn bước ra, "Ta cũng muốn tới Trấn Tây vương phủ. Đột nhiên xảy ra biến cố này, bản thế tử không thể khoanh tay đứng nhìn, nhưng không biết Nam quận ta có giúp gì được không?"

Sao trên trời rất sáng, ánh trăng hiền hòa, buổi đêm vốn nên yên bình tĩnh mịch, vô hình trung lại nặng trĩu hơi mưa núi.

Khi mọi người tới được Trấn Tây vương phủ, quận chúa đã đích thân ra cổng thành Bắc, chỉ để lại một vài thị vệ bảo vệ Đàm Đài Dung Nguyệt, Lưu công công và tùy tùng.

Trong Trấn Tây vương phủ, đâu đâu cũng rộ tiếng khóc thương, linh đường lại sắp tiếp nhận một linh vị mới. Vừa mới đây thôi, tiểu đệ nhỏ dại

https://thuviensach.vn

của Sở Linh quận chúa trúng phải kịch độc, thổ huyết mà chết.

Dòng giống Trấn Tây vương Bạch thị, từ nay tuyệt hậu.

Lưu công công nổi trận lôi đình nơi tiền điện, "To gan, ta và Đàm Đài tiểu thư còn đang ở Trấn Tây vương phủ, bọn chúng đã dám trắng trợn dẫn binh tới đánh, rõ ràng là không coi hoàng thượng thái hậu ra gì."

Giữa không khí ngưng đọng trang nghiêm, giọng nói của lão đặc biệt the thé, Đặng tổng quản thấp giọng khuyên giải, "Công công, Trấn Tây thế tử vừa chết thảm, lúc này chúng ta không nên quá so đo."

Lưu công công giận dữ nói, "Ta đây đang ra mặt cho Tây quận. Là người ai mà chẳng nhìn ra, tiểu thế tử do kẻ nào đầu độc. Đầu độc vương gia vương phi, đầu độc tham tuyển quận mã, mưu hại Đàm Đài tiểu thư và ta, tấn công Tây quận... Bắc quận gan to bằng trời như vậy, thật không còn vương pháp nữa rồi!"

Đặng tổng quản lại nhỏ giọng nhắc nhở, "Công công, chuyện này còn chưa có chứng cứ rõ ràng, chúng ta không tiện nhiều lời."

Đỗ Như Uyên tới linh đường, thắp ba nén hương trước linh vị, rồi quay sang nói với Đặng tổng quản, "Ta muốn ra cổng thành xem sao." Tổng quản khẩn thiết khuyên ngăn, nói cổng thành nguy hiểm, Đỗ thế tử thân là thế tử Nam quận, không cần liều lĩnh xen vào ân oán giữa Tây quận và Bắc quận.

Đỗ Như Uyên nói, "Vũng nước đục này, bản thế tử sớm đã lội vào rồi, nếu tối nay quân Bắc quận phá thành xông vào, bản thế tử cùng các tham tuyển quận mã, và cả bách tính vô tội trong thành ai có thể chỉ lo thân mình?"

Lạc Việt và những người khác đều nhiệt liệt ủng hộ.

https://thuviensach.vn

Tổng quản và thị vệ vương phủ dẫn Đỗ Như Uyên đi đầu, Lạc Việt, Tôn Bôn và những người khác theo sau, vừa ra khỏi linh đường, Văn Tế đột nhiên nhảy khỏi đoàn người, rút bội kiếm ngang hông, một kiếm đâm xuyên mành tang trắng.

Mành tang roẹt một cái rách đôi, trường kiếm của Văn Tế kề lên cổ một người. Người này chính là tên râu lún phún mặc áo chàm từng cao giọng nghi ngờ bọn Lạc Việt trong đình viện. Văn Tế ôn tồn nói, "Tiền Ngũ hiệp, nhân lúc mọi người không chú ý, ngươi trốn ở đây, có phải đã đại công cáo thành, chuẩn bị quay về thỉnh công với chủ nhân không?"

Tiền Ngũ biến sắc mặt, cả cười, "Văn công tử thật biết đùa."

Văn Tế lạnh lùng nói, "Trong linh đường cười cợt phóng túng, Tiền Ngũ hiệp cũng thật không kiêng kỵ gì đấy."

Tiền Ngũ mặt tái dại, "Văn công tử định nói gì?"

Văn Tế nheo mắt, "Lúc ở trong đình điện, ta đã thấy Tiền Ngũ hiệp có điều là lạ, hình như quá nóng vội đem tội danh chụp lên đầu Lạc thiếu hiệp. Về sau tới phủ quận chúa, quả nhiên thấy Tiền Ngũ hiệp nhân lúc mọi người không chú ý, len lén mất tăm mất tích, ngươi trốn ở đây, định làm gì hả?"

Tiền Ngũ vừa máy miệng, kiếm Văn Tế đã nhích động, cắt xoẹt vạt áo đối phương. Trên phần ngực trái lộ ra sau tà áo rách, thật bất ngờ là có một hình xăm lan thảo, giống hệt trên thi thể kẻ hành thích Đàm Đài Dung Nguyệt.

Mọi người đều biến sắc mặt.

Lưỡi kiếm của Văn Tế vẫn chèn ngang cổ Tiền Ngũ, "Nói, ngươi có bao nhiêu đồng bọn? Thuốc giải ở đâu?"

https://thuviensach.vn

Tiền Ngũ đột nhiên phá lên cười điên dại, "Binh đã dưới chân thành, Tây quận vong cục đã định, đám ô hợp giang hồ các ngươi chỉ đang giãy chết thôi, ha ha, thuốc giải? Độc không phải do ta bỏ, nhưng dù ta có thuốc giải, các ngươi cũng vĩnh viễn chớ mơ lấy được."

Tiếng cười càng lúc càng yếu, rồi miệng ộc máu đen, Tiền Ngũ ngã bổ nhào xuống đất. Vài tham tuyển quận mã bước lên trước cùng Văn Tế lục soát kỹ càng thi thể, không thu được gì.

Nam Cung Cầm nhíu mày, "Nhất định còn có đồng đảng."

Văn Tế thở dài, "Không sai, chắc chắn còn có đồng đảng, đồng đảng sẽ có thuốc giải, nhưng hiện giờ manh mối đã đứt, chúng ta cũng không còn thời gian tra xét nữa." Gã ngẩng đầu nhìn trời bầu không phía Bắc bừng lên sáng đỏ.

Đó là vô số ngọn đuốc đang bốc cháy, nhuộm rực cả vòm trời. Màu sắc này cho thấy, đại quân Bắc quận đã tới dưới chân thành.

Lạc Việt nhìn sang phía ấy, "Hay chúng ta chia quân làm hai lộ, Văn huynh, huynh giữ được bình tĩnh, xem ra độc chưa ngấm sâu, hãy cùng chúng tại hạ tới Bắc môn. Nam Cung huynh, huynh và những người khác ở lại đây tiếp tục tìm nội gián và thuốc giải."

Văn Tế nói chắc nịch, "Được. Lạc huynh nói rất phải."

Nam Cung Cầm lại như có ý kiến khác. Lâm Tinh liền ngắt lời, "Ôi dào, giờ không còn thời gian mà tranh giành đâu, các ngươi đều trúng độc rồi, có đi cũng chẳng ích lợi gì. Trong phủ quận vương còn có Đàm Đài tiểu thư và các thị nữ gia bộc, đều không biết võ công, người trúng độc trong hành quán cũng cần được bảo vệ, các ngươi cứ ở lại đi."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt nói, "Đúng rồi, nếu thành bị phá, những người ấy xin gửi gắm cả cho các vị, biết đâu phủ quận vương lại có mật đạo, lúc ấy cứu được ai thì cứu, chạy được ai thì chạy."

Nam Cung Cầm cuối cùng cũng vững vàng lên, "Phải rồi, chúng ta dù sao cũng biết võ công, trước sáng ngày mai độc chất còn chưa phát tác, đủ để làm rất nhiều việc, mọi sự ở đây cứ giao cho bọn ta. Đỗ thế tử, Lạc huynh, các vị bảo trọng."

Lạc Việt ôm quyền, quay người đi tới cổng thành phía Bắc.

Bắc môn, lửa đỏ cháy ngợp bầu không.

Tổng quản dẫn Đỗ Như Uyên, Lạc Việt, Chiêu Nguyên, Lâm Tinh, Lạc Lăng Chi, Ứng Trạch, Tôn Bôn và Văn Tế lên thành lâu, dưới thành, tiên phong của đại quân Bắc quận đang cao giọng gào thét.

"Người trong thành nghe đây, Trấn Tây vương phủ giả mượn danh nghĩa kén rể, tự ý tập kết quân đội, ý đồ mưu phản, hôm nay Bắc quận dẫn quân tới dẹp loạn, nếu Trấn Tây vương phủ kịp thời tỉnh ngộ, mở cửa nhận tội, thì vẫn còn một con đường sống. Bằng không, bọn ta sẽ phá tung cổng thành, bắt quân nghịch tặc."

Sở Linh quận chúa đóng bộ áo giáp đứng trên thành lâu, đang nhìn đăm đăm xuống dưới, tựa như một pho tượng đá câm lặng. Nghe tiếng bước chân, cô quay đầu lại, mắt dừng ở Đỗ Như Uyên, ánh lửa tựa bông thược dược khổng lồ thắm máu, nở bung xung quanh cô.

"Mẫu phi chết rồi, phụ vương chết rồi, đệ đệ duy nhất của ta cũng chết rồi, Bạch thị giờ chỉ còn mình ta. Tây quận, chỉ có thể dựa vào ta thôi. Hiện giờ, vì thành Cửu ấp, vì cả Tây quận, ta phải đánh bại Bắc quận. Đã không còn thời gian nữa rồi." Mắt sáng ngời, kiên định lạ thường, cô nhìn thẳng vào Đỗ Như Uyên, "Ngươi phải giúp ta."

https://thuviensach.vn

Đỗ Như Uyên thở dài, "Phải, đã không còn thời gian nữa."

Tôn Bôn khoanh tay, dựa mình vào tường thành, "Quận chúa, Bắc quận kéo đến không ít binh mã, cô định thế nào?"

Sở Linh quận chúa thản nhiên quay đi, nhìn xuống chân thành, bên dưới đoàn quân tay giơ đuốc lửa kín mít của Bắc quận đột nhiên tách ra, chừa chỗ cho một cỗ xe ngựa chầm chậm tiến lên, xe ngựa dừng lại cách cổng thành không xa, có một người đứng trên xe. Chiêu Nguyên ngóng mắt nhìn kỹ, "Là người đã dạy Lạc Việt."

Có điều hôm nay trên đầu ông ta không phải khăn vuông, mà là mũ tử kim, trên người ông ta không phải áo vải, mà là trường bào thêu mãng xà. Sau lưng ông ta là một lá cờ, trên cờ thêu một chữ: Mộ.

Một tên lính từ bên cạnh nhảy xuống, dắt một con ngựa ra, tung mình lên yên, thúc ngựa phóng tới chân thành, hét lớn, "An Thuận vương gia phụng chỉ tới điều đình. Trấn Tây vương phủ mau chóng mở cổng thành, quân đội trong tay quận vương đều là binh mã triều đình, thù riêng giữa hai phủ quận vương không nên di hại đến bách tính."

An Thuận vương?

Lạc Việt ngỡ ngàng, người chỉ điểm cho hắn dưới gốc cây, lại là An Thuận vương? Ở Luận võ Đại hội, An Thuận vương rõ ràng là một người béo tốt mặt mũi hiền từ, sao chỉ trong mấy tháng, thay đổi đã lớn nhường này?

Sở Linh quận chúa giơ tay ra hiệu, lập tức có phó tướng trèo lên tường thành hét vang xuống dưới, "Khởi bẩm An Thuận vương điện hạ, Bắc quận vu cho Tây quận tội tự ý tự tập binh mã trong thành, vịn cớ đem quân vây ráp Tây quận, giở trò phản loạn. Quận chúa nói, sẵn lòng mở cổng thành, mời An Thuận vương vào tra soát, nhưng nếu chứng thực Tây quận oan

https://thuviensach.vn

uổng, mong vương gia thay mặt triều đình trả lại công đạo cho Tây quận. Cẩu tặc Chu Lệ Bắc quận đầu độc giết vương gia vương phi và tiểu thế tử, đầu độc các tham tuyển quận mã, không đem cẩu tặc nghiền xương thành tro bụi, thiên lý bất dung."

Tôn Bôn đứng thẳng dậy, "Thì ra là như vậy, Bắc quận vương cho rằng quận chúa âm thầm tập trung binh mã trong thành, nghĩ đã nắm được đằng chuôi, liền đi mời An Thuận vương tới, mượn cớ xuất binh, mưu đồ dồn Tây quận vào chỗ chết, lại không ngờ mắc vào bẫy của quận chúa. An Thuận vương giờ vào thành kiểm tra, trong thành nhất định không có một binh một tốt." Gã tiếc nuối lắc đầu, "Đáng tiếc trời xanh không có mắt, thế đạo này trọng nam khinh nữ, đáng tiếc quận chúa đầu thai nhầm, kiếp này không phải nam nhân."

Sở Linh quận chúa mỉm cười, "Là nữ nhân thì sao? Vu oan hãm hại, nhất định không thể thành công, ta chỉ tin vào thiên lý."

Chiêu Nguyên và Lâm Tinh đều im lặng. Lạc Việt bước lên trước một bước, "Quận chúa, nếu cô thực sự tin vào thiên lý, xin giao thuốc giải ra đây."

Sở Linh quận chúa nhìn hắn, vẻ mặt vẫn bình thản, lặng như mây đỗ trên trời, "Thiếu hiệp đang nói gì thế?"

Lạc Việt bước tới bên tường thành, quay người nhìn vào bên trong, Cửu ấp giờ rất yên lặng, bách tính khắp thành đều đang thấp thỏm im lìm chờ trông vận mệnh.

"Sở Linh quận chúa! Nếu An Thuận vương biết, dưới lòng đất Cửu ấp có vận binh đạo xây dựng theo phương pháp của Tào Tháo thời Tam Quốc xưa, xung quanh Cửu ấp có một vạn binh mã chỉ cần một canh giờ là có thể nhập thành hoặc tỏa ra ẩn nấp trong lòng núi, khoét rỗng ở ngoại thành, cô nghĩ ông ta sẽ giúp cô, hay giúp Bắc quận vương?"

https://thuviensach.vn

Mới đầu, Lạc Việt chỉ đơn giản phát hiện, số lượng người vào và ra khỏi thành Cửu ấp mỗi ngày đều không giống nhau, số người tham tuyển vào Trấn Tây vương phủ cũng không đồng đều. Hơn nữa các anh tài giang hồ tới tham gia hội kén rể, lại có phần quá đông. Trên giang hồ những người vừa trẻ tuổi, chưa thành thân, lại không e sợ quyền thế quan trường muốn ở rể quả thật nhiều như vậy sao?

Lạc Việt vỗ lên viên đá trên tường thành, "Mới đầu tại hạ chỉ thắc mắc, có phải Trấn Tây vương phủ viện cớ tuyển quận mã để thừa cơ làm chuyện khác không? Vì quan hệ với Bắc quận căng thẳng, người nào biết lưu tâm đương nhiên sẽ nghĩ ngay tới khả năng Tây quận đang vận binh. Do thám của Bắc quận vương cũng đoán thế, nên Bắc quận vương mới mắc phải bẫy của cô."

Hành vi của Trấn Tây vương phủ hơi quá lộ liễu, quan văn tiếp tân lại bừng bừng võ khí như vậy, hễ tinh ý đều sẽ thấy nghi ngờ, còn cả thẻ bài đánh số làm từ thẻ nhà binh, tựa hồ đều dẫn dắt người ta nghĩ đến chuyện kia.

Trong thành Cửu ấp có mấy căn nhà bỏ không, gần đây lại thường xuyên có người ra ra vào vào, chú ý một chút ắt sẽ đoán rằng, quận chúa đang giấu binh ở đó.

Nhưng Lạc Việt đã đi điều tra, những nơi đó căn bản vẫn là nhà hoang, chỉ là lấy ra làm chiêu bài.

"Từ lúc ấy, ta bắt đầu phân tích xem quận chúa đang mưu toan điều gì."

Sau đó nữa, dựa vào tờ bản đồ Chiêu Nguyên vẽ, và thông qua việc khảo sát tình hình khắp thành Cửu ấp, đi men theo tường thành, Lạc Việt phát hiện vị trí cống thoát dẫn nước ra ngoài rất kỳ lạ, kết hợp với rất nhiều sách đã nghe qua, điển tích Tào Tháo vận binh hiện lên trong đầu hắn, cuối cùng hắn phát hiện ra dưới lòng Cửu ấp quả nhiên có vận binh đạo.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt bước tới bên Văn Tế, đưa tay ra sau gãi đầu, "Vị Văn công tử này, chắc là thị vệ của quận chúa phải không?"

Văn Tế kinh ngạc, "Lạc thiếu hiệp nói gì, tại hạ nghe không hiểu." Miệng thì nói vậy, tay đã lẳng lặng lần vào trong ống tay áo còn chưa chạm đến chiếc túi đen đựng kim độc, cơ thể đã đột nhiên như không còn là của mình nữa, đứng im bất động.

Lạc Việt nói, "Văn thiếu gia là người Giang Nam, phụ thân trước đây còn là bang chủ một bang phái liên quan đến vận tải đường thủy, e là trước khi biết ý thức đã được làm quen với thủy sản rồi, sao có thể nhớ mình lần đầu ăn cua còn không biết cạy vỏ?"

Văn Tế mỉm cười, "Chỉ là một câu vô tâm, Lạc thiếu hiệp lại lưu ý cả chuyện cỏn con như vậy."

Lạc Việt khiêm tốn nói, "Không tránh được, huynh đệ xuất thân từ môn phái tu đạo, trước kia thường hành nghề xem tướng kiếm tiền tiêu."

Sau khi phát hiện Văn Tế có vấn đề, Lạc Việt bèn đoán rằng Văn Tế là nội gián nằm vùng của Bắc quận vương phủ, hoặc do người khác phái đến.

"Có điều, ta cảm thấy, khi dùng câu này an ủi ta, giọng công tử có phần gượng gạo, như thể cố ý muốn nói để ta nghe, để dụ ta nghi ngờ công tử là nội gián Bắc quận, ta còn ngỡ rằng mình đa nghi."

"Sau đó nữa, chính là chuyện Đàm Đài tiểu thư bị hành thích."

Bắc quận xưa nay vốn dựa vào thế lực của An Thuận vương, chắc hẳn không dám tùy tiện động đến con dâu An Thuận vương, hoàng hậu nương nương tương lai. Hơn nữa, giá họa cho Tây quận, liệu có cần bồi dưỡng tử sĩ từ hàng mấy năm trước, thích trên ngực họ một đóa hoa không? Nhét cho mỗi người một thẻ bài rõ ràng cũng có hiệu quả tương đương mà. Nhìn vết

https://thuviensach.vn

tích của bông hoa ấy, ít nhất cũng phải được xăm lên từ mười năm trước, khi đó Bắc quận và Tây quận như cây liền cành, dù cho bằng mặt nhưng không bằng lòng, Bắc quận muốn mưu hại Tây quận, cũng không cần tốn công đến thế. Có ý làm thật trắng trợn, nói là người khác hãm hại, chuyện này cũng có thể xảy ra. Vì vậy, nếu nhìn nhận không thiên lệch, mức độ tình nghi của hai vương phủ Bắc và Tây đều rất lớn.

Nhưng kiểu nghi ngờ không căn cứ này rất đáng sợ, Lạc Việt không dám khẳng định.

Cho đến khi chuyện độc phát xuất hiện.

Lạc Việt thở dài, "Quận chúa biết tin quân Bắc quận kéo tới, liền sai người bỏ thứ gì đó đẩy nhanh tiến triển, khiến rất nhiều người phát độc sớm. Để dẫn dụ lòng thù hận của các môn phái giang hồ đối với Bắc quận, thủ đoạn này của quận chúa có hơi quá rồi."

Khi thái y nói, độc trúng lần này giống với loại độc đã giết chết Tây quận vương và vương phi, Lạc Việt đã cảm thấy không ổn, rất nhiều loại độc khi phát tác đều có hiện tượng tương đồng, thái y vừa trông đã nói cùng loại, khó tránh khỏi khinh suất. Sau đó không bao lâu, thái y thử độc liền xuất hiện, giống như đã sớm có chuẩn bị vậy.

Rồi sau nữa...

Lạc Việt lắc đầu, "Văn thiếu gia, màn huynh tóm Tiền Ngũ diễn xuất quá giả, quá nhiều sơ hở, thành ra vẽ rắn thêm chân." Lạc Việt thở dài, "Quận chúa, trong phủ cô chốc lát có thể kiếm được nhiều thứ thử độc như vậy, sao đệ đệ cô lại bị trúng độc?"

Trấn Tây thế tử vẫn chưa dứt sữa, hạ sát đứa bé vào thời khắc then chốt này là hành động hoàn toàn vô nghĩa, lại còn để lộ chính mình.

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh rốt cuộc không nhịn nổi nữa, cũng tham gia, "Ngươi vì Tây quận mưu hại Bắc quận, đặt bẫy dẫn bọn họ vào tròng. Ngươi vì khiến toàn giang hồ đối địch với Bắc quận, lấy mình ra làm mồi nhử, đầu độc những người tới tham gia kén rể. Thậm chí hành thích Đàm Đài Dung Nguyệt, đều chỉ vì ngươi đố kỵ, ngoài ra còn muốn An Thuận vương và triều đình đối phó Bắc quận. Những điều này đều có thể tìm ra lý do, nhưng vì sao ngươi phải giết chết tiểu đệ hãy còn thơ dại của mình?"

Sở Linh quận chúa vẫn giữ nét mặt bình thản, "Các ngươi đang nói mê gì thế?"

Tôn Bôn nãy giờ im lặng lên tiếng, "Vì vị vương phi sinh hạ thế tử vốn không phải là nguyên phối của Bạch Chấn. Bà ta là nữ tử giang hồ, sư muội của Lục La phu nhân, được gả cho Bạch Chấn sau khi hắn được thăng làm phó tướng, mới đầu chỉ là thiếp, Bạch Chấn lên làm Trấn Tây vương không bao lâu, nguyên phối chết, người thiếp ấy được phụ chính. Người này là một cao thủ dụng độc, Nam Hải kiếm phái sở trường kiếm thuật, tinh thông dược lý." Tôn Bôn nhếch khóe miệng giễu cợt, "Bà ta từng dùng một liều thuốc, âm thầm đầu độc chết hơn chục mạng người, thủ đoạn của quận chúa, đều là được chân truyền từ bà ta."

Đến đây quận chúa phải nhăn mặt, "Ta không giống ả tiện nữ đó. Ả nô tì hèn hạ, quyến rũ phụ vương, đầu độc mẫu phi ta. Vì Tây quận này, ta xông pha liều mạng trên chiến trường, có điểm nào không bằng nam nhân? Vì muốn giữ chắc vương vị cho tên tiểu tử miệng còn hôi sữa của mình, ả định đem ta gả cho tên ngốc tử nhà Bắc quận vương, một gã đần hơn hai mươi tuổi đầu vẫn phải quấn tã." Khoác lại vẻ mặt bình thản kỳ dị, quận chúa nở nụ cười rạng ngời, "Song, giờ ta đã biết, ông trời cử bọn họ đến như để mặc khải, khai sáng cho ta rằng đâu mới là thiên lý." Cô giơ tay, khẽ nắm một luồng không khí, "Thiên lý chính là, muốn gì, phải tự mình giành lấy."

Ánh sáng đỏ rực giữa trời, dường như chính vì quận chúa mà tồn tại, gai ốc da gà trên người Lạc Việt bất giác nổi hết lên. Sở Linh quận chúa nhìn

https://thuviensach.vn

Đỗ Như Uyên, ngậm ngùi thở dài, "Sao ngươi lại không trúng độc chứ? Rõ ràng chỉ có Lạc Việt uống món canh sen hầm của bà già lắm chuyện Lục La ấy, ngươi không hề uống, lần đầu tiên nhìn thấy ngươi ta đã nghĩ, nếu ngươi cũng chết ở đây cùng tất cả lũ nam nhân thối tha kia, người khắp thiên hạ đều biết, Nam thế tử vì Tây quận mà bị Bắc quận đầu độc, sẽ thú vị nhường nào."

Dưới thành lâu, lại có tiếng lính truyền lệnh cao giọng quát, "Trấn Tây vương phủ, còn không mở cổng thành, ngay An Thuận vương cũng không cách nào điều đình nổi đâu, vì bách tính Tây quận, xin thận trọng hành sự."

Sở Linh quận chúa đứng bên tường thành chống cằm, "An Thuận vương, An Thuận vương giỏi giang lắm sao? Chẳng phải cũng là một tên nam nhân ti tiện, trong nhà có thê thất, còn ra ngoài dụ dỗ một ả tiện nữ, sinh ra một thứ tiện chủng, đùn lên làm thái tử. Ha ha, Tây quận? Tây quận là của ta, ta muốn nó là của ta thì nó phải là của ta." Cô quay sang Văn Tế, "Đi, đem ả tình phụ và đứa con dâu của An Thuận vương trói lên cổng thành cho ta, chớ nói với bọn chúng.

Đợi lũ này phá cổng xông vào thì đập chết luôn hai con đàn bà đó."

Dứt lời cô ta chợt nhìn lên bầu trời trong thành, bỗng trợn tròn hai mắt. Binh lính bên dưới và dân chúng trong thành cũng ồ lên kinh ngạc.

Trên bầu không phương Nam, một con phụng hoàng bảy màu lấp lánh nâng một cỗ kiệu lộng lẫy sải cánh bay tới, lượn vòng phía trên tường thành.

Có thứ gì đó đập bụp xuống đầu Chiêu Nguyên, nhảy vào lòng bàn tay nó.

Là một tờ giấy bị vo tròn.

https://thuviensach.vn

Trên giấy viết mấy hàng chữ lớn ngũ sắc: Con rồng ngốc và tên phàm nhân dốt nát! Vì các ngươi từng giúp người được Phụng tộc bảo vệ, tri ân đồ báo, nên chúng ta đã giúp các ngươi giải độc cho mấy kẻ phàm trần kia rồi, thành Cửu ấp tạm thời bình an, ơn thừa không so đo nữa. Lần sau gặp lại, nếu Phụng quân có lệnh, ta quyết không dễ dàng tha cho các ngươi.

Chiêu Nguyên ngẩng đầu, phụng hoàng sặc sỡ từ từ đáp xuống khoảnh đất trống sau binh trận, kiệu tiếp đất, phụng hoàng hóa thành đốm lửa, bung ra hòa vào màn đêm, biến mất không tăm tích.

Một thiếu nữ xiêm y lộng lẫy chậm rãi bước xuống khỏi kiệu, dáng điệu như thần thánh, binh lính khắp thành đều suýt chút nữa quỳ mọp xuống đất. Thiếu nữ rút ra một lệnh bài phụng hoàng màu son đỏ, cất tiếng vang vang, "Quốc sư thay mặt hoàng thượng truyền khẩu dụ, lệnh cho An Thuận vương, Bình Bắc vương lập tức thu binh, hộ tống thừa tướng tiểu thư hồi kinh, không được chậm trễ."

Cửu ấp hôm nay không có chiến sự rồi, Sở Linh quận chúa nhìn chòng chọc về phía kiệu hoa, hai tay giận dữ bấu chặt lấy mấu gạch tường thành. Trong cỗ kiệu diêm dúa kia, có Đàm Đài Dung Nguyệt.

Lâm Tinh nói, "Sở Linh quận chúa, qua hôm nay, ngươi định đối mặt thế nào với tất cả mọi người? Ngươi quá kích động, không chú ý âm lượng, chuyện chúng ta nói, tất cả những người trên thành lâu này đều nghe thấy rồi."

Binh lính trên thành lâu, đều đang giữ im lặng.

Sở Linh quận chúa sững sờ quay đi.

Lạc Việt cũng quay đi, "Chúng ta đi đây."

Sở Linh quận chúa, sau này sẽ thế nào, hắn không muốn quan tâm. Có điều, hắn không khỏi muốn cảm thán, người bước sai một li, có thể đi sai

https://thuviensach.vn

đến cả nghìn dặm. Vừa bước tới bậc thang đá sau lưng bỗng có tiếng tuốt gươm.

Lạc Việt quay phắt lại, chỉ thấy Sở Linh quận chúa đang cầm kiếm tự đâm chính mình. Lưỡi kiếm xoẹt qua cánh tay, đâm vào bả vai, cô ta đột nhiên tung mình nhảy khỏi bờ tường, rơi thẳng xuống đống đất bụi dưới chân thành. Lạc Việt còn chưa kịp kinh ngạc, Sở Linh quận chúa đã lảo đảo đứng dậy, chỉ lên thành lâu, hổn hển hét lớn, "Rồng... là rồng... kẻ tên Lạc Việt trên thành lâu... mang theo một con rồng... bọn chúng muốn mưu phản... người trong thành... tất cả các binh sĩ... đều bị mê hoặc rồi... bọn chúng tập trung một vạn quân trong lòng núi bên ngoài thành Cửu ấp... còn có Định Nam thế tử Đỗ Như Uyên...

cùng một giuộc với bọn chúng... rồng... muốn cho Lạc Việt làm hoàng đế..."

Hai người ăn vận như thân binh bên cạnh An Thuận vương bỗng chốc hóa thành hai luồng sáng đỏ, bay vút lên trời. Ánh sáng đỏ trải rộng, huýt lên một tiếng lanh lảnh, hóa thành hai con chim ưng, che lấp cả nửa bầu trời, há mỏ nhả ra hai quả cầu lửa khổng lồ lóe sét.

Một quả giội xuống thành lâu, một quả giội vào trong thành. Lạc Việt kinh ngạc ngửa đầu nhìn trời, thấy quả cầu lửa càng lúc càng gần, càng gần...

Trên đầu đột nhiên được chụp bởi một lớp hào quang màu lục nhạt, cầu sáng va vào vồng lục, bật ngược trở lại, hóa thành từng đốm lửa sao, bắn ngược về phía chim ưng.

Binh lính dưới thành và trong thành lại òa lên kinh ngạc.

Trên bầu không thành Cửu ấp, xuất hiện một con rùa khổng lồ, bên dưới nó mở ra một cái lồng quang chướng màu xanh lục, chụp kín lấy toàn thành

https://thuviensach.vn

Cửu ấp. Chim ưng lại rít lên, quạt cánh nổi cuồng phong, xòe móng vuốt nhọn, bổ thẳng xuống phía thành lâu.

Một cây nhuyễn tiên rực lửa phất lên không, một con chim ưng không tránh kịp, bị quật tan tành. Trước khi tan biến nó còn nghe một tiếng quát phẫn nộ, "Lũ rác rưởi tạp nham, lại dám dùng lửa trước mặt ta?"

Đột nhiên, lửa bốc ngùn ngụt giữa vòm trời màu lục nhạt trên thành Cửu ấp, một con kỳ lân đỏ rực xuất hiện, lướt đi không hề kiêng dè lửa cháy phừng phừng, vừa lướt vừa nuốt nhả tinh tú, cả bầu trời đêm sáng rực lên như ban ngày.

Người bên dưới ngửa cổ lên, ngay tiếng kêu gào cũng không phát ra nổi nữa, chỉ có thể im lặng ngẩng mặt nhìn, nảy sinh lòng kính sợ bản năng đối với ngọn lửa rực rỡ nhất, trực tiếp nhất kia.

Lạc Việt đứng sững trên thành lâu, Chiêu Nguyên ở bên cạnh hắn. Khi Lạc Việt bị đám đông xác nhận có liên quan tới rồng, trong lòng nó chợt dâng lên một nguyện vọng mãnh liệt lạ thường. Dường như có một âm thanh từ tận cuối chân trời xa lắc truyền lại, bảo với nó lời thề long thần hộ mạch từ đời đầu tiên đến nay chưa từng thay đổi, "Ta sẽ bảo hộ ngươi thành quân chủ thiên hạ, bảo vệ huyết mạch đời đời của ngươi, bảo vệ triều đại này an khang, bảo vệ thiên hạ thái bình, bảo vệ trần gian luân hồi tiếp diễn..."

Toàn thân nó bất giác tỏa hào quang vàng kim, ánh vàng càng lúc càng mạnh, càng lúc càng gắt, cuối cùng che lấp tất thảy, chiếu sáng đất trời. Trước mắt tất cả những người đang ngửa cổ nhìn như hóa đá, diễn ra một cảnh tượng như tranh thế này: Đứng trên thành lâu, trong kim quang chói lòa, là một thiếu niên áo quần giản dị.

Một con rồng vàng quấn quanh người hắn, cuối cùng lao vút lên, xuyên qua chín tầng trời.

https://thuviensach.vn

Ngày hai mươi sáu tháng Tư năm Ninh Thụy thứ mười một, cấm kỵ lớn nhất của Ứng triều hơn trăm năm nay đã trở lại: long thần.

Bậc đế vương được long thần lựa chọn, cũng lần đầu xuất hiện.

Chú thích: (1) Các ngón tay xếp thành hình hoa lan.

(2) Chữ Việt trong tên Lạc Việt đồng âm với chữ Nguyệt trong tên Dung Nguyệt.

HẾT TẬP 1

(Đóng ebook 9/2/2015)

https://thuviensach.vn